

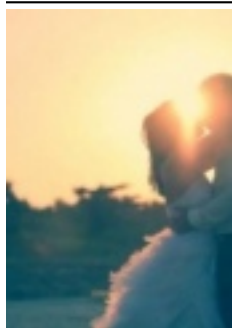
Mục tiêu đã định

Contents

Mục tiêu đã định	2
1. , Chương 01-02	2
2. , Chương 03- 04	8
3. , Chương 05	14
4. , Chương 06-07	20
5. , Chương 08	26
6. , Chương 09	30
7. , Chương 10	34
8. , Chương 11	39
9. , Chương 12	44
10. , Chương 13-14	47
11. , Chương 15	54
12. , Chương 16	58
13. , Chương 17-18	62
14. , Chương 19	68
15. , Chương 20	75
16. , Chương 21	82
17. , Chương 22	86
18. , Chương 23	91
19. , Chương 24	98
20. , Chương 25	104
21. , Chương 26	110
22. , Chương 27	115
23. , Chương 28	120
24. , Chương 29	126
25. , Chương 30	130
26. , Chương 32	135
27. , Chương 32	139
28. , Chương 33	143
29. , Chương 34	147
30. , Chương 35	151
31. , Chương 36	155
32. , Chương 37	160
33. , Chương 38	165
34. , Chương 39	170
35. , Chương 40	174
36. , Chương 41	180
37. , Chương 42	185
38. , Chương 43	191
39. , Chương 44	196
40. , Chương 45	200
41. , Chương 46	207

42. , Chương 47	213
43. , Chương 48	220
44. , Chương 49	225
45. , Chương 50	229
46. , Chương 51	233
47. , Chương 52	237
48. , Chương 53	241
49. , Chương 54	245
50. , Chương 55	251
51. , Chương 56	257
52. , Chương 57	261
53. , Chương 58	266
54. , Vi Thanh Part 1	272
55. , Vi Thanh Part 2	276
56. , Ngoại Truyện 1 Part 1	279
57. , Ngoại Truyện 1 Part 2	285
58. , Ngoại Truyện 2 Part 1	289
59. , Ngoại Truyện 2 Part 2	294

Mục tiêu đã định

Giới thiệu

Hứa hẹn, chính là lời mà một tên lừa đảo thường nói với một kẻ ngu ngốc. Dưới lá cờ quân đội, lúc g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muc-tieu-da-dinh>

1. , Chương 01-02

Chương 1. Món quà sinh nhật đỏ mắt, loạn nhịp tim

Lôi Vận Trình mất một giờ ba mươi phút để trang điểm cho bản thân thành một dáng vẻ hoàn hảo nhất. Cô vừa bước ra khỏi phòng, Lôi Dật Thành - người đã sớm mất hết kiên nhẫn chờ đợi đưa mắt liếc nhìn cô một cái, nhưng anh ta hoàn toàn không có ý tán thưởng: “Thật lòng mà nói, anh thực sự không muốn dẫn em theo, anh cảm thấy rất mất mặt! Em cũng biết anh ngại nhất là cái thằng nhóc đó mà.”

Lôi Vận Trình khom người mang đôi giày cao gót màu bạc vào chân, sau đó xoay hai vòng trước gương, cô len lén chỉnh lại miếng đệm ngực, rồi vừa lòng cười híp mắt: “Có đẹp không?”

Lôi Dật Thành không thèm liếc nhìn tạo hình “nhấp nhô gọn sóng” của cô, anh xoa xoa thái dương rồi thở dài: “Bố mà biết nhất định sẽ đánh anh chết mất!”

“Không sao đâu, em sẽ đỡ cho anh!” Lôi Vận Trình vỗ vỗ ngực một cách cực kì có nghĩa khí, cô cầm chìa khóa ô tô lên ném về phía anh trai: “Để em lái nhé?”

“Chờ đến khi em có bằng lái hẵng nói!” Lôi Dật Thành nhanh nhẹn bắt lấy chìa khóa xe trong không trung, oằn hện cắn răng nói: “Động tác nhanh nhanh chút đi, muộn đến mức này thì kiểu gì cũng bị cái đám tiểu tử kia phạt rượu.”

“Đã rõ!” Lôi Vận Trình đứng chào nghiêm trang theo kiểu quân đội, sau đó nhắc đôi giày cao gót của cô leo đèo bước theo sau.

Xe của Lôi Dật Thành chạy thẳng vào sân nhà rộng lớn của Phong Ấn, rất không khách khí đỗ ngay giữa sân. Lúc tắt máy xe, anh ta vẫn có chút không cam tâm khuyên bảo em gái: “Trình Trình, học viện cảnh sát có gì không tốt? Ngành cảnh sát bọn anh có rất nhiều chàng trai có điều kiện rất khá, chờ đến khi em tốt nghiệp thì tha hồ mà chọn lựa.”

Lôi Vận Trình lấy chiếc gương nhỏ ra, kiểm tra lại dung nhan của mình một lần nữa, “Vây phi công thì có gì không tốt?”

“Phi công rất nguy hiểm, hơn nữa học viện quân đội nghiêm khắc hơn học viện cảnh sát, chưa được một ngày em sẽ âm ỉ đòi về nhà cho xem.” Những lời này Lôi Dật Thành đã từng nói rất nhiều lần, ngay đến anh ta cũng cảm thấy bản thân mình lải nhải như đàn bà, nhưng con bé chết tiệt này lại cố ý không thèm bỏ vào tai lấy một chữ.

Lôi Vận Trình buông chiếc gương nhỏ xuống, cô nhẩn nại lắng nghe cho hết lời khuyên bảo mà bản thân đã học thuộc lòng, sau đó cố tạo ra một dáng vẻ thương tiếc: “Anh, tại sao anh lại không xin vào Cơ Ủy hội(1) làm nhĩ? Làm một cảnh sát ma túy thật là oan ức cho anh quá, hoàn toàn không thể phát huy được sở trường của anh.”

(1) Cơ Ủy hội: Na ná như tổ dân phố hay UBND phường/quận của Việt Nam.

Lôi Dật Thành là người có tính cách nóng nảy, nếu là ngày thường, hẳn là sẽ có một cái tát ập đến, còn bây giờ thì anh ta phải hít một hơi thật sâu mới kiềm chế được ngọn lửa đang bùng cháy: “Tuyển chọn phi công chứ có phải thi hoa hậu đâu, tỉ lệ đào thải cao như thế, dạng con gái yếu đuối như em thì cứ chờ bị loại đi!” Trước khi xuống xe anh ta còn chưa yên tâm, lại dặn dò vài câu: “Lát nữa gặp Phong Ấn, nếu em mà làm anh mất thể diện thì anh sẽ đóng gói trả em về ngay đó, tự biết đường mà liệu đi!”

Lôi Vận Trình bĩu môi rồi mang kính râm vào, mắt mặt hay không còn phải phụ thuộc vào tiêu chuẩn của cô chứ.

...

Đây là một cuộc họp mặt bạn bè mang tính chất riêng tư, những người có mặt ở đây từ nhỏ đến lớn đều là anh em, có người ở ngoài trời nướng thịt, có người vây quanh chiếc bàn dài uống rượu tán dóc, cũng có người ở trong phòng nói chuyện yêu đương.

Lúc thấy một cô nhóc từ trên xe Lôi Dật Thành bước xuống, Phong Ấn vốn dĩ đang nhàn chán đến mức buồn ngủ, ánh mắt anh bỗng nhiên sáng ngời, anh tỉnh táo ngay lập tức, khước miệng cong lên, kéo kính râm ở trên đầu xuống che phủ mắt rồi bước đến, dang hai tay chào đón Lôi Dật Thành vô cùng nhiệt tình bằng một cái ôm hết sức giả tạo: “Hey! Người anh em, cứ tưởng rằng cậu không thèm lộ mặt đến chứ, ông đây nhớ cậu sắp chết rồi đây này!”

Miệng thì nói như vậy, nhưng ánh mắt ẩn giấu sau cặp kính râm kia vẫn đang di chuyển trên người Lôi Vận Trình, trong lòng anh thầm nhủ: “Sao nhìn cô bé này quen mắt thế nhĩ?”, nhưng nhất thời anh lại không nghĩ ra là đã từng gặp ở đâu.

“Đừng có giả vờ!” Lôi Dật Thành không hề nể mặt, anh ta ác ý đẩy tay Phong Ấn ra rồi xoay ngược cổ tay anh lại, dùng tay kiềm chặt người nào đó. “Ông trời thật là không có mắt, sao tứ chi của cậu vẫn còn nguyên vẹn thế này, không thiếu tay cũng chẳng cụt chân là sao?”

Phong Ấn thét lên, “Đồ độc ác! Vất vả lắm tớ mới về được một chuyến, cậu biểu hiện thương nhớ anh em một chút thì chết hả? Đến thì cũng đã đến rồi mà còn giả vờ.” Dứt lời, cánh tay còn lại vất ngang qua cổ

Lôi Dật Thành, nhỏ giọng cười nhạo: “Cô bé đáng yêu này còn chưa đến tuổi đúng không? Cảnh sát câu dẫn thiếu nữ vị thành niên à? Hả?”

Lôi Dật Thành thành thật gắt đầu: “Cho nên cậu đừng có mà nghĩ đến việc bức hại cô ấy, thu cái bộ móng vuốt của cậu về đi!”

Mấy người bọn họ bắt đầu chơi đùa âm ỉ, không chút khách khí đùa giỡn với vợ của bạn một chút, tuy không phải là thật lòng nhưng việc đó cũng đem lại không ít điều hay, nói theo cách của bọn họ thì là khảo nghiệm một chút về lòng chung thủy của nửa kia của bạn mình.

“Cấp trên đã lên tiếng thì tiểu nhân đây sẽ lập tức chấp hành, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, biết đâu cô ấy lại chủ động chui vào cái bộ vuốt của tớ, nếu vậy thì đừng có mà trách anh em không biết không chế nhé!” Phong Ấn cảnh báo trước với Lôi Dật Thành đang đưa nắm đấm đến, cách đó không xa có vài người đàn ông hét lớn: “Đến muộn! Phạt mười ly! Anh em đến đây uống bia đi!”

Lôi Dật Thành biết không thể nào thoát khỏi việc bị chuốc rượu, nhưng việc khiến anh ta á khẩu chính là chuyện bị Phong Ấn nói trúng: Em gái anh ta chính là một món hàng tự dâng mình đến tận cửa.

Vài người đàn ông đến kéo Lôi Dật Thành đi phạt rượu, Phong Ấn đứng một chỗ không động đậy, anh thu lại ánh mắt đang nhìn cô bé đáng yêu đứng phía sau, dường như đang suy tư điều gì đó.

Lôi Vận Trình cũng không đi theo, chỉ đứng yên một chỗ bình thần nhìn mọi việc, nhưng trái tim của cô đang đập thình thịch. Dáng vẻ không cười cợt của Phong Ấn có phần nghiêm túc, thậm chí còn tạo cho người khác cảm giác bị áp bức. Dáng vẻ của anh vẫn giống như trước đây, chỉ là có phần cao lớn hơn, nước da cũng ngăm đen hơn trước. Mặc dù cả hai đều đeo kính râm nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Phong Ấn.

Tiên hạ thủ vi cường(2), Lôi Vận Trình suy nghĩ một lát, sau đó cô lê đôi chân đau vì mang giày cao gót của mình bước đến trước mặt anh, hơi ngẩng đầu nhìn anh rồi cong môi cười: “Chỉ còn vài tiếng nữa thôi là em đủ mười tám tuổi rồi.”

(2) Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Thính giác của cô rất tốt, câu chuyện phiếm của hai người bọn họ lúc này cô nghe không sót một từ nào.

Phong Ấn liền bật cười, rõ ràng là một con gà con non nớt nhưng lại cố tỏ ra vẻ trưởng thành. Anh cân nhắc một chút rồi day day lông mày, vô cùng hứng thú sờ sờ cằm, ngắm nhìn cô gái có đôi môi nhỏ nhắn màu hồng phấn kia.

“Vậy tôi nên tặng cho em món quà sinh nhật như thế nào thì được nhỉ?”

“Nếu vậy thì cảm ơn anh trước, đến lúc cần em sẽ chủ động đến đòi anh.” Lôi Vận Trình nói xong thì cố làm ra vẻ bình tĩnh rời đi, cô sợ bản thân mình không kiềm chế được sẽ bỏ nhào về phía trước, nếu thế thì khẳng định là Lôi Dật Thành sẽ khiến cho cô không còn đường để sống, vậy thì quà sinh nhật của cô phải làm sao đây?

Phong Ấn nghĩ mãi cũng không nhớ ra là đã gặp cô ở đâu, nhưng anh có lời muốn nhắc nhở cô một chút: Em gái, em còn ít tuổi, không cần phải mặc nội y dòn nhiều như vậy đâu...

Phía bên này, Lôi Dật Thành với cái bụng trống rỗng đang bị ép uống một mạch mấy ly bia thật to, chỉ động đậy thôi cũng có thể nghe được tiếng nước sôi ùng ục ở trong bụng, đến lúc này mọi người mới cho phép anh ta hoãn án phạt một lúc. Phong Ấn bước đến, thấy người khác gặp họa thì vui vẻ vỗ vỗ vai anh ta, dường như chỉ sợ Lôi Dật Thành không nôn hết ra được: “Cậu ổn chứ? Nếu không thì vào trong nằm nghỉ một chút đi?” Vừa dứt lời, anh liền quay sang giáo huấn những người trong bàn: “Tớ bảo này, các cậu cũng thật quá đáng, không giữ thể diện cho cảnh sát Lôi gì cả, không thấy người ta mang theo một cô nhóc đến đây sao, lát nữa mà say thì cô nhóc của người ta phải làm sao đây?”

Tất cả bạn bè đều giật mình, nhưng sau đó ai cũng nở nụ cười với một ý nghĩa thâm sâu, hóa ra thằng nhãi này vẫn chưa biết cô bé mà miệng hắn vừa nhắc đến là ai. “Này, có gì mà không thể giải quyết, cậu vẫn còn chưa hiểu cô nhóc này là Lôi Dật Thành dâng đến cho cậu hay sao?”

“A, có chuyện tốt đẹp như thế nữa sao?” Phong Ấn vừa mừng vừa lo vổ vổ vai Lôi Dật Thành: “Đối xử với anh em cũng không tệ nha! Đại lễ này anh em cung kính không bằng tuân lệnh đi!”

Sắc mặt của Lôi Dật Thành vô cùng khó coi, hất tay anh ra, sau đó hung hăng trừng mắt với cô em gái giả vờ vô tội nào đó.

Lôi Vận Trình đứng bên cạnh gương mặt ửng đỏ, quay lưng về phía Phong Ấn, cô đưa ngón trỏ thẳng tắp lên trước miệng, nháy mắt ra hiệu xin mấy anh trai đừng quậy phá, cô muốn đến thời khắc quan trọng tự mình sẽ tiết lộ đáp án cho anh biết.

Tất cả mọi người đều rất ấn ý thay đổi đề tài câu chuyện đúng lúc, ai lại không biết tâm tư của cô nhóc nhà họ Lôi với Phong Ấn cơ chứ? Chính vì việc này mà Lôi Dật Thành đã nổi cáu, làm anh em là một chuyện, nhưng anh em mà biến thành em rể lại là một chuyện khác nữa. Những cái khác không nói đến, những người quen biết Phong Ấn đều hiểu, anh không giống như vẻ ngoài vô lại của bản thân, đối với chuyện tình cảm anh là người vô cùng lạnh nhạt. Lôi Dật Thành biết rõ em gái mình đứng ở vị trí nào, hoàn toàn không thể là đối thủ của Phong Ấn, nhưng lại càng không đành lòng để cho em mình phải chịu cực khổ được. Điều quan trọng nhất, Phong Ấn lại là một phi công không quân, mỗi lần anh bay trên bầu trời cũng tương đương với việc trút bỏ hết tất cả tâm tư tình cảm ra khỏi thân mình, Lôi Dật Thành sao có thể trở mặt nhìn Lôi Vận Trình nhảy vào hố lửa đây?

[alobooks.vn]

Buổi họp mặt kéo dài đến tận khuya, mọi người đều uống không ít rượu, ngả trái nghiêng phải nằm ngổn ngang khắp nơi, ngay cả Lôi Dật Thành cũng không ngoại lệ, anh ghé người lên bàn nằm ngủ. Lôi Vận Trình lấy áo khoác lên người anh trai, sau đó ánh mắt của cô bắt đầu tìm kiếm thân ảnh của Phong Ấn.

Trong sân không bật đèn chính, ánh sáng rất mờ, Lôi Vận Trình không phát hiện ra Phong Ấn đang nằm nhả nằm trên ghế ở bể bơi ngắm nhìn động tác như kẻ trộm của cô. Mãi cho đến khi cô lật đật thất vọng nhìn về phía hồ bơi rồi thở dài, bỗng nhiên nghe được thanh âm pha trò của Phong Ấn vang lên từ phía sau.

“Cô bé đáng yêu đang tìm tôi à?”

“A!” Lôi Vận Trình không nghĩ đến ở đây có người, cô giật mình xoay người lại, không cẩn thận bị rơi xuống nước. Phong Ấn cũng không ngờ được rằng cô lại không biết bơi, thấy cô đập nước vài cái sau đó cả người chìm xuống, anh nhướn mày rồi nhảy xuống theo.

Điều khiến anh càng không thể ngờ được hơn chính là: Ngay lúc tay anh sắp chạm vào Lôi Vận Trình, bỗng nhiên cô túm lấy tay anh, tay kia thì ôm lấy cổ anh kéo lại gần, một bờ môi mềm mại dán vào môi anh.

Cô bé đáng yêu này lại dám đánh lén anh? Buồn cười nha!

Phong Ấn là loại người nào cơ chứ? Anh chẳng những không dứt khoát đẩy cô ra, mà thậm chí còn kéo cô lại gần hơn, sau đó áp chế đầu cô để nụ hôn càng sâu hơn.

Chờ cho đến khi cả hai người hôn đến mức ngạt thở phải ngoi lên mặt nước, Phong Ấn mới rời khỏi đôi môi của cô.

Lôi Vận Trình thở dốc, trên gương mặt đang ửng đỏ của cô tràn ngập ý cười: “Món quà sinh nhật này em rất thích! Cảm ơn anh, Phong Ấn.”

Phong Ấn ngẩn ra, tư duy tạm ngừng mất một giây, ngay sau đó lại nổ ầm ầm, không thể tưởng tượng nổi tròng lớn mắt nhìn cô: “Trình Trình?!”

Chương 2 Phương pháp đánh thức kí ức độc đáo

Lôi Vận Trình đi vào phòng Phong Ấn với thân mình ướt sũng, đây cũng được xem như là thăm lại chốn cũ, vài năm trước cô đã từng đến phòng của anh trong tình cảnh cũng thảm hại như thế này...

Một chiếc khăn lông phủ lên đầu cô, che khuất khuôn mặt của cô.

“Em vào trong tắm đi, anh đi tìm quần áo cho em.” Phong Ấn nói xong thì xoay người rời đi, giọng nói có phần lạnh nhạt. Nhưng như thế cũng chẳng ảnh hưởng chút nào tới tâm tình đang phơi phới của Lôi Vận Trình, cô nghe lời đi vào phòng tắm của anh.

Phong Ấn chưa từng dẫn bạn gái về nhà, huống hồ hiện giờ anh còn là một chàng thanh niên độc thân, trong nhà lại càng không có quần áo của con gái. Anh đành phải lên gác lục tủ quần áo của mẹ, nhưng vẫn không tìm thấy bộ nào thích hợp. Lúc anh quay lại thì Lôi Vận Trình đã tắm xong, cô ở trong nhà tắm cất tiếng gọi anh: “Còn chưa muốn thay quần áo!”

Không còn cách nào khác, Phong Ấn đành phải lấy áo sơ mi của mình đưa cho cô qua khe cửa. Lôi Vận Trình thấy áo sơ mi thì ngấy ra một lúc, gương mặt cô có chút nóng lên, “Áo của anh à? Như vậy không được thích hợp cho lắm nhỉ?”

“Thế em thấy ‘bộ quần áo mới của Hoàng đế’(1) thì thích hợp hơn hay sao? Nếu thấy được thì để anh tìm cho em một bộ.” Phong Ấn vừa nói vừa tự cởi bộ quần áo ướt sũng của mình ra, mặc một chiếc quần soóc ngắn.

(1) Bộ quần áo mới của Hoàng đế: tức là không mặc gì cả. Chắc các bạn đều biết đến câu chuyện ngụ ngôn này rồi nhỉ? Còn ai không biết thì vào đây đọc.

“Thích hợp!” Ở phía sau cửa, Lôi Vận Trình dùng khẩu ngữ không phát ra tiếng động trả lời anh, nhưng hiện tại thì cô vẫn chưa có đủ dũng khí để nói với anh những lời như thế.

Quần áo của anh quá to so với cô. Lôi Vận Trình ngấm đi ngấm lại mình trong gương, cô không khỏi bĩu môi. Kỳ lạ thật đấy, chẳng phải người ta vẫn thường nói phụ nữ gọi cảm nhất là lúc mặc áo sơ mi của đàn ông đó sao? Sao đến phiên cô mặc lại chẳng ra cái kiểu gì thế nhỉ? Sao chẳng thấy đẹp đẽ chút nào cả?

Không đẹp cũng kệ đi, Lôi Vận Trình hít thật sâu, bắt đầu bước ra ngoài. Phong Ấn miệng ngậm thuốc lá đang lấy khăn lau tóc, anh lãnh đạm đưa mắt liếc cô một cái: Sân bay đã trở về nguyên trạng, “nhấp nhô gọn sóng” gì đó chỉ là đồ giả mà thôi.[alobooks.vn]

Anh không nói gì, Lôi Vận Trình không khỏi căng thẳng, cô cố tìm một đề tài an toàn để nói: “Phi công mà cũng được hút thuốc sao?”

Phong Ấn vốn định không thèm để ý đến cô, nhưng lại không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, anh vắt khăn tắm lên cổ rồi vẫy tay với cô: “Em lại đây!”

Lôi Vận Trình nhảy nhót chạy đến, gương mặt hoàn toàn vô tội. Phong Ấn nhả một làn khói trắng, giữ lấy cảm cô rồi nhìn trái nhìn phải: “Há miệng ra!”

“A ——” Lôi Vận Trình há cái miệng nhỏ nhắn của cô ra giống như để bác sĩ kiểm tra cổ họng, còn phụ họa thêm tiếng “a” nữa.

“Ai bảo em ‘A’ hả?” Phong Ấn trừng mắt: “Cười một cái!”

Lôi Vận Trình nghe lời, nhếch miệng cười, nhưng lại bị anh dọa: “Có cười nhe răng ra không hả?”

“Nhưng đây là cười mỉm mà.” Cô vừa nói dứt lời, trên cằm bỗng truyền đến cảm giác đau đớn, Phong Ấn đang dùng sức bóp cằm cô, cô đau đến nỗi nhe răng trợn mắt.

Ồ? Hàm răng trắng đều lóa cả mắt. Phong Ấn buông cô ra, sau đó lại tỉ mỉ đánh giá cô, đôi mắt giống như chiếc radar quét qua cô một lượt từ đầu đến chân, từ trước ra sau.

Lôi Vận Trình hết sức phối hợp, bàn tay điệu đà chụm ngón cái và ngón giữa lại(2), liếc mắt một góc 45 độ nhìn anh: “Lão gia, ngài đã hài lòng chưa ạ?”

(2) Nguyên văn là: Bày ra điệu “lan hoa chỉ”

Phong Ấn cười lạnh: “Lão gia không hài lòng, nhà ngươi sẽ đi chính hình sao?”

“Hừ!” Lôi Vận Trình theo phản xạ hừ anh một tiếng, lại thấy anh giơ cánh tay lên, tưởng rằng anh muốn đánh mình, cô nhanh nhẹn lách người. “Câu này của anh thật làm tổn thương người khác!”

“Vậy tại sao em lại biến thành thế này? Niềng răng đâu? Mất một mí đâu? Cái mặt bánh bao đâu? Làn da ngăm răn rồi đâu rồi?” Trong ấn tượng của anh, Lôi Vận Trình chính là một cô nhóc như thế đấy, nói là xấu thì không phải, nhưng tuyệt đối không thể xem là xinh đẹp được. Anh nhớ nhất là bộ niềng răng inox chói lóa của cô, bây giờ không còn niềng răng nữa, anh chỉ thấy hai hàm răng trắng đều như hai chuỗi hạt trân châu. Cũng khó trách lúc đầu Phong Ấn không nhận ra cô, từ ngày đi học ở Học viện Phi hành tới nay anh chưa từng gặp lại cô, cũng đến... Sáu năm rồi nhỉ? Năm tháng thật đúng là con dao mổ lợn mà...

Lôi Vận Trình nhe răng làm mặt quỷ với anh: “Anh không thấy người ta vẫn nói con gái mười tám tuổi sẽ khác hẳn à? Niềng răng cũng không thể đeo cả đời được. Ai nói lúc nhỏ da đen thì đến lúc lớn da nhất định vẫn sẽ đen? Nhưng mà...” Nói đến đây, cô ra vẻ huyền bí kề sát anh, day day một bên lông mày đầy vẻ đắc ý của anh, có chút khiêu khích: “Không có niềng răng, cảm giác hôn môi cũng không tệ nhỉ.”

Cô ở khoảng cách quá gần, con ngươi đen láy như hạt nhãn long lanh, hàng lông mi dài rung rinh trước mắt anh tựa như cánh bướm, hương thơm nữ tính trên cơ thể hòa lẫn với mùi thơm của sữa tắm nhẹ nhàng phảng phất trước mũi anh. Phong Ấn bỗng nhớ đến vài năm trước, lúc anh bằng tuổi cô bây giờ đã từng ác ý trêu chọc cô: “Ôi trời, em gái niềng răng, em thử nói xem, sau này khi em lớn rồi có bạn trai, ai mà dám hôn em cơ chứ? Không bị rách lưỡi mới là lạ đấy!”

Cô bé ấy lúc đó không to gan được như bây giờ, cái miệng nhỏ mếu máo và đôi mắt ngấn nước. Phong Ấn cười lớn: “Thật ra anh trai đây cũng rất thích em, tiếc là cái lưỡi của anh lại không dám mạo hiểm hi sinh thân mình. Nụ hôn đầu nhớ để dành cho anh nha, đợi anh đi luyện cho gan to ra rồi sẽ quay về nhận hàng nhé!” Sau đó ư? Sau đó thì Phong Ấn được tuyển vào không quân, cơ hội về thăm nhà thì có hạn, từ khi đó anh gần như là không gặp lại Lôi Vận Trình. Thỉnh thoảng lúc anh về nhà cũng nghe Lôi Dật Thành nói chương trình học của cô rất nặng nên cũng không gọi cô ra ngoài chơi, mãi cho đến khi anh dần quên mất có một người như thế đã từng xuất hiện trong cuộc đời mình, thì cô lại dùng phương thức độc đáo này để đánh thức ký ức của anh.

Đúng như lời cô nói, con gái mười tám tuổi quả nhiên là khác hẳn. Lôi Vận Trình của thì hiện tại đã tháo niềng răng, đôi mắt ẩn chứa khí thế bức người, khuôn mặt tròn trịa đầy đặn không còn nữa, chiếc cằm nhỏ nhắn đáng yêu, dáng người cũng cao lên khá nhiều, nhìn cô thật giống như một con búp bê sứ trắng trẻo, nhất là cái miệng nhỏ xinh phỉếm hồng, thật khiến cho người ta phải... Thèm thuồng.

Phong Ấn lấy lại bình tĩnh, nhìn cô như quái vật, anh giơ ngón trỏ đẩy trán cô cách xa khỏi mình: “Anh trai em mà thấy em như thế này sẽ khóc mất. Còn chưa dậy thì đến cỡ B mà đã dám đi cưỡng hôn đàn ông, em cũng giỏi thật! May mà người xui xẻo bị em hạ độc thủ lại là anh đấy.”

Lôi Vận Trình đơ mắt một lúc mới hiểu ra được ngụ ý của anh là ám chỉ mức độ dậy thì vòng một của cô, cô bối rối kéo góc áo: “Cái gì mà may mắn cơ chứ?”

“May mắn chính là —” Phong Ấn có chút ngập ngừng... Phải rồi, cái gì mà may mắn cơ chứ?

Lôi Vận Trình chớp chớp mắt chờ anh trả lời, Phong Ấn lại liếc mắt qua chỗ khác: “Ồ? Anh bảo này, em gái đeo niềng răng — Trình Trình!” Thấy cô trợn trừng mắt với mình, anh đành phải đổi giọng gọi tên cô. “Không phải là em cố tình ngã xuống bể bơi rồi giả vờ không biết bơi, đợi anh nhảy xuống cứu, sau đó nhân cơ hội thực hiện ý đồ xấu với anh đấy chứ?”

Bị vạch trần rồi!

Nhưng Lôi Vận Trình lại vô cùng bình tĩnh, cô cười ngây ngô, trong nụ cười ẩn giấu chút cay đắng không dễ gì phát hiện: “Hình như có ai đó từng bảo là giữ lại nụ hôn đầu cho anh ta mà!”

Nghe thấy thế, ánh mắt Phong Ấn bỗng tối sầm lại, con ngươi đột nhiên trở nên sắc bén. Lôi Vận Trình bị sự thay đổi đột ngột của anh dọa cho đến mức phải lùi lại phía sau nửa bước: “Anh làm gì vậy hả? Đó chỉ là món quà sinh nhật cho em thôi mà.”

Phong Ấn hí mắt nhìn cô, vừa định mở miệng thì thái độ của Lôi Vận Trình bỗng nhiên mềm mỏng hẳn: “Anh Tiểu Ấn, anh đưa em về nhà trước được không? Anh trai em tỉnh lại mà thấy bộ dạng em thế này thì sẽ mắng em chết mất.”

Trực giác của Phong Ấn nói cho anh biết, có gì đó không ổn, nhưng anh vẫn đáp ứng cô, anh muốn xem xem rốt cuộc là trong cái hồ lô này đựng thứ thuốc gì đây.

Lúc bọn họ rời đi không làm kinh động đến Lôi Vận Trình, Phong Ấn lái xe đưa cô đến tận cổng khu nhà. Bố mẹ đều không ở nhà, Lôi Vận Trình rất muốn hỏi xem anh có muốn lên nhà ngồi một lúc hay không, nhưng cô vẫn không đủ can đảm để đưa ra một lời mời “mang tính người lớn” như thế.

“Anh chờ em một lát, em lên lấy ít đồ rồi sẽ xuống ngay.”

Như sợ anh không đồng ý, Lôi Vận Trình vừa nói xong liền dùng tốc độ ánh sáng chạy một mạch lên gác. Phong Ấn ngồi trong xe chờ, quả nhiên là cô quay lại rất nhanh, cô đưa cho anh một quyển sách. Phong Ấn không hiểu chuyện gì, nhận lấy rồi tùy tiện giở một trang, vừa mở ra đã thấy bên trong có kẹp một thứ gì đó, anh đột nhiên cau mày, mở cửa xuống xe rồi sập lại thật mạnh, cầm tờ giấy đăng kí dự thi Đại học Hàng không Không quân nghiêm túc chất vấn.

“Đây là cái gì?”

Lôi Vận Trình không ngờ được rằng anh lại phản ứng mạnh như vậy: “Không... Không quân —”

“Anh biết! Anh biết chứ! Anh muốn hỏi em đây là có ý gì?” Phong Ấn không kiên nhẫn cắt lời cô: “Đại Thành nói em muốn thi vào học viện cảnh sát.”

“Đó là anh ấy muốn, em không muốn, em muốn được giống như anh, làm một phi công không quân!” Lôi Vận Trình thừa dịp anh không để ý liền lấy lại tờ đăng kí, bảo bối của cô lại nằm yên giữa những trang sách.

Phong Ấn nhếch miệng: “Em đùa cái gì thế hả? Em tưởng đó là đồ chơi của em à? Chỉ cần em muốn là có thể làm được hay sao?”

“Em không chỉ muốn, mà còn thích, là tình yêu cuồng nhiệt, anh làm được thì tại sao em lại không thể?” Lôi Vận Trình bướng bỉnh phản bác lại: “Em nghiêm túc đấy, không hiểu tại sao mọi người ai cũng nói cái kiểu này, cứ như là em đang làm loạn ấy.”

“Đúng là em đang làm loạn!”

“Em không có! Em tự biết bản thân mình đang làm gì! Em không còn là một cô nhóc nữa! Phong Ấn, anh mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, Lôi Vận Trình đã không còn là một cô bé nữa!”

Phong Ấn trầm mặc, cô gái đang găm lên với anh giống con sư tử nhỏ đúng là đã không còn giống với mấy năm trước nữa, không chỉ là thay đổi về dung mạo và chiều cao đâu. “Nếu em thích làm phi công, em có thể chọn ngành hàng không dân dụng, không nhất thiết phải chọn không quân, ngành hàng không dân dụng cũng khá là an toàn.”

“Em sẽ vào không quân, sẽ trở thành phi công lái máy bay chiến đấu như anh, hơn nữa em có tự tin là em sẽ làm được. Em chỉ muốn thông báo cho anh biết thế thôi, cũng không phải đang trưng cầu ý kiến của anh. Muộn lắm rồi, anh nhớ lái xe cẩn thận đấy!”

2. , Chương 03- 04

Dứt lời, Lôi Vận Trình xoay người bước đi. Không hiểu tại sao sự tràn đầy tự tin của cô lại nhen lên trong lòng Phong Ấn một ngọn lửa. Lúc cô xoay người, bỗng nhiên Phong Ấn giơ tay kéo cô lại, dùng sức áp cô lên cửa xe, nhắc cằm cô lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt cô:

“Lôi Vận Trình, sao anh lại có cảm giác, em vào không quân không phải là vì muốn được đi bay nhỉ?”

Lôi Vận Trình không hề né tránh, cô to gan nghênh đón ánh mắt của anh: “Ồ? Vậy anh cho rằng em là vì điều gì?”

Phong Ấn chắc chắn bản thân mình không hề nhìn lầm, lóe lên từ đáy mắt cô dường như là luồng sáng kiên định quyết phải thực hiện cho bằng được.

Chương 3 Vòng một hay tuổi tác đều có thể lớn dần theo thời gian

Tiếng chuông báo hết tiết tự học buổi tối đã vang lên từ rất lâu rồi, Ấn Kỳ làm xong câu cuối cùng mới gấp vở bài tập lại rồi nhìn xung quanh, phòng tự học chỉ còn lại mỗi cô ấy và Lôi Vận Trình. Cô ấy thu dọn đồ đạc xong liền chạy đến dãy bàn cuối cùng, gõ gõ vào mặt bàn của Lôi Vận Trình: “Mấy giờ rồi mà còn chưa về? Cậu định ngủ luôn ở đây đấy à?”

“Ngày mai lại có bài kiểm tra, tớ vẫn chưa xem hết phần trọng tâm.” Gương mặt nhỏ nhắn của Lôi Vận Trình nhăn nhó, dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô tăng tốc thu dọn sách vở.

“Ngoại trừ lời dẫn và mục lục ra thì cả quyển sách đều là trọng tâm hết, xem hết được sao?” Ấn Kỳ đổi sang ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn cô: “Vả lại có lần kiểm tra nào mà cậu không đứng đầu cơ chứ? Liều mạng học hành như thế để cho ai xem hả?”

Lôi Vận Trình nhú mồm nhìn Ấn Kỳ đầy vẻ ám muội: “Thế cậu thì liều mạng để cho ai thấy hả?”

Nói đến đây, Ấn Kỳ khó trách được sự then thừng. Hai người nói nói cười cười bước ra khỏi cổng trường, bên ngoài lác đác vài người đang đi bộ, còn lại chẳng có ai cả. “Ồi? Đã muộn thế này rồi thì Lôi Dật Thành liệu có đến đón cậu không?”

Nhà Lôi Vận Trình cách trường khá xa, thỉnh thoảng Lôi Dật Thành tan ca sẽ tiện đường đón cô về nhà luôn. Ấn Kỳ là chị em thân thiết nhất của Lôi Vận Trình, tuy rằng hai nhà ngược đường, nhưng Lôi Dật Thành luôn rất phong độ đưa cô ấy về tận nhà. Không biết có phải là vì mối quan hệ khăng khít giữa Ấn Kỳ và Lôi Vận Trình hay không, nhưng Lôi Dật Thành chưa bao giờ để ý đến thái độ không được bình thường của Ấn Kỳ đối với mình. Cũng may Ấn Kỳ là một cô gái thông minh, không quá sốt sắng nói toạc ra tâm tư của bản thân, có thể thường xuyên gặp được anh ta cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Lôi Vận Trình xem đồng hồ: “Giờ này mà không đến thì chắc là đang bận xử lý vụ gì rồi, mấy ngày gần đây anh ấy bận lắm, tớ cũng chẳng gặp được anh ấy mấy lần.” Thực ra Lôi Vận Trình rất muốn nói cho Ấn Kỳ biết cô ấy không phải mẫu người mà Lôi Dật Thành thích, vả lại Lôi Dật Thành cũng đã có người trong mộng rồi. Nhưng mỗi lần cô vừa mở miệng nhắc đến chuyện này thì Ấn Kỳ đều giả ngây giả ngốc mà cắt ngang lời cô, nên cho đến giờ cô vẫn chưa nói ra được. Cô cảm thấy trong lòng Ấn Kỳ dường như đã hiểu rõ rồi nên cũng không nhắc lại nữa. Lôi Dật Thành không đến, hai người đành chia hai hướng, ai về nhà nấy.

Kỳ nghỉ lần này ngày nào Phong Ấn cũng vui chơi bạt mạng, cứ như là phạm nhân mới được phóng thích vậy. Cũng không thể trách anh được, cuộc sống trong quân ngũ rất tẻ nhạt, hầu như ngày nào cũng là diễn tập nhiệm vụ thường niên, hoạt động vui chơi giải trí ít đến mức đáng thương, thời gian nghỉ phép có hạn, đành phải nhân cơ hội mà thả lỏng mấy sợi dây thần kinh căng như dây đàn của mình. Nhưng anh nhanh chóng phát hiện ra rằng bản thân mình đã bắt đầu thấy nhớ quân đội rồi...

Hôm nay anh lại hội họp với một nhóm bạn cũ khác, mọi người đều đưa người yêu theo, người đến tham dự cũng khá tạp nham, có người đã bao trọn gói để ăn chơi cho thoải mái. Uống sạch giọt rượu cuối cùng trong ly, Phong Ấn cảm thấy vô vị, liền chào hỏi mọi người rồi phải mông chạy mất. Đám anh em ngày trước ngoại trừ Lôi Dật Thành làm cảnh sát ra, phần lớn đều là tiếp quản sự nghiệp của gia đình. Có lẽ là do theo quân đội đã lâu nên anh lại càng thấy không quen mắt với thái độ và cách đối nhân xử thế của đám người ở đây. Nghĩ đến đây, Phong Ấn không khỏi cười nhạt tự giễu bản thân mình, nếu lúc trước anh không cứng đầu cứng cổ lao vào con đường phi hành này, không chừng bây giờ anh cũng là một trong số bọn họ rồi.

Phong Ấn đi đến bãi đỗ xe, lúc anh đang chuẩn bị mở cửa xe thì nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên lảnh lót ở phía sau, và còn ngày càng tiến tới gần anh hơn. Anh xoay người, sau khi nhìn rõ cô gái đang tiến về phía mình, anh nhếch môi cười.

Hạ Viêm Lương xinh đẹp với đôi mắt đầy sương mù, đang nỗ lực kiềm chế bản thân để không trở nên thất thố: “Hi!”

“Xin chào!” Trái với vẻ kích động của Hạ Viêm Lương, Phong Ấn lại rất bình tĩnh. Anh chỉ lãnh đạm xa cách nói ra hai từ ấy khiến trong lòng Hạ Viêm Lương nổi lên một hồi đau xót, giọng cô ta hơi run rẩy: “Phong Ấn, vừa rồi anh không nhìn thấy em sao?”

Phong Ấn cười nhạt: “Có thấy. Trong đây đông người lắm, nghe nói cô sắp kết hôn rồi, sợ cô thấy bất tiện nên không tìm cô, xin lỗi nhé!”

Nổi bi thương trong mắt Hạ Viêm Lương dường như sắp trào hết cả ra, Phong Ấn suy nghĩ một chút: “Chẳng lẽ là tôi nghe nhầm sao? Chẳng phải là cô sắp cùng với cái tên ——” mấy lời sau đây Phong Ấn ngừng lại, không nói tiếp nữa, vì trong mắt Hạ Viêm Lương đã rơm rớm nước mắt.

Hạ Viêm Lương đi đến trước mặt anh, dường như phải huy động một lượng dũng khí rất lớn, hai tay vòng qua thắt lưng của anh, vùi đầu vào trước ngực anh, hít vào thật sâu. Mùi hương trên người anh vẫn quen thuộc như thế, ký ức giống như một quả bom phát nổ, khiến những giọt lệ trong mắt cô rơi lã chã.

Phong Ấn vẫn duy trì tư thế hai tay để trong túi quần, mặc cho cô ta ôm, không nói gì cả, cứ để cho cô ta khóc sút sùi, cũng không có ý định chạm vào cô ta.

“Phong Ấn, em rất nhớ anh...”

Phong Ấn hơi nghiêng đầu, hai mắt hơi híp lại nhưng tầm nhìn lại rất xa xăm: “Quan hệ của chúng ta hiện giờ nói những lời này có thích hợp không?”

...

Lôi Vận Trình lưng đeo ba lô, tay cầm sách bài tập tiếng Anh ngồi trên một mỏm đá, trong lúc bất chợt ngẩng đầu lên, ngay trước mắt cô là một đôi nam nữ đang ôm ấp nhau. Nói một cách chính xác là cô gái đang ôm chặt người đàn ông và dường như đang khóc, còn người đàn ông thì hình như không chút động lòng.

“Thật không biết xấu hổ!” Lôi Vận Trình bĩu môi, cúi đầu tiếp tục ôn bài. Đến khi cô làm xong một đề bài lại ngẩng đầu nhìn về phía bên đó, cô mím môi không mấy vui vẻ, hai người đó vẫn giữ nguyên tư thế lúc trước, chẳng hề nhúc nhích chút nào. Điện thoại của Lôi Dật Thành gọi đến làm cô giật hết cả mình, nhạc chuông Doraemon vang lên trong đêm tối lại ở một bãi đỗ xe trống trải khiến nó trở nên vô cùng chói tai. Cô vội vã nhận điện thoại, bàn tay nhỏ bé che microphone lại, hạ thấp giọng hết mức: “A lô?”

“A lô cái con khỉ! Em lại chui vào cái xó xĩnh nào rồi hả?” Lôi Dật Thành xử lý xong công việc trong sở về đến nhà đã là hơn mười một giờ, đối đến mức da bụng dính cả vào da lưng, lúc làm đồ ăn đêm định hỏi cô có muốn ăn hay không, không ngờ rằng chẳng những cô không ở trong phòng chăm chỉ học hành mà ngay đến cái bóng dáng tiều quỵ của cô cũng không thấy đâu nữa.

“A... Em đang đọc sách ở bên ngoài.” Lôi Vận Trình suy nghĩ xem nên viện cớ nào đó hay là thành thật thì tốt hơn.

“Bớt nói mấy lời vô nghĩa đi! Bảo Phong Ấn giải quyết nhanh mấy cái rắc rối của cậu ấy rồi lập tức đưa em về nhà ngay! Anh vừa hỏi Ấn Kỳ rồi, ngày mai lớp em còn có bài kiểm tra.” Lôi Dật Thành kẹp điện thoại vào vai, vừa thả mìn vào nồi vừa hạ lệnh.

Lôi Vận Trình kinh ngạc há hốc miệng, nếu không phải trên điện thoại của cô thật sự đang hiển thị số điện thoại bàn nhà mình, cô còn cho rằng bản thân mình đang bị anh trai theo dõi: “Làm sao mà anh biết là em đang ở cùng với ai?”

“Rất không may, bởi vì anh là anh trai của em.” Lôi Dật Thành nhìn thoáng qua phòng khách, hạ thấp giọng: “Bố mẹ về rồi.”

Nghe đến đây, gương mặt nhỏ nhắn của Lôi Vận Trình nhăn lại như một cái bánh bao: “Tâm trạng của bố thế nào?”

“Nhìn không ra, nhưng theo kinh nghiệm mà phán đoán, bố đang cáu đấy.”

Lôi Vận Trình buồn bã dập điện thoại, cô ôm sách vở lộc cà lộc cộc đi đến chỗ đôi nam nữ đang “gắn bó keo sơn” ở phía trước kia.

Hạ Viêm Lương còn chưa kịp có phản ứng gì đã bị một luồng sức mạnh kéo ra, đôi giày cao gót suýt chút nữa khiến cô trượt chân, may mà Phong Ấn kịp thời đỡ lấy cô ta.

“Xin hỏi cô đã khóc xong chưa?” Lôi Vận Trình hỏi rất nhẹ nhàng, không chút hung hăng cũng chẳng hề mỉm cười, khiến Hạ Viêm Lương nhất thời có chút ngơ ngác. Cô ta lau mấy giọt nước mắt còn chưa kịp khô, nghi hoặc nhìn về phía Phong Ấn: “Cô ta là ai?”

Đúng phong thái của bạn gái cũ! Lôi Vận Trình kiểm chế không trợn trừng mắt lên, khéo léo hỏi Phong Ấn: “Anh vẫn còn chuyện gì muốn nói với cô ta sao?”

Phong Ấn nhin cười, lắc đầu. Hóa ra bóng người ở bên kia lúc này quả nhiên chính là cô nhóc này, làm anh còn tưởng rằng bản thân bị ảo giác.

“Lôi Dật Thành bảo anh xử lý cho tốt... Sự việc, rồi lập tức đưa em về nhà ngay, ngày mai em còn có bài kiểm tra.” Lôi Vận Trình hươ hươ quyển sách tiếng Anh trong tay, sau đó lại vẫy vẫy tay với Hạ Viêm Lương. “Bye bye chị.”

Hạ Viêm Lương bị cô nhóc không biết ở đâu ra này làm cho sững sốt, cái dáng Lôi Vận Trình ngồi vào xe Phong Ấn cứ như là vị trí đó vốn dĩ thuộc về cô ấy vậy. “Cô ấy là bạn gái của Dật Thành à? Còn nhỏ như vậy sao? Chưa từng nghe nói anh còn có em gái đây.”

Phong Ấn mỉm cười, không hề giải đáp thắc mắc của cô ta: “Thật ngại quá, Viêm Lương! Có cơ hội chúng ta lại trò chuyện sau nha! Chơi vui nhé!”

Không đợi Hạ Viêm Lương kịp mở miệng, Phong Ấn đã xoay người lên xe. Lúc thắt dây an toàn, Hạ Viêm Lương gõ cửa xe của anh rồi đưa một tấm danh thiếp qua: “Trên đó có cách thức liên lạc với em, em chờ điện thoại của anh.”

Phong Ấn nhận lấy, khẽ gật đầu. [alobooks.vn].

Xe đã đi rất xa rồi, Lôi Vận Trình quay đầu nhìn lại một cái, “Cô ấy vẫn đang nhìn chúng ta kìa.” Phong Ấn xoay vô lăng, anh cho xe chạy ra đường lớn. “Nguyên văn lời của Lôi Dật Thành là gì?”

“Hả? À, anh ấy bảo anh mau xử lý cho xong mấy cái chuyện rắc rối của anh đi.” Lôi Vận Trình trần thuật đúng sự thật, lại cố ý nhấn mạnh hai chữ “rắc rối”. Phải giữ thể diện cho đàn ông trước mặt phụ nữ, điều này cô biết.

Phong Ấn nở nụ cười, đây mới đúng là phong cách nói chuyện của Lôi Dật Thành. Một tay anh nắm vô lăng, tay còn lại chống cằm. Từ đêm hôm cô cưỡng hôn anh đến nay đã hơn một tuần rồi, Phong Ấn theo phản xạ cần cần môi, nhớ lại nụ hôn hôm đó, giả vờ vô tình hỏi: “Sao em lại đến đây?”

“Trên đường về đi ngang qua.”

“Từ đây đến nhà em chạy xe phải mất ít nhất là hai mươi phút.”

“Em tận dụng thời gian tự học buổi tối tập chạy bộ, nghe nói yêu cầu về tố chất sức khỏe của phi công rất cao, em đã rèn luyện bao nhiêu năm nay rồi.” Lôi Vận Trình trả lời một cách hời hợt, dùng một câu đơn giản để kể về quá trình tôi luyện trong nhiều năm qua của bản thân. Anh không nói gì, Lôi Vận Trình len lén nhìn trộm anh, cô không nhìn ra được biểu cảm gì từ nét mặt của anh. “Cái cô Hạ Viêm Lương đó, chẳng phải hai người đã chia tay từ lâu rồi sao?”

Phong Ấn liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu, anh cười châm chọc: “Chuyện của anh em biết không ít nha.”

“Cũng có chuyện em không biết đấy, anh thích mẫu con gái như thế nào?” Hỏi xong câu này, Lôi Vận Trình phát hiện khóe miệng của anh lại cong lên. “Vậy anh cứ coi như em chưa hỏi gì nhé!”

Không khí bên trong xe có chút nặng nề, Lôi Vận Trình lặng lẽ học thuộc đơn từ. Mặc kệ bây giờ anh thích mẫu phụ nữ như thế nào, mục tiêu của cô chính là giành cho được anh, để tên của mình trở thành đáp án

của anh. Nhưng trước đó cô phải nghĩ ra mọi cách để tiếp cận anh, anh không thích cô cũng không sao cả, ít nhất cô cũng phải khiến anh trở nên không còn quá xa vời không chạm tới được nữa. Việc tuyển chọn phi công vô cùng khắt khe, Lôi Vận Trình biết rất rõ, cho nên cô vẫn luôn nỗ lực khiến bản thân mình trở nên mạnh mẽ hơn, không cho phép bất cứ sự sai sót nào, dù là nhỏ nhất.

Phong Ấn rất nhanh đã đưa cô về đến nhà, trước khi cô xuống xe Phong Ấn không quên ném lại một câu: “Trình Trình, anh thích người phụ nữ biết nghe lời anh. Còn nữa, em còn quá nhỏ.” Lôi Vận Trình vừa muốn mở miệng đã bị anh chặn lại.

“Cả tuổi tác lẫn vòng một, chẳng có cái nào đạt tiêu chuẩn của anh hết. Con gái không nên hiếu thắng quá, không tốt đâu!”

Lôi Vận Trình nhìn theo bóng anh lái xe đi mất, cô cúi xuống nhìn ngực mình, tự lẩm bầm một mình: “Tuổi tác sẽ lớn dần theo thời gian, vòng một... cũng vậy.”

Trước khi vào nhà, cô điều chỉnh lại cảm xúc đang sa sút trầm trọng của mình, hít thật sâu, đẩy cửa đi vào. Lôi Dật Thành ngồi trên sofa chống đầu xem TV. Ồ? Không phát hiện ra kẻ địch. Cô cởi giày, rón ra rón rén đi vào, nhỏ giọng hỏi: “Bố đâu rồi?”

Lôi Dật Thành cũng đồng tình nhìn cô, ban cho cô một cái hừ lạnh.

“Công chúa nhỏ nhà ta đã về rồi sao?” Một giọng nói dịu dàng mà trầm thấp đầy nam tính từ phía sau lưng cô truyền đến, Lôi Vận Trình thất kinh, cảm giác cực kỳ bất an như có gai nhọn đâm sau lưng: Không xong rồi! Kẻ địch đã xuất hiện!

Cô xoay người, đổi sang vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, làm một đứa con gái ngoan rúc vào lòng bố: “Bố! Bố về sớm vậy sao? Sao bố với mẹ không ở Nhật chơi thêm vài ngày nữa đi?”

Khóe môi Lôi Khải cong lên, rõ ràng là nụ cười rất hiền từ, nhưng Lôi Vận Trình lại thấy trong đó thấp thoáng một cơn thịnh nộ. “Trách tôi về sớm sao? Tôi sợ nếu tôi mà còn chưa về thì con gái của tôi sẽ đổi sang họ chồng là HQ PHONG mất thôi.”

Mấy từ cuối cùng ông nói ra tuy rất nhẹ nhàng nhưng cũng vô cùng tàn nhẫn. Lôi Vận Trình sợ đến mức tay chân run lên. Thôi xong rồi, bố nổi giận thật rồi.

Chương 4 .Quân nhân cũng là đàn ông

Lôi Vận Trình lớn đến từng này tuổi, thật ra người cô sợ nhất không phải là anh trai mà là bố cô. Tính cách của Lôi Dật Thành không được tốt cho lắm nhưng hỉ nộ ái ố anh ta đều dùng cách trực tiếp nhất để biểu đạt, vui vẻ chính là vui vẻ, tức giận chính là tức giận. Nhưng Lôi Khải thì hoàn toàn khác, con người của ông trước sau như một vĩnh viễn luôn giữ nụ cười dịu dàng trên môi, Lôi Vận Trình sợ nhất là sự nham hiểm này của ông, bởi vì cô luôn không thể nhìn ra suy nghĩ của ông. Nhưng Lôi Vận Trình biết lúc này ông đang thực sự tức giận, ngay cả những người ở bên cạnh đều có thể cảm nhận được bố cô đang nổi giận.

Lôi Vận Trình tỉnh táo điều chỉnh tư thế cho thất lưng thẳng tắp, chỉ cần ông có ý muốn đánh cô, cô sẽ chạy trốn ngay lập tức. Cô len lén đưa mắt nhìn Lôi Dật Thành, Lôi Dật Thành lại giả vờ bộ đang uống nước trốn tránh ánh mắt của cô, cô đành phải một mình đi ngênh chiến. “Bố, sao bố lại nói như vậy? Con là con gái của bố đương nhiên phải mang họ Lôi chứ.”

Lôi Khải cười châm biếm, “Tan học không về nhà, đi đâu?”

“Chạy bộ.”

“Chạy bộ thật sao?”

“... Gặp Phong Ấn.”

“Gặp nó làm gì?”

“Vài ngày nữa anh ấy phải quay về doanh trại.”

“Điều đó thì liên quan gì đến con?” Lôi Khải nhẹ nhàng chậm rãi hỏi, từ đáy mắt của ông đã nổi lên một cơn gió lốc. Lôi Vận Trình vẫn chưa phát hiện ra, cô không phải là dạng người gặp chuyện sẽ chùn bước, cô

định nói thật với bố. Lôi Khải thấy cô chạy về phòng, sau đó đưa cho ông xem một xấp tài liệu, vô cùng kiên định báo cho ông biết một quyết định đủ để ông nổi trận lôi đình. “Bố, con... Con sẽ tham gia tuyển sinh vào học viện không quân, con phải làm phi công.” Cô nói là “Phải”, chứ không phải là “Muốn”.

Lôi Dật Thành luôn luôn âm thầm chú ý biểu tình của bố mình, Lôi Vận Trình vừa nói xong câu đó, anh ta liền đứng dậy, một tay túm lấy cô kéo về phía sau. Một âm thanh chói tai đáng sợ vang lên —

Lúc cô bị Lôi Dật Thành kéo lại phía sau đồng thời có một chiếc bình cổ với giá trị xa xỉ bị Lôi Khải dữ tợn đập lên bàn, chỉ trong chốc lát chiếc bình đó đã tan nát. Ngay lập tức không khí trong phòng trở nên căng thẳng và yên lặng mà trước đây chưa từng có, yên tĩnh đến mức Lôi Vận Trình chỉ có thể nghe được tiếng hít thở cũng như nhịp tim đập của bản thân.

Lực đập quá mạnh khiến cho mảnh vỡ rơi xuống sàn nhà rồi bắn vào cẳng chân của Lôi Dật Thành, chân bị vạch một đường nhỏ dài. Lôi Dật Thành dùng một tay nắm chặt cổ tay của cô ở phía sau lưng mình, lặng lẽ ra sức nắm chặt. Lôi Vận Trình cắn môi, cô biết điều anh trai muốn ám chỉ.

“Trình Trình còn nhỏ, bố đừng làm nó sợ.” Trong lòng Lôi Dật Thành âm thầm khinh bỉ bản thân, cái lý do này rất không có sức thuyết phục.

“Nó còn nhỏ? Tôi chỉ cảm thấy trong lòng nó chỉ hận không thể gả đi ngay lập tức, còn nhỏ gì nữa.” Lôi Khải lạnh lùng cười nhạt. “Là nó làm cho tôi sợ mới đúng!” Lôi Khải nhả mặt, ý bảo Lôi Dật Thành tránh ra. “Anh rút sang một bên cho tôi.”

“Bố, ngày mai em còn phải thi, bố lại vừa xuống máy bay...” Dáng người cao ngất của Lôi Dật Thành đứng bất động, đôi môi mỏng của Lôi Khải cong lên, ông chậm rãi tự mình đứng lên sofa, hai người đàn ông cao lớn cứ như vậy giằng co với nhau.

“Nghe nói Phong Ấn về anh còn dẫn theo Trình Trình đến chỗ nó chơi? Anh với nó xưng anh anh em em em tôi mặc kệ, sao anh lại có thể để em gái của anh đến gần loại người như vậy?”

“Tốt xấu gì thì Phong Ấn cũng là quân nhân.” Lôi Dật Thành khẽ nhíu mày, trong lòng không khỏi nghi hoặc: Sao bố lại biết việc này?

“Nhưng nó cũng là đàn ông! Trình Trình mới từng ấy tuổi! Chẳng qua chỉ mới trưởng thành được một tuần! Anh đừng nói với tôi là anh không rõ tâm tư của nó về vấn đề này!”

“Con hiểu rõ.”

“Vậy anh còn chiều theo tính nó sao? Dật Thành, đã lâu rồi chúng ta không bàn luận đến vấn đề này chứ gì? Để tôi xem tài nghệ của anh có tiến bộ hay không.” Lôi Khải giả vờ xấn tay áo sơ mi lên làm lộ ra cánh tay cường tráng, động tác của ông tao nhã nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

Lôi Vận Trình hít vào một hơi, cô biết đây là lúc Lôi Khải không thể nhịn được nữa mà muốn ra tay. “Là con xin anh dẫn con đi!” Cô bước lên từ phía sau lưng Lôi Dật Thành, sau đó lại bị anh ta lôi ngược trở về. “Ngốc quá đi!”

Hai tay của Lôi Khải đã thủ sẵn ở trước ngực, ông lạnh giọng trách cứ. “Đang trình diễn tiết mục anh em thâm tình cho tôi xem sao?”

Mặc dù trình độ của Lôi Dật Thành kém hơn bố mình, nhưng đầu óc anh ta lại xoay chuyển cực kỳ nhanh, Lôi Dật Thành hiểu mình phải lợi dụng nhược điểm của bố. “Bố, hôm khác con sẽ tiếp chiêu bố, hôm nay... Đừng đánh thức mẹ, giấc ngủ của mẹ không tốt.”

Lôi Khải chớp chớp mắt, cảm giác áp bách cực lớn thôi thúc Lôi Dật Thành lui về phía sau. May mắn là anh ta đã áp dụng đúng biện pháp, hai người giằng co một lúc, sau đó Lôi Khải lạnh lùng nhếch môi lên. “Việc đánh hôm nay trước tiên cứ để lại.” Vừa dứt lời, ông lấy xấp tài liệu đã xé thành những mảnh vụn, giơ tay vung vào mặt anh, rồi xoay người đi lên lầu.

Lôi Vận Trình ở phía sau lưng anh trai cắn môi thật mạnh.

Phòng Lôi Vận Trình.

Lôi Dật Thành ngồi ở trên giường, tay anh ta tùy ý lật lật sách ôn tập của cô, một chân vắt lên mép giường, Lôi Vận Trình lấy hộp y tế đến rửa vết thương cho anh trai, khử trùng, tiếp theo là dán băng cá nhân. Sau đó cô cẩn thận đổ thuốc rượu ra lòng bàn tay, xoa lên cổ tay bị anh trai nắm chặt. “Sao anh không để em nói?”

“Em muốn bó chặt chân em hả?” Lôi Dật Thành dùng bút chì đánh dấu vào những nơi cô làm không đúng, cũng không ngần ngại đầu lên, anh ta hỏi cô, “Xấp bố xé có phải là bản photocopy không?”

Lôi Vận Trình nở nụ cười gian xảo, may mắn là cô thông minh dùng bản photocopy đi thăm dò bố mình. Cô đẩy nắp rượu thuốc lại rồi ngồi kế bên anh trai, dựa vào trên vai Lôi Dật Thành. “Anh, anh thật tốt.”

Lôi Dật Thành không phải là người đàn ông dịu dàng, đối với cô càng như vậy. Nhưng những lúc cô gặp chuyện, Lôi Dật Thành nhất định là người đầu tiên bảo vệ cho cô.

“Đừng vội vàng lấy lòng anh, anh có cùng suy nghĩ với bố.”

Lôi Vận Trình chọc chọc vào bả vai rắn chắc của anh ta, tiếp theo đó là làm nũng. “Nếu bố đánh anh, chuyện bôi thuốc cứ để cho em, chuyện này em có kinh nghiệm!”

“Thật không, hôm đó không phải em nói em sẽ đỡ cho anh sao? Hôm nay bố có đánh thì em phải thay anh chịu đòn mới đúng chứ.”

“Ồ.” Lôi Vận Trình nhăn mặt nhíu mũi, “Bố sẽ không đánh em đâu, mẹ sẽ liều mạng với ông ấy, anh là đàn ông, khả năng đánh trả của anh rất mạnh, còn em chỉ là một đóa hoa nhỏ mảnh mai.”

Lôi Dật Thành thà rằng cô thật sự là một đóa hoa nhỏ ảm áp, giống như những cô bé bình thường khác chuyên tâm lên đại học, sau khi tốt nghiệp tìm một người đàn ông tốt gả đi, yên ổn sống cả đời. Cho dù làm việc không tài giỏi cũng được, với gia cảnh của nhà họ hiện nay nuôi thêm mấy người nữa cũng không thành vấn đề. Đáng tiếc là sự đời không như mong muốn, trong người của Lôi Vận Trình chảy dòng máu của bố, sẽ không bao giờ cam tâm buông tha mục tiêu của chính mình để cả đời sống trong yên ổn. Cái này không biết là bất hạnh hay là may mắn.

[alobooks.vn].

Lôi Dật Thành nhảy xuống giường, đẩy đẩy cái đầu nhỏ của cô. “Vậy cũng là tại bố ‘Thiên chuy bách luyện’(1) mà ra. Mau mau ngủ đi, bên phía bố anh sẽ giúp em kéo dài đến cuối tuần, coi như anh trông coi bố, em cũng không nên căng thẳng với bố, em cũng không biết công ty của bố Phong Ấn gây biết bao nhiêu phiền phức đâu, hơn nữa... Quên đi, nói ra em cũng không hiểu, đi ngủ sớm một chút.” Lôi Dật Thành khoát khoát tay, không có ý định nói tiếp.

(1) Thiên chuy bách luyện: Trải qua những thử thách khó khăn gian khổ nên từ đó trở nên thành thạo

“Anh, kéo dài đến sau khi Phong Ấn đi được không? Em không muốn cả người thương tích đi tiễn anh ấy.” Lôi Vận Trình đồng dạng đưa ra yêu cầu, vào tai Lôi Dật Thành như một trận hạt dẻ nổ.

3. , Chương 05

Tắt đèn nằm trên giường, Lôi Vận Trình vuốt ve mặt trên giấy đăng ký rồi thở thật dài. Cô đã sớm đoán được bố cô sẽ phản đối, phản đối mãnh liệt. Không nói đến việc cô chọn lựa con đường này sẽ vô cùng vất gian nan và nguy hiểm, vốn dĩ bất hòa thể hệ trước giữa hai nhà Lôi Phong đã đủ làm cô đau đầu. Đến cả nhóm bạn của bố cô... Kể cả khi Lôi Dật Thành không nói gì cô vẫn có thể hiểu được một ít. Khi còn trẻ, bố cô và bố Phong Ấn là Phong Hạo là đối thủ trên thương trường, xung khắc với nhau như nước với lửa. Nhưng việc quan trọng nhất là, ít nhất cô nhận ra điều bố cô luôn canh cánh trong lòng là chuyện: Mẹ Phong Ấn vốn dĩ là người phụ nữ của bố cô, hay nói một cách khác là người suýt chút nữa đã là mẹ cô bị

Phong Hạo giành từ trên tay bố cô, đầu này càng đặt hai người bọn họ vào thế cuộc giằng co. Tuy rằng lúc trẻ bố cô nợ nần không đếm xuể, nhưng sau đó ông đã hồi tâm dưỡng tính, mãi cho đến khi gặp được mẹ của bọn họ, kết hôn rồi sinh con cho đến bây giờ.

Cho đến nay, Lôi Vận Trình chỉ có kinh nghiệm thâm mến, không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng cảm giác “Đoạt nhân sở ái”(2) ít nhiều cô cũng biết được một chút. Nghĩ đến đó, bỗng nhiên đáng vẻ diễm lệ như đóa hoa của Hạ Viêm Lương hiện lên trong đầu của cô.

(2) Đoạt nhân sở ái: Chiếm lấy thứ mà người khác yêu thích.

Lôi Vận Trình buồn bực trở mình một cái, dầm mạnh vào gối một cái. “Phụ nữ hư hỏng tránh ra xa hết! Phong Ấn là của tôi!”

Ngày hôm sau, thành tích thi của Lôi Vận Trình không được tốt cho lắm.

Bị phụ nữ hư hỏng như ma quỷ quần lấy suốt một đêm, lúc sáng sớm nghe đồng hồ báo thức vang lên cô còn tưởng là bản thân bị ảo giác, vẫn tiếp tục ngủ. Ngày hôm sau Lôi Dật Thành không đi làm, khó trách được việc anh ta xuống giường trễ hơn một giờ so với ngày thường, Lôi Dật Thành phát hiện giày của cô vẫn còn ở cửa, gương mặt anh ta sa sầm xuống, ngay lập tức vọt vào phòng ngủ của cô, kéo cô từ trong chăn ra ném lên xe trực tiếp đưa đến trường học. Anh ta vội vàng vàng rồi lái nhai suốt, cuối cùng vẫn bị đến muộn hai mươi phút, những đề bài sau do không có thời gian nên đã bị cô làm trong tình trạng gấp gáp.

Lúc ăn cơm trưa Ấn Kỳ xem lại bài thi của cô, cô ta bội phục gờm ngón tay cái lên. Ngoại trừ không trả lời đề bài, những đáp án phía trên cô chỉ viết sai một chữ trong một chữ mẫu, “Trình Trình, cậu ăn thứ gì mà lớn lên thế? Cậu như vậy khiến bọn tớ sống thế nào đây?”

“Nếu từ nhỏ cậu bị bố mẹ cùng nhau luyện nói, nghe không hiểu hoặc nói sai sẽ không cho ăn cơm xem, cậu cũng vậy thôi.” Lôi Vận Trình vẫn không hài lòng, tuy rằng đối với người khác sai lầm này của cô họ sẽ xem đó như một việc không đáng kể, nhưng đối với cô mà nói đây là một lỗi không đáng xảy ra.

Phong Ấn ngủ thẳng cho đến lúc mặt trời lên cao, anh bị điện thoại hẹn ra ngoài của Lôi Dật Thành đánh thức, hai người ra ngoài cùng nhau chơi bóng, buổi tối Lôi Dật Thành dẫn anh đi dùng một bữa cơm hoành tráng.

“Ngày gì đây? Cố ý gọi anh đây ra uống rượu.” Phong Ấn mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng phấn và một chiếc quần soóc, hơn như thế nữa là anh còn đeo thêm một chiếc mắt kính thật to giống như đang đi du lịch.

“Đừng suốt ngày xưng anh với tớ, kỳ nghỉ này của cậu khi nào kết thúc?” Lôi Dật Thành có vẻ đã chứng chạc hơn, anh ta chủ động rót rượu vào ly cho Phong Ấn.

“Sắp rồi.” Khóe miệng Phong Ấn cong lên, tác phong không hề đứng đắn cau mày. “Không nỡ rời xa anh sao?”

“Tớ ước gì cậu chết ở bên ngoài.” Lôi Dật Thành không nhịn được lườm anh một cái, hỏi: “Cậu nói với bố tớ chuyện của Trình Trình?”

Nụ cười trên môi Phong Ấn tắt đi, anh gạt đầu, lấy một củ lạc bỏ vào miệng: “Tớ muốn hỏi cậu, Trình Trình thích tớ từ khi nào?”

Lôi Dật Thành buông đầu xuống, “Nó chưa từng nói, nhưng theo tớ thấy thì đã lâu rồi, dường như là từ lần cậu đùa giỡn với nó, sau khi cậu đi đường như nó cũng thay đổi.” Nói đến điều này, Lôi Dật Thành thở ra, “Khốn kiếp, cậu đúng là đáng bị đánh đòn, nó chỉ là một con nhóc còn nhỏ như vậy, cậu nhàn rồi không có việc gì làm đi đùa giỡn với nó làm gì? Ăn no rửng mỡ!”

“Vậy cậu đánh tớ đi.” Phong Ấn cầm ly rượu lên cùng vào ly rượu của Lôi Dật Thành, uống cạn xem như đã đền tội. Thật ra có chút oan ức cho anh, nhưng anh lại không thể nói trò đùa đó thật ra là do ý nghĩ nông nổi của bố anh đã xúi giục anh làm, nếu không, cuộc chiến làm sao có thể xảy ra. “Bố cậu... đánh Trình Trình sao?”

“Cậu cảm thấy sao, với quan hệ của hai chúng ta và hơn hết là tính cách của bố tớ.” Lôi Dật Thành không thừa nhận cũng không phủ nhận, “Phong Ấn, hãy nói thật với tớ, bây giờ cậu có ý gì với Trình Trình không?”

Phong Ấn nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, trong thành phố này có rất nhiều phụ nữ đẹp, tùy tiện gom trên đường một chút cũng có thể câu được một linh hồn bé nhỏ. Chưa nói đến việc đáng về của Lôi Vận Trình còn quá nhỏ, hiện nay, trong mắt của anh, Lôi Vận Trình thực sự chỉ là một cảnh vật, chỉ như thế, không hơn được.

“Không có, nếu không, tớ sẽ không nói cho bố cậu biết để ông ấy dập tắt đi ý nghĩ vào không quân của Trình Trình.” Dù sao đi nữa Lôi Vận Trình cũng gọi anh một tiếng là “anh”(3), Phong Ấn không muốn cô đặt cược cả cuộc đời sau này vì anh.

(3) Anh - : Trong tiếng hoa từ này dùng để gọi anh trai.

Lôi Dật Thành cúi đầu uống rượu, “Vậy trước khi cậu đi, cậu hãy cắt đứt triệt để ý nghĩ của nó. Nó là viên ngọc quý của nhà tớ. Phong Ấn.”

Tầm mắt của Phong Ấn vẫn dừng ở cảnh vật bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

“Được.”

Chương 5. Tiết mục quan trọng vào buổi tối

Phong Ấn đã nhận lời Lôi Dật Thành sẽ cắt đứt ý nghĩ trong đầu của cô nhóc kia. Nhưng nhận lời thì nhận lời, rốt cục nên làm như thế nào đây, anh có chút lúng túng. Đúng là Lôi Vận Trình thích anh, nhưng cô không hề quần lấy anh không rời. Cô dùng biện pháp chính trực chuẩn bị bước vào giai đoạn quan trọng trong cuộc chiến với bố mình, phân chia rõ ràng giữa học tập và tình yêu là mối quan hệ chủ yếu và thứ yếu. Phong Ấn biết dùng cách nào để cự tuyệt phụ nữ theo đuổi mình, nhưng đối với Lôi Vận Trình...

Chẳng lẽ anh lại chủ động chạy đến bảo cô không được thích anh? Nhưng đả kích quá mức sẽ làm ảnh hưởng đến thành tích học tập của cô thì phải làm sao bây giờ? Tên khốn Lôi Dật Thành lại cho anh đề bài khó giải như thế, nếu Lôi Vận Trình xảy ra chuyện gì thì anh sẽ thế nào, nhất định là sẽ bị bố con nhà họ Lôi đuổi giết, ngay cả ông già nhà anh cũng không cứu anh được.

Rõ ràng được người ta yêu thích là chuyện rất tốt đẹp, sao đến phiên anh lại là tai họa cơ chứ?

Buổi tối nằm ở trên giường Phong Ấn cứ lẩn qua lộn lại, không tài nào ngủ được. Ngửa mặt nhìn lên bầu trời đầy sao, trong đầu Phong Ấn không khỏi hiện lên hình ảnh Lôi Vận Trình rơi xuống nước ngày hôm đó. Cô gái với đôi môi nhỏ nhắn, chiếc lưỡi mềm mại trơn bóng, khiến anh hôn nhập tâm đến như vậy. Ngón tay khẽ chạm vào bờ môi dưới của cô, Phong Ấn mắng thầm, đường đường là đại trượng phu mà lại bị một cô bé cợt nhả như thế.

Trở mình một cái, tầm mắt anh chuyển đến chiếc điện thoại di động trên đầu giường... Không biết cô bé kia đang làm gì.

...

Lôi Vận Trình đưa bài thi cho Lôi Dật Thành xem qua, không chờ anh trai nói chuyện, cô đã tự giác đưa lưng ra, thay quần áo và giày xong chờ bị phạt.

Điện thoại vừa chuyển, Phong Ấn đã nghe được tiếng thở gấp của cô, anh ngậy ra một lúc, giờ này đã hơn nửa đêm... “Em đang làm gì thế?”

“Chạy bộ...”

“Chạy bộ.” Phong Ấn nhìn đồng hồ, “Đã muộn thế này mà còn vận động cái gì ở bên ngoài, mau về nhà đi.”

“Vâng... Được...” Thanh âm của Lôi Vận Trình đứt quãng, Phong Ấn bắt giác nhăn mày lại, “Chạy ở đâu?”

Phong Ấn dừng xe lại, thật xa anh đã nhìn thấy được một thân ảnh gầy gò với chiếc túi thật to trên lưng đang chạy về phía này. Chờ cho đến khi Lôi Vận Trình phát hiện ra anh thì anh mới đi qua, đỡ chiếc túi trên lưng cô xuống, sức nặng của cái túi này khiến trong lòng anh không khỏi giật mình.

Lôi Vận Trình khom lưng, tay chống đầu gối thở, quần áo toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướt. “Có việc gì sao?”

“Không có việc gì thì không thể đến gặp em sao?” Phong Ấn hít một hơi thuốc, lấy bình nước ở bên hông ba lô đưa cho cô. “Mỗi ngày đều phải chạy như vậy?”

“Cũng gần như thế.” Lôi Vận Trình đứng thẳng người dậy, đôi môi nhỏ nhắn của cô nhấp một ngụm nước, lúc ngửa đầu mồ hôi trên trán chảy dọc theo sườn mặt, trong lúc vô thức, Phong Ấn giơ tay xoay mặt cô lại, vén phần tóc đang bết lại trên trán cô, lau mồ hôi cho cô. “Hôm nay thì thế nào?”

Lôi Vận Trình ngửi được hương sữa tắm nhẹ nhàng khoan khoái của anh, cô nháy mắt nhìn anh, âm thầm hưởng thụ giây phút ở bên nhau hiếm hoi này của cả hai. “Ngủ trễ, buổi sáng đến muộn, thi không tốt, cho nên bị phạt.”

Đương nhiên Phong Ấn biết nguyên nhân cô đến trễ, sau khi trầm mặc một lúc lâu, anh véo gương mặt nhỏ nhắn của cô. “Lôi Dật Thành thật sự không biết thương hoa tiếc ngọc, sao lại dạy dỗ em như con trai thế này?”

“Không phải đâu, em đã phạm phải một lỗi không nên phạm, đây là em tự trừng phạt bản thân mình.” Lôi Vận Trình cong môi, lộ rõ dáng vẻ đáng yêu như một nữ sinh.

[alobooks.vn].

Phong Ấn cười, lấy ba lô của cô để lên vai, “Anh đưa em về nhà.”

Lôi Vận Trình nhìn xe anh, túm lấy cổ tay của anh. “Cách nhà không xa, em muốn chạy về.”

Phong Ấn hiểu rõ về nhà bằng cách nào không quan trọng, quan trọng nhất là cô muốn nắm bắt tất cả thời gian ở bên cạnh anh, nhiều hơn một chút thôi cũng được.

Khu cư xá lúc này yên tĩnh đến lạ thường, ngay cả xe cũng không thấy, chứ đừng nói đến người. Ánh đèn đường kéo chiếc bóng của hao người rất dài, dài đến mức dường như không có giới hạn. Lôi Vận Trình thu hồi ánh mắt lại, cô len lén ngắm nhìn những đường cong cương nghị trên gương mặt anh. Phong Ấn ngậm điều thuốc, áo sơ mi chỉ cài hai cúc, ăn mặc vô cùng tùy ý, hai tay để vào túi quần một cái tự nhiên, anh đi rất chậm, chậm đến mức như đang trì hoãn từng bước chân. Lôi Vận Trình đi cách anh một khoảng, cô đi không nhanh không chậm.

Trong những bụi cỏ ven đường có tiếng côn trùng kêu vang lên, dễ khiến người ta bức bối. Nhưng trong bầu không khí hài hòa như thế này, trong đầu cô dần dần nảy sinh một ý niệm: Muốn tiến lên nắm tay anh.

Cô lặng lẽ đưa bàn tay nhỏ bé đến phía anh, vài lần sắp chạm đến tay anh thì cô lại rút về. Lôi Vận Trình cúi đầu, cô âm thầm mắng bản thân vô dụng, hôn cũng hôn rồi, nắm tay mà cũng sợ?

Cô lại cố gắng lấy hết dũng khí đưa bàn tay nhỏ nhắn về phía anh một lần nữa, nhưng lần này bỗng nhiên tay anh rút ra khỏi túi quần, kẹp lấy điều thuốc trên miệng rồi phả ra một làn khói, đoạn đường sau đó cô không còn bắt kì cơ hội nào nữa.

Lôi Vận Trình thất vọng bĩu môi, “Phong Ấn, ngày mai em không có tiết học, cả ngày đều là thời gian tự học, có thể tự do sắp xếp thời gian, ngày mai anh có hoạt động gì không?”

“Nói thế nào đi nữa anh cũng lớn hơn em nhiều tuổi như vậy, em gọi anh một tiếng anh trai mệt mỏi lắm sao?” Phong Ấn không nhìn thấy vẻ mặt của cô, vẫn đi thẳng về phía trước.

“Em đã từng gọi rồi mà.”

“Cách xưng hô này thật sự là anh không nghe được em gọi mấy lần.” Phong Ấn hừ lạnh, cô bé kia chỉ gọi anh như anh trai trong một vài thời khắc máu chót, bình thường luôn không phân biệt gọi thẳng tên của anh.

Lôi Vận Trình cười hì hì, cô đi nhanh về phía trước đứng trước mặt của anh. “Nếu ngày mai anh không bận gì, có thể đi cùng em một ngày được không?”

Phong Ấn cúi đầu nhìn cô, khói của điều thuốc lá xấu xa hoàn toàn phủ vào mặt cô, cô bị nghẹn nên nhăn cái mũi nhỏ nhăn thở ra. “Em muốn hẹn hò với anh?”

“Nói như vậy cũng hay, sáng mai bảy giờ, cùng nhau ăn sáng nhé.” Trong lòng Lôi Vận Trình bồn chồn, nét mặt cô vô cùng bình tĩnh.

“Nếu ngày mai không có thời gian thì sao?”

“Vây chủ nhật.”

“Chủ nhật đã có hẹn với người khác.”

Cô suy nghĩ một lát, “Chiều thứ ba tuần sau, buổi chiều thứ bảy tuần sau và cả ngày chủ nhật tuần sau nữa, em không có tiết học.”

Khóe miệng Phong Ấn hơi cong lên, trong lời nói của anh mang theo một chút hàm ý tàn nhẫn: “Ngày mai, anh có thể lười biếng ngủ nướng, có thể gặp bạn bè uống rượu ca hát, đi chơi với phụ nữ, thậm chí dắt chó đi dạo, nhưng nếu anh vẫn không dành thời gian cho em thì sao?”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu suy nghĩ, dường như hạ quyết tâm rất lớn. “Vây đêm nay, anh ngủ nướng xong, gặp bạn bè ca hát uống rượu tìm phụ nữ, thậm chí dắt chó đi dạo, em đều đi theo.”

Phong Ấn nhìn gương mặt nhỏ nhắn tinh tế của cô, bỗng nhiên nở nụ cười. “Anh đi tìm phụ nữ em cũng đi theo? Em xác định chứ?”

Lôi Vận Trình chậm rãi cắn môi, đáy mắt sâu như đang thấu hiểu...

Phong Ấn cho rằng vẻ mặt của cô sẽ biểu hiện sự khổ sở hoặc là tức giận, nhưng lại không ngờ đến bỗng nhiên cô cười gian xảo. “Anh Tiểu Ấn, anh không nên nói lời ác độc như vậy, lại càng không nên xem nhẹ năng lực quậy phá của em như vậy nha! Làm cho dạng người như Hạ Viêm Lương khóc rống lên chỉ là chuyện bình thường.” Dường như đang có ý khiêu khích, cô nhướn mày nói: “Không phải chỉ có đàn ông mới khiến cho phụ nữ khóc đâu!”

Phong Ấn cười, vuốt mái tóc rối của cô. “Mau về đi, ngày mai anh đến đón em.”

Lúc Lôi Dật Thành tắm rửa xong bước ra thì Lôi Vận Trình vừa bước vào cửa, cô ngồi ở cửa đổi giày, trên môi đang lẩm bẩm ca khúc gì đó, nét mặt vô cùng hồn hởi.

“Em nhất được tiền sao?” Lôi Dật Thành lấy lon bia trong tủ lạnh ra, đứng yên một chỗ nhìn biểu hiện kỳ lạ của cô. Lôi Vận Trình đi ngang qua người anh ta, cô nhướn mày rồi khều cằm của Lôi Dật Thành, “Anh, chúc em ngày mai vui vẻ đi!”

Lôi Dật Thành uống một hơi bia, đối mặt với vẻ phấn khởi của cô, biểu hiện của anh ta vẫn thờ ơ. “Thần kinh.” Lôi Vận Trình nhếch môi cười, bỏ nhào vào lòng anh trai cọ qua cọ lại, “Em vui quá phải làm sao bây giờ! Khẩn trương quá làm sao bây giờ!”

“Chắc!” Lôi Dật Thành đẩy ra cô, “Anh vừa tắm xong, đừng có chà mồ hôi vào người anh, sinh lực dư thừa thì đi hít đất đi.”

“Vâng!” Lôi Vận Trình đứng nghiêm khom người chào, sau đó nhảy nhót chạy về phòng.

Lôi Dật Thành không thể không thở dài, lấy máy gọi điện thoại cho người nào đó. “Cậu lại cho nó uống thuốc mê gì nữa thế? Trở về như đóa hoa xinh đẹp.”

“Em gái của cậu mua cả ngày mai của tớ, cả ngày mai tớ chỉ là người của em ấy, có chỉ thị gì không?” Phong Ấn vừa lái xe vừa cười. Lôi Dật Thành vô cùng bất đắc dĩ nói: “Tớ tin tưởng cậu sẽ biết chừng mực, dám làm chuyện bậy bạ tớ sẽ cho ông già nhà cậu chờ nhật xác cậu.”

Lôi Dật Thành cúp máy, Phong Ấn không khỏi cân nhắc, kiếp trước của anh nhất định có thù không đội trời chung với anh em nhà này, nên kiếp này anh em nhà họ đến tìm anh báo thù.

Lôi Vận Trình phấn khởi cả một đêm, trời vừa tờ mờ sáng cô mới ngủ được. Lúc đồng hồ báo thức vang lên cô không một chút chần chờ lộn vòng một cái rồi nhảy từ trên giường xuống, chải mái tóc lộn xộn lại, rửa mặt. Bàn chải đánh răng kẹt ở trong miệng, bỗng nhiên điện thoại di động cô vang lên.

Là Phong Ấn.

“Xuống giường chưa em gái niềng răng?” Phong Ấn đứng trước tấm gương trong phòng tắm cạo râu, chiếc điện thoại đã được bật loa đặt ở trên bàn.

“Thức rồi thức rồi, đang đánh răng!” Không biết âm thanh gì phát ra từ trong miệng cô truyền qua điện thoại, giọng nói tràn ngập sức sống và vui vẻ, “Phong Ấn, anh mặc quần trang đi có được không?”

“Không được.” Không cần suy nghĩ nhiều, Phong Ấn trực tiếp từ chối, có thể tưởng tượng được dáng vẻ bĩu môi của cô ở bên kia.

“Đừng mà.” Lôi Vận Trình nhũn mày suy tư, “VẬY anh mặc áo sơ mi màu lam đi, anh mặc áo màu lam đặc biệt rất đẹp trai.”

Phong Ấn khẽ cười, anh cảm thấy rất thú vị, anh đang hẹn hò với một cô bé nhỏ hơn anh sáu tuổi, ăn mặc theo sở thích của cô, thỏa mãn nguyện vọng của cô, đồng thời... Nghĩ ra cách để cô không còn hy vọng gì với anh nữa.

Lôi Vận Trình nhảy nhót nhót nhót từ trên lầu xuống, Lôi Khải đang ăn cơm nhìn cô một cái. “Hôm nay con không mặc đồng phục sao?”

“A...” Lôi Vận Trình không nghĩ đến ông bố ngày thường không thấy đâu giờ lại chú ý đến điểm này của cô. “Hôm nay là ngày tự học, con không đến trường, con đi thư viện.”

“Đi thư viện mà mặc váy mới, mang giày cao gót, trang điểm ư?” Lôi Khải thuận miệng hỏi, Lôi Vận Trình há hốc mồm, sao ông lại biết đây là váy và giày mới! Không phải ngay cả cô học lớp nào ông cũng không biết sao?

Lôi Dật Thành nhảy bén tiếp lời nói: “Bố, con bé cũng không còn nhỏ nữa, em đã lớn như vậy rồi thì đương nhiên sẽ thích chung diện, lúc Tử Du ở tuổi của Trình Trình cũng rất phiền phức.” Nhắc đến bạn gái, đầy mắt Lôi Dật Thành lộ rõ vẻ dụi dàng.

Lôi Khải cười khẩy, “Hôm kia anh còn nói nó còn nhỏ, bảo tôi đừng dọa nó, mới đây mà đã quên rồi sao?”

Lôi Dật Thành yên lặng, anh ta len lén dụi mắt ra hiện cho em gái của mình. Lôi Vận Trình tiếp thu được tín hiệu, cô dụi tốc độ nhanh nhất để chạy ra ngoài. Lôi Dật Thành lớn giọng nói, “Bố, tốt xấu gì cũng là con cũng là con trai của bố, bố giữ chút thể diện giúp con đi.”

Lôi Khải không nói chuyện, ánh mắt dụi dàng nham hiểm của ông ném đến, Lôi Dật Thành lập tức giơ hai tay lên tạo dáng đầu hàng, anh và Lôi Vận Trình giống nhau, thật sự sợ nhất là ông bố nham hiểm của bọn họ.

Xe của Phong Ấn vẫn chưa kịp ổn định thì Lôi Vận Trình đã nhảy lên xe. “Đi nhanh lên! Bố em ở nhà đó.”

Phong Ấn bật cười, anh đạp chân ga thật mạnh lao vút đi. “Sao anh lại có kiểu cảm giác yêu đương vụng trộm khi ở cùng với con gái thế này?”

Đã thoát khỏi khu vực nguy hiểm, Lôi Vận Trình vỗ vỗ ngực hít thở. “Em cũng có cảm giác này.”

Phong Ấn cứ thản nhiên tẹt tắc lái xe, “Nói đi, em muốn đi đâu?”

Hiếm khi thấy được Lôi Vận Trình ngại ngùng, gương mặt nhỏ nhắn của cô có chút ửng đỏ. “Cái đó... Em không có kinh nghiệm hẹn hò, bình thường anh hẹn hò với người khác có quy trình như thế nào? Cứ theo thói quen của anh đi.”

Phong Ấn đưa mắt nhìn cô qua gương chiếu hậu, khóe môi anh cong lên ý cười tà ác. “Dựa theo thói quen của anh, em chịu được sao?”

Lôi Vận Trình không để ý, “Nói thử xem.”

Phong Ấn cười khê, thật sự là cô bé không biết nông sâu. Anh dừng xe lại đỗ ở ven đường, nới lỏng caravat, nhìn ánh mắt ngờ vực của Lôi Vận Trình, sau đó nắm lấy tay cô rồi đặt một nụ hôn lên đó.

“Ăn cơm, xem phim, dạo phố... Đều không nói đến, quan trọng là tiết mục vào buổi tối, cô nhóc nhỏ, đến lúc đó đừng nói với anh lời nói gây mất hứng như bố gọi em về nhà nha, anh sẽ không vui đó.”

Lôi Vận Trình xem thường, “Đều là anh trai bảo em về nhà, bố em không rảnh đâu mà quản lí em.”

“Ai cũng không được, chơi chưa đã thì không thể về nhà, nếu em theo không kịp thì nói trước với anh, tuổi em còn nhỏ, anh sẽ nhường em.”

Phong Ấn nói những lời này hoàn toàn là kiểu như một người đàn ông nói với một người phụ nữ đã trưởng thành, Lôi Vận Trình không chịu được nhất là khiêu khích, cô bắt chước dáng vẻ chớp mắt của anh.

“Chỉ sợ đến lúc đó người chơi không nổi là anh.”

Phong Ấn chỉ cười mà không nói gì, đầu ngón trỏ lướt qua bờ môi cô.

Vậy hãy chờ xem, em gái niềng răng.

4. , Chương 06-07

Chương 6 . Nếu không thích thì cời ra đi

Chưa bao giờ trải qua một cuộc hẹn hò mà phải lo lắng như thế này. Phong Ấn nhàm chán không có việc gì làm ngồi ở quán ngoài trời uống cà phê, trong cửa hàng đối diện bên đường là Lôi Vận Trình đang vội vàng vàng, vì nhàm chán nên anh cảm thấy hơi buồn ngủ. Đó là một cửa hàng chuyên kinh doanh về nữ trang, Lôi Vận Trình đang mang theo một cái giỏ nghiêng người lựa chọn gì đó, tủ kính rất lớn, tình hình bên trong vừa nhìn là hiểu ngay. Nếu là một người phụ nữ hoàn hảo như Hạ Viêm Lương, nhưng hiện tại Phong Ấn thực sự không có hứng thú đi vào cùng với một cô nhóc có dáng vẻ học sinh trung học. May mắn là Lôi Vận Trình không giống những phụ nữ lắm mồm khác phải kéo anh vào cho bằng được, chính bản thân cô cũng ngưng ngừng không muốn anh đi theo, dứt khoát bảo anh ngồi ở đây chờ cô.

Lôi Vận Trình ôm hai gói đồ to bước từ trong cửa hàng ra, cô đứng ở bên kia đường vẫy tay với anh. Trong thời gian anh gọi người tính tiền thì cô nhóc kia đã chạy đến, Phong Ấn đang ước chừng độ nặng của hai gói đồ, anh buồn cười nhìn cô, “Em ăn rau chân vịt phải không?”

“Hả?” Lôi Vận Trình không hiểu, Phong Ấn vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của cô, “Em xem các cô bạn gái của người khác đều tiết kiệm sức bằng cách giả vờ không mang nổi đồ kia?”

“Em có thể tự làm.” Cô không hiểu rõ cho lắm ý tứ của Phong Ấn, anh thở dài, kéo vai của cô khiến cả người cô đều ở trong vòng tay anh. Nơi này là khu phố mua sắm phần hoa nhất, dường như trên người của mỗi một phụ nữ, bất kì đàn ông ở độ tuổi nào cũng có thể lợi dụng sức lao động miễn phí. Mà cô nhóc này thì sao, bản thân cô lại từ chối không mượn đôi tay của anh.

“Em là thủy thủ hùng mạnh hay là nữ siêu nhân? Như vậy sẽ dọa đàn ông chạy mất đấy.”

Lôi Vận Trình suy nghĩ một lát, “Vậy anh xách đồ giúp em nha?”

“Nếu không em bảo anh đến đây để làm gì?”

Phong Ấn xoa xoa mi tâm, “Nhưng bây giờ em khiến anh cảm thấy như đang đi dạo phố với em gái, chứ không phải là hẹn hò với phụ nữ.”

Phong Ấn vừa nói vừa ngồi lên xe, Lôi Vận Trình vẫn đứng tại chỗ, môi chậm rãi cong lên. Thấy cô không động đậy, Phong Ấn thò đầu ra từ trong xe, “Muốn anh bế em lên sao công chúa?”

“Không cần, bản thân công chúa có chân.” Lôi Vận Trình kéo góc váy làm tư thế chào trong cung với anh, tâm trạng vô cùng tốt nhảy lên xe. Cô chui vào xe, thắt xong dây an toàn, lấy một chiếc card từ trong túi xách ra đưa cho anh, “Em còn có thói quen không thích xài tiền của người khác.”

Phong Ấn không nói gì nữa, cũng không nhìn cô, anh trực tiếp khởi động xe. “Thói quen đó là tốt, nhưng phụ nữ xài tiền của đàn ông là lẽ đương nhiên, cầm đi, bố em và Lôi Dật Thành không kiểm soát tiền tiêu vặt của em sao?”

Công ty của nhà họ Lôi rất lớn, mà Lôi Khải lại không hề quản lí con cái, anh em nhà này rất hiếu thắng, rất ít khi nào thấy đời thứ hai của dòng dõi giàu có lại tiết kiệm như thế, Lôi Vận Trình đến trường càng tiết kiệm hơn nữa.

[alobooks.vn].

Lôi Vận Trình nháy mắt mấy cái, “Trong lớp em có một bạn nữ dùng thủ đoạn bịp bợm đồng thời lừa tiền của hai người đàn ông, Ấn Kỳ nói cô ấy được bao. Phong Ấn, em có tính là được anh bao không?”

“Anh có nhiều tiền như vậy lại nuôi một cô nhóc tóc ngắn không phân biệt được nam hay nữ sao? Thật đáng tiếc là anh không có loại sở thích đó.” Phong Ấn trừng mắt liếc cô một cái.

“Này! Đừng có công kích thân thể người khác thiếu đạo đức như thế! Em mới có mười tám tuổi nên còn có cơ hội... Dậy thì lần thứ hai.” Lôi Vận Trình không chịu lép vế phản bác, tiếp theo lại đắc ý nhướng mày. “Không biết ngày hôm đó ánh mắt của người nào cứ nhìn chằm chằm vào em không dời đi được à nha.”

Lần Lôi Dật Thành dẫn cô đến nhà của Phong Ấn, anh đã dùng ánh mắt mê đắm nhìn Lôi Vận Trình, cô không thể bỏ qua được, bây giờ nghĩ lại mới thấy đó là ánh mắt mà đàn ông dùng để nhìn phụ nữ, như hờ hững mỗi hận không thể dùng ánh mắt để nuốt chửng cô. Nhưng khi biết cô là Lôi Vận Trình thì không hề bất ngờ ánh mắt đó của anh nữa, không thể không nói rằng điều đó khiến cô cảm thấy mất mát, cũng may là cô đã sớm chuẩn bị tốt tư tưởng kháng chiến trường kì.

Khóe môi Phong Ấn khẽ cong lên tạo thành một nụ cười châm biếm, anh không khách khí gõ đầu cô. “Lần đó em còn không biết xấu hổ, sau này tuyệt đối không được làm chuyện như vậy nữa.” Anh không thể nói cho Lôi Vận Trình biết một cô nhóc xinh đẹp bạo dạn tặng cho đàn ông một nụ hôn nhiệt tình kéo dài thật lâu có lực sát thương lớn đến cỡ nào. Nếu không phải ngay sau đó anh biết được cô là Lôi Vận Trình, không chừng trong bầu không khí đêm đó sẽ vô cùng có khả năng “súng bắn ra lửa”.

“Sẽ ghi sổ nợ cho Lôi Dật Thành, khi về anh sẽ đòi nợ cậu ta, em cứ yên tâm đi.”

Anh nói như vậy, ngay lập tức Lôi Vận Trình không cảm thấy còn gánh nặng trong tâm lý nữa, cô vui vẻ nhận lấy. Chương trình học cấp ba tuy không chặt chẽ nhưng nhiệm vụ ôn tập lại rất nặng, Lôi Vận Trình ít có cơ hội đi dạo phố, thừa dịp lần này cô bù lại những lần trước luôn. Phong Ấn thần nhiên đi theo phía sau cô, đôi lúc khi cô đang lựa chọn gì đó thì anh lại đưa ra một vài lời đề nghị. Lúc gói đồ lại cho Lôi Vận Trình, cô nhân viên ở quầy tươi cười lộ ra vẻ hâm mộ cô, “Tình cảm anh em của hai người thật tốt.”

Phong Ấn không để ý, nhưng gương mặt nhỏ nhắn của Lôi Vận Trình lại nhăn nhó, lúc đi ra ngoài, cô kéo anh đến trước cửa kính bên ngoài, cứ soi đi soi lại, cô không nhận được hỏi anh, “Chúng ta thật xứng đôi, tại sao cô ấy lại không nhìn thành em là bạn gái của anh?”

Phong Ấn cười, “Nhìn rất chính xác.” Cô nhóc này thật sự là không có kinh nghiệm yêu đương, tất cả đều dùng sự nhiệt tình đơn thuần thích anh.

Lôi Vận Trình nhìn anh một cái rồi không nói gì, một mình đi vào một cửa hàng khác. Không phải là Phong Ấn miễn cảm, nhưng rõ ràng trong ánh mắt kia của cô thật sự tồn tại vẻ buồn bã, anh sờ sờ cằm, ánh mắt dõi theo bóng dáng yếu đuối của cô nhóc nhỏ.

Lôi Vận Trình không còn hứng thú, đẩy đồng quần áo, cô tùy tiện cầm lên một chiếc, một bàn tay dài bỗng nhiên nắm giữ tay cô, vừa ngừng đầu thì thấy chính là Phong Ấn.

“Anh dẫn em đến chỗ khác xem.”

Đến một cửa hàng bán trang phục nữ xa xỉ nào đó, Phong Ấn liền nắm tay cô bước vào, ngó lướt qua bốn phía xung quanh, đưa vài thứ cho Lôi Vận Trình nhưng khi cô cầm lên thì toàn là váy. “Giúp cô ấy thử hộ tôi.”

Cứ như vậy Lôi Vận Trình được hai nhân viên cửa hàng đưa vào phòng thử đồ rộng lớn, cô thay hết chiếc này đến chiếc khác, mà chiếc sau lại gợi cảm hơn chiếc trước. Phong Ấn ở bên ngoài vô cùng nhẫn nại chờ cô, đến lúc hai cô nhân viên cửa hàng bước ra, họ nói: “Thay xong rồi, nhưng tiểu thư lại không chịu bước ra.”

“Em gái —” Cái nickname Em gái niềng răng suýt chút nữa đã được bật ra, Phong Ấn kịp thời dừng lại, nếu không sẽ rất khó nói cô có động tay động chân với anh hay không. “Trình Trình?”

“Ờ... Em không dám ra ngoài, rất mất mặt.” Bên trong truyền đến thanh âm khó xử của cô, vô cùng buồn cười.

Ở bên trong, gương mặt của Lôi Vận Trình ửng hồng, chiếc váy này rất trẻ ngực, tuy rằng đường cắt xén tạo dáng cho ngực của cô trở nên rất “Xinh xắn”, nhưng vẻ gợi cảm lại khiến một cô gái như cô mặt đỏ tim đập nhanh, đối với người suốt ngày chỉ mặc đồng phục như cô mà nói thì thật sự không có dũng khí bước ra ngoài cho anh xem.

Lúc này, bỗng nhiên cửa phòng thử đồ bị người ở bên ngoài mở ra, Lôi Vận Trình theo bản năng che chắn bản thân rồi trừng mắt nhìn anh. “Anh vào đây làm gì!”

“Vào xem em như thế nào —” Lời nói và động tác của Phong Ấn đồng thời dừng lại, nụ cười vẫn đọng ở trên mặt, từ đáy mắt anh cũng hiện ra vẻ kinh ngạc. Nhưng anh lại che giấu cực kì nhanh, nhanh đến mức Lôi Vận Trình vẫn chưa kịp nhìn ra thì đã biến mất. “Ồ, đúng là người đẹp vì lụa, anh còn tưởng anh em bị dáng người không chuẩn của mình khiến em không có mặt mũi gặp người khác, cái này không phải là rất tốt sao?”

Lôi Vận Trình ngượng ngùng, cô hoàn toàn không chú ý đến hành động thuận tay đóng cửa của Phong Ấn. “Em đâu có tệ như anh nói đâu!” Bánh bao nhỏ Vượng Tử(1) cũng chỉ là bánh bao nhỏ thôi.

(1) Bánh bao nhỏ Vượng Tử là món đồ ăn vặt mà trẻ em Trung Quốc rất thích ăn

Phong Ấn cẩn thận đánh giá công chúa nhỏ biến thân này, anh tiến lên cởi dây buộc tóc của cô ra, sau đó thuận tay vén tóc của cô sang một bên, còn lại vài sợi tóc buông xõa rải rác để lộ bờ vai trần và thắt lưng. Tóc của cô lúc nào cũng hơi xoăn, bình thường tạo cảm giác đáng yêu giờ đây lại thêm phần quyến rũ và làm mất đi vẻ hoạt bát vốn có ở độ tuổi của cô. Kèm theo việc trang điểm nhạt, một búp vật nhỏ cứ thế ra đời.

Phong Ấn nâng cằm của cô lên, trong mắt anh hiện ra vẻ tán thưởng, lấy bàn tay đang che chắn trước ngực của cô ra, đẩy cô đến trước gương, “Cảm thấy thế nào? Thích không?”

Cánh môi của Lôi Vận Trình hé mở, cô mở to đôi mắt của mình nhìn bản thân thay đổi chỉ trong nháy mắt, cô kinh ngạc đến mức không nói nên lời. Ngón tay Phong Ấn quán lấy lọn tóc của cô rồi ngấm nghĩa, “Có muốn thử vài mẫu khác nữa không?”

Anh đứng ở phía sau cô, cúi đầu xuống, lúc nói chuyện hơi thổi phả vào làn da cô, không biết từ lúc nào không khí xung quanh đã trở nên mờ ám. Chiếc áo sơ mi anh đang mặc là màu lam mà cô thích, mặc dù hơi sáng nhưng lại đẹp trai đến chói mắt, còn cô đang mặc một bộ váy trắng phía trên có những bông hoa li ti màu xanh vô cùng xinh đẹp, đúng như lời cô đã từng nói, rất xứng đôi.

“Cái... cái này là được rồi.” Những bộ khác cô thật sự càng không có dũng khí để mặc, bộ váy này cũng không hở lúm và gợi cảm rất đúng mực, nhưng đối với cô mà nói vẫn là có phần bạo dạn. Tim của Lôi Vận Trình đập mạnh, mặt nóng lên. “Nhưng nhất định phải mặc như vậy sao?”

Phong Ấn cong môi cười nhạt, anh lui hai bước sau đó khoanh tay trước ngực. “Nếu không thích thì cởi ra đi... Anh giúp em.” Ngoài miệng anh nói người khác như thế nhưng hoàn toàn lại không có dự định tránh

mặt, hàm ý rất rõ ràng: Hoặc là mặc, hoặc là cởi, đương nhiên cô đã dám nói vì anh cô bằng lòng cống hiến hết sức. Dù sao Lôi Vận Trình vẫn còn nhỏ, không thể chống đỡ nổi thủ đoạn của kẻ trưởng thành như anh.

Chiếc váy này vẫn được trả bằng tiền từ card của Phong Ấn, Lôi Vận Trình vừa định ngăn cản liền nhận được ánh mắt cảnh cáo từ anh. Từ trong cửa hàng bước ra, Lôi Vận Trình hỏi anh, “Em dùng tấm card này là được rồi cần chi phải dùng đến tiền của anh nữa?”

Phong Ấn cười, nụ cười mang đầy ý nghĩa sâu xa, đáy mắt tối đen như có gì đó vừa quét qua. “Em đã lớn như vậy nhưng dường như anh vẫn chưa tặng em thứ gì, chỉ là một bộ quần áo thôi, không có gì đáng ngại đâu.”

Nụ cười của anh không hiểu sao lại khiến trái tim Lôi Vận Trình đập nhanh một nhịp, như nai con ngốc nghếch. Người đàn ông này quá cầu dẫn người ta mà!

Phong Ấn thuận tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. “Đến giờ rồi, trước tiên tìm một chỗ ăn cơm, sau đó đi xem phim, em muốn ăn gì?”

Lôi Vận Trình chỉ biết ngây ngốc gật đầu, bây giờ, có cho cô món ớt xanh mà cô ghét nhất cô cũng có thể nuốt vào hết. Vốn dĩ tối hôm qua, cô vì không nắm được tay anh mà buồn bực gần chết, hôm nay chẳng những nắm được tay anh mà còn do anh chủ động! Cuộc sống ơi, sao mày có thể tốt đẹp đến như vậy?

Đương nhiên Phong Ấn biết khoe môi cô đang cong lên cười trộm là vì điều gì, thật sự là một cô bé đơn thuần.

“Xem phim xong, em theo anh đi gặp mặt một vài người bạn, mọi người khó lắm mới gặp được nhau, kỳ nghỉ của anh cũng sắp kết thúc rồi, chỉ là mấy người đó em không quen biết, nhưng anh có thể giới thiệu cho em làm quen với họ, được không?”

“Được! Lôi Vận Trình vui vẻ nhận lời, cô không hề có một chút dự cảm nào về chuyện sẽ phát sinh vào tối nay.

“Trình Trình, thật sự là em để tóc dài rất đẹp.” Bỗng nhiên Phong Ấn nắm chặt tay cô, “Anh muốn em sẽ luôn để mái tóc này.” Mà khi vào Học viện Phi hành, điều đầu tiên phải cô phải bỏ đó chính là mái tóc dài.

Đương nhiên Lôi Vận Trình đã biết điều đó từ rất lâu, bước chân cô dừng lại một lúc, sau đó lại đi nhanh hai bước đuổi kịp anh, ôm lấy cánh tay anh rồi nắm chặt tay anh hơn, đầu cô hơi dựa vào anh, như muốn ý lại, không muốn xa rời, đồng thời cũng im lặng nói lên bất luận như thế nào, cô cũng không thay đổi quyết định.

Chương 7. Tôi là đàn ông em biết không

Sau tiết mục ăn cơm tối hiển nhiên chính là tiết mục xem phim. Xem phim tình cảm đương nhiên là lựa chọn hàng đầu trong những cuộc hẹn hò, nhưng thực ra cô lại muốn xem phim kinh dị, cô có thể giả vờ làm một con chim nhỏ nép hoặc nhảy vọt vào lòng của anh, đáng tiếc là không có. Phong Ấn mua vé dành cho tình nhân, vị trí khá tốt, nhưng bộ phim lại không hay, còn không hay ở chỗ nào?

A...

Lôi Vận Trình ôm một ly coca cola, miệng cắn ống hút, thân thể hơi ngửa ra sau, trên chiếc màn hình lớn là hai thân thể trần truồng đang quấn lấy nhau, tiếng thở dốc và rên rỉ đang bao trùm cả phòng chiếu phim, khiến người khác miệng khô lưỡi nóng, đúng tiêu chuẩn là phim cấm tuổi mười tám. Mặc dù cô đã đến tuổi vị thành niên, nhưng đây là lần đầu tiên xem loại phim này nên hiển nhiên là rất xấu hổ, điều quan trọng nhất là người đang cùng xem phim với cô là một người đàn ông trưởng thành.

Cô len lén đưa mắt nhìn trộm Phong Ấn, đã mấy lần Lôi Vận Trình muốn đưa ra yêu cầu ra ngoài sớm, nhưng nhìn mặt anh xem nhập tâm như thế... Lôi Vận Trình thở dài, đây là lần đầu tiên cô xem phim cùng anh, không nên để anh cảm thấy mất hứng. Nhưng theo tình tiết bộ phim phát triển thì càng lúc càng không có chừng mực, Lôi Vận Trình xấu hổ không biết nên nhìn qua hướng nào, coca cola cũng uống hết rồi, bóng ngó cũng ăn hết rồi, không có bất kì thứ gì có thể làm lơ là đi sự chú ý của cô. Cô lo trái lo phải

một lúc thì quyết định phải lấy có đi ra ngoài một lát, nghĩ thế cô liền kéo kéo ống tay áo của Phong Ấn, “Em muốn đi mua cocacola, anh muốn uống không?”

Phong Ấn nhìn cô nhú mào, không nghe rõ lời cô nói, Lôi Vận Trình ghé sát vào tai anh lặp lại một lần nữa, “Em khát, anh thì sao?”

Lúc cô nói chuyện, vô tình cánh môi chạm vào lỗ tai anh, hơi thở nóng hổi dường như đang tiến vào màng nhĩ anh. Phong Ấn sờ sờ lỗ tai, vừa định quay đầu lại nói chuyện thì phát hiện môi của hai người đang cách nhau rất gần, gần đến mức chỉ cần nhích tới một chút sẽ chạm phải môi đối phương, đôi môi mềm như nước của cô đang ngay trước mắt anh. Hai người vừa đối mắt với nhau trong tích tắc lại chuyển tầm mắt sang hướng khác, Phong Ấn ho nhẹ, “Ừ, anh cũng khát.”

“Em đi mua cocacola.” Lôi Vận Trình rời khỏi chỗ ngồi rồi tìm lối ra, trái tim nhỏ bé của cô như muốn nhảy ra ngoài. Phong Ấn sờ sờ môi xem phim, cổ họng anh khô khốc. Đúng là anh hơi khát, nhưng lại khác ý mà Lôi Vận Trình đã nói. Từ lúc chia tay với Hạ Viêm Lương anh chưa từng có bạn gái, cuộc sống cũng giống như hòa thượng. Đối lại bên cạnh không có phụ nữ, so với chuyện yêu đương, anh sẵn lòng dùng thời gian vào việc bay trên không. Đã vài năm như vậy cũng không có cảm giác gì nữa, sao bỗng nhiên lại có chút... Cảm giác cô đơn?

Suy nghĩ cẩn thận, dường như từ lúc bắt đầu hôn Lôi Vận Trình đến nay, dường như có gì đó bắt đầu lặng lẽ dần dần thay đổi. Về phần rốt cuộc đó là gì, anh không biết, là loại khiến cho người khác nói không rõ, sờ không được gì đó. Hơn nữa, loại đó đang rất có khả năng vượt qua phạm vi khống chế của anh. Theo bản năng Phong Ấn liếm liếm môi dưới, đáy mắt tối đen dần dần hiện lên vẻ lạnh lùng. Điều này đối với một phi công mà nói là vô cùng không ổn, anh không thể để bản thân mình nảy sinh một loại cảm xúc nguy hiểm như thế được; Ngược lại phải luôn kiên định, ngay cả khi máy bay chiến đấu không còn đường sống cũng phải kiểm soát tuyệt đối, càng không cần nói đến sự ảnh hưởng của bất kỳ người nào hay sự việc gì khác, thì nói chỉ đến một người phụ nữ, hay nói cách khác là một cô gái như Lôi Vận Trình, cho dù đó là một người phụ nữ, hoặc là một cô nhóc như Lôi Vận Trình. Nếu như mất đi loại tự tin này sẽ vô cùng gây nguy hiểm trong khi bay, một khi gặp phải tình cảnh nguy hiểm trên không trung có thể biến nguy thành an, ngoại trừ cần những kỹ thuật để vượt qua thử thách, điều quan trọng hơn nữa là loại xem thường tất cả những chinh phục, tất cả đều là niềm tin.

[alobooks.vn].

Trên tay cầm một ly cocacola, Lôi Vận Trình đi chậm chậm trở về, “Cho anh này, có đá nữa đây.” Phong Ấn nở nụ cười, tiếp nhận ly cocacola đặt lên chiếc bàn bên cạnh, “Thêm đá không vẫn không đủ, anh còn muốn thêm cái khác nữa.”

Lôi Vận Trình suy tư, “Cocacola đâu có thêm gì khác nữa?”

“Đương nhiên là có.” Phong Ấn giật lấy chiếc ly trên tay cô, vỗ vỗ vị trí bên cạnh với ý bảo cô ngồi gần lại một chút. Lôi Vận Trình không nghi ngờ gì cả mà dịch người ngồi vào vị trí anh vỗ rồi chờ anh giải đáp nghi vấn và giải thích nghi ngờ cho cô nghe, cô thấy trong ánh mắt anh hiện lên vẻ gian xảo, tiếp theo đó tay anh đặt lên lưng cô, Phong Ấn dùng sức kéo cô vào lòng rồi ôm chặt, anh nâng cằm cô lên rồi hôn nhẹ lên đó. “Chẳng qua là cần thêm mùi vị này.”

Lôi Vận Trình vẫn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh cắn một cái vào lỗ tai, sự đau đớn ở nơi nào đó bỗng nhiên truyền đến. Phong Ấn kịp thời che miệng cô lại mới chặn được tiếng thét của cô, anh thả lỏng hàm răng đang cắn nhẹ vào vành tai khéo léo của cô, “Nói nhỏ thôi, để người khác nghe thấy sẽ tưởng rằng chúng ta đang làm chuyện xấu đó.”

Lôi Vận Trình kinh ngạc mở to mắt, cảm nhận bờ môi của anh đang mút mát vành tai cô, rồi dọc xuống cổ tiến xuống bả vai, thậm chí là xương quai xanh. Bờ môi anh càng lúc càng nóng, hôn càng lúc càng nhanh. Lôi Vận Trình nhân có không gian rất lớn, Phong Ấn ôm cô ngồi trên đùi của mình, bàn tay anh vuốt ve vòng eo nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, từ miệng anh bật ra tiếng gọi nỉ non tên cô. “Trình Trình... Anh đã sớm nhắc là em chọn sai phim rồi, em lại không tin, hiện nay anh đang ‘nóng’ lên, chính vì thế em nên chịu trách nhiệm đúng không?”

Đầu óc Lôi Vận Trình nổ tung, đại não xoay chuyển đến giờ phút này mới kịp khôi phục. Anh... Sao anh lại làm thế đối với cô...

Lý trí hiểu rõ bản thân nên cự tuyệt, nhưng thân thể vẫn không nghe theo sự sai khiến, trong đầu cô toàn tiếng ong ong, âm thanh âm ỉ phát ra từ phim trên màn hình lạnh lạnh như thể mà cô chỉ có thể nghe được tiếng nói trầm thấp cùng với tiếng hít thở nặng nề của anh. Anh dùng tay che miệng cô, đai lưng cùng váy từ từ lướt xuống, tay anh chuyển đến nơi khác, sau đó lại dùng ngón tay cọ xát cánh môi của cô, dần dần chạm vào miệng cô thăm dò. “Nếu đêm đó anh không biết là em, chúng ta tuyệt đối sẽ không có chuyện kết thúc ở một nụ hôn đầu, Trình Trình, anh là đàn ông em biết không?”

“Đương nhiên... Đương nhiên biết...” Giọng nói của Lôi Vận Trình hơi run rẩy, ngực cô phập phồng.

“Em biết, nhưng em không hiểu đàn ông.” Nụ hôn của Phong Ấn dần dần dừng lại, kéo đai lưng của cô lên, véo chớp mũi rồi nhìn chằm chằm vào đôi mắt mê loạn của cô, anh cười nhạt rồi hỏi: “Em có nghĩ đến em thích anh ở điểm gì hay không?”

“Em ——”

Phong Ấn che môi cô, chặn đứng lại lời nói của cô, “Bây giờ không cần trả lời anh, hôm nay anh nhận lời đi chơi với em, chờ qua đêm nay chúng ta sẽ lại cùng bàn về vấn đề này, chơi thỏa thích, nhớ kỹ chưa?”

Lôi Vận Trình gật đầu, Phong Ấn véo mặt cô lộ rõ vẻ nuông chiều. “Ngoan.”

Kiên trì xem hết bộ phim, trong thời gian đó Phong Ấn không hề có bất kì hành động gì khác với cô. Không biết vì sao Lôi Vận Trình lại muốn anh hành động như thế đối với mình, trong lòng vừa thẹn vừa hỗn loạn, còn có thêm một chút cảm giác không biết tên. Trái ngược là cô lại không cảm thấy phản cảm với sự đụng chạm của anh, cuối cùng cô cảm thấy có nơi nào rất kỳ lạ. Lúc này đúng là cuộc sống về đêm ở thành phố sắp bắt đầu, Phong Ấn gọi một cuộc điện thoại, nhìn qua thì thấy anh rất vui vẻ. “Lên xe đi, dẫn em đến gặp một vài người bạn mà đã lâu rồi anh không gặp!”

Được người ở trong lòng dẫn mình đi giới thiệu với bạn bè của anh là chuyện khiến người khác vô cùng vui vẻ, Lôi Vận Trình đi theo Phong Ấn đến một quán bar cách khá xa thành phố. Đây là lần đầu tiên cô bước vào nơi như thế này, tiếng nhạc âm ỉ, ngọn đèn chớp nháy với màu sắc rực rỡ cùng với thân thể vận vẹo cuồng say của mọi người trên sàn nhảy, cả nam lẫn nữ muôn hình vạn trạng, còn có bầu không khí sôi động cực độ mà cô chưa thấy ra bao giờ, nơi này như một thế giới khác đối với cô, tràn ngập dụ hoặc và mới mẻ.

Phong Ấn dẫn cô trực tiếp đi lên lầu, anh rẽ trái rồi đứng trước cửa một phòng VIP, “Những người ở bên trong đều lớn tuổi hơn em, nhưng khi đến những nơi này thì sẽ không ai để ý đến tuổi của em cả, chỉ có đàn ông và phụ nữ, em hiểu ý anh không?”

Lôi Vận Trình đại khái hiểu được một ít, vừa định mở miệng nói gì đó thì lúc này có ai đó mở cửa phòng ra, một người đàn ông xuất hiện trước mắt cô.

Bắt gặp Phong Ấn, nụ cười trên mặt Lục Tự lập tức tắt ngúm, tay anh ta nắm chặt phát ra tiếng răng rắc, giây tiếp theo bàn tay đó liền vung về phía Phong Ấn. Dường như Phong Ấn đã có chuẩn bị từ trước, anh lui về sau nửa bước nghiêng người né tránh đồng thời vung tay lên đánh thẳng vào mặt Lục Tự. Mà Lục Tự vẫn chưa kịp tránh nên anh ta duỗi thẳng tay ra kéo Lôi Vận Trình đang khiếp sợ lên che chắn ở phía trước, khiến Phong Ấn buộc phải dùng chân để thay thế.

“Tớ thấy cậu quá bỉ ổi rồi!” Phong Ấn thu chân lại mắng một câu, Lục Tự hừ lạnh rồi cười, đẩy Lôi Vận Trình ra, tiến lên ôm cổ Phong Ấn. “Tiểu tử thôi! Gặp cậu một phút còn khó hơn lên trời!”

“Đừng giống như phụ nữ nha, suốt ngày không thấy đâu!”

Phong Ấn nắm anh ta một cái, sau đó kéo Lôi Vận Trình ở bên ngoài vào giới thiệu hai người với nhau. “Nhớ kỹ người này, ở viện hàng không, người làm anh phiền nhất chính là cậu ta!”

5. , Chương 08

Lúc này, Lục Tự mới chú ý đến người vừa rồi được Phong Ấn che chắn, con người tinh ranh của anh quét một lượt trên người của Lôi Vận Trình, anh ta nhìn Phong Ấn rồi lại nhìn cô, cân nhắc một lúc rồi lại nhếch môi lên, lộ ra vẻ bất cần đời. “Chào em, tôi tên Lục Tự, vừa rồi có làm em sợ không?”

Lôi Vận Trình thật sự rất tức giận, nhưng cô phải giữ mặt mũi cho Phong Ấn nên đành cố gắng chịu đựng. “Không sao, có giật mình nhưng không sợ, nhưng vì đánh không lại Phong Ấn nên anh mới lợi dụng tôi à?”

Lục Tự ngẩn ra, tiếp theo là cười xảo quyệt, nhíu mày nhìn Phong Ấn. “Cô bé này rất đánh đá nha, bạn gái của cậu sao?”

“Liên quan cái rắm cậu?” Phong Ấn không khách khí, dang rộng cánh tay khoác lên vai Lôi Vận Trình, động tác nhìn như tùy ý nhưng lại lộ rõ ý tứ muốn chiếm hữu.

“Không liên quan cái mông cậu. Nếu không phải chuyện của cậu sao tôi cần phải để ý chứ” Tự đồng dạng nói, không hề cảm nhận được có gì đó không ổn. Phong Ấn chế nhạo mắng anh ta, ôm lấy Lôi Vận Trình đi vào bên trong. “Vây phải xem cậu có khả năng này hay không!”

Lông mày Lôi Vận Trình khẽ nhíu lại, cô quay đầu nhìn Lục Tự, anh ta cười híp mắt với cô, nụ cười bí ẩn trên môi anh ta khiến cô mơ hồ cảm thấy bất an.

...

Trong phòng VIP đàn ông phụ nữ đều có, dường như tất cả mọi người đều quen biết Phong Ấn, trong đó có một người đàn ông là ông chủ ở đây. Khi Phong Ấn giới thiệu Lôi Vận Trình thì anh ta là người huýt sáo to nhất. “Được đó Phong Ấn đây chính là thiên kim của Lôi gia, cậu dẫn cô ấy đến đây không sợ ông già cô ấy băm thây cậu sao?”

“Cho nên phiền các cậu giữ bí mật hộ tôi, nếu không tôi sẽ không còn mạng để trở về.” Phong Ấn thật thật giả giả nói đùa với bọn họ, Lôi Vận Trình ở bên cạnh anh mím môi cười. Cảm giác này giống như đang thừa nhận quan hệ của bọn họ, nhưng chính bản thân cô hiểu hiện nay có người cũng đã nhận ra cô và Phong Ấn không hài hòa như vẻ bên ngoài, Phong Ấn nói như vậy chẳng qua là muốn tìm một thân phận thích hợp ở trước mặt mọi người.

Lôi Vận Trình biết vì sao anh lại đeo kính mát ở một nơi có ánh sáng mờ ám như thế, Phong Ấn nghiêng đầu nói với cô: “Giả vờ ụy hiếp.”

“Hi hi ——” Lôi Vận Trình không nghĩ đến đáp án lại là như thế, cô không kiềm chế được mà bật cười, trong lúc vô thức cô nhận thấy có một ánh mắt nóng rực phía đối diện đang nhìn thẳng vào cô, cô ngược nhìn thì ánh mắt đó dần dần hiện lên ý cười.

Lục Tự cầm ly rượu ung dung ngồi trên ghế sofa, anh ta vô cùng hứng thú nhìn cô, cùng lúc ánh mắt anh ta và cô chạm vào thì nhanh chóng chuyển đi. “Phong Ấn đã đến thì không thể nào chỉ tán dóc, muốn chơi trò kích thích một chút hay không?”

Lời vừa nói ra khiến toàn bộ căn phòng trở nên phấn chấn, Phong Ấn vẫn ung dung, miệng ngậm thuốc khê nhếch lên. “Được, tiếp nhận.”

Lục Tự buông ly rượu xuống, hơi nghiêng người về phía trước, nhắc cầm Lôi Vận Trình lên. “Cô bé cũng chơi cùng chứ?”

Lôi Vận Trình vẫn chưa kịp trả lời thì Phong Ấn đã ôm lấy vai cô, “Không thành vấn đề.”

Chương 8 . Chấp nhận hình phạt hợp lý

Nói là kích thích nhưng thực chất cách chơi rất nhàm chán. Mỗi một lần luân phiên chọn ra một vị hoàng tử hoặc công chúa bịt kín mắt họ lại rồi rút thẻ bài, người ngẫu nhiên ở bên phải sẽ hỏi hoàng tử hoặc công chúa hai câu hỏi, không trả lời được hoặc từ chối trả lời hay trả lời không thỏa đáng sẽ phải chịu một hình phạt ngẫu nhiên, có hai cơ hội để trả lời một câu hỏi, lần thứ hai trả lời mà vượt qua được sẽ không bị phạt, nếu không được thì cả hai sẽ đồng thời bị phạt.

Lôi Vận Trình xem bọn họ chơi vài lần thì càng kinh ngạc hơn, chừng mực trò chơi của bọn họ quá lớn. Người chủ quán bar tên là Châu An Đạt, anh ta là thẩm thư nhất, ngẫu nhiên bị hoàng tử chọn phải đến vài lần rồi cũng bị phạt đến mấy lần, đến cuối cùng quần cũng nhanh chóng bị lột ra, anh ta buồn bực ném kính mát đi, xoa xoa thắt lưng đi dạo một vòng, khi thấy Lôi Vận Trình thì bỗng nhiên giơ tay chỉ. “Đến lượt em, Lôi tiểu thư!”

Vì được chọn nên công chúa Lôi Vận Trình bị kéo đến ngồi ở giữa ghế sofa rồi che mắt cô lại, Châu An Đạt lấy hộp chứa thẻ bài đưa đến tay cô. “Rút đi cô nhóc, xem thử ai lại xui xẻo như vậy.”

Lôi Vận Trình thở hắt ra, một bàn tay của cô thò vào trộn đều những lá bài.

Người ngồi ở phía dưới đều phải xáo trộn chỗ ngồi để tránh việc gian lận, lúc này vừa vặn Lục Tự lại ngồi kế bên Phong Ấn. Trong lúc Lôi Vận Trình vẫn còn đang lựa chọn thẻ bài thì bả vai Lục Tự chạm nhẹ vào anh một chút, “Chuyện gì đã xảy ra giữa cậu và Hạ Viêm Lương vậy?”

“Chuyện vừng cũ thóc hư thì đừng nhắc đến.” Phong Ấn không thích thú chuyển đề tài, hỏi ngược lại Lục Tự. “Người kia của cậu đâu?”

Môi Lục Tự cong lên, “Cậu nói người đó? Bọn tớ chia tay lâu rồi, bây giờ trở về thậm chí người nhà còn sắp xếp chương trình cho tớ, cô bé đó là em gái của bạn cậu sao?” Lục Tự thấy nét mặt của Lôi Vận Trình vừa thay đổi, anh ta nhíu mày bí ẩn. “Cô nhóc này của cậu cũng xinh lắm, chỉ là hơi non nớt một chút, tính cách dường như lại rất thông minh, cái miệng nhỏ nhắn đó sẽ không buông tha người khác đâu.”

Phong Ấn bật cười, ngấm ngấm lá bài trong tay. “Vậy phải xem đó là ai.”

Lục Tự xấu xa cười rộ lên, “Hai người đã đến giai đoạn nào rồi?”

“Chạm vào cô ấy sẽ bị ông già và anh trai của cô ấy chính chết đó, tớ tình nguyện rơi từ trên máy bay xuống chứ không muốn rơi vào tay hai người đàn ông này.” Phong Ấn hút thuốc, chăm chú nhìn vào lá bài mà Lôi Vận Trình đang lần tìm.

Lục Tự đã từng nghe được một ít về ân oán giữa hai gia đình, anh ta lơ đãng uống một hợp rượu, trầm mặc một lát. “Cậu thích cô ấy sao?”

Môi của Phong Ấn cong lên rồi chậm rãi phả ra một làn khói, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lẽo tàn khốc. “Tớ sẽ đem phụ nữ tớ thích đến đây chơi sao?”

Lúc này, Lôi Vận Trình đã quyết định chọn một thẻ bài, “Tôi chọn cái này.”

Thấy rõ con số trên thẻ bài, Phong Ấn đi đến đưa thẻ bài trong tay ra, anh cười khê, rồi ném lên bàn, ngay lập tức nam nữ xung quanh trở nên ồn ào như đang đùa giỡn. Bỗng nhiên Lục Tự vui vẻ vỗ tay, nhỏ giọng nói: “Tôi thật sự muốn nhắm vào cô ấy.”

Phong Ấn không nói gì, Lục Tự có thể hiểu là anh đã ngầm đồng ý, anh ta giơ tay cao lên với ý bảo mọi người im lặng, anh ta nhìn Lôi Vận Trình tuyên bố một câu mang hai ý nghĩa. “Cô bé e then, em đã rơi vào tay tôi rồi.”

Lôi Vận Trình nghe thấy giọng nói thì đoán được là Lục Tự, cô bất mãn bĩu môi, “Vậy phiền anh thủ hạ lưu tình(1).” Cô không thể tháo bịt mắt xuống nên không biết đã rút trúng ai, chỉ có thể hy vọng thuận lợi trả lời đúng câu hỏi để đừng liên lụy đến người vô tội.

(1) Thủ hạ lưu tình: Nương tay

Lục Tự suy nghĩ một lát, “Đối tượng mà em đã trao nộ hôn đầu tiên, có mặt ở đây hôm nay không?”

Nghe câu hỏi như thế, Phong Ấn không chịu nổi đá anh ta một cái, mọi người lập tức cười rộ lên. Lôi Vận Trình nhếch môi, dường như trả lời không hề do dự. “Có.” Tiếng huýt sáo vang lên, Phong Ấn chống cằm, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt thản nhiên ngồi ở bên kia. Lục Tự cau mày, xem ra tình sử của cô nhóc này thật sự đơn giản, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, đã chọn sai mục tiêu tình cảm rồi, nhưng không sao, anh ta có thể điều chỉnh.

Lôi Vận Trình cũng không để ý đến việc để người khác biết chuyện cô thích anh, thậm chí cô còn hận không thể để tất cả mọi người nhìn xem anh trốn thế nào.

“Câu hỏi thứ hai, không liên quan đến vấn đề thứ nhất.” Lục Tự ho nhẹ ra hiệu, “Phong Ấn... Kỹ thuật của cậu ấy em có vừa lòng không?” Vừa hỏi xong, anh ta đã lạnh lợi né tránh Phong Ấn, Lục Tự vốn tưởng rằng sẽ bị anh đá một cái nhưng không ngờ rằng Phong Ấn không động đậy, chẳng những không tức giận mà ngược lại vẻ mặt còn thể hiện sự hứng thú, dường như đang chờ đợi đáp án của Lôi Vận Trình.

Chắc, thằng này đang chờ phụ nữ khẳng định năng lực của hắn ở trước mặt mọi người chứ gì.

Không liên quan đến câu hỏi đầu tiên? Ý là không chỉ kỹ thuật hôn môi? Lôi Vận Trình nghiêng đầu không hiểu, “Kỹ thuật gì?”

Mọi người cười rộ lên, nụ cười của Châu An Đạt là gian tà nhất, nhìn Phong Ấn rồi lớn giọng hỏi: “Đừng nói là cậu chưa phụ đạo qua chương trình học giáo dục giới tính thời kì dậy thì cho Lôi tiểu thư nha?”

Lôi Vận Trình làm sao không hiểu rõ ý trong lời nói, cô choáng váng, trên mặt nóng như lửa cháy, “Ngại quá, bây giờ tôi còn đang đi học...”

Châu An Đạt xoay qua người bên cạnh hỏi: “Đây là lí do à? Vừa lòng với đáp án này không?”

Vừa lòng mới là lạ nha, mọi người huýt sáo ầm lên, Châu An Đạt chìa tay về phía Phong Ấn. “Đây chính là ý của mọi người.” Vừa dứt lời, anh ta lấy trong quầy rượu ra chai rượu được pha trộn từ tám loại rượu mạnh nhất, anh ta lại tạo dáng xin mời. Phong Ấn giơ ngón tay cái lên với anh ta mang ý: Thật mỉa mai, không uống hết sẽ không bỏ qua. Nhưng anh vừa cầm ly thứ nhất lên thì Lục Tự đã lên tiếng, “Chờ chút, cô bé, em còn cơ hội một lần nữa, uống hết mấy thứ này thì có đến tám chín phần phải đến bệnh viện, suy nghĩ kỹ đi.”

Thật ra Lục Tự cảm thấy câu hỏi rất đơn giản, nhưng mức độ khó dễ tùy thuộc vào từng người, đối với Lôi Vận Trình mà nói thì đây thuộc mức độ quan trọng. Phong Ấn cầm ly lên chờ cô trả lời, Lôi Vận Trình cắn môi cau mày, người bị cô rút trúng có phải là Phong Ấn hay không? Ánh mắt của mọi người, dường như có thể cảm nhận được người đó chính là anh.

“Tôi không biết, chúng tôi... Còn chưa có...” Cô nhỏ giọng trả lời, Lục Tự cố ý bước đến trước mặt cô khom người nâng mặt cô lên, “Thật xin lỗi, tôi nghe không rõ.”

Lôi Vận Trình hít sâu, giả vờ mạnh mẽ bình tĩnh. “Tôi không biết, chúng tôi chưa từng thử qua.”

Châu An Đạt cảm thấy kỳ lạ kêu lên, “Không thể nào, Phong Ấn, bây giờ cậu cũng thật đáng sợ nha! Đã nói Lôi tiểu thư của chúng ta còn hơi nhỏ, nhưng gương mặt cũng có thể tính là trưởng thành rồi, kén ăn quá không tốt đâu cậu biết không?”

Phong Ấn khẽ cười, anh lắc lắc cái ly muốn bỏ xuống. “Cậu nói sao thì là vậy đi.” Lời như thế nhưng lại khiến cho người khác cảm giác anh đang thừa nhận “kén ăn”.

Giọng nói không lớn không nhỏ của anh vừa vặn bị Lôi Vận Trình nghe được, Châu An Đạt tự khiến cho bản thân mình bẽ mặt, anh ta vỗ vỗ tay sắp xếp lại thẻ bài rồi thét to. “Vòng tiếp theo vòng tiếp theo!”

“Khoan đã.”

Lục Tự chặn bàn tay đang muốn tháo bịt mắt của Lôi Vận Trình xuống. “Tôi không vừa lòng đáp án này.”

Trái tim Lôi Vận Trình đập mạnh, dựa theo quy tắc, chỉ cần có một người không vừa lòng thì công chúa và người bị rút trúng đều phải bị phạt. “Nhưng tôi đã nói thật —”

“Cho dù em nói thật hay nói dối, tôi nói – Tôi không vừa lòng.” Lục Tự sờ cằm, tuyên bố cách thức trừng phạt, “Phong Ấn, nếu thật sự cậu vào bệnh viện tớ sẽ chịu viện phí, đừng từ chối, uống đi.”

Người bị rút trúng thật sự là Phong Ấn!

Lôi Vận Trình gỡ bật mắt xuống, cô bật người đứng dậy tìm được chính xác vị trí của Phong Ấn, cô tiến lên với ý muốn giật ly rượu. “Đừng uống!”

“Trình Trình.” Phong Ấn gần giọng gọi cô, bắt được cổ tay đang cầm ly rượu của cô. “Có nhớ anh đã từng nói qua những gì với em không? Ở đâu thì có nội quy ở đó.”

Lôi Vận Trình vẫn chưa kịp nói gì đã bị sức lực của ai đó kéo cô vào trong lồng ngực rắn chắc, giọng nói của Lục Tự vang lên từ trên đỉnh đầu cô. “Trừng phạt cho em đây cô bé, hai chúng ta sẽ ở riêng mười lăm phút!”

“Tôi không muốn!” Lôi Vận Trình bực bội vùng vẫy khỏi anh ta, “Phong Ấn, em uống thay anh, anh ở cùng anh ta mười lăm phút đi!”

Lục Tự cười rộ lên, “Chơi xấu à, nếu cậu ấy đồng ý tôi cũng không có ý kiến, em chỉ là một cô bé tôi có thể không so đo.”

Phong Ấn cũng cười, im lặng, u ám, đùa giỡn, giơ tay sờ tóc cô. “Trình Trình, có phải đang sợ không? Nói với anh đi, mười ly rượu anh cũng uống.” Tay Phong Ấn đặt sau chiếc gáy trơn bóng của cô, kéo cô đến gần, môi gần như dán vào tai cô nói nhỏ. “Anh đã từng nói gì em không nhớ rõ sao? Chơi không nổi thì đừng theo anh ra ngoài chơi, chúng ta không phải là người chung một thế giới em gái à, em không cố gắng dừng cầm, em xem thường Hạ Viêm Lương đúng không, nhưng ít ra giờ phút này cô ấy cũng sẽ không khiến anh mất mặt.”

Trái tim Lôi Vận Trình như bị bóp nghẹt, cô mở to mắt trừng anh, bàn tay nhỏ nhắn đang nắm lại vì căng thẳng lại càng nắm chặt hơn. Khóe môi Lục Tự hơi cong lên, khoát tay với Châu An Đạt. “Tính phần cô bé này luôn cho cậu ấy là thêm năm ly nữa.”

“Ôi, còn chơi dựa dẫm như vậy nữa à, thật sự là lần đầu.” Mồm miệng Châu An Đạt oán trách, cũng đã bắt đầu rót rượu.

Con người rũ xuống của Lôi Vận Trình giương lên, xoay người hất chiếc cằm nhỏ nhún lên, “Ai dựa dẫm chứ? Không phải là mười năm phút sao, tôi tiếp là được chứ gì.”

Lục Tự vui vẻ vỗ tay, kéo tay cô đi vào một căn phòng nhỏ. Bên trong không bật đèn, rất tối, Lôi Vận Trình vừa bước vào phòng đã bị Lục Tự ép vào tường rồi nắm chặt cằm cô, dường như Lôi Vận Trình đã sớm có chuẩn bị lên giơ tay ngăn lại, nhưng sức lực của cô thực sự kém xa một người đàn ông đã trưởng thành, ngay lập tức cô bị Lục Tự tóm về, giữ chặt.

“Cánh cáo anh đừng có động tay động chân với tôi!” Lôi Vận Trình lạnh lùng cảnh cáo anh ta, không hề có một chút sợ sệt, điều đó khiến Lục Tự có chút giật mình.

[alobooks.vn].

Nương theo ánh sáng mỏng manh đang xuyên qua cửa sổ, Lục Tự quan sát cô, “Có thể nói cho tôi biết em thích Phong Ấn đến mức nào không?”

“Có liên quan gì đến anh?”

Lục Tự cân nhắc một lúc, anh ta nghiêng đầu mỉm cười, “Đúng là không liên quan gì cả, nhưng tôi nên nói cho em biết, em ở đây mười lăm phút, tôi làm gì với em cũng là trừng phạt hợp lý.” Anh ta cúi đầu, “Là Phong Ấn chấp nhận.”

Lôi Vận Trình không có cơ hội nói bất kì câu nào nữa, môi cô đã bị anh ta phủ kín. Nhưng phản ứng đầu tiên của cô không phải là phản kháng, mà cuối cùng cô cũng biết được tiết mục xen giữa trong phòng chiếu phim kia kỳ lạ ở chỗ nào: Từ đầu đến cuối Phong Ấn không hề hôn môi cô...

Bỗng chốc Lôi Vận Trình cảm nhận sâu sắc như có hàng ngàn mũi kim đang đâm vào tim cô, còn có một loại cảm giác đau đớn đủ để tay chân cô lạnh cóng.

Bên ngoài, trong sự ồn ào náo nhiệt của mọi người, Phong Ấn liên tiếp uống năm ly rượu hỗn hợp mạnh, từ miệng, thực quản đến dạ dày, cuối cùng toàn thân đều cảm thấy khó chịu giống như lửa đốt. Châu An Đạt đưa cho anh một ly nước tinh khiết, bỗng nhiên ngồi bên cạnh anh bật cười.

“Hạ Viêm Lương mà cậu nói, cậu khẳng định thà rằng uống mười ly cũng không để cô ta ở cùng với Lục Tự?”

“Thật sao?” Phong Ấn cười gượng, Châu An Đạt đứng dậy vỗ vỗ vai anh, “Thật hay không thì trong lòng cậu hiểu rõ.”

Phong Ấn đưa mắt nhìn cánh cửa căn phòng nhỏ đang khép chặt ngoài đại sảnh, nụ cười trên môi anh biến mất.

6. , Chương 09

Chương 9. Tôi trừng phạt bố cậu thế nào thì trừng phạt cậu như thế đó

Tan ca về nhà, Lôi Dật Thành cố ý đi ngang qua phòng Lôi Vận Trình xem thoáng qua, kết quả đúng như anh ta đoán, con nhóc kia có hơn tám phần là chơi đến điên rồi. Lôi Khải và vợ ông đi dự tiệc rượu đầu năm của công ty đến khuya mới về nhà. Thương Tiểu Thiên vẫn thường không thích những trường hợp này, bà không mặc quên những bộ lễ phục và mang giày cao gót, về đến nhà chuyện đầu tiên bà làm là chạy lên phòng thay quần áo. Lôi Dật Thành ngồi trên ghế sofa mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ thì bị Lôi Khải đá thức dậy.

“Trình Trình đâu?”

Lôi Dật Thành dụi dụi mắt giả ngu. “Ở trên lầu đọc sách ạ.”

“À, ở trên lầu nhà ai đọc sách?” Lôi Khải cố ý hỏi lại, miệng ông ngậm điều thuốc tay nói lỏng caravat, bởi vì uống rượu nên ánh mắt ông vô cùng tỏa sáng, nhìn Lôi Dật Thành đang hoảng sợ, giờ phút này Lôi Khải càng khó đối phó hơn so với ngày thường.

Thương Tiểu Thiên tẩy trang xong để gương mặt mộc không trang điểm, lười biếng ưỡn lưng từ trên lầu bước xuống, “Con trai ngoan, buổi tối mẹ chưa ăn no.”

Lôi Dật Thành giống như được đặc xá chạy trốn khỏi phạm vi công kích của Lôi Khải trốn vào phòng bếp, “Chỉ còn một ít cơm, cơm rang được không?”

“Được!” Thương Tiểu Thiên nhón đầu ngón chân hôn lên má con trai một cái, “Ai mà gả cho con tôi thì thật sự hạnh phúc chết mất.”

Về mặt đẹp trai của Lôi Dật Thành không khỏi lộ ra vài phần bất đắc dĩ, anh ta sao lại có một người mẹ yêu con theo kiểu thế này chứ? “Mẹ, tốt xấu gì con cũng là đàn ông hơn hai mươi tuổi rồi, vì chuyện này mà Tử Du không ít lần khó chịu, mẹ có thể đừng...”

Thương Tiểu Thiên không vui nhịu mày, “Có thể cái gì? Con là đứa con mẹ vất vả sinh ra dựa vào cái gì mẹ không được hôn? Con muốn là con trai bất hiếu có vợ nên quên mẹ?”

Lôi Dật Thành thở dài, “Con không dám.”

Người ngoài ai cũng biết người mà Lôi Khải thương yêu nhất là phu nhân của ông ấy, Lôi Dật Thành có lớn gan đến cỡ nào cũng không đủ can đảm làm mẹ mất vui? Thương Tiểu Thiên xinh đẹp cầm một chùm nho điều vô dương oai rồi đi: Còn trị không được thằng nhóc này, bố anh đạo hạnh cao thâm như thế mà tôi còn nắm chặt được hướng chỉ là anh.

Lôi Khải đứng ở trước cửa sổ hút thuốc, điện thoại trong tay ông đã hiện sẵn dãy số của Lôi Vận Trình nhưng kẻ cà không gọi đi. Bỗng nhiên có người rút đi điều thuốc trên miệng, thay vào đó là một quả nho đã được bóc vỏ. Thương Tiểu Thiên nghiêng người nhìn màn hình di động của ông, bà không nói gì cả, Lôi Khải lấy chùm nho trong tay bà rồi cẩn thận bóc vỏ đưa lên miệng bà. “Con gái đúng là do em sinh ra, rất cố chấp.”

Thương Tiểu Thiên cong môi có chút đắc ý, vẻ đẹp trên gương mặt bà vẫn như năm đó. “Trong mắt các anh là tuyệt vọng, nhưng cái này gọi là chấp nhất, em rất vui khi con giống em.” Nếu lúc trước bà không có loại cố chấp này thì làm sao có thể có được người đàn ông bên ngoài oai phong một cõi, ngồi tít trên cao trong khi ở nhà vẫn cam tâm tình nguyện bóc vỏ nho cho bà.

Về mặt Lôi Khải càng trầm xuống, Thương Tiểu Thiên nhìn ra vẻ mặt kiềm nén sự nổi nóng của ông, tay bà vuốt nhẹ lên mi tâm đang nhíu chặt của ông. “Em không cảm thấy Trình Trình làm sai gì cả, con muốn làm phi công không phải là trọng điểm, có phải điều anh quan tâm là người con bé xem trọng là Phong Ấn không?”

Lôi Khải gạt nhẹ khóe miệng, “Anh biểu hiện rõ ràng như vậy sao?”

“Còn phải chờ anh biểu hiện sao, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng ra.” Thương Tiểu Thiên bĩu môi, “Phụ nữ cố chấp đàn ông nhỏ nhen, lời này quả thực không sai, có phải anh nhất định đem ân oán cá nhân của anh và Phong Hạo trút lên người Trình Trình không?” Thương Tiểu Thiên gạt lấy điện thoại trên tay ông cho thấy rõ lập trường của bà, “Giấy đăng ký của Trình Trình em sẽ ký tên, em không biết con bé và Phong Ấn sẽ có kết quả như thế nào, em chỉ biết nếu anh không để con bé đi, ở trong lòng nó sẽ nuôi tiếc cả đời, nhưng nó sẽ không hận anh, bởi vì nó là con gái của anh.”

Bà khẽ thở dài, giúp ông tháo chiếc caravat đã bị kéo mở tùy tiện, “Giống như lúc trước, nếu anh không cho em cơ hội ở bên cạnh anh, em cũng sẽ không thể hận anh.” Nhưng sẽ hối tiếc, hối tiếc đến lúc chết cũng không thể nhắm mắt. Lôi Khải nhíu mày, đáy mắt tối đen của ông bởi vì lời nói của bà càng trở nên sâu không thấy đáy.

Lôi Dật Thành mang cơm rang thơm phức đến, từ góc nhìn của anh vừa vặn thấy được hình ảnh Thương Tiểu Thiên đang được Lôi Khải ôm vào trong ngực, anh ta không thể trách được mà chỉ có thể ho nhẹ một tiếng, nín nọt bắt chuyện với mẹ. “Dùng cơm đi mẹ.” Mỗi một người đàn ông đều có một phụ nữ là nhược điểm của mình, may mắn bố anh cũng không ngoại lệ, mẹ yêu chính là kim bài miễn chết của anh em Lôi Dật Thành.

“Đến đây!” Thương Tiểu Thiên vui vẻ lên tiếng trả lời, có con trai đẹp, nghe lời đích thân xuống bếp chính là một loại hạnh phúc!

Lôi Vận Trình ở dưới lầu, ngồi ở vị trí phó lái trong xe cách đó không xa chờ đợi.

Lôi Vận Trình chăm chú nhìn biểu hiện của anh ở trong xe, con số cuối cùng cũng nhảy điểm không giờ, buổi hẹn hò với anh dừng lại ở đây. Phong Ấn dựa vào ghế ngồi, gãi đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, buổi tối anh uống quá nhiều rượu, dạ dày đau buốt như bị lửa đốt. Lôi Vận Trình nhìn từng giây từng giây trôi qua, trong lòng cô thực sự rất bình tĩnh.

“Phong Ấn.”

“Hử?”

“Anh đã khá hơn chút nào chưa? Đi bệnh viện nhé?”

“Không cần, Lục Tự nói quá thôi.”

Con người Lôi Vận Trình rũ xuống, cô trầm mặc một lúc, “Em có lời muốn nói với anh.”

“Anh nghe đây.” Phong Ấn miễn cưỡng trả lời.

Lôi Vận Trình mở cửa xe ra đi đến chỗ anh, kéo cửa xe ra, “Anh xuống đi.”

Phong Ấn mở to mắt, theo lời cô từ vị trí điều khiển bước ra đóng cửa xe lại. “Nói đi.” Một tay anh chống lên thành xe cúi đầu nhìn cô. Đến lúc này, môi Lôi Vận Trình vẫn còn lưu lại dấu vết bị hôn, đó là kiệt tác của Lục Tự, ngón tay của Phong Ấn chạm vào. “Chắc, sưng lên rồi, Lôi Dật Thành sẽ mắng anh.”

Thật ra, Phong Ấn cho rằng Lôi Vận Trình sẽ thưởng cho anh một cái tát, nhưng cô chỉ cong môi cười. “Em sẽ nói với anh ấy cái này không phải là do anh làm.”

“Vậy cậu ấy đâu chỉ mắng anh?” Phong Ấn cười, “Lôi Dật Thành che chở em đến mức nào em không biết đâu.”

“Cho nên anh với anh ấy mới có thỏa thuận đúng không?” Lôi Vận Trình ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, “Để em biết con đường đó khó khăn mà rút lui? Yên tâm học đại học, hận anh hoặc là dứt khoát quên anh? Là như thế này sao?”

Cô trực tiếp hỏi như thế khiến Phong Ấn ngẩn ra, cô nhóc này có thể nghĩ như thế thực sự khiến anh cảm thấy bất ngờ, “Sao em lại có những suy nghĩ này?”

“Anh dám nói không đúng không? Gọi anh ấy ra ngoài cùng nhau đối chứng.” Lôi Vận Trình giả vờ lấy di động trong túi xách ra. Phong Ấn không ngăn cản cô, anh chỉ thản nhiên cười. “Trình Trình, cho dù lời nói làm tổn thương em thì anh cũng sẽ nói, em không xứng đáng để anh phải hao tổn tâm sức như vậy.”

Động tác của Lôi Vận Trình dừng lại, tay trong túi xách của cô âm thầm nắm chặt thành quyền. Cô thừa nhận rằng mình đã chuẩn bị tâm lý thật tốt từ rất lâu rồi nhưng những lời này cuối cùng cũng giáng một đòn mạnh vào Lôi Vận Trình, môi mấp máy nhưng lại không thể phát ra bất kỳ một lời nào. Phong Ấn rút tay cô ra, xoa nhẹ rồi mở từng ngón tay đang nắm chặt lại của cô ra. “Chuyện đêm nay không phải anh cố ý nhắm vào em, trước kia, trước mặt em, anh chỉ đơn giản là anh em với Lôi Dật Thành hoặc là anh trai của em, anh cũng không thể chăm sóc cho em thật chu đáo, nhưng nếu em không đồng ý làm em gái, anh chỉ có thể nói với em đó chính là mặt khác của anh, đối với phụ nữ anh luôn luôn như thế, dù em là em gái niềng răng hay là Trình Trình đối với anh cũng không có ý nghĩa gì khác, em là một cô gái thông minh, chắc hẳn là hiểu lời anh nói.”

Anh giơ tay lên chạm vào tóc cô, cô bướng bỉnh nghiêng đầu né tránh. “Em không rõ, nếu như em không phải là Lôi Vận Trình anh cũng sẽ không nói như vậy, bởi vì mối quan hệ giữa bố em và bố anh sao?”

“Không liên quan đến vấn đề đó, nếu em không phải là Lôi Vận Trình, với anh cũng không có ý nghĩa gì hết, em là một cô gái xinh đẹp, ấn tượng của anh đối với em cũng chỉ là những suy nghĩ có giới hạn.” Phong Ấn kéo cô lại gần, cố ý xoay mặt cô đối diện với mặt mình, ánh mắt anh nhìn thẳng vào đôi môi sưng mọng của cô. “Em không hiểu anh đâu, tình cảm của em quá mù quáng, tình yêu không đơn giản như em nghĩ đâu, có rất nhiều chuyện bản thân mình phải gánh vác, với độ tuổi của em sẽ không biết được.”

“Nếu như em đã đến tuổi hiểu biết rồi thì sao? Cuối cùng em cũng sẽ lớn lên, anh không thể đợi em sao? Lúc Lôi Vận Trình nói những lời này, biểu hiện trong lời nói của cô không hề có hàm ý van xin, Phong Ấn có thể nhận ra xen lẫn trong lời nói đó là sự không cam lòng và oán hận.

Vì sao tôi phải chờ em?... Phong Ấn nở nụ cười nhàn nhạt, anh không nói ra khỏi miệng, hôm nay cô đã chịu quá nhiều kích động.

Anh không nói, nhưng cô vẫn đọc được hàm nghĩa trong nụ cười của anh, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt anh đang dần dần ửng đỏ, cô cố gắng hết sức để nén lại. “Phong Ấn, em muốn anh chờ em.”

Phong Ấn sờ sờ đầu cô, nụ cười của anh dần dần trở nên lạnh nhạt, anh cúi đầu nhìn đồng hồ. “Trễ rồi, em về đi, anh cũng phải đi.” Đường như nhớ đến gì đó, anh lấy di động từ trong túi xách của cô ra, rồi lưu một dãy số vào danh bạ điện thoại. “Đây là số của Lục Tự, về sau em có vấn đề nào về tuyển chọn phi công không biết, có thể hỏi cậu ta, anh sắp trở về doanh trại rồi.”

Lục Tự vừa ý cô, anh trở thành người mai mối, có lẽ nói đúng hơn là anh đã giảm bớt được một người phiền phức.

“Anh không thích em vào không quân sao?” Nước mắt Lôi Vận Trình nhanh chóng tuôn ra ào ạt, cô len lén bấu mạnh vào đùi một cái thật đau để dời đi sự chú ý của bản thân, cô không muốn khóc trước mặt anh, đây là điều sỉ nhục khiến cô vô cùng xấu hổ. Có khi cố chấp đến cùng cũng là một cách tự bảo vệ bản thân, bảo vệ không được trái tim, cũng còn có tự tôn.

“Bây giờ anh không thích, phi công không phải là chuyện đùa giỡn, nhưng nếu em kiên trì anh cũng không có quyền can thiệp.” Thái độ biểu hiện chuyện không liên quan đến mình của Phong Ấn khiến Lôi Vận Trình cảm hận nghiêng rằng. Cô nắm chặt điện thoại, hít một hơi thật sâu sau đó ôm lấy thắt lưng anh giống như một con mèo nhỏ bám chặt vào anh, kiễng chân ngẩng đầu lên tìm kiếm môi anh.

Quá bất ngờ, Phong Ấn không cự tuyệt, anh do dự một lúc rồi cúi đầu phủ xuống môi cô. Nếu anh cho rằng hôn anh là sai lầm, vào giây phút anh chạm đến môi cô, Lôi Vận Trình hé miệng dùng sức cắn mạnh, ngay lập tức, trong khoang miệng cả hai tràn ngập mùi máu tươi tanh nồng.

“Đau không? Cho anh một kỷ niệm đó.” Lôi Vận Trình mỉm cười, cô rời khỏi vòng ngực của anh, thông thả dùng mu bàn tay của mình để lau vết máu dính trên môi, không chờ anh trả lời cô đã bỏ chạy. Vừa chạy vừa giơ tay lau nước mắt, cô vừa đẩy hàng rào cửa trước sân thì bước chạy dưới chân đã không thể không dừng lại.

Lôi Khải ngồi trên ghế ở trong sân hóng mát im lặng không nói bất kì câu gì nhìn cô, gương mặt ông ẩn trong đêm tối nên không thể thấy rõ được biểu cảm.

“Bố... Bố vẫn chưa ngủ sao?” Lôi Vận Trình vô cùng bình tĩnh đóng cửa lại, không biết ông đã thấy được bao nhiêu.

“Buổi hẹn hò đầu tiên của đời người có vui không?” Lôi Khải đứng dậy thông thả bước đến trước mặt con gái, nhìn vào mặt cô sau đó tầm mắt ông chuyển đến ánh mắt ửng đỏ và môi của cô, một lúc sau ông mới nói. “Vào trong thôi.”

Lôi Vận Trình không nghĩ đến sẽ qua cửa ải dễ dàng như thế, cô đã chuẩn bị thật tốt công tác chiến đấu cả rồi.

Một lúc lâu sau khi tiếng bước chân của cô biến mất ở sau lưng, Phong Ấn mới có phản ứng, anh sờ sờ miệng mình, cảm giác đau không khỏi khiến anh nhe răng trợn mắt, đau đến hít hà: Con nhóc kia cũng thật là ác, xuống “miệng” lại nặng như vậy!

Thói quen vừa ngồi vào xe của anh là phải nhìn kính chiếu hậu trước, anh bảo tài xế chờ một chút, anh thở hắt ra, đẩy cửa bước xuống.

Lôi Khải đang dựa vào một nơi nào đó, hai tay vòng trước ngực chờ anh, vóc dáng của ông cao to, dưới ánh đèn đường mờ tối, xung quanh ông tỏa ra một cảm giác áp bách mạnh mẽ. Lúc Phong Ấn đi qua, nghĩ không biết có bị ông đánh một trận hay không, anh thật sự là đã trên chọc ai đây?

“Con gái của chú đã về đến nhà không tổn hao gì.” Ông là trưởng bối, Phong Ấn vẫn phải nên lễ phép nói chuyện thì hơn. Lôi Khải không thể không chú ý đến vết thương trên môi anh, “May mà không có tổn hao gì?”

“Nhìn qua ít nhất là, tâm lý... Hẳn là sẽ nhanh chóng hồi phục lại như trước.”

Lôi Khải lấy gói thuốc lá ra, ném cho anh một điếu, rút một điếu ra cho mình rồi châm lửa. “Nếu không hồi phục được như trước thì sao?”

Ngay lập tức, Phong Ấn không còn tâm trạng hút thuốc, “Chú ra cho cháu một đề quá khó, cháu không nghĩ ra nên dùng cách nào tốt để có thể khiến cô ấy chủ động từ bỏ.” Khiến cô ấy chủ động từ bỏ chính là cách hạn chế gây tổn thương nhất cho cô ấy, đau dài không bằng đau ngắn.

Sau khi Lôi Khải trầm mặc một lúc lâu, “Hạ Viêm Lương là gì của cậu?”

“Bây giờ không là gì cả.” Phong Ấn không hiểu, sao lại hỏi về cô ấy chứ.

“Sau này thì sao?”

“Chú Lôi, có gì chú cứ nói thẳng ra đi.”

Lôi Khải thở dài thật nhẹ nên không thể nghe thấy được, ông bóp điều thuốc. “Trình Trình là con gái tôi, ngay cả tôi cũng đã đánh giá thấp tính bền bỉ của nó, cậu có thể không thích nó, nhưng nếu để tôi biết cậu đùa giỡn với nó, lúc trước, tôi đã chinh bố cậu thế nào thì bây giờ tôi có thể chinh cậu thế đó, tự bản thân biết là tốt.”

Lôi Khải nói xong vung tay áo rời đi, để lại Phong Ấn đang ngây người tại chỗ, vừa phân biệt phương hướng xe đang đi, bất chợt quay đầu lại nhìn, vẻ mặt khổ sở.

Lời nói này có ý gì chứ?... Sao anh lại gặp phải một gia đình khủng khiếp như vậy, người nào người nấy đều bạo lực.

7. , Chương 10

Chương 10. Tình yêu kiên trì sáu năm nhớ mãi không quên

Tối hôm đó, ai cũng không được gõ cửa phòng Lôi Vận Trình. Sáng hôm sau, Lôi Khải đến bàn dùng điểm tâm để đến công ty thì nhìn lên lầu, “Gọi nó xuống giường ăn cơm.”

Miệng Lôi Dật Thành cắn nửa miếng bánh mì, tay thì tra chìa khóa dự phòng vào ổ để mở cửa phòng em gái, anh ta không khỏi nhũn mày, Lôi Vận Trình vẫn mặc chiếc váy hôm qua, cô nằm cứng đờ ở trên giường, ánh mắt mở to, ngơ ngác không có tinh thần. Lôi Dật Thành đi tới giường ngồi xuống bên cạnh sờ sờ trán cô, xác nhận cô không bị sốt. “Xuống giường ăn cơm đi?”

“Bố đi rồi hả?”

“Đi rồi.”

“Mẹ đâu?”

“Giờ này chắc chắn là còn đang ngủ.”

Lôi Vận Trình trở mình một cái, cô lấy chăn trùm kín bản thân, Lôi Dật Thành thấy ở phía dưới chăn run run động đậy, bên trong phát ra tiếng khóc òe nén. Thanh âm rất nhỏ, giống như con chó nhỏ nức nở, Lôi Dật Thành trầm mặc ăn hết miếng bánh mì, anh ta đứng dậy giúp cô lấy sách vở hôm nay học để vào cặp. “Hôm nay em chỉ có giờ học vào buổi sáng, nếu tâm trạng không tốt thì nghỉ đi, anh sẽ giúp em xin phép giáo viên.”

Bỗng nhiên Lôi Vận Trình nhảy phốc lên tung chăn ra, bật dậy từ trên giường trừng mắt nhìn anh trai. “Em bị gì mà anh phải xin phép thay em? Bởi vì thất tình? Bởi vì bị người ta từ chối? Anh, anh đúng là hiểu rõ chuyện của em, anh với Phong Ấn tính gì thế? Có thể nói cho em biết không? Em cũng sẽ phối hợp thật tốt kế hoạch của các anh.”

Sắc mặt Lôi Dật Thành bỗng chốc sa sầm xuống, “Em ăn nói với anh như vậy sao?”

“Em nói sai rồi sao?” Lôi Vận Trình thét lớn với anh ta, cô nhảy xuống giường, giật lấy sách trong tay anh trai ném mạnh xuống đất. “Muốn dùng cách này để em từ bỏ đúng không? Nếu em không buông tay thì sao? Các anh sẽ có hành động kế tiếp à?”

“Lôi Vận Trình, chú ý thái độ của em!” Tính cách Lôi Dật Thành rất dễ nổi nóng, anh ta liền phát hỏa, sao có thể để cho cô la hét. “Nhìn rõ xem em đang nói chuyện với ai!”

“Lôi Dật Thành! Vậy hẳn là anh nhìn rõ người mà anh ngấm ngầm mưu tính là ai! Em là em gái anh! Anh thông minh, em cũng đâu có ngu hơn anh!”

Lôi Dật Thành chợt mở to ánh mắt sắc bén của mình, theo bản năng, anh ta giơ tay lên rồi dừng lại ở giữa không trung. Ngay lập tức, trong mắt Lôi Vận Trình tràn ngập nước mắt, cô lại cố gắng đè nén để không

cho chúng rơi xuống, “Rốt cuộc là em sai rồi sao? Không phải là em thích anh ấy à? Sao tất cả mọi người ai cũng muốn đánh em?”

Lôi Dật Thành rút tay lại, nắm chặt thành quyền, “Em xác định anh ngầm lập kế với em nhanh như thế sao? Anh là anh trai của em, anh chỉ muốn tốt cho em, để em yên ổn, đến trường, lập gia đình, vui vẻ sống cả đời, đây là ngầm ngầm mưu tính với em sao?”

Lôi Vận Trình mấp máy môi, cô kiềm nén một lúc lâu sau mới mở miệng, “Nếu chị Tử Du là niềm vui của anh, vậy Phong Ấn chính là niềm vui của em, anh từ bỏ được chị Tử Du, em sẽ từ bỏ Phong Ấn ngay lập tức.”

Trái tim Lôi Dật Thành bỗng nhiên căng thẳng, anh ta không hề nghĩ đến tình cảm của cô với Phong Ấn lại sâu sắc như vậy, “Cái này... Không giống nhau.”

“Yêu đương của anh là tình yêu, yêu đương của em là hồ đồ à?” Lôi Vận Trình lau mắt, cô xoay người đi đến tủ quần áo tìm đồng phục thay, lấy cặp rồi bước đi, lúc đi đến cửa thì quay lại hỏi Lôi Dật Thành. “Có phải bởi vì tuổi em còn nhỏ, cho nên tình cảm của em bị tùy tiện xem thường, bị tùy ý thương hại ở trong mắt mọi người hay không, có thể nói nôm na là mọi người nghĩ tình cảm của em chẳng qua là phút nông nổi của tuổi trẻ, ý nghĩ nhất thời không bình tĩnh, mặc dù bị ép phải từ bỏ cũng không hề đau khổ, đúng không?”

Cô hỏi xong thì chạy nhanh xuống dưới lầu đi học, Lôi Dật Thành trừng mắt nhìn cửa phòng trống không, anh ta á khẩu không nói được lời nào, thậm chí có phần không tin con nhóc có khí thế bức người này chính là em gái của mình. Nhưng thực sự có lẽ bản thân anh ta cũng giống như cô nói, trong lúc vô tình đã xem thường tình cảm của cô...

***

Ở một nơi khác trong thành phố, có người say rượu đầu đau như búa bổ, có người bị một nụ hôn đã hiểu ra toàn bộ rồi không thể chớp mắt cả buổi tối. Sáng sớm, Phong Ấn đã bị người nào đó gọi điện bất ngờ dậy, ngoài cửa là Lục Tự mang theo hai phần điểm tâm, hai mắt tỏa sáng như sói đói. “Tổ mời cậu ăn sáng!”

Phong Ấn hung hăng liếc anh ta một cái, nghiêng người để anh ta đi vào. “Cậu không biết tổ uống nhiều nên cần nghỉ ngơi à?”

Lục Tự da mặt dày cười ha ha chế giễu, “Về điểm này, một chút rượu kia làm sao mà đủ, dù có mệt mỏi thì cậu cũng là quân nhân.”

“Còn nói nhảm nữa thì cút đi.” Phong Ấn xoa xoa huyệt thái dương mắng Lục Tự. “Có việc gì nói nhanh lên, cả đêm qua tổ mới ngủ được có vài phút thôi đấy.”

Lục Tự nhú mày. “Cậu không uống rượu vào rồi thú tính ép buộc giáo dục giới tính cô bé đó cả đêm đó chứ?”

“Thực sự là bị cậu nói trúng rồi.” Về mặt không biểu cảm, Phong Ấn mở nắp bát cháo ra húp một hớp, cháo nóng hổi như thế mà chảy vào dạ dày cũng không hề khó chịu. Lục Tự ở bên cạnh không nói gì cả, anh lại không biết thực sự anh ta đang nghĩ gì. Phong Ấn liếc mắt nhìn anh ta, lại chuyên tâm ăn cháo. “Không tin là thật đó chứ? Tổ tùy tiện nói thôi.”

Lục Tự thở dài, “Bạn bè gặp khó khăn.”

Động tác của Phong Ấn sững lại một chút nhưng cũng không ai phát hiện, anh lấy một cái bánh bao nhỏ. “Lần nào cậu cũng gặp khó khăn, mỗi lần gặp một cô gái là một lần gặp khó khăn.”

“Lúc này là gặp khó khăn thật sự.”

“Vậy lúc trước cậu nói là giả à.”

Lục Tự nháy mắt mấy cái rồi gật đầu. “Đúng vậy, nhưng bạn thân à, đây là lần đầu tiên tổ vì một người con gái mà mất ngủ, ôi, cậu nói xem, cô ấy hấp dẫn ở chỗ nào? Nhưng thật sự là hôn một cái thì không thể quên được cảm giác đó.”

Phong Ấn nhếch môi cười, “Nếu như tớ thấy được cô ấy hấp dẫn ở đâu thì còn đến phiên cậu sao?”

Lục Tự nghe anh nói những lời này thì buông thìa cháo đã đưa đến miệng xuống, vô cùng nghiêm túc hỏi anh: “Cậu thực sự không có cảm giác với cô bé đó?”

“Không có.” Phong Ấn trả lời không hề do dự, nhanh đến mức Lục Tự có chút không tin.

“Một chút cũng không có?”

“Lải nhải như phụ nữ, nếu đã là phụ nữ mà tớ thích, tớ sẽ dốc toàn bộ sức lực bảo vệ cô ấy, sẽ không để người khác có bất kì cơ hội nào chạm vào đâu.” Phong Ấn buông đũa, không muốn ăn nữa.

Lục Tự chớp mắt nhìn anh, giống như đang tìm kiếm chút dấu vết để lại trên mặt anh. Phong Ấn lấy khăn lau miệng, châm một miếng thuốc ung dung tiếp nhận cái nhìn của anh ta. “Cần phải nói dối cậu sao?”

Lục Tự giương môi, “Đề nghị cung cấp kỹ càng tư liệu của mục tiêu, đảm bảo chính xác trùng mục tiêu.”

Phong Ấn lắc đầu cười, “Cậu có kế hoạch gì?”

“Bắt được trong một tháng!”

Phong Ấn trầm ngâm một lát, “Vậy phải xem cậu có khả năng đó hay không.”

Ai cũng cho rằng ít nhất tinh thần của Lôi Vận Trình sẽ sa sút, suy sụp vài ngày, nhưng ngoại trừ sáng sớm hôm đó ra thì không hề phát hiện cô khóc lần nào nữa, mỗi ngày cứ đến trường như thường lệ, gặm sách ôn bài, càng không bỏ qua chuyện rèn luyện thể lực, ngoại trừ việc không cười, tất cả mọi hoạt động đều vô cùng bình thường phẳng phất như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Phong Ấn nghe Lôi Dật Thành nói xong, anh không khỏi buông gậy bi da xuống suy nghĩ. “Không có gì khác thường sao? Gien của bố mẹ cậu thật tốt, sinh ra một cô nhóc như thế.”

Lôi Dật Thành nhìn đưa mắt nhìn một người đàn ông khác cả ngày chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm vào điện thoại di động. “Có chuyện gì xảy ra với Lục Tự vậy?”

Phong Ấn đánh một đường bóng, anh đang tính toán đường đi tiếp theo của trái bóng. “Hóa ra bạn ở Học viện Phi hành của tớ, là bạn thân cũng là đối thủ, nhưng hiện tại cậu ấy đang mang một thân phận, để theo đuổi em gái niềng răng.” Đang chuẩn bị tư thế đánh bóng thì anh bị Lôi Dật Thành đá vào mông một cái, cả người bổ nhào về phía trước, trái bóng bay về phía trước, còn Phong Ấn ngã xuống dưới chân của Lục Tự.

“Cậu uống lộn thuốc à! Muốn đánh nhau thì nói một tiếng anh đây sẽ đến tại chỗ phục vụ cậu!” Phong Ấn nhanh nhẹn đứng lên, ném gậy bida lên bàn, bắt đầu xắn tay áo. Lôi Dật Thành lấy thuốc để lên gạt tàn, cởi hai cúc áo ra, anh ta cũng đang nóng lòng muốn thử sức. “Ồ đây nhỏ quá, hoạt động không thoải mái, ra ngoài đi.”

Hai người một trước một sau hùng hổ kéo nhau ra ngoài, khiến toàn bộ những người có mặt trong phòng đánh bi da đều ngơ ngác không hiểu gì. Một anh chàng ở bên cạnh bước đến bàn day day người Lục Tự, “Đại ca, hai anh bạn của anh muốn đánh nhau kìa, anh không đến xem à?”

“Không chết được đâu, đi chỗ khác chơi đi.” Lục Tự không thèm liếc mắt nhìn anh chàng đó, chỉ lạnh lùng trả lời một câu, anh chàng kia hậm hực bực bội rời đi. Lục Tự đã gửi đi hai tin nhắn, đợi cả đêm cũng không thấy Lôi Vận Trình trả lời một chữ, anh ta không khỏi cảm thấy bản thân buồn cười. Lục Tự nhặt trái bóng trên bàn xoa xoa, anh ta lấy gậy bi da đánh một đường chuẩn xác, trái bóng rơi vào lỗ.

Lôi Dật Thành tìm một nơi khá hẻo lánh rồi kéo cổ áo Phong Ấn, “Cậu nghĩ gì mà lại tìm cho nó một người phi công hả?”

“Em gái nhà cậu có sức hấp dẫn, Lục Tự nhất kiến chung tình với cô ấy, vừa hôn đã ước hẹn.” Phong Ấn mở tay Lôi Dật Thành ra, kéo kéo cổ áo, nở nụ cười, “Cái này không phải sẽ rất tốt sao, nhân cơ hội đó đời sự chú ý của cô ấy. Lục Tự rất xuất sắc, sẽ không bao giờ phụ bạc Trình Trình.”

Lôi Dật Thành trầm mặc, anh ta xoay người tay chống lên cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài rồi hít thở thật sâu, trong con người của anh ta hiện ra vẻ tự trách bản thân mình. “Tớ cảm thấy bản thân thật sự giống một thằng khốn, bảo cậu đi thương hại nó, coi nó như trái bóng đá qua đá lại, cậu từ chối nó còn không đủ sao mà lại dúi đẩy nó cho thằng đàn ông khác nữa.”

Rõ ràng động cơ ban đầu rất tốt, tại sao lại trở thành tình trạng bây giờ?

Phong Ấn nghiêng đầu, “Tớ cũng không muốn đối xử với em ấy như thế, nhưng chỉ vài ngày nữa là tớ phải về rồi, không tuyệt tình một chút chẳng lẽ lại dây dưa với em ấy? Đau dài không bằng đau ngắn, đạo lý này cậu không hiểu sao?”

Hiểu, nhưng anh ta thật sự không thể an lòng để cho em gái chịu tổn thương như vậy, cắt đứt con đường tình duyên của cô.

***

Buổi tối Lôi Vận Trình chạy bộ về nhà, trong nhà chỉ có Thương Tiểu Thiên. Lúc cô bước vào nhà thì Thương Tiểu Thiên bưng một bát súp gà nóng hổi từ trong phòng bếp bước ra, “Tiểu Tranh Tử(1), nếm thử xem có ngon không!”

(1) Tiểu Tranh Tử: Trái cam nhỏ

“Vâng, con đi tắm thay quần áo trước rồi xuống.” Lôi Vận Trình chạy lên lầu, một lát sau cô xuất hiện với dáng vẻ gọn gàng thoải mái xuống lầu. “Bố và anh đâu ạ?”

Lôi Vận Trình ngồi xuống ăn súp, Thương Tiểu Thiên đứng phía sau chải tóc cho cô. Tóc cô dày và bóng mượt, cảm giác sờ vào rất dễ chịu khiến người khác không muốn buông tay, từ nhỏ đến lớn cô vẫn để tóc dài, Thương Tiểu Thiên thường hay vắn tóc cho cô thành nhiều kiểu, vô cùng xinh đẹp, “Bận việc riêng của mình hết rồi, đàn ông ngoại trừ lúc ngủ ra thì hầu như đều bận, con tìm họ có việc gì à?”

“Không có gì cả, bọn họ không có ở đây con có thể thoải mái hơn chút.” Lôi Vận Trình múc một thìa canh thổi nguội, dáng vẻ vô ý trả lời, khéo môi Thương Tiểu Thiên hơi mấp máy, giọng nói vẫn như ngày thường, “Mẹ thích nhất là tóc của con, cắt đi thật sự rất đáng tiếc.”

Lôi Vận Trình đang ăn súp dừng lại một chút, “Mẹ, mẹ cũng phản đối con sao?”

Thương Tiểu Thiên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, nuông chiều xoa xoa gương mặt bị hơi nước làm ửng đỏ. “Mẹ luyến tiếc tóc của con, từ nhỏ đến lớn mẹ đã phản đối con làm chuyện gì chưa?”

Lôi Vận Trình cúi đầu ăn súp gà không nói chuyện, Thương Tiểu Thiên thở dài, “Thời gian thật sự trôi quá nhanh, Tiểu Tranh Tử của mẹ đã lớn như vậy rồi, ngay cả người trong lòng cũng đã có, mẹ cảm thấy rất buồn.”

Lôi Vận Trình nhin không được bật cười, “Anh cũng sợ bộ dạng này của mẹ.”

“Con bé không có lương tâm này.” Vẻ mặt của Thương Tiểu Thiên vô cùng buồn bã, tiếp đó bà nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô. “Mẹ hỏi con vấn đề này nhé.”

Nụ cười trên mặt Lôi Vận Trình biến mất, “Không cần hỏi, con thật sự thích anh ấy, không mù quáng, cũng không phải là một cô gái nhỏ ngưỡng mộ một người đàn ông trưởng thành, chính là thích, tình yêu kiên trì sáu năm nhớ mãi không quên.”

Về mặt của Thương Tiểu Thiên giương lên, “Khẳng định như vậy?”

Lôi Vận Trình ăn một thìa súp gà, hít hít mũi. “Trước kia con không dám cho mọi người biết, bảo anh giữ bí mật cho con, anh nói con kiên trì không được bao lâu rồi sẽ quên anh ấy, con cũng hy vọng điều đó không đúng sự thật, nhưng hôm đó anh nói với con anh ấy đã trở về, lúc đó con đã khóc ngay lập tức, giống như trái tim đã nhảy ra khỏi lồng ngực, bản thân con cũng không hiểu vì sao con lại khóc, con cảm thấy mình rất vô dụng. Mẹ, mẹ có hiểu cảm giác của con không, giống như mị lực của yêu ma, con hoàn toàn không thể khống chế được, con lại lo lắng nếu con tự nhiên tỏ tình thì sẽ bị anh ấy xem thường, kết quả bây giờ lại càng tệ hơn, dường như anh ấy chỉ hận không thể ném con ra thật xa.”

Sau sáu năm, khi gặp lại người đàn ông đó, Lôi Vận Trình đã biết cuộc đời cô sẽ bị hủy hoại trong tay anh. Hai người bọn họ chỉ có hai loại kết quả: Một, cô yêu anh, anh cũng yêu cô; hai, cô yêu anh, anh không yêu cô.

Trong lòng Thương Tiểu Thiên âm thầm đau đớn, nhìn tình cảnh của con gái hiện nay khiến bà nhớ đến bản thân mình năm đó. Lúc đó, ở trước mặt Lôi Khải bà chỉ hận không thể cầu xin ông yêu bà, bà vẫn giữ dáng vẻ kiêu ngạo, nỗ lực không vứt bỏ lòng tự tôn của người phụ nữ. “Trong chuyện này, ai cũng không giúp được con.”

Lôi Vận Trình chậm rãi gật đầu, “Con biết có đôi khi con người rơi vào lốc xoáy không thể nào tự mình thoát ra được, ngay cả bản thân cũng biết rất rõ, nhưng khi mọi người trên toàn thế giới đều phủ định mình, bản thân sẽ tự sinh ra một loại bản năng hoài nghi chính mình.” Cô buông thìa, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Thương Tiểu Thiên, “Nhưng con chưa hề hoài nghi tình cảm của mình dành cho anh ấy, con rất muốn là một đứa con gái ngoan nghe lời mọi người không làm ra những chuyện khiến mọi người lo lắng, nhưng con không tìm thấy một lý do thuyết phục nào để bản thân con từ bỏ Phong Ấn cả mẹ à.”

Thương Tiểu Thiên vừa định mở miệng đã nghe thấy từ cửa truyền đến tiếng vang, sau khi thấy Lôi Khải thì đứng dậy đón ông. “Ăn gì chưa?”

“Ừ.” Lôi Khải trả lời qua loa, rồi đặt một nụ hôn nhẹ lên trán bà như thường lệ, ông nhìn Lôi Vận Trình nhưng không nói gì rồi trực tiếp đi lên lầu.

Đêm khuya, Lôi Khải từ thư phòng trở lại phòng ngủ, ông lên giường với động tác vô cùng nhẹ. Thương Tiểu Thiên thuận thế dựa vào lòng ông, ôm lấy tay ông rồi tìm một tư thế thoải mái.

“Chưa ngủ à?” Lôi Khải biết bà rất khó ngủ, luôn vì chuyện này mà đau lòng.

Một lúc lâu sau, trong bóng đêm Thương Tiểu Thiên ôm ông càng chặt, “Lôi Khải, có đôi khi em nghĩ đến mà thấy sợ.”

“Sợ cái gì?” Lôi Khải không hiểu.

“Nếu lúc trước em không kiên trì, bị anh lạnh lùng vô tình từ chối, đe dọa dụ dỗ từ bỏ thì bây giờ người phụ nữ nằm bên cạnh anh nhất định không phải là em.”

Lôi Khải mỉm cười, “Anh xấu xa như vậy sao?”

“Nói như vậy là thực sự đã giữ thể diện cho anh lắm rồi đó.” Thương Tiểu Thiên hừ lạnh, “Ít nhất, hành vi làm anh trai của Phong Ấn với Tiểu Tranh Tử vẫn là cực kì tốt, lúc trước, anh chỉ hận không thể đóng gói em lại rồi đem em bán đi, hoặc là dứt khoát với em, nói về tàn nhẫn tuyệt tình, Phong Ấn tuyệt đối không bằng anh.”

Lúc còn trẻ ông đúng là một tên khốn, may mắn là cuối cùng hai người vẫn đến được với nhau. Lôi Khải rút cánh tay ra, nghiêng người ôm bà, thể hiện bản thân đã mắc nợ bà. “Nói như vậy, anh còn phải cảm ơn thằng đó vì đã nương tay đối với con gái của anh?”

Nhắc đến người này, Lôi Khải không thể không có chút tức giận, Thương Tiểu Thiên lại ghé vào lòng ông rồi cười. “Ai cũng nói con gái là tình nhân kiếp trước của bố, còn con rể là kẻ thù, anh không thấy giọng điệu của mình tràn đầy mùi vị giẫm chua sao?”

“Ghen với con gái? Em thật sự là không biết ngượng.” Nói đến đây, Lôi Khải bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, “Cái gì con rể, nó muốn cưới con gái của anh cũng phải thông qua sự đồng ý của anh, lấy toàn bộ Phong thị làm sính lễ anh cũng không cần.”

Thương Tiểu Thiên không nói vòng vo với ông nữa, bà xoay người nhìn ông, “Những lời Tiểu Tranh Tử nói lúc tối anh có nghe thấy không?”

“... Nghe rồi.”

“Anh không muốn nó chọn con đường giống như em, anh thấy Phong Ấn là đã muốn đánh nó, nếu anh đánh nó thì Trình Trình không thể không làm ầm lên.” Lôi Khải thật sự tức giận, nói như thế nào thì cũng là

con gái mà ông đã nuôi dưỡng mười tám năm, nhưng lại một mực bất hòa với ông! Đúng là Tiểu Bạch mắt sói!(2)”

(2) Tiểu Bạch mắt sói: Kể về một cô bé Tiểu Bạch sống ở nhà bà ngoại, nhưng khi có cái gì tốt đều mang cho ông nội, nên từ đó có câu “Tiểu Bạch mắt lang” dùng để chỉ người vô tâm.

“Anh đã bao nhiêu tuổi rồi mà cứ y như một đứa trẻ?” Thương Tiểu Thiên đấm ông, Lôi Khải kéo bà vào lòng, vùi đầu vào cổ bà trầm mặc không nói gì.

“Tiểu Thiên... Anh không nhớ thấy con chịu khổ, anh đã từng nói với chính mình là anh luôn muốn để em và con sống thật tốt.” Không biết đã qua bao lâu, Lôi Khải mới mở miệng.

Trong cổ họng của Thương Tiểu Thiên phình to đắng chát, lặng lẽ giương môi.

“Hổ phụ không sinh chó con, anh đã quá xem thường Trình Trình.”

***

Trong một quán bar nào đó, vài ngày không nhận được tin nhắn hồi âm, rốt cuộc Lục Tự cũng không kiềm chế tính tình được nữa mà gọi điện thoại cho Lôi Vận Trình, thứ anh ta nghe được cũng chỉ là một giọng nói lặp đi lặp lại. Anh ta nhõn miệng suy ngẫm, rồi nâng ly với Phong Ấn, sau đó ngửa đầu một hơi uống hết sạch. “Lôi Vận Trình, không chiếm được cô ấy, tớ sẽ không tên Lục Tự.”

Phong Ấn và người phụ nữ ở bàn đối diện đang mắt qua mày lại, anh nhấp rượu, qua một lúc lâu mới trả lời anh ta. “Cậu có thể theo đuổi cô ấy, nếu cậu dùng thủ đoạn xấu xa để lừa cô ấy lên giường, Lục Tự, tớ khuyên cậu đừng làm như vậy.”

Lục Tự không chú ý nhíu mày, “Nếu tớ làm thì sao?”

Phong Ấn buông ly xuống, thân thể ngã về phía sau tựa lưng vào ghế dựa, xung quanh anh bỗng nhiên tản ra một khí thế khiến người khác sợ hãi. “Vậy cậu có thể thử xem, nhớ chuẩn bị tâm lý thật tốt để đón nhận hậu quả.”

8. , Chương 11

Chương 11. Cậu ấy sẽ không yêu em

Càng không chiếm được thì càng muốn, có lẽ đó là bệnh chung của đàn ông, Lục Tự cũng không ngoại lệ. Lôi Vận Trình đã sớm đoán được từ trước, dù sao người trong lòng cô nhóc đó cũng là Phong Ấn. Nhưng cự tuyệt triệt để như thế thì đúng là ngoài dự đoán của Lục Tự.

Gần đây, đủ loại các cuộc thi trắc nghiệm lớn nhỏ, thân là lớp trưởng, đôi lúc sau khi tan học Lôi Vận Trình phải ở lại để thầy cô triển khai công việc. Lúc bước ra khỏi trường học thì sắc trời đã rất trễ, trong không khí âm thầm mang theo sự oi bức khó chịu, từ phương xa đang truyền đến những tiếng sấm cho thấy trời sắp sửa mưa to. Vừa rồi, lúc cô gần đi, thầy chủ nhiệm lớp đã cố ý đến tìm cô nói chuyện một lúc, nếu không cô đã về lâu rồi.

Một chiếc xe màu đen đang chạy theo ở phía sau cô, Lôi Vận Trình vừa bước ra khỏi cổng trường đã thấy, chỉ là cô không quan tâm đến sự tồn tại của nó. Thời tiết chết tiệt và việc giáo viên chủ nhiệm giữ cô lại đã vô tình khiến tâm tư của cô như sắp bị nổ tung. Lục Tự ngồi trên xe tiếp tục lái điều khiển xe chạy chậm, ánh mắt anh ta cứ nhìn về phía cô, cô đi anh ta cũng đi, cô dừng anh ta cũng dừng. Hề là những người qua đường đều không khó phát hiện anh ta đang đi theo ai, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu dừng lại trên người Lôi Vận Trình càng lúc càng nhiều, cuối cùng khiến cô không thể nhịn được nữa.

Đột nhiên Lôi Vận Trình dừng bước, cô xoay người, hùng hổ đi thẳng đến chiếc xe thể thao ở phía sau lưng, chất vấn Lục Tự ở trong xe đang nở nụ cười thản nhiên. “Đủ chưa? Có thể xin anh sau này đừng làm phiền tôi nữa được không?”

Lục Tự bước xuống vòng đến chỗ cô, ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn cô. “Tôi làm phiền em gì chứ?”

Những lời nói anh ta muốn nghe, Lôi Vận Trình không hề thốt ra, dường như cô nhận ra được ý đồ của anh ta, nở một nụ cười châm biếm. “Làm phiền tâm trạng của tôi lúc này.”

“Ồ? Chỉ có như vậy à, tôi còn tưởng tôi làm phiền đến sinh hoạt của em thì tôi xin lỗi, bây giờ xem ra em không cho tôi cơ hội rồi.”

“Anh cũng không có bản lĩnh làm phiền đến sinh hoạt của tôi đâu.” Lôi Vận Trình liếc anh ta một cái rồi xoay người muốn đi, cô không muốn lãng phí thời gian cho người cô không có hứng thú. Lục Tự cũng không đuổi theo cô, anh ta dựa người vào xe, dùng thanh âm không lớn không nhỏ nói: “Nhưng em đã làm phiền đến cuộc sống của tôi, làm sao bây giờ?”

Lôi Vận Trình nghe xong lời này xoay người lại, “Tên anh là gì nhỉ?”

“Lục Tự.” Lục Tự lơ đãng, lòng dạ tốt bụng nhắc nhở cô.

“Lục Tự, anh nhìn rõ đi, tôi vẫn còn là một học sinh.” Lôi Vận Trình chỉ vào đồng phục trên người mình, “Tôi phải đến trường, phải thi đại học, không có thời gian để chơi trò chơi tình yêu với anh, tôi không phải là người thích hợp để anh lãng phí thời gian của mình đâu, phiền anh giờ cao đánh khẽ, đừng làm phiền tôi nữa, được không?” Cô nói thành khẩn, cả ngữ điệu bao gồm ánh mắt, đều vô cùng nghiêm túc.

Khóe miệng Lục Tự giật nhẹ, “Tôi nghĩ là em sẽ dùng Phong Ấn cự tuyệt tôi, sao em không nói là em đã có người ở trong lòng rồi?”

Nhắc đến tên Phong Ấn, ánh mắt Lôi Vận Trình rõ ràng u ám hẳn đi. “Tôi thích ai không quan trọng, quan trọng là tôi không thích anh, lần đầu tiên gặp anh tôi đã không thích, bây giờ không thích, về sau cũng sẽ không thích.”

“Nói chắc chắn như vậy sao?”

“Về điểm ấy tôi vẫn rất tự tin.” Lôi Vận Trình đành thở dài, “Cũng phiền anh sau này đừng đưa hoa và quà đến trường của tôi nữa, tôi thực sự không muốn trở thành nhân vật quan trọng bị mọi người đem ra bàn luận.”

Lục Tự cười, rất vô tội buông tay, “Không như vậy thì hiện giờ sẽ không có chuyện em đồng ý nói chuyện với tôi, bọn họ bàn luận em cái gì? Yêu sớm? Nói là người lảm tiên?”

Anh ta là loại người nhìn qua có thể thấy là dạng thâm tàng bất lộ(1), là dạng đàn ông có lòng dạ sâu sắc, lúc cười cũng giống như thế, Lôi Vận Trình luôn luôn không thích người như thế.

(1) Thâm tàng bất lộ: Không để lộ tài năng

“Tóm lại, anh mà không có chứng mực thì cẩn thận tôi tìm người trừng trị anh!” Sự nhấn nại của Lôi Vận Trình đối với anh ta xuất phát từ sự thương cảm, bây giờ bắt buộc dĩ cô phải lộ ra dáng vẻ hung ác.

Chân mày Lục Tự cong lên, “Cô bé, em là xã hội đen sao? Cẩn thận không qua được thẩm tra chính trị.” Thân trên của anh ta nghiêng đến gần cô, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng nhợt nhạt. “Không làm nổi phi công em theo đuổi cậu ấy kiểu gì?”

Nửa câu đầu của Lục Tự là đùa, ngữ khí của nửa câu sau ngược lại nhanh chóng trở nên khê khàng, nhưng lại mang theo tính công phá rất mạnh, Lôi Vận Trình không khỏi lui về phía sau nửa bước, cảnh giác trừng mắt nhìn anh ta. “Làm sao anh biết được?”

“Tôi có mắt, tâm tư của em đối với Phong Ấn ai lại không nhìn ra chứ?” Lục Tự rút điều thuốc ra, “Hai người chỉ có sáu năm không gặp nhau thôi đúng không? Cậu ấy là bạn học kiêm bạn thân của tôi, tôi có thể nói cho em nghe một chuyện. Nhiều năm qua, Phong Ấn chỉ có một người bạn gái duy nhất là Hạ Viêm Lương, sau khi bọn họ chia tay cậu ấy vẫn luôn độc thân cho đến bây giờ.”

Ánh mắt bình tĩnh của Lôi Vận Trình gọn sóng, Lục Tự phả ra một làn khói, tiếp tục nói: “Lúc chúng tôi tốt nghiệp, Phong Ấn đã nói với tôi, nếu sau này bọn họ chia tay, tuyệt đối sẽ không phải là do cậu ấy không cần cô ta.”

Lục Tự quan sát biểu cảm trên gương mặt của cô, anh ta vẫn chưa phát hiện ra điều gì khác thường, “Đừng nhìn dáng vẻ ngày thường của Phong Ấn, cứng nhắc vô lại như kẻ điên, ngoại trừ khi bay trên không, có thể khiến cậu ấy đối xử nghiêm túc chỉ có Hạ Viêm Lương mà thôi. Trò chơi lần trước mà mọi người chơi đùa là trò chơi nhiều năm trước chúng tôi thường chơi, Hạ Viêm Lương cũng có mặt, tình huống không khác ngày đó cho lắm, những hình phạt dành cho cô ta Phong Ấn đều gánh lấy, ngày hôm đó, Hạ Viêm Lương là người duy nhất tham gia trò chơi mà có thể toàn thân trở ra...”

— Cho nên Phong Ấn sẽ không yêu em.

Lục Tự dùng lại một lúc, cuối cùng cũng không nói ra những lời này, anh ta tin chắc rằng một cô gái thông minh như Lôi Vận Trình, hẳn là phải hiểu ý của anh ta.

Lời anh ta vừa mới nói xong, như từng giọt từng giọt nước mưa thấm vào trái tim của Lôi Vận Trình, sau đó là một trận mưa tầm tã rơi xuống, chỉ một lát sau, toàn bộ thế giới của cô và anh ta đều trở nên mơ hồ. Lục Tự và cô vẫn duy trì tư thế như vậy, nhất là Lôi Vận Trình, đầu cô vẫn hơi ngẩng lên như trước, vẻ mặt nghiêm túc cứ như vẫn đang lắng nghe.

Lục Tự phả ra một làn khói từ điều thuốc ẩm ướt, kéo cô vào trong xe tránh mưa, tìm một chiếc khăn sạch sẽ ném cho cô. “Lau đi, lúc này đừng để bản thân bị bệnh gì, kiểm tra sức khỏe khi tuyển chọn phi công bị đào thải thì những thứ kia đều vô nghĩa.”

Lôi Vận Trình không nói chuyện, cô tháo buộc tóc ở trên đầu ra rồi nghiêng đầu dùng khăn lau tóc. Lúc Lục Tự cởi áo sơ mi ẩm ướt ra, trong lúc vô tình nhìn thấy động tác không linh hoạt của cô, anh ta âm thầm cong môi, thuận tay lấy ra một chiếc khăn khác giúp cô lau tóc. “Tôi nói những lời này không phải để kích thích em, mong là em có thể nhìn rõ sự thật, đừng làm những việc vô dụng.”

Hai mắt nhắm nghiền của Lôi Vận Trình lại mở ra, giật phần tóc từ trong tay anh ta ra, vén qua một bên khác để lau. “Không biết anh có ý gì nữa, đã như vậy sao anh lại không giống anh ấy khuyên tôi đừng thi?”

Trong ánh mắt Lục Tự lóe lên ý cười. “Em đã quên tôi cũng là phi công à? Nói không chừng sau này chúng ta sẽ có cơ hội ở cùng nhau nhiều hơn.”

Lục Tự khởi động xe, hỏi một câu vô cùng không có ý tốt. “Nhà tôi ở gần đây, đến chỗ tôi hay là...?”

“Về nhà của tôi!” Lôi Vận Trình hung hăng trừng mắt liếc anh ta một cái, rồi báo địa chỉ nhà cô.

Trên đường đi, Lục Tự nói với cô rất nhiều chuyện, Lôi Vận Trình vẫn không chịu để ý đến anh ta. Lúc đưa cô về đến nhà, Lôi Vận Trình lấy ra một tờ tiền có mệnh giá lớn đập lên tay anh ta. “Từ trường học đến nhà của tôi là sáu mươi đồng, không cần thối lại cũng đừng nghĩ đến việc tôi sẽ cảm ơn anh, ngoài ra!” Lôi Vận Trình lạnh lùng nhìn anh ta, “Anh cũng đừng hao tổn tâm sức cho tôi, cái khác không nói, tôi ghét nhất là loại người ‘bạn quan tâm đến tôi, tôi phải mang ơn rồi bám lấy bạn’ như anh, loại đàn ông tự cho mình là đúng! Tạm biệt!”

Lôi Vận Trình lấy cặp che trên đỉnh đầu rồi chậm rãi biến mất trong màn mưa, không cho anh ta lấy một cơ hội nói chuyện. Lục Tự run người phẩn chấn cầm lấy tờ tiền một trăm đồng trên tay, khóe miệng anh ta không kiềm chế được mà cong lên. Cô bé đó ra tay thật sự rất hào phóng, không ngờ rằng anh ta buồn bán có lời mà còn được tiền bo.

Lôi Vận Trình chân trước vừa mới bước vào nhà thì sau lưng Lôi Khải cũng đã về đến, cô vẫn đang đứng ở cửa, chiếc váy đồng phục của cô vẫn còn ướt sũng, Lôi Khải nhìn cô một cái, “Vừa rồi ai đưa con về?”

“Là bạn Phong Ấn, trên đường gặp.” Lôi Vận Trình trả lời băng quơ, Lôi Khải không lên tiếng thay giày đi vào. Thương Tiểu Thiên từ trên lầu đi xuống, bước chân có chút vội vàng, ở mấy bậc thềm cuối cùng bà nhảy vọt xuống, suýt chút nữa bị ngã sấp. Lôi Khải cảm thấy buồn cười, vung vàng đỡ bà. “Gấp cái gì?”

Đương nhiên Thương Tiểu Thiên sẽ không nói là lo lắng bố và con gái bọn họ ngôn ngữ bất hòa rồi gây gổ, mà nhón chân hôn trộm ông một cái. “Nhớ anh.”

Nếu Lôi Khải không nhìn ra ý nghĩ của bà thì đúng là ngốc nghếch, trước khi ông lên lầu thì dặn dò bà. “Nấu một bát nước gừng đi.”

Đương nhiên là nấu nước gừng không phải cho ông uống. Khi Thương Tiểu Thiên đang ở trong bếp nấu nước gừng, Lôi Dật Thành cũng đã về đến nhà. Cả người anh ta ướt sũng vô cùng chặt vật, toàn thân từ trên xuống dưới đều ướt đầm, lúc anh ta đi qua phòng bếp nhìn thoáng qua dò xét, mỉm cười. “Mẹ thật là tốt nha.”

“Cho Tiểu Tranh Tử, con là đàn ông không đến mức yếu đuối như vậy chứ.” Thương Tiểu Thiên cố ý đả kích con trai, bà thả vài lát gừng vào nồi. Lôi Dật Thành sờ sờ chóp mũi, “Nó chưa từng làm thức ăn khuya cho mẹ mà? Bố cũng không có, sao trong nhà chỉ có mình con là như nhân dân lao động vậy, không cho con một chút địa vị nào hết?”

“Đến chỗ Tử Du tìm địa vị đi.”

Nghe vậy, Lôi Dật Thành chỉ biết mỉm cười mà không nói gì nữa: Ở chỗ Tử Du, từ đầu đến cuối anh ta rõ ràng là “người lao động”.

Lúc Lôi Vận Trình tắm rửa xong bước ra thì giặt mình, Lôi Khải đang ngồi trong phòng của cô, còn lật sách ôn tập của cô ra xem. “Bố? Bố có việc gì sao?”

Trên bàn bày ra đủ loại sách và tư liệu ôn tập, quan trọng nhất là ở trang cuối cùng ông xem có kẹp một bảng đăng ký. Lôi Vận Trình không sấy khô tóc mà bước đến thu dọn sách rồi thừa dịp rút quyển sách ôn tập ở trong tay ông ra.

Lôi Khải biết cô che giấu điều gì, ông không nói sự thật. “Tắm rửa rồi thì xuống ăn cơm.” Ông chỉ nói một câu thần nhiên rồi bước đi, khiến Lôi Vận Trình cảm thấy ngạc nhiên đến khó hiểu. Bình thường Lôi Khải rất bận, có khi một tháng không gặp được ông mấy lần, bình thường ông còn chẳng mấy khi quan tâm đến tình hình học tập của cô. Vì thế cô dùng bữa cơm tối này có chút áp lực, Lôi Dật Thành không biết, anh ta còn gấp hai cái đùi gà cho cô, đùi gà đầy mỡ, Lôi Vận Trình vừa nhìn đã không muốn ăn, cô tùy tiện và vài miếng cơm. “Con ăn no rồi.”

Thương Tiểu Thiên cắn chiếc đũa, bà khẽ nhướn mày nhìn về phía Lôi Dật Thành. “Sao thế Tiểu Tranh Tử? Bình thường không phải là ăn nhiều lắm sao?”

Lôi Dật Thành không chú ý lắc đầu. Thương Tiểu Thiên suy nghĩ một lát, nghĩ đến có một khả năng, bà che miệng hoảng sợ kêu lên: Sẽ không mang thai đó chứ!”

Đối mặt với phát ngôn giật gân của bà, Lôi Dật Thành trợn trắng mắt. “Mẹ có thể suy nghĩ theo chiều hướng tốt được không? Suy đoán chết Trình Trình à?” Nếu lúc này Lôi Vận Trình có thai, đừng nói đến chuyện Phong Ấn khó giữ cái mạng nhỏ của anh, mà cô cũng toi luôn. Lúc còn trẻ, Lôi Khải là người có thủ đoạn độc ác cỡ nào, tuy Lôi Dật Thành chưa từng được chính mắt chứng kiến nhưng anh ta cũng từng được nghe nói qua.

Lôi Khải uống một ngụm canh, khẽ thở dài. “Em cho rằng ai cũng giống như em?”

Ngay lập tức Thương Tiểu Thiên đỏ mặt, ở phía dưới bàn, bà đá ông một cái cảnh cáo.

Lôi Dật Thành biết điều cúi đầu ăn cơm, một lúc sau lại ngẩng đầu lên. “Hóa ra con có mặt trên đời này là ngoài ý muốn à...”

“Anh có ý kiến gì?” Lôi Khải không thèm nhìn anh ta, vô cùng tự nhiên hỏi.

Lôi Dật Thành lắc đầu, “Có ý kiến cũng không kịp nữa rồi, nhưng con sẽ rút ra được kinh nghiệm, cảm ơn bố.”

Lúc này đến lượt Thương Tiểu Thiên vui vẻ, Lôi Khải cong môi cười lạnh, “Hai năm rồi mà Tử Du không có tin vui gì, tôi thấy việc hôn nhân của hai đứa khỏi phải nghiên cứu gì nữa.”

Lôi Khải ngồi cách một cái bàn, Lôi Dật Thành đang ngậm nửa cái đùi gà nhất thời không dám tin. Các ông bố đều dễ thương lượng sao? Ngày hôm qua anh ta vừa bị Tử Du cảnh cáo, nếu dám để cho Tử Du chưa kết hôn mà có thai rồi mới cưới thì không có cửa đâu!

Lôi Khải vốn tưởng Lôi Vận Trình ở trong phòng của cô, rồi cuộc ông lại tìm được con gái trên sân thượng. Mùi thuốc lá nhàn nhạt bay đến, Lôi Vận Trình điều chỉnh lại tinh thần rồi lau mắt, cô nhảy từ rào chắn xuống. “Con về phòng làm bài tập đây.”

“Chúng ta nói chuyện chút đi.” Lôi Khải ngăn cô lại, thuận tay đưa cho cô một điếu thuốc.

Lôi Vận Trình không hiểu gì cả. “Con không hút.”

“Lúc bằng tuổi con bố cũng không hút.”

Lôi Khải kiên trì, Lôi Vận Trình nhịu mày, đặt thuốc vào miệng, Lôi Khải tự mình châm thuốc. Lôi Vận Trình hít một hơi rồi bị nghẹn ho khan, nhưng cô vẫn hít tiếp hơi thứ hai. Lôi Khải mấp má môi, “Đừng nghiện, không tốt cho cơ thể.”

Lôi Vận Trình không phản bác, chịu đựng sự khó chịu hút hết nó.

“Có cảm giác gì?” Lôi Khải hỏi.

“Rất choáng váng.”

Lôi Khải xoa xoa đầu cô, cười nhạt. “Tình yêu cũng giống như thuốc lá, đều gây hại cho con người, lại giống nhau ở điểm rất dễ nghiện, lúc đầu cảm thấy khó chịu không thích ứng được, thậm chí là gây đau, nhưng tiếp tục kiên trì hay từ bỏ thì quyền lựa chọn đều nằm trong tay con, tuy rằng hai lựa chọn này đều sẽ gây đau khổ cho con... Việc duy nhất bố có thể làm cho con là điều trị căn bệnh sau đó, những thứ khác, không thể giúp được.”

Vành mắt Lôi Vận Trình bỗng chốc ửng đỏ, đôi môi nhỏ nhẩn cong lên, vô cùng bướng bỉnh. Lôi Khải cười nhạt, “Rất giống mẹ con.”

“Giống chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng giống.” Khởi đầu giống, quá trình giống, vậy kết quả thì sao? Có phải cũng giống nhau hay không? Lôi Khải kéo con gái vào lòng, trấn an khe khẽ. “Khái niệm về học viện quân sự là gì con có biết không?”

Cô gật đầu, đã không thể nào kiềm chế nước mắt được nữa.

“Phải thông minh một chút, đừng vì đàn ông mà để bản thân mất phương hướng, bất kể lúc nào, con cũng phải thay bố bảo vệ tốt chính bản thân mình.” Nói đến đây, Lôi Khải có phần nghiêng răng nghiêng lợi, “Đừng để cho bố quá mất mặt trước mặt thằng nhóc đó.”

Lôi Vận Trình lau nước mắt vào áo sơ mi của ông, giọng nói có phần như tuyên thệ: “Con nhất định sẽ thắng một ván cho bố, cũng sẽ đoạt lấy một người của Phong gia.”

Lôi Khải bật cười, định vỗ cô một cái, “Có nói đùa với bố không? Những lời này mà để mẹ con nghe được thì sẽ gặp phiền phức đó.”

“Bố còn sợ mẹ con?”

“Đương nhiên.”

“Sợ cái gì?”

...

Lôi Khải chỉ cười mà không nói gì. Có một số việc không cần phải nói thẳng ra, quan trọng là ở chỗ làm như thế nào. Ông không phải là một người hay sợ sệt, nhưng đối với Thương Tiểu Thiên, ông chỉ sợ bà không hạnh phúc. Ngoại trừ một người nào đó mà ông đã chôn sâu trong ký ức, đối với ông, Thương Tiểu Thiên là một người mà không ai có thể thay thế.

Lôi Vận Trình trở về phòng, bản đăng kí kia Lôi Khải đã kí tự bao giờ. Cuối cùng thì bố cô cũng đã đồng ý, cô cũng đã có được sự phần chân chưa từng có, nằm trên giường nhớ lại những lời Lục Tự đã nói, từng cơn đau đớn như bóp nghẹt lòng cô.

Hạ Viêm Lương, Hạ Viêm Lương.

Cái tên này, có phải cả đời cô cũng không thể loại bỏ được hay không.

9. , Chương 12

Chương 12 . Cô đang sống một mình à?

Đêm mai chính là lúc Phong Ấn phải đi, Lôi Vận Trình và Ấn Kỳ ở phòng tự học trong thư viện làm bài, nhưng hôm nay, dù cố gắng đến mấy cô cũng học không vào. Ấn Kỳ ngồi đối diện với cô gọi cô vài tiếng để cô lấy lại tinh thần, cô ấy khẽ chớp hàng mi nhỏ nhắn hỏi Lôi Vận Trình một câu: “Cậu nhớ ai mà xuất thần dữ thế?”

Lôi Vận Trình không có sức lực ghé lên bàn, đùa nghịch cây bút trong tay. “Ngày mai anh ấy đi rồi.”

“Người đó trở về doanh trại sao?” Ấn Kỳ biết chuyện của Lôi Vận Trình, tuy rằng cô ấy cực kì không xem trọng đoạn tình cảm này, nhưng là chị em thân thiết với nhau, bất luận có tán thành hay không tán thành với người kia thì cũng muốn cùng chia sẻ cảm nhận trong lòng. Ấn Kỳ thấy tâm trạng của cô không được tốt, đành phải cúi đầu cắn bút đọc sách. Nhưng một lát sau, cô ấy lại ngẩng đầu, dáng vẻ có chút dè dặt. “Trình Trình, tớ đã nói với người nhà là muốn thi vào đại học cảnh sát.”

“Thì.” Lôi Vận Trình vốn dĩ không để ý đến lời nói của cô ấy, nhưng sau đó lại ngẩng đầu trừng mắt nhìn Ấn Kỳ. “Đừng nói với tớ là cậu vì đồng chí Lôi Dật Thành nha.”

Hai gò má của Ấn Kỳ ửng đỏ, “Không được à? Cậu có thể vì đàn ông đi làm phi công, tớ thi cảnh sát thì làm sao?”

“Ấn Kỳ...” Lôi Vận Trình nhú mày, “Đàn ông tốt nhiều như vậy, xem trọng anh ấy thế làm gì, hơn nữa anh ấy là đàn ông tốt sao? Rất hung dữ.”

Ấn Kỳ cong môi nở một nụ cười. “Cũng không được xem là hoàn toàn vì anh ấy, nhưng thông qua anh ấy tớ càng ngày càng sùng bái nghề cảnh sát, hy vọng có một ngày bản thân cũng có thể mặc đồng phục cảnh sát —”

Lôi Vận Trình giơ tay cắt đứt lời nói của Ấn Kỳ, “Cậu đang nghiêm túc đó hả?”

Ấn Kỳ khẽ gật đầu, “Trong nhà đã đồng ý.”

“Anh trai tớ đã có bạn gái, hai người là thanh mai trúc mã, bạn gái anh ấy rất vô tư.” Lôi Vận Trình cảm thấy sự việc đã nghiêm trọng.

Ánh mắt Ấn Kỳ đang nhìn cô dời đi nơi khác, cúi đầu xem đề Toán. “Tớ biết, tớ đã gặp qua rất nhiều lần, tên là Hoàng Phủ Tử Du đúng không? Là một cô gái rất xinh đẹp.”

“Không chỉ đơn giản là xinh đẹp, chị ấy ỷ lại, tin tưởng anh trai tớ còn hơn người nhà của mình.” Lôi Vận Trình nhìn ánh mắt đang bị lông mi của cô bạn che khuất tạo thành một bóng râm, Ấn Kỳ chỉ mỉm môi mà không nói gì.

Ấn Kỳ ngẩng đầu nở nụ cười nhẹ nhõm với cô, “Cậu đừng nhìn tớ như thế, gây áp lực rất lớn cho tớ. Cậu yên tâm, tớ không chấp nhất giống như cậu, bất luận kết quả như thế nào cũng chỉ là một chiếc bóng đen, tình yêu của cậu là quang minh chính đại, còn tớ là thâm mền, bản chất kỳ vọng vào tình yêu của chúng ta khác nhau.”

Ấn Kỳ không chỉ một lần gặp được Lôi Dật Thành và người gọi Tử Du kia ở bên cạnh nhau, cô ấy biết tình cảm của Lôi Dật Thành dành cho Tử Du là không ai có thể thay thế được, ít nhất cô ấy cũng tin chắc rằng bản thân không thể khiến Lôi Dật Thành nuông chiều như đối với Tử Du. Trước mặt người ngoài chỉ mỉm cười, là người đàn ông không nói chuyện nhiều, hóa ra lại đem toàn bộ sự ấm áp của bản thân để lại cho

một người khác. Cô ấy rất hâm mộ Tử Du, nhưng lại không ghen tị, thậm chí thích Tử Du, bởi vì trái tim Lôi Dật Thành đã đặt trên người cô ta.

Lôi Vận Trình là tấm gương cho cô ấy, cô ấy càng hâm mộ dũng khí của Lôi Vận Trình, bởi vì cô ấy không có loại dũng khí để giành được sự tin tưởng của Lôi Dật Thành. Cô ấy chỉ có thể là một vai phụ trong sinh mệnh của anh ta, lưu lại một chút gì đó trong cuộc sống của Lôi Dật Thành là đủ với cô ấy rồi.

Đóng một vai phụ trong sinh mệnh của anh ta...

Những lời này luôn luôn quanh co trong đầu Lôi Vận Trình, cô biết bản thân mình khác Ân Kỳ ở điểm nào: Trong tình yêu cô có dã tâm không cách nào dao động, nếu chỉ có thể đóng một vai phụ trong cuộc sống của Phong Ấn, như vậy, để anh động tâm với cô còn ý nghĩa gì nữa?

***

Phong Ấn ngửa đầu uống ly rượu cuối cùng, dạ dày quặn quai khiến anh không thể chịu nổi nữa. Anh ở trong nhà vệ sinh nôn mửa một lúc mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, anh hắt nước lạnh vào mặt để mình tỉnh táo hơn một chút. Lúc anh đi ra, có một đôi chân rất xinh đẹp của phụ nữ chặn đường anh lại. Mi tâm Phong Ấn nhíu lại, anh ngẩng đầu, quả nhiên là Hạ Viêm Lương.

Dáng vẻ tươi cười của Hạ Viêm Lương nhiều năm qua ở trong mắt Phong Ấn đều là đẹp nhất, khoe môi cô ta khẽ nhếch lên một độ cong khiến người khác mê muội.

“Khéo vậy sao.” Cô ta nghiêng đầu mỉm cười với anh, có vài phần tạo cảm giác làm nũng năm đó trước mặt anh. Có lẽ là do cồn, chuyện cũ phảng phất lướt qua trước mắt anh, khiến anh cảm thấy choáng váng không thôi. Một tay anh chống tường, không muốn bản thân mình quá thảm hại trước mặt cô ta.

“Thật khéo, đang cùng bạn uống rượu.”

Hạ Viêm Lương chỉ vào căn phòng nào đó ở phía trước, “Liên hoan công ty với đồng nghiệp, sau đó thì đi ca hát.”

Phong Ấn không nói gì, anh chỉ gật đầu.

“Em luôn chờ điện thoại của anh.” Anh lạnh lùng, nhưng làm sao cô ta không nhìn ra được, Hạ Viêm Lương cười chua xót, “Em biết anh rất bận, mới quên mất em.”

Phong Ấn nhếch miệng: “Xin lỗi.”

“Không sao, không phải em đã từng nói nếu có duyên chúng ta nhất định sẽ gặp lại sao?” Cô ta nhìn gian phòng phía trước, “Vẫn chưa muộn lắm, chúng ta... Có thể tìm một nơi để tâm sự không? Em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.”

Phong Ấn vẫn chưa kịp nói đã bị người khác chặn lại, một hai người bạn trên bàn rượu của anh đến nhà vệ sinh rửa mặt, người đó vừa thấy hai người đứng trên hành lang thì ánh mắt sáng lên ngay lập tức, “Ồ, đây không phải là Viêm Lương sao? Không khéo đến vậy chứ, tình nhân cũ gặp lại? Tớ cứ thắc mắc Phong Ấn đi lâu như vậy không về! Hóa ra nguyên nhân là ở đây.”

Dường như Hạ Viêm Lương đã quen với việc bị bọn họ trêu chọc, cô ta vui vẻ đón nhận, “Đã lâu không gặp, là tớ kéo anh ấy ở lại nói vài câu, thật ngại làm chậm trễ các anh.”

Miệng của các anh em của anh đều là cửa không đóng, Phong Ấn không muốn từ bọn họ nghe được những lời nói không hay, cho dù bây giờ anh trở về tiếp tục uống rượu cũng không trách được việc trở thành đề tài để bọn họ bàn luận. Suy nghĩ một lát, Phong Ấn dứt khoát làm theo lời của mọi người. “Hôm nay tớ mời, mọi người chơi vui vẻ, tớ có việc phải đi trước.” Vừa dứt lời, anh liền đưa mắt nhìn Hạ Viêm Lương, cô ta hiểu ý, để lại danh thiếp cho hai người kia. “Lần sau tớ mời.” Sau đó cô ta liền bước theo Phong Ấn rời đi.

Gió mát bên ngoài phất qua gò má, đầu Phong Ấn chênh choáng. Anh uống rượu nên không thể lái xe, lúc Hạ Viêm Lương mở cửa xe cô lái ra thì Phong Ấn hơi ngạc nhiên. “Cô đã thi bằng lái?”

“Ừ, em thi ngay sau khi chúng ta chia tay.” Hạ Viêm Lương giống như không có ý, cô ta nói rất thoải mái. Phong Ấn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, anh không nói gì. Cô ta nhát gan, mỗi lần ngồi trên xe của anh tốc độ đều không thể hơn một trăm, phần lớn thời gian anh thà để cô ngồi xe bus, thậm chí là đi bộ. Anh luôn luôn cho rằng cô ta vĩnh viễn là một người phụ nữ không thể học lái xe, nhưng sau khi chia tay anh, trong thời gian ngắn như thế cô ta đã thi lấy được bằng lái. Phong Ấn không khỏi thở dài, đúng là không ai có tư cách chăm sóc ai cả đời, người phụ nữ mà anh cho rằng không có anh cô ta sẽ sống không tốt bây giờ gặp lại thì sống tốt hơn bất kì ai.

“Đi đâu đây?” Hạ Viêm Lương vừa lái xe vừa suy tư, Phong Ấn nhìn gương mặt nghiêng của cô ta đang phản chiếu trên cửa xe, sau đó anh lại lặng lẽ dời tầm mắt đi nơi khác. “Tìm một chỗ nào đó yên tĩnh có thể nói chuyện là được.”

“Vây... Nhà của em được không? Cách đây không xa.” Hạ Viêm Lương có phần khản trương nhìn anh, “Em cũng tìm thứ gì đó cho anh giải rượu.”

Về mặt của Phong Ấn không có bất kì biểu cảm nào, nhưng anh cũng không trả lời.

Không khí bên trong xe nhất thời trở nên trầm mặc, Hạ Viêm Lương có chút không biết nên làm như thế nào cho đúng, cô ta vừa định mở miệng đổi không khí thì điện thoại của Phong Ấn liên vang lên.

Là một dây số lạ, thời điểm Phong Ấn nhận điện thoại, anh có cảm giác được người ở phía bên kia chính là cô nhóc đó. Nhưng đối phương vẫn không nói chuyện, Phong Ấn bất giác nhíu mày. “Em gái niềng răng?”

Lúc anh gọi bản thân mình, trái tim của Lôi Vận Trình đập loạn xạ. “Anh mới là em gái niềng răng, sao anh biết là em vậy?”

Phong Ấn cười khẽ, “Nghe được lời bộc bạch trong lòng em nói với anh là ‘Anh Tiểu Ấn em là em gái niềng răng đây’.”

Lôi Vận Trình bật cười khúc khích, “Anh thật là đáng ghét, ai cho anh gọi em bằng tên khó nghe như vậy.”

Đây là lần đầu tiên cô và anh nói chuyện với nhau sau buổi hẹn hò hôm đó, không biết vì sao cả hai đều cố ý tránh nhắc đến chuyện đêm đó, nhất là Lôi Vận Trình, không phải trong lòng cô oán trách, chỉ là thời gian ở cùng với anh quá ngắn ngủi, cô không nỡ lãng phí dù chỉ là một phần của một giây, “Anh... Ngày mai anh đi phải không?”

“Lôi Dật Thành thật sự là gián điệp hai mặt.”

Lôi Vận Trình hỏi anh một cách nghiêm túc, Phong Ấn ấn vào mi tâm, suy nghĩ một lúc. “Anh luôn luôn không muốn người khác tiễn anh.”

“Phá lệ một lần đi anh Tiểu Ấn, em làm cho anh rất nhiều thức ăn ngon để anh mang theo này.” Lôi Vận Trình mặt dày mày dạn nài nỉ anh, giọng nói ngọt ngào yếu ớt, thông qua điện thoại truyền đến tai anh, khiến bệnh đau đầu của anh thực sự giảm bớt được chút ít.

“Không được, thức ăn em làm có thể ăn được sao? Anh cũng không dám mạo hiểm như vậy, em có biết quốc gia bồi dưỡng được một phi công quý đến thế nào không, cũng không thể để em gây tai họa được.” Phong Ấn nửa đùa nửa thật trêu chọc cô, Lôi Vận Trình nhận ra được mùi vị từ chối trong lời nói của anh.

“Anh đang ở nhà à? Em đến gặp anh được không? Đã mấy ngày rồi em không gặp anh, anh mà đi thì không biết bao giờ mới về nữa.” Cô âm thầm cắn răng, lần đầu tiên trong đời cô lại cúi thấp đầu trước mặt anh như thế.

“Lại không nghe lời?” Đôi môi Phong Ấn chậm rãi nhíu lên, giọng nói bắt đầu trở nên lạnh lùng. “Anh đang ở bên ngoài, đang ở cùng phụ nữ, còn muốn qua gặp anh không?”

Lời nói thật của anh như cố ý chọc giận Lôi Vận Trình, nhưng Lôi Vận Trình biết điều, không ép buộc anh nữa. “Em không quan tâm nữa, không cho thì thôi, hứ.”

Không chờ anh nói thêm gì nữa, Lôi Vận Trình dập điện thoại, trong xe vô cùng yên tĩnh, Hạ Viêm Lương cơ bản đã nghe được nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, cô ta thử thăm dò hỏi, “Là cô bé lần trước à?”

“Là em gái Lôi Dật Thành, một cô nhóc không ngoan.” Phong Ấn trả lời hời hợt, “Cô sống một mình sao?”

“Hiện nay em vẫn độc thân, đương nhiên là sống một mình.” Hóa ra chỉ là một cô nhóc nhỏ, Hạ Viêm Lương vẫn không để trong lòng. Cô ta mỉm cười dịu dàng, dường như độc thân đối với cô ta chẳng qua là một chuyện vô cùng bình thường. Con người đen láy của Phong Ấn khôi phục lại vẻ phức tạp, nở nụ cười mỉa mai.

Anh vẫn luôn độc thân.

Nhà của Hạ Viêm Lương nằm trong khu vực khá đắt đỏ, với kinh tế hiện nay của cô ta mà ở một căn hộ như thế thì có phần miễn cưỡng. Hạ Viêm Lương nhìn ra suy nghĩ của anh, trên mặt có chút xấu hổ, “Là bố em cho, anh ngồi đi, em sẽ tìm thuốc giải rượu cho anh.”

Lúc Hạ Viêm Lương mang thuốc giải rượu ra thì phát hiện Phong Ấn đang chăm chú nhìn những tấm ảnh được trưng trong tủ của cô ta. Đó là quãng thời gian tốt đẹp nhất của bọn họ, là hồi ức vĩnh viễn không thể trở lại.

Mỗi một bức ảnh chụp đều được cô ta bao rất kỹ, đặc biệt là trong bức ảnh to nhất, trong ảnh cô ta tươi cười rực rỡ hạnh phúc, nhưng trong ảnh lại không có anh.

“Em thích nhất là bức ảnh anh chụp cho em này.” Hạ Viêm Lương đứng ở phía sau anh, đôi tay mảnh mai của cô ta kéo áo sơ mi của anh. Thấy anh không kháng cự, cô ta mạnh dạn vòng tay ôm anh.

Tầm mắt của Phong Ấn cứ nhìn chằm chằm vào ánh mắt cô ta trên tấm ảnh, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, anh nhẹ nhàng mở vòng tay cô ta đang ôm anh, thuận tay cầm lấy thuốc giải rượu. “Cô có gì muốn nói với tôi? Bây giờ nói đi.”

Hạ Viêm Lương vòng đến trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn gương mặt đẹp trai đang tức giận của anh. “Phong Ấn, em hối hận...”

“Về việc đó sao?” Phong Ấn nhẹ nhàng hỏi, nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài.

Hạ Viêm Lương đưa tay lên xoay mặt anh để anh nhìn thẳng vào cô ta, trong con ngươi đen đang ẩn chứa nước mắt, cô ta vòng tay ôm cổ anh, giọng nói nghẹn ngào. “Chúng ta có thể... Bắt đầu một lần nữa không?”

Có người nói mùi hương của một người có khi rất dễ dàng gợi lại ký ức xưa, Phong Ấn cảm thấy rất có lý. Hạ Viêm Lương luôn luôn dùng mùi nước hoa mà anh thích nhất, mùi hương ngọt ngào đó xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của anh, dùng sức tấn công mạnh mẽ nhất để đánh thức tất cả những yêu hận khúc mắc giữa anh và cô ta...

Bỗng chốc Phong Ấn cố định thất lưng rồi ép cô ta vào trên quầy bar, nắm rồi nâng cằm cô lên. “Vậy cô nói cho tôi nghe thử xem, giữa hai chúng ta làm sao mới có thể bắt đầu một lần nữa?”

Hạ Viêm Lương bị sự lạnh lùng trong mắt anh làm hoảng sợ, trong lúc nhất thời cô ta không biết nên trả lời như thế nào.

Phong Ấn nhìn chằm chằm vào cô, bỗng nhiên cúi đầu phủ lên môi cô. “Muốn bắt đầu một lần nữa từ chỗ này sao?”

10. , Chương 13-14

Chương 13. Cả đêm qua anh không về nhà sao

Nụ hôn này Hạ Viêm Lương còn tập trung tinh thần hơn cả anh.

Không biết có phải là do đã lâu ngày chưa từng hôn nhau, cũng có thể là do tác dụng của rượu, cảm giác đã nhiều năm không gặp mạnh mẽ trào dâng trong lòng Phong Ấn khiến bản thân anh lúng túng đón nhận sự nhiệt tình của cô ta. Thân thể mềm mại của Hạ Viêm Lương như hoa nở rộ trong bàn tay anh, tiếng ngậm nga phát ra từ miệng cô ta làm thức tỉnh cảm quan đã phủ đầy bụi của anh. Khi bàn tay mát lạnh kia mang theo một chút cảm xúc tiến vào áo sơ mi chạm vào làn da anh, Phong Ấn giống như bị điện giật bỗng nhiên đẩy cô ta ra.

Đầu của Hạ Viêm Lương chạm mạnh vào tủ gỗ cứng rắn, cô ta đau đón hô lên. “Đau, Phong Ấn...”

Phong Ấn siết chặt tay, kéo cô ta ngồi lên sofa, rồi vén tóc lên xem cô ta có bị thương hay không. Hạ Viêm Lương thuận thể dựa sát vào lòng anh, ánh mắt thâm trầm. “Anh vẫn còn trách em sao?”

Sau đầu của cô ta sưng lên, Phong Ấn nhíu mày, “Đến bệnh viện xem đi?”

Hạ Viêm Lương từ chối, cô ta ôm anh thật chặt, mặt chôn vào trước ngực anh. “Em không đi, bệnh viện rất phiền phức, lãng phí thời gian, em còn vài lời muốn nói với anh.”

“Nếu là những lời vừa nói thì không cần, không có khả năng đó đâu.” Phong Ấn lấy lại bình tĩnh kéo đôi tay đang quăn lấy anh ra, anh đến tủ lạnh, lấy nước đá ra cho vào khăn rồi đặt vào chỗ bị thương của cô ta. Hạ Viêm Lương không nói gì nữa, từng giây từng phút trôi qua, bờ vai cô ta hơi run run, Phong Ấn biết cô ta đang khóc.

“Quá khứ chính là quá khứ, không cần phải truy vấn xem ai là người có lỗi.” Phong Ấn thấy cô ta ăn mặc mỏng manh, cô ta luôn luôn là người có thể dễ dàng kích thích ý muốn bảo vệ của đàn ông dành cho phụ nữ, bao gồm cả anh. Phong Ấn mỉm cười với ý muốn làm dịu bớt bầu không khí căng thẳng này. “Ngày mai tôi đi rồi, nếu cô phát hiện không thoải mái ở chỗ nào có thể đến tìm bố tôi, chắc chắn ông ấy sẽ giúp cô tìm một bác sĩ tốt nhất, về vấn đề chi phí cô cũng không cần quan tâm.”

Hạ Viêm Lương nghe vậy bỗng nhiên đẩy tay anh ra, đứng phắt lên, hai mắt ửng đỏ của cô ta nhìn anh. “Phong Ấn, anh đang mỉa mai em sao?”

Phong Ấn vô tội buông tay, “Không có.”

Anh trả lời thản nhiên, Hạ Viêm Lương thì ngược lại, cô ta hoàn toàn không có tâm trạng, uất ức cắn môi, chậm rãi quỳ xuống bên cạnh chân anh, đầu ghé vào đầu gối anh, “Vất vả lắm chúng ta mới gặp nhau, có thể đừng cãi nhau không, vài năm gần đây em thường xuyên mơ thấy anh, mơ thấy chiếc máy bay anh lái nổ tung, anh nổ tan tành, sau đó em tỉnh dậy rồi bật khóc, muốn gọi điện thoại cho anh nhưng không biết số... Thậm chí những lúc rảnh rỗi và khó khăn em thường nghĩ đến anh, Phong Ấn, anh có thể... Có thể đừng tra tấn em nữa được hay không...”

Một lần nữa Phong Ấn đặt túi chườm đá ra sau đầu cô ta, “Là tự bản thân cô tra tấn chính mình, tôi không nghĩ rằng sau khi chia tay cô vẫn có thể nghĩ đến tôi, hừ, Hạ Viêm Lương, là cô nói chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, từ nay về sau không ai nợ ai.”

Hạ Viêm Lương nhắm mắt lại, nước mắt cô ta không ngừng trào mãnh liệt. Cô ta khóc thê lương như thế, thê lương đến mức Phong Ấn có ý muốn ôm cô ta, nhưng cuối cùng anh lại không làm gì cả.

***

Lôi Dật Thành khó có được một ngày nhàn rỗi ngủ đến khi mặt trời lên cao mới rời khỏi giường, anh ta lười biếng đến phòng bếp tìm gì đó để ăn, nhưng bất ngờ anh ta lại thấy Lôi Vận Trình, cô đang đeo tạp dề loay hoay với một đồng nguyên liệu nấu ăn. “Ồ, mặt trời mọc hướng Tây rồi sao? Tiểu thư chịu xuống bếp?” Nói xong, anh ta thuận tay lấy một miếng cơm cuộn có tạo hình tinh xảo độc đáo ném vào miệng.

“Anh làm gì thế!” Lôi Vận Trình vừa quay đầu lại đã phát hiện hành vi gây rối của anh trai, cô trừng to mắt. “Anh thật đáng ghét, không phải làm cho anh ăn.”

Sự lên án của Lôi Dật Thành dành cho cô là không hề ác ý, động tác nhanh như tia chớp chỉ vì lấy một miếng cơm cuộn của Lôi Vận Trình mà anh ta phải chịu một cú đâm, Lôi Dật Thành vừa xoa xoa bả vai đi

đến tủ lạnh vừa nhấc nhỏ. “Tiểu thư thật sự thông minh khéo tay, anh đã lớn như vậy mà chưa từng thấy em vào phòng bếp, tay nghề cũng không tệ nha, nếu không thì điểm tâm và bữa ăn tối em đến phụ mẹ đi?”

“Không rảnh, em còn phải ôn bài.” Lôi Vận Trình để cơm cuộn được gói kĩ lưỡng vào một hộp cơm hoàn toàn mới rồi bày ra tạo hình, hơn nữa cô còn trang trí thêm một chút. Lôi Dật Thành đi đến, chỉ còn nửa quả dưa chuột để gặm, anh ta trực tiếp dứt khoát cắn lấy, lật đặt đi đến sau lưng cô nhìn dò xét, anh ta cười mỉa mai. “Cho Phong Ấn à.”

“Không liên quan đến anh.”

“Em thật không có lương tâm, lúc muốn biết chuyện gì về cậu ấy thì cầu xin anh, dùng xong rồi thì nói là không liên quan, anh em mười tám năm chỉ ăn có một miếng cơm cuộn mà cũng bị em trả đũa.” Lôi Dật Thành hừ lạnh, “Đừng tưởng rằng bố mẹ đồng ý thì em thành công, sau này em sẽ khóc, thằng Phong Ấn đó anh hiểu nó hơn em.”

“Chưa biết ai thắng ai đâu.”

Đây là câu trả lời mà Lôi Khải dành cho anh ta. Lôi Dật Thành có thể lý giải quyết định của bố mình, nhưng vừa nghĩ đến việc những tổn thương mà Lôi Vận Trình sẽ nhận lấy trên con đường này thì anh ta không tài nào thuyết phục bản thân trở mặt nhìn cô lún ngày càng sâu. Nhưng trên thực tế, anh ta chính là tên đồng lõa của việc cô ngày càng lún sâu, nếu vài năm trước anh ta không buông lỏng tình cảm của cô, không chấp nhận cho cô kiên trì theo đuổi tình cảm đơn phương vất vả, có phải kết quả ngày hôm nay sẽ khác hay không?

Lúc Lôi Vận Trình bận rộn hoàn thành hết tất cả thì đã gần trưa, cô để hộp cơm vào một chiếc túi do tự mình làm ra rồi tung tăng bước đi. Nhà Phong Ấn cách nhà cô không xa, Lôi Vận Trình đã tính toán thật kỹ thời gian chuẩn bị hẹn anh ăn cơm trưa. Lúc chỉ còn cách nhà anh hai con đường, Lôi Vận Trình lấy điện thoại gọi cho anh, âm thanh tút tút kéo dài đều đặn mà chẳng có ai nghe, đang chuẩn bị dập máy thì bỗng nhiên có người nhận.

“Đừng nói là anh chưa rời khỏi giường nha! Em sẽ đến trước cửa nhà anh nhanh thôi, mở cửa cho em đi.” Lôi Vận Trình vuốt nhẹ chiếc nơ bướm thắt ở miệng túi bọc hộp cơm. Phía bên kia điện thoại không truyền đến tiếng trả lời của Phong Ấn ngay, Lôi Vận Trình cho rằng anh mất hứng, cô lập tức giả vờ đáng thương, ra dáng cô bé cười hề hề. “Chờ đến khi gặp em anh mừng em cũng được, dù sao thì đến lúc anh đi rồi muốn nghe anh mừng cũng đâu có được.”

Hạ Viêm Lương nắm lấy điện thoại, hàng mày tinh tế cau lại. “Xin hỏi cô có phải là em gái Lôi Dật Thành không?”

Nghe được giọng nói này, vẻ tươi cười trên môi của Lôi Vận Trình đông lại ngay lập tức. “Đúng vậy.”

“Thật ngại quá Lôi tiểu thư, tôi thấy cô vẫn giữ cuộc gọi nghĩ là có việc gì gấp cho nên tôi bắt máy.” Hạ Viêm Lương vô cùng lễ phép, không nghe ra được bất kì hàm ý không tốt nào.

Tuy rằng tuổi của Lôi Vận Trình không lớn, nhưng cô không phải là cô bé ngốc cái gì cũng không hiểu. “Không sao cả, Phong Ấn đâu? Bảo anh ấy nghe điện thoại đi.”

Không chờ Hạ Viêm Lương mở miệng, bỗng nhiên cửa bị mở ra, điện thoại trong tay bị ai đó giật mất. Cô ta hoảng sợ, nhìn lại quả nhiên là Phong Ấn với vẻ mặt bình tĩnh đang đứng ở cửa. “Thật sự xin lỗi, em _____”

“Không có gì.” Phong Ấn cắt đứt lời cô ta, nhìn điện thoại rồi bước sang một bên mới nhận: “Trình Trình?”

“Ừ, là em.” Khóe môi Lôi Vận Trình cong lên, “Em sẽ đến nhà anh ngay đây, em có làm ít đồ cho anh.”

Phong Ấn bóp mi tâm, “Chờ anh một lát, anh sẽ về ngay.”

“Được, em chờ anh.” Lôi Vận Trình cắt điện thoại rồi hít vào một hơi thật sâu, cô âm thầm cầu nguyện sự việc không giống như cô tưởng tượng, tuyệt đối không như vậy.

Phong Ấn cắt đứt điện thoại rồi với tay lấy áo khoác bước đi, anh không nói bất kì câu nào với Hạ Viêm Lương. Cánh cửa vừa khép lại, căn phòng trở nên lạnh lẽo, Hạ Viêm Lương chậm rãi dựa vào tường giờ tay che mặt, đáng vẻ vô cùng đau khổ.

Lôi Vận Trình chờ một lúc lâu Phong Ấn mới trở về, lúc anh tắm rửa thay quần áo thì Lôi Vận Trình ngồi chờ trong phòng anh. Anh cởi áo sơ mi ra rồi thuận tay ném trên sofa, Lôi Vận Trình nhìn chăm chăm vào chiếc áo, cô vẫn không thể nhìn được vươn tay nhặt nó lên, đưa lên mũi ngửi, ánh mắt cô trở nên ảm đạm ngay lập tức.

Mùi hương này...

Phong Ấn thay một chiếc áo khoác tắm dài bước ra, Lôi Vận Trình mệt mỏi nằm sấp trên bàn làm việc của anh. “Chậm quá đi, em đói đến mức muốn xỉu rồi.” Cô đẩy túi bọc hộp cơm chan chứa đầy tình yêu đến trước mặt anh, “Em tự tay làm đấy!”

“Tự làm tự chịu, anh nói không cho em đến mà.” Phong Ấn cân nhắc ước lượng túi thức ăn, anh vẫn không trực tiếp đến mở nó ra mà lấy một điều thuốc trên bàn. “Tìm anh có gì không? Có gì dặn dò nữa à?”

Dường như Lôi Vận Trình đã sớm đoán được hành động của anh, cô bĩu môi không vui, nhưng ngay lập tức lại tươi cười một lần nữa. “Mời em ăn trưa đi.”

“Không cần, anh không có khẩu vị.” Phong Ấn tìm ví tiền, rồi lại lấy tiền ra đưa cho cô, “Tự em đi ăn đi.”

“Vì sao không có khẩu vị? Dạ dày anh khó chịu sao?” Lôi Vận Trình nhét tiền lại trong ví anh một lần nữa.

“Tối hôm qua anh uống rất nhiều.” Phong Ấn đi đến giường rồi nằm xuống, giống như một con cá chết. Lôi Vận Trình cắn cắn môi, “... Cả đêm qua anh không về nhà sao?”

“Ừ.”

“VẬY...” Cô do dự một lúc, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền.

Phong Ấn cười ha ha, anh nằm nghiêng, một cánh tay chống đầu, vừa hút thuốc vừa nhìn cô. “Có phải em muốn hỏi anh ngủ ở đâu, ngủ với ai không?”

Lôi Vận Trình cực kì miễn cưỡng nở nụ cười, “Không có đâu, nếu không em nấu cháo cho anh nhé, ăn một ít chắc sẽ thoải mái hơn một chút.” Giống như cô sợ nghe anh nói tiếp, Lôi Vận Trình đứng lên vội vã đi ra ngoài. Nhưng Phong Ấn lại không có ý muốn buông tha cho cô, lúc cô đi đến cửa bỗng nhiên anh nói.

“Người nào thay anh nhận điện thoại, thì anh ngủ với người đó.”

Bước chân Lôi Vận Trình sững lại một chút, “... Không biết.”

Cô trả lời một cách bình tĩnh, sau đó lại chạy đi. Lúc vo gạo, cô nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trên mặt nước, cổ gồng nỗ lực nở một nụ cười.

Không sao cả, không sao cả, bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên, có lẽ bọn họ chỉ ... Ngủ... Mà thôi.

Bữa trưa, đương nhiên không phong phú tốt đẹp như trong trí tưởng tượng của Lôi Vận Trình, hai người chỉ ăn cháo trắng và giải quyết một ít thức ăn. Phong Ấn ăn xong rồi ngủ, không nói chuyện nhiều với cô, cũng không đuổi cô đi. Lôi Vận Trình ngồi trên sofa yên lặng chăm chú ngắm nhìn người đàn ông đang ngủ say trên giường kia, chính cô cũng không biết bản thân đang nghĩ gì.

Trong đầu cô không hỗn loạn, nhưng lại có cảm giác đau khổ. Chiếc màn cửa không kéo lại, ánh mặt trời chiếu vào, cảnh vật đẹp đẽ như một bức họa. Cô biết anh ngủ rất sâu, bởi vì say rượu, hay bởi vì... Quá mệt?

Haizzz.

Cô bật cười khê, rón ra rón rén đi đến bên cạnh giường anh rồi quỳ gối xuống sàn, đưa mặt mình đến gần gương mặt tinh tế của anh. Thời gian thật sự có thể thay đổi một người, ví dụ như cô từ vệt con xấu xí biến thành thiên nga trắng. Trong khoảng thời gian sáu năm, cô cũng không biết vì sao bản thân lại trở nên kiên cường như thế, có lẽ bởi vì nguyện vọng được nắm tay anh, được ở bên cạnh anh.

Cô vẫn là một cô gái nhỏ, anh đã trở thành một người đàn ông khiến phụ nữ say mê. Tuy nhiên không sao cả, so với anh, cô càng có nhiều thời gian hơn, cô sẽ bước vào thế giới của anh, bước vào trái tim của anh.

Lôi Vận Trình ngừng thở, cúi đầu nhẹ nhàng phủ môi mình lên môi anh, một nụ hôn trộm.

Em tin chắc là như vậy, cho nên Phong Ấn, anh nhất định phải chờ em.

Em sẽ tốt hơn bất kì ai, sẽ yêu anh hơn bất kì ai.

Chương 14. Tôi là quân nhân

Đến cuối cùng Phong Ấn cũng không để cô tiễn anh đi, Lôi Vận Trình lui một bước nhường anh sau đó kiên trì bảo anh mang theo thức ăn cô làm. Mặc dù Phong Ấn ra vẻ không tình nguyện, nhưng anh vẫn lấy túi đựng hộp cơm nhét vào va ly.

Thấy anh để hành lý vào sau cốp xe, mũi Lôi Vận Trình e ẩm, cô chạy đến kéo góc áo của anh không buông tay. Hành động ngây thơ của cô khiến Phong Ấn có phần đỏ khóc đỏ cười, “Em cứ vậy sao, buông ra nhanh lên, ngoan.”

“Anh không có gì khác nói với em sao?” Thanh âm của Lôi Vận Trình mang theo vẻ cực kì kiềm nén và run run.

Phong Ấn vô cùng bất đắc dĩ vuốt ve tóc cô, “Sau khi anh nói, có phải em sẽ yêu cầu thêm một nụ hôn tạm biệt gì đó đúng không?”

Khóe miệng của cô vì uất ức mà mếu máo, đôi mắt cô như bị bao phủ bởi một lớp sương mù mỏng manh, càng toát ra vẻ đáng thương. Phong Ấn thở dài, vịn về cầm cô. “Lời anh nói em không nghe à? Đừng thích anh, hơn nữa anh sẽ là anh trai của em, được không?”

Lôi Vận Trình bướng bỉnh lắc đầu, ánh mắt và dáng vẻ của cô đã cho anh đáp án. Phong Ấn quả quyết không hề lưu tình kéo tay đang túm góc áo của anh ra. “Anh thực sự không có gì để nói với em, anh phải đi, em gái kiên nhẫn.”

Lôi Vận Trình không biết có phải các cô gái thích một người đàn ông không thích mình đều giống như cô không, rõ ràng biết nhất cử nhất động, lời ăn tiếng nói của anh dành cho mình đều là xuất phát từ sự thương hại, nhưng dường như bản thân không biết đau, trong lòng tràn ngập hình bóng của anh. Từ bỏ ư — Dường như cho đến bây giờ cô chưa từng học qua hai từ đó.

Phong Ấn đi rồi, ngay một câu tạm biệt cũng không nói với cô. Anh đi rồi khiến trong lòng cô như bỗng nhiên bị mất đi một khoảng trống, nhưng cô không có thời gian để cho tinh thần sa sút lẫn chìm, những cuộc thi nhỏ thi lớn sắp tới khiến cả người cô như máy móc được lên dây cót. Mỗi buổi sáng Lôi Dật Thành vào phòng gọi cô xuống giường ăn sáng thường phát hiện cô ghé mặt vào trên bàn học ngủ, bút vẫn còn cầm trong tay, bàn tay cầm bút vẫn giữ nguyên tư thế viết. Cho đến bây giờ, trên phương diện học tập cô vẫn không cần ai quan tâm, tư duy linh hoạt, phản ứng nhanh, thật sự không cần tốn nhiều sức như thế.

Trong giai đoạn này, lúc ở trường, cô đều tận dụng thời gian tựa lưng vào ghế ngủ, Lôi Dật Thành cuối cùng không nhịn được mà khuyên cô, “Em tội gì phải bức bản thân mình như vậy?”

“Em không cảm thấy bức bản thân, anh yên tâm đi, trong lòng em tự biết.” Lôi Vận Trình dụi dụi ánh mắt đỏ ngầu của cô, vờn vai lười biếng đuổi mình một cái rồi nhanh nhẹn mang ba lô vào, không quên tặng cho anh trai mình một nụ cười tươi yên tâm.

Không chỉ có Lôi Dật Thành nói với cô như vậy, ngay cả Ân Kỳ cũng cực kì bất bình. Đến lúc nghỉ trưa, cô ấy thường kéo cô đến phòng tự học bắt cô ngủ, cô rất nghe lời, ghé vào bàn không hề nhúc nhích. Ân Kỳ cho rằng cô đang ngủ, cô ấy đi vòng về phía bên kia lại kinh ngạc phát hiện, ánh mắt Lôi Vận Trình đang nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ.

Vốn dĩ Ân Kỳ tức giận định mắng cô, ngấm lại cảm thấy cô ấy không thích hợp, “Trình Trình, cậu sao vậy? Có phải không thoải mái ở đâu không?”

Lôi Vận Trình không trả lời, hai mắt vẫn chăm chú nhìn bầu trời như cũ, thậm chí có phần đắm chiêu, Ân Kỳ vẫy vẫy tay trước mặt cô. “Trình Trình, cậu đừng làm tớ sợ!”

Lôi Vận Trình khẽ nở một nụ cười, rồi nhắm mắt: “Không có việc gì đâu, để tớ ngủ một lát, bao giờ lên lớp gọi tớ dậy.”

Ân Kỳ không dám làm ồn cô, bắt chước bộ dáng của cô nhìn ra ngoài bầu trời. Chỉ một lát sau thì có máy bay bay qua, máy bay trong tầm mắt nhỏ như vậy, giống như đồ chơi.

Ân Kỳ mấp máy rồi mím môi, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, dường như muốn tiếp thêm động lực cho cô, để cô tiếp tục kiên trì.

Thật ra nói gì đều vô dụng, Ân Kỳ biết Lôi Vận Trình không sao cả, ngoại trừ cái ý niệm đang nhớ nhưng một người điên cuồng...

Lôi Vận Trình đã cảnh cáo Lục Tự không được đến trường học gây thêm phiền phức cho cô nữa, Lục Tự cũng rất tự giác không mang quà tặng đến trường cho cô nữa. Dù sao mục đích của anh ta là khiến cho cô chú ý đến mình chứ không phải là gây thêm phiền phức cho cô.

Sau khi học xong tiết tự học cuối cùng, Lôi Vận Trình một mình bước ra khỏi trường học, cô lại thấy anh chàng Lục Tự như âm hồn bất tán kia đang chờ cô. Đây là lần đầu tiên Lôi Vận Trình không chú ý đến bầu không khí nhiễm mùi của anh ta mà chủ động bước đến chỗ Lục Tự.

Lục Tự ngồi dựa vào đầu xe, dáng vẻ của anh ta thần nhiên tự đắc, ngắm nhìn cô gái đang đi đến chỗ anh ta, ánh đèn mờ nhạt như tô điểm dáng vẻ xinh đẹp của cô khiến nó càng trở nên chân thực. Lục Tự nhắm mắt, không biết vì sao trái tim anh ta như mơ hồ rung động. Cô gái đó đang đi đến chỗ anh ta, nhưng trong lòng lại không hề có một nửa vị trí cho anh ta.

“Kỳ nghỉ của anh cuối cùng cũng kết thúc rồi à? Đến từ biệt tôi sao?” Trong giọng nói của Lôi Vận Trình mang theo một chút vui vẻ, cuối cùng cô cũng không bị anh ta làm phiền nữa.

Lục Tự quan sát cô từ trên xuống dưới, ý cười trên mặt anh ta đã biến mất đi đôi phần, anh ta không nhin được mà giơ tay chạm vào mặt cô. “Sao em lại để bản thân mình thành thế này?”

Lôi Vận Trình nhanh nhẹn né tránh tay anh ta, “Tôi rất tốt, không cần anh lo lắng.”

Sự kháng cự của cô đối với Lục Tự đã trở thành thói quen, anh ta nghiêng đầu ý bảo cô lên xe. Lôi Vận Trình vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn xuống đồng hồ. “Tôi có thể tự về, không cần làm phiền đến anh, nếu anh có việc gì thì nói đi.”

Anh ta lắc đầu bật cười, “Coi như em bố thí cho tôi một lần đi, trò chuyện với tôi một chút không được sao?”

Nếu là ngày thường, chắc chắn Lôi Vận Trình nhất định đã từ chối anh ta, nhưng lần này, nhìn vào ánh mắt anh ta khi nói chuyện quét qua một chút vẻ u ám. Trong giây phút đó, cô cảm thấy anh ta cực kì giống bản thân mình.

Để loại trừ sự cảnh giác của cô, Lục Tự dẫn cô đến một quảng trường, ở giữa có một đài phun nước âm nhạc, cùng với ánh đèn mang màu sắc rực rỡ thay đổi liên tục với tiếng nhạc, hòa vào không khí đẹp đẽ dịu dàng, xinh đẹp đến lạ thường. Bọn họ không xuống xe, chỉ im lặng ngồi ở trong xe.

Lôi Vận Trình chống tay vào cằm thưởng thức đài phun nước âm nhạc, Lục Tự lại yên lặng hút thuốc, trong khoảng thời gian này vì muốn làm quen với cô nên anh ta không hút thuốc, điều này là điều không nên giấu diếm, “Sắp đến giai đoạn bắt đầu dự tuyển rồi à?”

Lôi Vận Trình không để ý đến anh ta, anh ta hơi bực bội vì điều thuốc lại, xoay đầu cô sang.

“Tốt xấu gì thời gian qua tôi đã tiêu hao không ít thời gian và tâm sức trên người em, em không thể cho tôi chút thể diện sao? Có phải ngoại trừ Phong Ân ra, tất cả đàn ông khác đều vô cùng không đáng để tiểu thư cho vào mắt?”

“Sao có thể như thế được, anh ấy cũng không phải là người đàn ông ưu tú nhất thế giới.” Lôi Vận Trình chớp chớp mắt đẩy tay Lục Tự ra, không muốn có bất kì sự tiếp xúc nào với anh ta.

Đáp án này khiến Lục Tự cảm thấy bất ngờ, “Tôi còn tưởng rằng ở trong mắt em cậu ấy là tốt nhất chứ, những đàn ông khác chỉ là một đồng rác.”

Lôi Vận Trình bật cười khúc khích, “Anh thật đáng ghét.”

Không nghe anh ta trả lời, Lôi Vận Trình vừa đưa mắt nhìn anh ra thì liền phát hiện ánh mắt thâm sâu của anh ta đang chăm chú nhìn vào cô, cô thu lại nụ cười ngay lập tức, không được tự nhiên xoay mặt sang hướng khác, một lát sau mới nghe giọng nói chua xót tự giễu mình của anh ta, “Thật sự là không dễ dàng, tôi sắp đi rồi mới phát hiện ra khi em cười lại có lúm đồng tiền sâu như thế.”

“...”

“Lôi Vận Trình, có phải em nghĩ tôi chỉ coi em là một thú vui không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lục Tự trầm ngâm một lúc lâu, sau đó thành thật nói với cô. “Em đúng là, nói thật em là mẫu phụ nữ tôi thích, trưởng thành xinh đẹp, gầy nhưng không yếu, không phù phiếm, không khờ khạo, rất can đảm, rất mạnh mẽ, kiêu ngạo, biết chừng mực, à — Sai rồi, em vẫn chưa được xem là phụ nữ, ít nhất... đáng đáp của em sẽ còn phát triển nữa.” Lục Tự vô cùng không khách khí ám chỉ việc cô không có “nhấp nhô gọn sóng” chính là điểm khiến anh ta tiếc nuối nhất.

Lôi Vận Trình trừng mắt nhìn anh ta, “Cám ơn anh đã đánh giá.”

Lục Tự cười khê, “Em có biết tôi đã nói với cậu ấy, trong một tháng sẽ câu được em không.”

Lôi Vận Trình quay đầu trừng mắt với anh ta, “Nói như vậy thì hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ hạn rồi, anh đã nghĩ ra cách nào tốt rồi sao?”

“Bá vương ngạnh thượng cung(1), em cảm thấy thế nào?” Lục Tự nửa thật nửa giả hù dọa cô, Lôi Vận Trình mỉm cười mỉa mai, cô đẩy cửa xe bước xuống. Lục Tự không hề do dự đẩy cửa xe bước xuống, vòng từ phía sau túm lấy cô, mạnh mẽ kéo cô vào lòng. Lôi Vận Trình thấy anh ta cúi đầu, theo bản năng cô nhắm mắt lại, tuy nhiên, sau đó có một nụ hôn nhẹ đặt lên trán của cô.

Bá vương ngạnh thượng cung: Thô bạo miễn cưỡng

Lục Tự chỉ hôn nhẹ lên trán cô. “Chạy gì chứ, thật sự muốn tôi cưỡng ép hả? Tôi không phải là người chán sống, Phong Ấn sẽ là người giết tôi đầu tiên.” Không nói đến Lôi Khải và Lôi Dật Thành, chỉ tính Phong Ấn thôi cũng có thể băm anh ta thành thịt vụn.

Lôi Vận Trình mở to mắt, rõ ràng đang hoài nghi lời nói của anh ta, mà Lục Tự lại biết cô hoài nghi ở điểm nào. “Lúc đó cậu ấy không phản đối, còn nói với tôi một vài việc có liên quan đến em, em có biết vì sao cậu ấy phải làm như vậy không?”

Ánh mắt Lôi Vận Trình trở nên âm trầm, “Ý anh muốn nói là do anh ấy không thích tôi, hoàn toàn không để ý việc tôi sẽ ở cùng ai đúng không? Buông tay anh ra đi!”

Lục Tự nói lỏng vòng tay đang kéo cô, giơ tay vuốt tóc cô. “Sai rồi, bởi vì ngay từ đầu cậu ấy biết tư tưởng tìm niềm vui của tôi sẽ không chiếm được em.”

Lôi Vận Trình cười lạnh, không trả lời.

Lục Tự trầm ngâm một lúc lâu mới mở miệng một lần nữa. “Tôi đưa em về, yên tâm đi, tôi cam đoan sẽ không làm bậy đâu.”

Rõ ràng Lôi Vận Trình từ chối tin tưởng lời nói của anh ta, Lục Tự cười gượng, “Tôi không phải là kẻ ăn chơi trác táng, tôi là quân nhân, là người có tư cách đáng để em tin tưởng.”

Lôi Vận Trình thực sự bị lời nói của anh ta làm hoảng sợ, mặt cô sụp xuống. Lục Tự lại không kéo cô, chỉ mở cửa xe cạnh vị trí lái xe của anh ta ra chờ đợi cô cân nhắc xong. Lôi Vận Trình hít thật sâu, thỏa hiệp. “Anh không nói thì thật sự suýt chút nữa tôi đã quên anh đang làm gì.”

Khóe môi Lục Tự cong lên thành một nụ cười, thật ra anh ta cũng không vui vẻ gì. Cái cô tin tưởng là “Quân nhân”, chứ không phải là Lục Tự.

11. , Chương 15

Trên đường họ không nói chuyện với nhau, Lôi Vận Trình bảo Lục Tự dừng lại ở giao lộ trước nhà cô. Đối với người đàn ông này, Lôi Vận Trình vốn dĩ không có một chút nhẫn nại và thiện cảm nào, nhưng cô không phải Phong Ấn, không tuyệt tình được như anh, ngay cả một câu tạm biệt cũng tiếc rẻ không cho.

“Cám ơn.” Lôi Vận Trình bỏ lại hai chữ rồi rời đi, bỗng nhiên Lục Tự lại ấn nút khóa cửa xe lại, khiến cô quay đầu trừng mắt đề phòng với anh ta.

Trên mặt Lục Tự bị một bóng râm bao phủ, ngón tay đặt trên vô lăng gỗ nhíp nhàng có tiết tấu. “Sao bây giờ không để xe chạy về phía trước?”

Không lưu manh như ngày thường, nhưng giọng nói của anh ta lúc này lại khiến cô có phần sợ hãi. “Anh bị nghiện à.” Lôi Vận Trình lấy ra một trăm đồng, đập vào tay anh ta như lần trước, nhưng lúc này, tay cầm tiền của cô lại bị anh ta nắm lấy chuẩn xác. Lôi Vận Trình không đủ sức để vùng vẫy khỏi anh ta, về mặt hiện rõ sự lạnh lùng không vui. “Lục Tự! Anh đã thỏa mãn chưa? Tôi tự biết con đường mà mình sẽ phải đi!”

“Điểm quan trọng ở em là nhận định người khác quá bình tĩnh, nhìn người như nhìn đĩa thức ăn, nếu đổi lại là Phong Ấn, em có thể nói kiên định như thế không?” Thân thể của Lục Tự dịch dần về phía trước, dường như đang áp sát vào người cô, Lôi Vận Trình không thể trốn được, cô chỉ có thể dùng tay che môi lại để ngăn cản anh ta muốn chiếm tiện nghi của cô.

Nhưng Lục Tự chỉ chăm chú nhìn vào hai mắt cô, đó chính là bộ mặt nghiêm túc của anh ta mà Lôi Vận Trình chưa bao giờ gặp qua. “Lôi Vận Trình, nếu tôi nói trải qua quãng thời gian này, tôi thực sự có hứng thú với em, em cảm thấy thế nào?”

Lôi Vận Trình ngẩn người, “Tôi chỉ có thể nói may mắn là anh phải đi, nếu không tôi sẽ bị anh làm phiền chết, mà lúc anh về thì chắc tôi đã vào học viện không quân rồi, dường như chúng ta sẽ không có cơ hội gặp nhau.”

Lục Tự cong môi cười, gõ nhẹ xuống bàn tay đang che môi của cô, “Trên lý thuyết là thế, nhưng bất ngờ thì không thể tránh khỏi, chúng ta hãy nhìn xem, thần may mắn cuối cùng sẽ đứng về phe ai.”

Lúc đó, Lôi Vận Trình chỉ cảm thấy, người đàn ông này quá mức tùy tiện, những lần gặp lại sau này cô không khỏi bắt đầu hoài nghi đây là chương ngại vật cản trở cuối cùng mà ông trời phái xuống khảo nghiệm tình cảm của cô đối với Phong Ấn.

Nếu lúc đó cô không có cuộc hẹn hò với Phong Ấn, không quen biết được Lục Tự, có phải những chuyện sau đó sẽ không xảy ra hay không...

Chương 15. Thiêu thân liều lĩnh lao đầu vào lửa

Bức màn thủy tinh dao động nhẹ trong gió, mùi hương thơm ngào ngạt của hoa tường vi trong sân.

Mùa hạ nóng bức, tiếng ve kêu ồn ào.

Lôi Vận Trình không còn nhớ rõ cô và Phong Ấn đã xa nhau bao lâu rồi, cô khiến bản thân mình trải qua vô cùng phong phú, không hề lãng phí dù chỉ một giây. Cô tham gia bước đầu buổi kiểm tra tuyển chọn phi công, buổi thi trắc nghiệm văn hóa, buổi kiểm tra nghiêm khắc phiên phức toàn diện về sức khỏe và tâm lý khi bay trên không, thẩm tra chính trị đến kiểm tra lại hồ sơ tuyển chọn phi công, đào thải vô số thí sinh. Nhưng chắc chắn Lôi Vận Trình là một trong số những người thuận lợi, ai cũng nói cô rất tài giỏi, chỉ có chính bản thân cô và người thân bên cạnh mới biết để có được ngày này cô đã phải nỗ lực và trả giá bao nhiêu.

Thi đại học đối với cô cũng giống như một buổi kiểm tra bình thường. Học viện Phi hành Không quân là nguyện vọng một và cũng là nguyện vọng duy nhất của cô, trong những ngày chờ đợi thư thông báo, Thương Tiểu Thiên đã nói cho Lôi Vận Trình nghe rất nhiều về yêu hận và những khúc mắc giữa bà và Lôi Khải lúc trước. Thương Tiểu Thiên nói, phụ nữ nhất định phải gặp được một người đàn ông xứng đáng để bản thân mình liều lĩnh, như vậy cuộc sống của mình mới thực sự bắt đầu. May mắn là bà đã sớm gặp được, điều đáng tiếc là bà đã sớm ra quyết tâm phải liều lĩnh vì ông.

Bà không biết đến cuối cùng cô sẽ nhận được gì từ Phong Ấn, nhưng bà biết nếu cô từ bỏ cô sẽ mất điều gì. May mắn nhất là cô là con gái của mẹ cô, tính chấp nhất và kiên cường trong con người cô đều đến từ Thương Tiểu Thiên, đối với cô, tình yêu và sự nghiệp đều là những việc quan trọng trong tương lai.

Một buổi trưa bình thường như bao ngày, Lôi Khải đẩy cửa phòng cô ra. Lôi Vận Trình đang ngủ trưa, trong lòng cô đang ôm một con Plush Toys to đùng ngủ say sưa. Lôi Khải nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường cô, ông yên lặng ngắm nhìn cô. Thời gian thật sự là một thứ rất tàn nhẫn, không thể giữ lại cho bọn họ những gì bọn họ muốn. Ông nhớ lại lúc cô vừa được sinh ra, bé nhỏ như một đóa hoa mai, chẳng qua ông đang có chút hốt hoảng, con gái ông sắp phải rời xa ông rồi.

Nhưng năm tháng lại khiến cho người khác phải cảm kích, mang đến cho ông tất cả những điều tốt đẹp quý giá nhất đến trước mặt ông, để ông góp phần vào sự trưởng thành trong cuộc sống của bọn nhỏ, tình cảm là công trình cao nhất không thể phá hỏng được trong cuộc đời này. Ông không nhận được khe vuốt mái tóc đen nhánh của con gái rồi đến gò má nhỏ nhắn, ông đặt một phong thư bên cạnh gối cô. Ông cảm thấy có lẽ ông đã già rồi, nếu không sao bỗng nhiên lại yêu thương và luyến tiếc như thế.

Lôi Vận Trình chờ ông đóng cửa rồi mới nhẹ nhàng mở mắt ra, cô lấy lá thư ôm vào ngực, nhưng từ đây mắt cô lại bao phủ một màn sương mù mỏng. Cô thật sự đã chờ thư thông báo trúng tuyển Đại học Hàng không Không quân lâu lắm rồi...

Đêm trước khi cô đến trường đại học báo danh, Thương Tiểu Thiên và Lôi Dật Thành chuẩn bị cho cô một bàn đầy thức ăn cực kì phong phú. Ngoại trừ hai mắt Thương Tiểu Thiên đỏ ngầu, những người khác có biểu hiện vô cùng bình thường, không hề có một chút nào là thể hiện sự đa cảm khi ly biệt. Lôi Vận Trình tiếp rượu bố cô nên uống không ít, đương nhiên tửu lượng của Lôi Khải tốt hơn cô, nhưng cô vẫn kiên cường chống chọi, nôn bao nhiêu lần cô cũng không nhớ rõ. Cuối cùng Thương Tiểu Thiên không nhận được nữa che miệng chạy vào phòng.

Lôi Dật Thành nghiêm phạt vỗ mạnh vào Lôi Vận Trình gần như đã bất tỉnh nhân sự, anh ta oán giận Lôi Khải. “Tửu lượng của bố là gì, tửu lượng của nó là gì, kiên cường hơn nó cái gì?”

Lôi Khải cười chế nhạo, “Nên rèn luyện nó từ lâu rồi, về sau tránh việc uống rượu thua kém đàn ông, cái này anh không hiểu sao?”

Lôi Dật Thành sờ sờ chóp mũi, xảo quyệt cong khóe môi, “Bố thật sự là dạy theo trình độ.”

Lôi Khải không nói gì mà lên lầu dỗ dành vợ.

Đêm khuya, Lôi Vận Trình khát nước nên tỉnh dậy, cô đi vào phòng bếp tìm nước uống, lúc cô đi ngang qua phòng Lôi Dật Thành bước chân không khỏi sững lại, mở cửa phòng anh ta bước vào.

“Anh, anh ngủ rồi sao?”

“...”

Không có tiếng trả lời, Lôi Vận Trình lặng lẽ trèo lên giường anh trai, nhẹ nhàng kéo cánh tay anh ta thẳng ra rồi gối đầu lên đó. Lôi Dật Thành đang ngủ bị làm phiền nên vô cùng không vui, cả mắt cũng lườm mở, “Không ngủ được thì đừng có mà lặn qua lặn lại, ngày mai anh còn phải đi làm.”

Lôi Vận Trình nhìn anh trai, bỗng nhiên dùng sức cắn một cái vào ánh tay anh ta, Lôi Dật Thành bị đau suýt chút nữa đã nhảy dựng lên. “Em uống rượu điên rồi, đùa giỡn cái gì vậy! Tìm người đánh hả?” Anh ta mở đèn trên đầu giường, quả nhiên trên cánh tay bị cô in lại dấu hai hàm răng đều đặn, anh ta tức giận chỉ vào đầu cô. “Về phòng của em đi.”

“Không đi.” Lôi Vận Trình cười đùa tí tởm xoa xoa cánh tay của anh ta, “Em thi đỗ, có phải anh rất không vui đúng không?”

Lôi Dật Thành dựa đầu vào giường hừ lạnh. Lôi Vận Trình giơ tay lấy thuốc và bật lửa, rồi châm cho anh ta, mỉm cười nhìn nọt Lôi Dật Thành. “Bố không nở để mẹ xuống phòng bếp, mẹ lại không muốn trong nhà xuất hiện người ngoài, ba năm nay anh đều là bảo mẫu của em, có phải đặc biệt chê em phiền phức đúng không?”

“Bảo mẫu còn có tiền lương, anh còn không bằng bảo mẫu nữa kìa.” Miệng Lôi Dật Thành ngậm thuốc, đầu lại gối lên một tay khác, giọng nói thê lương khiến Lôi Vận Trình bật cười khanh khách, anh ta cũng cười rồi cúi đầu, xoa nơi bị cô cắn để lại dấu răng.

“Vậy anh mắng em vài câu đi, chờ em đi rồi thì không nghe anh mắng em được nữa.”

“...”

Lôi Dật Thành không nói gì, trầm mặc hút hết điều thuốc. “Vẫn chưa đi mà đã bắt đầu luyến tiếc? Đến giờ phút này thì em cũng phải đi, không muốn đi cũng phải đi.”

“Anh, anh mắng em vài câu đi.”

“Mắng em gì bây giờ?”

“Mắng em không nghe lời mọi người nói, khăng khăng cố chấp.”

Lôi Dật Thành nở nụ cười, trong nụ cười có vài phần đùa cợt. “Phụ nữ luôn không quan tâm đến hành vi như con thiêu thân liều lĩnh lao đầu vào lửa này, sao lại biến thành khăng khăng cố chấp rồi?”

Lôi Vận Trình mím môi, nằm xuống gối đầu lên cánh tay anh ta một lần nữa. “Em cũng không biết đây là cảm giác gì nữa, dù sao cũng cảm thấy dường như phải xin lỗi mọi người, cảm thấy bản thân rất ích kỷ, không để ý đến cảm nhận của mọi người.”

“Là giả dối, không phải là ích kỷ.” Lôi Dật Thành không khách khí trêu chọc cô, “Sự việc đã đến bước này mới nhớ đến cảm nhận của mọi người, có muộn quá không?”

Lôi Vận Trình nắm anh ta một cái, “Không phải anh rất khó chịu với em sao?”

Lôi Dật Thành cười gượng, vuốt ve tóc cô. “Đừng suy nghĩ lung tung nữa, những cô gái lần đầu tiên xa nhà đều có suy nghĩ giống như em bây giờ, cảm thấy bản thân rất có lỗi với người nhà, cực khổ nuôi dưỡng em lớn đến như vậy, không biết cảm ơn còn vì một người đàn ông mà đi xa đến như thế, cảm thấy bản thân rất không có lương tâm, đúng không?”

“Sao anh lại biết rõ như vậy? Anh biết thuật đọc tâm sao?” Lôi Vận Trình kinh ngạc không ngừng.

“Lúc Tử Du đi du học ở Mỹ cũng có suy nghĩ như em, nói anh là người tội ác tày trời.” Lôi Dật Thành bắt đầu dĩ vãng, trong lời nói của anh ta hiện rõ vẻ yêu thương chiều chuộng bạn gái.

“Chị Tử Du thật hạnh phúc, tại sao em không có thanh mai trúc mã lương tiểu vô xai(1) chứ?” Biểu cảm trên mặt của Lôi Vận Trình vô cùng khoa trương khiến Lôi Dật Thành trầm mặc một lần nữa.

(1) Lương tiểu vô xai: hai đứa con trai và con gái thuở nhỏ chơi với nhau hồn nhiên

“Trình Trình, khách quan mà nói, anh không tán thành em và Phong Ấn...” Anh ta dừng lại một chút, “Ngoại trừ ngoại cảnh chức nghiệp, đẹp trai, anh thật sự không thấy cậu ấy có điểm nào đáng để em thích.”

Cô vốn định nói ngoại trừ xinh đẹp, cô cũng không thấy Tử Du có điểm nào đáng để Lôi Dật Thành thích, nhưng nghĩ lại vẫn không nói. Lôi Dật Thành thừa hưởng truyền thống tốt đẹp của đời trước, về phương diện yêu thương phụ nữ anh ta tuyệt đối nghiêm túc, nói những lời nói đó tuyệt đối không có ích cho bản thân cô. “Vậy anh thích chị Tử Du thì có lý do đặc biệt gì sao?”

Lôi Dật Thành há miệng thở gấp, thật sự là chưa nói đến những chuyện kia. Có đôi khi anh ta thấy em gái mình thật sự là một cô gái không đơn giản, có khi ngây thơ khiến anh ta xem thường, có khi chín chắn khiến anh ta đau đầu.

“Anh đúng là bị bệnh, nửa đêm không ngủ nói chuyện nhảm với e, ngủ đi!” Lôi Dật Thành tắt đèn, bên trong phòng tối đen một lần nữa, chỉ ngoại trừ ánh trăng đang yên lặng len lỏi từ cửa sổ vào phòng.

Qua một lúc lâu, lâu đến mức Lôi Vận Trình cho rằng Lôi Dật Thành đã ngủ, bỗng nhiên giọng nói rõ ràng của anh ta vang lên trong bóng đêm, “Trình Trình, trước hết phụ nữ phải có tự trọng, thì mới có người yêu, không ai có thể bảo em từ bỏ tình yêu trân quý của em, ngoại trừ bản thân em.”

Yết hầu của Lôi Vận Trình đắng chát, nhích vào lòng anh trai của mình. “Cám ơn anh, bây giờ em đã mười tám tuổi rồi, em chỉ chờ anh ấy mười năm thôi.”

Cô bằng lòng dùng toàn bộ quãng thời gian thanh xuân tốt đẹp nhất cho anh, bởi vì đó chính là vốn liếng duy nhất cô có thể nỗ lực chờ đợi. Nguồn vốn đó dần dần hao mòn theo thời gian, cô sợ dũng khí của bản thân cũng lặng lẽ ra đi theo thời gian.

Cô – Lôi Vận Trình, cũng không thể kiên định như thế mãi mãi.

Ngày hôm sau, Lôi Vận Trình một mình lên đường đến trường Đại học hàng không quân đội giải phóng nhân dân Trung Quốc ở thành phố C. Lúc máy bay đáp xuống đường băng cô cảm thấy bản thân đã đến gần người đàn ông mình yêu thêm một bước nữa, nhưng cô lại không biết, con đường phía trước còn rất xa cô mới có thể bước vào trái tim anh, chỉ mong nó cũng giống như đường băng này, cho dù dài đến thế nào, nhưng vẫn có điểm tận cùng của nó.

Học viện của bọn họ tổng cộng có đến mấy trăm người, trong đó nữ giới chỉ có bốn mươi sáu người. Tất cả những thách thức đã vượt qua để được vào học viện này cũng không nói rõ được điều gì, tuyển chọn phi công là một quá trình không ngừng đào thải, một vấn đề nhỏ phát sinh trong chớp mắt cũng có khả năng khiến bạn trở thành người xui xẻo tiếp theo xách túi ra về, một đám trai gái trẻ tuổi đến từ bốn biển năm sông thoát nhìn giống như đang hưng phấn chờ đợi một bộ phim điện ảnh bắt đầu phát sóng.

Lôi Vận Trình đứng giữa một đám con gái, cô nhắm mắt lại rồi hít thật sâu, không biết những rung động trong lòng cô từ đâu mà đến.

“Này, bạn học kia!”

Một giọng nói nữ trong trẻo vang lên từ phía sau lưng Lôi Vận Trình, cô quay đầu, là một cô gái mang một chiếc kính mát to đùng đang vẫy tay với cô. Lôi Vận Trình nhớ được cô ấy, lúc kiểm tra văn hóa cô ấy chính là thí sinh ngồi trước cô.

“Cậu còn nhớ không? Tổ là Đỗ Nghiên Thanh.” Cô gái mặc một chiếc quần khá HOT, để lộ ra đôi chân thon dài, rất thu hút sự chú ý của người khác.

Lôi Vận Trình có ấn tượng rất tốt với cô gái này, sự nhiệt tình của cô ấy cũng giống như ngày hôm nay. “Nhớ chứ, tâm trạng trước kì thi hãy để cho mọi người ca hát để giảm bớt căng thẳng, kết quả lại bị vị giám khảo kia dạy bảo.”

Đỗ Nghiên Thanh nở nụ cười trong sáng, cô ấy tháo kính mát xuống vô cùng thân thiết kéo tay cô. Hai người đều cùng đến từ một thành phố, đề tài để nói đương nhiên rất nhiều. Đỗ Nghiên Thanh là một cô gái cởi mở hơn cô, đặc biệt rất thích cười, cô ấy và Lôi Vận Trình rất hợp tính nhau, đây là người bạn đầu tiên cô quen biết ở nơi này.

Tất cả các học viên của trường đều được chia thành bốn đội, Lôi Vận Trình và Đỗ Nghiên Thanh đều được sắp xếp vào đội thứ nhất. Đội trưởng là Phương Mặc Dương, chỉ liếc mắt nhìn thôi cũng đã nhận ra đây là một người đàn ông có lực sát thương rất mạnh. Lúc đến nhận trang phục, Đỗ Nghiên Thanh không khỏi nhỏ giọng oán trách, “Sao không phải là quân trang mà lại là đồng phục huấn luyện?”

“Cái đó thì đương nhiên rồi, phải chờ —” Lôi Vận Trình vừa định giải thích với cô ấy, liền cảm nhận được có một ánh mắt sắc bén bắn đến chỗ cô.

“Chờ cái gì?” Đỗ Nghiên Thanh không hiểu.

Phương Mặc Dương đang đứng trước hàng ngũ của đội, ánh mắt anh ta lạnh lùng nhìn về phía hai cô, Lôi Vận Trình âm thầm đẩy đẩy Đỗ Nghiên Thanh mới im lặng. Bên cạnh cô là một đám nam sinh, một chàng

traí đứng gần cô nhất cúi đầu cười, Lôi Vận Trình nhìn thoáng qua phía sau, nhưng cô lại không nghĩ đến ánh mắt của chàng trai kia vẫn không rời khỏi cô.

“Toàn đội nghiêm ——” Giọng nói của Phương Mặc Dương bỗng nhiên vang lên ở phía trước vô cùng khuếch đại, tất cả các học viên đều đứng nghiêm trang theo bản năng, tất cả các âm thanh lú lo như bị đình chỉ.

“Nghỉ.” Ánh mắt Phương Mặc Dương như chiếc radar quét một lượt từ trái sang phải, “Tôi nghe được có người oán trách vì sao không phải là quân trang, bây giờ tôi sẽ trả lời các vị: Bởi vì trong tất cả các vị, không có ai có đủ tư cách mặc quân trang cả!”

“Không có tư cách thì còn để chúng tôi vào đội này làm gì?” Có người bất mãn than thở, Phương Mặc Dương cười lạnh, “Từ giờ trở đi, các tân học viên sẽ ở đây ba tháng để được mài giũa, tôi sẽ uốn nắn tất cả các tật xấu của các vị.”

“Vậy nếu uốn nắn không được thì sao?”

Khóe môi Phương Mặc Dương cong lên, tàn nhẫn nhưng lại vô cùng quyết đoán thông báo cho mọi người biết đáp án. “Đơn giản thôi, rời đi.”

Giọng nói truyền xuống phía dưới đã khiến bầu không khí trở nên yên tĩnh trống trải. Phương Mặc Dương dường như rất vừa lòng, cằm anh ta hơi giương lên. “Trước tiên về ký túc xá cất đồ đạc đi, mười phút sau sẽ tập hợp tại đây, giải tán.”

Lôi Vận Trình và Đỗ Nghiên Thanh thật sự rất may mắn mới được phân công đến cùng một ký túc xá, hành lý của Lôi Vận Trình vô cùng đơn giản, một chút cũng không giống như của một cô tiểu thư xa hoa giàu có. Đỗ Nghiên Thanh kinh ngạc nhìn đồng kim loại sắc sảo được xếp chồng lên nhau được đặt ngay ngắn trên drap giường. “Đây là gì thế? Mô hình đúng không?”

Lôi Vận Trình không nhịn được bật cười, “Đừng chạm vào, chạm vào hỏng rồi cậu không xếp lại được đâu.”

Lúc Đỗ Nghiên Thanh vẫn còn ở bên cạnh riu ra riu rít hô to thì điện thoại của Lôi Vận Trình vang lên, là tin nhắn đến từ một số lạ.

— Em gái niềng răng, xuống lầu đi.

Trái tim Lôi Vận Trình đập mạnh, ngay sau đó, cô dùng tốc độ như bay tông cửa xông ra ngoài.

12. , Chương 16

Chương 16. Ở giữa chân của lớp trưởng ấy

Chỗ ở của Lôi Vận Trình nằm ở tầng ba khu ký túc xá, cô không biết bản thân chạy nhanh đến mức nào, cô như mũi tên bắn ra khỏi cửa khiến cả Phương Mặc Dương cũng sửng sốt.

Nhưng dưới lầu vắng vẻ, làm gì có nơi nào xuất hiện bóng dáng của Phong Ấn? Chỉ có một đội trưởng đang mặc quân trang đứng khoanh tay. Lôi Vận Trình thấy Phương Mặc Dương đang mặc quân trang đứng ở đằng kia, thì cảm thấy dường như đó chính là Phong Ấn. Cô vỗ vỗ gương mặt, cố nén nước mắt đang trào ở vành mắt, cô ra lệnh cho bản thân đừng có giả vờ ngu ngốc nữa, người đàn ông đang đứng ở chỗ kia, sức sống của anh ta còn mãnh liệt hơn là cả bộ quân trang đang mặc trên người.

Lôi Vận Trình nhìn bốn phía xung quanh rồi chạy tới chạy lui, cô giống như con thỏ nhỏ đang đi kiếm ăn. Phương Mặc Dương nhìn đồng hồ trong tay, chỉ mới được sáu phút. Anh ta bước đến phía sau Lôi Vận Trình, cảm thấy có chút kì lạ nói với cô: “Vẫn chưa đến thời gian tập hợp.”

Lôi Vận Trình thở gấp dữ dội, sự kích động và hưng phấn quá mức khiến ý nghĩ của cô nóng lên rồi lại làm ra một việc ngu ngốc thế này. “Đội trưởng, có phải có một người tên Phong Ấn đã đến tìm tôi không?”

Phương Mặc Dương không hiểu, “Ai?”

“Phong Ấn, Hàng không XX, trung đoàn hai, phi công Phong Ấn!”

Hai mắt của Phương Mặc Dương chớp chớp, “Em tên gì?”

Mặc dù biểu cảm của anh ta có thay đổi, nhưng nó lại khiến Lôi Vận Trình cảm thấy nói to không được ổn cho lắm, cô lập tức đứng nghiêm, “Báo cáo đội trưởng, Lôi Vận Trình.”

Phương Mặc Dương lật lật danh sách trong tay, liếc mắt một cái đã tìm được tên của cô, anh ta quan sát cô vài lần, rồi mỉm cười. “Là Lôi tiểu thư sao?”

Lôi Vận Trình không dám lên tiếng trả lời, tiếp theo, bỗng nhiên sắc mặt Phương Mặc Dương thay đổi, lớn tiếng răn dạy cô: “Ở đây không phải là sân lớn nhà em! Tùy tùy tiện tiện để đàn ông ra vào hẹn em ra ngoài uống nước, xem phim gì đó! Đây là học viện quân sự! Không phải là chỉ là một học viện quân sự bình thường, ở đây là HỌC VIỆN PHI HÀNH! Hiểu chưa!”

“Đã hiểu!” Lôi Vận Trình còn không hiểu được sao? Cô âm thầm mắng nhiếc bản thân không có tầm mắt.

“Hiểu cái gì?” Phương Mặc Dương hỏi lại.

“Hiểu rõ đây là học viện quân sự, là HỌC VIỆN PHI HÀNH.”

Lúc này, đã có vài học viên lục đục đi xuống, Phương Mặc Dương không làm cô khó xử nữa. Lôi Vận Trình trốn trong một xó nhỏ, vụng trộm gọi cho số điện thoại lạ kia, trong suốt quá trình đường dây chuyển đi, trái tim của cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Khi âm báo máy đã được kết nối vang lên, dường như Lôi Vận Trình xúc động đến muốn khóc. “Phong Ấn? Anh ở đâu vậy? Em không tìm được anh.”

Ở bên kia điện thoại, Lục Tự không nhận được mà cười khẽ. “Sao em lại có thể xác định Phong Ấn mới chính là người gửi tin nhắn cho em hả?”

Lôi Vận Trình ngớ ra, kinh ngạc đến quên mất phải nói gì, sau đó sự thất vọng to lớn đổ ập vào trái tim cô. Cô không nói chuyện, Lục Tự chờ cô.

...

...

“Sao lại là anh?” Không cần phải nói, nhất định là Lục Tự lấy được số điện thoại của cô từ chỗ Phong Ấn, còn có cái nickname mà từ trước đến nay chỉ có anh mới xưng hô với cô.

“Vì sao không thể là tôi?” Lục Tự đang cười, anh ta cười cợt không phát ra tiếng động. “Chúc mừng em đã được toại nguyện, tuy rằng em đã bước một bước đầu tiên đến gần cậu ta, tuy nhiên, em cũng đã đồng thời rút ngắn khoảng cách giữa hai chúng ta rồi đó.”

Lôi Vận Trình cắn môi, cô không còn sức lực đứng dựa vào tường. Lục Tự nắm chặt điều thuốc, khóc môi anh ta nhếch lên đầy vẻ đắc ý. “Tôi là người đầu tiên gọi điện thoại cho em đúng không? Không thưởng gì cho tôi sao?”

“Tôi nghĩ anh đã chơi đùa đã đủ rồi đấy.”

Lục Tự mở van nước, nhắm mắt lại để nước ấm tùy tiện gột rửa lưng của mình. “Nếu bây giờ em ở trước mặt của tôi, tôi sẽ trói em lại... Rồi mạnh mẽ hôn em, giống như lần đầu tiên chúng ta ở trong căn phòng nhỏ kia vậy.”

“Anh đi chết đi!” Lôi Vận Trình tưởng tượng, nếu lúc này cô ở trước mặt Lục Tự, nhất định cô sẽ lấy kim châm vào cái miệng của hắn ta.

“Đừng cúp máy, Lôi Vận Trình, tôi gọi điện thoại là muốn nói với em một chuyện quan trọng!” Lục Tự đoán được hành động của cô, hơn nữa anh ta còn kịp thời ngăn cô lại. “Gần đây, tôi bay không được chuyên nghiệp, có chuyện luôn khiến tôi phân tâm, như vậy rất nguy hiểm.”

“Liên quan gì đến tôi?”

“Ồ, có liên quan rất lớn.” Lục Tự dừng một lát, anh ta nhanh chóng khôi phục lại như bình thường. “Cố gắng một chút, đừng để bị đào thải, nếu không...”

“Cuối cùng là anh muốn nói gì? Tôi sắp phải tập hợp rồi.” Giọng nói của Lôi Vận Trình lộ rõ vẻ rất không kiên nhẫn, nhưng đối với Lục Tự mà nói thì đó là giấu đầu hở đuôi, Lục Tự có thể nghe ra trong tiếng nói hơi run của cô chất chứa rất nhiều sự chán nản.

Anh ta mở to mắt, mấp máy môi. “Nhớ em.”

Lục Tự thổ lộ tiếng nói từ đáy lòng anh ta mà không hề báo trước, điều đó khiến Lôi Vận Trình ghen tức trong nháy mắt, cô quả quyết cúp máy, dựa người vào tường suýt nữa là bật khóc.

Thế giới này đúng là kỳ diệu như thế, vừa rồi, trong lòng cô còn tràn ngập vui mừng muốn gặp được người kia, ngay sau đó tất cả những kỳ vọng đều biến thành bọt nước. Một câu nhớ nhung, Lục Tự có thể nói ra khỏi miệng một cách dễ dàng như thế, vì sao đến lượt Phong Ấn lại khó khăn đến như vậy... Anh đi đã lâu như vậy, một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô. Là anh không biết cô nhớ anh, hay là biết rồi nhưng vẫn không đáng để anh quan tâm.

Lục Tự buông điện thoại, đột nhiên mở nước mạnh hơn, anh ta để bản thân mình rơi vào tình trạng ngạt thở trong khi một phút trước vẫn vui vẻ.

Phong Ấn kết thúc nhiệm vụ phi hành xong trở về ký túc xá mới nhìn thấy tin nhắn của Lục Tự. Nội dung rất đơn giản, chỉ có một câu nói.

— Bây giờ cô ấy luôn luôn chờ điện thoại của cậu.

Phong Ấn không hề suy nghĩ mà xóa tin nhắn ngay lập tức, anh tắm rửa rồi đi ăn cơm. Hôm nay, đầu bếp trong căn tin nổi tiếng là sư phụ thay đổi món ăn đa dạng, ấy vậy mà lại thay đổi thành món cơm cuộn, Phong Ấn không khỏi lắc đầu bật cười, dường như ông trời cũng có ý nhắc nhở anh, có một cô nhóc nhỏ đang chờ đợi anh. Hộp cơm kia vẫn còn trong ngăn tủ của anh, mỗi ngày thay quần áo anh đều có thể nhìn thấy. Túi đựng bên ngoài có hai chiếc nơ bướm nhỏ rất xinh đẹp, trong đó có một chiếc đã bị anh không cẩn thận làm rơi xuống rồi tùy tiện ném vào trong ngăn kéo, còn lại một cái đang lẻ loi mọc ở phía trên.

Phong Ấn mở ngăn kéo ra, anh lấy chiếc nơ bướm tinh xảo ra rồi vuốt nhẹ. Từ chiếc nơ bướm tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt, mùi hương này khiến anh nhớ đến cô nhóc kia. Cũng đã lâu rồi, mùi hương đã hoàn toàn bay hơi. Anh nhắm mắt lại, phảng phất như được nhìn thấy lại hôm trước khi anh đi, Lôi Vận Trình ngồi xổm bên cạnh giường anh, bạo dạn pha lẫn một chút dè dặt cẩn thận hôn trộm anh, còn có cả vẻ mặt và ánh mắt bừng bình của cô.

Chiếc nơ bướm được thắt thành từ vải gấm, mềm mại trắng mịn, Phong Ấn nhẹ nhàng đặt nó lên môi, xem như thứ anh vừa chạm vào chính là cánh môi của cô. Bỗng nhiên anh ý thức được bản thân đang làm gì, giống như bị điện giật, Phong Ấn ném trả chiếc nơ bướm lại ngăn kéo.

Anh không biết bản thân mình đã bị gì, từ sau khi nhận được tin nhắn kia, rất nhiều ngày anh ngủ cực kỳ không ngon. Lục Tự và cô đã tiến triển thêm bước nào chưa, anh không biết, mà anh cũng không muốn biết làm gì. Nhiều lúc, anh đã tự hỏi bản thân có đối xử với một cô gái nhỏ vô tội quá mức tàn nhẫn hay không, cho dù là đúng cảm, chấp nhất, thậm chí là uất ức và ánh mắt kiên cường của cô đều khiến anh nảy sinh một chút thương tiếc, nhưng mà trong lòng anh không ngừng có một tiếng nói nhắc nhở rằng cô gái này anh không thể đụng vào.

Nhưng vì sao không thể, trái tim anh lại không nói cho anh biết.

Phong Ấn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng đang tỏa ra một thứ ánh sáng nhợt nhạt, anh không biết cuộc sống của cô trong học viện quân sự như thế nào.

Bùi Dịch ở cùng ký túc xá với anh trở mình, cố gắng mở đôi mắt đang buồn ngủ mãnh liệt của mình lên liếc nhìn anh một cái. “Cậu làm như vậy sẽ khiến tôi cảm thấy cậu đang nhớ nhung phụ nữ đấy.”

Phong Ấn mỉm cười. “Bây giờ thật sự là em đang nhớ nhung phụ nữ.”

“Chính ủy không phải đã giới thiệu bạn gái cho cậu rồi sao, bằng lòng nhanh lên, nửa đêm mà nhìn cậu thế này rất dễ bị ghen.” Bùi Dịch lớn hơn anh vài tuổi, đã đến giai đoạn đàm đạo kết hôn với bạn gái. “Cậu không tìm phụ nữ sẽ khiến người ta hoài nghi khuynh hướng tình dục của cậu đó.” Trong sự đoàn của bọn họ, các phi công trẻ tuổi ai mà không có bạn gái? Đường như chỉ có một mình Phong Ấn là độc thân.

Bùi Dịch vừa nói xong thì giả vờ giả vịt kéo chăn phủ kín người nằm ở trên giường, Phong Ấn gối đầu lên cánh tay mình rồi như cười như không nói: “Vậy anh đừng ngủ, cẩn thận coi chừng em gây rối anh đấy.”

...

Sau khi vào học viện, trải qua kì kiểm tra thì chỉ có ba người bị loại. Đầu tháng ba, có đợt tập luyện học viên như những tân binh vừa mới vào quân đội, học tập, rèn luyện thể lực còn có các bạn học bị đào thải bất ngờ khiến ai đầu óc ai cũng căng thẳng. Ở trong mắt bọn họ Phương Mặc Dương thật sự là người lạnh lùng, tàn nhẫn và nghiêm khắc, có hai anh bạn học không thể chịu nổi sự “tra tấn” của anh ta nên chủ động thôi học.

Lúc ăn trưa, Đỗ Nghiên Thanh hỏi cô, đoán xem người tiếp theo rời khỏi đây sẽ là ai.

Lôi Vận Trình lắc đầu, yên lặng ăn cơm. Cô không quan tâm ai sẽ đi, chỉ biết là bản thân tuyệt đối không thể để xảy ra bất kì một sai sót nào.

Trước khi các học viên mới vào quân đội tuyên thệ, Phương Mặc Dương tuyên bố danh sách các lớp trưởng. Đội trưởng đội một là một người nam sinh tên Hường Bắc Ninh, là người đã nhìn chằm chằm vào Lôi Vận Trình vào ngày đầu tiên. Hường Bắc Ninh là người xuất sắc nhất trong nhóm học viên, bất luận là về phương diện thể lực hay là phương diện văn hóa, cậu ấy đều là nổi trội, lúc nào cũng là người đứng đầu. Điều này khiến cho Lôi Vận Trình tự nhiên xem cậu ấy là một đối thủ, nhưng mà Lôi Vận Trình không thích Hường Bắc Ninh, mặc dù cậu ấy vẫn không hề khoát lác và luôn đón nhận ánh mắt lảo xược của cô.

Hôm nay là một ngày rảnh rỗi hiếm có, không có đợt huấn luyện. Lôi Vận Trình lôi kéo Đỗ Nghiên Thanh chạy bộ, mặc dù thể lực của cô ấy không phải là kém cõi nhất nhưng Đỗ Nghiên Thanh cũng rất xuất sắc, sự cố tình thiếu tự giác của cô ấy cuối cùng vẫn ngã ngũ trước sự thúc giục nghiêm khắc của Lôi Vận Trình.

“Không được, không được...” Đỗ Nghiên Thanh thở hổn hển ngã xuống bãi cỏ, hai chân run rẩy đứng không nổi nữa. “Trình Trình, nữ siêu nhân, lấy nước lại đây đi, tớ khát sắp chết rồi.”

Thời tiết vào mùa thu ở thành phố C vô cùng mát mẻ, nhưng độ nóng ban ngày vẫn khiến người khác bị dày vò. Lôi Vận Trình chạy nhiều hơn Đỗ Nghiên Thanh 5000m, quần áo trên người cô đã hoàn toàn ướt đầm, từng dòng mồ hôi nổi tiếp nhau chảy xuống.

Lôi Vận Trình vốn dĩ không muốn qua đó, nước của hai người được đặt dưới tàng cây ven sân thể dục, mà không biết từ lúc nào, Hường Bắc Ninh và một đám nam sinh đã chiếm giữ nơi đó. Nhưng bảo Đỗ Nghiên Thanh đi lấy nước là việc không hợp với tình hình thực tế, Lôi Vận Trình lau mồ hôi trên trán, thở hắt ra, vẫn là nên cô đi thôi.

Hường Bắc Ninh đang cùng bạn học so cơ bắp, ánh mắt cậu ấy cũng đã sớm chú ý đến thân ảnh gầy yếu đang chạy đến hướng này. Bàn ghế đá đều bị nhóm nam sinh của bọn họ chiếm mất, hai chai nước đặt trên bàn cũng không thấy tung tích đâu nữa. Lôi Vận Trình tìm kiếm quanh bọn họ một vòng cũng không tìm được, cô khom người xuống dưới bàn xem.

Có một cô bạn xinh đẹp như thế đang đi loanh quanh bên cạnh, Lệ Vũ nào có tâm tư thi đấu, nhưng cậu ta cũng không muốn thua, đành phải kéo dài thời gian. Lúc này, Lôi Vận Trình đang đối diện với cậu ta, khi cô khom lưng, từ chiếc cổ áo to đùng cậu ta có thể thấy được hình ảnh lơ mơ gì đó, Lệ Vũ vô cùng cảm tạ thị lực của bản thân đã mang đến lợi ích cho cậu ta. Hường Bắc Ninh thấy rõ nhất cử nhất động của Lệ Vũ, ở dưới bàn đá, cậu ấy đá vào chân Lệ Vũ một cái. “Này, làm gì thế? Tôn trọng đối thủ của cậu một chút cậu có làm được không?”

Lệ Vũ thu hồi tầm mắt, khéo môi cong lên thành một nụ cười xảo huyệt, cổ tay ở phía trên dùng sức áp chế Hường Bắc Ninh. “Trời nóng như vậy, có kem ly miễn phí đưa đến, không ăn thì lãng phí quá.”

Đàn ông, bất luận là lớn tuổi hay nhỏ tuổi đều vô cùng ăn ý trong vấn đề này, đã hiểu rõ, nhưng vẫn để ở trong lòng mà không nói, cả hai dời tầm mắt đến người của Lôi Vận Trình. Hường Bắc Ninh che giấu biểu

cảm của bản thân, đột nhiên ra sức đè cổ tay của Lệ Vũ xuống khiến tình thế bỗng nhiên được chuyển biến. Thắng bại đã phân định, Lệ Vũ tiếc nuối chặc một tiếng. “Lôi Vận Trình, cậu tìm cái gì thế?”

Lôi Vận Trình vừa nhận ra trong lời nói của Lệ Vũ có gì đó không thích hợp, thì liền nghe được tiếng cười của cậu ta truyền đến.

“Chai nước, trước khi các cậu đến tôi đã để ở đây.”

Lệ Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ, chỉ vào phía Hướng Bắc Ninh rồi mỉm cười xấu xa. “Ồ giữa chân của... Lớp trưởng.”

Theo bản năng, Lôi Vận Trình nhìn vào giữa hai chân của Hướng Bắc Ninh, nước đầu không thấy chỉ thấy được một tròng cười mờ ám vang lên. Cô nhanh chóng hiểu được thứ mà Lệ Vũ đã chỉ, hung hăng trừng mắt liếc cậu ta một cái, nhưng vẫn đáp lời rất lịch sự. “Chai nước của tôi đâu?”

Lệ Vũ vô tội chìa tay, “Tôi sẽ nói cho cậu.”

Lôi Vận Trình chớp mắt, môi cô giương lên, “Lệ Vũ, cậu thật là hạ lưu, nếu đây là nơi khác, tôi đã đánh cậu lâu lắm rồi.”

Lệ Vũ chống tay lên mép bàn đứng lên, thân trên nghiêng về phía cô. “Bây giờ chúng ta đổi nơi khác đi?”

Một nhóm người ồn ào, cuối cùng vẫn là Hướng Bắc Ninh ra tay ngăn cản, cậu ấy ho nhẹ một tiếng tượng trưng, hai chân dang rộng, khoe môi cong lên. “Lôi Vận Trình, Lệ Vũ nói không sai, chai nước ở chỗ tôi đây này.”

13. , Chương 17-18

Chương 17. Cậu ấy bảo tôi chăm sóc cho em thật tốt

Sau khi Hướng Bắc Ninh nói xong câu đó, ai cũng cho rằng Lôi Vận Trình sẽ nổi giận, nhưng mọi người đều đã đoán sai. Lôi Vận Trình chỉ liếc mắt nhìn Hướng Bắc Ninh và Lệ Vũ một cái, cô chỉ bật cười khê. Nụ cười này khác với ngày thường, đó là nụ cười mang theo sự khinh miệt và xem thường. Những chàng trai ở lứa tuổi này luôn cực kì mẫn cảm trên phương diện nào đó, có lẽ Lôi Vận Trình hoàn toàn không muốn che giấu những suy nghĩ của bản thân mình, biểu cảm rất nhỏ của cô cũng đủ để người khác cảm nhận rõ ràng hàm ý ẩn chứa trong nụ cười kia.

Nếu như bọn họ muốn lấy cô làm trò cười, Lôi Vận Trình sẽ không cho bọn họ cơ hội. Cô không đề cập đến chuyện lấy lại chai nước nữa, để lại một nhóm nam sinh đứng phoir nằng, còn cô xoay người muốn đi.

Người đầu tiên không nhìn được là Lệ Vũ, cậu ta bước lên chắn cô lại. Cậu ta cao hơn Lôi Vận Trình một cái đầu, khi đứng chắn phía trước cô tạo ra một cảm giác giống như côn đồ hiếp đáp nữ sinh. “Sao đi rồi, không cần chai nước nữa à?”

“Là các cậu không đưa, không phải là tôi không cần.” Lôi Vận Trình uất ức nói, cử chỉ không hề có chút ngạo mạn nào.

“Ai nói không đưa? Ai dám không đưa? Ở chỗ lớp trưởng ấy, cậu tự mình đi lấy đi.” Lệ Vũ nghiêng cổ, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười chế nhạo, vẫn không quên chuyển mắt truyền đạt với Hướng Bắc Ninh.

Hướng Bắc Ninh mím môi cười, hàng mày cong lên. “Thật sự là ở chỗ tôi, cậu đến xem đi, ở phía dưới ghế đá này.”

Ở phía dưới, giữa mỗi chiếc ghế đá đều trống rỗng, ghế có hình dạng là một nửa vòng tròn. Vừa rồi, lúc bọn họ đến đây chơi thì thuận tay nhét chai vào góc khuất.

Lôi Vận Trình đưa mắt nhìn vị trí Hướng Bắc Ninh đang chỉ, chai nước quả nhiên đang ở đó. Cô lại nhìn nhìn Hướng Bắc Ninh, cậu ấy hơi mỉm cười với cô, trong con ngươi đen láy kia quét qua một tia thách thức. Cậu ấy đang ngồi trên bàn đá, hai chân mở rộng một cách tự nhiên, không hề có biểu hiện muốn né sang một bên.

Từ lúc vào nhà trẻ cho đến tốt nghiệp trung học, Lôi Vận Trình luôn luôn giữ chức vị lớp trưởng, gặp phải rất nhiều loại nam sinh tự cho mình là đúng như Hướng Bắc Ninh và Lệ Vũ này. Cô có rất nhiều lý do thoái thác khiến họ mất mặt thậm chí là vô cùng xấu hổ, nhưng từ sau khi biết Phong Ấn, cô đã không muốn bản thân mình lãng phí thời gian cho bất kì ai khác ngoài anh, bất luận là tình cảm hay trên phương diện gì khác.

“Không làm phiền, tối nay lúc điểm danh phiền lớp trưởng mang chai nước cho tôi là được.” Lôi Vận Trình ném lại một câu hời hợt, rồi vòng qua người Lệ Vũ bước đi.

Đối với Lệ Vũ mà nói, dạng nữ sinh như Lôi Vận Trình rất khó gặp, bởi vì bất luận bạn muốn làm gì cô ấy cũng không cho bạn cơ hội. Ở Học viện Phi hành mất cân bằng về phương diện âm dương này, dường như cô gái nào cũng nhận được sự quan tâm và luôn kiêu ngạo, không thể nghi ngờ gì nữa, Lôi Vận Trình chính là người kiêu ngạo nhất trong số đó.

Cô khác biệt những cô gái khác, cô đến đây là bởi vì muốn bay, mà lại không phải chỉ đơn giản muốn bay mà thôi.

Đó là những lời mà Hướng Bắc Ninh đã nói với cậu ta. Các thứ hạng thành tích của Lệ Vũ đều đứng sau Hướng Bắc Ninh, nhưng dường như lại bằng hạng với Lôi Vận Trình. Cậu ta không biết cô nhóc này sao lại có thể lực giống nam sinh như thế, tay gầy chân yếu nhưng cơ thể lại ẩn chứa một sức mạnh và sự bền bỉ làm người khác kinh ngạc.

Đây là lần thứ hai Lôi Vận Trình xem thường lòng tự tôn cao ngất của con trai bọn họ, nhất là Lệ Vũ, trên mặt của cậu ta đã thể hiện rõ vẻ không nhin được nữa, Lệ Vũ kéo cô lại theo bản năng. “Này! Cậu chờ —”

Tay cậu ta vừa chạm vào vai cô thì đã bị cô bắt được, vẫn chưa kịp phản ứng thì cánh tay của cậu ta đã bị Lôi Vận Trình vắt ra sau lưng – Trong giây phút đó, Lệ Vũ đã ý thức được hành động của cô, chỉ là cậu ta vẫn không tin cô dám làm, nhưng sự thật chứng minh cậu ta đã sai.

Lôi Vận Trình dùng tốc độ cực kì nhanh để chuyển tay Lệ Vũ lại rồi áp sát lên thân thể cậu ta, cô đồng thời cúi thấp xuống, đặt mũi ở thắt lưng của cậu ta, sau đó có một sức mạnh đột ngột nhấc Lệ Vũ lên, hai chân cậu ta cách mặt đất, rồi cả người cậu ta lại lướt qua vai, rồi lưng cô, tiếp đến là bị ném xuống đất một cách không hề thương xót.

Đầu óc Lệ Vũ ong lên một tiếng, lưng va vào mặt đất gây đau đớn, nhưng cậu ta vẫn cố gắng không phát ra tiếng rên rỉ, chỉ biết kinh ngạc nằm trên mặt đất trừng mắt nhìn cô gái này.

Đó là một đòn Nage waza(1), hay còn được gọi là đòn vật cực kì đẹp mắt.

(1): Tư thế Nage waze

Đây là lần đầu tiên trong đời Lệ Vũ bị một cô gái làm cho thảm hại như thế, nhưng bản thân lại hoàn toàn không có khả năng phản ứng. Tất cả nam sinh ở đó đều ngây ngẩn cả người, nụ cười trên môi Hướng Bắc Ninh tắt ngúm, bước lên đá Lệ Vũ. “Không đứng dậy nổi?”

Lệ Vũ nghiêng đầu phì ra một hơi, sau đó nhảy dựng lên, trực tiếp giơ tay áp vào sau cổ Lôi Vận Trình rồi ghé sát người cô. “Lôi Vận Trình, cậu rất giỏi, xem ra, chúng ta nên tìm một nơi nào đó thật tốt để so tài một trận.”

Lôi Vận Trình đẩy tay cậu ta ra, “Vô vị.”

Làm sao Lệ Vũ có thể để mình rơi vào tay cô lần thứ hai, cậu ta thuận thế xoay cánh tay cô lại, chỉ là vẫn chưa kịp dùng sức đã bị Hướng Bắc Ninh ngăn cản. “Được rồi, Lệ Vũ, cậu ấy chẳng qua chỉ là con gái thôi.”

Lôi Vận Trình khẽ cười khẩy một tiếng, “Đúng rồi Lệ Vũ, lớp trưởng cũng đã lên tiếng, tôi chẳng qua chỉ là con gái mà thôi.”

Cô vẫn chưa nói hết, nhưng lời nói đó lại càng khiến Lê Vũ tức giận hơn, tuy nhiên tư duy của cậu ta vẫn rất bình tĩnh, trước đó, ở một nơi không xa, cậu ta đã nhìn thấy chỉ đạo viên và Phương Mặc Dương vừa đi vừa nói chuyện. Cậu ta cũng không muốn vì một việc nhỏ này mà liều lĩnh gây ra chuyện không đảm đương nổi đối với chức nghiệp phi công của cậu ta.

Sau đó, Đỗ Nghiên Thanh biết được việc này, cô ấy tức giận suy nghĩ tìm cơ hội nào đó để trừng trị Hướng Bắc Ninh và Lê Vũ. Lôi Vận Trình cảm thấy hoàn toàn không quan trọng, “Cậu đừng gây gỗ được không, cũng không phải chuyện gì ghê gớm, để đội trưởng biết được thì cậu chết chắc.”

Đỗ Nghiên Thanh dùng sức đâm đâm vào chân, chiếc chân vừa được xếp gọn gàng ngay lập tức tụt xuống dưới đất. “Tớ không phải nói chuyện chai nước, ý tớ là câu nói kia của lớp trưởng, con gái thì sao chứ? Trời sinh con gái kém cỏi hơn bọn họ sao? Đội trưởng đã nói với chúng ta như thế nào? Đến đây rồi thì không phân biệt nam nữ! Phụ nữ cũng phải luyện tập như đàn ông!”

Lôi Vận Trình đang đọc sách, nghe đến đó thì cô buông sách xuống, cẩn thận nhìn cô bạn. Đỗ Nghiên Thanh bị cô nhìn nên không được tự nhiên, cào cào tóc, “Gì thế? Chẳng lẽ tớ nhớ nhầm? Đội trưởng nói như vậy mà.”

Lôi Vận Trình cười, ngay sau đó, cô lập tức thu lại nụ cười rồi nhảy bật lên, đứng nghiêm, gương cao giọng nói với gì đó ở phía sau Đỗ Nghiên Thanh. “Đội trưởng!”

Đỗ Nghiên Thanh trở mình, mắt tròn lên, “Cậu làm như đây là phim truyền hình vậy, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến ngay. Ôi? Cậu nói xem, đội trưởng có phải thật sự là Thuận Phong Nhĩ(2) không, lớp học có nhiều người như vậy, sao lần nào anh ta cũng biết tớ đang nói chuyện? Còn thường xuyên chỉ phạt một mình tớ? Nếu còn như vậy nữa, tớ thật sự hoài nghi không biết có phải là anh ta đã ngấm trúng tớ hay không.”

(2) Thuận Phong Nhĩ: Cách gọi quen thuộc của những người thánh tai.

Lúc này, Lôi Vận Trình đã khóc dở mếu dở, cô âm thầm cắn môi rồi hơi gục đầu xuống. Phương Mặc Dương đang đứng phía sau Đỗ Nghiên Thanh, xua xua tay với Lôi Vận Trình, với ý bảo cô hãy coi như anh ta không hề tồn tại mà tiếp tục tán dóc đi, anh ta muốn nhìn xem, miệng mồm không chịu yên thân của Đỗ Nghiên Thanh này còn có thể nói ra gì nữa.

Lôi Vận Trình chậm rãi ngồi xuống, giả vờ giả vịt cầm sách lên.” Là cậu ngấm trúng người ta thôi, tớ nhắc nhở cậu, đội trưởng đã từng nói, học viên chúng ta không được yêu đương...”

Đỗ Nghiên Thanh cười ha ha một tiếng, “Học viên và học viên không được yêu đương, chứ đâu có nói học viên và giáo viên không được yêu đương đâu.”

Lôi Vận Trình kinh ngạc mở to hai mắt. “Nghiên Thanh, tớ có thể cho là cậu đang thừa nhận không? Đội trưởng phạt cậu như vậy, cậu không còn nói anh ta là người không có nhân tính nhất nữa à?”

Gương mặt Đỗ Nghiên Thanh đỏ lên, kéo chân bị rút lên rồi xếp lại lần nữa. “Anh ta vốn dĩ đã không có nhân tính, nhưng mà tớ thích ăn dạng như thế, làm sao bây giờ?”

Lôi Vận Trình vui mặt vào sách, âm thầm tự kiểm điểm bản thân: Đừng trách tớ, tớ cũng là thân bất do kỷ...

Một tiếng ho khê của đàn ông vang lên từ phía sau lưng Đỗ Nghiên Thanh, ngay lập tức khiến toàn thân cô cứng đờ, sợ đến mức đầu ngón tay cũng run lên.

Sắc mặt của Phương Mặc Dương rất nặng nề, anh ta tháo chiếc mũ quân nhân xuống rồi xoa xoa huy hiệu trên đó. “Xem ra, câu trả lời của Lôi Vận Trình không đáp ứng được em, vậy để tôi nói cho em biết nên làm gì bây giờ.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Đỗ Nghiên Thanh nhả lại, cô ấy xoay người, kiên trì tươi cười lấy lòng anh ta. “Đội trưởng...”

“Đến sân thể dục chờ tôi, chỉ đạo viên không ở đây, tôi sẽ một mình dạy cho em khóa học về tư tưởng chính trị.” Phương Mặc Dương ngược lại không hề gay gắt hung dữ như thường ngày, nhưng lại khiến trong lòng Đỗ Nghiên Thanh càng thêm thấp thỏm.

“Báo cáo đội trưởng, tôi đang luyện tập xếp chân!”

“Tôi thấy, việc dọn dẹp phòng ốc thì em không được tính là kém cõi nhất, đến sân tập thể dục chờ tôi.” Phương Mặc Dương đội mũ lên, liếc mắt nhìn chiếc chân đã được xếp một nửa trên giường.

“Báo cáo đội trưởng, thành tích môn văn hóa và các môn khác của tôi đều được xếp loại xuất sắc.” Tuy không nói trắng ra nhưng hàm ý đã rất rõ ràng, không cần phải ưu ái cô ấy.

“Đỗ Nghiên Thanh!”

“Có!”

“Đừng để tôi lặp lại lần thứ ba!” Về mặt Phương Mặc Dương sa sầm, “Thiên chức của quân nhân chính là phục tùng mệnh lệnh!”

“Báo cáo đội trưởng, chúng tôi vẫn chưa tuyên thệ nhập ngũ.” Đỗ Nghiên Thanh dừng lại một chút, “Đội trưởng, ngày mốt phát quân phục đúng không?”

Phương Mặc Dương hít sâu, “Đỗ Nghiên Thanh!”

“Có!”

Phương Mặc Dương nghiêng người nhường lối đi ở cửa, truyền đạt một mệnh lệnh vô cùng không có tiêu chuẩn với cô. “Năm km! Chạy đi! Sau đó thì đến sân thể dục chờ tôi!”

Đỗ Nghiên Thanh cảm nhận được anh ta đang thực sự tức giận, cô ấy không dám lăm mồm đùa giỡn nữa, đành ngoan ngoãn ra ngoài bị phạt.

Không ngờ rằng Phương Mặc Dương lại đi dạo một vòng trong ký túc xá của Lôi Vận Trình, cầm sách của cô lên rồi lật lật. “Tôi đã xem qua tài liệu của em, thành tích của em chỉ kém Hương Bắc Ninh ba điểm, em là một cô gái đã được nuông chiều từ bé, tại sao lại lựa chọn đến chỗ này chịu khổ?”

“Báo cáo đội trưởng, tôi không cảm thấy cực khổ, trái lại tôi xem những việc này như để tập luyện mài dũa bản thân, mục đích tôi đến đây khác với những bạn học khác.” Lôi Vận Trình không biết anh ta có chủ ý gì, cô đã lựa chọn một câu trả lời an toàn nhất. Luận về hư vinh thì đó là vì thân phận phi công cao quý, luận về vĩ đại thì đó là vì đền đáp công ơn của tổ quốc.

Phương Mặc Dương không thèm nhìn cô, “Không cần phải nói những câu ảo đầu đau não như thế... Em quen biết Phong Ấn?”

Lôi Vận Trình ngẩn ra, gật đầu. “Quen biết.”

“Là gì của em?”

“Anh ấy là một nguyên nhân quan trọng khiến tôi quyết định tham gia tuyển phi công.” Lôi Vận Trình không hề giấu diếm, cô trả lời rất chi tiết.

Lúc này Phương Mặc Dương mới ngẩng đầu, nhìn cô một cách chăm chú, một lúc lâu sau anh ta mới mở miệng. “Ngày đầu tiên các em nhập học, tôi đã nói gì, có nhớ được không?”

“Nhớ, nhưng chúng tôi không phải là quan hệ yêu đương.” Khi Lôi Vận Trình nói lời này, trong lòng cô có thêm một cảm giác xót xa. Là cô yêu đơn phương anh, tình cảm chỉ xuất phát từ một phía. Anh đối với cô... Bây giờ e rằng cả tình cảm anh em cũng không có.

Khóe miệng Phương Mặc Dương giật nhẹ, “Phải không? Nhưng Phong Ấn đã gọi điện thoại cho tôi, còn cố ý dặn tôi phải chăm sóc thật tốt cho em.”

Trong lòng Lôi Vận Trình nhảy bắn lên. “Anh ấy bảo anh chăm sóc cho tôi? Làm sao có thể...”

Phương Mặc Dương từ chối đưa ra ý kiến, trước khi đi, anh ta vỗ vỗ vai cô. “Em có tiềm chất làm phi công, làm đội trưởng của em, về công lẫn tư, tôi sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Phương Mặc Dương xoay người đi “ưu ái” Đỗ Nghiên Thanh, Lôi Vận Trình một mình ở trong ký túc xá đứng ngồi không yên. Điện thoại di động của mọi người đã bị tịch thu từ sớm, cô không có cách nào liên lạc

với bên ngoài, hướng chỉ sau khi Phong Ấn trở về quân đội cô hoàn toàn không biết cách liên lạc với anh, Lôi Dật Thành lại không chịu nói cho cô biết. Những lời này thực sự không giống với tác phong của Phong Ấn, khó trách cô hoài nghi.

Nhưng vào một hôm sau khi buổi huấn luyện kết thúc, Phương Mặc Dương giữ một mình cô lại, rồi bảo cô vào văn phòng, ngay trước mặt cô, anh ta gọi cho một số điện thoại, sau đó lại đưa điện thoại cho cô rồi lui ra ngoài.

Lôi Vận Trình không hiểu rõ sự việc, cô nhận lấy điện thoại rồi đặt ở bên tai, mở miệng thăm dò hỏi: “Xin chào?”

“Ừh, là anh đây, Trình Trình.”

Giọng nói trầm ấm rõ ràng của Phong Ấn truyền đến, dường như cô nghe được trái tim mình đang ngừng đập rồi nhảy dựng lên.

Chương 18. Kết hôn rồi có con

Rất lâu sau mà Phong Ấn vẫn không nghe được bên kia có tiếng động gì, anh còn tưởng rằng do mạng lưới xảy ra vấn đề. “Trình Trình? Có nghe không?”

Lôi Vận Trình gơ tay che miệng, trong con người đen láy của cô thoáng hiện lên loại ánh sáng dịu dàng. “Nghe được.” Giọng nói của cô có chút nghẹn ngào, nhưng cô lại che giấu rất tốt. Cô nghe được tiếng anh cười khê, nghe được tiếng anh hít thở, thậm chí nghe được nhịp tim của anh đang đập. “Anh của em không nói cho em biết số điện thoại của anh, em muốn nói với anh em thì đỡ rồi.”

Đây là lần đầu tiên hai người liên lạc với nhau sau khi xa cách. Trong sự xúc động không thể tưởng tượng nổi, dường như họ lại bình tĩnh hơn bất kì ai.

Phong Ấn nhìn chằm chằm vào tách cà phê trước mặt, bỗng nhiên không biết nên mở miệng như thế nào. Số điện thoại của cô anh vẫn nhớ rất rõ, nhưng cho đến bây giờ anh mới nghĩ đến việc chủ động gọi cho cô. “Đây chỉ là bước đầu tiên, sau này em còn cả một con đường dài cần phải đi, có thể là bốn năm, cũng có thể là bốn tháng.”

“Em sẽ tốt nghiệp thuận lợi, thành tích của em tốt lắm.” Ngón tay của Lôi Vận Trình xoắn dây điện thoại, đầu cô sụp xuống, nước mắt đã chực chờ nơi khóe mắt dường như có thể rơi xuống bất kì lúc nào. “Em nhìn thấy anh trong bản kỷ lục của trường, chỉ cần em nỗ lực một chút cũng có thể làm được như anh.”

Phong Ấn không nói chuyện, anh vừa uống cà phê vừa suy nghĩ. “Bốn năm, em có nghĩ đến không, bốn năm sau, em chỉ mới có hai mươi hai tuổi, anh đã hai mươi chín tuổi, có lẽ anh đã kết hôn và có một đứa con, đến lúc đó, em phải làm sao bây giờ?” Phong Ấn trêu ghẹo cô: “Anh không hề nghĩ đến việc có một tình nhân bên ngoài.”

Bỗng nhiên Lôi Vận Trình che microphone lại, môi cô mím lại thật chặt, chỉ một câu nói hời hợt của Phong Ấn cũng có thể dễ dàng bức cô đến bờ vách núi, chờ đợi cô ở phía trước chính là thịt nát xương tan.

Giữa hai người căng ra như một sợi dây cung, lựa chọn buông lỏng hay nắm chặt sợi dây đó, hoàn toàn nằm trong tay cô.

“Ai làm tình nhân cho anh, không biết xấu hổ, nói không chừng đến lúc đó em sẽ ghét anh đấy.” Giọng điệu của Lôi Vận Trình thay đổi, cô muốn lãng tránh vấn đề mà cô không dám suy nghĩ đến nhất cho đến bây giờ.

Phong Ấn buông tách cà phê xuống, bỗng nhiên nở nụ cười, anh vòng ra phía trước để thoát khỏi không khí ngột ngạt. “Được rồi, lại trêu em khóc rồi phải không? Ở trường học đã thích ứng được chưa? Có phải luôn có một đám nhóc đẹp trai theo đuôi em không?”

Lôi Vận Trình biết rằng trên một phương diện nào đó, cô không nên níu chặt một vấn đề không có đáp án. Đề tài này đối với bọn họ mà nói là quá nặng nề, ai trong bọn họ cũng không thể thuyết phục được đối phương, không bằng cứ bỏ mặc nó trước đi.

Cô nhếch môi lên, có chút đắc ý. “Giá của em rất cao, đáng tiếc đều là một đám thanh niên xấu xa, không thú vị gì hết.”

“Khẩu khí không nhỏ nha, bây giờ con trai lấu cá rất nhiều, em nên chú ý một chút, đừng để bị lừa.”

Lôi Vận Trình bĩu môi. “Giả vờ tốt bụng, lúc trước sao anh không nói với em nên cẩn thận với Lục Tự một chút chứ? Về điểm này đạo hạnh của bọn họ chỉ bằng ngón tay út của Lục Tự.”

Phong Ấn cười, “Tình sử của Lục Tự hơi phức tạp, nhưng đối với tình cảm rất nghiêm túc, anh có thể nói với em nên chú ý gì ở cậu ta đây? Chú ý sự nghiêm túc của cậu ta sao?”

“Phong Ấn, anh gọi điện thoại cho em chỉ để nói những việc này thôi sao?”

“Vậy em muốn anh nói gì với em?” Phong Ấn thuận miệng hỏi lại. Lôi Vận Trình chăm chú nhìn Phương Mặc Dương đang đứng ngoài cửa sổ. “Anh quen thân với đội trưởng nhóm em sao?”

“Anh ta cũng đã từng là đội trưởng của anh, nhìn người rất chuẩn.”

“Anh ấy rất xem trọng em nha.” Lôi Vận Trình cười xảo quyệt, “Vì sao bảo anh ấy chăm sóc em? Không cần phải chăm sóc em đâu, em có thể tự làm được, không cần bảo anh ấy cho em qua chui đâu.”

“Cô bé ngốc, ở đó không phải là công ty thông báo tuyển dụng mà là đào tạo phi công, trong tương lai, có thể em sẽ điều khiển chiếc máy bay trị giá mấy triệu, ai có thể cho qua chui trong chuyện này? Họ chỉ hận không thể dùng kính hiển vi soi tật xấu trên người rồi đào thải em.” Phong Ấn cười cô: “Nếu em có thể thuận lợi tốt nghiệp, vậy thật sự sẽ là bảo bối của quốc gia.”

Lôi Vận Trình muốn nói lại thôi, ông nghe trong tay bỗng nhiên bị ai đó giật đi. Cô quay đầu lại nhìn thì thấy đó là gương mặt nghiêm túc như thường ngày của Phương Mặc Dương. “Đội trưởng.”

“Nói nhiều như vậy, một chút tự giác cũng không có, về đi.”

Lôi Vận Trình không nói quá nhiều, cô chỉ nói lời cảm ơn rồi rời đi. Trên đường về chạm mặt Hướng Bắc Ninh và Lệ Vũ, cô vui vẻ lên tiếng chào hỏi, khiến cho hai người đó không hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

“Đó là cô bé đáng ghét Lôi Vận Trình sao?” Lệ Vũ hỏi: “Sao giống như uống nhầm thuốc vậy.”

Hướng Bắc Ninh tươi cười, “Cậu ấy phải vật cậu như hôm đó cậu mới cảm thấy cậu ấy bình thường sao?”

Lệ Vũ hừ lạnh với Hướng Bắc Ninh. “Để tớ xem cậu ấy kiên trì được bao lâu.” Vẫn chưa được ba tháng, bốn mươi sáu học viên nữ ban đầu đã đi hết sáu người, nguyên nhân chủ yếu là không chịu nổi gian khổ. Các cô gái da mịn thịt mềm chưa bao giờ trải qua sóng gió hằng ngày lại phải phơi mình trong tiết trời nóng bức và chịu sự huấn luyện thể lực hà khắc, mỗi ngày chạy mười km mới chỉ là căn bản. Nói theo lời của đội trưởng thì đó chẳng qua chỉ là giai đoạn chuyển tiếp.

Hướng Bắc Ninh chỉ cười mà không nói gì, cậu ấy quay đầu nhìn lại bóng lưng gầy yếu của Lôi Vận Trình.

Trong văn phòng, Phương Mặc Dương nhìn thân ảnh của Lôi Vận Trình dần dần biến mất khỏi tầm mắt. “Tổng hợp lại tố chất nổi bật của cô ấy, thì thấy có phần giống cậu năm đó.”

So với việc khẳng định cô, Phong Ấn càng tình nguyện nghe Phương Mặc Dương nói cô không đạt hơn. “Vậy anh dùng tinh thần hăng hái huấn luyện em lúc trước ra huấn luyện cô ấy đi.”

“Hả? Cậu sẽ không đau lòng chứ?” Phương Mặc Dương khó có được cơ hội nói đùa như thế này, bên môi Phong Ấn hiện lên một nụ cười hồ hững.

“Chỉ sợ bỗng nhiên anh học được thương hoa tiếc ngọc con gái chân yếu tay mềm gì gì đó rồi ngược lại không xuống tay thôi.”

Không biết vì sao, trong lòng Phương Mặc Dương chợt hiện lên gương mặt nhỏ nhắn của Đỗ Nghiên Thanh khiến anh ta đau đầu kìa. “Cái này thì cậu lo lắng nhiều quá rồi đấy, cậu không cần nói tôi cũng sẽ không nương tay đâu, nhất là đối với Lôi Vận Trình, nhất định tôi sẽ thay cậu ‘chăm sóc’ cô ấy.”

Khó lắm mới phát hiện được manh mối, làm sao Phương Mặc Dương có thể buông tha?

...

Không nghi ngờ gì nữa, cú điện thoại của Phong Ấn chính là động lực to lớn cho Lôi Vận Trình, lúc tất cả mọi người ở bốn phía đang thất thanh oán trách Phương Mặc Dương gia tăng cường độ huấn luyện, thì Lôi Vận Trình không hề có chút cảm giác buồn bã, Đỗ Nghiên Thanh không hiểu cô đã bị gì, mỗi ngày huấn luyện đã vô cùng vất vả, vậy mà cô lại không để bản thân nghỉ ngơi mà còn cấp “thêm bữa” cho bản thân. Đỗ Nghiên Thanh rất không may bị cô kéo theo tập luyện, mỗi đêm, đều phải lê tấm thân mệt mỏi không chịu nổi lên giường, cô ấy kêu rên liên tục. “Cậu muốn đùa với máu hả Trình Trình, giờ tớ gầy hơn bảy cân so với thời điểm mới đến đây!”

Đỗ Nghiên Thanh nằm trên giường, cầm chiếc gương nhỏ soi đi soi lại. “Bây giờ tớ mà về nhà chắc mẹ tớ sẽ khóc cho coi, vừa đen vừa gầy, thật sự rất giống dân tị nạn ở Châu Phi.”

“Thức ăn của cậu có thể làm bọn họ tức chết vì đói kỵ.” Lôi Vận Trình ngồi trên một chiếc ghế thấp giặt quần áo, vừa chà vừa giũ vừa trò chuyện với Đỗ Nghiên Thanh. Bỗng nhiên nghe thấy cô thét lên một tiếng chói tai, tiếp theo Đỗ Nghiên Thanh liền nhảy xuống giường, cô ấy nhắc chân cô lên, cau mày hỏi: “Chân cậu sao thế?”

Lôi Vận Trình không quan tâm, “Xây xát thôi, chuyện bé xé ra to, cậu không có à?”

Ở Học viện Phi hành, trên chân mỗi người đều có vết thương, chỉ là ở mức độ khác nhau, nhưng Lôi Vận Trình tuyệt đối là người bị thương nghiêm trọng nhất mà Đỗ Nghiên Thanh được gặp qua, dường như da trên hai chân cô không có nơi nào là toàn vẹn, đôi chân vốn dĩ trắng nõn và trơn bóng bị băng bó hiện nay đang bị che kín bởi bột nước và máu. Đó là thứ khiến người khác nhìn thấy phải sợ hãi và đau lòng, vành mắt Đỗ Nghiên Thanh đỏ lên ngay lập tức. “Sao cậu lại không nói?”

“Nói thì cậu có thể thay tớ tập huấn không?” Lôi Vận Trình quệt một chút bột trên quần áo chấm lên mặt của Đỗ Nghiên Thanh. “Là do trước đây chúng ta rèn luyện không đủ, vả lại chỗ nào bị phỏng rồi, về sau sẽ không nổi bọt nước nữa.”

Cô nói rất thoải mái, nhìn Đỗ Nghiên Thanh ngồi xổm xuống, hai mắt rưng rưng nhìn chân của cô. “Trình Trình, chúng ta là vì cái gì? Bày đặt không học đại học, lại đến nơi này chịu khổ, nhất là cậu, sao không ở nhà làm thiên kim tiểu thư gì đó? Thích bay đến như vậy sao?” Đỗ Nghiên Thanh lấy chiếc gương nhỏ đưa đến trước mặt Lôi Vận Trình. “Cậu nhìn bản thân mình đi, còn nhớ rõ lúc đáng vẽ mình mới đến ra sao không?”

Lôi Vận Trình chuyển tầm mắt, “Không phải chỉ đen và gầy hơn một chút thôi sao.”

Đỗ Nghiên Thanh nhảy bật lên đến gần kéo tìm tấm ảnh chụp cả hai người hôm nhập học rồi ném cho Lôi Vận Trình. “Cậu tự xem đi!”

Trên ảnh là một gương mặt trẻ trung tươi cười, dưới ánh mắt trời, làn da sáng ngời, gương mặt tinh xảo, tóc dài hơi xoắn, trong sự ngây ngô non nớt hiện ra nét đẹp của phụ nữ, đương nhiên là một cặp chị em xinh đẹp.

14. , Chương 19

Lôi Vận Trình vẫn còn nhớ rõ hôm tóc cô bị cắt đi, cô vuốt cái gáy trống rỗng phía sau, nhớ lại Phong Ấn đã từng nói cô cắt tóc ngắn sẽ khiến anh không phân biệt được giới tính rồi trêu chọc cô một trận. Mà bây giờ, cô cũng rất ít soi gương, không cần người khác nói cô cũng biết đáng vẽ bản thân mình đã gầy thành dạng gì, nhìn vào Đỗ Nghiên Thanh cũng có thể thấy được bản thân.

Trong cuộc sống của mỗi người, ai cũng có một mục tiêu để phấn đấu, vì thực hiện được nó họ sẽ phải trả giá và bỏ qua rất nhiều thứ, đây là một định luật tất yếu. Con đường này cô kiên trì, mũi tên đã ở trên

cung thì không thể rút lại được. Chỉ là trong lúc nhất thời cô vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với sự chuyển biến từ cuộc sống học sinh sang cuộc sống quân nhân nên mới chật vật như vậy, cô không oán giận, chỉ là thời gian mà thôi.

Cô tin tưởng vững chắc rằng, hiện nay bản thân mình như một con sâu róm, một ngày nào đó sẽ phá kén hóa thành bướm, từ trong ra ngoài sẽ khiến người đàn ông kia kinh ngạc.

“Vẫn rất xinh đẹp mà, chẳng qua chỉ thay đổi phong cách mà thôi.” Lôi Vận Trình chỉ chỉ vào gương mặt hai người rồi trêu chọc, trái ngược lại khiến Đỗ Nghiên Thanh rơi nước mắt.

“Các cô gái da dẻ nên trắng trẻo mềm mại, ai lại giống như chúng ta? Nhóc con Châu Phi, sau giai đoạn này làm gì cũng phải luyện có cơ bắp, về sau, đàn ông nào muốn chúng ta chứ?”

Lôi Vận Trình kinh ngạc, nhìn nhìn cánh tay của mình, gương mặt nhỏ nhẩn nhẩn lại. “Tớ không cần có cơ bắp...”

Đỗ Nghiên Thanh bị biểu cảm khoa trương của cô làm cho bật cười, túm lấy quần áo rồi cả hai cùng nhau giặt, cô ấy ngồi ở bên cạnh nói: “Không biết rốt cuộc cậu là vì cái gì, nhưng tớ tin tưởng cậu nhất định sẽ làm được, nếu không thì phải nhận những sai lầm này.”

Lôi Vận Trình cúi đầu vò quần áo, ánh mắt của cô trở nên ảm ảm. “Tớ thật sự không cảm thấy đây là sai lầm.”

...

Trước buổi lễ tuyên thệ nhập ngũ, tất cả các học viên đều đã được phát quân trang, khác với đồng phục huấn luyện trước đó, khí khái anh hùng từ bộ quân trang khiến cho mọi người càng thêm ý thức được thân phận của bản thân lúc này đã khác với lúc trước: Không còn là một học sinh bình thường nữa, mà họ là một người quân nhân vinh quang.

Buổi lễ hôm đó thời tiết vô cùng tốt, gió thu ào ào, lá cờ quân đội tung bay phấp phới dưới ánh nắng mặt trời. Tất cả các tân học viên đều hướng mặt về quân kì, giơ tay phải lên cao, thành kính cất cao lời thề của quân nhân —

“Tôi là quân nhân của quân giải phóng nhân dân Trung Quốc, tôi xin tuyên thệ: Phục tùng Trung Quốc, lãnh đạo, toàn tâm toàn ý phục vụ cho nhân dân, phục tùng mệnh lệnh, giữ nghiêm kỷ luật, anh dũng bất khuất, không sợ hy sinh, khổ luyện bản lĩnh giết địch, luôn luôn chuẩn bị chiến đấu, tuyệt đối không phản bội quân đội, thề sống chết bảo vệ tổ quốc.”

Lôi Vận Trình âm thầm tuyên thệ trong lòng mình, tất cả những thứ cô đã phải trả giá khi yêu anh, một ngày nào đó cô sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi.

...

Toàn bộ đèn bị tắt, tất cả các ngọn đèn trong ký túc xá của học viên đều đồng loạt tắt ngúm. Lôi Vận Trình ngồi trên giường, ngón tay cô ra hiệu gì đó, môi mấp máy âm thầm mật niệm, sau đó, hai tay lại chấp thành hình chữ thập đặt ở trước ngực, miệng nói nhảm.

— Phong Ấn, sinh nhật vui vẻ. Quà tặng chờ gặp mặt sẽ bổ sung.

Cùng lúc ấy, ở một nơi nào đó trên không, Phong Ấn đang ngồi nghiêm túc ở buồng lái nhìn xuống cảnh đêm của thành thị xa hoa, cuối cùng anh vẫn cảm thấy đèn đuốc sáng sủa kia cực kì giống ánh nến trên chiếc bánh ga tô mà nhiều năm trước khi Lôi Vận Trình chỉ mới mười hai tuổi làm cho anh. Đó chính là tiệc sinh nhật cuối cùng trước khi anh vào trường hàng không, bây giờ anh nhớ lại, có lẽ lúc đó trong lúc vô tình anh đã gieo cho Lôi Vận Trình một tia hy vọng về tình cảm, không ngờ hạt giống đó từ từ sinh sôi nảy nở trong lòng của cô...

Bỗng nhiên, tiếng nói của Bùi Dịch truyền đến từ trong kênh thông tin, “705, nghe được mời trả lời.”

“705 đã nghe.” Phong Ấn lập tức thay đổi sự chú ý, anh còn tưởng rằng Bùi Dịch đang muốn hạ mệnh lệnh gì đó.

“Happy Birthday.”

“...” Phong Ấn nghiêng đầu nhìn máy bay chiến đấu của Bùi Dịch rồi lắc đầu bật cười. Máy bay đáp xuống đất, nhân viên bảo dưỡng gác thang lên, Phong Ấn mang theo mũ từ trên bước xuống, đúng lúc Bùi Dịch đi qua vô vai anh ra về nặng nề. “Có phải tâm trạng rất phức tạp phải không?”

“Vì sao phải phức tạp?”

“Giả vờ.” Bùi Dịch liếc xéo anh, “Hôm sinh nhật cậu không phải Hạ Viêm Lương đã chơi cậu một vở sao? Sau đó thì hai người chia tay.”

“Lão Hoàng Lịch(1) à, anh không đề cập đến em cũng quên mất.” Phong Ấn hừ lạnh, “Anh cố ý không để em Happy chứ gì? Mời em ăn bữa tối đi!”

(1) Ý nói Bùi Dịch như quyển lịch ngày nhớ hết tất cả mọi chuyện.

“Tối cái gì hả, nhanh chạy về tắm rửa một cái rồi thay đổi quần áo thoải mái lên giường ngủ đi, hẹn hò thì để vào ngày mai.” Bùi Dịch nháy mắt mờ ám với anh mấy cái, “Đãi ngộ này, sao lúc trước tôi không giới thiệu đối tượng cho cậu nhỉ, chính ủy còn định giới thiệu con gái của ông ấy cho cậu.”

Phong Ấn trừng anh ta, “Con gái chú ấy mới mười tám tuổi...”

Chương 19. Khai trừ quân tịch(*)

(*) Quân tịch: danh sách trong quân đội

Cuộc sống trong quân đội có quy luật vô cùng đơn giản, Phong Ấn đã sớm làm quen với cuộc sống như thế, thậm chí có thể nói anh thích cuộc sống như vậy, bởi vì mỗi một lần bay đối với anh là một loại khiêu chiến, tuy nhiên trong quân đội cũng có chuyện khiến anh đau đầu.

Khi Chính ủy Ngũ Trác tìm được anh thì vừa đúng lúc đến giờ giải lao của trận đấu, toàn thân Bùi Dịch mồ hôi đầm đìa hắt hắt cầm lên, vui sướng khi thấy người khác gặp họa, Phong Ấn nhìn theo tầm mắt của anh ta, anh bất đắc dĩ thở dài. “Làm sao chú ấy mới buông tha cho em đây?”

“Đi đi, cũng không phải bảo cậu ra chiến trường.” Bùi Dịch đưa khăn và quần áo cho anh. “Nếu thật sự không được, thì cậu có thể nói cậu thích đàn ông.”

Phong Ấn gật đầu. “Em sẽ xem xét.”

Nói thì nói như vậy, Phong Ấn lại chạy cực kì chậm đến trước mặt Ngũ Trác, anh chưa kịp mở miệng thì đã bị giáo huấn một trận. “Cậu kiêu ngạo thật đấy Phong Ấn, tôi mời cậu không đi có đúng hay không?”

“Chính ủy nói gì ạ, cháu bị bọn họ kéo ra đây chơi này.” Phong Ấn cười đùa vui vẻ. “Chú qua xem đi ạ, có chú ngồi trên giữ bọn cháu chắc chắn sẽ thắng.”

Ngũ Trác không chú ý đến lời nói của anh, ông ta chỉ vào đồng hồ cho anh xem. “Không phải tôi đã nói với cậu buổi sáng chín giờ rưỡi sao? Bây giờ là mấy giờ rồi? Cậu có khái niệm về thời gian một chút nào không vậy? Cậu để con gái tôi chờ cậu một tiếng đồng hồ, cậu có biết là rất mất mặt không?”

Phong Ấn bật cười, anh lấy khăn lau mồ hôi trên mặt. “Không phải cháu không tìm được vợ đâu, cháu chỉ mới hai mươi lăm, chú gấp đến vậy sao ạ? Bố cháu cũng chưa gấp như chú.”

“Chỉ là gặp mặt thôi, tán gẫu rồi làm quen với nhau một chút, tôi cũng chưa nói là muốn hai đứa có quan hệ gì ngay lập tức.” Ngũ Trác lấy mũ quân nhân vỗ anh một cái. “Cho cậu mười lăm phút, trở về tắm rửa rồi thay một bộ quần áo nào thoải mái vào, chuẩn bị đến gặp tôi.”

“Cháu cảm thấy cháu mặc đồng phục phi hành là thoải mái nhất, mặc cái đó đi được không?” Phong Ấn nhún mày cười nhạt, vung quần áo lên vai.

Ngay lập tức, Ngũ Trác dằn giọng quát lớn, “Phong Ấn! Thái độ gì đây?”

Theo bản năng, Phong Ấn đứng nghiêm thẳng sống lưng, tiếp theo anh lại thăm dò, hỏi một câu: “Chính ủy, nếu cháu nói cháu không có hứng thú với phụ nữ, chú có buông tha cho cháu không?”

Ngũ Trác nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới. “Đã chán mặc quân trang rồi à? Cậu muốn để mình da đúng không?”

Phong Ấn làm động tác đầu hàng, xoay người chạy bộ đến ký túc xá tắm rửa sạch sẽ, anh quần khăn tắm bước ra, kéo ngăn tủ nhìn lướt qua một thể, lúc ngón tay chạm đến bộ đồ vest thì thay đổi chủ ý, ngược lại anh quyết định chọn quần jeans.

Cuối cùng anh lấy ra một chiếc áo T-shirt và giày thể thao, lúc hình ảnh của anh xuất hiện trước mặt Ngũ Trác, anh phát hiện gương mặt của ông ta đã bị anh làm cho chuyển thành màu đen, thể là anh khó tránh được việc vừa lái xe vừa bị ai đó trách mắng.

“Cậu nghĩ cậu còn là đám còn đồ mười lăm, mười sáu tuổi học trung học sao? Quần jeans thì quần jeans, sao cậu không chọn cái quần nào có vài chỗ rách ấy, Phong Ấn, cậu cố ý đúng không?”

“Tiêu chuẩn của phụ nữ nhìn đàn ông khác với đàn ông nhìn đàn ông, chú đừng vội phủ định cháu, không chừng con gái của chú sẽ thích ngay cái tạo hình đàn ông này của cháu.” Phong Ấn vô cùng không thành tâm trấn an ông.

Ngũ Trác hừm hừm, “Cậu còn rất tự tin.”

“Đó là tất nhiên, nếu không có tự tin thì làm sao bay lên trời được.”

Phong Ấn trêu chọc Ngũ Trác, nhưng mà chờ đến lúc anh nhìn thấy con gái trong truyền thuyết của ông ta thì sự sai lệch về hiểu biết đã khiến anh không cười nổi.

Địa điểm hẹn là một nhà hàng cao cấp, Phong Ấn vừa đi vào đã nhìn thấy một cô gái đang ngồi cạnh cửa sổ cúi đầu uống nước trái cây. Cô gái có mái tóc dài được vén để một bên vai, ánh mặt trời chiếu qua cửa kính khiến nét mặt nghiêng của cô ta càng trở nên đậm đậm tinh tế, ở trên người cô ta tỏa mát ra một thứ ánh sáng đẹp đẽ.

Đó từng là gương mặt nghiêng mà Phong Ấn cho là đẹp nhất.

Dường như cô gái đó cảm nhận được ánh mắt của anh, bỗng nhiên cô ta ngẩng đầu nhìn đến, sau đó mỉm cười với anh. Bước đi dưới chân Phong Ấn khựng lại trong nháy mắt, sau đó anh chuyển ánh mắt sang nơi khác rồi mấp máy môi, anh chỉ cảm thấy thế giới này quá bé nhỏ.

Ngũ Trác hoàn toàn không chú ý đến biểu cảm trong nháy mắt đó của Phong Ấn, ông ta nhiệt tình giới thiệu hai người với nhau. “Hạ Viêm Lương, đây chính là phi công có tiền đồ nhất trong sư đoàn, Phong Ấn.”

Hạ Viêm Lương vươn tay với anh, “Chào anh, em là Hạ Viêm Lương.”

Phong Ấn nhìn cô ta một cái, cong môi lên, bắt tay nhẹ với cô ta. “Chào cô, tôi là Phong Ấn.”

Ngũ Trác thấy Hạ Viêm Lương vẫn không nóng giận dù họ đến trễ, thấy anh và cô ta nói chuyện hòa hợp với nhau, thì ông ta cuối cùng cũng yên tâm. Dùng được một nửa buổi cơm trưa ông ta viện cớ rời đi, trước khi đi còn vỗ vỗ vai Phong Ấn ám chỉ gì đó, khiến Hạ Viêm Lương không khỏi bật cười.

Ngũ Trác để chìa khóa xe lại, “Dẫn Viêm Lương đi chơi một lát đi, con bé mới đến thành phố này không lâu nên chưa biết nhiều lắm, buổi tối nhớ về đơn vị đúng giờ là được.”

Ngũ Trác đi rồi, hai người bỗng nhiên không có đề tài gì để nói. Phong Ấn dùng thức ăn trong sự yên lặng, tốc độ ăn của anh vô cùng chậm chạp nhưng lại vô cùng chăm chú. Hạ Viêm Lương gắp cơm trong bát rồi bất chợt ngẩng đầu nhìn anh, chờ cho đến khi cuối cùng anh bỏ đũa xuống, cô ta mới mở miệng. “Công ty có cuộc sắp xếp lại hệ thống nhân viên, em liền xin đến thành phố C.”

Phong Ấn không nói gì, anh chỉ gật đầu nhẹ. Hạ Viêm Lương vuốt vuốt tóc, “Hẹn là chín giờ rưỡi, em lại không thấy anh đến, còn tưởng rằng anh có nhiệm vụ bất ngờ.”

“Tôi không biết người mà Chính ủy bảo tôi đến gặp lại là cô.” Phong Ấn thẳng thắn, “Trong sư đoàn có trận đấu, tôi là người bị cho ra rìa.”

Vẫn không chờ Hạ Viêm Lương trả lời, anh đã nói tiếp thêm một câu. “Nếu không tôi đã chơi tiếp trận đấu rồi.”

Về mặt của Hạ Viêm Lương hơi cứng lại, cô ta cúi đầu khuấy nước trong ly. “Là em nhờ cậu đừng nói tên của em cho anh biết, hơn nữa cậu cũng không biết chuyện của chúng ta.”

“Tôi đoán được.” Phong Ấn châm thuốc, “Cô cũng chưa từng nói với tôi Chính ủy là cậu của cô.”

“Rất ít khi lui tới, hơn nữa anh cũng biết là em không thích tiếp xúc nhiều với quân nhân.” Hạ Viêm Lương trả lời nhanh nhẹn, lời vừa nói ra cô ta liền hối hận ngay lập tức. “Anh đừng hiểu nhầm, ý em đang nói không phải là anh.”

Phong Ấn lạnh nhạt ấn điều thuốc vào gạt tàn, anh đứng dậy, “Tôi không hiểu lắm, chỉ là không hiểu cô có ý gì, có cần làm vậy không?”

“Nếu không anh sẽ chịu gặp mặt em sao?” Hạ Viêm Lương ngồi xuống bên cạnh anh, nắm nhẹ tay anh, ánh mắt sáng ngời nhìn anh. “Chuyện trước kia hai của hai chúng ta đừng nhắc lại nữa, anh đừng từ chối em như vậy có được không, anh không muốn chúng ta bắt đầu lại thì chúng ta có thể từ từ, đầu tiên cứ làm bạn trước, chỉ là bạn mà thôi, chẳng lẽ ngay cả như vậy cũng không được sao?”

Phong Ấn không hề nghĩ đến sẽ có một ngày Hạ Viêm Lương lại dùng thái độ này để cầu xin anh, nhưng mà cô ta rất chân thành, Phong Ấn nhìn cô ta. Anh lặng lẽ rút tay về, nở một nụ cười. “Bạn bè tốt, nếu vậy, lần gặp mặt này sẽ không có ý nghĩa gì hết.”

Hạ Viêm Lương mỉm cười. “Đương nhiên là không tính, em chỉ định lừa cậu để được gặp anh một lần thôi.” Cô ta nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Em chỉ mới đến đây một tháng, chưa đi qua nơi nào hết, anh có thể chỉ đường cho em không? Thù lao em có thể trả dựa theo giờ bay của anh.”

Phong Ấn nhíu mày, “Tiền này kiếm dễ vậy sao?”

“Vậy anh nhận lời?” Về mặt của Hạ Viêm Lương tươi cười phấn khởi. Phong Ấn cong môi cười nhạt xem như đồng ý, anh gọi nhân viên thanh toán tiền.

Hạ Viêm Lương vui vẻ, trong lòng cô ta tràn ngập sự xúc động đã lâu không có. Có lẽ đã lâu rồi giữa bọn họ không có cơ hội gần nhau, cô nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp mặt, Phong Ấn cũng mặc áo T-shirt, quần jeans và đi giày thể thao như thế này, anh vô cùng nổi bật trong một đám đàn ông ăn mặc đồ vest chỉnh tề.

Bọn họ đi trên đường, Hạ Viêm Lương phát hiện người đàn ông đã nhiều năm không gặp này đã trở nên chắc chắn và có mị lực hơn rất nhiều, anh vẫn có thể hấp dẫn cô một cách mạnh mẽ như trước.

Cô ta tin tưởng anh và cô ta có thể trở lại với nhau, chỉ bằng tình cảm vài năm của bọn họ, bằng... Tấm lòng người đàn ông có trách nhiệm như anh.

...

Ở trường hàng không ba tháng, các học viên ở mỗi lớp học đều tận dụng thời gian nghỉ ngơi lén lút náo loạn một trận. Vài người ngồi ở một nơi vắng vẻ vây quanh nhau ăn uống tiệc tùng, Lê Vũ thần bí lấy ra một thứ cực phẩm gì đó hương thơm, các nam sinh nhất thời hưng phấn không ngừng. “Lê Vũ cậu giỏi thật, chúng ta thật sự là đã ba tháng rồi không biết mùi rượu! Sao cậu có thể tìm được vậy?”

Lê Vũ đắc ý, “Mấy hôm trước Chỉ đạo viên bảo tớ đi mua rượu cho ông ra, tớ nhân cơ hội mua thêm hai bình rồi cất giấu cẩn thận, chờ ngày hôm nay!”

Đỗ Nghiên Thanh là một cô gái thích náo nhiệt, uống rượu đương nhiên cũng không thể thiếu cô ấy được. Lôi Vận Trình bị cô ấy kéo đi, rượu từ miệng chảy vào dạ dày mang theo một cảm giác chua cay nóng rát, nhưng thật sự là rất đã nghiền.

Lúc Đỗ Nghiên Thanh vừa hát vừa nhảy, Lôi Vận Trình đã lặng lẽ lui ra khỏi nhóm người đi ra ngoài. Hướng Bắc Ninh tìm được cô ở bờ hồ sau hòn non bộ(1), cậu ấy đưa cho cô một chai nước sạch. “Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ làm gì đó chứ.”

(1) Hòn non bộ: Như núi giả

Hai má của Lôi Vận Trình ửng hồng, trong mắt cô tràn ngập hơi men say, cô chống cằm lắc đầu. “Tôi không giỏi uống rượu, chưa từng được huấn luyện.”

“Ngoại trừ uống rượu, chỉ cần những thứ có liên quan đến phi hành, có phải cậu đều đã được huấn luyện rồi không?”

Lôi Vận Trình cầm hoa lên ngửi ngửi, cười ngây ngô. “Nó khiến tôi nhớ đến trước khi bước vào trường, tôi đã uống một trận với bố, một lúc sau tôi nôn ra hết, bố tôi lại giống như uống nước trắng, mặt không đỏ, tim không đập mạnh.”

Đây là lần đầu tiên từ lúc đến đây Lôi Vận Trình nhắc đến người nhà của cô, không phải là cô không có lương tâm, chỉ vì cô sợ bản thân một khi nhắc đến họ sẽ nhớ nhung không chịu nổi. Giống như Hướng Bắc Ninh vừa nói, cô phải làm gì đó, về ngoài kiên cường nhưng trong lòng lại mềm yếu.

Hướng Bắc Ninh lấy hoa buộc lại thành một bó tặng cô. “Dáng vẻ của cậu bây giờ mới giống một cô gái, bình thường cậu còn liều mạng hơn cả con trai, Lôi Vận Trình, có phải cậu đầu thai nhầm không?”

“Cậu mới đầu thai nhầm!” Lôi Vận Trình trừng mắt liếc cậu ấy một cái, cô rút một cây từ bó hoa ném vào hồ. “Có gì chỉ thị sao đồng chí lớp trưởng?”

Hướng Bắc Ninh cười, lấy từ trong túi ra một lọ thuốc xịt đưa cho cô. “Buổi tối dùng nước ấm ngâm chân, đẩy mạnh tuần hoàn máu, sau đó thì xịt cái này lên trên, tuy rằng không trị hết phần ngọn nhưng cũng có thể làm giảm sự khó chịu... Quan trọng hơn, con gái vẫn giữ được đôi chân mịn màng.”

Hướng Bắc Ninh trở lại ngồi với cả nhóm, Lệ Vũ nghiêng cổ nhìn ra sau hòn non bộ, tiếp theo đó cậu ta nháy mắt nở nụ cười. “Hướng Bắc Ninh, cậu và cô nhóc xấu xa kia làm gì thế?”

“Có phải đầu óc cậu chỉ được cấu tạo bằng những thứ đó thôi không?” Nếu Hướng Bắc Ninh cố ý muốn làm chuyện không đúng đắn thì cậu ấy sẽ không để Lệ Vũ suy đoán được gì từ vẻ mặt và lời nói của mình.

Lệ Vũ cười khà khà hai tiếng. “Có phải cậu rất xem trọng cô ấy không?”

“Tớ xem trọng tinh thần toát ra từ trên người cô ấy.” Hướng Bắc Ninh vừa ăn củ lạc vừa xem Đỗ Nghiên Thanh múa.

Lệ Vũ từ chối cho ý kiến, cậu ta sờ sờ chóp mũi. “Đúng là rất kiêu ngạo, không coi ai ra gì.”

“Không phải là cô ấy không coi ai ra gì, cậu cũng biết bản thân không bằng cô ấy, thì làm sao không cảm thấy cô ấy không coi cậu ra gì được?” Một lời của Hướng Bắc Ninh đã nói toạc ra, Lệ Vũ xấu hổ lên tiếng biện minh.

“Lớp trưởng, cậu có thể bớt sắc bén một chút không?”

Hướng Bắc Ninh cười khê, Lệ Vũ rót rượu, cậu ta ngửa đầu ra sau nằm trên cỏ ngắm bầu trời đầy sao, ánh mắt khoan thai trở nên kiên định. “Hướng Bắc Ninh, ngày mai bắt đầu tập luyện cho tớ đi.”

“Tớ từ chối.”

“Tớ sẽ giặt tất cho cậu một tháng.”

“Không cần.”

“Giặt quần một tháng.”

“Không cần.”

“Thêm cả thuốc Trung Hoa(2) nữa.”

(2) Thuốc lá Trung Hoa là một loại thuốc lá khá đắt ở Trung Quốc

“...” Hường Bắc Ninh quay đầu liếc nhìn cậu ta đầy kinh ngạc. Lệ Vũ cong môi xảo quyệt. “Lúc tớ mới đến, trộm ở chỗ bố tớ.”

Hường Bắc Ninh nhú mày, “Cậu hút thuốc thật sao?” Ở trong toilet ký túc xá, Hường Bắc Ninh từng ngửi được mùi thuốc lá vài lần, nhưng mùi rất nhẹ, cậu ấy còn tưởng rằng bản thân mình ngửi nhầm, không nghĩ đến đó là mùi do Lệ Vũ để lại. “Đừng để đội trưởng phát hiện.”

“Không sao cả, lúc tớ thật sự không chịu nổi mới hút một lần.” Lệ Vũ không quan tâm, Hường Bắc Ninh khuyên cậu ta vài câu thì không nói nữa.

Rượu vào hỏng việc không phải là không có đạo lý, ai có thể biết rằng đợt tập hợp khẩn cấp lại xảy ra ngay trong đêm đó. Lôi Vận Trình bị Đỗ Nghiên Thanh đánh thức khi cô vẫn đang mơ màng, Đỗ Nghiên Thanh vừa mặc quần áo vừa lấy trang phục huấn luyện ném cho cô, nhỏ giọng thúc giục. “Còn thất thần làm gì! Không nghe thấy hiệu lệnh tập hợp khẩn cấp hả?”

Đầu óc Lôi Vận Trình ong lên một tiếng, cô bật dậy từ trên giường, dùng tốc độ nhanh nhất để mặc quần áo, trong bóng đêm, nương theo ánh trăng mỏng manh cô gói ba lô(3) lại, nhưng chờ cô và Đỗ Nghiên Thanh chạy xuống dưới lầu thì phát hiện mọi người đã xếp thành hàng nghiêm chỉnh.

(3) Quy trình bó ba lô:

Thành phẩm

Phương Mặc Dương thu hồi công cụ dùng để tính thời gian, anh ta cầm đèn pin đứng đầu hàng của Hường Bắc Ninh để bắt đầu kiểm tra. Cuối cùng anh ta đi đến trước mặt của Lôi Vận Trình và Đỗ Nghiên Thanh, ánh sáng phát ra từ chiếc đèn pin lướt qua mặt hai người, anh ta cười khẩy. “Hai vị tiểu thư, hai người đến tham gia lễ hội hóa trang à?”

Hai người đứng cứng đờ, quần áo xộc xệch xấu hổ gần chết. Đỗ Nghiên Thanh không dám nói lời nào, Lôi Vận Trình lại càng không dám, ngay cả tất cô vẫn chưa kịp mang.

“Vẫn chưa tỉnh ngủ à? Có muốn tôi cho thêm thời gian để hai người tỉnh ngủ không? Có biết bản thân đã dùng nhiều thời gian hơn người khác bao lâu không?” Phương Mặc Dương lớn tiếng khiển trách, tiện tay kéo chiếc ba lô trên vai của Đỗ Nghiên Thanh ném xuống đất, trên chiếc ba lô có hai sợi dây lỏng lẻo rút ra. “Đây là ba lô do em bó? Đỗ Nghiên Thanh, tôi thật sự mất mặt thay cho em! Tại chỗ, bó ba lô mười lần!”

“Mười lần ư...” Đỗ Nghiên Thanh oán trách theo bản năng, được Lôi Vận Trình giật dây, cô ấy mới im miệng kịp thời.

Đương nhiên Phương Mặc Dương nhìn thấy được động tác nhỏ của hai cô, khóe môi anh ta cong lên. “Chê nhiều à? Như vậy thì thêm mười lần nữa!”

Đỗ Nghiên Thanh tức giận hít một hơi, cố gắng nuốt mấy câu chữ bới lại, cô ấy ngồi xổm xuống chấp hành mệnh lệnh.

Phương Mặc Dương lấy đèn pin chiếu lên người Lôi Vận Trình, nhìn giày của cô, cười châm biếm: “Không mang tất chân có thấy mát không?”

Vốn dĩ Phương Mặc Dương không định làm khó cô, vừa định xoay người, động tác anh ta bỗng nhiên khựng lại, anh ta bước đến gần cô một bước, hơn nữa lại cúi đầu sát xuống người người, tiếp theo đó sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

“Uống rượu?”

Lôi Vận Trình chỉ cảm thấy giật mình hoảng sợ, cô chợt dạ rũ mắt xuống.

Sắc mặt Phương Mặc Dương tái mét, chăm chú nhìn cô một lúc. “Uống với ai?”

Lôi Vận Trình mím môi không nói, trong lòng tất cả những người uống rượu đều pháp phùng lo sợ.

“Nói!” Phương Mặc Dương nâng cao âm lượng.

Hai tay Lôi Vận Trình nắm chặt thành quyền, “Tự tôi uống một mình.”

“Tại sao uống rượu? Lệnh cấm uống rượu em không biết à?”

“... Biết.”

Phương Mặc Dương chớp chớp mắt, bực bội một lúc lâu bỗng nhiên quát lớn một tiếng. “Lớp trưởng đội một!”

“Có!” Hướng Bắc Ninh lên tiếng trả lời rồi bước ra khỏi hàng.

“Cả đội, mười km! Lôi Vận Trình ở lại.”

“...” Tất cả mọi người, bao gồm cả Hướng Bắc Ninh, ai cũng choáng váng, Hướng Bắc Ninh nhìn nhìn Lôi Vận Trình. “Báo cáo đội trưởng!”

“Nghe không hiểu những lời tôi nói sao?” Phương Mặc Dương hoàn toàn không cho Hướng Bắc Ninh cơ hội nói chuyện. “Có phải muốn tăng gấp đôi không, hai mươi km?”

Hướng Bắc Ninh và Lê Vũ liếc nhau, âm thầm cắn môi, nuốt những lời muốn nói xuống, quay mặt về phía đội ra khẩu lệnh. “Tất cả có mặt, bên phải — Quay! Chạy bộ chạy!”

Đỗ Nghiên Thanh sợ hãi trộm nhìn Phương Mặc Dương, đúng lúc bị bắt được.

“Đội trưởng, tôi thì sao?”

“Em không phải là đội một à?” Phương Mặc Dương đánh mặt hỏi lại. Đỗ Nghiên Thanh chỉ chỉ chiếc chân, “Vẫn chưa xong hai mươi lần.”

“Không thể thiếu em, chạy xong rồi tôi sẽ đích thân xem em bó hai mươi lần!”

Đỗ Nghiên Thanh bắt mãi bĩu môi, cô ấy giận mà không dám nói gì, chỉ đành phải chạy đuổi theo đội.

Ở chân trời, tiếng sấm đang vang lên từng trận, báo hiệu sắp có mưa to. Nhóm học viên chạy vòng quanh sân thể dục, Lê Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen như mực, có chút tự trách bản thân. “Cậu nói xem, đội trưởng sẽ phạt Lôi Vận Trình thế nào? Khai trừ quân tịch?”

“Chắc là không nghiêm trọng như vậy đâu.” Hướng Bắc Ninh cau mày, quay đầu lớn giọng hô với đội. “Bước chạy nhanh lên một chút, chạy xong sớm về ngủ sớm!”

15. , Chương 20

Quả nhiên mưa to nhanh chóng từ trên trời giáng xuống, nước mưa chảy theo vành nón. Lôi Vận Trình đứng ở trong mưa trầm mặc không nói gì, Phương Mặc Dương đứng khoanh tay, trong tay vẫn cầm công cụ tính thời gian, anh ta giống như một ngọn núi đang đứng sừng sững trước mặt cô.

“Em có ý ra đề bài khó cho tôi đúng không?”

“Không phải.”

“Vậy em nói xem, nên xử phạt em thế nào đây? Cảnh cáo? Hay là khai trừ quân tịch?”

Phương Mặc Dương gằn giọng, nghiêm túc hỏi cô.

Lôi Vận Trình hít sâu, trước ngực cô đang phập phồng dữ dội. Sự căng thẳng và e ngại của cô hoàn toàn nằm trong tầm mắt của Phương Mặc Dương.

“Trước tiên, em hãy nói vì sao lại uống rượu?”

“Không có lý do gì cả.”

“Không có lý do? Muốn uống là uống? Lôi Vận Trình, em cho đây là nơi nào? Là nơi em muốn làm gì thì làm sao? Em đang khiêu khích tôi hay là khiêu khích kỷ luật quân đội? Muốn làm đại tiểu thư thì đừng có ngốc nghếch làm ở đây! Từ đâu đến thì rút về chỗ đó!”

“Tôi không phải...”

“Vậy thì nói với tôi vì sao lại uống rượu?” Phương Mặc Dương lại vòng trở về câu hỏi cũ.

Lôi Vận Trình cụp đầu xuống, “Báo cáo đội trưởng, tôi nhớ nhà.”

Phương Mặc Dương cười lạnh. “Phi công Không quân được xây dựng từ nền tảng quân nhân Không quân, quốc gia đào tạo ra mỗi một người phi công ước tính ngang giá với mấy trăm kg vàng, đến cả chiếc máy bay trong tay em cũng có giá trị hàng vạn hoặc hàng trăm triệu, đồng chí phi công tương lai, có phải em đã quên bản thân không phải là một công dân bình thường mà là quân nhân không? Em đã quên trung thành phục tùng mệnh lệnh là đức tính căn bản nhất phải rèn luyện hằng ngày sao?”

“Không quên.” Lôi Vận Trình cắn môi.

“Tốt lắm, em có thân phận gì? Tôi có thân phận gì?”

“Tôi là học viên, anh là đội trưởng.”

“Em lý giải quan hệ này như thế nào?”

“Tôi là cấp dưới, anh là cấp trên của tôi, cấp dưới phục tùng cấp trên.”

Bỗng nhiên Phương Mặc Dương lớn tiếng chất vấn. “Tôi hỏi em một lần cuối cùng, tại sao uống rượu?”

Lôi Vận Trình nhắm mắt lại, chậm rãi mở miệng, “Tôi nhớ anh ấy.”

“Nhớ ai?”

“Phong Ân.”

Phương Mặc Dương nhìn chằm chằm vào cô rồi trầm mặc một lúc lâu, khóe miệng che giấu sau vành nón của anh ta âm thầm giương lên trong màn mưa. “Khai trừ quân tịch, có phải sẽ vĩnh viễn không thể thể thực hiện khát vọng của em hay không? Khát vọng được phi hành và khát vọng được đến bên cạnh cậu ấy?”

Anh ta nhìn hai tay đang nắm chặt thành quyền của Lôi Vận Trình, thân thể đang run run, cô sẽ nhanh chóng không thể chống đỡ nổi. Phương Mặc Dương nhìn ra sân thể dục, chỉ còn một học viên đang dốc sức chạy trong mưa.

“Thật ra việc này có thể lớn, cũng có thể nhỏ, Lôi Vận Trình, em cảm thấy sao?”

Lôi Vận Trình ngẩng đầu, hai mắt cô ửng đỏ, trên mặt bị che kín bởi làn nước mưa lạnh lẽo.

Chương 20. Gặp mặt (I)

Chạy xong mười km ngoại trừ Đỗ Nghiên Thanh thì tất cả các học viên khác đều trở về ngủ tiếp, Phương Mặc Dương nhìn cô ấy bó ba lô. Mưa vẫn đang rơi, quần áo của cô ấy đã ướt đẫm, gió mùa đông thổi qua làm người lạnh run run, ngón tay cũng trở nên cứng ngắc như một khúc gỗ. Mười km đối với đại đa số học viên mà nói đã là vượt quá giới hạn, ngay cả sức lực bó ba lô Đỗ Nghiên Thanh cũng không còn. Chấn đã hoàn toàn bị ngấm nước mưa, nặng chệt đi được, Đỗ Nghiên Thanh thở gấp dữ dội, cô ấy quỳ trên mặt đất bó ba lô hết lần này đến lần khác.

Phương Mặc Dương đứng bên cạnh cô ấy giám sát, lúc bó đến lần thứ năm, cuối cùng anh ta cũng không nhịn được nữa hất tay cô ấy ra. “Em đang bó bánh bột mì à? Tôi đã từng huấn luyện nhiều học viên như vậy nhưng chưa thấy ai có sức lực kém như em! Bước sang một bên, nhìn xem.”

Động tác cực nhanh, anh ta làm mẫu một lần cho Đỗ Nghiên Thanh xem, sau đó lại mở ra để cô ấy tiếp tục bó. Chỉ là Đỗ Nghiên Thanh rất không hăng hái, bó được một nửa đã bị Phương Mặc Dương thô lỗ gỡ ra. “Đỗ Nghiên Thanh! Yêu cầu em có thái độ nghiêm túc một chút! Không nên làm liên lụy đến mọi người! Sao? Người khác đều làm được chỉ có em là làm không được à?”

Phương Mặc Dương chuyên tâm giáo huấn người nào đó, anh ta không hề chú ý đến sắc mặt Đỗ Nghiên Thanh đang dần dần xám xịt như trời đầy mây, chờ đến khi anh ta mắng xong mới phát hiện cô gái bình thường hay lắm lời nhất đang cúi đầu quỳ gối tại chỗ. “Em đang lè mề gì đó? Có phải đang chuẩn bị sức lực để luyện tập thăng đến hừng đông luôn không? Tôi thì không sao cả, nhưng khóa huấn luyện ngày mai em tuyệt đối không được vắng mặt.”

“Phương Mặc Dương!” Bỗng nhiên Đỗ Nghiên Thanh ngẩng đầu lên, gọi thẳng tên anh ta, cô ấy hùng hổ đẩy anh ta đang chắn ngang qua một bên.

Phương Mặc Dương chớp mắt, “Em gọi tôi là gì?”

“Tôi gọi anh là biến thái! Không có nhân tính! Ngược đãi điên cuồng! Tôi chịu đựng anh đủ rồi!” Đỗ Nghiên Thanh không quan tâm hét to, đứng lên chiếc chăn dậm chân bình bịch. “Tôi mặc kệ! Anh nhìn tôi không vừa mắt tôi nhìn anh cũng đâu có vừa mắt đâu! Tôi muốn về nhà!”

Đỗ Nghiên Thanh hét xong thì xoay người bước đi, Phương Mặc Dương giật mình. “Đỗ Nghiên Thanh! Đứng — Yên!”

Mệnh lệnh bất chợt của Phương Mặc Dương khiến Đỗ Nghiên Thanh dừng bước chân theo bản năng, cô ấy đứng nghiêm, ngay sau đó đã bị một sức lực kéo về. “Đỗ Nghiên Thanh, em lặp lại những lời nói vừa nói xem!”

“Không phải là anh đang trừng phạt tôi sao? Tôi thôi học! Thôi học!”

Tiếng sấm ầm ầm dường như đang lấn át cả thanh âm của cô ấy, nhưng Phương Mặc Dương vẫn nghe được. Mặt anh ta đen lại, môi hơi nhếch lên. “Nếu em thật sự muốn thôi học, tôi không ngăn cản em, dù sao không bao lâu nữa em cũng bị tôi đào thải!”

Đỗ Nghiên Thanh trừng mắt với anh ta, không nghĩ đến việc anh ta lấy lui để tiến. “Anh... Anh...”

Cô ấy “Anh” rất lâu mà vẫn không nói tiếp về sau được, Phương Mặc Dương nhú mày, “Tôi làm sao? Tôi biến thái? Không có nhân tính? Ngược đãi điên cuồng?”

“Anh...” Đỗ Nghiên Thanh thở hổn hển kịch liệt, bỗng nhiên cô ấy im lặng, ầm một cái khóc rống lên. “Tôi vừa chạy xong mười km! Tôi mệt sắp chết, tôi lạnh muốn chết, tôi buồn ngủ chết được! Đội trưởng, tôi muốn đi ngủ! Hu hu...”

Phương Mặc Dương há hốc mồm, cô ấy lại níu chặt vạt áo anh ta, quang minh chính đại nhào vào lòng anh ta... làm nũng?

“Thả ra! Chú ý hình ảnh một chút, còn ra thể thống gì nữa.” Phương Mặc Dương đẩy cô ấy ra, Đỗ Nghiên Thanh lại giống như thuốc dán bắt đầu dính chặt vào anh ta.

Anh ta lại kéo cô ấy ra lần nữa, “Đỗ Nghiên Thanh, tôi là đội trưởng của em.”

“Tôi, lạnh!” Đỗ Nghiên Thanh tức giận nhìn anh ta, bỏ nhào qua lần thứ ba.

Phương Mặc Dương nhú nhú mày, đôi con ngươi tối đen nhìn xung quanh, sau đó lại trở lại bình tĩnh, do dự, giơ tay lên muốn ôm lấy thân thể đang run run của cô ấy, nhưng lúc cuối khi sắp chạm đến lại buông tay xuống.

“...”

“...”

Thấy anh ta không đẩy mình ra nữa, Đỗ Nghiên Thanh lén lút nhếch môi lên, “Có thể không phạt Lôi Vận Trình không?”

“Không thương lượng.”

“Cô ấy là chị em tốt với tôi, sao anh lại không có tình người như vậy?” Đỗ Nghiên Thanh bắt mắt, đăm anh ta một cái.

“Đừng nói điều kiện với tôi, ngẫm lại thân phận của em là gì đi?”

Đỗ Nghiên Thanh đương nhiên biết, cô ấy căn bản không hề ôm hy vọng Phương Mặc Dương có thể nương tay giúp cô ấy một lần. “Vậy cũng không thể chỉ xử phạt một mình cậu ấy, thật ra chúng tôi đều —”

Phương Mặc Dương kịp thời chặn lời cô lại, “Tôi chưa nghe được gì cả.”

Đỗ Nghiên Thanh ngẩn người, hoảng hốt nhận ra mình vừa nói gì, cô ấy gật gật đầu.

Lôi Vận Trình một mình chạy xong mười km, lúc về đến ký túc xá thì cả người cô đều cảm thấy trống rỗng, môi cô lạnh đến mức xanh mét. Đỗ Nghiên Thanh đã chuẩn bị nước nóng và quần áo sạch cho cô, ôm chăn bước đến ngủ cùng với cô.

“Chăn chúng ta không phải là ướt hết rồi sao? Chăn này ở đâu ra?” Lôi Vận Trình ôm bình nước nóng phát run. Đỗ Nghiên Thanh cười xảo quyệt, bàn tay bé nhỏ áp sát tai cô. “Đội trưởng.”

Lôi Vận Trình gật đầu, cô cuộn người như một bào thai nằm yên không nói chuyện. Đỗ Nghiên Thanh muốn an ủi cô, lại không biết nói từ chỗ nào, “Ngủ trước đi, trời sắp sáng rồi.”

Cả đêm Lôi Vận Trình không hề ngủ, ngày hôm sau hai mắt cô thâm quầng. Ở bên ngoài trời vẫn mưa to chưa dứt, thời tiết rét lạnh âm u khiến người khác vô cùng buồn bực. Không chớp mắt giống như cô còn có Hường Bắc Ninh và Lệ Vũ.

Giờ học môn Toán thường xuyên làm một vài bài kiểm tra trắc nghiệm, lúc phát bài kiểm tra xuống, Lệ Vũ vẫn chưa làm bài ngay lập tức, cậu ta ngấm nghĩa chiếc bút máy rồi chống cằm nhìn Lôi Vận Trình đang vui đầu cắm cúi làm bài ở phía trước. Giáo viên gọi tên Lệ Vũ nhắc nhở thời gian với cậu ta, lúc đó Lệ Vũ mới viết.

Chuông tan học vang lên, lớp trưởng giúp giáo viên thu bài kiểm tra, lúc thu đến chỗ Lôi Vận Trình, Hường Bắc Ninh nhỏ giọng nói với cô. “Tan học cậu khoan hăng đi.”

Cả nhóm bạn học cùng nhau đi ăn cơm, trong phòng học chỉ còn có bốn người bao gồm cả Đỗ Nghiên Thanh. Lệ Vũ bị Đỗ Nghiên Thanh trách mắng, cậu ta không phản bác mà chỉ cau mày nhìn Lôi Vận Trình. Hường Bắc Ninh kéo Lôi Vận Trình đến cuối lớp hỏi tình huống tối hôm qua, nhưng cô không nói gì cả, ung dung như thiên hạ không xảy ra chuyện gì.

“Anh ta không bảo cậu khai ra tên tất cả mọi người à?” Lệ Vũ bỗng nhiên mở miệng, “Ngày mai tớ sẽ đi tìm đội trưởng nói rõ mọi chuyện.”

“Tôi khuyên cậu đừng đi.” Đỗ Nghiên Thanh liếc cậu ta, “Cậu nói chưa dứt lời, vấn đề xử phạt của Lôi Vận Trình càng không có đường quay về, hơn nữa tất cả mọi người đều không trốn thoát được.”

Hường Bắc Ninh trầm ngâm, thể hiện đồng ý.

Ngoài dự đoán của mọi người, Phương Mặc Dương không hề đề cập vấn đề này trước mặt mọi người nữa, chỉ là lại tăng mạnh cường độ huấn luyện. Nhưng trong lòng ai cũng càng trở nên bất ổn và nặng nề hơn, cái cảm giác đó giống như tội phạm bị bịt mắt tử hình, biết có một họng súng đang nhắm ngay bản thân, biết sẽ chết nhưng lại không biết chết khi nào, sự tra tấn tâm lý vượt qua cả tra tấn thân thể.

Dường như ngày nào Lôi Vận Trình cũng bị Phương Mặc Dương giữ lại một mình, bọn họ nói gì, không ai biết. Hường Bắc Ninh và Lệ Vũ đều đã từng hỏi cô, cô chỉ cười nhạt, nói không có gì cả.

Làm sao không có việc gì cho được?

Bọn Hường Bắc Ninh không chỉ một lần thấy Phương Mặc Dương ra mệnh lệnh xúc tiến gánh nặng huấn luyện chạy vượt cho Lôi Vận Trình, nói bằng cách khác, đó chính là xử phạt về mặt thể xác.

Những đợt khẩn cấp vào nửa đêm càng lúc càng nhiều, khiến trong lòng mọi người đều hoảng sợ, có người không dám ngủ, không biết lúc nào lại nghe thấy được âm thanh tập hợp khẩn cấp. Nếu ngày nào có khả năng tập hợp khẩn cấp, Phương Mặc Dương sẽ nói cho một mình Lôi Vận Trình biết, hơn nữa là không cho cô nói cho người khác biết, nhưng... chỉ là “khả năng” sẽ có. Lôi Vận Trình thường cố nhịn cơn buồn ngủ vĩnh tai chờ âm báo, kết quả lúc nghe được âm thanh thì lại là sáng sớm lúc rời khỏi giường.

Cũng có đêm có thể thức đến ba bốn lần, mỗi một lần Phương Mặc Dương đều tìm được một vài nơi khiến anh ta không vừa lòng trên người Lôi Vận Trình, mức độ hà khắc khiến người khác tức sôi cả máu, sau đó

vì thế mà khiến toàn đội phải chạy năm km, cô thì mười km. Lúc trở về ký túc xá vẫn chưa kịp nhắm mắt đã nghe thấy âm báo rời khỏi giường, không cho lấy bất kì lý do gì vắng mặt vào buổi tập hợp ngày hôm sau.

Khóa huấn luyện thể lực phi hành chuyên nghiệp đã bắt đầu, thang đu, vòng lẩn, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn cho trường trình học. Vốn dĩ tiêu chuẩn là một phút trên hai mươi lần quay vòng lẩn(1) sẽ được vượt qua kiểm tra, người khác thì có thể hai mươi vòng, nhưng cô thì không được. Gần đây, mỗi ngày cô đều phải bỏ ra nhiều hơn người khác là chạy mười km, vòng lẩn bốn mươi vòng, tổng cộng tiến hành tám mươi lần đánh đu thang(2). Xong xuôi còn phải học thuộc lòng [Điều lệnh nội vụ], cũng không phải là học thuộc lòng suông thôi, mà là anh ta sẽ kiểm tra lấy điểm: Ví dụ như mục I trong điều thứ 17 và toàn nội dung của mục IV...

(1) Quay vòng lẩn

(2) Đánh đu thang

Bữa cơm chiều cô không dám ăn nhiều, cô sợ leo thang đu sẽ nôn ra. Buổi tối trở về Đỗ Nghiên Thanh để cháo lại cho cô, một muỗng cô cũng không chạm vào. Nằm ở trên giường cô không thể nhắm mắt lại, cứ hễ nhắm mắt là liền cảm thấy trời đất đều không ngừng quay tròn, quay tròn... Sau đó là nôn mửa, như muốn nôn ra cả dạ dày, cuối cùng nôn ra cả mật.

Đỗ Nghiên Thanh vì chuyện này mà đi tìm Phương Mặc Dương, anh ta chỉ nghe một hai câu thì quát đuổi cô ấy về. Hướng Bắc Ninh và Lê Vũ cũng đi tìm, kết quả còn thảm hại hơn, ngay cả cơ hội nói chuyện Phương Mặc Dương cũng không cho, trực tiếp ra lệnh hít đất một trăm cái, một trăm cái gập người, một trăm cái kéo xà.

Thật ra tất cả những thứ này bản thân cô có thể không thừa nhận, chỉ cần cô nói ra đêm đó còn có học viên nào uống rượu, cô có thể không bị khai trừ, cùng lắm là xử phạt mức cảnh cáo, bất kể là nhập vào hồ sơ. Đây chính là điều kiện mà Phương Mặc Dương đã ra cho cô, cô ở lại, thì có người sẽ bị khai trừ quân tịch, còn nếu cô rời đi, thì người khác được ở lại.

Phương Mặc Dương không yêu cầu cô ra quyết định ngay lập tức, nhưng mỗi ngày anh ta đều không ngừng ép cô. Ngay cả chính Chỉ đạo viên cũng nói anh ta đã ra tay hơi quá mức, dù sao Lôi Vận Trình cũng là một học viên nữ, nhưng không ai có thể xin Phương Mặc Dương bỏ qua được.

“Học viên nữ? Tôi chỉ phân biệt học viên giỏi kém, không phân biệt nam nữ.”

Cho dù cô ngụy trang che giấu tốt đến đâu, dấu cô có thể kiên trì, Phương Mặc Dương cũng biết cô sẽ nhanh chóng sụp đổ, cho dù là thân thể hay là tinh thần đi chăng nữa, chỉ nhìn vào ánh mắt là có thể nhận ra.

Trước khi sát hạch thể lực, Phương Mặc Dương nói một vài lời với các học viên: “Tôi đã muốn nói những lời này từ rất lâu, việc các em có thể kiên trì được ba tháng không nói lên được gì cả, nhưng tôi sẽ nói chúc mừng các em, chúc mừng các em đã tiến vào giai đoạn có sự đào thải càng nghiêm khắc hơn! Nhiệm vụ của tôi không phải là huấn luyện các em đủ tư cách làm phi công, mà là huấn luyện và tìm đủ mọi cách để loại những cậu ả, những tiểu thư ra khỏi Học viện Phi hành! Mà nhiệm vụ của các em chính là sử dụng mọi biện pháp để được ở lại nơi này! Các em muốn làm phi công, chỉ có ở nơi này, mới có thể cho các em — Cơ hội!”

Hai chữ cuối cùng trong lời nói khiến tất cả im lặng, Lôi Vận Trình biết lời nói này là nói cho cô nghe. Phương Mặc Dương nói rất đúng, cô phải nghĩ ra mọi cách để trở thành phi công, không phải chỉ vì ai đó, mà còn là vì bản thân cô. Bị anh ta dồn ép càng chặt, cô càng kinh ngạc khi phát hiện điểm mấu chốt của bản thân là chống đỡ và có sức lực tiềm tàng. Anh ta càng đả kích cô, cô càng không để cho bản thân ngã xuống.

Cuộc sát hạch thể lực trôi qua, không hề bất ngờ là có bốn người bị đào thải, trong đó cũng không có Lôi Vận Trình. Lúc đọc thành tích, Phương Mặc Dương âm thầm giương môi cười khê, cô vẫn đứng trên vài cái tên như trước. Trong tình trạng mỗi ngày ngủ không đủ giấc, tiêu hao thể lực lớn như thế chẳng những không làm thành tích cô tụt dốc mà ngược lại còn muốn tăng lên.

Nhưng mà, ở mỗi người đều có giới hạn, cô còn có thể nhẫn nại được bao lâu?

Lúc các học viên bị đào thải mang theo hành lý rời khỏi trường học thì tất cả mọi người đều đang ở khu tập luyện thang đu trên sân thể dục, Lôi Vận Trình đứng từ xa nhìn qua, đôi môi nhỏ nhắn của cô mím chặt, lúc thu hồi tầm mắt thì đúng lúc chạm phải Phương Mặc Dương. Ánh mắt của Phương Mặc Dương vẫn ẩn chứa vẻ xem thường và khiêu khích, dường như anh ta luôn luôn chờ cô đến đầu hàng.

Giáo viên ấn đồng hồ, hai người một tổ đánh đu thang. Khi đến phiên Lôi Vận Trình cô không nghe được tiếng gọi tên mình, dường như suy nghĩ đang trôi dạt đến vũ trụ nào đó. Hướng Bắc Ninh đề cao giọng nói nhắc lại một lần nữa, Lôi Vận Trình mới như người vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Giáo viên giảng sơ qua động tác trọng yếu. Mỗi ngày Phương Mặc Dương đều “tăng ca thêm giờ” huấn luyện cô, lẽ ra đúng lý là không nên xảy ra bất kì chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng mà chuyện ngoài ý muốn cứ xảy ra bất cứ lúc nào như vậy.

Trước khi đánh đu thang, Hướng Bắc Ninh đã cố ý nhắc nhở cô phải tập trung chú ý, mà Lôi Vận Trình đánh đu chưa đến mười vòng thì bỗng nhiên rơi xuống từ trên cao, đầu cô suýt chút nữa đã va đập vào nền đất. Hướng Bắc Ninh ở phía dưới nhìn chăm chăm vào tình cảnh của cô, nhưng cậu ấy lại không kịp bắt cô lại, cậu ấy chỉ có thể dùng chân chống đỡ một phần. May mắn là nhờ có phần chống đỡ đó, nếu không chuyện gì sẽ xảy ra, không ai dám nghĩ đến.

Giáo viên tức giận trách mắng cô một trận, đưa đến phòng y tế. Đỗ Nghiên Thanh bị dọa không ít, suýt chút nữa đã bật khóc, bị Phương Mặc Dương trừng mắt nên cô ấy đành nuốt nước mắt về.

Lúc Lôi Vận Trình ngủ mơ mơ màng màng thì cô mơ hồ thấy được thân ảnh của một người đàn ông bên cạnh giường mình, người đó khom người dịch góc chăn cho cô, bàn tay xoa trán cô. Lôi Vận Trình không nhìn thấy rõ dáng vẻ của người đó, chỉ có thể nghe thấy người đó cười khẽ, nhưng thanh âm đó lại chợt xa chợt gần.

“Có phải sợ lắm không?”

Một câu nói bình thường nhưng trong tích tắc lại khiến nước mắt của Lôi Vận Trình trào ra, cô nắm lấy tay người đó không buông, khóc đến mức như không thể khống chế được. “Phong Ấn... Phong Ấn...”

Hướng Bắc Ninh cau mày thật chặt, ngón tay lau nước mắt đang chảy ra của cô, vỗ nhẹ tay cô an ủi.

“Đau... Đau quá...” Lôi Vận Trình nói mê, làm thế nào nước mắt cô vẫn không ngừng lại được. Sau lưng cô cũng bị bầm một vùng, ngoại trừ trầy da cũng may là không để lại hậu quả gì đáng kể, sự may mắn của cô khiến bác sĩ cũng cảm thấy thần kỳ.

Hướng Bắc Ninh xốc chăn lên xem xét vết thương của cô, khi thấy không xuất hiện vấn đề gì mới cậu ấy yên tâm. Những lời cậu ấy an ủi không biết cô nghe được bao nhiêu, trong miệng cô không ngừng lặp lại cái tên của một người, cái tên của một người đàn ông. Tay của Hướng Bắc Ninh vẫn còn bị cô nắm lấy, phảng phất như đang nắm lấy chiếc phao cứu đuối của cô.

Hướng Bắc Ninh bình tĩnh nhìn cô, chậm rãi khom người xuống, dùng động tác cực nhẹ hôn vào trán của cô, cậu ấy nhỏ giọng nói: “Đừng khóc, ngủ một giấc thật ngon, tỉnh lại sẽ không đau nữa, ngoan, Trình Trình...”

Tay đặt trên khóa cửa của Lệ Vũ rút lại, cậu ta rón ra rón rén lui ra ngoài, tìm một nơi không có người lấy thuốc lá Trung Hoa ra hút một hơi. Hút hết một điếu, chuẩn bị trở về, lúc xoay người lại thì phát hiện Phương Mặc Dương đang đứng ở phía sau cậu ta không biết đã bao lâu rồi.

Mũi chân Phương Mặc Dương cọ cọ lên mẫu thuốc lá trên nền đất, cười: “Trung Hoa à, còn nhỏ tuổi mà đẳng cấp không thấp nha.”

Trong lòng Lệ Vũ nặng trĩu...

Lúc Phong Ấn nghe từ chính miệng Phương Mặc Dương nói Lôi Vận Trình ngã từ trên thang đu xuống thì cả người anh bật dậy từ trên giường, dọa Bùi Dịch nhảy dựng lên. “Cậu là xác chết vùng dậy à?”

Phong Ấn nhắm mắt lại, trước mắt anh tất cả đều hiện lên cảnh tượng mơ hồ thịt máu đáng sợ, anh nắm chặt điện thoại hỏi Phương Mặc Dương: “... Cô ấy... hiện nay sao rồi?”

Phương Mặc Dương bán một chút thông tin, “Không thể tham gia huấn luyện, lên lớp cũng vắng mặt, cậu nói đi?”

Phong Ấn xoa ót của mình, anh không thể phân định đâu thật đâu giả trong lời nói của anh ta. “Có người chăm sóc không?”

“Đã chuyển đến bệnh viện quân khu, có chuyên gia trông nom.” Phương Mặc Dương thấy anh không nói chuyện thì cười nhạt. “Không phải cậu muốn tôi đi chăm sóc cô ấy đó chứ? Tôi là đội trưởng cô bé của cậu chứ không phải là bảo mẫu.”

Bùi Dịch dốc sức tranh giành nhà vệ sinh xong xuôi, trở về thì thấy Phong Ấn đang đứng trước cửa sổ, tay khoanh trước ngực, sắc mặt u ám. “Xảy ra chuyện gì thế?”

Phong Ấn trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười. “Lúc trước anh và chị dâu quen biết nhau thế nào?”

“Là bạn học, từ trung học đã không xa nhau.” Nói đến vị hôn thê, Bùi Dịch đương nhiên là đắc ý.

“Sao bây giờ mới chuẩn bị kết hôn?”

Bùi Dịch nhún vai, vẻ mặt mang theo sự đau khổ. “Không gặt cậu, anh đã từng nghĩ đến việc chia tay, làm phi công là giấc mộng từ nhỏ của anh, nhưng cô ấy lại rất nhất gan, cho đến bây giờ cũng không dám hỏi đến những chuyện phi hành của anh.”

Phong Ấn gật đầu, Bùi Dịch cũng không nói thêm gì nữa, có vài chuyện không cần nói quá nhiều.

“Nhưng mà tìm hiểu nhau nhiều năm như thế, anh và cô ấy cũng không chia tay, sống hay chết cũng chỉ có cô ấy.” Bùi Dịch nở nụ cười thoải mái, vỗ vỗ vai anh.

...

Ai cũng không nghĩ đến Lôi Vận Trình trải qua một giấc ngủ không hề bình lặng, cô liên tục phát sốt, hốt hoảng, lơ mơ, lúc mở mắt, ánh mắt như không có tiêu cự, miệng cô không ngừng nói mê. Có khi nghe hiểu, có khi người khác hoàn toàn không hiểu cô đang nói thảm điều gì.

Cô nằm mơ, trong giấc mơ trời đất quay cuồng, tất cả cảnh vật xung quanh đều chuyển động. Cô không đứng vững, muốn túm lấy thứ gì đó, vươn tay ra thì thấy hai tay trống trơn. Phong Ấn đứng cách cô không xa đang lạnh lùng nhìn cô, không giúp cô, anh lạnh lùng làm trái tim người khác lạnh cóng. Khắp người cô đang mang toàn là trang bị, chiếc ba lô nặng trĩu khiến cô đứng không vững, hai chân giống như đang bị buộc vào tảng đá. Thân ảnh của anh càng lúc càng trở nên mơ hồ, cô bất lực, trơ mắt nhìn anh biến mất trước mặt mình.

Trong bóng đêm, cô nghe có người gọi tên mình, gọi hết lần đến lần khác.

Cô cố gắng lắng nghe xem là giọng nói của ai, không biết vì sao giọng nói kia lại khiến cô đau lòng sắp chết. Mỗi một tiếng gọi cô, đau tựa như con dao nhỏ lóc lấy một miếng thịt trên người.

Rất đau, đau đến mức cô muốn moi tìm ra vút bỏ...

Bỗng nhiên Lôi Vận Trình mở to mắt, cô hé môi thở gấp dồn dập. Cả người đầy mồ hôi, hốc mắt cô bị sưng mù bao phủ. Một người đàn ông vén phần tóc ẩm ướt trên trán cô, nâng cằm cô lên.

“Vừa rồi là mơ thôi, anh ở đây, Trình Trình, nhìn rõ xem, là anh đây.”

Lôi Vận Trình dùng tất cả sức lực mới có thể chuyển ánh mắt tập trung lên người trước mặt này. Cô thấy anh mặc một bộ quân trang màu xanh lam, cổ áo mở rộng, trên chiếc cằm cương nghị râu đã mọc lởm chởm, vòng xoáy cuộn cuộn màu đen trong ánh mắt khiến người khác hoảng sợ.

Ngón tay Phong Ấn vuốt ve làn da cô, một lúc lâu sau anh mới cất giọng nói khàn khàn: “Trình Trình, thấy rõ không? Anh là ai?”

Đôi môi tái nhợt của Lôi Vận Trình hơi giương lên, cô vẫn còn đang kinh ngạc theo dõi vẻ mặt anh, nước mắt lặng lẽ tuông trào. “Anh không phải là...”

“Gì?” Phong Ấn không hiểu lời cô.

Bàn tay vươn ra của Lôi Vận Trình dừng lại ở giữa không trung, vô lực buông xuống bên giường, lẩm bẩm: “Sao tôi vẫn còn nằm mơ nữa...”

Trong yết hầu của Phong Ấn xông lên một cảm giác căng ra đau đớn, không hiểu sao trái tim lại nặng trĩu tới vậy, nắm lấy tay cô chạm vào mặt mình.

“Anh đảm bảo, lúc này là thật.”

16. , Chương 21

Chương 21. Gặp mặt (II)

Phong Ấn vốn tưởng rằng Lôi Vận Trình thấy mình sẽ vui mừng khóc rống lên, nhưng trên thực tế thì chỉ có khóc, không hề có vui mừng.

Cô sốt rất cao, lúc này, việc nhận ra anh không hề dễ dàng đối với cô, anh còn có thể mong chờ cô thế nào nữa đây? Lôi Vận Trình tỉnh lại không được bao lâu thì lại ngủ tiếp, Phong Ấn ngồi bên cạnh giường cô trầm mặc không nói gì. Lần gặp mặt gần đây nhất là vào một năm trước, cô vào học viện quân sự chẳng qua chỉ mới mấy tháng, nhưng cô đã thay đổi hoàn toàn.

Lúc y tá thay thuốc cho cô anh ở ngay bên cạnh, cô gầy đến mức khiến người khác đau lòng, nhìn khắp người cô không có nơi nào thừa. Anh vươn tay vuốt mái tóc ngắn của cô, ngón tay xuyên qua những sợi tóc cũng giống như đang có gì đó chảy vào lòng anh. Cô ngủ không được bình yên, thường hay cau mày, cho dù có bất kì tiếng động nào cũng khiến thân thể cô kéo căng. Phong Ấn nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, trong lòng anh vô cùng chua xót.

Lúc Phương Mặc Dương bước vào phòng, Phong Ấn giống như pho tượng, dường như anh chỉ chăm chú nhìn một mình cô, không hề phát hiện anh ta đã vào phòng. Anh ta ho nhẹ một tiếng, đi đến bên cạnh giường bệnh đưa mắt xem xét tình hình vết thương. “Tình hình thế nào rồi?”

Pho tượng nào đó phục sinh, “Chúng ta ra ngoài nói đi.”

Ngoài phòng bệnh có một ban công lộ thiên với diện tích sân khá rộng, có bệnh nhân ở đó phơi nắng, chơi cờ, tán gẫu, có người làm một vài động tác vận động đơn giản. Phong Ấn ngồi trong một căn nhà nghỉ, suýt chút nữa anh đã đánh nhau với đội trưởng trước kia của mình. Nhưng chỉ là suýt chút nữa, bởi vì anh biết đây không phải trách nhiệm của Phương Mặc Dương.

Phong Ấn không hé môi, nhưng Phương Mặc Dương biết anh đang nghĩ gì. “Cậu không biết ngược mà còn muốn chất vấn tôi? Cậu cũng đã từng là học viên của tôi, không biết cách thức tôi dẫn dắt cậu sao? Vậy nói thử xem là ai nhờ tôi ‘chăm sóc’ cô ấy? Là ai nói sợ tôi thương hoa tiếc ngọc không xuống tay được?”

“Em cũng chưa nói gì...” Phong Ấn có phần bất đắc dĩ nở một nụ cười.

Khóe môi Phương Mặc Dương cong lên đầy châm biếm. “Tôi dẫn dắt các người mà không biết trong đầu các người nghĩ gì sao?”

Phong Ấn đưa cho anh ta điều thuốc đã hút hơn một nửa, “Trước kia em và Lục Tự đã từng cân nhắc, anh khéo đọc nội tâm người khác như thế vậy tương lai anh có tìm được vợ không? Phụ nữ như đóa hoa nhỏ muốn bày trò đùa giỡn đều bị anh nhìn ra, đáng sợ quá.”

Phương Mặc Dương ghen hòng phun ra một làn sương nước, ánh mắt nhìn về phía xa xôi. “Đúng là về điểm tìm ra cách để nhìn thấu suy nghĩ của phụ nữ thì thật là đau đầu.”

Phong Ấn nhíu mày, “Lời này nghe rất thú vị đấy? Cô gái nhà ai lại không may như vậy?”

Phương Mặc Dương cười, sao anh ta lại càng thấy bản thân mình không may nhỉ? Rõ ràng tâm tư của Đỗ Nghiên Thanh anh ta hoàn toàn có thể nhìn ra, nhưng lại giả vờ không muốn biết.

“Lôi Vận Trình là hạt giống hiếm thấy, môn văn hóa thì không cần phải nói, cô ấy vào bất kì trường nào cũng không có vấn đề gì, đầu óc thông minh, phản ứng linh hoạt, tính cách hài hòa, đủ trầm ổn và bình tĩnh, không phô trương cũng không trầm lắng, thành tích rất vượt trội, dường như chưa hề có hạng thấp, nói thật... Cô ấy khiến tôi rất hưng phấn.” Phương Mặc Dương cố ý nói sang chuyện khác, không muốn bản thân lại nghĩ đến cô bé làm người khác đau đầu kia.

Phong Ấn đang hút một hơi thuốc thì sắc từ phổi rồi ho khan kịch liệt. “Nếu như không có những câu nói đầu, em sẽ cho rằng anh để ý đến cô ấy.”

Phương Mặc Dương tức giận hừ một tiếng. “Dựa theo sức hấp dẫn mà nói, bản thân tôi thấy Lôi Vận Trình không hề thiếu, tôi cho rằng cậu nên sống thật với lòng mình, lớp trưởng và cả lớp phó nhóm tôi đều đang nhìn chăm chăm vào cô ấy, hai thằng nhóc đó đang âm thầm tranh tài cao thấp.” Hướng Bắc Ninh và Lê Vũ đã có ý với Lôi Vận Trình từ rất sớm, hai anh chàng còn giả vờ như không có việc gì, cứ nghĩ đến chuyện này Phương Mặc Dương lại cảm thấy thú vị.

Phong Ấn không đồng ý, “Số đào hoa của con bé đó còn rất nhiều, Lục Tự cũng là đại thần theo đuôi con bé.”

Lúc này đổi lại thành Phương Mặc Dương bị sắc thuốc, “Lục Tự?” Anh ta lắc đầu bật cười. “Nhưng mà cậu ấy là dạng người không hề buông tay.”

Phong Ấn cười khê, không tập trung, “Em... Không nên đến.”

“Đúng là giờ phút này cậu không nên đến, không thích cô ấy thì nên tuyệt tình một chút.” Một câu nói của Phương Mặc Dương khiến bầu không khí trở nên nghiêm túc, nhưng đề tài câu chuyện lại nhanh chóng quay ngược trở lại. “Nhưng mà cậu đã lựa chọn đến đây rồi, có một số việc cũng không cần phải kiên trì nữa, phụ lòng một cô gái tốt như vậy rất không có đạo đức. Đương nhiên, tôi sẽ rất hài lòng khi thấy cậu không cần đến cô ấy, như vậy rất có lợi cho tính cách trưởng thành của cô ấy.”

Trong những học viên nữ phi công, Lôi Vận Trình là người đứng đầu. Chỉ tiếc, cô là nữ giới.

Tính kiên trì, chăm chỉ và chấp nhất trên phương diện tính cách rất có ưu điểm, nhưng đồng thời dường như điểm khuyết cũng ngang nhau: Dễ xử lý theo cảm tính. Ước nguyện ban đầu lần cuối cùng cô đến Học viện Phi hành đều là vì Phong Ấn, kể cả việc dốc sức nỗ lực của cô cũng là vì một người đàn ông, mà phi hành là phải xuất phát từ lòng nhiệt tình yêu thương chức nghiệp quân nhân cả yêu thương phi hành. Vì tình yêu không phải là không thể được, chỉ là một con người khi còn hiện hữu trên đời luôn có một số việc khiến họ theo đuổi, nếu cho rằng nó là điều duy nhất, sẽ rất dễ dàng khiến bản thân mất đi chính mình.

Chỉ vì hai chữ tình yêu, thay đổi con người một cách toàn diện, bạn vĩnh viễn không biết ngay sau đó, nó sẽ cho bạn niềm vui mừng khôn xiết hay vẫn là sự tổn thương long trời lở đất.

Sốt liên tục trong vài ngày, cuối cùng nhiệt độ cơ thể của Lôi Vận Trình cũng dần dần hạ xuống, độ cao của nhiệt kế càng lúc càng xuống thấp khiến tảng đá trong lòng Phong Ấn như được nhấc xuống. Anh đi lấy cơm cho cô, lúc trở về thì thấy cô đã tỉnh dậy, trợn tròn mắt sững sờ nhìn anh. Gương mặt nhỏ nhắn gầy gò, con người như thủy tinh đen chuyển động theo động tác của anh, đáng vẻ đáng yêu có phần ngốc nghếch.

Phong Ấn làm xong việc thì ngồi bên giường, vỗ nhẹ mặt cô, anh cảm thấy buồn cười. Lôi Vận Trình chớp mắt nhìn anh, dường như vẫn không thể tin được việc thấy anh là sự thật, cô lấy tay ra khỏi chăn, vươn lên chạm vào chiếc áo quân nhân của anh, do dự một lúc lại chạm vào mu bàn tay anh.

Hành động của cô khiến trong lòng Phong Ấn dâng lên từng cơn chua xót không nói nên lời, anh bắt lấy rồi nắm ngược lại tay cô, nghiêng người chống hai tay ở hông cô. “Đừng nghi ngờ nữa em gái niềng răng, là anh thật mà.”

Lối xưng hô quen thuộc cuối cùng cũng khiến anh thấy được phản ứng mà anh đã âm thầm mong chờ ở cô, hốc mắt cô đỏ lên, ở đáy mắt như chứa đựng hơi nước mông lung. “Phong — Khụ—”

Cô vừa định mở miệng nói chuyện, giọng nói khàn khàn giống như âm thanh của cái chiêng bị hỏng, cô không nhận được mà ho khan dữ dội. Phong Ấn lấy ly nước rồi múc một thìa đưa đến miệng cô, anh vẫn không quên trêu chọc: “Chim sơn ca sao lại biến thành quạ đen rồi?”

Lôi Vận Trình cứng đờ, cô kéo cao chăn phủ kín đầu. Phong Ấn cười, “Biết ngưng ngừng à, có tiến bộ, anh còn tưởng rằng em không biết hai chữ ngưng ngừng viết thế nào chứ.”

Lôi Vận Trình không nói chuyện, cô lấy chăn đắp kín từ đầu đến chân.

“Uống nước này, em nóng ran rồi kìa.” Phong Ấn túm túm chăn, cô vẫn không chịu mở ra. “Mở ra, em gái niềng răng, không uống nước sẽ không có sức lực đó, không đẹp nữa, anh không thích cô nhóc xấu đâu nha... Anh sẽ đi đó.”

“... Anh đi đi.”

Bên dưới chăn truyền đến thanh âm buồn bã, âm lượng không lớn, nhưng rất kiên định. Về mặt của Phong Ấn trở nên nghiêm túc, anh uống một hộp nước, bỗng nhiên anh kéo chăn xuống, xoay gương mặt nhỏ nhắn của cô lại, rồi nâng cả đầu lên, sau đó môi anh phủ lên môi cô, mạnh mẽ cạy mở bờ môi cô.

Trong lúc nhất thời Lôi Vận Trình không phản ứng kịp, chờ đến lúc cô phản ứng trong đầu đã trống rỗng. Nước từ miệng anh chuyển sang miệng cô, còn có lưỡi của anh mút lấy đầu lưỡi cô, hôn đến mức cô thở không nổi.

Nụ hôn kéo dài không lâu, mặc dù ngắn ngủi nhưng lại rất mãnh liệt. Phong Ấn ngậm lấy môi cô, trực tiếp nhìn vào đáy mắt cô. “Anh không đi.”

Ánh mắt Lôi Vận Trình mê man, “Gì hả...”

Phong Ấn cắn nhẹ bờ môi mềm mại của cô. “Anh không đi, em gái niềng răng, Phương Mặc Dương không có nhân tính, dồn ép em thành như thế này, bây giờ đến lượt anh chăm sóc em.”

Lông mày Lôi Vận Trình khẽ nhíu lại, có một dòng nước trong suốt chảy ra từ mắt cô. “Anh gạt người ta, anh không... Không thích em.”

Phong Ấn hôn lên nước mắt cô. “Anh thích.”

Lôi Vận Trình khóc càng dữ dội, “Vậy thì tại sao lại để Lục Tự gọi em là em gái niềng răng?”

Cách xưng hô này chỉ có Phong Ấn mới được gọi, bởi vì từ nhỏ, ai mà gọi cô như thế sẽ bị Lôi Dật Thành đánh, nhưng do Lôi Dật Thành nhỏ hơn Phong Ấn hai tuổi nên đánh không lại anh, dần dà nick name này lại biến thành chuyên môn độc quyền của anh. (Phong Lin: Do chơi với nhau từ nhỏ, nên tứ quyết định edit xưng hô “cậu/tớ” cho Phong Ấn và Lôi Dật Thành, như thế thấy thân thiết hơn).

Phong Ấn không trả lời.

“Tại sao để Lục Tự gọi em là em gái niềng răng?”

Lôi Vận Trình truy vấn, nhưng vẫn không có được đáp án, cô tức giận nghiêng đầu, để lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh. Phong Ấn cúi đầu hôn lên gáy cô, anh thờ dãi không để ai nghe được. “Sau này cậu ấy còn gọi em như vậy, anh sẽ thay Lôi Dật Thành đánh cậu ấy.”

Lôi Vận Trình cảm thấy bản thân rất vô dụng, nước mắt vẫn không ngừng rơi, cô khóc đến cả người đều run lên. Phong Ấn không hiểu vì sao cô đã sốt lâu như thế mà cơ thể vẫn còn hơi nước để chảy ra nhiều như vậy.

Đang lúc anh không biết nên khuyên ngăn cô ngừng khóc bằng cách nào thì thấy có một cô y tá đẩy cửa đi vào, cô y tá thấy hai người đang dính vào nhau thì không nhịn được cười. “Bệnh nhân phải đổi thuốc, giờ hai người chờ một chút hay là tôi chờ một chút?”

Phong Ấn lập tức đứng lên, gật đầu xin lỗi. Trên lưng Lôi Vận Trình có vùng bị trầy da, ở phía trên một chút có vùng bị sưng to, bây giờ vết sưng đã biến mất, vùng da trầy cũng bắt đầu khép miệng.

Sau khi kiểm tra xong cô y tá vô cùng vui mừng. “Hồi phục tốt lắm, chắc là sẽ không để lại sẹo, nhưng mà có để lại sẹo bạn trai cô cũng sẽ không vì vậy mà không cần cô đâu.”

Mặt Lôi Vận Trình nóng lên, “Anh ấy không phải bạn trai của tôi, là... Anh trai tôi.”

Cô y tá đương nhiên không tin, ai lại không từng trải qua khoảng thời gian ngốc nghếch ngây thơ chứ? Cô y tá nhìn nhìn anh chàng đẹp trai đang tức giận ngồi bên cạnh, trêu ghẹo. “Vây tình cảm của ‘anh em’ hai người thật sự là tuyệt vời trên mức bình thường nha.”

Phong Ấn chỉ cười không nói, chờ cô y tá đi rồi anh mới mở hộp cơm trên bàn ra, gấp một miếng khoai tây đưa lên miệng cô.

“Anh trai cho em gái ăn cơm.”

Lôi Vận Trình nhớ lại cách anh vừa mớm nước cho cô, gương mặt cô bỗng chốc trở nên nóng như lửa.

Hướng Bắc Ninh xin phép đến thăm cô, còn mua theo rất nhiều thứ, nhưng khi cậu ấy đẩy cửa phòng bệnh, khoảnh khắc nhìn thấy một người đàn ông đang đưa lưng về phía mình thì trái tim cậu ấy đập mạnh. Phong Ấn quay đầu, nhìn Hướng Bắc Ninh và đồ đạc trong tay thì đã đoán được vài phần cậu ấy là ai.

Hướng Bắc Ninh nhìn Lôi Vận Trình, cậu ấy gật đầu với Phong Ấn. “Tôi là lớp trưởng của Lôi Vận Trình, đến xem cậu ấy bình phục sao rồi.”

Quả nhiên là anh ta, Hướng Bắc Ninh nở nụ cười.

Lôi Vận Trình ngủ, Hướng Bắc Ninh không đánh thức cô, cậu ấy trò chuyện với Phong Ấn một lát. Cách giờ tay nhắc chân của Phong Ấn đều đậm khí chất quân nhân, trầm ổn, lão luyện đầy tự tin, trên người anh có một loại khí chất hồn nhiên sẵn có, điều này khiến Hướng Bắc Ninh cảm thấy có áp lực rất lớn.

Phong Ấn nhận ra sự nghi hoặc của cậu ấy, anh cười cười. “Cứ xem tôi như sư huynh của các cậu đi.”

Trong lòng Hướng Bắc Ninh như bị đình trệ, hóa ra là cậu ấy đúng, Lôi Vận Trình muốn làm phi công thật sự là vì người đàn ông trước mặt này.

Lôi Vận Trình thức dậy thì đã rất muộn, Phong Ấn nói cho cô nghe Hướng Bắc Ninh đã đến thăm cô. “Hướng Bắc Ninh là học viên xuất sắc nhất trong đội các em à?”

Lôi Vận Trình gật đầu, “Môn văn hóa em và cậu ấy ngang ngửa nhau, nhưng thể lực của em luôn không bằng cậu ấy, đùi cậu ấy không biết có phải là mô-tơ không nữa, em làm thế nào cũng không đuổi kịp.”

Dáng vẻ cảm hận của Lôi Vận Trình đặc biệt rất đáng yêu, Phong Ấn bỏ quả táo làm đôi đưa cho cô một nửa. “Cổ lực ở chân con gái lúc nào cũng kém hơn con trai hết.”

“Em đã rất nỗ lực luyện tập!” Lôi Vận Trình hung hăng cắn quả táo một cái.

Hạ sốt khiến con người ta có tinh thần hơn, có đủ sức lực để nói chuyện, không còn mang dáng vẻ bị bệnh nữa, Phong Ấn bỗng nhiên cảm thấy Lôi Vận Trình có sức sống như thế rất tốt đẹp. Anh đến thành phố C, lúc lần đầu tiên gặp cô, anh đã không dám tin vào hai mắt mình, cô gái nằm trên giường bệnh kia làm sao có thể là cô được? So với dáng vẻ nổi giận, vẻ mặt sốt mê của cô càng làm anh khó chịu hơn.

“Đỗ Nghiên Thanh nói không sai, tâm lý của Phương Mặc Dương vô cùng biến thái, khuynh hướng ngược đãi thật sự là rất trầm trọng, dường như mỗi ngày anh ta đều cho em chạy mười km!” Lôi Vận Trình kể về tội trạng của Phương Mặc Dương, cô vung nắm đấm tay nhỏ của mình lên.

Phong Ấn chỉ im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng lại đánh dẹp Phương Mặc Dương cùng với cô. Y tá trực ca đêm đến gõ cửa, nhắc nhở thời gian với anh. Phong Ấn nhìn đồng hồ, anh lấy ly nước sôi rồi đặt lên bàn nhỏ ở đầu giường cô. “Em nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai anh lại đến với em.”

Lôi Vận Trình gật đầu, lúc anh xoay người bỗng nhiên cô giữ chặt lấy tay anh, Phong Ấn trêu chọc cô: “Sao, muốn bảo anh ở lại với em phải không?”

Lôi Vận Trình mím môi, nhìn chòng chọc vào anh rồi chậm rãi gật đầu.

Vẫn dĩ Phong Ấn cho rằng cô đùa, nhưng càng lúc anh càng phát hiện vẻ mặt của cô rất nghiêm túc. Phong Ấn do dự một lúc, sau đó anh ngồi xuống bên cạnh cô. “Có biết em đang nói gì không? Buổi tối, em bảo anh ở lại?”

Lôi Vận Trình hít vào thật sâu, nhìn thẳng vào trông mắt thâm thúy của anh.

“Có thể không?”

...

Phong Ấn nhìn chăm chăm vào cô, anh nghiêm ngẫm, sau đó môi anh cong lên. “Bảo anh ở lại, không sợ anh ăn em à?”

Trái tim Lôi Vận Trình đập mạnh, hô hấp rối loạn ngay lập tức.

17. , Chương 22

Chương 22. Em muốn tắm

Phong Ấn vừa rời khỏi, Lôi Vận Trình nằm trên giường nhàm chán đùa nghịch chiếc điện thoại di động anh đã cố ý để lại cho cô. Chơi game một lúc cô cảm thấy vô vị, bắt đầu tiện tay lục lọi mục lưu trữ tin nhắn của anh.

— Hạ.

Lúc thấy chữ này, trực giác khiến Lôi Vận Trình nghĩ ngay đến Hạ Viêm Lương, cô cảm thấy dường như bản thân hơi bị rối loạn thần kinh. Họ Hạ nhiều như thế, sao cứ phải là cô ta?

Bỏ điện thoại xuống, thay đổi một tư thế nằm thoải mái chuẩn bị ngủ, nhưng hôm nay cô đã ngủ rất nhiều, bây giờ một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có. Màn cửa sổ mở ra một nửa, nằm trên giường cô có thể thấy mặt trăng ở trên cao. Lôi Vận Trình cắn đầu ngón tay, suy nghĩ của cô đã phiêu bạt đến mục lưu trữ tin nhắn của anh, cô dứt khoát mở ra xem một lần. Hiện thị cùng với chữ “Hạ” là thời gian cuộc trò chuyện cuối cùng vào giữa trưa ngày hôm qua.

Lôi Vận Trình do dự một lúc mới mở hộp tin nhắn, kết quả đã làm cô thất vọng, trong hộp tin trống rỗng, ngay cả tin rác cũng không có.

Không hiểu vì sao tâm trạng Lôi Vận Trình lại bị điều này làm buồn bực, nhưng cũng vì điều phiền chán này, cô dần dần tiến vào giấc mộng đẹp. Giữa khuya, lúc cô nghe được tiếng mở cửa phòng rất khẽ, cô còn tưởng rằng đó là y tá trực ca, cô không để ý đến, cho đến khi phát hiện tiếng bước chân chẳng những không đi xa mà ngược lại còn tiến đến giường, cô mới cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Vẫn chưa kịp xoay người, đã bị một bàn tay che mắt lại, giọng nói đàn ông trầm thấp trong bóng đêm truyền đến. “Đừng lộn xộn, tôi đến để cướp tiền, nếu cô không nói thật chỗ cất, tôi sẽ chuyển sang cướp sắc.”

Lôi Vận Trình nhin cười, “Nhưng mà tôi không có tiền.”

Phong Ấn nắm tay cô xuống, quả nhiên trên trán có một vết nhỏ đỏ ửng. “Búng một cái đã đỏ, mềm mại như vậy.”

“Ai lại da dày thịt béo giống như anh, em là con gái.” Lôi Vận Trình đúng là rất đau, cô bắt mẫn đắm nhẹ vào vai anh.

Phong Ấn không né không tránh để mặc cô quấy rối, “Con gái thì đáng lí ra nên được bảo vệ, làm một vài chuyện mà con gái nên làm, trải qua cuộc sống nên có của một cô gái, chứ không phải là chịu sự huấn luyện giống như đàn ông.”

Ý trong lời nói của anh không phải Lôi Vận Trình nghe không hiểu. “Đó là suy nghĩ của anh, không phải cô gái nào cũng bằng lòng cả đời làm đóa hoa ảm nhà, em có sự theo đuổi của bản thân em, những cố gắng và cả những trả giá.”

“Cái để em theo đuổi đáng giá như vậy sao?” Phong Ấn dừng lại một chút, “Em có nghĩ đến điều đó sẽ trở thành quấy rối người khác không?”

Con người đen của Lôi Vận Trình như bị ngưng trệ, cô dè dặt hỏi anh: “Anh... Chán ghét em à?”

“Muốn nói thật?”

Lôi Vận Trình gật đầu.

Phong Ấn xoa xoa ngưỡng mặt cô, “Không chán ghét, hơn nữa luôn luôn rất ngưỡng mộ Lôi Dật Thành, vì sao anh không có một cô nhóc tốt như vậy làm em gái, tốt nhất là giống như em, lúc nhỏ mang theo một bộ niềng răng.”

Lôi Vận Trình bĩu môi, gạt tay anh ra, “Bảo bố mẹ anh sinh một đứa cho anh đi, không phải tốt lắm sao.”

Phong Ấn cười khê, “Vậy thì rất phiền phức, không phải đã có sẵn sao, đến đây, gọi một tiếng anh trai cho anh nghe.”

“Em không gọi.” Lôi Vận Trình xoay mặt cự tuyệt, từ nhỏ đến lớn, lối xưng hô “anh trai” cô dùng để gọi anh đều có giới hạn.

“Không phải em nói với y tá anh là anh trai của em sao?”

“...” Lôi Vận Trình trừng mắt liếc anh một cái rồi dứt khoát xoay người nằm đưa lưng về phía anh, bầu không khí trở nên bế tắc.

Tư thế nằm của Phong Ấn vẫn không đổi, nhìn chiếc ót đen bóng của cô. “Em không thấy vùng bị trầy trên lưng em, không thấy dáng vẻ bất tỉnh của em, em sốt cao đến mức cho dù mở to mắt cũng không nhận ra anh là ai... Ngay từ đầu, anh đã không dám tin rằng cô nhóc vui vẻ lại biến thành như vậy, Trình Trình, em muốn để cho anh thấy một mặt khác của em, chính là những điều này, tất cả, đáng giá sao?”

Lôi Vận Trình cắn góc chăn không phát ra tiếng động, như đang cố gắng đè nén điều gì đó.

Cô muốn hỏi anh, có phải sự nỗ lực của cô trong mắt anh chẳng qua chỉ là một trò cười hay không, giống như một thằng hề trong vở kịch, cho dù khóc cũng sẽ bị người khác cho rằng đó là lấy lòng khán giả.

Cô muốn hỏi anh, nếu cô bằng lòng nhận lấy sự tra tấn khắc nghiệt cả thể xác lẫn tinh thần gấp mười lần cho dù chỉ để đổi lấy một phần tình yêu của anh cô cũng luyện tiếc không tha.

Nhưng cô không hỏi anh. Cô yêu anh, chính cô cũng không muốn đặt bản thân vào một vị trí hèn mọn như thế, cho dù ngày cô quyết định đi theo anh vị trí đó đã được định sẵn.

“Anh suy nghĩ về em quá đơn giản.” Lôi Vận Trình ra vẻ thoải mái, “Một trong một triệu người mới tìm được một nữ học viên có thể nhận sự huấn luyện của một phi công, đó là sự tôi luyện về thể chất lẫn ý chí, em cảm thấy rất vinh hạnh và tự hào vì điều đó, à, cái đó nói thể nào nhỉ, mỗi một vết sẹo trên người của quân nhân đều là vinh quang, là quý giá, huân chương chiến tích độc nhất vô nhị, làn da lại rất khỏe, đã từng bị thương rất lớn nhưng vẫn không để lại sẹo, chỉ trầy da có chút cũng không có gì sợ hãi.”

Có một sức lực bỗng nhiên kéo cô lại, hốc mắt đang ngập nước của cô vẫn chưa kịp lau đi đã hoàn toàn phơi bày trước mắt anh. Những lời mà ngay từ đầu Phong Ấn muốn nói bỗng chốc anh quên sạch sẽ, đầu ngón tay chạm vào khóe mắt cô, một dòng ẩm ướt chạy dọc theo ngón tay anh. “Cuối cùng... Em đang muốn điều gì?”

Lôi Vận Trình không phải là một cô gái chỉ biết cố chấp bám lấy, những lúc nên ra tay cô tuyệt đối sẽ không do dự. Bàn tay mảnh khảnh xoa xoa gương mặt anh, ôm lấy cổ anh kéo xuống, ngẩng đầu lên hôn lên môi anh.

“Em, em... Em muốn anh.”

Phong Ấn không để cô hôn sâu hơn, anh tách môi mình khỏi môi cô, “Anh đã nói rồi, cho dù em là em gái hay là phụ nữ, đối với anh mà nói ý nghĩa không có gì khác nhau.”

Lôi Vận Trình nhìn thẳng vào mắt anh, “Phong Ấn, anh dám nói lời này là thật không?”

“Em muốn hỏi gì?”

“Nếu anh nói với em, anh chán ghét em, nếu vậy tình cảm em dành cho anh sẽ dừng lại ở đây, tuyệt đối sẽ không hề nhắc lại nữa dù chỉ nửa chữ, anh là bạn của anh trai em, là anh trai của em.”

“...”

“Còn cả việc tại sao anh lại xin phép nghỉ rồi đến đây? Để gặp một cô em gái mà anh chán ghét à? Chỉ là vì cô ấy bị thương à?”

“...”

“Phong Ấn, có phải anh đang sợ hãi hay không? Sợ rằng một ngày nào đó anh phát hiện bản thân mình đã có cảm tình với em, sợ mình yêu em?”

Giờ phút này ở Lôi Vận Trình tản ra một khí thế khiến người khác sợ hãi, ở nơi sâu thẳm trong đáy mắt cô đang có một cơn lốc xoáy cuộn cuộn, phảng phất như muốn hút người khác vào trong đó. Phong Ấn bình tĩnh nhìn cô, mỗi một nhịp đập trong trái tim đều không thể không căng như dây cung vì bất ngờ.

Lôi Vận Trình nghênh ngang đón nhận ánh mắt anh, chờ câu trả lời của anh.

Phong Ấn mỉm cười, môi cong lên, anh nắm lấy cằm cô rồi vuốt ve. “Anh rất tò mò, em lấy đâu ra loại dũng khí và sự tự tin cuồng vọng này hả?”

“Đừng nói lãng sang chuyện khác, em muốn anh trả lời.”

Con người đen của anh trở nên trầm lắng, môi anh giương lên vẽ thành một nụ cười không rõ hàm ý. “Đáp án... Đây là đáp án ——”

Phong Ấn nâng cằm cô lên, không hề phân bua gì cả mà phủ môi mình lên môi cô.

Anh không biết, trái tim của Lôi Vận Trình vì nụ hôn không tiếng động này mà đã phá vỡ cả một thành trì kiên cố.

Dũng khí, chẳng qua chính là lúc con người không còn đường thoái lui mà liều lĩnh ngã con bài vào phút cuối cùng.

...

Vết thương của Lôi Vận Trình mỗi ngày một chuyển biến tốt hơn, lúc Đỗ Nghiên Thanh đến thăm cô vừa đúng lúc cô vừa từ phòng kiểm tra bước ra. Quần áo bệnh nhân rộng thùng thình khiến Lôi Vận Trình càng bé nhỏ hơn, hơn nữa đứng bên cạnh cô là một người đàn ông cao lớn đối lập. Lệ Vũ đến cùng với Đỗ Nghiên Thanh, lúc thấy Phong Ấn cậu ta còn âm thầm cân nhắc xem người này là ai, từ Lôi Vận Trình cậu ta mới biết anh là phi công của Quân đội phòng không Không quân XX máy bay chiến đấu, ánh mắt cậu ta sáng lên ngay lập tức, cứ quần quýt lấy Phong Ấn hỏi tới hỏi lui, đáng vẻ rõ ràng rất ngưỡng mộ kèm theo biểu cảm muốn bay mãnh liệt.

Đỗ Nghiên Thanh nhìn hai người ngoài cửa sổ xem thường cười nhạo: “Tính tình của sư huynh thật là tốt, nếu là tớ, tớ đã cho cậu một cái tát.”

Lôi Vận Trình đang ăn thức ăn vặt mà bọn họ mới mang đến, vừa ở bên cạnh cười. “Bị bệnh thật sự là quá thoải mái mà, không phải học tiết huấn luyện cũng không phải thấy vẻ mặt ngược đãi điên cuồng của ai đó, tớ cũng không muốn trở về.”

Đỗ Nghiên Thanh trừng mắt nhìn, vỗ lên đầu cô. “Hừ, có biết cậu làm tớ sợ sắp chết không, ngã từ trên thang đu xuống. Ôi! Muốn gây ra chuyện lớn à?”

Lôi Vận Trình nhún vai, cô ngồi trên giường ôm một đồng hồ ăn vặt ăn ngấu nghiến. “Mạng tớ lớn, lần này có việc gì đâu, còn nữa không biết tớ béo lên bao nhiêu?”

Đỗ Nghiên Thanh ngắm nhìn cô từ trên xuống dưới, vươn tay lần vào dưới bộ quần áo bệnh nhân cô sờ soạng. “Đúng rồi, cậu có thịt ra nha, dùng thức ăn gia súc hay gì mà lớn lên nhanh dữ vậy?”

“Lấy ra!” Lôi Vận Trình đưa mắt liếc cô ấy một cái, tiếp theo đó mặt mũi cong lên. “Ăn cái gì ngon chứ, à, thịt nướng, sườn lợn...”

“Giống như người bị đói được cho ăn dưa muối.” Đỗ Nghiên Thanh bĩu môi, bỗng nhiên trong đầu cô lóe lên gì đó, cảm hứng lên. “Tớ thấy quan trọng không phải là ăn thứ gì, mà là cùng ai đó ăn cái gì?”

Lôi Vận Trình giả ngốc ngây ngô cười không nói gì, điều đó càng gợi lên sự tò mò của Đỗ Nghiên Thanh. “Cậu và vị sư huynh này sao lại quen nhau vậy? Mau thành thật khai ra đi.”

“Cái này hả, rất sớm, lúc tớ còn nhỏ đã biết anh ấy rồi, anh ấy đã từng xem thường tớ, tớ cũng đánh anh ấy, nhưng mà đánh không lại.” Lôi Vận Trình thật thật giả giả kể chuyện lúc nhỏ của bọn họ, trên mặt cô tràn đầy vẻ thỏa mãn và hạnh phúc.

Tất cả những biểu cảm này đều nằm trong mắt Phong Ấn.

Lệ Vũ thấy anh chỉ nói được một nửa rồi dừng lại, cậu ta nghi hoặc quay đầu, nhìn theo ánh mắt của Phong Ấn vào phòng bệnh, vẻ tươi cười trên gương mặt tắt đi vài phần. “Không quân XX ở thành phố C đúng không? Khi nào anh về?”

Phong Ấn gật đầu, “Nhanh thôi, chờ vết thương của cô ấy bình phục tốt rồi xuất viện.”

Lệ Vũ do dự nói, “Sư huynh, Lôi Vận Trình... Có bạn trai rồi à?”

Phong Ấn thu hồi tầm mắt, cười suy ngẫm. “Cậu thích cô ấy?”

Vẻ mặt của Lệ Vũ ngưng đọng một chút, sau đó lại gật đầu, “Cô ấy là người phụ nữ đặc biệt nhất mà em từng gặp.”

Phong Ấn chỉ cười mà không nói gì. Phụ nữ? Trong mắt anh, Lôi Vận Trình chỉ là một quả trái cây vừa chín được một nửa, lúc này mà hái đi thì có vẻ còn hơi xanh.

Quả nhiên đúng như lời Phương Mặc Dương nói với anh, cả lớp trưởng lẫn lớp phó đều ngấm trúng cô nhóc này. Phong Ấn nghĩ, nếu giờ phút này anh bằng tuổi họ, có phải anh cũng sẽ bị một cô gái kiên cường không hề lo lắng điều gì hấp dẫn hay không.

Đỗ Nghiên Thanh nhìn dáng vẻ hớn hờ của Lôi Vận Trình thì không khỏi trêu chọc cô, “Trình Trình, cuối cùng tớ cũng biết cậu liều mạng như thế là vì cái gì? Sức mạnh tình yêu quả thực là vạn năng, trước kia tớ hoàn toàn không hiểu câu nói này, nhưng bây giờ tớ nhìn cậu thì đã có thể suy diễn ra được.”

“Nói nhỏ một chút...”

Đỗ Nghiên Thanh cười hì hì tiến đến bên cạnh cô, đưa bàn tay nhỏ nhắn che môi lại. “Hai người đã phát triển đến giai đoạn nào rồi? Có hôn môi chưa?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Lôi Vận Trình ửng đỏ, Đỗ Nghiên Thanh nhìn phản ứng của cô chẳng khác gì đã nói lên đáp án, “Vậy làm cái đó chưa?”

“...”

“Vẫn chưa có à?” Đỗ Nghiên thanh lại thấy được câu trả lời, có phần hơi thất vọng, “Sư huynh quân tử như thế à? Có phải đàn ông không vậy?”

Lôi Vận Trình liếc mắt nhìn cô ấy, “Vậy cậu và đội trưởng thì sao?”

Nói đến điểm này, Đỗ Nghiên Thanh nhụt chí ngay lập tức. “Cậu nói xem, sao trên đời lại có loại đàn ông cổ hủ như thế, ổng lấy thân phận ràng buộc tớ, đến bây giờ cũng chưa từng cười với tớ, đáng ghét.”

Lôi Vận Trình nằm sắp xuống, “Sao tớ thấy cậu có vẻ bất mãn thế!”

Đỗ Nghiên Thanh không chú ý, cô ấy nhỏ giọng nói thầm với cô. “Tớ thấy sư huynh đang bất mãn đó, Chỉ là anh ấy giả vờ thôi, trong lòng không chừng đã nhiều lần nghĩ đến việc ăn cậu! Dù sao tớ vẫn không tin trên đời này còn có một người đàn ông là phiên bản khác của Phương Mặc Dương, vừa nhìn thấy là biết sư huynh và Phương Mặc Dương không cùng một con đường rồi.”

“Cậu nhìn ở đâu ra mà nghĩ anh ấy bất mãn vậy?” Lôi Vận Trình bắt đầu tò mò, Đỗ Nghiên Thanh cười xảo quyệt, vô cùng thần bí thì thầm với cô, nghe xong mặt cô càng ửng hồng dữ dội hơn.

Đỗ Nghiên Thanh và Lê Vũ phải về trước buổi điểm danh tối, mãi cho đến tối, cuối cùng Phong Ấn mới phát hiện Lôi Vận Trình hơi khác thường, anh giơ tay thử độ ẩm trên trán cô, “Không sốt mà, sao mặt đỏ như vậy? Có nóng không?”

Lôi Vận Trình lắc đầu, “Anh có thể giúp em chuyện này không?”

“Sao?”

Cô cắn môi, cố gắng lấy hết dũng khí để nói ra lời cả đời muốn giấu diếm cả đêm, “Em... Em muốn tắm.”

Phong Ấn đang uống một hớp nước thì phun ra hết. “Hả?...”

18. , Chương 23

Chương 23. Dùng “sắc” dụ dỗ anh, em vẫn chưa đủ trình độ đâu

Phong Ấn chớp chớp mắt, “Tắm ư...”

Lôi Vận Trình gật gật đầu.

Phong Ấn quay đầu nhìn toilet, nhưng tình hình đòi hỏi cần phải có vòi sen. “Vết thương của em vẫn chưa lành hẳn, không nên để dính nước.”

“Nhưng nếu không tắm nữa em sẽ rất hôi!” Lôi Vận Trình mày chau mặt ủ dẫu đôi môi nhỏ nhắn của mình. Tuy đã có nhân viên chăm sóc giúp cô gội đầu, dùng khăn vắt nước lau người, nhưng đã lâu rồi cô không được tắm rửa gì hết.

Phong Ấn có thể hiểu loại cảm giác này, lúc bọn họ ra huấn luyện sinh tồn trong điều kiện thực tế cũng không có điều kiện tắm rửa, muốn tắm đến cỡ nào thì có tắm đến cỡ đó.

“Để anh gọi nhân viên chăm sóc, em chờ một chút.” Phong Ấn nói xong thì muốn đứng dậy rung chuông, Lôi Vận Trình nhanh tay giữ anh lại.

“Không cần, em không thích bị người lạ nhìn thấy.”

Phong Ấn nhú mày, “Sao em lăm chuyện quá vậy, không gọi nhân viên chăm sóc chẳng lẽ em muốn anh tắm cho em?”

Đùng một cái, trên mặt Lôi Vận Trình hiện ra hai áng mây đỏ ửng, cô cười hì hì, “Có thể mà, chúng ta đã rất quen thuộc rồi.”

Phong Ấn day day đầu cô, khẽ cười nhạt, “Em đỡ trò à, muốn dùng sắc dụ dỗ anh em vẫn chưa đủ trình độ đâu.”

Mưu đồ của Lôi Vận Trình bị vạch trần, cô xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất.

Cuối cùng, do cô quá kiên trì nên Phong Ấn không đi tìm nhân viên chăm sóc, nhưng anh cũng không giúp cô tắm như mong muốn của cô. Lôi Vận Trình ở trong toilet cầm vòi hoa sen cẩn thận tránh những chỗ bị thương rồi cọ rửa bản thân, trong đầu cô đang tính kế sách tiếp theo...

Trên mặt cô nóng đến mức có thể hấp trứng gà, từ nhỏ đến lớn, chuyện quá giới hạn lớn nhất mà cô đã từng làm cũng chỉ có lần cưỡng hôn ở bể bơi. Lần đó chính là cưỡng hôn, chẳng lẽ lần này phải mạnh hơn nữa... Thân thể của anh?

Đàn ông thôi, thái độ đối với phụ nữ cũng giống như đối với thuốc lá và rượu, một khi đã nếm phải mùi vị ngon ngọt luôn luôn nhớ nhung rồi bị nghiện, hơn nữa thân thể đi trước, đầu óc đi sau. Chuyện gì đã thành thói quen thì cái đó càng đáng sợ, cai thuốc lá rất khó khăn. Đàn ông có thể quên dáng vẻ của phụ nữ, nhưng tuyệt đối sẽ không quên cảm giác phụ nữ đã mang đến cho họ.

Đây là điều Đỗ Nghiên Thanh đã nói với cô. Lôi Vận Trình biết bản thân mình ở trong mắt Phong Ấn thực ra luôn luôn là một cô nhóc nhỏ không hề hóa thành phụ nữ, cô muốn cho bản thân anh cảm nhận được sự thay đổi lớn của mình so với trước kia, khiến anh có thể triệt để ý thức được rằng cô đã lớn, có thể nói chuyện yêu đương với anh được rồi.

Phong Ấn ở bên ngoài xem TV, nhưng mà giờ này dường như chỉ toàn phát sóng những bộ phim truyền hình nhảm chán, anh đành phải tự mình tìm quyển tạp chí quân sự để giết thời gian.

“Á ——!” Lôi Vận Trình bỗng nhiên thét lên chói tai dọa anh nhảy dựng lên, Phong Ấn dùng tốc độ nhanh nhất chạy vọt đến cửa toilet.

“Sao vậy Trình Trình?”

“Có... Gián.” Lôi Vận Trình ở phía trong quần khăn tắm kỹ lưỡng bày ra một vẻ mặt sợ hãi rồi cất giọng trả lời.

Vốn dĩ Phong Ấn muốn đẩy cửa vào, nhưng khi nghe câu trả lời này động tác của anh kịp thời phanh lại, hai mắt nheo nheo, tay sửa lại thành chống lên cửa ra vẻ thúc thủ vô sách(1). “Gián hử, anh cũng ghét gián lắm, em tự mình nghĩ cách đi.”

(1) Thúc thủ vô sách: Bó tay.

Nghe tiếng bước chân anh đi xa dần, Lôi Vận Trình ở bên trong này không dám tin trọn to mắt, người đàn ông này quá nhếch nhác hay là anh... Đã nhận ra gì rồi?

Cuối cùng thì Lôi Vận Trình cũng tắm rửa xong rồi bước ra từ toilet, Phong Ấn đang nửa nằm trên giường xem tạp chí, anh không hề ngẩng đầu nhìn cô một cái, “Mặc quần áo vào, đừng để bị cảm.”

“...” Lôi Vận Trình đỏ mặt hừ một tiếng, cô đóng cửa toilet một lần nữa rồi kéo khăn tắm xuống thay thành chiếc áo ngủ tay dài.

“Anh vẫn là đàn ông chứ? Vậy mà không hề quan tâm đến em!” Lôi Vận Trình thở hổn hển chất vấn anh, Phong Ấn cười khê, anh đóng quyển tạp chí lại rồi giương mắt quan sát cô.

“Nhóc con, có phải em đã quên chuyện lúc em chín tuổi đã từng bắt một con gián bỏ vào trong cặp anh không?”

Lôi Vận Trình giật mình, sau đó cô vò đầu xấu hổ. “Có chuyện này sao, ha...”

“Em thì đã quên, còn anh thì nhớ rất kĩ.” Phong Ấn trừng cô, lấy máy sấy đưa cho cô. “Sấy khô tóc rồi ngủ đi.”

“Ồ.”

Lôi Vận Trình vừa sấy tóc, vừa thăm mắng bản thân thất sách, một đôi mắt bất chợt chuyển đến trên người anh. “Bả vai em rất đau, anh sấy tóc giúp em đi.”

“Kết thúc mấy cái suy nghĩ lung tung của em đi.” Phong Ấn một mực từ chối, Lôi Vận Trình bất mãn nhúu mày, không nói nữa.

Chờ anh xem xong tạp chí, cô vẫn chưa bình ổn trở lại, Phong Ấn ra ngoài ban công hút thuốc, xuyên thấu qua cửa sổ, anh thấy bóng lưng mảnh khảnh và tư thế lộ rõ vẻ không được tự nhiên của cô, anh nhúu mày lại.

Tay Lôi Vận Trình buông thông, máy sấy rơi vào trong tay anh. “Gì thế?”

Phong Ấn ngậm thuốc không lên tiếng, xoay đầu cô lại rồi yên lặng sấy tóc cho cô. Bỗng chốc trong phòng chỉ còn lại tiếng vù vù phát ra từ máy sấy, không khí giữa hai người lặng lẽ thay đổi thành trầm mặc.

“Sao anh lại biết em bị thương?” Bỗng nhiên Lôi Vận Trình mở miệng.

“Phương Mặc Dương nói.”

“Sao anh ta lại nói với anh chuyện này, có phải sợ em chết không, cho nên bảo anh đến gặp mặt em lần cuối cùng, để tránh việc em chết không nhắm mắt?” Lôi Vận Trình vui vẻ cười.

“Nhưng mà em đừng chết, em chết anh cũng không sống nổi.”

“Chết vì tình mà.”

Lôi Vận Trình không sợ chết chế nhạo lại, Phong Ấn mỉm cười mỉa mai. “Đàn ông nhà em đều không phân phải trái, nhất định sẽ lấy chuyện này tính sổ lên đầu anh.”

Lôi Vận Trình cười nhạo, “Phong Ấn, em phát hiện thật ra anh là người rất nhát gan, rất không giống anh nha.”

Phong Ấn phả ra một làn khói, đặt thuốc lên gạt tàn. “Vậy theo em thế nào mới giống anh.”

“Nếu xem trọng người phụ nữ nào thì nên quyết đoán tấn công, lấy tư thái sét đánh không kịp bịt tai mà công thành chiếm đất giành lấy chủ soái.” Lôi Vận Trình khí thế tràn đầy nắm tay, vụng trộm ngắm nhìn sắc mặt anh phản chiếu trong gương.

Phong Ấn dùng sức vò vò máy tóc ngắn của cô, anh tắt điện rồi dùng chân đá ghế một cái xoay cô đối mặt với mình. “Em biết hai chữ rứt rứt viết thế nào không?”

“Biết.” Lôi Vận Trình giả ngốc, chớp mắt vô tội.

Phong Ấn hừ lạnh, hất cằm lên. “Lại giường đi.”

“Hả? À... Ồ!” Mặt Lôi Vận Trình đỏ lên, thừa lúc anh đang thu dọn máy sấy cô ngoan ngoãn nằm lên giường đắp chăn lại, còn thuận tay tắt đèn, trái tim nhỏ của cô đang đập bình bịch.

Phong Ấn ngồi xuống cạnh cô, xắn tay áo lên để lộ ra cánh tay, xóc chăn cô lên. “Nằm sấp xuống.”

Nằm sấp? ... Lôi Vận Trình không dám hỏi nhiều, cô làm theo lời anh.

Lúc có một bàn tay dài xoa xoa phía sau lưng cô, cả người cô đều trở nên căng cứng, hô hấp vì căng thẳng mà không thông. Tay anh trên lưng cô đang tiến tiến lui lui vòng vòng vo vo, chuyển dần từ dưới lên trên đến xương bả vai rồi ẩn nhẹ xuống.”

“Thả lỏng một chút, đừng khấn trương như vậy, hít sâu vào.” Phong Ấn cố nén cười, lực đạo của anh lúc nặng lúc nhẹ cực kì có kĩ xảo.

Dưới sự ấn xoa của tay anh tản mát ra một sức mạnh kỳ lạ khiến cảm giác đau nhức ở bả vai giảm đi một nửa, lúc này Lôi Vận Trình mới biết ý đồ của anh là để thân thể cô thoải mái hơn một chút.

Lôi Vận Trình không biết nên vui vẻ hay khổ sở vì điều này. Vì việc cô bị thương, quan hệ giữa hai người đã có bước đột phá lớn, tuy rằng lúc này anh vẫn còn từ chối cô, nhưng ít ra cô có thể cảm nhận được anh đang bắt đầu dao động, bắt đầu thử chấp nhận cô. Mỗi Lôi Vận Trình hơi cong lên, đây là một sự khởi đầu không thể tốt hơn, vậy thì cô còn nôn nóng gì nữa?

Lôi Vận Trình nhanh chóng buông tha cho cái mẹo nhỏ không đáng tin này, cô ngoan ngoãn cùng anh vượt qua những ngày còn lại ít ỏi trong bệnh viện.

Thời gian tốt đẹp luôn trôi qua rất nhanh, vết thương của Lôi Vận Trình hồi phục còn nhanh hơn tưởng tượng, bác sĩ làm kiểm tra toàn diện cho cô, sau đó cho biết kết quả là cô có thể xuất viện bất cứ lúc nào, điều này khiến cô vừa buồn vừa vui.

Phương Mặc Dương xuất hiện khiến cô càng thêm rầu rĩ không vui.

“Chiều ngày mai xuất viện rồi, Lôi Vận Trình, ung dung tự tại quá lâu rồi có phải không thể thích ứng được huấn luyện nghiêm khắc hay không?” Khóe môi Phương Mặc Dương cong lên đầy châm biếm, “Chúng ta còn một vấn đề vẫn chưa được giải quyết, em sẽ không quên đó chứ?”

Chờ Phương Mặc Dương đi rồi, Lôi Vận Trình mới mệt mỏi ngồi phịch xuống giường giả chết, làm sao cô có thể quên còn một hình phạt đang treo trên đầu cô.

Phong Ấn xem thời khóa biểu trong ngày, vừa đúng lúc anh phải trở về đơn vị, anh đặt vé máy bay xong trở về thì liền nhìn thấy Lôi Vận Trình đáng thương đang nhìn anh.

“Giúp em xin một việc được không? Trong các học viên phi hành anh ta thích nhất là anh, quan hệ cá nhân của hai người tốt như vậy, nhất định anh ta sẽ xóa nợ.”

Phong Ấn lơ đãng, “Quan hệ cá nhân tốt và chuyện này khác nhau, vi phạm kỷ luật quân đội em còn muốn đi cửa sau nữa à?”

“Anh Tiểu Ấn, xin anh hãy thương xót em, nói không chừng em sẽ bị khai trừ quân tịch đó!”

Vẻ mặt của Phong Ấn hiện lên vẻ thích thú, “Bây giờ biết gọi anh trai? Muộn rồi, anh ước gì anh ta khai trừ em.”

“Anh cũng không có nhân tính như vậy!” Lôi Vận Trình tức giận đấm giường, “Em sẽ nhanh chóng bị Phương Mặc Dương hành hạ chết, anh còn không biết đau lòng cho em, nếu em bị khai trừ rồi em sẽ đến quân đội quấy anh! Nói anh trêu chọc em, để anh cũng bị khai trừ như em! Hừ!”

Phong Ấn nhướn mày cười, “Anh đau lòng vì em vẫn chưa đủ sao? Phương Mặc Dương điện thoại ngày trước, ngày sau anh đã xin phép đội trưởng đến đây, bây giờ nhiệm vụ phi hành không ít, có biết anh xin nghỉ khó khăn đến mức nào không ——”

Phong Ấn nói một nửa thì dừng lại, chỉ vì Lôi Vận Trình đang ôm gối với vẻ mặt tươi cười thỏa mãn, còn kèm theo vài phần xảo quyệt. Anh không thể không thở dài, gõ vào đầu của cô. “Vui vẻ gì, đi thay quần áo đi, còn lại nửa ngày anh dẫn em ra ngoài chơi.”

Lôi Vận Trình xoa đầu cười, “Bọn họ xưng hô với anh thế nào vậy anh? Em muốn nghiêm túc xưng hô thử một lần.”

Phong Ấn nghiêng đầu, “Đồng chí cơ trưởng.”

Ngay lập tức Lôi Vận Trình liền nhảy xuống giường đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội: “Vâng! Đồng chí cơ trưởng!”

Đây là lần đầu tiên Lôi Vận Trình được triệt để ngắm phong cảnh bên ngoài sau khi cô đến thành phố C, nằm viện cũng không tự do hơn lúc ở trường là bao nhiêu, bác sĩ không cho cô đi lung tung và anh cũng vô cùng cẩn thận, sợ nếu có một chút sai lầm giấc mộng phi công sẽ chết ngay từ lúc còn trong trứng nước.

Cô không biết lần này có được tính là lần hẹn hò thứ hai của anh và cô hay không, cô cực kì quý trọng mỗi một giây được ở bên cạnh anh.

Bữa cơm tối hai người giải quyết ở bên ngoài, Phong Ấn dẫn cô đến những nơi nổi tiếng về thức ăn vặt. Mặt tiền của nhà hàng không lớn, nhưng làm ăn lại vô cùng phát đạt. Đường như ông chủ rất chú ý đến anh, thấy anh dẫn theo một cô gái thì liền có ý sắp xếp một không gian phù hợp cho bọn họ.

Thức ăn được mang lên, Lôi Vận Trình không hề khách khí khởi động. “Anh tốt nghiệp lâu như vậy rồi mà ông chủ vẫn còn nhận ra anh à?”

Phong Ấn nhún vai, “Có nguyên nhân, Lục Tự và ông chủ ở đây đã từng đánh nhau một lần, anh ta có thể không nhớ sao?”

Lôi Vận Trình hừ một tiếng, “Lục Tự nhất định là quân nhân lưu manh, quân nhân công tử, người đáng ghét như thế mà không bị khai trừ thì thật sự là ông trời không có mắt.”

Phong Ấn rót một ly nước trái cây đầy cho cô, “Em có thành kiến không nhỏ với cậu ấy nhỉ, bố cậu ấy là sư trưởng sư đoàn Không quân X.”

“Khó trách! Không biết xấu hổ đến vậy!” Lôi Vận Trình hoảng sợ, tiếp theo đó cô hừ lạnh khinh thường. “Anh ta nhất định là dựa dẫm vào bố mình chứ gì?”

Phong Ấn lắc đầu, “Bình chủng khác thì có khả năng, nhưng phi công thì không có khả năng đó đâu, không ai có lá gan đi cửa sau, hoặc là để xảy ra sự cố, gặp chuyện không may sẽ không phải là chuyện nhỏ, tổn thất đến quốc gia quá lớn, chưa nói đến chi phí chế tạo máy bay, để bồi dưỡng được một phi công không dễ dàng như thi lấy bằng lái xe ô tô, em giấu lại lúc em dự tuyển ban đầu có bao nhiêu người, nhìn lại bốn năm sau có được mấy người tốt nghiệp thuận lợi, Trình Trình, nói bằng lương tâm Lục Tự thật sự là một người vô cùng ưu tú.”

Lôi Vận Trình nhú mày, cô luôn có tâm lý phản cảm với Lục Tự, cô gầy gầy miếng thịt nhỏ trong chén, nhỏ giọng nói thầm. “Anh ta gửi cho em rất nhiều tin nhắn.”

Phong Ấn cười nhạt, “Tin nhắn nói gì?”

“Không biết, em không hề mở ra.” Lôi Vận Trình nhìn anh, cô phát hiện trên mặt anh vẫn chưa có biểu cảm và phản ứng mà cô hy vọng, trong lòng vô cùng mất mát.

Phong Ấn nhận ra cảm xúc thay đổi của cô, anh gấp thức ăn để vào chén cô, không nói gì cả.

Cơm ăn được một nửa, Lôi Vận Trình đột nhiên hỏi anh, “Anh không uống rượu sao? Chỉ ăn như vậy thì còn gì thú vị nữa?”

Môi Phong Ấn cong lên, anh liếc cô một cái, “Em lại có chủ ý gì nữa đây? Uống rượu xong có phải buổi tối về khách sạn anh ngủ, rượu vào loạn tính, chuyện này sẽ không xảy ra với chúng ta đâu, em quá xem thường sự tự chủ của anh rồi đó, em nên bỏ cái suy nghĩ này sớm đi.”

Lôi Vận Trình then quá hóa giận đấm anh “Em không nghĩ như vậy nha, anh xấu xa quá Phong Ấn!”

Hai người vừa cười vừa giỡn âm ỉ trải qua bữa cơm tối, nhà hàng cách bệnh viện không xa nên cả hai quyết định đi bộ về.

Ngọn đèn nhàn nhạt, bóng đêm vây quanh con người. Thành phố C về đêm rét lạnh hơn rất nhiều, Lôi Vận Trình mặc áo khoác của anh, đi bên cạnh anh, bỗng nhiên nhớ đến có một đêm cô và anh cũng sóng vai đi trên đường, lúc đó cô còn muốn vụng trộm kéo tay anh, đáng tiếc vẫn chưa toại nguyện.

Bên cạnh có một cặp tình nhân đi thoáng qua, trong lòng của Lôi Vận Trình lại bồi hồi không yên, cô cắn đầu ngón tay nhìn tay anh đang bỏ vào túi quần. Cô đến gần anh hơn một chút, thử thăm dò túm lấy cổ tay áo sơ mi của anh, điều khiến cô vui mừng là anh không từ chối cô, cô ngẩng đầu nhìn anh, nhưng anh vẫn bình thường.

Điều này đối với cô mà nói không thể nghi ngờ gì nữa mà là một kiểu dung túng, tim Lôi Vận Trình đập mạnh, do dự một lúc lâu mới quyết định, nếu đã làm thì làm đến cùng, cô trực tiếp lần bàn tay nhỏ bé vào túi quần anh rồi nắm lấy bàn tay anh, sau đó cô ngừng chờ anh bỏ tay cô ra rồi cười giấu cô không biết tự trọng.

Nhưng mà không ngờ là, Phong Ấn không làm gì cả, thậm chí anh không hề động đậy một chút nào, phẳng phất như bị cô nắm tay là chuyện quá mức bình thường. Lôi Vận Trình không nhận được cú đầu mừng thầm, cô cần môi kiềm chế sự xúc động muốn bật cười thành tiếng.

Bỗng nhiên, Phong Ấn dừng bước, Lôi Vận Trình cảm thấy giật mình.

“Bỗng nhiên anh nhớ đến có mang theo một thứ, để ở khách sạn.” Phong Ấn nhìn đồng hồ, “Thời gian vẫn còn đủ, có muốn đến phòng anh lấy hay không?”

Lôi Vận Trình gật đầu, theo anh gọi xe trở về khách sạn. Từ lúc lên xe, vào thang máy đến phòng anh, tay của hai người không hề tách ra, không phải là anh không bỏ tay cô, mà là cô nắm chặt tay anh.

Vào phòng, Phong Ấn bất đắc dĩ lắc lắc tay, Lôi Vận Trình mới buông lỏng. Phong Ấn lấy từ hành lý ra một chiếc hộp hình chữ nhật đưa cho cô. Lôi Vận Trình mừng rỡ. “Vòng cổ à?”

Phong Ấn chỉ cười không trả lời, chờ đến lúc cô mở nắp hộp ra, khi thấy món đồ bên trong mới kinh ngạc há cái miệng nhỏ nhắn của cô: Đó là một khung mô hình cực kì tinh xảo máy bay chiến đấu F-8.

Lôi Vận Trình cẩn thận từng li từng tí nâng trong lòng bàn tay, “Wow! Đẹp quá! Là quà tặng em à?”

Mô hình máy bay chiến đấu này luôn luôn được đặt ở đầu giường của anh, trước khi đi, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đặt nó vào trong va ly, lúc đó, bản thân anh cũng không biết vì sao lại mang nó đến.

Lôi Vận Trình giơ cao chiếc máy bay chiến đấu ra ánh trăng ngoài cửa sổ khoa tay múa chân, nụ cười của cô rất thuần khiết, nhưng lại tràn ngập ý chí chiến đấu. “Em nhất định sẽ tốt nghiệp thuận lợi! Tự mình điều khiển nó!”

Vốn dĩ Phong Ấn đang cười, vì những lời nói này của cô, con người của anh dần dần trở nên lạnh lẽo. “Trình Trình...”

Lôi Vận Trình nhảy đến bên cạnh anh, phần khởi ôm lấy thắt lưng anh, chà tới chà lui ở trong lòng anh. “Cám ơn anh! Phong Ấn, cám ơn anh!”

Hai tay Phong Ấn vẫn không chạm vào cô, lú lú giống như than khẽ, “Thật sự không phải anh đến để gặp em...”

“Em mặc kệ, dù sao anh cũng đã đến rồi, đã đến thì đã nói lên không phải anh không có một chút cảm giác nào với em.”

“Làm sao em biết được cảm giác anh đối với em là loại tình cảm em nghĩ?” Lời nói của Phong Ấn như một gáo nước lạnh dội vào người cô, ngay sau đó lại là gáo nước thứ hai: “Em biết cái gì gọi là ‘ảo giác phi hành’ không? Đó chính là sự phán đoán và cảm giác không tương xứng của phi công đối với trạng thái phi hành thực tế, lúc bay nghiêng thậm chí là bay đảo ngược lại nhằm lẫn là bay ngang, biển cả lại nhằm lẫn là bầu trời, bởi vì cả hai đều là màu xanh, biết những điều này sẽ sinh ra hậu quả gì không?”

“...”

“Lúc em đã cho rằng càng lúc cách càng gần bầu trời, máy bay và cả em lao đầu vào biển, máy bay thì hỏng, con người thì mất.” Tiếng nói bình tĩnh của anh khiến tâm trạng Lôi Vận Trình càng lúc càng bình tĩnh hơn.

“...” Lôi Vận Trình ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, “Có phải anh muốn nói tình cảm em dành cho anh cũng là ảo giác hay không?”

“Không phải không có khả năng này.”

“Em xác định là không có!”

Phong Ấn cười nhạt, “Trên một phương diện nào đó, tự tin là điều vô cùng quan trọng đối với một phi công, một khi ở trên không phát sinh tình huống nguy hiểm, quyết định sinh và tử chỉ có vài giây mà thôi, nó buộc em không được có một chút do dự nào.”

Lôi Vận Trình hít thật sâu, nhìn thẳng vào anh, trong mắt cô hiện lên một thứ ánh sáng óng ánh. “Dựa theo cách nói của anh, vậy ngược lại, sao anh có thể xác định được việc anh không yêu em không phải là ảo giác?”

“...” Phong Ấn gương mặt, lại một lần nữa không thể trả lời câu hỏi của cô.

Lôi Vận Trình vùi đầu vào ngực anh, ra sức hít hà hương vị trên người anh. “Chúng ta, ai không tin tưởng đối phương, vậy thì hãy phó thác nó cho thời gian được không? Bốn năm sau, nếu như em đúng như lời nói của anh, đối với anh chỉ là xúc động nhất thời thì em sẽ tự biết bản thân mình nên làm thế nào. Còn nếu bốn năm sau em vẫn là em, vậy anh có thể... Cho em, cho chúng ta một cơ hội hay không? Thử, yêu em một lần.”

“Nếu như đến lúc đó anh kết hôn rồi thì sao?”

“...” Lôi Vận Trình nghẹn ngào, không nói gì rất lâu, cô hung hăng cắn mạnh vào ngực anh một cái, hài lòng nghe tiếng hít vào thật sâu của anh. “Anh nhất định phải đối xử tàn nhẫn với em như vậy sao? Kết hôn muộn một chút sẽ chết à?”

Phong Ấn nhìn đau không khỏi cười rộ lên, xoa xoa tóc của cô. “Được rồi, để em nghĩ xem, bốn năm sau em gái niềng răng của anh sẽ có dáng vẻ như thế nào, sẽ càng đen hơn?”

“Chúng ta nói xong rồi đấy, anh phải chờ em bốn năm, không được kết hôn.” Lôi Vận Trình bặm môi nhìn anh, đáng yêu và xinh đẹp giống như một con búp bê.

Phong Ấn trầm ngâm, tiếp theo đó gật đầu. “Thật sự là một hiệp ước không bình đẳng.”

Lôi Vận Trình thỏa mãn cong mày lên, cô rút điện thoại ở trong túi anh ra, cầm lên, ấn ấn một dãy số, rất nhanh ở bên kia đã có người nhận.

“Gọi cái rắm gì, tớ đang có vụ án đây này!” Giọng điệu của Lôi Dật Thành vô cùng hung tợn, xung quanh anh ta ồn ào tiếng cãi vã.

Lôi Vận Trình cười hì hì, “Anh, gửi cho em một vài bộ mỹ phẩm chăm sóc da đi, phải là sáng da và chống nắng nhé, ghi sổ nợ cho bố.”

Lôi Dật Thành sững sốt, cúi đầu nhìn số điện thoại đang hiển thị trên màn hình, “Sao em lại dùng điện thoại của Phong Ấn? ... Em không trốn học đi tìm cậu ta đó chứ?”

“Sao có thể, là anh ấy đến tìm em.”

Lôi Vận Trình đắc ý khoe khoang, Lôi Dật Thành trầm mặc một lúc sau đó bỗng nhiên thanh âm nổi giận truyền đến. “Giờ này đã mấy giờ rồi? Đừng nói với anh em không ở trường học mà lại quần lầy cậu ta nhé! Đưa điện thoại cho cậu ta ngay!”

Lôi Vận Trình ở bên cạnh xấu hổ, Phong Ấn thở dài, nhận lấy điện thoại, “Anh Dật Thành, gần đây khỏe không? Tớ à? Đang ở khách sạn... Ăn một ít snack, bây giờ tớ muốn làm gì cậu cũng cản không được.”

Một bên Phong Ấn nhận điện thoại, còn một bên là Lôi Vận Trình đang đùa nghịch mô hình máy bay chiến đấu trong tay.

Ông trời cuối cùng cũng không phụ lòng cô, ít ra cũng đã cho cô có được một câu HỨA HẸN trân quý.

...

Phong Ấn đáp chuyến bay đi vào buổi sáng, ăn sáng xong thì anh đi, anh không để cô tiễn anh. Lôi Vận Trình ôm đầu gối ngồi nhà nghỉ ở vườn hoa bệnh viện, cô cầm chiếc máy bay nhỏ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy mây xanh thẳm, khóe môi cô không thể nào kiềm chế được mà cong lên.

Bốn năm, bốn năm, sẽ thoáng qua rất nhanh, chình là ở phía trước...

Lôi Vận Trình cúi đầu chôn mặt vào giữa hai gối: Cô làm sao có thể sống trong sự nhớ nhung da diết này, anh vừa mới đi, nỗi nhớ anh đã chất đầy trong lòng cô.

Buổi chiều, Phương Mặc Dương đến đón cô xuất viện, lúc gần đến trường học anh ta đưa mắt nhìn cô qua kính chiếu hậu. “Cậu ấy vừa mới đi em đã không gượng dậy nổi rồi à? Muốn tôi cho em một điều kinh ngạc vui mừng hay không? Cho em tỉnh lại một chút?”

Suy cho cùng Phương Mặc Dương cũng là đội trưởng của cô, trên tay nắm quyền sinh sát. Lôi Vận Trình hoài nghi liếc nhìn anh ra, nhưng lại không dám bắt kính với anh ta. “Là vui mừng... hay là hoảng sợ?”

Phương Mặc Dương nhếch môi cười mỉa, chờ cho đến khi vào trường học, đỗ xe xong anh ta mới nói với cô. “Khoan hãy về ký túc xá, đến văn phòng trước đi.”

“Ồ.” Lôi Vận Trình lên tiếng trả lời, trên lưng mang theo ba lô chạy đến văn phòng.

Trước văn phòng.

Cô đứng trước cửa, vừa muốn gõ cửa thì đúng lúc có một giáo viên mở cửa bước ra từ bên trong. “Lôi Vận Trình? Em xuất viện rồi, vết thương ổn hơn chưa?”

“Đã ổn lắm rồi ạ, cảm ơn thầy đã quan tâm.” Lôi Vận Trình cung kính trả lời, thầy giáo kia rất thích tán gẫu, trò chuyện với Lôi Vận Trình một lúc mới rời đi.

Lôi Vận Trình thở hắt ra, quay lại, vừa muốn gõ cửa thì cũng đúng lúc này cửa bị người ở bên trong mở ra, cô vẫn chưa kịp thấy rõ là ai đang đứng trước mặt thì bỗng nhiên bị choáng, một người dùng sức thật mạnh kéo cô vào trong, áp lên tường, tay người đó bóp cằm cô đối mặt rồi nâng lên, một nụ hôn tràn ngập hàm ý xâm lược cứ thế phủ xuống mặt cho cô ngỡ ngàng.

19. , Chương 24

Đầu óc Lôi Vận Trình ong lên một tiếng, đối với cô như thế chỉ có một người.

Cô bị hôn đến mức không thở nổi, hai tay đã sớm bị anh ta nắm chặt không thể nào nhúc nhích, Lôi Vận Trình vứt bỏ ý nghĩ giây phút, lúc đầu lưỡi anh ta xấu xa xâm nhập vào khoang miệng, cô dùng lực cắn thật mạnh.

Lục Tự bị tập kích bất ngờ, sự đau đớn đột ngột khiến anh ta buông bỏ môi mà mình chiếm hữu đã lâu ra, nhưng anh ta lại không buông vòng tay đang ghì chặt lấy cô, sau đó lại hôn mấy cái lên gương mặt mềm mại của cô, liếm láp khoe môi cô. Anh ta cong môi nở một nụ cười.

“Vẫn cay xè như thế, cô bé, nhớ anh không?”

Chương 24. Là tôi tìm lòng không nổi

Trong lòng Lôi Vận Trình đã từng có ý nghĩ muốn giết chết Lục Tự, cô nghiêng rằng nghiêng lợi tròng mắt nhìn anh ra, tay cô nắm chặt thành quyền. “Tại sao lần nào anh xuất hiện cũng khiến tôi chán ghét anh như vậy! Anh không thể dùng phương thức bình thường hơn một chút để chào hỏi tôi sao?”

Lục Tự tươi cười xán lạn, bàn tay để sau đầu cô vòng ra phía trước vỗ lên trán cô một cái. “Tôi và em khác nhau, mỗi lần tôi thấy em đều phát hiện bản thân ngày càng thích em, cô bé, là tôi tìm lòng không nổi, không phải cố ý chọc em mất hứng.”

Lục Tự nói xong liền buông hai tay cô ra, hơn nữa lại lui về sau vài bước. Lôi Vận Trình vừa định chuẩn bị vùng tay tát anh ta một cái thì Phương Mặc Dương đẩy cửa bước vào, nhìn Lôi Vận Trình. “Có đủ kinh ngạc vui mừng chưa? Lục Tự và Phong Ấn là học viên cùng khóa phi công, các người đều đến từ một thành phố, xem như đồng hương đi.”

Kinh ngạc vui mừng em nhà anh ấy! Lôi Vận Trình giận thầm trong lòng, trên mặt lại không có bất kì biểu hiện sợ hãi nào, “Đội trưởng, tôi về trước đây.”

Phương Mặc Dương gật đầu, “Ngày mai bắt đầu huấn luyện trở lại, bài vở học tập và bài kiểm tra còn để ở chỗ Bắc Ninh, em đến đó lấy đi, tranh thủ làm rồi nộp bài cho cậu ấy.”

“Vâng.” Lôi Vận Trình không thèm nhìn Lục Tự lấy một lần, xoay người rời khỏi văn phòng, ánh mắt của Lục Tự như âm hồn bất tán dõi theo cô, khiến cô chỉ hận không thể chạy đi ngay lập tức.

Đã không còn nhìn thấy thân ảnh của cô, nhưng tầm mắt của Lục Tự vẫn luyến tiếc không chịu thu hồi.

Phương Mặc Dương âm thầm lắc đầu, thật sự đúng như Phong Ấn nói, Lục Tự không chỉ đơn giản là chú ý đến Lôi Vận Trình. “Hai người các cậu thương lượng cả rồi chứ? Chân trước Phong Ấn vừa đi thì chân sau cậu đã bước đến, cô nhóc này có lực hấp dẫn lớn như vậy sao?”

Lục Tự cười, “Đội trưởng Phương, anh đã từng gặp qua một người khiến anh lúc nào cũng muốn nhìn thấy cô ấy hay chưa?”

Miệng Phương Mặc Dương vừa hé mở thì Lục Tự đã giơ tay cắt ngang lời anh ta, “Coi như em không hỏi, nhất định là không có, nếu có anh sẽ không mang dáng vẻ đội trưởng lạnh nhạt như thế này.”

Phương Mặc Dương đăm Lục Tự một cái, “Buổi tối cậu ngủ ở đâu? Ở phòng khách của trường hay là tìm một khách sạn khác?”

Lục Tự sờ sờ cằm, “Cùng gian với ký túc xá của Lôi Vận Trình?”

Phương Mặc Dương chớp mắt, “Nếu cậu đến quấy rối học viên của tôi, thì đừng trách tôi đá cậu ra ngoài.”

“Vậy đến phòng khách đi, em cũng không ở lâu, liếc mắt một cái là đã phải về rồi.” Lục Tự chỉ mang theo hai bộ quần áo, ngoài ra không mang theo gì nữa.

Anh ta gọi điện thoại đến ký túc xá của Phong Ấn, mới biết được tin này từ miệng của Bùi Dịch, Bùi Dịch nói không rõ cho lắm nên Lục Tự hoàn toàn không biết vết thương của cô có nặng hay không, anh ta lập tức xin phép cấp trên bay đến đây. Trên đường đi, vốn dĩ anh ta muốn gọi điện thoại hỏi Phong Ấn tình hình của Lôi Vận Trình, nhưng đường dây chưa kịp chuyển thì đã bị anh ta cắt đứt.

Phong Ấn... Không phải là cậu ta không có ý gì với cô nhóc kia sao? Tại sao cậu ta lại ngần ngại xa xôi đến đây gặp cô ấy?

May mắn là Lôi Vận Trình không bị tổn hại gì, giây phút cô bị anh ta ôm vào trong ngực kia, trái tim của Lục Tự như bị níu chặt, anh ta lại một lần nữa cảm thấy rằng bản thân mình không thể buông bỏ cô nhóc nhỏ này được.

Lôi Vận Trình vừa trở về ký túc xá là buông ba lô xuống, có một học viên khác đến tìm cô nói có người tìm cô ở dưới lầu. Đỗ Nghiên Thanh ghé mặt vào cửa sổ nhìn xuống, cô ấy nở nụ cười. “Là lớp phó, sao lại giống như kẹo cao su bám lấy cậu vậy, có phải có ý với cậu không?”

“Đừng nói bậy, để tớ xuống xem.” Lôi Vận Trình thay quần áo xong thì chạy xuống lầu, quả nhiên cô nhìn thấy Lệ Vũ như một anh chàng lưu manh nhỏ đang ngồi trước cửa lầu.

Cậu ta cúi đầu, trên tay cầm nửa điều thuốc. Lôi Vận Trình nhìn thấy thì sợ đến nhảy dựng lên, cô vội vàng tiến lên giật lấy điều thuốc, dập tắt rồi ném vào trong thùng rác. “Cậu hồ đồ đủ chưa? Đội trưởng mà thấy sẽ giết chết cậu!”

Lệ Vũ ngẩng đầu lên nhìn cô thật lâu, bỗng nhiên cậu ta cười, nụ cười này khiến Lôi Vận Trình cảm thấy kỳ lạ. “Lại làm gì sai nữa rồi đúng không? Tìm tôi có việc gì sao?”

“Cũng không có gì, Lôi Vận Trình, có phải cậu rất ghét tôi không?”

Lôi Vận Trình suy nghĩ một lát, “Chỉ là không thích.”

“Cậu thích dạng người nào? Như sư huynh ư?”

Lôi Vận Trình khom lưng chống đầu gối xoay người nhìn cậu ta đến mấy lần. “Lớp phó, cậu uống nhầm thuốc hả? Đang yên đang lành lại hỏi tôi câu hỏi kỳ lạ như vậy, rốt cuộc là tìm tôi có chuyện gì?”

Lệ Vũ liếc xéo cô, “Cô nhóc xấu xa, thứ sáu kiểm tra 100 và 1000m quay vòng lẫn và đánh đu thang, kiểm tra văn hóa cuối tháng.

Lôi Vận Trình cũng trả lời cậu ta bằng một cái liếc, cô đứng thẳng dậy. “Chỉ vì chuyện này à? Thật sự không dám làm phiền ngài đại giá.”

“Làm như tôi tự nguyện chạy đến vậy, Hướng Bắc Ninh bảo tôi đến đây cho cậu hay.” Lệ Vũ đứng lên, vỗ vỗ mông rồi đội mũ lên đầu. “Lôi Vận Trình, chuyện lần trước, tại sao cậu không khai tên bọn tớ ra với đội trưởng? Nếu nói ra sẽ không phải chịu đựng bị đội trưởng hành hạ.”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu. “Tôi nói ra thì cả nhóm đều bị phạt, có gì quan trọng đâu, nhiều người như vậy làm lớn chuyện cũng không có gì tốt, bản thân đội trưởng đã muốn phạt tôi, chỉ là đúng lúc tạo cơ hội cho anh ta.”

Có đôi khi Lôi Vận Trình đặc biệt chán ghét việc bản thân có thể nhìn rõ sự việc như vậy, lần đầu tiên Phương Mặc Dương phạt cô cô đã biết cái gọi là “chăm sóc” của Phong Ấn có ý gì, nói tóm lại là khiến cô tự biết đường khó mà chủ động thôi học. Chạy bộ đến mức tê chân, khi đánh đu thang muốn nôn ra cả dịch mật cũng đã khiến cô từng có ý nghĩ vứt bỏ cái ý niệm này đi, chỉ vì tình yêu, tội gì phải để bản thân chịu đựng sự tra tấn như thế này.

Nhưng cô vẫn đang khăng khăng giữ vững lập trường của mình.

Lệ Vũ chăm chú nhìn vào ánh mắt kiên định của cô, con ngươi cậu ta cụp xuống. “Tôi về đây, cậu nghỉ ngơi cho tốt.”

Lúc ăn cơm trưa vào ngày hôm sau, Lôi Vận Trình bưng khay thức ăn đến ngồi cùng một bàn với Hướng Bắc Ninh, Hướng Bắc Ninh lấy bài vở học tập và bài kiểm tra đưa cho cô. “Vết thương đã ổn hẳn chưa?”

“Ổn rồi.” Lôi Vận Trình vừa ăn cơm vừa lật vài trang xem, cô càng bội phục sự nghiêm túc của Hướng Bắc Ninh, dường như mỗi trang đều được cậu ấy dùng kí hiệu khác nhau đánh dấu mức độ kiến thức quan trọng. “Cám ơn lớp trưởng.”

Lôi Vận Trình cong môi cười cảm ơn, cô gấp một cái túi gà mà cô chưa hề động đến vào khay thức ăn của cậu ấy. “Thù lao đây, xin cậu vui lòng nhận cho.”

“Chắc là đội trưởng sẽ không tra tấn cậu nữa.” Hướng Bắc Ninh cười nhạt, cậu ấy đẩy trứng gà lột sẵn đưa đến trước mặt cô.

Hành động “Có qua có lại” của Hướng Bắc Ninh khiến Lôi Vận Trình cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng cậu ấy vẫn vô cùng tự nhiên, nếu cô từ chối thì có vẻ hẹp hòi quá. “Sao thế? Bởi vì vết thương của tôi vừa hết sao?”

Hướng Bắc Ninh lắc đầu không nói, Lôi Vận Trình cũng không nói vòng vèo nữa.

Lúc huấn luyện Lệ Vũ vì không làm đúng một động tác mà bị phạt một trăm cái hít đất, Lôi Vận Trình đã hiểu được ý của Hướng Bắc Ninh. Theo bản năng cô nhìn về phía Hướng Bắc Ninh, cậu ấy bắt mắt dĩ nhiên vai.

Sau khi đội giải tán, Lệ Vũ tùy tiện tìm một nơi thở dốc, cậu ta thở gấp vù vù, vùng hai tay đang bị tê rần. Lôi Vận Trình không đi, cô nhíu mày nhìn cậu ta. “Có phải cậu đã nói gì với đội trưởng hay không?”

Lệ Vũ nhận nước mà cô vừa mang đến, nở một nụ cười rất đáng ghét, “Tôi nói tôi không đành lòng nhìn một cô nhóc xấu xa bị làm khổ, tôi đến chịu phạt, anh ta đáp ứng.”

“Lệ Vũ, cậu nghiêm túc một chút được không?” Lôi Vận Trình giận đến tái mặt.

“Tôi rất muốn nói, nhưng anh ta hoàn toàn không cho tôi cơ hội.” Lệ Vũ bĩu môi, đưa mắt liếc Phương Mặc Dương đang nói chuyện với người đàn ông kia ngoài sân thể dục. “Người đó là ai? Đến xem chúng ta huấn luyện.”

Lôi Vận Trình quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Lục Tự đang vẫy tay với cô.

“Là một sư huynh khác, một người còn đáng ghét hơn cả cậu.”

Lệ Vũ bất mãn hừ lạnh.

Chuyện mà Lôi Vận Trình luôn lo lắng lại không xảy ra, ngoại trừ bị bỏ từ “bị” cường hôn lúc đầu, sau đó Lục Tự bất ngờ không làm phiền cô nữa. Lúc bài mục huấn luyện phi hành chuyên nghiệp diễn ra anh ta cũng có mặt, Phương Mặc Dương lấy anh ta ra làm tấm gương nghiêm túc nhắc nhở mọi người. Sức mạnh của tấm gương là vô tận, thể lực của Lục Tự tốt đến mức làm người khác lú lờ không nói nên lời, đánh đu thang một ngàn lần, lúc xuống đến dưới động tác vẫn mạnh mẽ và nhanh nhẹn như trước, anh ta khiến Hướng Bắc Ninh – Người có thể lực tốt nhất đội bị kích động đến mức không nói nên lời.

Đánh đu thanh là môn huấn luyện quan trọng nhất cũng gây choáng váng nhất, nếu chỉ giảng về kiến thức cơ bản sẽ không đủ, trên không trung, để đạt được mục tiêu đã định hoặc chờ thoát khỏi máy bay địch đa phần đều yêu cầu rất cao về động tác như xoay tròn, bổ nhào, bò lên, loại động tác quay cuồng đều tạo thành lực phụ tải rất lớn cho con người, dạng tình huống này không phải ai cũng có thể chịu được, nếu không đạt được những hạng mục này thì bạn chỉ là một người vô dụng trên bầu trời, thậm chí hoàn toàn không có cơ hội được thử sức.

Xem ra đây chính là điều mà Phương Mặc Dương tự hào kiêu hãnh, đó là người anh ta đã đào tạo.

“Các em có biết cái gì được gọi là trình độ không? Còn người nào dám coi ai không ra gì nữa không?” Phương Mặc Dương giỏi nhất là chọn cơ hội giáo huấn người khác, đả kích tự tin của người khác, dường như anh ta rất hài lòng với phản ứng của mọi người, bỗng nhiên đề cao giọng nói: “Tôi hy vọng, trong tương lai mỗi người trong các em đều đạt được thành tích như thế này!”

Đương nhiên, thân làm đội trưởng cũng phải tìm thời cơ thích hợp để làm tăng sự tự tin của học viên, kích thích ý chí chiến đấu của học viên.

Lôi Vận Trình nhớ lại lời mà Phong Ấn đã từng nói với cô trước khi đi, cô không thể không nhìn Lục Tự bằng cặp mắt khác.

Lúc một nhóm bạn học bước lên huấn luyện thì Lục Tự lại thông thả bước đến chỗ cô, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới nghe được hỏi cô: “Có ngưỡng mộ tôi một chút nào không?”

Lôi Vận Trình không nói gì, có không ít học viên nữ nhìn đến chỗ cô, vẻ mặt của Lục Tự rất nghiêm túc, nhìn cô không chớp mắt. “Thật ra, Phong Ấn đánh đu thang còn nhiều hơn tôi, nhưng có một điểm cậu ấy không bằng tôi.”

Lôi Vận Trình vành tai nghe, cô chỉ cảm thấy bên tai cô bỗng nhiên nóng lên, Lục Tự nhân dịp mọi người không chú ý ghé sát vào tai cô nhanh nhẹn nói rồi rời đi.

“Cậu ấy không quan tâm em bằng tôi.”

“...” Lôi Vận Trình hít sâu, cố gắng kiềm chế sự kích động muốn bốc cháy.

Tối thứ năm không có tiết học, Đỗ Nghiên Thanh đến phòng tự học ôn tập, Lôi Vận Trình đành phải một mình huấn luyện khôi phục thể lực, cô nằm viện đã lâu như vậy nên cả người đều ngẫn ngờ lười biếng. Sân thể dục to như vậy người đến chạy nước rút cho cuộc kiểm tra cũng không ít, Lục Tự liếc mắt một cái đã nhận ra động tác nhanh nhẹn nhưng thân ảnh yếu mềm kia là của ai.

Lôi Vận Trình chạy xong ba vòng ba trăm mét, cả thành tích lẫn thân thể đều khiến cô có cảm giác rất tốt.

Sắc trời đã dần dần trở tối, phần lớn nhóm bạn học đều đã lục tục rời đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình Lôi Vận Trình. Lục Tự luôn ngồi trên khán đài dõi theo cô, đúng là một cô bé chăm chỉ hiếu thắng.

Lúc anh ta xuất hiện trước mặt Lôi Vận Trình cô không hề kinh ngạc, nhưng cô cũng không chú ý đến anh ta.

Lục Tự bị cô coi là không khí, anh ta phản đối mở miệng: “Em có biết không, em càng từ chối tôi, tôi lại càng muốn chinh phục em?”

Lôi Vận Trình thay đổi hướng áp chân⁽¹⁾, một câu cô cũng không nói với anh ta.

(1) Áp chân

“Tôi không cảm thấy bản thân chọc giận em là đáng ghét.” Lục Tự để tay lên cổ chân cô sờ nhẹ. “Có thể chỉ bảo một chút hay không?”

Lôi Vận Trình gạt tay Lục Tự ra, hung hăng lườm anh ta một cái. “Chỗ nào cũng đáng ghét, cả người anh đều đáng ghét, tôi xin anh một lần nữa, từ nay về sau anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa được không? Tôi không thích anh, vĩnh viễn sẽ không thích anh, đừng lãng phí thời gian quý giá của anh cho tôi nữa.”

So với lúc trước, cô đã cao hơn một chút, Lục Tự không tìm được mà sờ sờ đầu cô. “Trong ấn tượng của tôi, em luôn là cô bé tóc dài kia, bỗng nhiên thấy em tóc ngắn như thế này thực sự khiến tôi có chút không quen, nhưng mà vẫn rất xinh đẹp, quân trang rất thích hợp với em.”

Khóe môi Lôi Vận Trình cong lên thành một nụ cười châm biếm, “Cám ơn, dù tôi tóc dài hay tóc ngắn cũng không phải vì anh, anh không cần phải tán thưởng hay ca ngợi gì đâu, thời gian của anh nhiều quá nhỉ? Nhiều đến mức ngàn dặm xa xôi chạy đến đây tán gái?”

“Xong rồi còn phải ngàn dặm xa xôi trở về.” Lục Tự nâng cổ tay nhìn đồng hồ. “Còn hai giờ nữa, tôi phải bay về rồi.”

“Thuận buồm xuôi gió.”

Lôi Vận Trình tỏ rõ vẻ vui mừng vẫy vẫy tay với anh ta, Lục Tự giương môi nở nụ cười, sau đó lại dần dần thu lại biểu cảm, anh ta nắm lấy cảm cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên đó.

“Tôi có một loại dự cảm, Lôi Vận Trình, sớm muộn gì em cũng sẽ chủ động đưa ra lời đề nghị ở bên cạnh tôi, em có tin em và Phong Ấn sẽ không có kết quả hay không, tôi sẽ chờ ngày đó.”

Anh ta dùng sức thật mạnh, Lôi Vận Trình bị đau nhứu mảy, không biết tại sao vì những lời nói này từ đáy lòng cô lại nảy sinh một cảm giác luống cuống hỗn loạn.

Lục Tự đi rồi, Lôi Vận Trình nằm trên giường, cô không tài nào ngủ được. Mấy ngày qua anh ta không quá làm phiền đến cô, thậm chí bọn họ không nói được mấy câu, nhưng cô biết Lục Tự đến đây vào lúc này là để gặp cô.

Trong ánh mắt của Lục Tự, cô nhận ra nó rất quen thuộc, suy ngẫm thật kỹ, đây đâu phải là lần đầu tiên cô cảm thấy anh ta giống bản thân đâu.

Cô ghét Lục Tự, hay nói cách khác là cô sợ Lục Tự. Loại cảm giác này rất khó hình dung, anh ta đối với cô, cũng giống như cô đối với Phong Ấn, thậm chí anh ta còn kiên định hơn cả cô. Dũng khí của cô là vô tận, mà ở anh ta lại thấy được một loại tự tin tràn đầy vững bền đến phút cuối.

Trước khi vào cuộc kiểm tra buổi thứ sáu, Phương Mặc Dương tuyên bố hai sự việc, việc uống rượu lần trước đã có kết quả, Lôi Vận Trình đội một cảnh cáo lần thứ nhất; Lệ Vũ đội một cảnh cáo lần thứ nhất, hủy bỏ chức vị lớp phó, thay vào đó là một học viên nam khác, nguyên nhân chính là làm trái với mệnh lệnh của đội trưởng, về phần đó là mệnh lệnh gì thì lại không đề cập đến.

Đám người Lôi Vận Trình, Đỗ Nghiên Thanh, Hướng Bắc Ninh âm thầm thở dài một hơi, đồng thời tất cả lại không hiểu vì sao Phương Mặc Dương lại không nhập vào hồ sơ của đội việc cảnh cáo cô.

Phương Mặc Dương giương mắt lên, lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người.

“Bắt đầu từ lúc tuyên thệ nhập ngũ, các em không còn là một người bình thường nữa mà là một quân nhân, bên cạnh mỗi một cá nhân đều có đồng đội. Đồng đội là gì? Là người dùng máu tươi và sinh mạng để bảo vệ em! Là người tình nguyện hy sinh bản thân cũng sẽ không bán đứng các em! Ở bất kì thời điểm nào, các em cũng phải tin tưởng đồng đội của mình vô điều kiện! Một khi bay lên bầu trời, hỗ trợ cho sự phối hợp hoàn mỹ của những cơ trưởng sẽ bắt đầu từ lòng tin! Về điểm này đã có một vài người làm rất tốt, tôi sẽ không nêu tên cụ thể, tự trong lòng các em hiểu rõ. Tôi muốn các em nhớ kỹ điều này: Người bán đứng đồng đội, không xứng với vỏ bọc bên ngoài mà các em đã mặc!”

Phản phát biểu rất trang nghiêm của Phương Mặc Dương quanh quẩn bên tai mọi người, anh ta cố ý nhìn Lôi Vận Trình, trong mắt lại không hiện lên vẻ lạnh lùng và xem thường mà thay vào đó là vẻ hài lòng và tán thưởng.

Đỗ Nghiên Thanh lén lút kéo góc áo của Lôi Vận Trình, môi Lôi Vận Trình hơi nhếch lên, không biết vì sao hốc mắt cô có chút nóng lên.

Ánh mắt khẳng định lần đầu tiên của Phương Mặc Dương khiến Lôi Vận Trình ghen ngào, giây phút ấy cô cảm thấy như có gì đó trong máu quay cuồng, trong lòng cô dấy lên một ngọn lửa nóng hổi. Cô yên lặng nghiền ngẫm những từ kia ở kẻ rằng:

Quân nhân, đồng đội... Đồng đội, quân nhân.

Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, một loại cảm giác rộng mở tràn ngập trong lồng ngực cô.

Phong Ấn, em đã hiểu vì sao anh lại dứt khoát vứt bỏ thân phận người thừa kế Phong thị để lựa chọn con đường này, thật sự không thể diễn tả nổi sự hấp dẫn của hai chữ quân nhân.

Lúc trước đã hấp dẫn, bây giờ vẫn hấp dẫn cô như thế.

...

Đương nhiên sau đó những cuộc huấn luyện và học tập càng lúc càng nghiêm khắc, khoảng thời gian huấn luyện giáo dục cơ sở một năm tám tháng trôi qua rất nhanh, quân sự, chính trị, thể dục, văn hóa cộng lại có đến hơn ba mươi môn học. Điều này khiến cho Lôi Vận Trình càng hiểu biết nhiều hơn về chức nghiệp phi công. Mà trong lúc này, có rất nhiều người liên tục bị đào thải, có người vì lý do thân thể, cũng có người vì một vài lý do bí mật khác.

Mỗi một ngày đều vượt qua buổi huấn luyện hà khắc khiến cô dần dần thích ứng, nhưng cuối cùng cũng có một việc khiến Lôi Vận Trình bị lâm nạn đó chính là — Môn học nhảy dù.

Trước khi mô phỏng huấn luyện bật ván nhảy cao cách mặt đất mấy mét, lúc chính thức được tiếp xúc thực tế nhảy từ không trung, Lôi Vận Trình mới phát hiện việc nhảy dù không hề đơn giản như cô tưởng tượng. Nhưng Phương Mặc Dương là người nổi tiếng nghiêm khắc, cho cô đến những ba cơ hội mà cô cũng không dám nhảy, anh ta trực tiếp dứt khoát đá cô một cái ra cửa khoang máy bay.

Sự thật chứng minh mức độ giới hạn của con người là không đáy, Lôi Vận Trình chính là người điển hình, cô bị bắt buộc phải hoàn thành nhiệm vụ, đó là lần nhảy dù đầu tiên trong cuộc đời. Cả người cô ngồi run rẩy trên mặt đất, không biết phải làm gì. Mãi cho đến khi Hướng Bắc Ninh lay cô tỉnh, cô mới nhảy bật lên thét một tiếng rồi tháo chạy. Hướng Bắc Ninh không đuổi theo, cậu ấy vừa giúp cô thu ô lại vừa cảm thấy buồn cười.

Siêu nhân nhỏ Lôi Vận Trình ấy vậy mà bị dọa đến khóc.

...

Kết thúc khóa huấn luyện cơ bản về phi hành, kết quả kiểm tra cuối cùng quyết định cơ thể Lôi Vận Trình và Hướng Bắc Ninh thích hợp phi hành máy bay công diệt(2), Lê Vũ phi hành máy bay oanh tạc, Đỗ Nghiên Thanh phi hành máy bay vận tải. Những học viên nữ cuối cùng được ở lại để chuyển sang học chuyên môn phi hành ở Học viện Phi hành cũng không nhiều lắm, phần lớn được chuyển đến khu vực học viện quân sự khác tiếp tục việc học.

(2) Công diệt: Công kích và tiêu diệt

Đến khi thành phố C bước vào mùa đông Lôi Vận Trình cuối cùng cũng có thể về nhà, đây là kỳ nghỉ đông đầu tiên mà cô có được sau mấy năm học tập. Trước khi lên máy bay cô phẫn khởi gọi điện thoại quấy rầy Lôi Dật Thành vài lần, cô dặn dò anh trai nhất định phải đến đón cô.

Lúc máy bay hạ cánh xuống sân bay thành phố T thì cả trái tim Lôi Vận Trình đã bay lên phơi phới. Cô mua rất nhiều quà cho gia đình và bạn bè, chất đầy hai va ly. Lúc kéo hành lý ra, tìm trái tìm phải cũng không thấy bóng dáng Lôi Dật Thành đâu, điện thoại thì anh ta lại cố tình tắt máy.

Không còn cách nào khác, Lôi Vận Trình đành quyết định tự cô gọi xe về nhà.

Sáng sớm Phong Ấn đã nhìn thấy cô bé mặc một chiếc áo khoác ngoài đồ chơi, thân ảnh cao gầy, còn có vẻ mặt lo lắng của cô.

Tóc vẫn ngắn như vậy, giống một cậu con trai.

Đường như cô không phát hiện thấy anh, cô đứng ở ven đường nhìn xung quanh đón xe.

Đây là lần đầu tiên Lôi Vận Trình phát hiện bắt một chiếc xe lại khó đến như vậy, mỗi khi cô gọi được một chiếc xe, chuẩn bị quay đầu lấy hành lý thì đều bị người khác nhanh chân chạy đến giành mất, cuối cùng cô quyết định ngồi trên valy chờ đợi. Một chiếc xe việt dã màu đen chậm rãi dừng ở trước mặt cô, nhấn còi.

Lúc đó, Lôi Vận Trình còn đang thử gọi điện thoại cho Lôi Dật Thành, cô căn bản không hề chú ý đến người bước xuống từ trên xe. Mãi cho đến khi một đôi giày quân sĩ quan xuất hiện trong tầm mắt, cô mới tỉnh ngộ ngẩng đầu, một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, thân ảnh cao to, một người đàn ông có khí thái bức người, hai tay đang để trong túi quần, đứng thong thả chăm chú nhìn cô.

Trong lòng Lôi Vận Trình bị thân ảnh màu xanh nhạt kia đâm mạnh một nhát, vành mắt cô bỗng chốc ửng đỏ, cô hé miệng thở gấp nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Trên mặt Phong Ấn mang thêm một chiếc kính mát, gương mặt đẹp trai của anh được nằm thẳng mãi dũa càng mang vẻ trầm ổn chừng chặc hơn, anh nhếch môi mỉm cười với cô.

“Lôi Dật Thành bận việc, có để bụng chuyện anh đến đón em không đấy?”

Lôi Vận Trình nghẹn ngào nói không nên lời, cô mím môi, liên tục lắc đầu.

Phong Ấn vươn tay đến phía cô, ánh mắt ẩn núp sau cặp kính mát kia hiện lên ý cười.

“Thế đấy, hoan nghênh em về, Trình Trình.”

20. , Chương 25

Chương 25. Em đã nghiện anh mất rồi

Trước khi nước mắt trào ra, Lôi Vận Trình đứng bật dậy khỏi chiếc va ly rồi trực tiếp nhào vào lòng Phong Ấn, sức bồng nhào của cô khiến Phong Ấn lui nửa bước mới đứng vững lại rồi đỡ lấy cô, anh không khỏi bật cười ra tiếng. “Kiềm chế một chút, sao cứ bồng nhào ra thế?”

Lôi Vận Trình làm như mất diết tai ngơ, cô cọ đi cọ lại trong lòng anh, ôm anh quyết không buông. “Sao không nói với em trước là anh đến đón em? Anh em cũng không nói!”

“Lúc cậu ấy gọi điện thoại cho anh, cũng vừa đúng lúc anh phải đến đây gặp người khác.” Phong Ấn sờ sờ đầu cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ. “Đứng lên đi nào, nhiều người đang nhìn kìa.”

“Nhìn đi, em muốn tất cả mọi người đều nhìn đấy.” Lôi Vận Trình chỉ hận không thể biến nhỏ lại, để bất kỳ lúc nào cũng được anh mang theo bên người.

Phong Ấn không để cô tiếp tục làm theo ý thích, tay anh đưa vào trong ngực nâng cằm cô lên, tạo khoảng cách cho hai người, ngón tay anh lau đi những vết ẩm ướt trên khóe mắt cô. “Để anh nhìn xem em gái niềng răng có gì thay đổi nào.”

Lôi Vận Trình cau mày lại, chớp mũi nhỏ của cô vì lạnh mà đỏ ửng, khóe miệng bướng bỉnh cong lên, hai tay vẫn còn túm chặt lấy gấu áo ở thắt lưng anh, cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Vẫn ổn, không đen lắm, không khác ban đầu là bao, có phải cao hơn một chút không?” Phong Ấn nhún mày hỏi cô.

Lúc anh nhúu mày, một bên chân mày cạnh mi tâm hơi run nhẹ một chút, đó là thói quen của anh mà Lôi Vận Trình đã phát hiện từ nhỏ. Có gió thổi qua, cuốn đi nhiệt độ trên cơ thể anh, hương vị của anh và ký ức như ùa vào mặt cô, tạo ra một cảm giác như đã trải qua mấy đời.

“Đúng là cao lên.” Bỗng nhiên Lôi Vận Trình tháo kính mát của anh xuống, cô kiễng chân đồng thời kéo đầu anh xuống, chủ động hôn lên môi anh, hai tay cô vòng qua cổ anh siết chặt, chỉ sợ bản thân mình chưa đường để anh cự tuyệt.

Phong Ấn túm lấy tay cô, phát hiện cô không hề có ý nói lỏng, bởi vì chiều cao của hai người chênh lệch nên anh chỉ còn cách phải khom người, thoạt nhìn cứ như anh đang nhiệt tình nghênh đón nụ hôn của cô.

Lôi Vận Trình ngậm lấy môi anh, trúc trắc như trẻ con nhưng lại vô cùng nhiệt tình mút lấy môi anh. Con người đen lầy của Phong Ấn rũ xuống quan sát cô, đôi môi mỏng của anh thần nhiên đáp trả lại cô, vẻ tập trung tinh thần của cô hoàn toàn nằm trong mắt anh.

Hình ảnh một cô gái mặc chiếc áo đỏ chói mắt và một người đàn ông cao to đẹp trai ôm hôn nhau cuồng nhiệt ở trước mặt mọi người dường như đã trở thành khung cảnh đẹp nhất ngày hôm đó ở sân bay.

Khi Phong Ấn vỗ nhẹ vào lưng nhắc nhở Lôi Vận Trình mới dừng nụ hôn của mình lại, môi cô vẫn đặt trước môi anh thờ dốc. “Em đã cao lên, cao đến mức có thể hôn anh được rồi.”

“Năm đó anh về em cũng cưỡng hôn anh một lần còn gì, đây là lần thứ hai rồi.” Phong Ấn day day ót cô, trên vẻ mặt không hề có chút biểu hiện nào. “Có phải em nghiện rồi không?”

“Em đã nghiện anh mất rồi.” Lôi Vận Trình càng bạo dạn ôm lấy anh hơn, cô ôm lấy cánh tay anh không buông. “Vừa rồi anh nói còn phải gặp một người, ai thế?”

Môi Phong Ấn vẽ ra một nụ cười, cầm hắt về phía sau cô. “Cô ta.”

Lôi Vận Trình quay đầu nhìn theo ánh mắt anh, sự vui mừng tràn ngập ban đầu bỗng chốc biến mất.

Hạ Viêm Lương đội một chiếc nón len thật dày, máy tóc dài của cô ta từ gò má rũ dài xuống, trên mặt cô ta cũng mang theo một chiếc kính mát, cô ta kéo va ly từ trong đi ra. Lúc Lôi Vận Trình nhìn thấy Hạ Viêm Lương cũng vừa đúng lúc cô ta vô ý ngẩng đầu nhìn đến chỗ cô, cô ta tươi cười vẫy vẫy tay với bọn họ.

“Hạ... Hạ Viêm Lương?”

Lôi Vận Trình có phần không dám tin vào hai mắt của mình, cô kinh ngạc nhìn về phía Phong Ấn, dường như đang chờ anh nói rằng đó không phải là Hạ Viêm Lương, cô đã nhìn nhầm người rồi.

Nhưng cô chỉ có thể thấy rõ rành rành là Phong Ấn đang khẽ gật đầu, Lôi Vận Trình chậm rãi nói lỏng cánh tay anh, Phong Ấn vô cùng tự nhiên bước lên tiếp nhận va ly của Hạ Viêm Lương rồi trực tiếp bỏ vào trong xe, sau đó anh lại quay đầu đi lấy hành lý của Lôi Vận Trình.

“Chào, Lôi tiểu thư, chúng ta đã từng gặp qua rồi.” Hạ Viêm Lương vô cùng nhiệt tình chào hỏi Lôi Vận Trình, chỉ là Lôi Vận Trình chỉ cười lạnh lùng lấy lệ.

Lúc lên xe, Lôi Vận Trình cố tình đi chậm hơn một bước, còn Hạ Viêm Lương lại trực tiếp kéo vị trí cạnh người lái, trực tiếp ngồi vào, thắt dây an toàn. Trong lòng Lôi Vận Trình bỗng chốc nặng trĩu, trái lại cô trừng mắt nhìn vào Phong Ấn trong kính chiếu hậu.

Phong Ấn lại không phát hiện ra cảm xúc đang thay đổi của cô, một tay anh nhẹ nhàng nắm kéo lấy cánh tay cô, anh giúp cô mở cửa xe sau. “Lên xe đi em, bên ngoài lạnh lắm.”

Lôi Vận Trình vẫn đứng một chỗ không nhúc nhích, “Em chờ anh em đến, hai người đi trước đi.”

Phong Ấn nghiêng đầu nhìn cô một cái, anh trầm ngâm một lúc rồi đóng cửa xe lại, nhỏ giọng hỏi: “Đang cầu à?”

“Không có, chúng ta không thuận đường, không tiện cho lắm, em không muốn làm phiền anh.” Lôi Vận Trình nghẹn cổ, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

“Lôi Dật Thành không biết sẽ tan ca lúc mấy giờ, cậu ấy còn có nhiệm vụ, nói không chừng vài giờ nữa cũng chưa xong đâu.” Phong Ấn vuốt ve mái tóc ngắn của cô. “Hai nhà chúng ta không thuận đường đâu phải chỉ mới bắt đầu ngày hôm nay, không muốn làm phiền anh? Trước kia sao anh không nghe em nói như vậy nhỉ?”

“Theo anh thì tại sao?” Lôi Vận Trình hỏi lại.

Khóe môi Phong Ấn hơi cong lên, “Em có nổi giận thì chờ đến khi chỉ có hai chúng ta anh sẽ cho em trút giận thỏa thích, bây giờ thì lên xe đi, đừng để anh nói lần thứ hai.”

...

Sân bay vẫn cách thành phố một đoạn đường, Lôi Vận Trình miễn cưỡng nằm ở ghế phía sau chộp mắt. Hạ Viêm Lương quay đầu lại nhìn, bàn tay cô ta bao trùm lên bàn tay đang đặt trên vô lăng của Phong Ấn, cố gắng nói thật nhỏ: “Tay anh lạnh quá.”

Phong Ấn khẽ “Ừ” một tiếng, anh đạp chân ga tăng tốc.

Lúc này, rất nhiều đoạn đường đông đúc đến mức kiến bò không lọt, Phong Ấn cố ý chọn một con đường vắng vẻ nhưng lại hơi xa hơn một chút, nhưng vẫn gặp phải tình trạng kẹt xe. Chiếc xe của anh lấy tốc độ như một con rùa đang bò thong thả tiến về phía trước, anh bật điều hòa trong xe, hơi ẩm khiến khiến người khác rất dễ buồn ngủ, không bao lâu sau Hạ Viêm Lương đã dựa lưng vào ghế ngồi ngủ say.

Phong Ấn buồn chán không có gì làm, ánh mắt dờn tới dờn lui của anh cuối cùng lại dừng ở hình ảnh được phản chiếu trên kính, trên thân ảnh màu đỏ kia. Tiếp theo anh lại dờn tầm mắt đi.

Hạ Viêm Lương xuống xe lúc nào, Lôi Vận Trình cũng không biết, ngay cả bản thân cô chìm vào giấc khi lúc nào cô cũng không nhớ được, lúc Phong Ấn đánh thức cô thì bọn họ đã ở trước cổng Lôi gia.

Gió buổi tối rất lạnh, ủa vào da cô tạo cảm giác đau như con dao nhỏ cứa vào da. Phong Ấn chạy nhanh đến phía sau cái cúc áo khoác của cô lại, “Vừa rồi Lôi Dật Thành điện thoại cho anh, cậu ấy cũng sắp tan ca rồi, đã đặt chỗ sẵn ở bên ngoài, bố mẹ em chắc là đã đến đó cả rồi, anh giúp em mang hành lý vào rồi lại đưa em đến đó.”

Anh thuật lại lời nói của Lôi Dật Thành không sai một chữ cho cô nghe, Lôi Vận Trình gật đầu, không hề kêu ca một tiếng xuống xe cùng anh.

Đây không phải là lần đầu tiên Phong Ấn đến Lôi gia, nhưng đây là lần đầu tiên bước vào phòng Lôi Vận Trình. Phòng của cô dường như không khác gì so với tưởng tượng của anh, sạch sẽ đơn giản, khắp nơi đều thể hiện rõ đây là phòng của một cô gái nhỏ xinh xắn. Trên cửa sổ lẫn bàn học đều có vài chậu hoa nhỏ, trên giá sách, những quyển sách đều được chất san sát vào nhau chặt kín. Anh nhìn lướt qua, bất ngờ phát hiện là có hơn một nửa sách đều liên quan đến phi hành, trong đó, có đủ loại tạp chí quân sự và tài liệu, sách báo về quân sự, được sắp xếp chỉnh tề dựa theo năm xuất bản được in ở mặt trên. Anh rút vài quyển được xếp ở đầu tiên ra, quên đi cả thời gian, thời điểm đó đúng là năm đầu tiên anh đến trường hàng không.

Một bàn tay nhỏ nhắn bỗng nhiên giật quyển tạp chí trên tay anh, rồi lại cất vào giá sách một lần nữa, “Có thể đi rồi.”

Lôi Vận Trình dùng tốc độ nhanh nhất để thay một bộ quần áo rồi bước ra khỏi phòng, cô mang một đôi boots cao, trông vô cùng thoải mái và trưởng thành hơn rất nhiều, ở trần cô đã có thêm vài phần khí khái của quân nhân. Phong Ấn chớp chớp mắt, vụt một cái đã hơn ba năm rồi, cô nhóc này thật sự là rất khác so với trước đây.

Lúc bọn họ đến nhà hàng đúng lúc Lôi Dật Thành cũng vừa đến, Phong Ấn đẩy Lôi Vận Trình về phía trước, “Nhiệm vụ hoàn thành.”

Lôi Dật Thành cười, “Cùng ăn luôn đi.”

Phong Ấn vẫn chưa kịp từ chối thì Lôi Vận Trình đã thay anh mở miệng: “Anh ấy không rảnh, ngày khác đi.”

Phong Ấn giương môi, “Để ngày khác đi, tớ đi trước, có hẹn rồi, em gái niềng răng, bỏ qua chuyện lúc này đi, chờ điện thoại của anh.”

Phong Ấn lái xe đi, Lôi Dật Thành cốc đầu em gái. “Hai người làm sao nữa vậy? Anh cho rằng cậu ấy đi đón em, em phải vui lắm chứ, sao, ai đã làm bức bối thế này?”

Lôi Vận Trình trừng anh ta, “Anh ấy đi đón em hay là thuận đường đón em?”

“Có gì khác nhau sao?”

“Vốn dĩ là không có gì khác nhau, nhưng người mà anh ấy đón là Hạ Viêm Lương, đừng nói với em anh không biết Hạ Viêm Lương là ai.”

Sao Lôi Dật Thành lại không biết, hai người đã từng là bạn học nhiều năm. Anh ta cười xảo quyệt, anh khoác vai Lôi Vận Trình đi vào nhà hàng. “Đừng vì một Hạ Viêm Lương mà làm hỏng tâm trạng của em, bố đang chờ em đó, đã mấy năm rồi em không về nhà, con gái bất hiếu?”

Lôi Vận Trình chẹp chẹp môi, cố gắng nuốt hết sự tức giận, oan ức và nghi hoặc xuống, dù sao cô thật sự rất nhớ nhà.

“Anh đoán là lát nữa mẹ thấy em nhất định là sẽ khóc.” Lôi Dật Thành chế giễu.

“Ừ, sau đó nhất định bố sẽ lườm em.” Lôi Vận Trình gật đầu đồng ý, hai người nói nói cười cười nháy mắt với nhau làm tan đi sự không vui vừa rồi.

Sự thật đúng như hai anh em đã đoán, Thương Tiểu Thiên thấy con gái thì không dám nhận, cô bé thuần khiết như nước kia chỉ mới vài năm đã thay đổi đến mức hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, nắm lấy tay cô rơi nước mắt.

Lôi Dật Thành âm thầm đưa mắt với Lôi Vận Trình truyền đạt ý “Thấy không, quả nhiên là ánh mắt đó”, Lôi Vận Trình ôm cánh tay Thương Tiểu Thiên dỗ dỗ bà, “Mẹ, con đâu có gầy đâu, rất khỏe mạnh, có tin là bây giờ con tiếp mấy chiêu của anh cũng không thành vấn đề gì không, anh mà muốn thắng con cũng phải hao tổn nhiều công sức lắm đó!”

“Con là một đứa con gái mạnh như thế để làm gì? Nhà chúng ta có hai người đàn ông, còn chưa đủ bảo vệ con sao?” Nước mắt Thương Tiểu Thiên đã tràn ngập ở hốc mắt, bà cố gắng kìm lại. Thật ra dáng người của Lôi Vận Trình rất chuẩn, từ trên xuống dưới, mỗi một đường cong đều cực kì hoàn mỹ, mạnh là một phần của kiên cường, yếu là một phần của mềm mỏng. Chỉ là tất cả những người mẹ trên thế giới đều vĩnh viễn có tâm lý phản đối con gái mình gầy, Lôi Vận Trình thay đổi khiến bà vô cùng đau lòng.

Lôi Vận Trình ở một bên an ủi Thương Tiểu Thiên, Lôi Dật Thành ở bên cạnh hỏi Lôi Khải, “Xem ra cánh tay con bé này rất mạnh, con chụp nó không được, hôm nào bố thử tiêu diệt sự oai phong của nó xem?”

Lôi Khải cúi đầu nhấp một hớp rượu, nhếch môi lên. “E rằng tôi cũng không chụp được.”

Lôi Vận Trình có thể kiên trì đến ngày hôm nay không thể không khiến Lôi Khải khâm phục, đồng thời không thể không tin tưởng rằng, tình cảm mà cô dành cho Phong Ấn còn sâu sắc hơn cả trong tưởng tượng của ông. Nhìn con gái mình dần dần được lột xác, bỗng nhiên ông nhớ đến một câu: Nữ đại bất trung lưu(1).

(1) Nữ đại bất trung lưu: Con gái lớn không giữ lại được.

...

Sáng hôm sau khi Lôi Vận Trình về nhà, trên trời bắt đầu có bông tuyết rơi lất phất, từng đóm nhỏ rơi trên mặt băng lạnh lẽo. Lúc Lôi Dật Thành xuống lầu thì thấy thân ảnh của cô thì không khỏi cảm thấy trong lành. “Sao không ngủ thêm một lát nữa.”

“Thói quen ở trường rồi, bình thường lúc này bọn em đã ra sân tập thể dục buổi sáng.” Lôi Vận Trình vội vàng đeo tạp dề vào, “Trứng sẽ xong ngay thôi, anh ăn trước đi.”

Lôi Dật Thành ngồi trước bàn ăn nhìn lướt qua một thể bữa sáng mà cô đã chuẩn bị, Lôi Vận Trình đã mang ba phần trứng ốp la ra.

Lúc này Lôi Khải cũng vừa tập thể dục buổi sáng về, ông phủi phủi bông tuyết trên quần áo xuống, thấy Lôi Vận Trình thì cũng không khỏi kinh ngạc. “Sớm vậy sao?”

Lôi Dật Thành cười, “Bố, bố xem đây thật sự là Trình Trình của chúng ta sao? Có phải là giả mạo không?”

“Phụ nữ nhỏ của nhà chúng ta vào nhà bếp, cái này đúng là có gì đó không đúng.” Lôi Khải bước đến ném thử món trứng ốp la, sau đó ông cười rộ lên. “Nhưng mà khẩu vị vẫn rất quen thuộc.”

Ông nói xong thì trở về tắm rửa, Lôi Dật Thành buồn bực. “Sao bố lại nói khẩu vị quen thuộc, anh nhớ em chưa từng vào bếp mà, không tính lần em làm thức ăn cho Phong Ấn.”

“Em chưa từng làm cho anh chứ không phải chưa từng làm cho bố.” Lôi Vận Trình bưng cháo lên, múc cho anh một bát. “Anh, hôm nay mấy giờ anh tan ca?”

“Hôm nay không có việc gì, chắc là tan ca không muộn lắm, sao vậy?”

Ánh mắt Lôi Vận Trình nhìn một vòng xung quanh, vừa nói vừa chú ý về mặt của anh ta. “Án Kỳ cũng về rồi, cậu ấy muốn gặp anh, buổi tối ra ngoài chơi nha, còn có cô bạn ở trường hàng không của em nữa, Đỗ Nghiên Thanh, rất là xinh đẹp.”

Lôi Dật Thành cau mày, “Án Kỳ à, cuộc thực tập đội chống ma túy vào nghỉ hè năm ngoái anh đã dẫn dắt em ấy, cũng không tệ, thông minh lanh lợi.”

“Vậy anh là sư phụ của cậu ấy? Vậy thì càng nên đi.”

Lôi Dật Thành suy tư một lát, gật đầu. “Ừ, buổi tối anh tan ca đi đón Tử Du trước, mang cô ấy theo, có ngại không?”

Tuy rằng Lôi Dật Thành và Tử Du vẫn chưa kết hôn, nhưng người của Lôi gia đã sớm xem cô ấy là người nhà, đương nhiên là không nói đến có ngại hay không, những lời này của Lôi Dật Thành rõ ràng là hỏi Án Kỳ.

Lúc Lôi Vận Trình truyền đạt lại ý của Lôi Dật Thành cho Án Kỳ nghe thì cô vẫn chưa thấy điều gì khác lạ ở cô ấy.

“Đương nhiên là được, tối nay tớ mời khách nha.” Án Kỳ cắn ống hút bỏ trong ly nước trái cây suy ngẫm, “Vậy thì, gọi Phong Ấn đến luôn đi, tớ vẫn chưa gặp anh ấy lần nào.”

Lôi Vận Trình chống cằm, vẻ vui mừng ban đầu trên gương mặt bỗng chốc mất đi vài phần. “Được.”

...

Cuối cùng, quả nhiên là Lôi Dật Thành dẫn bạn gái đến.

Đây không phải là lần đầu tiên Án Kỳ và Tử Du gặp mặt nhau, năm trước, trong thời gian thực tập có rất nhiều lần Lôi Dật Thành đều mang theo cô, cũng không chỉ một lần đưa cô và Tử Du đi dùng cơm. Án Kỳ là một cô gái rất ngoan ngoãn, còn hiểu chuyện hơn cả Lôi Vận Trình, Tử Du rất thích cô ấy.

Tử Du bước ra khỏi nhà vệ sinh, Lôi Dật Thành đang đứng ở bên ngoài lan can hút thuốc chờ cô ấy, cô ấy khoác vai Lôi Dật Thành rồi chớp chớp mắt nhìn anh ta. “Sao em luôn cảm thấy cô bé Án Kỳ này vẫn không hề quên anh, anh có cảm giác thế nào hả cảnh sát Lôi?”

Lôi Dật Thành ngậm thuốc hít mắt cười, “Cảm giác của anh có thể quyết định những nhân tố quan trọng trong việc em và em ấy sống hòa bình không?”

Tử Du hất cằm, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn anh ta. “Nếu anh dám nói cảm giác của anh là rất vui em sẽ đồng ý tặng anh cho cô ấy.”

Lôi Dật Thành bật cười, nhân tiện hôn nhẹ vào môi cô ấy, “Chia tay vui vẻ, anh đi tìm niềm vui mới, Án Kỳ trẻ tuổi xinh đẹp mà còn hiểu chuyện nữa, ít nhất sẽ không tùy hứng, không cần anh nhớ thương mỗi ngày, đỡ lo.”

“Người yêu cũ của anh kém cõi như vậy sao?” Khí thế không thềm quan tâm vừa rồi của Tử Du không còn nữa, tay cô vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, nhú mảy rồi bắt đầu thể hiện sự đau buồn. “Nhưng mà nói không chừng em đã có con với anh.”

Lôi Dật Thành nghiêng đầu thở dài, “Lần nào cũng là câu này, em có thể đổi mới chút được không?”

Biểu cảm trên mặt của Tử Du giống như ảo thuật, cô ấy liền thay đổi thành một vẻ mặt đắc ý, cô ấy kéo cánh tay Lôi Dật Thành rồi tựa vào vai anh ta. “Câu nói duy nhất có thể đối phó được anh, sao lại phải đổi? À, đúng rồi, không phải Trình Trình nói gọi Phong Ấn đến à, sao vẫn chưa thấy anh ấy nữa? Anh ấy có thể còn đùa nghịch hơn cả em.”

“Anh đoán là...” Lôi Dật Thành dụi thuốc chuẩn bị kéo Tử Du trở về phòng, bỗng nhiên trong tầm mắt anh ta xuất hiện một bóng dáng quen thuộc thoáng qua, điều đó khiến anh không khỏi dừng bước, tìm kiếm bóng dáng đó.

Cặp tình nhân đang ngồi ngoài đại sảnh nhà hàng kia... Làm sao Lôi Dật Thành không biết? Con người của anh ta trở nên lạnh lẽo, trước khi Tử Du phát hiện, anh ta đã ôm cô ấy đi lên lầu. “Anh đoán là không có thời gian rảnh để phân thân.”

Mãi cho đến khi mọi người chơi đùa vui vẻ rồi giải tán vẫn chưa thấy Phong Ấn xuất hiện, đêm nay Lôi Vận Trình uống chút rượu, chỉ có Lôi Dật Thành và Ân Kỳ biết cô thật sự không vui vẻ như bên ngoài.

Buổi phóng túng tối nay đương nhiên là do Lôi Dật Thành thanh toán, anh ta làm sao có thể để một cô gái như Ân Kỳ tính tiền được. Sau khi Đỗ Nghiên Thanh và Ân Kỳ rời đi, Lôi Vận Trình ngồi trên băng ghế ở ven đường, cô ngồi xếp bằng chơi trò chơi trong điện thoại đi động.

Một ngày tuyết rơi, mặt đất đã tích tụ một tầng thật dày, Tử Du sợ lạnh nên vào xe ngồi trước, Lôi Dật Thành ngồi xuống cạnh Lôi Vận Trình, anh ta trực tiếp tắt trò chơi của cô. “Em ở đây chờ cậu ấy, hay là theo anh về nhà?”

“Anh về trước với chị Tử Du đi, em chờ đến mười hai giờ, rồi tự mình lái xe về.” Lôi Vận Trình giật điện thoại lại, cô mở trò chơi ra một lần nữa, chơi một lúc lại ngẩng đầu nhìn anh ta. “Anh, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra giữa Phong Ấn và Hạ Viêm Lương vậy?”

Lôi Dật Thành mím môi không đáp, anh ta cởi áo khoác ra choàng lên người cô. “Quan hệ giữa bọn họ có thể ngăn cản em tiếp tục yêu cậu ấy không?”

Lôi Vận Trình không hé môi, anh ta khẽ thở dài. “Lời nên nói anh đã nói với em vài năm trước, Phong Ấn có thể là anh trai của em, nhưng chưa hẳn đã là một người đàn ông tốt, em vẫn liều lĩnh đâm đầu vào tường không từ bỏ ý định, anh dạy em không nghe, lúc khó thì đừng có đến tìm anh... Chỉ cần có Hạ Viêm Lương, khả năng hai người ở cùng nhau là cực kì thấp.”

Lôi Dật Thành bỏ lại những lời đó rồi rời đi, Lôi Vận Trình cầm điện thoại mà ngẩn cả người.

Trong lòng, trong đầu cô, tất cả đều chỉ là đau đớn. Cái tên Hạ Viêm Lương này khiến cô vừa chán ghét vừa lạnh lẽo.

Cô không biết bản thân đã ngồi ở đó bao lâu, lúc Phong Ấn đến trên người cô đã bị phủ đầy tuyết, nhìn từ xa trông cô giống như một pho tượng.

“Không phải anh đã nói là có lẽ anh không đến được sao, em phải chờ cho đến lúc hết hy vọng mới cam tâm à?” Phong Ấn ôm Lôi Vận Trình tay chân đã cứng ngắc vào trong xe, mở điều hòa ở chế độ ấm nhất, anh cởi áo khoác của mình ra bọc lấy người cô rồi ôm vào lòng, hai tay anh không ngừng xoa xoa sưởi ấm bàn tay nhỏ bé đã đông cứng vì lạnh của cô.

Anh hơi tức giận, nghiêm khắc trách cứ: “Anh cho rằng sau ba năm em cũng đã đủ trưởng thành rồi, sao vẫn không biết bảo vệ bản thân vậy hả? Thân thể của em không chỉ là của một mình em, mà còn là của quốc gia, của Không quân.”

Lôi Vận Trình ghé vào lòng anh run rẩy không ngừng, nhắm mắt lại, cô hiểu rõ đây là giây phút khó có được.

Cô càng không nói gì, Phong Ấn càng cảm thấy tức giận. “Lôi Vận Trình, anh thật sự muốn đánh em một trận, để em có thể tỉnh táo một chút! Hoặc là mở đầu óc của em ra, nhìn xem bên trong là thứ gì!”

Lôi Vận Trình cọ cọ vào gáy anh, cô cúi đầu, yếu ớt trả lời anh một chữ.

“Anh.”

Động tác của Phong Ấn dừng lại một lát, theo bản năng, anh rung động nghiêng rằng ken kết.

21. , Chương 26

Chương 26. Lần thứ mấy vì cô mà mất ngủ

Bầu không khí bên trong xe khá trầm lặng. Phong Ấn bình tĩnh chà tay làm ấm cho cô, anh không nói lời nào, Lôi Vận Trình ghé đầu vào cổ anh im lặng, cô còn trầm mặc hơn cả anh, giống như cô đã ngủ thiếp đi.

Gió tuyết bên ngoài càng lúc càng lớn, tầm nhìn trở nên cực kì kém. Nhiệt độ trên người Lôi Vận Trình từ đầu đến cuối vẫn rất thấp, Phong Ấn ôm chặt lấy cô: “Cố gắng một chút, về nhà anh trước nhé.”

Nơi này cách nhà của Phong Ấn không xa mấy, nhưng vì thời tiết xấu cho nên phải tốn thời gian gấp hai lần bình thường mới về đến nhà anh. Cả người Lôi Vận Trình vẫn không ngừng phát run, môi cô lạnh đến mức tái lại, Phong Ấn dùng áo khoác ngoài bọc kín lấy cô rồi ôm cô từ trong xe về đến phòng mình, anh vào phòng tắm mở nước trước, sau đó mới bắt đầu cởi quần áo của cô ra.

“Em tắm nước nóng trước đi, lát nữa anh nấu cho em thứ gì đó để uống.”

Lôi Vận Trình cuộn tròn người lại dựa vào lòng anh, cô ôm lấy anh không buông, cả người cô run rẩy ghé sát vào lòng anh, cô giống như một vật cứng nhỏ trông rất đáng thương. Khi chuẩn bị cởi chiếc áo cuối cùng trên người cô thì tay anh bất chợt khựng lại, lúc này anh mới ý thức được anh đang cởi quần áo của ai.

Móc khóa áo sau lưng cô anh mới chỉ mở một cúc, Phong Ấn suy nghĩ một lát rồi kéo chắn qua phủ lên người cô, anh xoa đầu cô: “Chờ anh một chút.”

Lôi Vận Trình đang rất lạnh, hơn nữa cô lại vừa uống rượu, cả người cô luôn trong tình trạng mơ mơ màng màng.

Phong Ấn chỉ còn cách đánh thức ông bà nào đó đang ngủ say, việc đó khiến anh khó tránh khỏi bị bố ném cho về mặt không hài lòng: “Có chuyện gì mà không thể để ngày mai nói hả?”

Phong Ấn kiên trì thuật lại mọi chuyện một cách đơn giản, bất ngờ là sau khi kể anh lại thấy được vẻ mặt không vui vừa rồi của Phong Hạo đã dịu đi vài phần: “Anh nói con nhóc nhà Lôi gia kia đang ở trong phòng của anh?”

“Vâng.” Phong Ấn xấu hổ gật đầu: “Dù sao cũng là một cô gái, con làm không tiện cho lắm, nên muốn nhờ mẹ giúp con một chút.”

Phong Hạo day day cằm, đôi mắt thâm thúy đang nhìn Phong Ấn nhấp nháy một tia sáng không dễ nhìn thấy: “Mẹ anh đang ngủ, không nên làm phiền bà ấy.” Khi Phong Hạo nói chuyện, tay ông đã chuẩn bị đóng cửa, Phong Ấn nhanh nhẹn đưa tay giữ cửa lại cau mày hỏi:

“Vận Trình Trình thì sao?”

Khóe miệng Phong Hạo khẽ nhếch lên: “Nên làm gì thì làm cái đó.”

Cánh cửa trước mặt Phong Ấn đóng sầm lại, anh vẫn đứng yên tại chỗ bất đắc dĩ ngửa đầu thở dài, ngụ ý từ chối của bố anh đã quá rõ ràng, anh không có can đảm gõ cửa lần thứ hai, mà dù có gõ cũng vô dụng thôi.

Phong Hạo vui vẻ leo lên giường, ông ôm vợ vào lòng. Lâm Thất Thất nửa mê nửa tỉnh hỏi ông: “Tiểu’n sao vậy?”

“Không có gì, nó đưa Lôi Vận Trình về nhà.”

“...” Ba giây sau, con sâu ngủ Lâm Thất Thất vốn chỉ tỉnh giấc một nửa, bà liền bật người ngồi dậy: “Trình Trình? Tiểu’n muốn làm gì?”

Phong Hạo kéo bà nằm xuống, xoắn xoắn tóc bà rồi cười nhạt: “Bọn nó không phải con nít, muốn làm gì em cũng có thể hiểu mà.”

“Anh nói cũng đúng.” Lâm Thất Thất ngẫm nghĩ lại từ đầu đến cuối, bà vẫn cảm thấy không ổn, vừa định đứng dậy đã bị Phong Hạo ngăn lại.

“Ngủ đi, đừng quan tâm đến chuyện của bọn nhỏ.”

“Em lo nó làm bậy với Trình Trình, Lôi Khải sẽ nổi cơn thịnh nộ đó.” Lôi Vận Trình là công chúa của Lôi Gia, là viên ngọc quý mà Lôi Khải yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay.

Trong bóng đêm, Phong Hạo khẽ cười ra tiếng: “Về phương diện tình cảm em đúng là rất chậm chạp, Lôi Vận Trình vì Tiểu’n mà chạy đến cả học viện quân sự, vậy thì còn sợ nó làm bậy gì nữa?”

Lâm Thất Thất sững sốt mở to miệng: “Trình Trình thích Tiểu’n?... Sao lại như vậy?”

Phong Hạo chỉ cười không nói, vỗ nhẹ lưng bà, dỗ dành bà ngủ: “Ngủ đi.”

Lâm Thất Thất âm thầm thở dài, trong lòng bà không khỏi nghĩ rằng Phong Hạo và Lôi Khải là một cặp trời sinh tương khắc.

Lúc Phong Hạo vừa ngủ thiếp đi, Lâm Thất Thất không thể kìm chế được mà day day ngực ông, bà cảm thấy khó hiểu nên hỏi ông: “Sao em lại cảm thấy anh đang rất vui vẻ vậy nhỉ? Anh đang đắc ý gì thế?”

Phong Hạo nắm lấy tay bà khoác qua bên hông, khéo môi lặng lẽ nhếch lên, nhưng giọng điệu của ông vẫn bình tĩnh như bình thường: “Cảm nhận của em sai rồi, anh không đắc ý gì cả, mệt rồi, ngủ đi em.”

Phong’n quay về phòng, Lôi Vận Trình vẫn nằm cuộn tròn lại như cũ, anh mím môi lại, bàn tay tiến vào trong chăn cời lớp đồ lót cuối cùng trên người cô, anh dùng khăn bọc lấy thân thể gầy gò của cô rồi đặt vào trong bồn tắm.

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên như sương trắng lượn lờ, gương mặt Phong’n không hề có bất kì biểu cảm nào, anh xắn tay áo lên rồi ngồi bên cạnh bồn tắm chà rửa cho cô, tay anh không ngừng xoa bóp lòng bàn tay và lòng bàn chân của cô, khi thấy gương mặt nhợt nhạt của cô đã hồng hào trở lại anh mới thở phào nhẹ nhõm. Từ đầu đến cuối Lôi Vận Trình không nói gì cả, con người đen láy của cô rũ xuống không biết đang suy nghĩ điều gì.

Từ trước đến nay giữa hai người ít khi trầm mặc như thế, điều này khiến cho anh không biết nên làm thế nào cho đúng. Anh xoa xoa những vết chai trên chân cô, ánh mắt anh càng trở nên thâm trầm. Hơn bất kì ai, anh là người hiểu rõ nhất những vết chai đó được hình thành như thế nào. Nhớ lại vài năm trước, khi anh đến bệnh viện, lần đầu tiên thấy những vết sẹo chằng chịt trên hai chân cô, lúc đó trong lòng anh như có một tảng đá lớn đè nặng khiến anh cảm thấy ngột ngạt đến mức hoảng loạn, anh không tài nào lờ gạt chính mình được, lúc đó anh thực sự rất đau lòng. Cô có thể kiên trì đến ngày hôm nay thực sự là điều ngoài dự đoán của anh, khó có thể tưởng tượng được trong thân thể nhỏ nhắn kia rốt cuộc ẩn chứa sức mạnh lớn đến nhường nào.

Anh nhìn chăm chăm vào bàn chân cô đến đờ đẫn, Lôi Vận Trình rút chân ra khỏi tay anh, bỏ vào trong nước. Cô chỉ hận sao bồn tắm này to như thế nhưng chỉ sâu đến chừng này, hận màu sắc trong suốt của nước vì nó không thể nào che giấu những nơi xấu xí nhất trên cơ thể cô.

“Để em tự làm.”

Cô cúi đầu mở miệng, thanh âm này đã kéo mạch suy nghĩ của anh quay trở về. Anh gật đầu đứng dậy: “Anh đi nấu nước gừng cho em đây.”

Những miếng gừng cuộn cuộn sôi trào theo bọt nước, chúng cứ nhấp nhô lên xuống trong nồi, Phong'n dựa người và thành tường, anh nhắm mắt rồi ấn vào huyệt Thái Dương, Lôi Dật Thành gọi điện đến, anh không thèm nhìn mà trực tiếp nhận cuộc gọi: “Trình Trình đang ở chỗ tớ.”

Lôi Dật Thành sợ đánh thức Tử Du, anh ta cố ý ra hành lang gọi điện thoại: “Tớ biết, khuya như vậy mà nó vẫn chưa về thì khẳng định đang ở chỗ cậu.”

Anh ta còn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Phong'n hiểu rõ anh ta có lời muốn nói, nhưng anh không thúc giục anh ta, anh chỉ lẳng lặng chờ đợi.

“Trình Trình hỏi tớ về chuyện của cậu và Hạ Viêm Lương.”

“Cậu có nói cho cô ấy nghe không?”

“Không có, tớ không nói gì cả, con bé nhất định sẽ không tin đâu, nó sẽ cho rằng tớ đang tìm cách cản trở nó.”

Phong'n cười châm biếm, anh tắt lửa rồi đổ nước gừng vào trong bát: “Em của cậu khiến tớ phiền muốn chết, cậu xem xem, tớ đang vì ai mà xuống bếp đây? Bây giờ tớ đang nấu nước gừng chống lạnh cho con bé đấy.”

Lôi Dật Thành trầm ngâm một lúc: “Lúc trước khi con bé thi đại học tớ đã hỏi cậu một lần, bây giờ tớ cần phải hỏi cậu lại một lần nữa, cậu có tình cảm với con bé không?”

Vừa dứt lời, anh ta liền nghe thấy bên kia vang lên âm thanh hỗn độn leng keng, sau đó là một khoảng thời gian trầm mặc kéo dài.

Nước nấu trong nồi rơi vung vẩy trên nền đất, dòng nước ào ào từ van đang chảy trên cánh tay đỏ ửng vì bỏng của Phong'n, ánh mắt anh cứ nhìn chằm chằm vào cánh tay của mình, sau khi im lặng một lúc anh kiên định trả lời:

“Đương nhiên không có.”

Lôi Dật Thành nghe được câu trả lời kiên định của anh thì không biết là nên vui hay buồn: “Đứa em gái của tớ, nhất định sẽ bị hủy trong tay cậu.”

Anh ta đập máy, Phong'n cũng dần dần lấy lại tinh thần, anh chỉ còn cách cười khổ.

Sau khi Lôi Vận Trình mặc quần áo mà anh đã chuẩn bị sẵn xong thì trùm chăn ngồi trên sofa, Phong'n mang nước gừng đến trước mặt cô, anh dùng thìa bằng gốm khuấy đều lên, sau đó lại đưa lên miệng thổi: “Nhân lúc còn nóng em uống một ít đi, đừng để bị cảm.”

Lôi Vận Trình rất biết nghe lời, cô nâng bát nước gừng lên uống một hơi hết sạch, sau đó cô nhanh chóng cảm thấy cơ thể dần dần ấm áp trở lại, chớp mũi bắt đầu vã mồ hôi: “Cảm ơn...”

“Không nhận nổi.” Phong'n hừ lạnh, sau đó anh bế cô lên giường: “Đêm nay em ngủ ở đây đi, ngày mai tuyết ngừng rơi thì gọi Lôi Dật Thành đến đón em, anh có việc bận.”

Lôi Vận Trình mím môi: “Có phải anh đang trốn tránh em không?”

“Trốn tránh em làm gì?” Phong'n dịch góc chăn lại cho cô: “Anh ở phòng khách kế bên, có gì em cứ gọi cho anh, anh sẽ không tắt điện thoại.”

Mỗi lần anh nói như vậy đều mang đến cho cô một cảm giác: Thật ra anh rất quan tâm cô, nhưng ngay sau đó lại trở về thành một Phong'n đứng đưng không chú ý đến bất kì điều gì, trong nụ cười của anh mang theo vẻ hồ hững vốn có.

Anh vừa mới đứng dậy, bỗng nhiên Lôi Vận Trình túm lấy góc áo anh, Phong'n cau mày nói: “Có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

“Ngày mai em lại không biết anh sẽ biến thành dáng vẻ gì.” Lôi Vận Trình nhìn anh: “Tại sao em càng ngày càng không thể hiểu nổi anh? Em cảm thấy dường như anh đang giấu diếm em chuyện gì đó.”

Phong'n kéo bàn tay của cô ra bỏ vào trong chăn: “Nếu anh có chuyện gì giấu em, vậy cũng có nghĩa là anh không muốn cho em biết, nếu như em cứ khẳng khẳng muốn tìm hiểu thì điều đó chỉ làm cho anh cảm thấy em không nghe lời thôi Trình Trình.”

Mỗi người đều có một ranh giới cuối cùng, Lôi Vận Trình đã cố ý muốn chạm vào ranh giới đó: “Anh còn nhớ giao ước trước đây của chúng ta không?”

“Trí nhớ của anh rất tốt, không cần phải nhắc nhở anh.”

Lôi Vận Trình bĩu môi: “Trí nhớ rất tốt? Vậy tại sao lại quên em?”

Phong'n im lặng một lát: “Em muốn nói chuyện sinh nhật lần thứ mười tám sao? Sáu năm không gặp lại em đã thay đổi rất nhiều, anh không thể ngay lập tức nhận ra em được, nhưng cho đến giờ anh vẫn chưa từng quên em.”

Anh không biết rằng những lời nói của mình bỗng chốc đã làm cho đôi mắt của cô hiện lên một lớp sương mù, bàn tay nhỏ nhắn của Lôi Vận Trình che miệng, mi tâm của cô khẽ cau lại, sương mù trong ánh mắt kia càng ngày càng dày đặc, cuối cùng cô không kìm chế được nữa, một dòng nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Phong'n không thể không ngồi xuống bên cạnh cô một lần nữa, ngón tay anh vừa lau đi những giọt nước trên mặt cô thì lại có một dòng nước mắt khác rơi xuống, chúng chảy men theo vết nước mắt ban đầu. Lôi Vận Trình cố gắng đè nén tiếng nấc nghẹn của mình, âm thanh rất nhỏ, cơ thể cô càng lúc càng run rẩy dữ dội, nhưng đôi mắt ấy vẫn chưa từng rời khỏi gương mặt anh.

Ánh mắt sáng rực đó gần như khiến anh không chịu nổi. Trong đó chứa đựng rất nhiều thứ khiến anh bối rối, chính anh cũng không hiểu nổi, khiến anh sợ hãi, khiến anh đau lòng, khiến anh phiền muộn, cũng khiến anh bất lực và không thể nào trốn tránh được.

Anh vươn tay che mắt cô lại, để mặc cô khóc trong im lặng dưới bàn tay của mình. Phong Ấn thở dài rất khẽ khiến người khác không thể nghe thấy được, ánh mắt anh vô cùng phức tạp: “Anh càng ngày càng không hiểu em, rốt cuộc anh có chỗ nào tốt đáng để em phải như vậy.”

“Anh đã nói... Cưới vợ sẽ cưới... Em gái niềng răng vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời...” Lôi Vận Trình nghẹn ngào bật thốt một câu không hoàn chỉnh.

Phong'n nhắm mắt lại, yết hầu chuyển động lên xuống, đó là chuyện của mấy năm trước rồi?: “Ngốc à, khi đó anh bao nhiêu tuổi, mười ba? Hay là mười bốn? Lời nói đùa của trẻ con làm sao có thể tin là thật được?”

“Vậy sau đó... Lời hứa vào ngày sinh nhật trước khi anh đi học viện quân sự... Sau khi em lớn lên... Anh sẽ quay trở về cưới em, muốn em dành nết hôn đầu tiên... Và giữ cả bản thân lại cho anh... Anh không hề quên em, nhưng lại quên mất những lời đã nói với em có phải hay không?”

...

Bàn tay còn lại của Phong'n nắm chặt, sau đó anh lại nói lỏng: “Trình Trình, em là một cô bé thông minh như thế, tại sao lại ngốc trong việc này đến như vậy, anh chỉ nói đùa với em thôi, muốn bắt nạt em cho vui, lúc đó em còn nhỏ nên không biết là anh không nghiêm túc, nhưng bây giờ em đã trưởng thành, chẳng lẽ em còn không hiểu?”

Anh nói đúng, đối với bất kỳ chuyện gì, Lôi Vận Trình đều có thể thông minh, duy nhất chỉ ở trước mặt anh, cô chấp nhận làm một kẻ ngốc nghếch.

“Xem như trước đây chúng ta còn nhỏ, nhưng còn ba năm trước thì sao... Anh đã nói thích em... Đó cũng là giả à?”

“Việc này không phải giả, nhưng mà...” Phong'n buông tay xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt đầy nước của cô: “Chỉ là thích, hoàn toàn không giống với...”

Phong'n mấp máy môi, nhưng anh lại không nói ra những lời cuối cùng, lời nói đó như một con dao hai lưỡi, trên thế giới này nó là thứ tuyệt vời nhất nhưng cũng là thứ vũ khí tàn nhẫn nhất, chỉ cần chém một vết dao lên người cô sẽ khiến cô sống không bằng chết.

Khi nghe anh nói “chỉ là thích”, trái tim Lôi Vận Trình như đã bị nghiền nát ra thành từng mảnh từng mảnh.

Có đôi khi con người càng đau đớn càng muốn đi vào con đường bế tắc, thậm chí là cố chấp. Khi Phong’n đóng cửa, tắt đèn, rồi rời khỏi phòng, anh liền nghe thấy thanh âm của cô truyền đến từ bóng tối.

“Vẫn còn nửa năm...”

Ước hẹn bốn năm của bọn họ, chỉ còn lại nửa năm.

Ngoài cửa sổ, gió lạnh xen lẫn với bông tuyết đang gào thét trong bóng tối, Phong’n cũng lắng nghe thứ âm thanh lạnh lẽo đó suốt một đêm. Đến khi trời sáng, anh không khỏi cười nhạo chính mình, đây là lần thứ mấy anh vì cô mà mất ngủ?

Đến gần trưa bão mới dần dần dừng lại, lúc Lôi Dật Thành đến đón Lôi Vận Trình thì cô và Lâm Thất Thất đang trò chuyện, Phong’n cũng vừa mới xuống giường. Lâm Thất Thất muốn giữ bọn họ ở lại ăn cơm trưa, nhưng Lôi Dật Thành đã từ chối khéo léo.

Phong’n cài chặt cổ áo khoác ngoài của cô, anh lấy thêm một chiếc khăn quàng cổ quấn quanh cổ và mặt cô, chỉ lộ ra đôi mắt. Nhìn đôi mắt sưng đỏ đầy những tơ máu của Lôi Vận Trình, Phong’n bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu cô: “Đừng nói với anh là em khóc cả đêm đấy, tiến bộ một chút được không?”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu, vẫy tay với Lâm Thất Thất: “Di Lâm, con về nhà đây, hôm khác con lại đến thăm dì.” Nói xong cô liền kéo Lôi Dật Thành rời đi, không thèm nhìn Phong’n dù một chỉ một lần.

Phong’n bị lạnh nhạt đứng bên cạnh sờ sờ ột, anh bĩu môi: Con bé kia vậy mà không nhìn mình!

Lâm Thất Thất nhin cười, bà ho nhẹ: “Mẹ cảm thấy con rất thích Trình Trình, sao lại khiến con bé khóc đến nổi hai mắt sưng lên như quả đào vậy? Bắt nạt người ta à?”

Phong’n lạnh lùng cười mỉa mai: “Tại mẹ và bố không chịu sinh cho con một em gái để ăn hiếp, chỉ còn cách ăn hiếp con nhà người ta.”

Không nghe được câu trả lời của Lâm Thất Thất, Phong’n quay đầu lại nhìn: “Mỹ nhân Lâm, mẹ đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Lâm Thất Thất cong môi, vẻ mặt tươi cười của bà có phần bất lực: “Mẹ rất thích Trình Trình, cho nên không hy vọng hai đứa thành một đôi.”

“Bởi vì bố của Trình Trình là Lôi Khải sao?” Hôm nay Phong Hạo không đi làm, ông trong thư phòng xử lý công việc của Phong thị thông qua internet, Phong’n liếc mắt xác nhận trên lầu không có gì nguy hiểm, anh mới dám không sợ chết trêu chọc: “Bố con chắc chắn là suy nghĩ ngược lại với mẹ, bố hy vọng con sẽ cưới Trình Trình về nhà.”

Hết lần này đến lần khác cướp lấy người phụ nữ yêu quý bên cạnh của Lôi Khải, Phong’n hiểu rõ thú vui độc ác của Phong Hạo, nhưng mà anh không dám nói với Lâm Thất Thất, chỉ sợ lại xảy ra một trận chiến không đáng có và người đầu tiên gặp xui xẻo nhất định sẽ là anh.

Lôi Vận Trình về đến nhà thì bị cấm, cô phải nằm ở nhà suốt một thời gian. Trải qua vài ngày yên tĩnh, lần thứ hai gặp lại Lôi Vận Trình hoàn toàn ngoài ý muốn. Đó là lúc anh và vài người bạn thân ra ngoài họp mặt, anh đã bất ngờ gặp một cô gái ở đường đối diện, cô gái đó đang sánh vai đi cùng một người đàn ông, cô gái đó không phải là Lôi Vận Trình thì còn là ai?

“Lên xe đi Phong’n, sao còn không đi?” Bị bạn thân thúc giục, Phong’n lên tiếng đáp lại, anh nhìn thoáng về phía đối diện, tiếp theo đó anh ngồi vào trong xe khởi động máy. Vài chiếc xe lần lượt rời đi, Phong’n là người cuối cùng, tuy đang đùa giỡn với mọi người nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Bỗng nhiên, anh vòng vô lăng, quay đầu xe ở ngay khu giao lộ, chân anh nhấn ga thật mạnh đồng thời cau mày.

Người đàn ông đang khoác vai cô, dường như Phong’n... Đã từng gặp qua.

22. , Chương 27

Chương 27. Thuê phòng

Lôi Vận Trình và Đỗ Nghiên Thanh hẹn nhau đi dạo phố, hai cô gái này bình thường rất ít có cơ hội gặp nhau, kể từ ngày đầu tiên trở thành bạn của nhau tình cảm của hai cô bây giờ đã trở nên vô cùng thân thiết. Đỗ Nghiên Thanh thay đổi không nhiều, cô ấy vẫn hay cười, xinh đẹp, rất có chí khí. Nhưng chỉ cần nhắc đến tên của Phương Mặc Dương, trong mắt Đỗ Nghiên Thanh sẽ xuất hiện một chút vẻ buồn bã, sau đó cô ấy lại bật cười: “Tuổi tác của con người tỉ lệ nghịch với lòng can đảm.”

Lôi Vận Trình không hiểu rõ cho lắm, Đỗ Nghiên Thanh vừa cầm ống hút khuấy ly trà sữa nóng vừa giải thích nghi vấn của cô: “Trước đây tớ không tin những lời này, nhưng mà bây giờ tớ đã nghiệm chứng được điều đó trên người của anh ta.” Đỗ Nghiên Thanh nở nụ cười châm biếm: “Anh ta dùng tuổi tác để cự tuyệt tớ, cậu nói xem có buồn cười không?”

Lôi Vận Trình chỉ khẽ cười, cô lắc đầu: “Phong’n cũng từng nói với tớ như vậy, cho đến bây giờ anh ấy vẫn xem tớ là một cô bé, đó chẳng qua chỉ là cái cớ của bọn họ mà thôi, đó là bằng chứng cho thấy chúng ta chỉ là những kẻ ngốc nghếch hoặc ngây thơ.”

Đỗ Nghiên Thanh chống cằm nhướn mày nhìn cô: “Chính vì thế, chỉ bằng sắc đẹp và sự tấn công không biết mệt mỏi của bốn tiểu thư đây, tớ không tin tớ sẽ không thể bước được vào trái tim của Phương Mặc Dương.”

Lôi Vận Trình vươn bàn tay đang nắm chặt thành quyền của cô ra trước mặt hai người, cô nheo mắt giả vờ ra vẻ nham hiểm: “Cho dù trái tim của anh ấy làm bằng sắt đá, tớ cũng tự tin là mình có thể làm nó tan chảy.”

Đỗ Nghiên Thanh không tiếp tục bày tỏ ý chí chiến đấu oai hùng của mình nữa, cô ấy nhìn Lôi Vận Trình rồi thở dài: “Hai chúng ta nhất định sẽ làm nên một bài [Luận án trường kỳ kháng chiến], phải đợi bao lâu nữa chúng ta mới có thể đạt được cái mà chúng ta muốn đây?”

Lôi Vận Trình bĩu môi, hai vai cô rũ xuống: “Có lẽ, đến khi tình yêu không thể tiếp tục được nữa, tự nhiên nó sẽ không thể kiên trì, cũng không còn cách nào để nó có thể tiếp tục kiên trì nó.”

Nhưng nếu thực sự đến ngày đó, nếu cô vẫn không thể chiếm được một chút tình cảm nào của Phong’n, liệu có thứ gì có thể bù đắp lại tuổi thanh xuân và những giọt nước mắt cay đắng mà cô đã bỏ ra trước đó hay không?

Đỗ Nghiên Thanh lấy một chiếc vé xe trong ba lô ra, lắc qua lắc lại trước mặt cô, nơi đến được ghi trên vé xe cách nơi này khá xa: “Cậu muốn đến thành phố B?”

Đỗ Nghiên Thành gật đầu: “Quê hương của Phương Mặc Dương.”

Lôi Vận Trình nhìn kĩ ngày tháng ở trên vé xe, cô kinh ngạc che miệng: “Cậu muốn đến nhà anh ta đón năm mới sao? Anh ta có biết không?”

Khóe môi của Đỗ Nghiên Thành cong lên thành một nụ cười xảo quyệt: “Anh ta mà biết thì sẽ không đồng ý cho tớ đi, nhưng nếu tớ đến đó rồi thì anh ta có thể đuổi tớ đi được sao?”

Gương mặt của Lôi Vận Trình tràn ngập vẻ ngưỡng mộ: “Thật tốt quá, vậy thì có lẽ sẽ phải gặp người lớn đấy, cậu vượt nghìn dặm xa xôi như vậy chỉ vì muốn gặp được anh ta một lần, anh ta nhất định sẽ cảm động muốn chết, nói không chừng sẽ bỏ nhào vào lòng cậu, sau đó gơ hai tay lên xin đầu hàng với cậu đó.”

Đỗ Nghiên Thành cất vé xe thì đúng lúc điện thoại di động báo có tin nhắn đến, sau khi xem xong cô ấy liền cười chế giễu: “Nếu chỉ như vậy mà có thể làm người khác cảm động, Lôi Vận Trình, cậu nên chuẩn bị nhào vào trong lòng người nào đó của cậu đi nha.”

Cô ấy vừa nói xong thì đứng lên, quay về phía sau nhìn xung quanh, sau đó lại phất khởi vẫy vẫy tay. Lôi Vận Trình ngậm ống hút trong miệng rồi ngẩng đầu lên, một gương mặt đàn ông thuần khiết quen thuộc đập vào mắt cô khi cô vẫn chưa kịp chuẩn bị, trong lúc nhất thời khiến cô trở nên ngốc nghếch.

Tên nhóc con đáng ghét bướng bỉnh, không chịu thuận phục trong trí nhớ của cô, cũng chính là tên lớp phó đã từng bị cô vật vạ té xuống đất vô cùng thảm hại, trên mặt cậu ta vẫn là một nụ cười mang tính chất xấu xa như xưa, trên người cậu ta mang theo cảm giác lạnh lẽo của mùa đông giá rét, mệt mỏi và phong trần xuất hiện trước mặt cô. Lệ Vũ chống một tay vào mép bàn, cố ý khom lưng cúi người ghé sát vào cô, cậu ta rút ống hút trong miệng cô ra, tay vuốt ve trên môi của cô, đôi mắt rực rỡ như những ngôi sao nhìn cô: “Nhìn ánh mắt của cậu, chắc là vẫn chưa quên tớ đúng không?”

“Lệ Vũ...?” Lôi Vận Trình kinh ngạc chớp mắt, bật thốt ra tên của cậu ta.

Lệ Vũ hài lòng cười, xoa xoa chiếc cằm nhỏ nhắn của cô: “Rất tốt.”

Đỗ Nghiên Thanh ở bên cạnh không chịu nổi mà ho khan, cô ấy xách ba lô lên rồi vỗ vỗ vai Lôi Vận Trình: “Tớ còn có việc nên đi trước, hai người nói chuyện đi, à đúng rồi Lệ Vũ, Trình Trình vẫn chưa ăn cơm đó.”

Cô ấy nói xong thì biến mất nhanh như chớp, chốc chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa, Lệ Vũ ngồi vào chỗ của Đỗ Nghiên Thanh, cậu ta dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn quan sát Lôi Vận Trình từ trên xuống dưới: “Tôi không gặp cậu bao lâu rồi nhỉ?”

Lôi Vận Trình suy nghĩ một lúc: “Hơn một năm rồi.”

“Một năm mười tháng lẻ tám ngày, cũng chính là sáu trăm bảy mươi ba ngày.” Mũi và lông mày của Lệ Vũ nhăn lại, cậu ta thuận miệng nói cho cô một câu trả lời chính xác.

Lôi Vận Trình cong môi nhìn cậu ta, từ lúc thấy Lệ Vũ bước vào, cô đã có một loại cảm giác, dường như mối quan hệ bạn bè và đồng đội đơn thuần trước kia giữa cô và Lệ Vũ đã có nhiều thay đổi, nhìn dáng vẻ tươi cười và ánh mắt của Lệ Vũ, cô cảm thấy như có một thứ gì đó mà từ trước đến nay cô chưa từng thấy trên người cậu ta.

“Ừm... Sao bỗng nhiên cậu lại đến thành phố T vậy, thăm bạn bè à?” Lôi Vận Trình hỏi, cô lảng tránh đề tài khiến cô cảm thấy không thoải mái vừa rồi.

Lệ Vũ chỉ cười mà không đáp, cậu ta nhìn về phía trước: “Gọi gì đó ăn trước nhé?”

Lôi Vận Trình gật đầu, cô gọi bồi bàn đến: “Tôi mời cậu.”

Bữa cơm này hai người ăn rất lâu, vừa ăn vừa trò chuyện, họ nói về việc học tập và cuộc sống của mình, kể những chuyện thú vị gặp được khi bay trên không. Lệ Vũ uống một chút rượu, cậu ta rót một ly đầy cho cô nhưng không thúc dục cô uống. Rượu quá ba vòng, cuối cùng Lôi Vận Trình cũng phát hiện một chi tiết nhỏ, cô cười trêu chọc: “Đừng nói với tôi là cậu không hút thuốc nữa nhé?”

Lệ Vũ buông tay: “Chính xác, tôi cai thuốc lâu rồi.”

“Có quỳ mới tin cậu.”

Lệ Vũ uống một hớp rượu, cậu ta nói bằng chất giọng không nhanh không chậm: “Còn nhớ lúc cậu bị ngã từ trên thang đu xuống không? Lúc đó tôi hút thuốc rồi bị Phương Mặc Thành bắt được.”

“Có chuyện như vậy sao? Sao tôi lại không biết nhỉ?” Lôi Vận Trình nghi hoặc: “Cho tới giờ cũng không thấy đội trưởng nhắc đến.”

“Anh ta nói đây là lần thứ ba anh ta thấy tôi hút thuốc, lúc đó tôi còn cho rằng anh ta sẽ vì lý do này mà đuổi tôi ra khỏi trường, nhưng mà anh ta chỉ hỏi tôi vài vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Lệ Vũ buông ly rượu xuống, nhìn thẳng vào cô nói: “Thứ nhất, hỏi tôi có phải thích một cô gái cùng lớp không.”

Động tác ăn của Lôi Vận Trình chậm lại, Lệ Vũ tiếp tục nói: “Hai, hỏi tôi có muốn rời khỏi học viện phi hành không? Ba, có thể vì cô gái ấy mà cai thuốc lá đã nghiện nhiều năm không, nếu được anh ta có thể cân nhắc cho tôi thêm một cơ hội nữa.”

Lôi Vận Trình giương môi cười: “Sao có thể đơn giản chỉ vì hút thuốc mà đuổi cậu ra khỏi trường học được, đội trưởng cảnh cáo cậu trước, sau đó vì chuyện này mà cắt chức lớp phó của cậu có đúng không?”

Thật ra bọn họ đều biết, trọng tâm của câu chuyện không phải ở chỗ hút thuốc, mà là ý chí của một con người, không phải chỉ có phi công mà bất cứ một quân nhân nào cũng có thứ mà họ khát khao muốn có. Lệ Vũ có tiềm chất bẩm sinh, nhưng vấn đề cá nhân quá nhiều, ở phương diện này có một vài khuyết điểm, chỉ là Phương Mặc Dương đã nhìn thấy sức ảnh hưởng của Lôi Vận Trình đối với Lệ Vũ, nên anh ta mới lợi dụng điểm này bắt cậu ta cai thuốc.

Lệ Vũ vẫn nhớ kỹ những lời nói mà hôm đó Phương Mặc Dương đã nói với cậu ta ở bệnh viện.

“Cậu thích Lôi Vận Trình đúng không? Cậu cảm thấy một cô gái hiếu thắng kiêu ngạo như vậy sẽ thích một học viên có nhiều vấn đề như cậu ư? Với năng lực của cậu có thể hạ được cô ấy trong bao lâu? Một giây cũng chưa tới.” Phương Mặc Dương nghiêm túc không khác gì ngày thường, nhưng trong lời nói của anh ta lại lộ rõ vẻ khinh thường: “Tôi nói thật cho cậu biết, trong lòng của cô bé ấy đã có mục tiêu, chỉ có người đàn ông có thể đạt đến mục tiêu đó mới có thể làm cô ấy thích được, Hướng Bắc Ninh làm không được, cậu cho rằng cậu có thể làm được? Ngay cả cơn nghiện thuốc lá cậu cũng không thể khống chế được, vậy làm sao có thể giữ lấy một người con gái và làm cho người ấy thích cậu được? Lệ Vũ, làm một phi công, cậu không phải chỉ kiểm soát sinh mệnh của một chiếc máy bay, mà cậu còn phải lấy tư cách là một người đàn ông để kiểm soát chính bản thân mình, bao gồm cả trái tim của cậu.”

Lúc đó Lệ Vũ chỉ mới mười chín tuổi nhưng phải chịu đả kích lớn nhất trong cuộc đời, cậu ta cảm thấy người đàn ông tên Phương Mặc Dương này là một con người sâu không lường được, lần đầu tiên có người chỉ dùng vài câu nói đã làm cho cậu ta không tài nào phản bác được

“Ngày đó cậu xuất viện trở về với thân thể hoàn toàn không bị tổn hại gì, đó cũng là lúc cậu giật lấy điều thuốc cuối cùng của tôi.” Lệ Vũ dừng một chút: “Tôi đã hút thuốc bảy năm trời, nói không nghiện là giả, nhưng tôi vẫn cai được.”

“Vậy thì nên chúc mừng cậu.” Lôi Vận Trình giơ ly rượu lên chạm vào ly của cậu ta phát ra một tiếng “keng”.

“Lần cai thuốc này của tôi, chỉ vì một người.” Lệ Vũ nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, do chất cồn ánh mắt của cậu ta càng lúc càng nóng bỏng: “Hơn nữa, từ sau lần đó, ngay cả một giọt rượu tôi cũng không uống, bởi vì tôi nhớ đến một cô gái đã vì tôi mà phải chịu đựng nhiều những mức phạt không đáng có như vậy.”

“Tôi đã nói rồi, đó là ý muốn của đội trưởng, những mức phạt đó hoàn toàn không phải là tôi chủ động muốn gánh vác mọi chuyện thay cậu đâu.” Lôi Vận Trình không nhin được mà lên tiếng phản bác, lời nói chỉ mới ra khỏi miệng thì dừng lại.

Con người đen láy của Lệ Vũ đang lấp lánh dưới ánh đèn nhàn nhạt, cậu ta nhìn cô với vẻ vô cùng đau khổ.

...

Lôi Vận Trình tận tình làm chủ nhà giành quyền trả tiền, Lệ Vũ cũng để tùy ý cô quyết định. Khi rời khỏi nhà hàng cũng là lúc màn đêm đã buông xuống, Lôi Vận Trình vội vã bước đi ở phía trước cậu ta. Cậu ta đã bày tỏ tấm lòng quá rõ ràng, lúc đầu có một Lục Tự, bây giờ lại có thêm một Lệ Vũ, thật sự khiến cho người khác vô cùng nhức đầu. Ánh đèn kéo dài chiếc bóng của hai người, cô yên lặng nhìn cái bóng của Lệ Vũ trên mặt đất, trong lòng không nhin được mà cảm thán, đã gần hai năm kể từ lúc đó đến nay, con người cậu ta từ hình ảnh một cậu thiếu niên đã thay thế thành một người đàn ông, vẻ ngây thơ của ngày xưa nay đã hoàn toàn không thấy nữa, thay vào đó là sự trầm ổn và chừng chặc.

Ở thành phố T này ngoại trừ cô và Đỗ Nghiên Thành ra Lệ Vũ không có bất cứ một người bạn nào khác, Lôi Vận Trình đang mài miết cúi đầu cân nhắc xem tối nay phải sắp xếp cho cậu ta ở đâu nên hoàn toàn không hề để ý đến tín hiệu đã chuyển sang đèn đỏ, cô chỉ cảm thấy bỗng nhiên có một cánh tay rắn chắc giữ vai cô lại từ phía sau, đồng thời kéo cô vào lòng ngực của người đó: “Cẩn thận một chút!”

Vài chiếc xe nối đuôi nhau liên tiếp chạy nhanh qua trước mặt cô, vô cùng nguy hiểm, Lôi Vận Trình thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trong vòng tay là một cô gái mềm mại thơm tho, lúc đầu Lệ Vũ định buông tay nhưng chẳng hiểu sao tay cậu ta vẫn đặt trên người cô. Đôi mắt cậu ta sụp xuống một nửa, cúi đầu đặt môi lên tóc cô gái đang ở trong lòng, cơ thể Lôi Vận Trình trở nên cứng ngắc, cô vùng tay mình ra khỏi tay cậu ta nhưng lại bị cậu ta kéo về, Lệ Vũ thay đổi vị trí ôm, tay cậu ta chuyển xuống đặt trên thắt lưng cô. Cô chỉ cảm thấy hoảng sợ. Anh chàng này thực sự đã không còn là Lệ Vũ mà cô có thể tùy tiện vật té ngã xuống đất trước đây nữa.

“Lệ Vũ, buông ra.” Lôi Vận Trình gần giọng cảnh cáo.

Lệ Vũ không những không buông ngược lại còn ôm cô chặt hơn: “Vẫn tàn nhẫn như vậy, lạnh lùng như vậy, Lôi Vận Trình, nếu như tôi không buông cậu ra, có phải cậu sẽ kéo tôi đến một nơi nào đó rồi dạy dỗ tôi không?”

“Cậu ——.”

Lôi Vận Trình vẫn còn may mắn, một giây sau, cậu ta bỗng nhiên buông tay ra: “Đèn xanh rồi.” Cậu ta khoác tay qua vai cô rồi bước đi, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “Tôi nhớ lúc vừa tới đây có thấy một khách sạn ở phía trước.”

Lôi Vận Trình không thể làm gì khác mà đành nuốt những lời định nói vào lòng, chỉ là bọn họ không hề hay biết màn trình diễn vừa rồi đã rơi vào mắt của Phong’n.

Đến khi Phong’n lái xe quay trở về thì lại không thấy Lôi Vận Trình đâu nữa, anh chạy vài vòng quanh nơi vừa nhìn thấy bọn họ, do bị bạn thúc giục nên anh đành quay trở về mà vẫn chưa tìm thấy thứ mình muốn tìm.

“Tìm gì vậy Phong’n, linh hồn bé nhỏ bị đánh mất à?”

Phong’n chỉ cười mà không nói gì, anh khởi động xe rời khỏi nơi này.

Anh càng nhớ lại thì càng xác định người đàn ông kia đã ôm cô khi cô không hề tình nguyện...

Khi gặp đèn đỏ ở giao lộ, Phong’n nhận lấy điều thuốc mà người khác đưa đến, anh hút hai hơi rồi kéo kính cửa sổ xuống theo thói quen, anh phả ra một làn khói, tầm mắt vô ý nhìn thấy hai thân ảnh đang trong một khách sạn nào đó, đồng tử anh co rút lại ngay lập tức.

“Tớ có chút việc cần xử lý, sẽ quay lại nhanh thôi, các cậu cứ đi trước đi.” Phong’n ném ra những lời này rồi mở cửa xe bước xuống, để lại một xe đầy người đưa mắt nhìn nhau không hiểu việc gì đã xảy ra.

Lệ Vũ đang làm thủ tục thuê phòng, Lôi Vận Trình ngồi ở trên chiếc sofa bên cạnh bắt đầu lật tạp chí ra xem trong lúc chờ đợi, khi Phong’n tiến vào thì cũng chính là lúc anh chứng kiến cảnh tượng này.

Vốn dĩ Lôi Vận Trình không có lòng dạ nào xem tạp chí, vừa ngẩng đầu lên thì liền thấy Phong’n ở trước mặt cô, cô hoảng sợ. Về mặt Phong’n vô cùng nghiêm túc, anh đưa mắt nhìn Lệ Vũ đang đứng dựa lưng về phía anh, sau đó anh không nói lời nào mà kéo Lôi Vận Trình ra khỏi khách sạn.

Vì Phong’n khá cao to nên anh đi rất nhanh, Lôi Vận Trình căn bản không thể theo kịp tốc độ của anh, vài lần cô suýt vấp ngã: “Anh làm gì vậy? Đi chậm một chút đã!”

Phong’n không hề để ý đến cô, anh kéo cô đi qua các con đường lớn và nhỏ. Anh nắm tay cô rất chặt, Lôi Vận Trình không rút khỏi tay ra được, cô không nhịn được mà phát cáu: “Có việc gì thì anh nói đi, anh như bị thần kinh vậy, muốn kéo em đi đâu?”

Cuối cùng Phong’n cũng dừng lại, anh buông tay cô ra, dùng giọng điệu người lớn hỏi cô: “Trước tiên hãy nói tại sao em lại đến khách sạn?”

“Đương nhiên đi thuê phòng.” Lôi Vận Trình vừa xoa cổ tay bị đau của mình vừa trả lời anh với giọng điệu hiển nhiên, cô cố tình xem thường liếc mắt nhìn anh một cái: “Không được sao?”

Phong’n cười lạnh chế giễu: “Có phải lời nói mấy hôm trước của anh kích thích em không, cho nên em mới để mình sa ngã như thế? Còn bắt chước người ta phóng túng nữa chứ?”

“Ai cần anh lo?” Lôi Vận Trình quay đầu đi, vẻ mặt cô dừng dừng như không có chuyện gì xảy ra.

Phong’n khẽ cắn môi, còn cố tình tranh thua thiệt hơn à? Được lắm.

“Vậy tại sao không tìm Lục Tự, ít nhất em cũng biết rõ cậu ấy thích em.” Phong’n giả vờ lấy điện thoại ra ấn một dãy số: “Cậu ấy cũng về rồi, anh giúp em liên lạc với cậu ấy, kiểu nhiệm vụ an ủi phụ nữ này cậu ấy sẽ rất vui lòng được đảm nhận.”

Bỗng chốc ánh mắt Lôi Vận Trình trở nên sắc bén, ánh mắt cô như xuyên thủng cả người anh: “Được, đúng lúc em cũng không nhớ số điện thoại của anh ta, cảm ơn anh Tiểu’n.”

“Không cần khách sáo đâu em gái, tiện tay thôi mà.” Phong’n tươi cười phối hợp, đưa tay xoa đầu cô. Lôi Vận Trình vòng hai tay trước ngực khoanh lại, vẻ mặt khiêu khích, thách thức anh cứ thực hiện theo lời nói đi.

“Lục Tự? Ừ, cậu về lâu như vậy mà còn giấu mặt làm gì, soạn nhạc gì chứ? Ra ngoài đây đi, có chuyện vui đây.” Phong’n nhìn về phía Lôi Vận Trình: “Em gái niềng răng của chúng ta cũng đang ở đây này.”

Phong’n báo tên quán bar xong thì kết thúc cuộc nói chuyện, Lôi Vận Trình nhớ không lầm thì đó là tên quán bar mà anh đã đưa cô đến vào ngày hẹn hò đầu tiên của bọn họ, cô biết rõ đó là nơi chuyên dùng làm điểm tụ họp của anh và đám bạn bè của mình.

Phong’n đưa tay đón một chiếc xe, sau khi mở cánh cửa xe ra, anh làm tư thế mời cô lên xe: “Lên xe đi, Lục Tự sẽ đến nhanh thôi.”

Lôi Vận Trình trừng mắt nhìn anh, cô âm thầm nắm tay thành quyền, bước vào trong xe: “Vậy thì tốt quá!”

Không lâu sau đó Lệ Vũ điện thoại đến, Lôi Vận Trình tìm ra một lý do lấy lệ cho qua.

Phong’n nghe thấy tên Lệ Vũ, khoe miệng anh khẽ nhếch lên trêu chọc: “Là lớp phó của lớp em? À, vậy càng không bằng Lục Tự.”

“Em cũng thấy như vậy.” Lôi Vận Trình ung dung trả lời anh.

Quả nhiên đúng như lời Phong’n nói, khi bọn họ đến quán bar, Lục Tự đã có mặt từ bao giờ, Lôi Vận Trình liếc mắt nhìn hàng xe xếp lằn lượt ở trước cổng. Khi Phong’n đi ngang qua thuận tiện vỗ nhẹ vào mui xe.

Vẫn là phòng VIP lúc trước, khi Phong’n dẫn cô đi vào anh đã do dự trong tích tắc, hơn nữa anh còn bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của Lục Tự đang nhìn chằm chằm vào cô.

Trong hơn ba năm qua, về căn bản Lôi Vận Trình chưa từng gặp lại Phong’n, nhưng mà cô đã gặp Lục Tự vô số lần, thỉnh thoảng anh ta sẽ đến thăm cô, hay nói cách khác, anh ta chưa từng ngừng theo đuổi cô.

Lục Tự chỉ đến sớm hơn bọn họ một chút, ngay cả áo khoác anh ta cũng chưa kịp cởi ra thì đã trông thấy Lôi Vận Trình và Phong’n đi vào: “Ồi, anh đã nói rồi, chúng ta nhất định là có duyên.”

Lục Tự trao cho Phong’n một cái ôm anh em thân ái, nhưng khi nói lại chỉ nói với Lôi Vận Trình. Tuy rằng Lôi Vận Trình không thích Lục Tự nhưng bề ngoài cô vẫn làm ra vẻ lịch sự, lễ phép mỉm cười.

“Cậu đúng là càng lúc càng trọng sắc khinh bạn, trước kia gọi cậu mấy lần cũng không được, vừa nghe thấy có mặt Trình Trình, mông như bị lửa đốt vậy, xuất hiện ở đây ngay lập tức.” Phong’n chào hỏi mọi người, trong lúc đó, anh còn cố ý sắp xếp cho Lôi Vận Trình ngồi cạnh anh và Lục Tự.”

Mọi người cười rộ lên, chuyện Lục Tự thầm yêu Lôi Vận Trình ai ai cũng ít nhiều biết được. Lục Tự vẫn tự nhiên, anh ta không hề giấu diếm, anh ta đã sớm thừa nhận việc này từ sau nụ hôn đầu tiên của hai người, anh ta đã bắt đầu để ý cô, sau đó dù muốn ngừng lại cũng không được nữa. Ông chủ của quán bar là Châu An Đạt cười nói: Nếu có một ngày Lục Tự theo đuổi được Lôi Vận Trình, Phong’n đã hoàn toàn trở thành bà mối của hai người.

Phong’n chỉ cười cười, Lôi Vận Trình cũng không rõ anh ta có ý gì. Lục Tự vươn tay ôm lấy vai của Lôi Vận Trình kéo vào ngực, thì thầm bên tai cô: “Mọi người xem trọng chúng ta như vậy, em cảm thấy thế nào?”

Theo phản xạ tự nhiên, Lôi Vận Trình đẩy anh ta ra, Lục Tự đã sớm quen với hành động này, anh ta cũng không để bụng: “Chúng ta đã quen biết nhau được bốn năm rồi nhỉ? Tuy anh chưa từng thấy em đổi xử

dịu dàng với anh.” Lục Tự cười hề hề: “Nhưng thật ra em thích loại đàn ông mạnh mẽ như anh có phải hay không?”

Lôi Vận Trình đem ly rượu để vào trong tay anh ta: “Đổ rượu vào miệng anh đi.”

“Rượu không có hiệu quả, nhưng em có thể.” Lục Tự nghiêng đầu nhìn về phía Phong’n ngồi ở bên cạnh, anh ta chắc chắn rằng, với âm lượng lời nói vừa rồi của mình, Phong’n hoàn toàn có thể nghe được, nhưng trên mặt cậu ta lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Lôi Vận Trình chưa kịp trả lời thì cánh cửa phòng bị người khác mở ra, cô không để ý ai đi vào, nhưng Lục Tự lại nhìn lướt qua cánh cửa, khóe miệng khẽ nở một nụ cười. Châu An Đạt huyết sáo, đá đá chân Phong’n: “Phong’n, người phụ nữ của cậu tới rồi kìa.”

Phong’n ngẩng đầu lên, khi trông thấy khuôn mặt với nụ cười dịu dàng của Hạ Viêm Lương, trong lòng căng thẳng ngay lập tức: Sao anh lại quên mất mọi người còn gọi cả Hạ Viêm Lương?

Anh vô ý thức nhìn về phía Lôi Vận Trình, vừa vặn bắt gặp tầm mắt của cô, nhưng anh lại không hiểu rõ ánh mắt đó của cô.

Hạ Viêm Lương khom người xin lỗi, vô cùng tự nhiên ngồi xuống cạnh Phong’n: “Xin lỗi, lúc đi có chút việc nên đến hơi muộn.”

Châu An Đạt sợ thế giới không đủ loạn, ra hiệu cho bồi bàn mang vài ly rượu đến: “Chỉ một câu xin lỗi thì không thể chấp nhận được, phải phạt.”

“Châu An Đạt, anh cố ý phải không, rõ ràng biết em không thể uống rượu được mà còn phạt em cái này nữa.” Hạ Viêm Lương khó xử, đưa tay kéo cánh tay của Phong’n.

Đã từng như vậy, Phong’n đã từng luôn là một bờ vai vững chắc đứng phía sau thay cô ta uống rượu, mà bây giờ, dưới ám hiệu của Hạ Viêm Lương cùng sự trêu chọc cố ý của Châu An Đạt, vẻ mặt của Phong’n vẫn thản nhiên coi như không thấy gì.

Châu An Đạt ho nhẹ: “Không thể như vậy được, hôm nay ai bị phạt cũng không thể tìm người khác thay thế.”

Châu An Đạt rất tinh mắt, nên nhìn ra được Phong’n không có ý định nhận hình phạt thay cho Hạ Viêm Lương, trong lòng anh ta không khỏi cảm thán, mặc kệ người ngoài tung tin vịt hai người tro tàn lại cháy gì gì đó, nhưng đôi tình nhân mà ngày xưa mọi người đã từng ngưỡng mộ này đã không còn nữa rồi.

Dường như Hạ Viêm Lương cũng nhận ra ý của Phong’n, cô ta mượn cớ vén tóc rồi rút tay về, không thể từ chối thì không còn gì khác hơn là đành chấp nhận chịu phạt. Châu An Đạt vỗ tay khen ngợi, tiếp tục tìm vui trên người khác.

Từ đầu đến cuối Phong’n vẫn không nói lời nào, anh chỉ cầm một ly nước tinh khiết đưa cho cô ta: “Uống đi, sẽ làm dạ dày thoải mái hơn.”

23. , Chương 28

Khi Hạ Viêm Lương giương mắt nhìn anh mới phát hiện Lôi Vận Trình cũng đang ở đây, cô ta ngơ ngác một chút, sau đó liền ra bày ra vẻ tươi cười: “Ồ, Lôi tiểu thư cũng ở đây à?”

Lôi Vận Trình vốn không muốn trả lời cô, nhưng suy nghĩ đột nhiên thay đổi, cô bày ra dáng vẻ tươi cười, cô ngồi cách Phong’n chỉ vài tấc, sau đó cô xán tới ôm lấy cánh tay của Phong’n ra vẻ làm nũng: “Vâng, Phong’n không nên mang em đến đây chơi, nhưng nếu em không đến anh ấy sẽ tức giận.”

Cô không biết tự nhiên làm ra vẻ vô cùng thân mật như vậy có làm cho Hạ Viêm Lương cảm thấy chói mắt hay không, nhưng ít ra cô có thể trông thấy vẻ mặt cứng nhắc của cô ta. Phong'n nghiêng đầu nhìn Lôi Vận Trình, khóe miệng anh nhếch lên, thật ra anh đang cố gắng nín cười. Nếu anh không làm, thì cô bé này đang ra oai với Hạ Viêm Lương?

Lục Tự uống một hớp rượu, khóe môi anh ta nhếch lên. Đúng là Lôi Vận Trình vẫn không hề để anh ta vào mắt: “Viêm Lương, em biết rõ Phong'n sẽ đến mà lại đến muộn như vậy, còn chuyện gì quan trọng hơn Phong'n sao?”

Lục Tự vừa nói dứt lời, Lôi Vận Trình và Phong'n cùng lúc lườm anh ta, Lục Tự giả vờ không thấy, chờ Hạ Viêm Lương trả lời.

Hạ Viêm Lương cười khê: “Lục Tự, nghe bọn họ nói anh đang để ý một cô gái, đã theo đuổi mấy năm nhưng vẫn chưa được, là ai vậy, hôm nay hiếm khi mọi người họp mặt, sao không dắt cô ấy đến đây cho mọi người cùng ngắm hả? Phải cho em xem thử cô gái nào có bản lĩnh như vậy, ai lại có thể trối được trái tim của cậu ấm Lục gia.”

Lục Tự thu lại nụ cười, Phong'n dựa người vào ghế sofa ở phía sau, cả người anh bị bóng đen bao phủ.

Hạ Viêm Lương nhìn về phía Phong'n: “Anh đã từng gặp tình yêu nhỏ bé của Lục Tự chưa? Sao? Hai người họ có xứng đôi không?”

...

Phong'n không hề trả lời câu hỏi ngay, bởi vì Lôi Vận Trình đã lặng lẽ nắm lấy tay anh.

Chương 28. Em trưởng thành rồi, Phong'n

Lôi Vận Trình dùng sức nắm chặt lấy tay anh, Phong'n do dự một lát rồi cũng lặng lẽ nắm lại bàn tay nhỏ bé của cô, anh cúi người dập đầu thuốc vẫn chưa hút hết vào gạt tàn: “Cô cố ý đâm vào trái tim của Lục Tự à, đã biết rõ cậu ấy theo đuổi lâu như vậy, thật đúng là không tốt chút nào.”

Phong'n “Tứ lạng bạt thiên cân”(1) trả lời lại, Lục Tự ở bên cạnh cúi đầu bật cười: “Đúng là bạn bè tốt có thần giao cách cảm, cho tới giờ cậu cũng chưa từng hỏi tới tình hình chinh phục hiện nay đã đi tới bước nào.”

(1) Tứ lạng bạt thiên cân: Lấy bốn lạng đầu lại ngàn cân, nghĩa lấy lực yếu thắng lực mạnh, ở đây ý nói Phong'n chỉ xài một câu đơn giản nhưng vượt qua được câu hỏi gây khó xử của Hạ Viêm Lương.

“Đó là vì tớ biết chắc rằng cậu sẽ thất bại thảm hại, nếu đã hiểu rõ kết quả thì không cần hỏi quá trình.” Phong'n nhếch môi liếc mắt nhìn Lục Tự.

Lôi Vận Trình đương nhiên sẽ không xen vào đề tài này, cô im lặng chuyển tầm mắt đến hướng khác.

Ở đây, bất luận là nam hay nữ cũng đều thích trêu chọc người khác, một vài cô gái lôi kéo Lôi Vận Trình đi hát hò, còn đàn ông thì tụm năm tụm ba ngồi cùng nhau. Đã lâu rồi Lôi Vận Trình không được hát, nên cô nhanh chóng hòa hợp với mọi người, cô gạt bỏ mọi ưu phiền sang một bên để vui chơi thoải mái, cuối cùng thì cô mệt mỏi ngã xuống sofa thở gấp. Lục Tự cầm một chai nước trái cây đưa đến chỗ cô: “Sao nhìn em giống như phạm nhân mới vừa được phóng thích thế, chơi đùa hết mình như vậy.”

Lôi Vận Trình ngửa đầu uống một hơi nước trái cây, cô sảng khoái vùng tay lên: “Anh cũng đâu phải chưa từng ở trường đúng không, bình thường có gì để vui chơi đâu, nói khó nghe một chút là còn vất vả hơn cả phạm nhân nữa, thậm chí cuộc sống còn buồn tẻ hơn là ở trong tù.” Cô lau mồ hôi trên trán, cảm thấy hơi nóng nên cởi áo khoác ra: “Khi đó các anh không cảm thấy vất vả sao?”

Lục Tự cầm chiếc áo mà cô vừa cởi ra khoác trên vai cô một lần nữa, anh ta hơi cắn môi nhớ lại: “Lúc đầu không thích ứng được, chỉ còn cách nửa đêm tìm cách trốn ra ngoài chơi.”

Không phải Lôi Vận Trình không chú ý đến hành động chu đáo của anh ta, cô cau mày vì cảm thấy không được tự nhiên, cô cầm bịch snack lên ăn: “Cũng to gan ghê gớm nhỉ, nếu bị bắt thì sao?”

Lục Tự gạt đầu: “Đúng là đã từng bị Phương Mặc Dương bắt được, nhưng chỉ có Phong Ấn bị tóm thôi, Phương Mặc Dương làm sao nở đuổi bọn tôi chứ.”

“Phương Mặc Dương thích anh ấy như vậy sao?”

“Chỉ thích người có tài thôi.” Lục Tự nhún vai, ánh mắt anh ta nhìn cô không khỏi trở nên dịu dàng. Lôi Vận Trình không hề biết rằng Lục Tự phải kiềm nén thế nào mới không nhào đến ôm cô, rồi hôn cô. Lục Tự đã dùng thời gian lâu như vậy chỉ vì hy vọng cô có thể chấp nhận ở bên cạnh anh ta, anh ta thực sự không nỡ phá hỏng sự yên ả hiếm có này.

Không phải cô không biết trân trọng, nếu nói cô không nợ Lục Tự thì là sai, anh ta thật sự là một người rất nghiêm túc, nghiêm túc nghe cô nói chuyện, nghiêm túc nhìn cô làm việc, vào giây phút này cũng như vậy, anh ta nghiêm túc nhìn mỗi một động tác, mỗi một biểu cảm của cô. Nhưng mà chỉ là Lôi Vận Trình vẫn như trước, cô không quen bị anh nhìn như thế, chỉ còn cách viện cớ đi ra ngoài.

Lục Tự khẽ chạm vào miệng chai nước trái cây mà vừa rồi cô đã uống, đầu ngón tay anh ta cẩn thận vuốt ve miệng chai nước, sau đó lại âm thầm cười giễu chính mình.

Đã sớm biết cô được nghỉ về nhà, nhưng anh ta vẫn cố gắng tìm cách không đi tìm cô, bởi vì anh hiểu rõ cô và Phong'n đã lâu rồi chưa gặp nhau, đôi mắt của cô sẽ không nhìn thấy anh ta, vậy thì hà tất gì anh ta cứ ngu ngốc vác mặt đến tìm cô. Từ ngày quen biết cô, đã không có bất kì người phụ nữ nào xung quanh có thể lọt vào mắt Lục Tự, bốn năm trôi qua rất nhanh, ngoại trừ phi hành, cuộc sống của anh ta chỉ có ba chữ “Lôi Vận Trình”, cho dù là ngày hay đêm, cái tên của cô đã vô tình khắc sâu vào trái tim anh ta.

Từ mới mẻ tò mò đến yêu thương trân trọng, từ muốn chinh phục đến bị hấp dẫn, vào giờ này phút này, trong lòng của Lục Tự tầm quan trọng của Lôi Vận Trình đã vượt ngoài dự tính của anh ta.

Có lẽ đã thành thói quen, có lẽ... Thật sự còn hơn cả tình yêu.

Rõ ràng anh ta đã nghiện cô gái này mất rồi, nhưng trong toàn bộ sự nhớ nhung của cô, anh ta chưa bao giờ được góp mặt dù chỉ một chút.

Lôi Vận Trình đi qua đi lại trong nhà vệ sinh, sau đó cô đứng trên tầng gác nhìn mọi người nhảy múa ở phía dưới, cô cảm thấy bầu không khí bên trong quá khó chịu nên chỉ còn cách chạy ra đây để hít thở không khí.

Cô rất thích mặc quần áo màu đỏ, vì thế khi đứng trên sân thượng ở tầng hai, Phong Ấn không hề khó khăn khi nhìn ra cô đang đứng trong sàn nhảy có mây trắng như tuyết, Hạ Viêm Lương cũng thấy được Lôi Vận Trình, cô ta nhìn Phong Ấn chớp chớp mắt.

“Có phải Lôi Vận Trình thích anh không?”

Phong'n phả ra một làn khói, tầm mắt anh rời khỏi Lôi Vận Trình: “Không phải cô đã biết lâu rồi sao?”

“Vậy còn anh? Em muốn nghe suy nghĩ của anh về cô ấy.”

Phong'n không trả lời, điều thuốc trong tay anh bị Hạ Viêm Lương giật lấy rồi vò nát: “Anh hút thuốc càng lúc càng nhiều, không tốt cho sức khỏe của anh đâu.”

Phong'n để mặc cô ta, gương mặt của anh vẫn thờ ơ, vẻ lạnh nhạt này không phải do anh cố ý tạo ra, lúc này Hạ Viêm Lương đã hiểu quá rõ. Cô ta xoay mặt Phong'n qua, ôm lấy thắt lưng anh, đầu cô ta dựa vào vai anh: “Đã lâu như vậy rồi, em phải làm sao anh mới đồng ý để hai chúng ta làm lại từ đầu, chỉ có như thế mới thật sự tốt cho chúng ta, trước đây anh yêu em như vậy, em không tin anh đã quên sạch tình cảm đó.”

Phụ nữ thường tránh dùng từ “đã từng” để làm Bargaining chip(2) cố gắng chuộc lại tình yêu của mình, Hạ Viêm Lương biết rõ điều đó nhưng cô ta đã không còn nhiều thứ để có thể đặt cược chiến thắng giành lấy trái tim anh trở về.

(2) Bargaining chip (Con bài mặc cả): Khi người Mỹ chơi bài Poker, mình thường gọi là bài xì phé, họ không dùng tiền mặt mà dùng một loại thẻ tròn màu trắng, đỏ hay xanh tùy theo số tiền họ có ít hay nhiều. Sau khi đánh bạc xong họ đổi các thẻ này trở lại thành tiền mặt.

Phong'n cảm thấy buồn cười, anh lặng lẽ kéo tay cô ta ra, tạo khoảng cách giữa hai người: “Đừng nói đến chuyện trước đây nữa, điều đó sẽ càng làm tôi phản cảm mà thôi.”

Nước mắt đã tràn đầy trong hốc mắt của Hạ Viêm Lương, giống như chúng đang chờ đợi tuôn rơi bất kì lúc nào. Yếu đuối đáng thương chính là dùng để miêu tả người phụ nữ như cô ta lúc này.

Phong'n lui về phía sau một bước, anh dựa người vào lan can, hai tay khoanh trước ngực, tỏ rõ thái độ “Cô đừng đến gần tôi”.

“Dường như tôi vẫn chưa hỏi cô, cô có thấy mình có lỗi với Lê Duệ không, không phải cô muốn kết hôn với cậu ấy sao? Chẳng qua vì chuyện đó cô mới quay về tìm tôi, tình cảm của cô dễ dàng thay đổi như vậy sao?”

“Phong'n, anh cố tình làm khó em có phải không?”

“Không có.”

“Không có?” Cô ta châm biếm: “Nếu như em nói với em Lê Duệ chỉ là một cuộc tình ngắn ngủi——”

Phong'n giơ tay ngắt lời cô ta, anh lắc đầu cười: “Cô đừng nói rằng sau khi cô ở bên cạnh một người đàn ông khác rồi mới nhận ra người cô yêu nhất là tôi, điều đó rất dối trá, rất nực cười, tôi sẽ không tin đâu, giữa tôi và cô lúc trước cũng không có bất kì thứ gì cả.”

“Em không tin.” Hạ Viêm Lương nhìn thẳng vào anh, cô ta lau nước mắt, ngón tay cô ta cứ lần theo cúc áo của anh xoay tròn ở đó: “Nếu như anh không còn một chút tình cảm gì với em, vậy tại sao đêm hôm đó lại đối xử với em như vậy?”

Sắc mặt của Phong'n trở nên nặng nề, anh nghiêng đầu nhìn dưới lầu, đôi mắt ẩn hiện lên ánh sáng. Cô bé ngốc nghếch kia dám nghịch tuyết ở đây, lại còn ăn mặc mỏng manh như vậy. Hạ Viêm Lương nhìn theo tầm mắt của anh, trong ánh mắt cô ta hiện lên vẻ căm hận, đây lần thứ hai cô ta xoay gượng mặt anh để đối diện với bản thân mình, sau đó cô ta lại nhận ra rằng sự nóng bỏng trong mắt anh dần dần biến mất.

Biểu hiện đó cho thấy điều gì...

“Phong'n, cuối cùng anh muốn thế nào? Chúng ta trở lại với nhau có gì không tốt?”

“Hạ Viêm Lương, rốt cuộc cô muốn nghe tôi nói gì? Nói tôi còn yêu cô? Tôi cũng muốn thế, ít nhất là hai năm sau khi chia tay tôi cũng đã từng cho rằng như thế, nhưng sau này tôi nhận ra rằng chẳng qua là tôi không cam tâm chấm dứt với cô mà thôi, không ai có thể khẳng định mình sẽ yêu mãi một người. Tôi, cô, tất cả đều giống như vậy thôi.”

Hạ Viêm Lương cắn môi thật mạnh, cô ta cười khẩy: “Được... Không yêu, tất cả đã qua, nhưng chẳng lẽ anh nói không quan tâm đến em thì không quan tâm sao, anh phải có trách nhiệm! Anh phải cưới em! Tình cảm với Lôi Vận Trình, anh phải kìm chế cho em, phải tàn nhẫn với cô ấy!” Cuối cùng cô ta cũng không kiềm chế được nước mắt của mình nữa, nước mắt tràn ra khỏi mi. Hạ Viêm Lương ghé vào lòng anh, cô ta dùng áo anh để lau nước mắt của mình, cô ta gắng đầu gần từng chữ qua kẽ răng: “Hơn nữa còn phải kìm chế cả đời! Để anh một lần nữa được ném mùi cái gì được gọi là muốn yêu mà không được!”

Cô ta sử dụng ngôn ngữ cay độc như thế, nhưng vẻ mặt của Phong'n vẫn như mọi ngày, không hề có một chút biểu hiện sợ hãi, thậm chí là lạnh lùng, điều đó khiến Hạ Viêm Lương cảm thấy bản thân mình đã thất bại, thất bại đến mức trái tim cô ta lạnh giá.

Hạ Viêm Lương cố gắng duy trì sự kiêu ngạo cuối cùng rồi rời khỏi đó, để lại một mình Phong'n đang chịu cái lạnh của đêm đông.

Phong'n vẫn duy trì tư thế đứng như vậy rất lâu, sau đó anh mới chợt phát hiện, bản thân mình đã nắm chặt lan can quá lâu mà ngay cả gân xanh cũng gồ lên.

Ngón tay anh run run rút điều thuốc trong gói ra rồi để lên môi, khi châm lửa mới nhớ đến lời nói vừa rồi của Hạ Viêm Lương, đứng là gần đây anh hút thuốc càng ngày càng nhiều.

Phong'n đóng nắp bật lửa lại, điều thuốc trong tay bị anh bóp nát.

Lôi Vận Trình đang ôm một quả bóng tuyết lớn đi vào, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện Hạ Viêm Lương. Hạ Viêm Lương không chào cô, chỉ nhìn thoáng qua cô rồi xoay người rời đi. Ánh mắt kia mang theo sự căm hận, Lôi Vận Trình khề hừ khinh bỉ một cái. Phong'n vừa định xuống dưới lầu tìm cô thì bắt gặp cô đang ôm một quả bóng tuyết to dùng đi vào, gương mặt nhỏ nhắn và bàn tay bé bỏng của cô vì lạnh mà đỏ

bình lên. Phong'n vừa trách cứ cô, vừa cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô, anh ném quả bóng tuyết xuống: “Em bao nhiêu tuổi rồi? Buồn chán không có chuyện làm à?”

Lôi Vận Trình chà xát hai lòng tay của mình không thèm nhìn anh: “Không đi tìm Hạ Viêm Lương à? Cô ấy vừa mới đi, trông có vẻ không vui.”

Thấy anh không trả lời, Lôi Vận Trình đi đến bên cạnh anh, nghiêng cổ liếc nhìn anh: “Cảm giác sau khi được ‘ăn’ tốt không?”

Phong'n nhướn mày: “Học cách nói móc ở đâu vậy?”

Lôi Vận Trình bật cười, nụ cười trêu chọc: “Xem ra cảm giác không tệ, khó trách sắc mặt của anh tốt như vậy, lúc đầu Đỗ Nghiên Thanh còn nói đáng về của anh là chưa được thỏa mãn cơ đấy, sai hoàn toàn rồi.”

Phong'n lườm cô một cái: “Trong lòng không thoải mái à?”

Lôi Vận Trình làm ra vẻ đau lòng, sau đó nhếch môi cười: “Nếu như giữa chúng ta đã có bốn năm, em tin anh sẽ không làm chuyện gì quá giới hạn, thật ra —— hắt xì ——!”

Cô hắt xì bất ngờ, sau đó thì nhìn thấy Phong'n nhíu mày: “Thật sự không biết phải nói em thế nào cho đúng, vừa mới hết cảm mà lại ăn mặc mỏng manh như thế này rồi chạy ra ngoài tự làm khổ mình!”

Lôi Vận Trình nhận lấy khăn giấy mà anh đưa đến, cô lau mũi: “Sao anh lại biết em bị cảm?”

“Cũng không phải là chuyện bí mật quân sự gì, sao anh lại không thể biết?”

Lôi Vận Trình bĩu môi: “Thật ra em rất vui, anh biết tại sao không?”

“Không biết.” Phong'n không có tâm tư chơi trò suy đoán.

“Lần trước anh không thay em chịu phạt uống rượu không phải bởi vì anh không yêu em, lần này anh cũng không thay cô ấy uống rượu mà, vậy có phải chứng minh rằng anh cũng không yêu cô ấy đúng không? Mấy hôm trước anh đã khẳng định anh thích em một lần nữa, rồi tối ngày hôm nay lại chạy đến can thiệp cuộc sống riêng tư của em.”

“Cuộc sống riêng tư?”

“Ừ.” Cô gật đầu: “Chính là chuyện em và Lệ Vũ thuê phòng ấy, anh nghĩ kỹ lại xem, anh không cảm thấy giống như anh đang cố tình gây chuyện sao? Em cũng chưa hề can thiệp vào chuyện của anh và Hạ Viêm Lương có lên giường hay không, chúng ta cũng không phải là người yêu của nhau, anh dựa vào gì mà quản đến việc sa ngã hay phóng túng của em?”

Phong'n vỗ đầu trừng phạt cô, đáng về có phần hung dữ: “Ít nhất anh cũng được xem là anh trai của em, vậy cũng không quản được sao?”

Lôi Vận Trình giơ cổ tay ra: “Nhìn dấu tay anh nổi rõ trên đây đây này, anh Tiểu'n, em muốn hỏi anh, lúc đó anh rất tức giận chuyện em và người đàn ông khác đi thuê phòng à? Hửm?”

Về mặt Phong'n cứng lại, Lôi Vận Trình vẫn từng bước áp sát đến gần anh, cô đẩy anh dựa vào bức tường trên hành lang, tay cô ôm lấy vai anh, tiến gần đến môi anh: “Tức giận như vậy thì thể hiện cho điều gì nhỉ? Ngoại trừ khi còn bé anh từng bắt nạt em ra, kể từ khi lớn lên vẫn chưa từng đối xử thô lỗ với em, anh Tiểu'n, anh thực sự... Chỉ thích em thôi sao? Hửm?”

Phong'n nheo mắt, con ngươi đen láy của anh nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn sinh động dưới mắt, con ngươi nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ trung sống động ở trước mặt, anh chậm rãi nói từng chữ một: “Lại muốn câu dẫn anh à?”

Lôi Vận Trình hé môi, hơi thở của cô nhẹ nhàng phảng phất trên môi của anh: “Không phải là em vẫn chưa đủ trình độ sao?” Bỗng nhiên cô nhỏ giọng nói, môi cô chuyển đến tai anh, như có như không chạm nhẹ vào đó: “Em trưởng thành rồi, Phong'n, trò chơi giữa nam và nữ em đều có thể...”

Cô còn chưa dứt lời, Phong'n đã giữ chặt eo cô, gót chân anh xoay một vòng rồi chuyển người đặt cô đặt lên tường. Ánh đèn nhiều màu sắc trong hành lang không ngừng biến đổi kì ảo tạo thành những bóng râm chiếu lên mặt của cô và anh, bầu không khí mờ ám giữa bọn họ cứ như vậy mà xuất hiện. Phong'n nâng

cầm cô lên rồi ngắm nhìn, gương mặt hai người rất gần nhau, gần đến nỗi có thể nghe tiếng hô hấp của nhau: “Em có biết những lời này... Am chỉ điều gì không?”

Lôi Vận Trình ngẩng đầu lên, trên mặt cô hiện lên vẻ khiêu khích: “Em chỉ sợ anh không biết.”

Khóe miệng Phong’n hơi nhếch lên, nụ cười mang theo vẻ châm chọc, Lôi Vận Trình nhận ra điều đó: “Chê em không có kinh nghiệm sao, em có thể tìm một thầy giáo trước, ừm, Lục Tự? Ít nhất em cũng biết rõ, anh ta thích em.”

Cô dùng nguyên văn lời của anh để đáp trả lại anh, suýt chút nữa cô đã không nhịn được mà bật cười.

Lôi Vận Trình không muốn làm cho bầu không khí trở nên mờ ám hơn nữa, cô đẩy anh ra: “Em đi toilet.”

Cô cố gắng khiến bản thân không giống như đang chạy trốn chết, ngay một giây sau khi cô đóng cửa toilet, cô lập tức suy sụp dựa đầu vào cửa ôm ngực thở dốc. Có phải cô vừa làm một chuyện vô cùng to gan với anh không?

Khi cô rời khỏi, Phong’n chậm rãi dựa vào tường, một tay anh day day trán, thở dài một hơi nhẹ nhõm, khi anh mở mắt ra, đôi mắt đỏ đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có.

Lúc quay người lại, anh trông thấy Lục Tự đang đứng đó không xa nhìn anh với vẻ mặt giống như đang xem kịch vui. Phong’n cười chế nhạo: “Tớ không cố ý tranh giành với cậu, nhưng con bé đó quá to gan rồi, không nên trách tớ.”

Lục Tự từ chối cho ý kiến, anh ta đưa tay xoa xoa cằm: “Tớ muốn biết một chuyện, Phong’n.”

“Nói đi.”

“Cậu còn có thể chịu đựng trong bao lâu nữa?”

“...”

Lục Tự đi đến bên người anh, sau đó dùng bước rồi vỗ vỗ vai anh, nghiêng đầu liếc anh một cái: “Mỗi lần giao cô ấy cho tớ, có phải trong lòng cậu đều có suy nghĩ muốn giết tớ hay không? Nếu cậu vẫn không chịu phát tiết ra ngoài, tớ thấy chắc cậu sẽ sụp đổ mất thôi?”

Trong lòng Phong’n giống như bị anh ta đâm một cái thật mạnh, anh khó chịu, còn có một loại cảm giác đau đớn xem lẫn không cách nào hình dung được.

“Chỉ là phụ nữ thôi, cậu chỉ cần nói một tiếng, tớ lập tức từ bỏ và trả cô ấy lại cho cậu.” Lục Tự khiêu khích và thử thăm dò anh.

Phong’n trầm mặc không đến một giây, anh mở mắt ra đối mắt với anh ta, ánh mắt vô cùng sắc bén, anh hỏi vô cùng thẳng thừng:

“Còn nữa? Lục Tự, tớ còn muốn biết một chuyện.”

“Nói đi.”

“Cậu đã từng hiểu được cô ấy lần nào chưa?”

“...” Nụ cười của Lục Tự trở nên cứng nhắc, bàn tay anh ta âm thầm nắm chặt thành quyền.

Khi Lôi Vận Trình từ phòng toilet đi ra thì người trong phòng VIP đã về gần hết, Phong’n không đợi cô, cô tức giận đến mức thiếu chút nữa là quăng hết đồ đạc, cô giật lấy ly rượu của Châu An Đạt rồi uống một hơi, sau đó cô đặt mạnh ly rượu lên quầy bar.

Châu An Đạt pha cho cô một ly khác, màu sắc rất đẹp, chờ cô uống xong mới cười hì hì nói tên rượu cho cô biết: “Rượu này có tên là ‘đi tình biệt luyện’(3)”

(3) Thay đổi tình cảm, tạm biệt tình yêu

Lôi Vận Trình lườm anh ta một cái: “Tên gì mà tệ vậy, cho thêm một ly nữa.”

“Được, để chú mời em.” Châu An Đạt rất vui vẻ, anh ta pha trộn một ly cocktail có màu sắc vô cùng mơ mộng: “Đây gọi ‘Phong cảnh bên người’, ở đây mỗi một ly rượu đều có một ý nghĩa riêng.”

Lôi Vận Trình ghé vào quầy bar nhìn ly rượu có tên ‘Phong cảnh bên người’, cô không nói lời nào.

Lúc này muốn bắt xe rất khó, Lôi Vận Trình đứng trên lề đường nghĩ có nên gọi Lôi Dật Thành đến đón cô không, nhưng trong lúc vô tình, cô phát hiện xe của Lục Tự vẫn còn đỗ ở vị trí cũ.

Cô tò mò đi qua, gõ gõ cửa xe, cửa sổ xe được kéo xuống, Lục Tự gấp tay chống trên vô lăng nhìn cô: “Tôi đang đoán xem phải bao lâu nữa em mới phát hiện ra tôi.”

“Sao anh còn ở đây?”

“Em nên vui mừng vì tôi còn ở đây mới đúng.” Lục Tự ra hiệu bảo cô lên xe.

Lôi Vận Trình mấp máy môi, thở dài: “Thế thì làm phiền anh vậy.”

Lục Tự khởi động xe, nở nụ cười với hàm ý sâu xa: “Không phiền đâu, tôi cũng đâu có nói muốn đưa em về nhà.”

24. , Chương 29

Chương 29. Sống chung

Lôi Vận Trình vẫn nghĩ là anh ta đang nói đùa, cô làm sao biết được đúng là Lục Tự không đưa cô về nhà mà chạy xe đến một bờ sông, cả quãng đường đi, anh ta điều khiển xe với tốc độ rất nhanh, sắc mặt lộ rõ vẻ u ám, hoàn toàn không cho Lôi Vận Trình cơ hội nói chuyện.

Xe dừng lại.

Xuyên qua cửa sổ xe, Lôi Vận Trình nhìn xung quanh bốn phía, ngay cả một bóng ma cũng không thấy. “Chở tôi đến đây làm gì? Tôi muốn về nhà.”

Lục Tự mở cửa sổ xe, trong tích tắc gió lạnh ùa vào, anh ta khẽ khép hờ mi mắt, dường như đang nhẫn nại gì đó. “Chở em đến nhà của tôi không được sao?”

“Lục Tự, tôi uống rượu nên bây giờ rất buồn ngủ, tôi muốn về nhà ngủ, có chuyện gì thì ngày khác nói không được sao?” Lôi Vận Trình dựa lưng vào ghế ngồi khẽ thở dài, đây là giây phút hiếm hoi cô để lộ vẻ mệt mỏi trước mặt anh ta.

“Tôi cũng uống rượu.”

“Cho nên chúng ta nên nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi.”

Lời nói Lôi Vận Trình vẫn chưa dứt thì bỗng nhiên cô liền cảm nhận được trước mắt có chiếc bóng đang bao phủ, bờ lưng đang dựa vào thành ghế của cô bỗng nhiên ngã về phía sau, một thân ảnh nhanh chóng tiến gần về phía cô.

Động tác của Lục Tự rất nhanh, hai bàn tay đè lên vai cô rồi áp thân người của cô lên ghế dựa, sau đó anh ta chuyển người phủ lên cơ thể cô, ánh mắt sáng rực nhìn cô. “Chúng ta đều đã uống rượu, vậy tại sao không làm việc mà khi tỉnh lại không cần chịu trách nhiệm đi?”

Lôi Vận Trình hoảng hốt, tay cô nắm chặt thành quỳên đề phòng. “Lục Tự!”

Trong ánh mắt kia, dục vọng tình cảm đã tràn lan, một bàn tay khẽ vuốt mặt cô, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, tiếng nói trầm thấp ẩn chứa sự đè nén. “Ở bên cạnh tôi đi, Phong Ấn, cậu ấy... Sẽ không muốn em đâu.”

Lôi Vận Trình muốn đẩy anh ta ra, nhưng giờ phút này, Lục Tự giống như một bức tường đang áp lên cơ thể cô, một tảng đá cực lớn, sức lực của cô giống như một con kiến đang động đậy, Lục Tự hoàn toàn không hề nhúc nhích. “Anh đùa giỡn cũng có mức độ thôi! Lục Tự! Đứng lên!”

“Đùa giỡn?” Lục Tự cười lạnh, cách một lớp quần áo, bàn tay to của anh ta đã bắt đầu chạm vào cơ thể cô. “Tôi theo đuổi em mấy năm, đợi em mấy năm, đó là đùa sao? Trong ba năm em ở trường, chỉ cần được nghĩ là tôi đến gặp em, chỉ để nghe em nói một câu ‘Sao anh lại đến nữa rồi’, đó là tôi đùa sao?”

Lôi Vận Trình yên lặng, bắt lấy bàn tay của đang dạo chơi của anh ta nhưng tay cô lại bị anh ta nắm lại. “Tôi biết em về, luôn luôn cố gắng không đến tìm em, tôi muốn biết bản thân mình nhiều nhất có thể chịu đựng đến khi nào, chịu đựng thêm một ngày có phải đã thể hiện tôi thích em ít đi một phần hay không, nhưng tôi phát hiện tôi sai rồi.”

Môi Lục Tự đang đặt trên mi tâm của cô lại dời xuống chóp mũi, sau đó lại để yên rồi nhếch môi. “Phong Ấn không nên gọi cuộc điện thoại này cho tôi, cậu ta không biết, khi nghe đến tên em, khôn kiếp là bản thân tôi không mất hết sự tự chủ! Lôi Vận Trình, em nói xem, tôi đang đùa sao?”

Lôi Vận Trình không dám trả lời bừa, cô sợ anh ta nhân cơ hội sẽ hôn cô.

Lục Tự nhìn cô, cô gái duyên dáng yêu kiều này đã là một người phụ nữ trưởng thành, dường như mỗi lần gặp cô đều thấy cô có sự thay đổi, đó là trưởng thành vì một người đàn ông khác, với anh ta mà nói, không thể nghi ngờ gì nữa mà đó là một sự tàn nhẫn. Anh ta hôn cô, nhưng khi bỏ nhào về phía trước chỉ là một khoảng không.

Lôi Vận Trình nghiêng đầu né tránh. “Ngay từ đầu tôi đã nhắc nhở anh, sẽ không có việc tôi có bất kì tình cảm nào với với anh, đừng lãng phí thời gian cho tôi, nhưng do anh không nghe đó thôi.”

“Ngay từ đầu Phong Ấn có nói với em là em đừng thích cậu ta hay không?” Lục Tự bình tĩnh hỏi ngược lại cô, bóp chặt cằm xoay cô đối mặt với anh ta. “Hai chúng ta cùng một loại người, sẽ không dễ dàng buông tha như vậy.”

Lục Tự cúi đầu chạm vào môi cô một lần nữa, chỉ chạm vào rồi lại dời đi, bờ môi anh ta vuốt ve trên mặt cô. “Lôi Vận Trình, có biết lúc em chịu đựng vất vả huấn luyện vì cậu ta, cậu ta đang làm gì không? Cậu ta đang ở cùng với Hạ Viêm Lương.”

“Vậy thì sao?” Lôi Vận Trình hơi tức giận, lời nói của Lục Tự như đang cào xé cô, loại sỉ nhục này khiến cho người khác cảm thấy bất lực.

“Đừng nói với tôi, em sẽ tin tưởng bọn họ trong sạch, đàn ông chưa bao giờ để tâm đến việc phát sinh quan hệ với bạn gái cũ.”

Lôi Vận Trình hít vào một hơi thật sâu, cô cố gắng không nghĩ đến hình ảnh mà anh ta miêu tả. “Đó là chuyện của tôi và anh ấy, không liên quan đến anh! Lục Tự, anh tránh xa tôi một chút! Đừng chạm vào tôi!”

Động tác của Lục Tự chỉ tạm dừng một chút, bỗng nhiên anh ta kéo khóa áo khoác của cô, bàn tay dài xâm nhập vào bên trong áo len, đồng thời môi anh ta hôn lên làn da cô. “Đừng bướng bỉnh như vậy, cứ coi như hai chúng ta đều uống say đi, em làm tôi là cậu ta, tôi cũng không để tâm đâu.”

“Tôi để tâm! Tôi không bị điên!” Lôi Vận Trình không để người khác xâm phạm cô, phản kháng mạnh mẽ. “Tốt nhất anh đừng làm ra chuyện để tôi phải hận anh!”

“Vậy thì tôi điên rồi! Tôi vẫn muốn em đấy!”

Lục Tự suông sẽ cởi quần cô ra, bàn tay anh ta lần vào, mặc kệ sự giãy dụa của cô, sự quyết tâm và khí thế của anh ta khiến Lôi Vận Trình sợ hãi. Không gian bên trong xe rất nhỏ, cô bị anh ta khống chế hoàn toàn, sức lực hoàn toàn không bằng anh ta. Áo khoác bị anh ta kéo xuống, áo len bị đẩy lên cao, làn da bị bàn tay nóng bỏng anh ta chạm vào dần dần bị lộ ra.

Cô gọi tên anh ta, nhưng đó không phải là van xin, cô chưa bao giờ yếu thế trước mặt anh ta, một lần cũng không có. Lục Tự biết làm như vậy là sai, nhưng con người đôi khi lại bất lực rơi vào cơn lốc xoáy, không có cách nào dựa vào sức lực của chính mình để đào thoát. Anh ta muốn cô ngăn cản anh, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại chỉ làm cô hận và kháng cự anh ta nhiều hơn.

“Trái tim của em vẫn chưa đủ tàn nhẫn, nếu muốn một người thì nên không từ bất kì một thủ đoạn nào mới đúng, chứ không phải giống như em, cho cậu ta cơ hội thương hại bản thân mình.”

Tay Lục Tự quyền luyến trên tấm lưng mảnh khảnh của cô, cuối cùng anh ta lần vào lưng cô, ngón tay vịn về móc khóa nội y ở phía sau lưng cô, sự gò bó trước ngực được nới lỏng, bỗng nhiên Lôi Vận Trình không từ chối nữa. “Làm vậy có ích gì với anh?”

Lục Tự cắn răng, có ích ư? Ngoại trừ có thể an ủi sự nhớ nhung bấy lâu nay của anh dành cho cô, e rằng không còn gì nữa. Anh ta thừa nhận bản thân bị câu nói của Phong Ấn kích thích, cho nên mới không tài nào kiềm chế được ý nghĩ muốn có được cô lúc này.

Vì sao lại như vậy? Có người không cần làm gì cả cũng có thể có được trái tim và tình yêu của cô, mà anh ta, cho dù làm gì đi nữa cũng không bước vào trái tim cô được.

Anh ta trở người cô, bàn tay bắt đầu lần vào quần cô. Trong bóng đêm, ánh mắt của cô hiện lên ánh sáng oán hận. “Lục Tự, tuy rằng tôi không thích anh, nhưng tôi xin anh đừng phụ sự tin tưởng của tôi dành cho anh.”

“...”

Trong xe bỗng chốc trở nên yên lặng, bàn tay Lục Tự bỗng nhiên dừng lại, anh ta chống người, hai mắt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ dưới thân mà anh ta chỉ hận không thể nuốt cô vào trong bụng.

Sức lực khóa chặt hai cổ tay cô dần dần nới lỏng, Lôi Vận Trình ngừng thở rút tay ra rồi túm lấy chiếc áo khoác phủ lên người, sửa sang lại quần áo xộc xệch.

Cô dùng vẻ mặt đề phòng để nhìn anh ta, dè dặt dõi theo nhất cử nhất động của anh ta. Lục Tự chờ cô mặc xong quần áo mới chậm rãi vươn tay, động tác cực kì nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc ngắn rối tung của cô. “Tôi có thể không cần những lời này...”

Thân thể của Lôi Vận Trình cứng đờ, gạt tay anh ta ra. Yết hầu ở cổ của Lục Tự đang cuộn cuộn, dường như anh ta muốn cắn xé cô, tay nắm chặt thành quyền, cúi người ôm cô vào ngực, đầu đặt lên bả vai cô hít vào thật sâu, trên cơ thể cô có mùi hương nhàn nhạt, thấm vào trong cơ thể anh ta, nó giống như độc dược, lại giống phân bón, nuôi dưỡng mầm rễ đang phá vỡ lòng đất sinh sôi từ sâu trong đáy lòng anh.

Tôi có thể không cần những lời này của em.

Nếu như tôi không yêu em...

...

Lúc Lôi Dật Thành đang chuẩn bị tắm rửa đi ngủ thì cửa phòng bỗng nhiên bị ai đó đá văng ra từ bên ngoài, Lôi Vận Trình hùng hổ chạy vào, trước ngực cô đang phập phồng dữ dội, đáy mắt đang ửng đỏ. “Anh, giúp em trừng trị một người!”

Lôi Dật Thành nhú mào, “Ai?”

“Lục Tự!”

“... Cậu ấy hút ma túy hay gì?”

“Anh ta ——” Lôi Vận Trình dùng mu bàn tay lau nước mắt, miệng cô nghèn nghẹn. “Không gì cả, ngủ ngon.”

Cô lao ra ngoài như gió, lúc Lôi Dật Thành bỗng nhiên nhớ ra gì đó, anh ta lập tức đóng van nước, gõ cửa phòng của Lôi Vận Trình, quả nhiên là nhìn thấy hai mắt cô đỏ rực. “Khóc? Lục Tự đã làm gì em? Xem thường em?”

“Hừ! Anh ta dám!” Lôi Vận Trình hung hăng hừ một tiếng, lau khô nước mắt. “Em hỏi anh hai vấn đề, anh phải thành thật trả lời em, lần chị Tử Du chia tay với anh, khoảng thời gian hai người chia tay có gặp mặt không?”

“Đương nhiên là có, hỏi cái này làm gì?”

“Vậy có làm chuyện đó không?”

“Chuyện đó?” Lôi Dật Thành không hiểu, nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, anh ta cân não suy nghĩ mới hiểu được, xấu hổ ho nhẹ. “Hỏi cái này làm gì?”

“Có hay không có?”

“... Có.”

Lôi Vận Trình suy sụp ngồi xuống giường, ngơ ngác nhìn trần nhà. “Đã chia tay rồi! Đàn ông là súc sinh sao?”

Lôi Dật Thành bị mắng vô cớ, anh ta ngẫm nghĩ một lúc mới biết người cô mắng chắc chắn là Phong Ấn. “Anh và Tử Du đã ở bên cạnh nhau từ nhỏ, bọn anh chia tay vài lần kết quả đều như nhau, vẫn không bỏ nhau được, cái đó người khác không so sánh được. Chuyện lúc trước Phong Ấn và Hạ Viêm Lương không phải đơn giản như em nghĩ đâu, nếu bọn họ thật sự là tro tàn lại cháy, dù sao em cũng không thể trở thành người thứ ba được?”

Vì những câu nói của Lôi Dật Thành, Lôi Vận Trình bực bội đến gần sáng mới ngủ. Ngày hôm sau Lệ Vũ gọi điện thoại cho cô, cậu ta nói cậu ta sẽ đáp chuyến bay một giờ rưỡi để về, Lôi Vận Trình vội vàng chạy đến sân bay. Mọi người đã bắt đầu đăng kí, cuối cùng trước khi đi, Lệ Vũ cũng chờ được Lôi Vận Trình xuất hiện.

“Sao không gọi điện thoại cho tôi sớm một chút?” Ít nhiều gì Lôi Vận Trình cũng cảm thấy chột dạ, cậu ta đến đây vì cô, mà cô, cả buổi tối chỉ nhớ đến một người khác.

Lệ Vũ cao hơn cô rất nhiều, cô phải ngửa đầu mới nhìn được cậu ta, Lệ Vũ kìm chế sự xúc động muốn ôm lấy cô. “Khi nào trở về trường học nhớ hỏi thăm Hương Bắc Ninh hộ tớ.”

Lôi Vận Trình gật đầu. “Còn gì nữa không?”

“Còn có...” Lệ Vũ dừng lại một chút, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô cười cười. “Đừng vì câu nói ngày hôm qua của tôi mà áy náy, tôi nói như vậy, chủ yếu là muốn cảm ơn cậu, bởi vì cậu, tôi mới có thể tiếp tục được ở lại Học viện Phi hành.”

Nếu thích một người thật sự có thể làm cho người ta thay đổi, Lôi Vận Trình không biết nên vui mừng hay là đau lòng thay cho Lệ Vũ.

Nhưng có một việc cô không hiểu, vì sao Lệ Vũ có thể khống chế tình cảm của bản thân tốt như vậy, bởi thể mà cô chưa bao giờ phát hiện được.

Tình yêu, có thể khống chế được sao? Nếu có thể, vì sao Lục Tự lại làm như thế với cô? Nếu có thể, vì sao cô chỉ cảm thấy bản thân đang ngày càng lún sâu, không cách nào kìm chế được?

Những ngày sau đó cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ đến việc này, sắp bước qua năm mới, cô và Thương Tiểu Thiên mua sắm đồ Tết, mua rất nhiều đồ đặc để trang trí trong nhà, không khí trở nên vô cùng náo nhiệt và tràn ngập hương vị tết.

Lục Tự đến tìm cô, nhưng cô tránh không gặp. Cô và Phong Ấn cũng không gặp nhau nhiều, Phong Ấn rất ít khi chủ động liên lạc với cô, dường như cô không chủ động, anh vĩnh viễn sẽ không nhớ đến tên cô. Đêm giao thừa, cô nhận được một cuộc gọi từ một số điện thoại lạ, nhưng âm thanh từ bên kia truyền đến lại không xa lạ chút nào.

Tiếng nói của Hạ Viêm Lương trong tiếng pháo nổ đình tai nhức óc trở nên mỏng manh, nhưng cô lại nghe không sót một chữ.

Cô lấy xe của Lôi Dật Thành chạy đến địa chỉ mà Hạ Viêm Lương đã cho. Cô nhấn chuông cửa, trong vài giây ngắn ngủi chờ đợi cô suy nghĩ không biết người mở cửa cho cô có phải là Phong Ấn hay không.

“Là Lôi tiểu thư à?” Hạ Viêm Lương đi dép lê, hai tay ướt đẫm bước ra từ bên trong, trên người vẫn còn đeo tạp dề. Cửa bị cô ta mở ra thật rộng, bên trong căn nhà rất ấm áp, ở ngay cửa ra vào có đặt một đôi dép lê nam.

Trái tim Lôi Vận Trình không hiểu vì sao như bị thứ gì đó bóp lại, trong lúc nhất thời cô không nói ra lời nào.

Phong Ấn cho dù vô cùng không muốn vẫn phải đến nơi này đêm giao thừa, nhưng mà chờ đến khi anh bước ra khỏi thang máy rồi nhìn thấy Lôi Vận Trình thì vẻ mặt trở nên u ám ngay lập tức. “Sao em lại đến đây?”

Không biết vì sao, dường như Lôi Vận Trình cảm thấy không hề bất ngờ khi thấy Phong Ấn xuất hiện, cô không biết bản thân sao lại như vậy, thậm chí vẫn có thể bình tĩnh chú ý đến cách ăn mặc của anh. Cô chớp mắt, khoe miệng hiện lên một nụ cười mỉa mai.

“Vậy tại sao anh lại ở đây?”

Hạ Viêm Lương dùng khăn lau tay, vô cùng tự nhiên khoác tay Phong Ấn. “Em mời Lôi tiểu thư đến nhà làm khách, thức ăn em đã làm xong rồi, vào trong trước —”

Phong Ấn không chờ cô ta nói hết đã hung hăng rút tay mình ra khỏi tay cô ta. “Cô câm miệng cho tôi! Hạ Viêm Lương!”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu, thân thể cô run nhẹ, dường như đã âm thầm chịu đựng điều gì đó.

Hai tay Phong Ấn nắm chặt thành quyền, cắn chặt hàm răng, bỗng nhiên anh nắm lấy tay Lôi Vận Trình, thô bạo kéo cô vào thang máy, anh quay đầu lại nhìn ánh mắt sắc bén và ác độc của Hạ Viêm Lương, bất chợt khiến cô ta lui về sau nửa bước.

Phong Ấn đóng cửa thang máy, xoay người lại ôm lấy Lôi Vận Trình, nhưng anh lại không nghĩ sức lực của cô lại mạnh như thế, bỗng chốc đẩy anh ra, giơ tay hung hăng tát vào mặt anh.

m thanh lạnh lạnh vang lên trong thang máy vô cùng rõ ràng.

Lôi Vận Trình lui từng bước từng bước một vào trong góc, cả người dựa vào vách hít thở kịch liệt, cố gắng đè nén cảm xúc đang cuộn cuộn từ đáy lòng.

“Trình Trình...” Một mùi tanh nồng bắt đầu tràn ngập trong khoang miệng của Phong Ấn, anh nghiêng đầu lau vết máu chảy ra từ miệng, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

“Sao? Muốn nói gì?” Lôi Vận Trình cố gắng giữ lại lý trí cuối cùng của mình, hai tay cô nắm chặt thành quyền, dùng sức đến mức khớp xương trở nên trắng xanh. “Có phải anh nói sự việc không giống như anh nhìn thấy đúng không? Hai người không nói lại tình xưa, hay là, hai người không ở chung với nhau?”

Cô cảm nhận được trên mặt có một cảm giác lạnh lẽo, giơ tay lau đi, nhưng tay cô lại không thể lau được trái tim đang rỉ máu.

25. , Chương 30

Chương 30. Ai ngủ với ai

Lôi Vận Trình trừng to mắt nhìn Phong Ấn, giống như cô muốn nhìn xuyên qua anh. Sự chịu đựng của cô đã vượt quá giới hạn, ngay cả đầu ngón tay cũng phát run, nước mắt như hạt ngọc trai tuôn rơi không ngừng, bàn tay nhỏ bé cứ lau lung tung trên mặt, nhưng nước mắt của cô lại càng tuôn trào mãnh liệt hơn.

Cô không nhớ rõ vừa rồi cô đã dùng sức mạnh đến cỡ nào, cái tát mà cô đã đánh Phong Ấn lại khiến trái tim bắt đầu nóng lên.

Thang máy dừng lại ở tầng một, cô che mặt lao ra ngoài, va vào người đứng chờ khiến người đó ngã xuống. Phong Ấn đỡ người đó dậy nói lời xin lỗi rồi xoay người chạy theo, lúc ra ngoài Lôi Vận Trình đã lên xe, khởi động máy rời đi, Phong Ấn mắng thầm một tiếng rồi lái xe đuổi theo.

Đêm giao thừa, trên đường xe ít người thưa, Lôi Vận Trình nhìn vào kính chiếu hậu chiếc xe đang theo sát xe mình, đó chính là xe của Phong Ấn. Bỗng nhiên cô đạp chân ga đến tốc độ nhanh nhất, cô trải nghiệm cái gọi là khoái cảm siêu tốc, nhưng điều đó lại khiến Phong Ấn hoảng sợ đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh. Anh sợ cô gặp chuyện không may, Phong Ấn điều khiển tốc độ chậm lại không đuổi theo cô nữa, anh dần dần thấy cô biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Lôi Vận Trình chạy xe một vòng lớn mới phát hiện bản thân không có chỗ nào để đi, bỗng nhiên cô nghĩ đến quán bar của Châu An Đạt, cô lái xe thẳng đến nơi đó.

Đêm nay quán bar không có nhiều khách, Châu An Đạt ngồi trên bàn bày đầy rượu và thức ăn thanh thơi uống rượu xem TV. Lôi Vận Trình cứ như vừa từ trên trời rơi xuống khiến anh ta không ngừng kinh ngạc. “Tiểu Trình Trình? Sao lại đến đây một mình?”

Sắc mặt Lôi Vận Trình u ám, cô không nói lời nào mà xông vào quầy bar rồi tùy ý lấy một chai XO, bật nắp rồi ngửa đầu uống ừng ực. Châu An Đạt liền bước đến giật lấy chai rượu rồi để lại trong quầy. “Em bị đá kích gì thế, rượu đấy, không nên uống như vậy.”

Lôi Vận Trình không quan tâm đến anh ta, cô lại cầm lấy một chai khác, vừa bật nắp đã bị ai đó giật lấy, một bàn tay dài bỗng nhiên nâng cầm cô lên, thanh âm nghiêm túc vang lên từ đỉnh đầu cô.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Lôi Vận Trình giương mắt nhìn người đó, quả nhiên là Lục Tự, cô nở nụ cười châm biếm, đẩy mạnh anh ta ra. “Phong Ấn bảo anh đến tìm tôi sao? Có phải anh ấy bảo anh đến an ủi tôi không?”

Châu An Đạt giật lấy rượu trong tay cô rồi phân trần thay cho Lục Tự. “Cả ngày nay Lục Tự đều ở chỗ tôi, này, Tiểu Trình Trình, có phải chẳng nhóc Phong Ấn lại xem thường em không?”

“Đừng nhắc đến tên khốn đó với tôi!” Lôi Vận Trình tức giận, cô đặt tay lên mặt bàn gạt tất cả ly xuống mặt đất, tiếng vỡ vụn lộp bộp cũng giống như một khúc hòa tấu vang vọng bên tai cô.

Châu An Đạt và Lục Tự nhìn nhau, đây là lần đầu tiên họ thấy Lôi Vận Trình lại không khống chế được như thế. Đối mặt với đồng đồ nát, Lôi Vận Trình hít hít mũi, giơ tay lên che mắt lại, tiếp theo đó là tiếng nức nở khàn cổ vang lên. “Thực sự xin lỗi, tôi sẽ đền bù gấp đôi cho anh, đừng đuổi tôi đi, bây giờ tôi không muốn về nhà.”

Châu An Đạt bày ra bộ dạng tan nát cõi lòng, tay ôm ngực. “Vỡ vụn hết rồi, tôi sẽ ghi sổ nợ tên Phong Ấn, Lục Tự dẫn cô ấy đi đi, trên lầu không có người, hai người lên đó tâm sự đi, tôi thu dọn chỗ này một lát mới được.”

...

Trong căn phòng nào đó trên lầu, Lôi Vận Trình nhốt mình ở trong phòng không cho Lục Tự vào. Lục Tự ở ngoài cửa lặng lẽ hút thuốc, tuy rằng anh ta không nghe được âm thanh gì nhưng anh ta biết cô đang khóc.

Châu An Đạt đi lên, cầm theo một chiếc điện thoại di động đưa cho Lục Tự. “Là điện thoại của Tiểu Trình Trình, vừa rồi bị rơi, cậu xem rồi lo liệu đi.”

Trên màn lập lòe tên Phong Ấn, chiếc điện thoại trong tay không ngừng rung rung. Vốn dĩ Lục Tự muốn mang điện thoại vào cho cô, nhưng giây phút tay chạm vào khóa cửa, anh ta đã thay đổi chủ ý. Anh ta chậm rãi rút tay về, dựa người vào tường, con người đen lầy hiện lên sự u ám, cuối cùng, anh ta nhắm mắt lại, hai tay tháo pin ra.

“Anh Châu, chỗ của anh có thuốc không?”

Châu An Đạt nhíu mày, “Thuốc tỉnh rượu?”

“... Không phải.”

Lục Tự mở miệng một cách nặng nề, Châu An Đạt mím môi, dường như đã hiểu được, nhìn thoáng qua căn phòng. “Lục Tự, không được làm càn.”

Khóe môi Lục Tự cong lên, “Nếu làm càn có thể có được cô ấy, em thật sự muốn thử một lần.”

...

Trong phòng không có cửa sổ, không gian tối đen như mực. Lục Tự mang theo bình rượu bước vào, mở ngọn đèn lờ mờ ngồi xuống cạnh cô. “Khóc đủ chưa? Phong Ấn đã làm gì mà chọc tiểu công chúa không vui thế này?”

“Cút.” Lôi Vận Trình cuộn người nằm trên sofa, cô buồn bã ném lại một từ.

Lục Tự thở dài một tiếng, nâng ly đặt lên bàn, sờ sờ đầu cô. “Nếu em thật sự không có chỗ đi thì có thể đến nhà của tôi, nhà tôi không có ai cả.”

“Cút.”

“Trong lòng cảm thấy không thoải mái thì nói hết với tôi đi, có thể cổ vũ được tôi đấy.”

“Anh tránh ra đi, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

“Tôi biết, nhưng tôi thấy bây giờ em rất cần người ở bên cạnh.” Lục Tự vuốt tóc cô, bỗng nhiên nhớ lại lúc tóc cô còn dài, một cô gái duyên dáng yêu kiều như thế, lần đầu tiên anh ta thấy cô đã biết cô không đơn giản, Lôi Vận Trình là người phụ nữ dũng cảm nhất mà anh ta được gặp cho đến bây giờ.

Lôi Vận Trình mạnh mẽ gạt tay anh ta ra, thậm chí còn mang theo vài phần kiên quyết. “Ngay cả khi tôi cần người ở bên cạnh, thì người đó cũng không phải là anh.”

Con người của Lục Tự rũ xuống, anh ta nắm lấy vai cô rồi xoay cô đối diện với mình. “Đủ rồi đó Lôi Vận Trình! Ai cũng nói hai người không thể, em đừng ép bản thân đi vào con đường mờ mịt nữa, em như thế này không còn gọi là ngốc nghếch nữa, mà là tự hạ thấp bản thân! Một người đàn ông thôi mà, một người làm em tổn thương như thế thì có gì đáng để em yêu không?”

Lôi Vận Trình không tránh né sức lực của anh ta nữa, hai mắt cô đỏ ửng. “Có đáng giá hay không cũng không phải dùng tiêu chuẩn của anh để nhận định, anh không rề rúng sao? Sống chết bám víu lấy tôi, anh có được cái gì?”

Lôi Vận Trình biết cô và Lục Tự giống nhau cứ như bản thân mình đang soi gương, cô không muốn thấy anh ta, cũng giống như không muốn nhìn thấy bản thân mình.

Một mặt khác của chấp nhất là bướng bỉnh, là cố chấp, thậm chí có thể gọi là ngoan cố.

Đây là một vòng lẩn quẩn, càng không chiếm được càng muốn có. Cô nhìn ánh mắt Lục Tự, trong nháy mắt dường như cô có thể nhìn đến tận đáy lòng anh ta, thấy được sau vẻ ngoài mạnh mẽ kia, chính là trái tim tan vỡ thành những mảnh vụn giống như cô.

Bỗng nhiên cô không còn sức lực nữa, nước mắt lại rơi xuống, bàn tay nhỏ bé chậm rãi xoa xoa mặt của anh ta. “Anh không đau sao? Lúc tôi nói không yêu anh, trái tim anh có đau không?”

Đó là một ánh mắt vô cùng đau đớn, Lục Tự sợ nhất là nhìn thấy ánh mắt này từ trong mắt cô, điều đó càng khiến anh ta không thể nào buông bỏ cô được.

“Chúng ta đều giống nhau, không đến một giây cuối cùng sẽ không biết cái gọi là buông tay là gì.” Anh ta buông cô ra, ngửa đầu uống một hớp rượu. “Tôi vẫn luôn hy vọng em có thể học được từ đó trước tôi một bước.”

Lôi Vận Trình kinh ngạc, cô vươn tay với lấy chai rượu đặt trên bàn mà anh ta mang vào, cô uống một hớp rượu trộn lẫn với nước mắt, một mùi vị cay đắng lan tràn trong khoang miệng cô, cảm giác khó chịu vô cùng sâu sắc.

“Chúng ta không giống nhau, anh ấy không phải là không yêu tôi, chỉ là không phát hiện ra thôi... Lục Tự, anh buông tôi ra đi, để bản thân sống tốt hơn một chút...”

Lôi Vận Trình cứ lằm bằm như vậy, đầu càng lúc càng mê man, ý thức của cô càng lúc càng không rõ ràng. Lục Tự buông ly rượu xuống, khẽ vuốt gương mặt đỏ bừng vì cồn của cô.

“Phong Ấn... Phong Ấn...” Cô nắm chặt lấy bàn tay đang đặt trên mặt mình của anh ta, sau đó kéo cổ xuống ôm thật chặt, ánh mắt khép hờ, cô không ngừng gọi tên anh, cuối cùng thì hôn mê không còn biết gì nữa.

Lục Tự cứ ôm lấy cô, một lát sau bỗng nhiên anh ta bế cô rời khỏi phòng.

...

Không giờ, tiếng pháo vang lên, toàn bộ thành phố đều tạm biệt năm cũ đón chào năm mới, ánh lửa rực rỡ phát sáng trong màn đêm. Với nguồn pin ít ỏi cuối cùng còn lại của điện thoại, Phong Ấn gọi vào số của Lôi Vận Trình, thứ âm thanh anh nghe được vẫn là giọng nói lặp đi lặp lại thông báo cuộc gọi không chuyển đi được. Anh nhìn bầu trời đầy ánh lửa, trong đầu anh thoáng qua một ý nghĩ, vội vàng ấn số điện thoại của Lục Tự, sau một giây ngắn ngủi âm thanh đã chuyển cuộc gọi vang lên.

“Phong Ấn? Chúc tốt tố ư?” Thanh âm của Lục Tự truyền đến, mang theo âm khàn khàn khác thường.

Mi tâm của Phong Ấn giật giật. “Cậu ngủ à?”

“Đêm đẹp ngắn ngủi, ngủ rất lãng phí, Phong Ấn, cậu đúng là bạn tốt, tố cảm ơn cậu.”

“Cậu có ý gì?”

Lục Tự cúi đầu cười rộ lên, ngón tay khảy khảy vành tai khéo léo của Lôi Vận Trình. “Cảm ơn cậu đã tặng cho tớ một món quà lớn như vậy.”

Tay của Phong Ấn bất chợt nắm chặt vô lăng. “Trình Trình ở chỗ cậu? Bảo cô ấy nghe điện thoại!”

“Cô ấy... Đang ngủ.” Lục Tự nghiêng người, tay anh ta chống đầu, nhìn chằm chằm vào gương mặt đang ngủ say của Lôi Vận Trình.

Phong Ấn đập mạnh vào vô lăng một cái, từ đáy mắt anh hiện lên vẻ hung ác dữ tợn, anh nghiêng răng nghiêng lợi. “Tớ nhớ tớ đã từng cảnh cáo cậu, cậu đừng giở thủ đoạn lừa cô ấy lên giường! Khốn kiếp, Lục Tự, cậu chán sống rồi à?”

“Tớ không có, nhưng nếu cô ấy chủ động đến tìm tớ thì sao? Cái này không thể trách tớ được đúng không?”

Phong Ấn còn muốn nói tiếp, nhưng điện thoại lại không đủ pin nên máy tắt ngúm. Anh tức giận ném chiếc điện thoại ra ngoài, quay đầu xe đi tìm Lục Tự.

Bữa cơm tất niên đã dọn sẵn lên bàn, Lôi Dật Thành không tìm thấy Lôi Vận Trình, điện thoại cho Phong Ấn cũng không được, anh ta trực tiếp gọi thẳng đến Phong gia mới biết Phong Ấn cũng không có ở nhà.

“Trình Trình đâu? Tìm được không?” Từ phía sau, Tử Du ôm lấy thắt lưng anh ta, cô ấy mặc một bộ váy lông cừu màu đỏ chói trông vô cùng vui vẻ. Mấy hôm trước hai người đã nhận giấy kết hôn, hôn lễ thì chờ đến mùa xuân sẽ tổ chức, đây là lần tết đầu tiên Tử Du trải qua cùng Lôi gia.

Lôi Dật Thành lắc đầu, Tử Du nghiêng đầu hỏi. “Bố hỏi thì sao, trả lời thế nào đây?”

Lôi Dật Thành không thể không thở dài. “Có lẽ đang ở cùng Phong Ấn.”

Tử Du hí mắt cười tươi. “Phong Ấn à, vậy xong rồi, Trình Trình sẽ bị chén sạch.”

Lôi Dật Thành không lên tiếng, gần như đã mặc nhận.

...

Sáng sớm gió rất mát, gió từ cửa sổ ủa vào trong phòng, gió thổi phát qua tấm chăn vương vীu trên cơ thể không che đầy của Lôi Vận Trình. Cô ôm chặt chăn, rồi rúc mình vào đó, trở mình tìm một tư thế thoải mái chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Chỉ là chiếc giường này... Dường như hơi mềm, mùi hương trên drap giường cũng không phải hương vị cô yêu thích.

Bỗng nhiên Lôi Vận Trình mở to mắt, trần nhà như tuyết trắng đập vào mắt cô, cô bật dậy, toàn bộ những thứ xung quanh cô đều xa lạ.

“Thức sớm vậy sao?” Một thanh âm quen thuộc ở gần đó truyền đến, Lôi Vận Trình nghe được giọng nói đó thì trong lòng cô nhúu chặt lại, cô hoàn toàn không có dũng khí quay đầu.

Lục Tự đứng cạnh cửa sổ hít thở không khí mới mẻ ngày mừng một tết, tâm trạng vô cùng tốt. Anh ta đóng cửa sổ bước đến, vỗ nhẹ lên trán cô một cái. “Đây là quà tết tôi chuẩn bị cho em, tôi đã chuẩn bị từ lâu rồi.” Sau đó, anh ta thừa dịp lúc cô vẫn chưa kịp phản ứng đóng cửa đi ra ngoài.

Lôi Vận Trình giống như kẻ ngốc sững sờ ngồi rất lâu, cô giật phắt chăn lên mới phát hiện bản thân chỉ mặc một chiếc áo len mỏng manh, đôi chân trần nhẵn bóng của cô lộ ra bên ngoài, tuy rằng cô vẫn còn mặc nội y nhưng thất lưng đã bị cởi ra từ bao giờ. Cô kiềm chế sự sợ hãi, tay chân luống cuống mặc quần áo vào, cô lại nhìn xung quanh phòng một lần nữa, cả người cô hoảng sợ.

Đây là... Khách sạn.

Cô ra khỏi phòng, Lục Tự đã chuẩn bị sẵn điểm tâm và sữa nóng cho cô, sắc mặt của anh ta cực kì tốt, Lục Tự nhìn cô nhúu mày. “Sao, phải đi à?”

Lôi Vận Trình cố kiềm chế sự hoảng loạn của mình, cô dốc sức ra vẻ bình tĩnh hỏi anh ta. “Tại sao tôi lại ở đây?”

“Tôi đưa em đến, em không có bất kì ấn tượng gì sao? Tối hôm qua, là em ôm tôi, hôn tôi rồi bảo tôi yêu em đi.” Lục Tự sờ sờ chóp mũi, “Tôi không phải là Liễu Hạ Huệ, dù sao thì chúng ta cũng không thể làm ở chỗ Châu An Đạt... cho nên mới đến đây.”

“Lục Tự, anh nói dối! Tôi không thể nào ——”

Lục Tự buông thõng tay, ngược mắt lên rồi cong môi nhìn cô. “Tôi chỉ biết như vậy thôi, được rồi, em cứ xem như tôi nói dối đi, em chỉ là uống rượu say, em nói em không muốn về nhà, tôi đã đưa em đến đây, em ngủ giường, tôi ngủ sofa, chỉ là như vậy thôi, em đi đi.”

“Anh đang nói dối!” Lôi Vận Trình nghẹn ngào, cuối cùng cô cũng không nói được gì nữa, hoảng loạn chạy ra ngoài, cô cứ tùy tiện chặn một chiếc xe về nhà.

Dọc theo đường đi, cô cố gắng nhớ lại chuyện ngày hôm qua, cô nhớ được bản thân đã đến quán bar của Châu An Đạt, nhớ được bản thân mình đã uống rượu, nhưng sao cô có thể uống say được? Từ lần cô uống rượu say làm hỏng việc lần đó, cô đã không để bản thân mình uống say nữa.

...

Đến nhà, Lôi Vận Trình đứng bên ngoài sân kê cà không dám vào, hai tay cô che mặt, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Rầm ——

Một tiếng đóng cửa xe thật mạnh vang lên, sau đó là tiếng giày dẫm lên tuyết phát ra tiếng lộp cộp.

Lôi Vận Trình ngẩng đầu, chỉ thấy Phong Ấn đang đi đến chỗ cô, mặt anh trầm như nước, xung quanh thân người tản ra khí thế khiến người khác sợ hãi, dường như mỗi một bước đi như muốn nghiền nát xương cốt ai đó.

Cô nuốt nước bọt, dõi theo bóng dáng của anh. “Phong ——”

Phong Ấn đi đến trước mặt cô, nâng cô đứng dậy ôm vào ngực, không cho cô cơ hội nói chuyện, anh nắm lấy cằm cô rồi cúi đầu mạnh mẽ hôn lên môi cô, điên cuồng mút lấy môi cô.

Cùng với hôn là cắn xé, tất cả đều khiến cô đau đớn không ngừng, cô cảm thấy bản thân như bị anh nuốt vào bụng.

Lôi Vận Trình không biết anh bị gì, cô bị hành động của anh làm kinh ngạc đến mức quên cả suy xét. Phong Ấn ôm cô thật chặt, hai cánh tay giống như muốn cắt đứt thất lưng cô, ôm cô chặt đến mức khiến cô hít thở khó khăn.

Chờ cho đến lúc cuối cùng nụ hôn của anh cũng kết thúc, anh vẫn kề sát môi mình trên môi cô, giọng nói khàn khàn hỏi cô.

“Điện thoại của em đâu? Đêm qua em đi đâu? Em ở cùng với ai?” Phong Ấn vuốt ve thân thể cô, áp đầu cô vào trước ngực mình, cúi đầu hôn lên tóc cô, mở miệng vô cùng khó khăn. “Tối hôm qua, trong nhà Lục Tự không có ai cả, nói với anh hai người không ở cùng nhau, Trình Trình, nói với anh hai người không ngủ...”

Vành mắt Lôi Vận Trình đỏ lên, “Anh có tư cách gì quản em? Anh và Hạ Viêm Lương thì sao? Đừng nói với em hai người chưa từng lên giường!”

“Nếu anh nói kể từ sau khi anh chia tay cô ta vài năm trước, anh và cô ta chưa từng có một lần nào nữa, em có tin anh không?”

Lôi Vận Trình cười mỉa mai, “Vì sao tôi phải tin anh?”

Bỗng chốc Phong Ấn ôm cô nâng lên cao, “Bởi vì anh tìm em một buổi tối, bởi vì em là Lôi Vận Trình, bởi vì anh... Không chỉ là thích em.”

Cô cảm thấy hoảng hốt, bàn tay nhỏ bé chạm vào khuôn mặt anh, trong một đêm râu anh đã mọc lổm chổm. Hóa ra, câu chuyện về việc xa đến mức không thể chạm vào đã thành sự thật, cô bỗng ngây ngốc, một hồi lâu sau vẫn chưa thể bình tĩnh lại được

Nước mắt cô tuôn rơi, cô che mặt lại khóc ròng, không dám nhìn anh.

“Tại sao không nói sớm với em một chút...”

Những lời này giống như con dao nhỏ đâm vào trái tim Phong Ấn, ngoại trừ sự đè nén, còn lại chính là đau đớn.

26. , Chương 32

Chương 31. Chạm vào

Hai người quyến luyến ôm lấy nhau không rời, bỗng nhiên nghe được một tiếng ho nhẹ bên cạnh truyền đến.

Lôi Dật Thành khoanh tay trước ngực, dáng vẻ như cười như không nhìn anh và cô: “Đang diễn kịch sao? Hai người cùng nhau chơi trò mất tích?”

Phong Ấn buông Lôi Vận Trình ra, anh thuận thế nghiêng người che chắn phía trước cô, tạo cơ hội để cô chỉnh chu lại dáng vẻ chật vật của bản thân. “Năm mới vui vẻ Dật Thành, à không, phải nói là chúc mừng, khi nào thì mới được uống rượu mừng đây, tớ muốn được làm khách sớm một chút, chờ đến khi tớ về quân đội thì không có cơ hội đâu.”

“Không thể thiếu cậu đâu, đã đến rồi thì vào trong ngồi đi.” Lôi Dật Thành nhìn Lôi Vận Trình đang đứng phía sau Phong Ấn. “Nếu em không muốn mừng một tết bố ra tay đánh Phong Ấn thì lau sạch nước mắt hăng vào nhà.”

Vừa dứt lời anh ta đã dẫn người vào sân, Phong Ấn khẽ thở hắt ra, anh xoay người lại, nâng gương mặt nhỏ nhắn của Lôi Vận Trình lên lau nước mắt cho cô. “Đường như anh quên khuấy đi mất em là con gái nhà ai, nói thật, anh hơi sợ hãi và rụt rè với kiểu nham hiểm của bố em.”

Lôi Vận Trình hít hít mũi, khó khăn lắm mới nở một nụ cười. “Không sao đâu, bố em rất sợ mẹ em.”

Cô cười cực kì miễn cưỡng, Phong Ấn nhìn cô vô cùng đau lòng.

Tử Du lóng ngóng giúp đỡ Thương Tiểu Thiên làm công việc trong nhà, lúc Phong Ấn và Lôi Vận Trình bước vào thì cô ấy đang nấu cháo. Sắc mặt của Phong Ấn khá tiêu tụy, nhưng ánh mắt anh lại rất trong suốt, Tử Du giương môi múc một bát cháo đặt trước mặt Lôi Khải. “Bố, có người sáng sớm đã vội vã đến chúc tết cho bố rồi.”

“Năm mới vui vẻ chú Lôi, dì Thương, quà tết chiều nay cháu sẽ cho người mang đến cho chú.” Ít nhiều gì Phong Ấn cũng cảm thấy có phần xấu hổ. Trước sau như một trên mặt của Lôi Khải vẫn giữ một nụ cười nhàn nhạt, anh không hiểu rõ ánh mắt ông dùng để nhìn anh, anh chỉ cảm thấy đó là kiểu miệng nam mô mà bụng bồ dao găm.

“Cái khác thì không tính, chỉ cần năm nay Phong thị an phận một chút, ít làm mấy chuyện mờ ám là được.”

Khỏe môi Lôi Khải cong lên, ông nói với điệu bộ thờ ơ, Phong Ấn bật cười, “Chú cũng biết là chuyện làm ăn của Phong thị cháu không hề nhúng tay vào.”

Lúc trước, Phong Ấn quyết định buông bỏ việc kinh doanh thì chẳng khác nào anh đã lựa chọn buông bỏ toàn bộ Phong thị, cũng giống như Lôi Dật Thành, có lẽ bởi vì hai nhà Phong Lôi đã từng trải qua một thế hệ ân oán, có vài chuyện mà đời trước đã ngầm ngầm hiểu nhưng chỉ là không nói ra, cho nên một người theo quân đội, một người theo cảnh sát.

Phong Ấn không khách khí kéo ghế bàn ăn ra ngồi xuống. “Tử Du, phiền em cho anh một bát.”

Ngoại trừ Lôi Vận Trình, tuổi tác mọi người không hơn kém nhau là bao, xem như từ nhỏ đã là bạn, hơn nữa quan hệ giữa bậc cha chú của Tử Du và Phong Ấn cũng là bạn khá thân thiết.

Tử Du trêu chọc. “Em thấy em cũng không gọi anh là anh trai được bao lâu nữa đâu, nói không chừng sau này anh phải đổi giọng gọi em là chị dâu đó.”

Lôi Dật Thành trao cho Tử Du một ánh mắt tán thưởng, cho dù Phong Ấn và Lôi Vận Trình có thành đôi hay không, cô vợ của anh ta cũng đã thật sự khiến anh ta hãnh diện, vừa vào cửa đã giúp anh ta ổn định địa vị.

Mặt Lôi Vận Trình ửng đỏ, căng thẳng nhìn về phía Lôi Khải. “Bố, mọi người ăn trước đi, con đi thay quần áo.”

Không có Lôi Vận Trình ở đây, không khí bỗng chốc có sự thay đổi vi diệu. Lôi Khải múc một thìa cháo nóng, như nhìn như không hỏi Phong Ấn. “Đêm qua hai người ở cùng nhau?”

Phong Ấn cúi mặt xuống, day day cằm.

“Cả buổi tối?” Bỗng chốc Lôi Khải giương mắt nhìn anh, ngụ ý trong lời của ông là không cần nói cũng biết.

Phong Ấn mấp máy môi, anh nhớ đến lúc trước đã từng nói sẽ không làm những việc như vậy với cô thì không khỏi kích động mắng thăm bản thân, chỉ là đến lúc này anh làm sao có thể không chế được nữa?

Trong lúc anh trầm mặc, Lôi Dật Thành cảm nhận được ánh mắt bố mình đã dần dần trở nên sắc bén, mượn cơ hội Tử Du mang bánh bao đến, anh ta âm thầm đưa mắt chuyển ý với cô ấy.

Tử Du ngầm hiểu, cô ấy đẩy một chiếc đĩa nhỏ đến trước mặt Lôi Khải. “Bố, đây là rau ngâm⁽¹⁾ lần đầu tiên con làm, bố nếm thử đi, nhưng mà nhất định tay nghề của con sẽ kém hơn mẹ.”

(1) Rau ngâm: Dưa muối

Ở phía dưới bàn, Thương Tiểu Thiên véo nhẹ vào Lôi Khải, lúc này ông mới tạm thời thu lại tâm tư, giữ chút thể diện cho Tử Du. “Đã làm thì tốt rồi, lúc mẹ con gả cho bố, ngay cả trứng gà cũng không biết nấu.”

Lời nói vẫn chưa dứt thì Lôi Khải đã hít vào thật sâu, ông cố gắng chịu đựng đau vì ngón chân đang bị ai đó giẫm lên, ông ổn định tinh thần bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà, phụ nữ không nấu ăn hay đàn ông xuống bếp đều may mắn, ít nhất ở nhà chúng ta là như thế.”

Gương mặt vui vẻ của Thương Tiểu Thiên cong lên, bà gấp một ít rau ngâm cho Phong Ấn. “Tiểu Ấn sẽ xuống bếp sao?”

“Cũng bình thường thôi a.” Phong Ấn cảm kích mỉm cười với Thương Tiểu Thiên, quả nhiên đúng như lời Lôi Vận Trình đã nói, bố cô rất sợ mẹ cô.

Lôi Vận Trình rửa mặt chải đầu xong, đứng trước gương cố gắng nở một nụ cười, tạm thời che giấu mọi cảm xúc khác mới bước xuống lầu dùng cơm cùng mọi người.

Cũng may là bữa cơm này dùng thoải mái hơn cô tưởng tượng, Lôi Khải không hề làm khó Phong Ấn một câu nào, ông cũng không hỏi đến sự việc hôm qua giữa hai người. Sau khi ăn xong Lôi Vận Trình giúp Tử Du thu dọn phòng bếp, chân trước cô vừa đi thì Lôi Khải đã cố tình đưa mắt liếc Phong Ấn một cái. “Đi theo tôi, tôi có đồ đưa cho cậu.”

Lôi Dật Thành mấp máy môi với Phong Ấn, Phong Ấn cau mày ngay lập tức, anh biết khẩu ngữ, Lôi Dật Thành muốn nói với anh là phải tự lo liệu cho bản thân.

Cửa thư phòng vừa đóng lại, Phong Ấn liền cảm nhận được một nắm tay ác liệt đánh úp đến chỗ anh, anh nhanh nhẹn nghiêng người tránh né, nhưng giống như Lôi Khải đã sớm đoán được phản ứng tiếp theo của anh, ngay sau đó ông lập tức dùng khuỷu tay thúc vào sườn bụng anh. Ông xuống tay vừa nhanh lại vừa mạnh, Phong Ấn vốn dĩ có thể tránh và đánh trả nhưng anh lại cắn răng chịu đựng, cuối cùng anh vùng tay đỡ đòn thứ hai của ông.

Lôi Khải hừ lạnh một tiếng rút tay lại. Phong Ấn cắn răng chịu đựng xoa chỗ đau, giơ ngón tay cái lên với ông. “Món quà này quá lớn, cháu không nhận nổi.”

“Vậy con gái tôi anh càng không nhận được.” Lôi Khải kéo kéo tay áo, phong thái lại vô cùng tao nhã. “Bây giờ không có người khác, cậu có thể nói với tôi đêm qua cậu đã làm gì?”

Phong Ấn chống thân thể ngồi lên sofa, “Trình Trình không còn là đứa bé chưa trưởng thành nữa, cô ấy có tự do của cô ấy.”

Lôi Khải cười mỉa mai. “Tôi không hỏi nó, tôi hỏi cậu.”

Phong Ấn mím môi, sườn bụng bắt đầu phát đau khiến anh đỏ mồ hôi. “Chú muốn để cháu biết tài nghệ của chú vẫn không kém trước đây à, ra tay mạnh như vậy?”

“Cậu cho rằng tôi không biết cậu đã động tay động chân với con bé ở bên ngoài sao? Phong Ấn, trước kia tôi đã từng cảnh cáo cậu, cậu có thể không thích nó, nhưng đừng lợi dụng tình cảm nó đối với cậu rồi đùa giỡn nó.” Lôi Khải chớp mắt, “Cậu đã chạm vào nó rồi à?”

Lời nói của ông như lưỡi dao sắc bén, so với vết thương trên thân thể anh thì lời nói đó càng khiến anh đau hơn. Bàn tay đang nắm chặt thành quyền của Phong Ấn hơi run rẩy, nhưng anh vẫn không thể trực tiếp trả lời ông, nhưng mà Lôi Khải đã nhạy bén nhận ra có uẩn khúc trong chuyện này. Cậu thanh niên trước mắt ông hiện nay đã rất khác so với nhiều năm trước. Khi đó, Phong Ấn đã dùng giọng điệu mạnh dạn đề nghị hãy làm vệt tắt cảm tình con gái của ông dành cho anh, còn cậu thanh niên trước mắt...

Lôi Khải quan sát anh một lúc, ông suy ngẫm rồi giương môi. “Phong Ấn, đã động tâm rồi sao? Không phải cậu chỉ xem con bé là em gái thôi sao?”

Trái tim của Phong Ấn như bị ai nín lấy, có thể dễ dàng nhận ra vẻ chật vật của anh. Anh vô thức lấy ra một điều thuốc, đặt thuốc lên môi nhưng lại không châm lửa. Cuối cùng, anh vò vò mái tóc ngắn của mình, khóe môi cong lên thành một nụ cười cay đắng. “Nếu cháu hỏi chú vì sao năm đó lại không nhẫn tâm giữ mẹ cháu lại bên cạnh mà lại tôn trọng sự lựa chọn của bà, chú sẽ trả lời thế nào?”

Trên mặt của Lôi Khải không có bất kì biểu hiện nào, nụ cười của ông càng lộ vẻ sâu xa hơn. “Có phải cậu không thể hạ quyết tâm được với con bé?”

Phong Ấn nhìn chằm chằm vào đường chỉ tay phức tạp trên lòng bàn tay anh, trên trán anh lộ rõ vẻ thê lương và bất lực.

Bọn họ đều biết, chuyện không thể hạ quyết tâm với một người có thể gây bi thương đến mức nào. Đó chính là thứ được gọi là tình yêu đã bắt đầu, mà một khi tình yêu đã bắt đầu cũng là lúc nó sẽ đến mãnh liệt nhất.

Phong Ấn hít vào thật sâu, mùi thuốc lá ủa vào phổi anh. Sau đó anh nghiêm túc đối mắt mới Lôi Khải. “Việc nên chịu trách nhiệm cháu sẽ chịu trách nhiệm, chỉ là cháu cần một ít thời gian để xử lý một việc.”

...

Lôi Vận Trình không biết Lôi Khải và Phong Ấn đã nói những gì, Phong Ấn vừa từ thư phòng bước ra đã kéo Lôi Vận Trình lên phòng ngủ của cô. Tử Du hắt cằm, nụ cười của cô ấy vô cùng thuần khiết ngắm nhìn hai người biến mất ở lối rẽ cầu thang, cô ấy thở dài. “Người trẻ tuổi luôn có sinh lực như vậy, Phong Ấn không thể không chế à? Nhưng mà đúng là phụ nữ ở học viện quân sự thì không hề tầm thường nha, anh xem Tiểu Tranh Tử của chúng ta kìa, thân thủ của con bé linh hoạt ghê, haizzz....”

Lôi Dật Thành hiểu rõ điều mà Tử Du đang ám chỉ, anh ta buồn cười gõ đầu cô ấy. “Cũng đã là chị dâu của người ta rồi, nói chuyện phải bài bản một chút.”

Tử Du chọc chọc vào người anh ta, vui mừng khi người khác gặp họa chỉ chỉ lên đầu. “Em có thể đi nghe lén không?”

Mặt Lôi Dật Thành tái lại, “Phong Ấn đánh em anh sẽ mặc kệ đó.”

“Anh ta dám, tương lai em sẽ là chị dâu của anh ta đó!” Tử Du điệu võ dương oai hắt hắt cằm. “Không lấy lòng em thì đừng có mà mơ đến việc cưới Tiểu Tranh Tử nhà mình.”

Lôi Dật Thành trầm ngâm, nếu sự việc đơn giản như Tử Du nghĩ thì tốt rồi.

Vừa vào phòng, Lôi Vận Trình đã bị anh vội vàng áp vào trên cửa rồi bắt đầu hôn cuồng nhiệt, tay Phong Ấn đặt chống vào thành cửa trên đầu cô, nụ hôn của anh vô cùng mãnh liệt khiến cô hít thở không thông. “Chờ chút...”

Cô đẩy anh ra, trong lúc vô ý lại chạm vào chỗ đau của anh, khiến anh hít thở kịch liệt. Phong Ấn tựa đầu vào vai cô, anh cố gắng chịu đựng để cơn đau qua đi. Lôi Vận Trình không dám chạm bừa, cô nhẹ nhàng túm áo anh. “Bố em ra tay?”

Phong Ấn gật gật đầu, Lôi Vận Trình hoảng sợ, cô dìu anh ngồi lên giường, kéo áo anh lên xem thì thấy có một vùng da bầm tím và ứ máu. Cô cắn môi thật mạnh, vừa đau lòng vừa tức giận. “Anh không đánh trả sao?”

Phong Ấn nở nụ cười bất đắc dĩ. “Không, trên đời này, có ba người đánh anh nhưng anh lại không thể nào đánh trả lại được, bố anh, bố em.” Anh sờ sờ mặt cô, “Và em.”

Bỗng nhiên Lôi Vận Trình nhớ đến Hạ Viêm Lương, vẻ mặt cô sa sầm, gạt tay anh ra. “Nếu anh không thể quên Hạ Viêm Lương, vậy thì tại sao còn nhận lời em trước khi tốt nghiệp sẽ không —”

“Không kết hôn.” Phong Ấn cắt ngang lời cô. “Anh chỉ hứa với em là trước khi em tốt nghiệp anh sẽ không kết hôn, chứ đâu có nói là không tìm phụ nữ, dù sao chúng ta vẫn chưa có người yêu, dựa vào điều gì em lại yêu cầu anh trong bốn năm thủ thân như ngọc?”

Trong lúc nhất thời Lôi Vận Trình nghẹn lời, cô kinh ngạc nhìn anh. “Phong Ấn, anh còn có thể ác độc hơn một chút với em nữa không?”

Hai người, bốn mắt nhìn nhau, Phong Ấn nhắm mắt lại, kéo cô vào lòng. “Cô bé ngốc, không phải anh nói anh và cô ta chưa từng làm gì sao, kể cả lúc em còn học trung học, đêm trước khi anh về quân đội, còn có cả vài năm gần đây em ở học viện quân sự, anh cố ý để em hiểu lầm anh và cô ta có gì đó với nhau, chỉ vì muốn em không hy vọng gì ở anh nữa, nhưng em lại bức anh không còn đường lui như thế này đây.”

“Anh có thể nói với em, giữa hai người lúc trước có gì đó khiến em không thể so sánh được không?” Lôi Vận Trình không kiềm chế được nữa, hốc mắt cô đỏ ửng, cô không phải là người nhất gan, chỉ là giọng nói dịu

dàng nhưng lại vô cùng kiên định của Hạ Viêm Lương trong điện thoại lại giống như một loại ma chú cứ văng vẳng bên tai cô, kiểu tự tin đó khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Phong Ấn dừng lại một lát, sau đó lại ôm cô chặt hơn, anh đau lòng vuốt ve thân thể gầy gò của cô. “Chuyện này hãy để cho anh xử lý, em chỉ cần tin tưởng anh, cho dù cô ta nói gì đi nữa.”

Anh ôm cô, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người cô. Trái tim Phong Ấn đã bị thứ dũng khí có tên “Cuối cùng” của cô chiếm giữ, một khi trái tim đã xác định được anh mới có thể cảm nhận được rõ ràng điều đó.

Lôi Vận Trình chậm rãi gạt đầu, cô không muốn khóc, nhưng lại không kiềm chế được, cô ôm cổ anh khóc nức nở. “Chuyện... Em và Lục Tự...”

“Suyt, đừng suy nghĩ nữa.” Phong Ấn cúi đầu hôn nhẹ lên mặt cô. “Anh biết em là cô gái như thế nào, chuyện đó đều là lỗi của anh, người nên xin lỗi là anh, Trình Trình, không có gì nữa đâu em, tiếp theo, em là... Của anh...”

Trong sự ghen ngào của mình, Lôi Vận Trình cắn mạnh vào cổ anh. Điều đó giống như lên án cho sự uất ức của cô từ trước đến nay. Trong lúc nhất thời cô không tài nào kìm chế được nước mắt, thậm chí nó càng tuôn rơi nhiều hơn vì những lời này của Phong Ấn, cô đã chờ bao lâu? Cô uất ức và oán hận, hận anh vì sao ép mọi việc đến ngõ cụt mới thừa nhận tình cảm của anh đối với cô.

Trong lòng cô uất ghen, những đê nén không chỗ phát tiết bắt đầu tuôn trào, cô xoay người đưa lưng về phía anh, gơ tay đè ngực mình, hít thở thật sâu, nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn rơi không ngừng.

Ở phía sau, Phong Ấn lặng lẽ kéo cô vào ngực, cầm anh vuốt nhẹ sau gáy cô, trong miệng anh không ngừng gọi tên cô.

“Trình Trình, em cứ khóc như vậy, anh sẽ không kìm được... Ăn em... Để em chỉ nhớ mỗi mình anh, quên cậu ấy.”

27. , Chương 32

Chương 32. Hối hận

Lôi Vận Trình không biết mối quan hệ giữa cô và Phong Ấn đã được xác định hay chưa, nhưng Phong Ấn luôn luôn đến tìm cô, trong sự ngọt ngào khi yêu nhau của bọn họ, trong lòng cô như vẫn có một áng mây mỏng manh bao phủ. Phong Ấn dẫn cô đi chơi, dẫn cô tham gia những cuộc họp mặt bạn bè, nhưng Lôi Vận Trình vẫn thích ở riêng bên cạnh anh hơn, dù sao thời gian mà bọn họ ở chung cũng có giới hạn, mỗi một giây một phút đối với cô đều vô cùng quý giá.

Hai người thường ở trong phòng Phong Ấn xem phim, cô và anh cùng ngồi trên thảm, cô cuộn người trong lòng anh, ghé sát vào ngực anh. Vào giây phút đó, vẻ thỏa mãn trên mặt cô luôn khiến cho Phong Ấn cảm thấy buồn cười, cô là người luôn dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Điều khiến cô bất ngờ nhất chính là cả hai bên gia đình đều không hề đưa ra ý kiến gì về chuyện tình cảm của bọn họ.

Cô cảm thấy không yên tâm, còn Phong Ấn lại tỏ rõ thái độ đó là điều đương nhiên.

Dùng cơm chiều ở Phong gia, Lâm Thất Thất tán dóc với Lôi Vận Trình một lát thì bà và Phong Hạo phải đi ra ngoài, để lại bọn họ - Cô nam quả nữ chỉ hai người ở nhà. Lâm Thất Thất vừa mới rời khỏi thì Lôi Vận Trình liền bỏ nhào vào lòng Phong Ấn, cô giống như một chú gấu Koala dính lấy anh.

Phong Ấn nở nụ cười bất đắc dĩ, anh gõ đầu cô. “Có thể ra dáng con gái một chút không?”

“Anh thích dạng gì?” Lôi Vận Trình nghiêng đầu hỏi anh.

Phong Ấn hất hất cằm về phía TV, “Như vậy, với em mà nói chắc là hơi khó nhĩ.”

Lôi Vận Trình quay đầu lại, trên TV là hình ảnh một cô gái đang mặc một bộ bikini vênh vào thân nhiên phơi nắng trên bờ biển, dáng người vô cùng nóng bỏng.

“Chẳng qua là vóc dáng đẹp hơn có chút xíu thôi, vậy thì sao chứ, họ có thể lái máy bay không?” Cô khinh thường bĩu môi, vỗ vỗ ngực ra dáng kiêu ngạo. “Em sẽ!”

Tầm mắt Phong Ấn ngấm đến ngực cô, nhưng anh chỉ cười mà không nói gì, Lôi Vận Trình ôm cổ anh, bỗng nhiên cô có chút ngượng ngùng nói: “Em cũng đâu có kém cỏi như vậy đúng không?”

“Chưa sờ qua, nên không phát biểu ý kiến.” Phong Ấn xoa xoa gương mặt cô, “Anh lên lầu mở phim đây, em rửa trái cây xong rồi mang lên nhé.”

Lôi Vận Trình lập tức đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội. “Vâng! Đồng chí cơ trưởng.”

Lúc Lôi Vận Trình mang đĩa trái cây lên phòng, thì Phong Ấn đang đứng trước cửa sổ hút thuốc gọi điện thoại, cô vô cùng ngoan ngoãn ngồi một chỗ bóc vỏ quýt chờ đợi.

“Ừh, nghỉ ngơi sớm một chút.” Phong Ấn thấy cô bước vào thì cố gắng dè thấp thanh âm rồi vội vàng kết thúc cuộc gọi. Anh hút xong điếu thuốc mới bước lại, một tay anh vươn đến ôm cô đặt lên đùi, tay còn lại anh cầm múi quýt ngâm trên môi rồi nâng cằm cô lên, dùng miệng mớm quýt cho cô, dòng nước chua ngọt chảy xuôi theo môi của hai cả hai, lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, múi quýt nho nhỏ trở thành đạo cụ vui đùa của anh và cô.

Vừa hôn xong, Lôi Vận Trình đỏ mặt thở gấp, đôi môi cô hơi sưng lên, ửng đỏ bóng loáng vô cùng mê hoặc. “Anh nói chuyện điện thoại với ai mà dịu dàng quá vậy? Em ghen tị đó.”

Phong Ấn cười, ôm trọn thân thể nhỏ bé gầy gò của cô, bàn tay dài của anh vuốt ve má cô. “Đến mười lăm anh phải đi rồi, em khai giảng anh không thể đưa em đi được.”

Lôi Vận Trình gật đầu, “Em có thể đưa anh đi không?”

“Đến lúc đó anh lại muốn dẫn em theo luôn đấy.”

“Em sẽ đi theo anh.” Lôi Vận Trình trả lời không chút do dự, câu trả lời của cô làm con người đen của anh càng trở nên u ám hơn. Bỗng nhiên anh thay đổi tư thế, ôm Lôi Vận Trình ngã xuống giường rồi áp lên người cô, ánh mắt sáng ngời nhìn cô, ánh mắt kia khiến Lôi Vận Trình cảm thấy không thể che giấu bất cứ điều gì.

Cô cong môi cười, nụ cười mang theo một chút gượng gạo. “Nếu như có một ngày, anh có thể yêu em như em yêu anh, anh sẽ biết lúc nói ra những lời này, em cảm thấy bất lực đến nhường nào, có một vài thứ khiến em không tài nào không chế được, là em cam tâm tình nguyện, chứ không phải là em vẫn chưa nỗ lực kìm chế.”

Trong lòng Phong Ấn bị lời tỏ tình thật lòng của cô làm xúc động, từ nơi sâu thẳm trong đáy mắt anh dấy lên ngọn lửa. “Từ trước đến giờ, đã lâu như vậy, có phải anh đã đối xử quá tồi tệ với em không, em có hận anh không?”

Lôi Vận Trình không hé môi, Phong Ấn cúi đầu hôn mấy lần trên chóp mũi cô. “Trong lòng anh em vẫn luôn là một cô bé, em nhỏ như vậy, thì hiểu được cái gì gọi là thích? Cái gì gọi là yêu? Sau này chắc chắn sẽ hối hận, hối hận vì trao tất cả tình cảm cho anh.”

Có một số người sợ nhất không phải là tình yêu kết thúc, mà là nó chưa bao giờ bắt đầu, những lời thề non hẹn biển chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi.

Lôi Vận Trình không biết đây chính là nguyên nhân mà anh mà đã dùng để cự tuyệt cô, nhưng nếu sự chấp nhất và những trả giá cô dành cho không được gọi là tình yêu, vậy thì chúng được gọi là gì?

Buổi tối đưa Lôi Vận Trình về nhà, Phong Ấn lái xe đến quán bar của Châu An Đạt, quả nhiên anh gặp được Lục Tự ở đó.

Anh ngồi ở quầy bar nhìn những người đàn ông đang nhảy cuồng nhiệt mồ hôi đầm đìa trong sàn nhảy, đầy mắt anh mờ mịt như đang được bao phủ bởi một lớp sương mù. Một ca khúc đã kết thúc, Lục Tự lập tức đến ngồi cạnh anh, rót mỗi người một ly rượu. “Tớ còn đang suy nghĩ, khi nào cậu mới đến tìm tớ đây.”

Phong Ấn giương môi nở nụ cười nhạt, “Nói đi.”

Lục Tự uống một hơi hết sạch ly rượu, anh ta xoay đi xoay lại ly rượu để cao trong tay ngắm ngía. “Không có gì để nói, trái tim và cả con người, thứ tớ muốn cuối cùng cũng đến thì nhận lấy mới thấy không có lỗi với bản thân, huống chi đêm đó là cô ấy chủ động.”

...

Từ đầu đến cuối Phong Ấn vẫn chưa uống một giọt rượu nào, bỗng nhiên anh bật xuống khỏi ghế, đưa mắt nhìn Lục Tự một cái.

Lục Tự hiểu rõ ý của anh, anh ta đi theo anh đến nhà vệ sinh nam, chờ tất cả mọi người ra ngoài, Phong Ấn mới khóa cửa lại, anh xoay người cởi áo khoác ngoài ném sang một bên, cởi cúc áo hai sơ mi rồi vung tay nắm Lục Tự một cái.

Lục Tự tránh được, nhưng anh ta lại trúng cú đánh thứ hai và thứ ba của Phong Ấn.

Phong Ấn ra tay không hề nhẹ, bản thân anh cũng cảm nhận được tay mình đang run lên. “Nếu như cô ấy tỉnh táo thì tớ sẽ không nói gì cả, nhưng mà cô ấy đã uống rượu, Lục Tự, cậu chính là đang lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn!”

Lục Tự nghiêng đầu lau vết máu trên môi, anh ta vung mạnh tay đánh trả. “Vậy à? Vậy sao cậu không hỏi vì sao cô ấy lại mượn rượu giải sầu? Nói đến cùng thì cũng là cậu cho tớ cơ hội lợi dụng người khác gặp khó khăn!”

Phong Ấn túm chặt cổ áo Lục Tự rồi áp anh ta lên tường, cánh tay anh bóp yết hầu của anh ta, trong mắt đang tràn ngập sự giận dữ. “Cậu có nghĩ đến như thế sẽ làm tổn thương cô ấy hay không? Lúc này, tớ hoài nghi tình cảm cậu dành cho cô ấy có là thật hay không!”

Lục Tự vĩnh môi cười mỉa mai. “Giây phút cậu đẩy cô ấy cho tớ, sự tổn thương mà cậu gây ra cho cô ấy vẫn luôn tồn tại cho đến lúc này! Không phải cậu đã bàn đến việc kết hôn với Hạ Viêm Lương sao? Không phải cậu không yêu Lôi Vận Trình sao? Vậy cậu còn quan tâm đến việc cô ấy lên giường với ai làm gì? Phong Ấn, cậu có tư cách gì chứ?”

Lời nói thẳng thừng của Lục Tự như đâm vào trái tim Phong Ấn, tay anh nắm chặt thành quyền đâm vào bụng Lục Tự, sức lực quá lớn khiến Lục Tự đau đớn không thể không khom người xuống.

“Là tớ sai, tớ hối hận vì đã để cô ấy quen biết cậu.” Phong Ấn nghiêng rằng nghiêng lợi, hai bàn tay đang nắm chặt thành quyền của anh phát ra tiếng răng rắc. “Tư cách của tớ, chính là tình cảm mà tớ đối với cô ấy.”

Lục Tự dựa vào tường ho khan, anh ta cúi đầu nở nụ cười, “Tình cảm? Tình cảm của cậu đối với cô ấy phải chờ đến lúc tớ ngủ với cô ấy xong rồi mới chấp nhận bày tỏ ra ngoài? Cậu có thể nhẫn nhịn lâu như thế, vậy thì phải tiếp tục nhẫn nhịn được nữa mới đúng chứ.”

Anh ta cố nén đau động đập thân người, nhìn thẳng vào con người đen láy trong mắt Phong Ấn vì tức giận mà trở nên sáng rực.

“Đừng nghĩ là tớ không biết gì cả, rõ ràng cậu đã đè nén tình cảm của mình với Lôi Vận Trình lâu rồi, nhất là bây giờ Hạ Viêm Lương đã về, mà không chỉ có một mình cô ta về thôi mà cô ta còn dẫn thêm một người về nữa, Phong Ấn, tớ muốn biết cậu sẽ làm thế nào để đối phó với Hạ Viêm Lương, nếu không trị được cô ta, cậu là người biết rõ nhất lựa chọn ở chấp nhận tình cảm của Lôi Vận Trình sẽ có hậu quả gì! Chẳng lẽ cậu muốn vì một người phụ nữ mà buông bỏ quân trang, buông bỏ phi hành?”

...

Phong Ấn trở nên trầm mặc, giống như có một bàn tay đang bóp nghẹt trái tim anh, anh không hít thở được. Con đau của Lục Tự đã qua, anh ta đứng thẳng người rồi đi đến vỗ vỗ vai Phong Ấn. “Có một ngày cô ấy sẽ biết chuyện đó, cậu tin chắc rằng cô ấy có thể chấp nhận chịu đựng sao?”

Bỗng nhiên khoe môi Phong Ấn nhếch lên, trong ánh mắt anh hiện rõ vẻ ngạo nghễ và bình tĩnh, anh đẩy nhẹ tay Lục Tự ra. “Ngay cả khi tớ mất tất cả, cậu cũng sẽ không có được trái tim cô ấy, cậu thua tớ không chỉ có vấn đề quen biết cô ấy muộn vài năm, chính bản thân cậu cũng hiểu, nếu không, cậu dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy chỉ vì muốn có được cô ấy và đang làm gì đó để an ủi bản thân mà thôi.”

Nét vui vẻ khi người khác gặp họa trên mặt của Lục Tự dần dần biết mất, Phong Ấn với lấy áo khoác rồi mặc vào một lần nữa, anh mở cửa, trước khi rời đi anh đã ném lại một câu nói: “Cái gì là mục tiêu đã định? Mục tiêu phấn đấu của cô ấy không phải là cậu, trước kia không phải, bây giờ, sau này, có tớ ở đây, lại càng không phải.”

Phong Ấn đi rồi, chỉ còn lại một mình anh ta trong căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Bên cạnh Lục Tự là bồn rửa tay, anh xoay người mở nước rồi hắt vào mặt mình, anh ta muốn bản thân tỉnh táo một chút. Anh ta chống tay lên bệ rửa mặt nhìn vào đôi mắt đang đỏ ngầu của mình trong gương, bỗng nhiên Lục Tự đập mạnh tay vào kính, vết rạn nứt trên gương đang phản xạ hình dáng không đầy đủ của anh ta.

“Lôi Vận Trình, sớm muộn gì em cũng phải đến bên tôi!”

Anh rút tên của cô qua kẽ răng, Lục Tự nghĩ, đời này của anh ta xem như đã bị hủy trong tay của người phụ nữ này.

Có một số người rất tàn nhẫn, tàn nhẫn đến mức khiến người khác thậm chí nghĩ nên cố ý phớt lờ đi. Lục Tự và Phong Ấn, đều giống nhau.

Ngoại trừ Phong Ấn thì chưa từng có ai có thể lọt vào mắt Lôi Vận Trình, đôi khi anh ta muốn moi tìm cô xem cuối cùng nó là gì mà lại có thể khiến cô chấp nhất chỉ yêu duy nhất một người như thế, hay nói cách khác, chấp nhất chính là bản năng của cô, cũng như anh ta đối với cô.

...

Ngày Phong Ấn đi, Lôi Vận Trình lại làm một hộp cơm rất khéo léo cho anh, anh vuốt nhẹ chiếc nơ bướm nhỏ trên miệng túi mà mỉm cười suốt, không hiểu vì sao cô lại khiến anh có cảm giác như là mối tình đầu. Bên ngoài cửa sổ máy bay, từng đám mây trắng đang lượn lờ, Phong Ấn nhắm mắt lại, trong lòng anh đang mừng rỡ hình dáng của cô, trong cơ thể anh như có gì đó ấm áp chảy xuôi.

Anh biết bản thân mình sẽ có một ngày như vậy, nhưng chỉ là không nghĩ nó lại đến nhanh như thế, anh lại càng không nghĩ đến tình cảm của mình dành cho Lôi Vận Trình một khi đã phóng thích lại không cách nào đè nén được. Anh đã đánh giá cao bản thân, xem nhẹ kích thích mà Lục Tự mang đến cho mình, anh đã từng cho rằng nếu cô và Lục Tự ở bên cạnh nhau cũng có thể xem là kết quả tốt, nhưng bây giờ anh chỉ cảm thấy suy nghĩ này quá mức buồn cười. Lôi Vận Trình càng dùng cảm thì càng gây áp lực lớn cho anh, hai người như hai đầu dây cung được buộc chặt, cũng như Lục Tự nói, nếu như có một ngày cô phát hiện ra việc anh đang cố giấu diếm, vậy có lẽ đó chính là cực hạn của cô. Nhưng sẽ không có việc bảo anh đẩy cô ra nữa, cô gái này thật sự đã tiến vào trái tim anh, như vậy, điều anh có thể làm đó là nắm chặt tay cô, không bao giờ buông.

Ngày khai giảng đến rất nhanh, lúc quay lại học viện Lôi Vận Trình giống như mang một sinh mệnh mới, khắp người cô toả rõ sự khác biệt. Giáo viên phát cho mọi người thời khóa biểu huấn luyện trong một học kỳ, nhân tiện tuyên bố một tin tức.

“Hai tháng sau sẽ có phi công đến từ sư đoàn hàng không X đến trường chúng ta để báo cáo diễn thuyết, mọi người có thể suy nghĩ, đến lúc đó có thể hỏi một vài vấn đề khiến mọi người cảm thấy có hứng thú.”

Sư đoàn hàng không X?

Hướng Bắc Ninh ở phía sau khều khều cô, nhỏ giọng hỏi. “Sư huynh ở sư đoàn này đúng không?”

Khóe môi Lôi Vận Trình vênh lên, cô gật đầu. “Nếu anh ấy đến thì tốt rồi.”

Hương Bắc Ninh nhìn cô một cái, “Lôi Vận Trình, thu lại vẻ mặt háo sắc của cậu đi.”

Nhân lúc giáo viên không chú ý, Lôi Vận Trình đám cậu ấy một cái. “Đúng rồi, tớ gặp Lệ Vũ, cậu ấy bảo tớ chuyển lời hỏi thăm đến cậu.”

Hả? Cậu ấy đến tìm cậu? Đúng là trọng sắc khinh bạn mà, sao lại không đến tìm tớ chứ?” Hương Bắc Ninh trêu chọc, lại bị Lôi Vận Trình “trả đũa” lần nữa.

“Lôi Vận Trình!” Bỗng nhiên giáo viên gọi tên cô, Lôi Vận Trình hoảng sợ, cất tiếng trả lời rồi đứng lên.

“Em và Hương Bắc Ninh sắp xếp vài tiết mục, tổ chức một buổi lễ hoan nghênh nhỏ, những người đến đây lần này đều là học viên đã tốt nghiệp ở trường mình, là sư huynh của các em.”

“Vâng.” Lôi Vận Trình ngồi xuống, cô không khỏi lắc đầu thở dài. “Không biết là ai lại có giá lớn như thế, không phải là đến làm báo cáo sao.”

Lôi Vận Trình không để tâm nhiều đến chuyện này, mỗi ngày cô đều trải qua khóa huấn luyện như bình thường. Thời gian thấm thoát trôi qua rất nhanh. Hôm đó không có nhiệm vụ huấn luyện, Lôi Vận Trình ở thư viện cả buổi trưa tìm được một chồng tư liệu mang về, cô chuẩn bị làm luận văn tốt nghiệp. Trên đường về cô gặp một vài bạn học, trên mặt bọn họ đều lộ rõ vẻ phấn khởi. “Phi công đến làm báo cáo ở trường chúng ta đến rồi! Lôi Vận Trình, cậu đi xem với bọn tớ không?”

Lôi Vận Trình không có hứng thú, “Không cần vội, lễ hoan nghênh vào tối nay không phải sẽ được gặp sao?”

Nghe nói trường học cố ý căn dặn đầu bếp ở căn tin làm thêm vài món ăn tiếp đãi những vị “khách mời” đặc biệt này, sau bữa cơm chiều, ở lễ đường, cuối cùng Lôi Vận Trình cũng nhìn thấy diện mạo thật của đại nhân vật.

Vài người sĩ quan trẻ tuổi ăn vận quân trang màu xám đang ngồi vào vị trí được chỉ định sẵn theo thứ tự trước bục giảng diễn thuyết bài báo cáo xuất sắc của mình.

Một ánh mắt quen thuộc nhanh chóng tìm được cô trong đám đông sinh viên, mặc dù cô cách rất xa, nhưng Lôi Vận Trình vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sáng rực của người đó kèm theo nụ cười như có như không đang hiện trên môi.

28. , Chương 33

Chương 33. Đừng quyến rũ anh...

Đây là lần tổ chức báo cáo đầu tiên, phần lớn người đến tham gia diễn thuyết đều là những sĩ quan còn rất trẻ, nội dung nói chuyện rất sinh động và thú vị, nhưng trong trường hợp đang bị người khác nhìn chăm chăm thì cảm giác chẳng ra sao cả.

Ngay cả Hương Bắc Ninh bên cạnh cô cũng phát hiện có điều gì đó khác thường, cậu ấy khê ho một tiếng. “Lục Tự vẫn chưa từ bỏ ý định với cậu à?”

Lôi Vận Trình cố ý giả vờ không nghe thấy cậu ấy nói gì, cô hận anh ta còn không đủ chứ đừng nói đến việc bàn về anh ta. May mắn là hội nghị vẫn chưa đi đến một nửa thì cô bị gọi ra ngoài, đội trưởng xem đồng hồ một lúc rồi giao cho cô một nhiệm vụ: “Em ra cổng đón một người, lúc này chắc là cậu ấy đến rồi.”

“Cũng đến làm báo cáo sao à?” Lôi Vận Trình thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy, là một thiếu tá, em đón cậu ấy xong thì trực tiếp đưa đến đây nhé, ký túc xá chúng ta đã sắp xếp xong hết rồi, sau khi hội nghị kết thúc thì về đó cũng không muộn.”

“Vâng.” Lôi Vận Trình vui vẻ nhận mệnh lệnh, làm chuyện này còn đỡ hơn là cô cứ ở trong đó rồi bị Lục Tự nhìn bằng ánh mắt xem thường. Vẫn chưa đi đến cổng trường cô đã thấy một chiếc xe quân đội chạy vào, một người đàn ông mặc quân trang trên tay xách theo một chiếc va ly đơn giản đang từ trên xe bước xuống. Người đàn ông đó đứng đưa lưng về phía cô, anh đang nói gì đó với người đứng gác. Ngọn đèn đường chiếu vào người anh khiến cảnh vật xung quanh trở nên mơ hồ hư ảo, mà màn đêm lại càng làm nổi bật vóc dáng cao to rắn rỏi của anh. Lôi Vận Trình nhú nhú mày, cảm giác quen thuộc kia không khỏi khiến trái tim cô đập mạnh. Bước đi dưới chân cô nhanh hơn, cách anh mỗi lúc một gần, thậm chí cô có thể nghe được tiếng nói trầm thấp mỗi khi anh nói chuyện.

Người canh gác thấy Lôi Vận Trình, ánh mắt người đó ra hiệu cho Phong Ấn. “Chắc đây là học viên đến đón anh.”

Phong Ấn quay đầu, anh nhìn thấy rất rõ bóng dáng xinh đẹp đang cách anh vài bước.

Một số người đã biết trước kết quả, nhưng khi điều đó xảy ra trước mắt, họ vẫn có một loại cảm giác rung động không tên tràn ngập trong lòng không tài nào kìm chế được.

Cho nên khi Phong Ấn nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Lôi Vận Trình anh đã có loại cảm giác đó nhưng trong lúc nhất thời cảm giác đó lại khiến anh không biết nên làm thế nào. Anh im lặng một lát mới bước chậm đến phía cô, bước đi vững vàng và mạnh mẽ, nhịp điệu vừa khớp với nhịp tim cô. Hốc mắt Lôi Vận Trình nóng lên, ánh mắt cô chỉ chăm chú nhìn vào đôi con ngươi đen láy của anh, cô dừng lại, thân người thẳng tắp, vẻ mặt trang nghiêm, tay phải nhanh chóng giơ lên trước ngực, ngón tay cách vành nón hai centimet kính chào anh.

“Đồng chí thiếu tá.”

Phong Ấn giơ tay chào lại cô, không chờ anh mở lời Lôi Vận Trình đã vội vàng mở miệng. “Báo cáo hội nghị đã bắt đầu, đội trưởng bảo tôi đến đón thiếu tá đến lễ đường.”

Khóe môi Phong Ấn không nhin được mà nhếch lên, cô nhóc này còn căng thẳng hơn cả anh.

“Vậy thì, cảm ơn.”

Trên đường đi không ai nói đến ai, anh và cô cứ như người xa lạ không hề có bất kì sự động chạm tay chân và trao đổi ngôn ngữ nào.

Mãi cho đến khi vào gần đến lễ đường, trên hàng lang có ánh sáng mờ tối, lúc Lôi Vận Trình xoay người bỗng nhiên rơi vào lòng anh, Phong Ấn nắm chặt lấy cằm cô, trong một góc tối anh cúi đầu tìm đúng môi cô, sau đó môi anh phủ lên hôn một cách cuồng nhiệt. Lôi Vận Trình hoàn toàn bị anh nhấc lên cao, mũi chân cô không cách nào chạm đến mặt đất được, hai tay cô ôm chặt cổ anh, tha thiết đáp trả lại nụ hôn của anh, đến khi dưỡng khí trong phổi cạn kiệt cả hai mới luyến tiếc dừng lại.

“Anh... Nhớ em không?” Thanh âm đứt quãng của cô vang lên hỏi anh trong tình cảnh môi hai người vẫn gần sát nhau.

Phong Ấn như muốn hòa cô vào người anh, tay anh dùng sức vuốt ve thân thể cô, từ nụ hôn cuồng nhiệt chuyển thành triền miên, sau đó anh liếm bờ môi cô cất tiếng nói nhỏ khàn khàn: “Em nói thử xem?”

Lôi Vận Trình giương môi, day day cánh tay anh. “Buông em xuống nhanh đi, bị người khác nhìn thấy thì thảm đó.”

Phong Ấn lại hôn cô một lần nữa mới bằng lòng buông tay, Lôi Vận Trình nhặt chiếc mũ dưới chân lên, phúi phúi bụi rồi kiễng chân đội lên cho anh. “Anh mặc bộ này rất đẹp trai.”

Đây là lần đầu tiên Lôi Vận Trình nhìn thấy người đàn ông này mặc quân trang, so với trong tưởng tượng của cô, anh còn oai phong hơn rất nhiều. Phong Ấn kéo kéo bộ quân phục trên người cô, chỉnh chỉnh mũ của cô, đầu ngón tay anh mơn trớn trên quần hàm của cô, sau đó anh lại giương mắt chăm chú ngắm nhìn cô gái này, anh cảm nhận được cô trưởng thành thật rồi, không còn là cô bé lúc trước nữa.

Lôi Vận Trình đưa Phong Ấn vào lễ đường, giao anh cho lãnh đạo rồi trở về chỗ ngồi của mình, Hướng Bắc Ninh nhìn thấy Phong Ấn trên khán đài thì ánh mắt bỗng chốc trở nên u ám, cậu ấy cau mày nhìn Lôi Vận

Trình. “Đúng như cậu nói rồi, sư huynh tiết lộ tin tức cho cậu đúng không?”

Lôi Vận Trình hơi tự đắc, “Sao lại có thể, tớ chỉ biết sớm hơn cậu có vài phút.”

“Tiếp theo xin mời đồng chí Đại đội trưởng Phong Ấn của trung đoàn hai, sư đoàn X đọc bài báo cáo của mình cho mọi người nghe.” Thông qua micro, thanh âm của Phó hiệu trưởng vang lên, tất cả mọi người phía dưới đều yên lặng.

Phong Ấn đứng trên khán đài, trước bệ giảng, mặt anh hướng về toàn thể lãnh đạo, giáo viên và học viên rồi giơ tay chào theo nghi thức quân đội, ánh mắt anh sắc bén khác hẳn ánh mắt quen thuộc trước kia mà Lôi Vận Trình biết, dường như có một sự hấp dẫn phút chốc khiến người khác không thể dời tầm mắt được. Anh đưa mắt nhìn toàn thể, lúc nhìn đến Lôi Vận Trình, trong con ngươi thoáng hiện lên một chút dịu dàng.

Lôi Vận Trình mím môi, nhưng khóe miệng cô vẫn không thể nào kiềm chế được mà cong lên. Cô tự hào xen lẫn chút kích động, người trên khán đài mà hàng vạn người chú ý kia chính là người đàn ông mà cô yêu, là mục tiêu phấn đấu trong cuộc đời này của cô.

Bên dưới bàn, tay của Lục Tự đang nắm chặt thành quyền, vẻ mặt anh ta lạnh lùng. Không phải là anh ta không phát hiện hai người họ điềm nhiên như không cùng nhau bước vào, anh ta thậm chí có thể tưởng tượng ra trước khi vào đây hai người đã làm gì. Anh ta hiểu Phong Ấn, anh ta cảm thấy người đàn ông này nghiêm túc đến mức khiến người khác bất ngờ.

Hội nghị tạm dừng, Lôi Vận Trình và Hướng Bắc Ninh bị giữ lại để nhận nhiệm vụ giải quyết một số công việc.

Cô và Hướng Bắc Ninh phải đem một vài đồ đạc trả về nhà kho, vừa bước khỏi lễ đường, phó hiệu trưởng và hai sĩ quan đang đứng ở trước cửa bàn luận gì đó, thấy bọn họ đến liền vẫy tay gọi hai người sang đó. Ánh đèn mờ tối, Lôi Vận Trình đến gần thì mới thấy rõ đó là Phong Ấn và Lục Tự.

Nhìn qua thì thấy Phó hiệu trưởng rất vui vẻ. “Đây là hai học viên quan trọng trong trường, cũng không kém hơn hai cậu ngày trước đâu, nghe nói các em quen biết nhau, tôi cũng không giới thiệu làm gì nữa.”

Tầm mắt Phong Ấn lướt qua Lôi Vận Trình rồi nhìn Hướng Bắc Ninh, anh không khỏi cười nói: “Hướng Bắc Ninh, đội trưởng Phương đã từng đề cập đến cậu không chỉ một lần, tương lai vô cùng sáng lạng.”

Hướng Bắc Ninh không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh cười nói, “Sư huynh quá khen.”

Sự chú ý của Lục Tự ở bên cạnh đương nhiên chỉ tập trung trên người Lôi Vận Trình, anh ta hơi nghiêng đầu. “Như vậy, vị tiểu sư muội này chắc hẳn là nữ phi công còn quý giá hơn cả kim cương của chúng ta.”

Phó hiệu trưởng cười rộ lên, vỗ vỗ bả vai Lôi Vận Trình. “Ở thành phố T của các em sinh ra không ít thiên tài phi hành, nhưng Lôi Vận Trình lại là nữ phi công máy bay công diệt gần đây nhất. Như vậy đi, để tôi thương lượng với trung đoàn của hai cậu một chút, sau khi báo cáo kết thúc hai cậu hãy ở lại trường thêm vài ngày để chỉ dẫn cho nhóm đàn em này.”

“Vâng.”

Hai người cùng đồng thanh trả lời, trong ý không từ chối của họ lại là ý nghĩ để tâm, Lôi Vận Trình thì vừa mừng vừa sợ.

Nửa tháng sau đó, tất cả thời gian không phi hành cơ bản đều dùng để nghe báo cáo, sau đó là biểu diễn phi hành máy bay thực tế. Phong Ấn và Lục Tự điều khiển máy bay trên đường băng, khi họ cất cánh bay lên không thì nhóm học viên bên dưới vô cùng kích động, nhóm học viên nữ đã sớm bị khí chất đặc biệt mà chỉ trên người phi công mới có này hấp dẫn, còn học viên nam thì càng bội phục về độ thành thạo có yêu cầu cực kì cao của kỹ thuật phi hành.

Những phi công khác sau khi kết thúc khóa báo cáo thì trở về quân đội, quả nhiên là Phong Ấn và Lục Tự bị giữ lại, chỉ là cứ hễ rảnh rỗi thì luôn có các học viên cả nam lẫn nữ vây quanh bọn họ, Lôi Vận Trình dường như không có cơ hội để ở riêng với Phong Ấn.

Chủ nhật, Lôi Vận Trình đến phòng khách của trường từ rất sớm, có hai bạn học nữ đứng lúc từ bên trong bước ra, “Lôi Vận Trình? Cậu đến tìm Lục Tự à? Anh ấy không có ở đây rồi.”

“Nhưng mà có Phong Ấn đây, nhưng mà anh ấy đang ngủ.” Một bạn học nữ khác nuối tiếc nhún vai.

Lôi Vận Trình chờ bọn họ rời khỏi mới chạy lên lầu với tâm trạng phấn khởi, cô đứng trước cửa phòng Phong Ấn hít vào một hơi thật sâu, sau đó giơ tay gõ cửa.

Phong Ấn không nhớ rõ đây là lần thứ mấy anh nghe tiếng gõ cửa trong buổi sáng hôm nay, lúc mở cửa ra thấy được gương mặt tươi cười của Lôi Vận Trình khiến gương mặt đang nhăn nhó của anh bỗng chốc dịu đi.

Lôi Vận Trình nhoẻn miệng cười với anh, cô vừa muốn giơ tay chào anh thì bị anh kéo vào phòng, chân xoay tròn đóng chặt cửa lại, ôm ngang thắt lưng như ôm một con gà rồi buông xuống giường. “Ồ đây không có người ngoài, em không cần phải giả vờ làm gì.”

Lôi Vận Trình cười khanh khách, cô né tránh vòng tay của anh. “Đồng chí thiếu tá, xin anh chú ý đến hình tượng một chút.”

“Biết ảnh hưởng đến hình tượng mà em còn đến tìm anh à?” Phong Ấn cù tay vào bên hông cô, nhìn cô giống như một con cá chạch nhỏ lăn qua lăn lại.

“Cũng đâu phải chỉ có mình em đến tìm anh đâu, làm bộ làm tịch gì chứ?” Lôi Vận Trình làm ra vẻ bất mãn.

“Nhưng mà anh chỉ để một mình em vào đây.” Phong Ấn nói.

Tiếng cười của Lôi Vận Trình dần dần biến mất, nhìn anh đang nằm xuống cạnh cô, bàn tay nhỏ bé vuốt ve chiếc cảm kiên nghị của anh. “Em có cảm giác không chân thực Phong Ấn à, sao anh lại... Bỗng nhiên lại thích em được chứ?”

Phong Ấn bắt lấy tay cô, không nhẹ không mạnh cắn một cái. “Anh nên làm thế nào đây? Theo đuổi lại em bốn năm? Hay năm năm? Đến lúc đó anh già rồi, cô gái trẻ trung như em đâu còn để mắt đến anh nữa?”

“Nói bừa, bố em bây giờ vẫn có người theo đuổi đấy, cái đó gọi là trưởng thành, là quyến rũ, không phải là già.” Lôi Vận Trình định bỏ nhào qua trả thù cắn anh một cái, nhưng sau đó lại chỉ ghé vào lòng anh quệt đi quệt lại. “Anh ôm em đi Phong Ấn.”

Phong Ấn duỗi thẳng tay ôm cô vào lòng, anh nghe thấy tiếng thở dài thỏa mãn của cô, “Nếu anh thấy em theo đuổi anh quá vất vả rồi thương hại em, vậy thì cứ thương hại em cả đời đi, nếu nói trong một tháng có thể trở thành thói quen của anh, mà một khi đã trở thành thói quen thì đương nhiên rất khó từ bỏ, đến lúc đó anh sẽ không rời khỏi em, Phong Ấn, anh để em trở thành thói quen của anh nhé? Bất luận anh đang ở đâu, làm gì, cho dù cách xa nhau hai mươi ngàn mét trên bầu trời, có một người lúc nào cũng khiến anh vướng bận, không phải là tốt lắm sao?”

Phong Ấn trầm mặc một lát, vuốt ve tóc cô, anh cúi đầu cười, trong tiếng cười mang theo sự ghen ngào không dễ phát hiện. “Cô bé ngốc, tiếng cả đời có thể tùy tiện nói sao?”

“Em không nói tùy tiện, em chỉ nói với anh.” Lôi Vận Trình vòng tay ôm trọn thắt lưng anh, vô cùng dựa dẫm. “Phong Ấn, anh ôm em nữa đi, ôm thật chặt ấy, nếu không cuối cùng em lại cảm thấy anh không chân thực.”

Phong Ấn thắt chặt vòng tay, nhanh chóng ôm chặt cô vào ngực. “Chẳng phải là anh đang ôm em sao, em muốn thế nào mới có cảm giác chân thực hử?”

Lôi Vận Trình cắn môi, cô với đầu ghé môi vào tai anh ngượng ngùng nói nhỏ. “Em muốn anh.”

Bỗng nhiên nhịp tim của Phong Ấn đập nhanh hơn, anh nhìn cô bằng vẻ mặt không dám tin. “Em biết bản thân đang nói gì không?”

Lôi Vận Trình gật gật đầu, cô then thùng vui mặt vào ngực anh một lần nữa. “Em đã hai mươi hai rồi.”

“Mới...” Phong Ấn sửa lời nói sửa lời cô. “Em mới có hai mươi hai, vội vàng tổng bản thân đi vậy sao?”

Lôi Vận Trình tức giận đấm anh, “Không được sửa lại!”

Phong Ấn buồn cười, anh nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên nhìn chăm chú. “To gan như vậy, đừng khí từ đâu đến? Hừm?”

Khóe môi Lôi Vận Trình nhếch lên, bờ môi cô run run. “Bởi vì... Em yêu anh.”

...

Tất cả những biểu cảm của Phong Ấn đều đình trệ vào giây phút nghe được ba chữ kia, Lôi Vận Trình thấy được từ đáy mắt anh chợt hiện lên một thứ gì đó như lốc xoáy cuộn cuộn, bỗng nhiên một giây sau đó lại trở nên căng thẳng, điều đó khiến tim cô càng đập nhanh hơn.

Anh chậm rãi cúi đầu, thanh âm trầm thấp như lưỡi dao sắc bén xuyên qua tầng băng.

“Trình Trình, em biết không, anh vốn có ý định sẽ giữ em là một Trình Trình hoàn chỉnh.”

Yết hầu Lôi Vận Trình đau đớn, Phong Ấn không hề đề cập đến đêm cô và Lục Tự kia, không phải là anh cố ý trốn tránh, mà cô biết chính là Phong Ấn muốn cô hiểu rằng sự việc đó không hề tạo ngăn cách gì giữa cô và anh, cô vẫn là một cô gái hoàn chỉnh như trước trong mắt anh.

“Nhưng mà bây giờ...” Phong Ấn dừng lại một lát, bỗng nhiên túm lấy màn cửa sổ ở đầu giường vung tay kéo lại, khắp phòng bỗng chốc tối om, cùng lúc đó anh xoay người áp cô dưới thân, lung tung cởi cúc áo sơ mi, yết hầu chuyển động, đương nhiên là trong mắt anh đang bốc lửa.

“Em bây giờ lại khiến anh không kìm chế được!”

Lôi Vận Trình chớp mắt nhìn anh, cách một lớp áo sơ mi, bàn tay nhỏ bé của cô vuốt ve thân thể rắn chắc của anh, má cô ửng đỏ bóng loáng mềm mại đến mê người.

Phong Ấn bắt lấy cổ tay cô đặt trên đỉnh đầu, nắm lấy chiếc cằm tinh xảo của cô, môi anh đặt lên môi cô, một chút do dự, một chút kìm nén, một chút nâng niu hôn cô. “Đừng quyến rũ anh, Trình Trình, đẩy anh ra đi, nhanh lên...”

“Em không đẩy.” Lôi Vận Trình nhấc đầu lên, dũng cảm đón nhận nụ hôn của anh.

29. , Chương 34

Chương 34. Tiến thoái lưỡng nan

Chiếc lưỡi mềm mại của Lôi Vận Trình xâm nhập vào trong khoang miệng của anh, sự bạo dạn và nhiệt tình của cô giống như tiếp thêm củi khô nhen ngọn lửa trong lòng Phong Ấn, ngọn lửa bùng cháy ngày càng mạnh.

Cô rút tay mình ra khỏi tay anh, vòng qua ôm lấy vai anh, tay còn lại thì cởi chiếc áo quân phục trên người anh, nhưng cô khấn trương đến mức ngón tay cũng run run, sờ mó rất lâu mà chỉ cởi được hai chiếc cúc.

Phong Ấn nhận ra toàn bộ sự khấn trương của cô, nhưng anh lại không có ý muốn trợ giúp. Lôi Vận Trình tóm lấy cúc áo anh, ghé sát vào thân trên của anh. “Giúp em đi, nếu không em sẽ giật đứt hết cúc áo của anh đây.”

Phong Ấn cúi đầu nhìn gương mặt ửng đỏ và đáng vẻ thẹn thùng của Lôi Vận Trình, chúng hoàn toàn không tương xứng với ánh mắt kiên định cô, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, tay anh phủ lên tay cô, đặt tay cô lên

cúc áo rồi tỉ mỉ dẫn dắt cô cởi từng cúc một, bờ ngực rắn chắc và cơ bụng cường tráng của anh dần dần lộ ra. Lôi Vận Trình cắn môi, vuốt ve cơ thể anh. “Cứng quá...”

Phong Ấn để mặc bàn tay mềm mại của cô chầm ngòi đục vọng lên từng tắc da thịt anh, anh cúi đầu để bờ môi mình mơn trớn lên gương mặt cô, đồng thời tay anh kéo vạt áo lên xoa xoa thắt lưng của cô.

“Trình Trình... Nếu em muốn thì được thôi, đừng hối hận đấy.”

Làn da trơn mịn của cô trở nên tê dại dưới sự động chạm của anh. Lôi Vận Trình gật đầu, cô hôn lấy hôn để lên mặt anh. “Không hối hận, em đã chờ ngày này lâu rồi.”

Cuối cùng cô cũng đã lớn lên để có thể trở thành một phụ nữ trong mắt anh, có thể thảo luận chuyện tình yêu với anh, thảo luận mãi mãi.

Phong Ấn áp người mình lên người cô, ôm cô vào lòng, vùi đầu vào cổ cô hít vào thật sâu, trong lòng anh dội lên một cảm giác cay đắng và đau đớn. Không biết vì sao, bỗng nhiên anh muốn thời gian quay trở lại, trở lại lúc bọn họ còn nhỏ, ngay từ ngày đầu tiên anh sẽ ấn định cô sẽ là người phụ nữ của đời mình, mà không phải để cô đơn độc thừa nhận tình cảm và kiên trì chờ đợi nhiều năm như vậy. Anh không biết vì anh cô còn có thể trả giá những điều gì.

Tay anh mơn trớn dọc lên trên, cuối cùng tại thời điểm bàn tay anh bao phủ lên ngực cô, thân thể Lôi Vận Trình khẽ run rẩy. Phong Ấn dùng miệng cởi cúc áo quân trang trên người cô, mút nhẹ xương quai xanh của cô. “Bé con, sau này cũng đừng nói em không chịu nổi.”

Lôi Vận Trình đỏ mặt không nói ra lời, cô chỉ biết ôm anh, càng lúc càng chìm sâu vào dưới sự chầm ngòi đục vọng của môi và tay anh.

Phong Ấn cởi áo sơ mi của cô, thân thể mảnh mai của cô dần dần lộ ra, ánh mắt anh lướt qua thân thể cô, trên mặt anh càng hiện rõ nét bị đục vọng nhấn chìm. Anh chuyển động thân trên quỳ gối trên hai đùi cô nhanh chóng cởi bỏ lớp quần áo của cô, sau đó anh kéo chăn phủ kín lên thân thể của cả hai. Lôi Vận Trình giật mình kêu lên, trong bóng tối cô chỉ cảm thấy Phong Ấn như một người thay đổi hoàn toàn, quần cô bị anh kéo xuống, cúc áo nội y dễ dàng bị anh tháo ra, bàn tay dài của anh trực tiếp bao phủ lên trên, ngón tay vuốt ve trên đó.

Trái tim cô bỗng nhiên đập mạnh. Môi Phong Ấn phủ lên môi cô, hôn cô cuồng nhiệt, khiến cô cảm thấy như một con động vật gặm nhấm(1) đang nhấm nháp cô. Cơ thể anh dần dần hạ xuống, môi lần từ xương quai xanh đến ngực, bàn tay tóm lấy bầu ngực mềm mại của cô, đầu lưỡi anh lướt qua đỉnh nhọn, xoay vòng trên đầu ở phía trên. Lôi Vận Trình không thể nhìn thấy được, chính vì thế cô càng trở nên nhạy cảm, tay cô nắm lấy vai anh, hô hấp dần dần trở nên dồn dập.

(1) Động vật gặm nhấm: Chuột, Thỏ...

Bỗng nhiên, nụ hoa trên ngực cô bị môi anh ngậm lấy, Lôi Vận Trình không thể nhịn được nữa cô ngậm nga thành tiếng. Nụ hoa của cô bị Phong Ấn cắn nhẹ hoặc dùng sức mút mát, bàn tay còn lại của anh lần vào bên trong quần lót cô rồi chậm rãi kéo xuống, đồng thời ngón tay anh vuốt ve trên đôi chân thon dài đến tận cẳng chân, mang đến một cơn sóng khoái cảm kì lạ. Điều khiến cô bất ngờ là tay Phong Ấn vẫn không dừng lại mà trực tiếp bắt lấy mắt cá chân cô, dang hai đùi cô ra, đặt cơ thể anh vào giữa.

Cho dù cô bạo dạn nhưng vẫn là một cô gái không hề có kinh nghiệm, việc mở rộng thân mình dường như là điều cô có thể chống đỡ cao nhất cho đến thời điểm này. Phong Ấn không cho cô cơ hội lùi bước, môi của anh vẫn tiếp tục du ngoạn trên người cô, mơn trớn đến bụng cô, một bàn tay của anh trượt đến dưới thân cô, nâng mông cô lên.

Lôi Vận Trình chỉ cảm thấy hoảng sợ, cô vội vàng đẩy anh. “Đừng ——”

Phong Ấn nhắm mắt làm ngơ, anh vùi đầu vào giữa hai chân cô, cảm nhận được sự chặt chẽ của cô. Tay anh giữ chặt lấy mông cô, bàn tay còn lại của anh từ mắt cá chân vuốt ve dọc lên trên rồi quay về nơi mẫn cảm nhất giữa hai chân cô, di chuyển tới lui ở hai cánh hoa, sau đó một ngón tay lần đến cửa động của cô, ngón tay nhẹ nhàng thâm nhập vào bên trong.

Lôi Vận Trình cong người, bỗng nhiên cô túm chặt vai anh, mở miệng hít thở. “Phong Ấn... Phong Ấn...”

“Thả lỏng một chút Trình Trình, đừng sợ.” Mồm miệng Phong Ấn vẫn hôn và mút lấy cánh hoa của cô, ngón tay tiếp tục tiến sâu hơn vào trong thân thể của cô. Cô nóng như vậy, khát khao như vậy, dường như ngay cả một ngón tay của anh cũng không thể dung nạp được.

Lôi Vận Trình thở gấp, toàn thân cô căng lên như dây cung. Cô trống rỗng, ngón tay ra ra vào vào của anh dường như mang theo một ma lực, khiến lý trí của cô dần dần bị hút đi, trái ngược chúng lại tự hợp lại ở nơi bị anh chiếm giữ, cô không biết đó là gì, chỉ cảm thấy nó càng lúc càng căng ra...

“Phong Ấn... Ừm...”

Đầu lưỡi Phong Ấn cứ vờn quanh cánh hoa của cô, môi anh đè lên rồi chơi đùa ở đó, khi nhẹ khi mạnh, phối hợp với động tác của ngón tay mang đến cho cô một khoái cảm không thể nào kháng cự được. Mật nước đã dính đầy ngón tay anh, sự ẩm áp đang lan tràn, đầu lưỡi của Phong Ấn vòng lên thân thể cô một lần nữa, sau đó lại xoay cầm rồi hôn cô, môi lưỡi quấn quít như muốn cô cũng được nếm mùi mật ngọt đó, cuối cùng môi anh để trên môi cô, nở nụ cười xảo quyệt. “Nếm thử hương vị của bản thân, em cảm thấy thế nào?”

Lôi Vận Trình bám lấy vai anh, cô thở gấp, không thể kìm chế được mà run run, hoàn toàn không thể nào trả lời được câu hỏi của anh.

“Thế này vẫn không đủ?” Phong Ấn trêu chọc cô, xoa thân thể của cô, nắm lấy tay cô để chúng dạo chơi trên thân thể mình rồi chuyển xuống phía dưới.

Lôi Vận Trình cảm thấy bản thân đã trúng phải ma lực của anh, ngay cả hình dáng cơ bụng đang phập phồng dưới tay cô cũng có thể khiến trái tim cô hoảng hốt. “Anh làm gì...”

“Hử, dẫn dắt em kiểm tra trước khi hạ cánh.” Thanh âm của Phong Ấn rất nặng nề, tay anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô lần xuống vị trí đang phình to ra đau đớn của anh. “Chứa đầy hỏa lực đấy.”

Lôi Vận Trình thở hắt ra, cô sợ đến mức rút mạnh tay về. Lần đầu tiên trong đời cô đụng chạm chân thật đến như thế với một người đàn ông, mặc dù mắt cô không thấy được nhưng vẫn có thể cảm nhận được kích cỡ nơi đó khiến người khác hoảng sợ của anh. “Phong... Phong Ấn...”

Phong Ấn mở rộng thân thể cô, nâng một chân của cô lên đặt lên khuỷu tay, đỉnh đầu nóng như lửa của anh cọ xát tại cửa động ướt át của cô, anh không đè nén được mà thở dốc. “Hử?”

Lôi Vận Trình nuốt nước bọt, cô hơi lo lắng, bản thân cô chật như vậy... Anh có thể... Vào sao?

Ngón tay Phong Ấn lại vuốt ve nơi nhạy cảm nhất của cô, đánh lạc hướng sự chú ý của cô, chậm rãi hòa hoãn sự căng thẳng của cô. “Em muốn nói gì?”

“Em cũng không biết, có thể... Đợi chút... Được không?” Chân mày Lôi Vận Trình khẽ cau lại, kiềm chế từng đợt tê dại anh mang đến cho cô.

“Không thể, máy bay đã được đẩy đến đường băng, đang tăng tốc cất cánh.” Bỗng nhiên Phong Ấn trầm thất lúng, vật cứng rắn mạnh mẽ chậm rãi xâm nhập vào trong sự mềm mại của cô.

Lôi Vận Trình hoảng sợ kêu lên, thân thể cô như dây cung sắp đứt từng đoạn.

Phong Ấn xóc chấn ra, quả nhiên anh nhìn thấy ánh mắt đang ướt sũng của cô, anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, dịu dàng dỗ dành. “Ngoan Trình Trình, đừng căng cứng như vậy, không phải là em muốn anh sao, vậy để bản thân tiếp nhận anh đi.”

Giọng nói do đè nén quá mức nên có vẻ khàn khàn khác thường, anh bội phục sự tự chủ của bản thân, sự ẩm áp của cô đang bọc quanh đỉnh đầu của anh, cảm giác bị xa lánh cho ở bên ngoài thể này khiến anh suy tụt chút nữa không kiềm chế được mà liều lĩnh tiến vào.

“Hơi đau...” Lôi Vận Trình lập tức ôm lấy cổ anh, đôi môi nhỏ nhắn của cô hé mở như cá thiếu nước, thân thể có cảm giác như bị bóp ra, lúc anh tiến vào cô càng cảm nhận rõ ràng sự đau đớn dữ dội.

Phong Ấn nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, để cô nhìn anh, “Đừng sợ, Trình Trình, thả lỏng một chút... Đúng rồi, để anh vào nhé.” Anh vừa đỡ dành cô, vừa chậm rãi tiến vào thân thể căng chặt của cô. Trong quá trình tiến quân, Phong Ấn không khỏi cau mày, cho dù anh đã cố gắng nhẫn nại dùng mọi cách để dạo đầu, nhưng cô vẫn thít chặt đến kỳ lạ như trước, mỗi một tác anh xâm nhập đều không dễ dàng như vậy...

Có vài nghi vấn nảy sinh tại thời điểm không thích hợp, Phong Ấn kìm nén sự nghi hoặc xuống, anh ngậm lấy vành tai cô, nói nhỏ bên tai cô, tay vẫn không hề rời khỏi nơi giữa hai đùi cô, cẩn thận vuốt ve với ý muốn cô giảm bớt sự khấn trương không thoải mái.

Nhưng vào giây phút này, bỗng nhiên anh lại nghe được âm thanh chìa khóa mở cửa vang lên.

...

Sáng sớm Lục Tự đã bị Hướng Bắc Ninh và một vài nam sinh khác đến tìm mong được anh ta truyền dạy một chút kỹ năng đặc biệt và kỹ xảo động tác khi phi hành. Hướng Bắc Ninh là người cực kì thông minh, có rất nhiều vấn đề hỏi Lục Tự một lần đã hiểu rõ. Chờ những người khác đi, Hướng Bắc Ninh mới cầm mô hình máy bay lắp lại mô phỏng động tác phi hành, Lục Tự ở bên cạnh vừa hút thuốc, bỗng nhiên cười cười. “Thật ra động tác này đã trải qua sự cải cách của Phong Ấn, cậu ấy đã sáng tạo ra một chút kỹ xảo độc đáo, nếu với người mới như cậu thì có hơi quá sức, bởi vì cần phải có kinh nghiệm phong phú mới có thể có đủ năng lực để hoàn thành một cách hoàn mỹ, trong thời gian ngắn mà lại lái một chiếc máy bay quá to, một khi bay sẽ xoay chuyển rất khó khăn, rất nguy hiểm, giai đoạn bây giờ không nên tùy tiện thử sức.”

Hướng Bắc Ninh nghiêm túc gật đầu, “Anh và anh ấy là con át chủ bài của sư đoàn đúng không?”

“Phi công sư đoàn X không hề kém cỏi, tất cả đều là át chủ bài, nhưng mà Phong Ấn lại đặc biệt nhất, ban đầu cậu ấy muốn làm phi công thử nghiệm, đáng tiếc...”

“Đáng tiếc gì?”

“Mẹ cậu ấy không muốn.” Lục Tự nửa đùa nửa thật chế nhạo, hai người không hện mà cùng nở nụ cười.

“Có phải cậu thích Lôi Vận Trình không?” Bỗng nhiên Lục Tự đặt câu hỏi, anh ta thấy Hướng Bắc Ninh giật mình, khóe môi anh ta cong lên thành một nụ cười chế nhạo. “Vừa xinh đẹp, vừa ưu tú, thích cô ấy cũng là chuyện bình thường thôi.”

Hướng Bắc Ninh trầm mặc một lát, sau đó cậu ấy thản nhiên nhún vai. “Em thật sự yêu thích cậu ấy, có một dạng người, anh làm bạn với họ phù hợp hơn làm tình nhân.” Làm bạn học bốn năm, không ai có thể thấy rõ hơn cậu ấy những nỗ lực mà Lôi Vận Trình đã bỏ ra vì Phong Ấn, không phải là cậu ấy không tranh thủ, mà là cậu ấy đã biết trước kết quả. Bạn bè, có lẽ đó là đó là cách duy nhất để duy trì quan hệ với cô.

Lục Tự bật cười, “Xem ra, con người thật sự là khác nhau.”

Lục Tự và Hướng Bắc Ninh không cùng một loại người, Hướng Bắc Ninh quá mức lý trí, mà anh ta, cho dù có thể đoán trước kết quả vẫn không thể nào dập tắt tình cảm của bản thân.

Tạm biệt Hướng Bắc Ninh, Lục Tự đi dạo quanh trường học một vòng, anh ta vốn dĩ muốn đi tìm Lôi Vận Trình, nhưng đi đến dưới lầu ký túc xá của cô mới biết cô không có ở đó.

Không ở đây? Hay là cố ý muốn trốn tránh không gặp anh ta?

Lục Tự cười tự giễu bản thân, vì không muốn gây phiền phức và cưỡng cầu cô, anh ta không còn chỗ nào để đi, đành phải trở về phòng khách.

Nhưng mà giây phút anh ta tra chìa khóa vào cửa rồi mở ra, từ khe hở nhỏ khi cửa mở, anh ta có thể nhìn thấy màn cửa sổ trong phòng đã bị kéo kín bung, mà ngay lúc anh ta mở cửa ra Phong Ấn rõ ràng đã rời giường. Động tác của anh ta sững lại, trong lòng chợt nặng nề, một ý nghĩ như tia chớp hiện lên trong đầu anh ta: có lẽ Lôi Vận Trình thật sự không có ở ký túc xá, bởi vì hôm nay là ngày nghỉ hiếm hoi mà hai người bọn họ có được. Có lẽ, có lẽ... Cô ấy đang ở ngay trong phòng này, đang ở cùng Phong Ấn.

...

Bàn tay nắm tay cửa của Lục Tự tiến thoái lưỡng nan.

Không cho anh ta cơ hội suy nghĩ, tay nắm cửa trượt khỏi tay anh ta, cửa được Phong Ấn mở ra từ bên trong, Lục Tự giương mắt, đúng lúc đối mặt với vẻ mặt điển trai và... Còn có chiếc quần dài anh chưa kịp cởi hoặc là chưa kịp mặc xong quần áo nên để trần thân trên.

Lục Tự chớp mắt, anh ta cũng là đàn ông, có một số việc không cần nói rõ anh ta cũng biết, không khí mờ ám trong phòng đúng như anh ta đoán...

Một tay Phong Ấn chống cửa, đôi môi mỏng nhếch lên, trong đáy mắt anh ngọn lửa dục vọng vẫn chưa tắt hết, tất cả đều bị Lục Tự nhìn thấy.

Tay anh ta nắm chặt thành quyền, dường như đang bị chết chìm trong sự trầm mặc vào giờ phút này, cả người anh ta như lạc vào sương mù. Anh ta kìm chế cảm xúc, nói với bản thân đừng nhìn vào bên trong.

Lục Tự khó khăn nở nụ cười châm biếm, anh ta nói không ra lời, chỉ là lúc lùi về sau một bước, anh ta cắn răng thật chặt, hô hấp đã bình phục lại bình thường trong khi nội tâm vẫn như có sóng lớn mãnh liệt tràn tới, sau đó anh ta lại xoay người rời đi.

Phong Ấn đóng cửa lại, Lôi Vận Trình đã dùng tốc độ nhanh nhất mặc xong quần áo, gương mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó nhìn anh. Phong Ấn bắt đắc dĩ vỗ vỗ mặt cô. “Nhìn em sợ sệt kia, là Lục Tự, người khác không có chìa khóa phòng này.”

Lôi Vận Trình thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô bĩu môi. “Chuyện này tính sao đây, làm hay vẫn là không làm?”

Phong Ấn cười khê, “Sao anh thấy em còn bất mãn hơn cả anh nữa vậy?” Phong Ấn kéo cô đến hôn rồi lại hôn. “Yên tâm, sớm muộn gì anh cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ, để em ăn anh.”

Gương mặt của Lôi Vận Trình ửng hồng ôm cổ anh, “Cuối cùng anh cũng thừa nhận là anh bất mãn?”

Phong Ấn chỉ cười mà không nói gì, anh cũng không nhớ rõ bản thân đã “ăn chay” bao lâu, mà Lôi Vận Trình là người phụ nữ duy nhất mà anh thật sự muốn sau nhiều năm chia tay Hạ Viêm Lương.

...

Động tác chạy xuống lầu của Lục Tự gần như là hoảng hốt, anh ta hoàn toàn không bận tâm đến người đối diện đang đi lên.

“Lục Tự! Cậu sao thế? Có chuyện gì mà gấp đến vậy?” Một thanh âm gọi anh ta lại.

Bước chân Lục Tự sững lại, nhắm mắt, lại mở ra, xoay người mỉm cười. “Phó hiệu trưởng.”

Phó hiệu trưởng quan sát anh ta một lúc, ông ta không tìm được nguyên nhân, dường như sự tức giận vừa rồi ông ta cảm nhận được đều chỉ là ảo giác. “Đúng lúc tôi muốn tìm các cậu để tham khảo một số vấn đề về kỹ thuật phi hành.”

Phó hiệu trưởng ôm vai anh ta dẫn đi về phía trên lầu. “Đi thôi, lên lầu trước hẵng nói, Phong Ấn chắc đang ở đó?”

Lục Tự đấu tranh một lúc, con ngươi đen lầy sâu không thấy đáy. “...Vâng.”

30. , Chương 35

Chương 35. Buông tay

Mỗi một bước chân đi lên lầu, Lục Tự đều cố ý bước thật chậm, anh ta tán gẫu một vài đề tài không quan trọng với Phó hiệu trưởng, nội tâm anh ta không ngừng đấu tranh. Bọn họ đang ở tầng ba, nhưng lúc đi

đến tầng hai bỗng nhiên Lục Tự dừng bước chân. “Lúc buổi sáng em đi ra ngoài cậu ấy vẫn còn ở đây, nhưng bây giờ chắc đã đi rồi, để em gọi điện thoại cho cậu ấy trước.”

Phó hiệu trưởng phản đối: “Được rồi, đến phòng hai cậu ngồi chờ cậu ấy trước đi.”

“Phó hiệu trưởng.” Lục Tự khẽ chuyển bước chân, chắn ở phía trước ông ta. “Em không mang chìa khóa, vừa nãy là chuẩn bị đi tìm Phong Ấn.”

Phó hiệu trưởng giật mình. “Bảo đồng chí quản lí đến mở cửa là được rồi.”

Lục Tự vốn định nói anh ta muốn xuống dưới lầu lấy chìa khóa, không khéo lại có một nhân viên đi ngang qua, vừa đưa mắt nhìn đã nhận ra Lục Tự. “Phòng 305 à? Phòng đó có người ở bên trong đấy.”

Nét mặt Phó hiệu trưởng vô cùng kỳ lạ nhìn Lục Tự, ông ta bước vội đi thẳng lên phòng 305 ở tầng ba, rồi giơ tay gõ cửa. Lục Tự theo sát phía sau nhưng không ngăn kịp, kết một tiếng, cửa bị người từ bên trong mở ra. Phong Ấn quần áo chỉnh tề, đang cầm khăn lau tóc ướt đẫm, thấy hai người đứng ngoài cửa thì hơi giật mình. “Sao Phó hiệu trưởng lại đến đây? Vào bên trong ngồi đi ạ.”

Lục Tự để tay lên môi ho nhẹ, “Vừa rồi không nghe thấy tiếng gõ cửa sao? Tôi quên mang chìa khóa theo.”

Phong Ấn nhanh trí hiểu được, cười xin lỗi. “Tôi đang tắm nên không để ý.”

Phó hiệu trưởng vừa bước vào cửa, đầu tiên là ông nhìn xung quanh, chỉ thấy ngoài sự sạch sẽ ra thì không có gì khác thường, bầu không khí nghiêm túc cứ thế dịu lại.

Tình cảnh không giống như bản thân suy đoán, Lục Tự chớp chớp mắt, nhìn về phía Phong Ấn.

Về mặt Phong Ấn vô cùng thản nhiên nhìn lại.

...

Chờ cho đến lúc Phó hiệu trưởng rời đi, Lục Tự mới bước đến, giơ chân đá văng cửa toilet ra, trên mặt Phong Ấn hiện lên nụ cười: “Không cần tìm, người đã đi từ lâu rồi.”

Lục Tự âm thầm thở phào một hơi, anh ta lấy một điều thuốc ra châm lửa.

Cả căn phòng yên tĩnh, hai người không ai nói gì, thêm vào đó là ai cũng cố gắng lảng tránh, nói cách khác là đang tranh tài trong sự im lặng.

Lục Tự hút thuốc xong, anh ta bóp nát đầu của mẫu thuốc lá trong lòng bàn tay, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Có phải cậu làm như thế ở đây, là cố ý muốn khoe khoang với tôi không?”

Phong Ấn nửa dựa vào đầu giường, “Tôi cần thiết phải làm như vậy sao?”

Lục Tự giương môi: “Cậu có biết về tự tin của cậu lúc này trong mắt tôi cực kì buồn cười không?”

Phong Ấn nhanh nhẹn bật dậy khỏi giường, ánh mắt của anh theo dõi Lục Tự, sắc bén và khiêu khích. “Có một vài điểm tôi thật sự không rõ, cậu đã biết Trình Trình không thích cậu, tại sao còn dùng cách này để có được cô ấy? Tại sao cậu lại đẩy cô ấy xa bản thân cậu hơn?” Phong Ấn khoanh tay trước ngực, dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống. “Cậu có thể giải thích một chút ý muốn của cậu không?”

Lục Tự cúi mặt, anh ta lại rút một điều thuốc từ trong gói ra, châm lửa hút một hơi, bỗng nhiên nở nụ cười, “Tôi cũng không phải người tốt gì đâu, cách theo đuổi từ trước đến nay căn bản không phải là phong cách của tôi.”

Phong Ấn nhìn Lục Tự, từ sâu trong đáy mắt anh hiện lên cơn sóng cuộn cuộn vì thấu hiểu. “Trước lúc tôi phát hiện bản thân mình có tình cảm với cô ấy, tôi thật sự hy vọng cậu có thể khiến cô ấy thay đổi tình cảm, trên một phương diện nào đó, tôi đã lợi dụng cậu.”

“Không nói đến lợi dụng, tôi muốn có cô ấy, không phải bởi vì cậu, mà là vì bản thân tôi.” Lục Tự phản bác.

Phong Ấn trầm mặc, “Cho dù là nói thế nào đi nữa, trong chuyện này tôi vẫn là thằng khốn, tôi xin lỗi.”

Lục Tự cười khẽ, trên môi vẫn ngậm điều thuốc, anh ta đứng lên, đứng đối mặt với Phong Ấn. “Ý cậu là cô ấy đã là vật bỏ túi của cậu? Tổ phải buông tay đúng không?”

Phong Ấn không nói gì, như đang ngầm thừa nhận.

Sự phẫn nộ và không cam tâm trong lòng Lục Tự trong nháy mắt bị đẩy đến đỉnh điểm. “Cậu có thể cho cô ấy thứ gì? Ngoại trừ tổ, ngoại trừ gia đình hai bên của hai người, còn ai biết quan hệ của hai người nữa? Hạ Viêm Lương?” Trên môi Lục Tự giương lên một nụ cười mỉa mai. “Trước khi cậu chưa giải quyết Hạ Viêm Lương, ngay cả một lần nắm tay quang minh chính đại cậu cũng không thể cho cô ấy được, thì đừng nói đến vấn đề thân phận là bạn gái.”

Phong Ấn nhếch môi, “Không cần cậu nhắc Hạ Viêm Lương lần nữa, những thứ tổ có thể cho Trình Trình, vĩnh viễn nhiều hơn gấp trăm lần so với cậu tưởng tượng.”

Lục Tự cười nhạo, tay kẹp thuốc rồi rít hai hơi, sau đó lại như chấp nhận gật đầu. “Được! Phong Ấn, hai người tình cảm thâm thía, tổ rút lui, tổ sẽ không chạm vào cô ấy, không động vào cô ấy nữa, để tổ xem cậu giải quyết hai người phụ nữ như thế nào, suy cho cùng, cậu cũng phải buông tay một trong hai người.”

Lục Tự ném mạnh thuốc lá xuống đất, sau đó giày anh ta giẫm mạnh lên. “Nhưng mà đến lúc đó, nếu người cậu buông tay là cô ấy, thì đừng trách tổ không cho cậu cơ hội cứu vãn!”

So với sự hung hãn của Lục Tự, Phong Ấn lại tỏ rõ vẻ kiên định không một chút sợ hãi. “Cậu không cần phải chờ, Lục Tự, từ lúc chúng ta quen biết nhau ở Học viện Phi hành cho đến giờ, cậu là hiểu rõ nhất, thứ mà tổ muốn thì nhất định phải có và hơn nữa cho đến bây giờ tổ chưa hề buông bỏ bất kì điều gì mà tổ thích.”

“Tất cả đều giống nhau thôi!” Lục Tự nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó lại mở cửa rời đi.

Lúc ăn cơm trưa, Lục Tự bưng khay thức ăn trực tiếp đi đến bàn mà Lôi Vận Trình đang ngồi. “Thật sự xin lỗi, tôi có việc muốn nói riêng với học viên này một chút.”

Trong nụ cười nhã nhặn của anh ta lại hiện rõ vẻ không cho người khác cự tuyệt, hai học viên nữ ngồi cạnh Lôi Vận Trình từ đầu chủ động bưng khay thức ăn rời đi, Lôi Vận Trình cũng đứng dậy định rời khỏi, nhưng lại bị Lục Tự đè vai lại. “Em ngồi lại đi, tôi thật sự có chuyện muốn nói với em.”

Có rất nhiều ánh mắt nhìn đến chỗ cô, Lôi Vận Trình đành phải vung tay tỏ rõ ý không muốn có bất kì va chạm thân thể nào với anh ta, cô ngồi lại bàn, cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm.

Lục Tự ngồi đối diện với cô, cũng không nhìn cô, anh ta cầm đũa khuấy khuấy cơm.

Nếu lúc này Lôi Vận Trình ngẩng đầu nhìn anh ta, cô nhất định sẽ phát hiện không có lúc nào Lục Tự lại ẩn nhẫn như lúc này, chỉ tiếc là cô không muốn nhìn anh ta, dù chỉ một giây.

“Trình Trình.”

“Tên tôi là Lôi Vận Trình, Trình Trình không phải để cho anh gọi.” Lôi Vận Trình nghiêm túc sửa lời Lục Tự.

Lục Tự nắm chặt đôi đũa, “Lôi Vận Trình.”

“...”

“Không phải là đàn ông nào cũng đáng để em tin tưởng.”

“Việc đó tôi hiểu rõ.” Ban đầu, không nói đến việc cô có tin tưởng Lục Tự hay không, nhưng nhớ đến anh ta từng nói một câu khiến cô không thể nào phản bác được: Thân phận quân nhân này đáng giá để cô tin tưởng. Cô cũng đã từng không đối xử lạnh lùng và kháng cự anh ta như lúc này, nhưng là do anh ta đã phá hủy mối quan hệ vốn dĩ đã mỏng manh giữa bọn họ.

Lục Tự hiểu rõ ý mà cô nói. “Em vẫn chưa hiểu rõ, chuyện gì cũng không thể chỉ nhìn về bề ngoài. Tuy là những lời này sẽ không có tác dụng gì với em, tôi chỉ muốn nhắc nhở em đừng nên trao toàn bộ trái tim cho Phong Ấn, đừng để cậu ấy là tất cả của em, có một ngày em sẽ phát hiện, không có cậu ấy, em thật sự chỉ còn hai bàn tay trắng.”

Động tác của Lôi Vận Trình không thể không sững lại. “Đây là những gì anh muốn nói? Tôi nên cảm ơn ‘lòng tốt’ của anh?”

Lục Tự vươn người đến gần cô, cố gắng đè thấp giọng nói: “Lời tôi muốn nói vẫn là câu kia, sớm muộn gì em cũng sẽ chủ động đưa ra lời đề nghị ở bên cạnh tôi, tôi vẫn như trước, đang tràn đầy tự tin chờ ngày đó đến.”

Ngay lập tức Lôi Vận Trình giương mắt, nhưng trong mắt cô ngập tràn sự căm ghét. “Anh nằm mơ!”

“Vậy thì chúc giấc mộng của tôi trở thành sự thật đi.” Lục Tự nâng ly nước của mình chạm vào ly nước trên bàn của cô, xem như đó là rượu rồi uống sạch chỉ bằng một hơi, sau đó lại ném đĩa lại rồi đứng dậy rời đi.

Phong Ấn đang ngồi dùng cơm với một vài giáo viên khác, cách vài bàn ăn nhìn về phía bàn của Lôi Vận Trình. Cô cảm nhận được ánh mắt của anh, rồi lại nhoẻn miệng cười với anh. Phong Ấn cong môi cười, lại bị một giáo viên nhìn thấy.

“Liếc mắt đưa tình với ai thế? Có phải học viên nào của chúng tôi không?”

Vài người không hẹn mà cùng quay đầu, đúng lúc Lôi Vận Trình vừa cúi đầu ăn cơm. Về mặt Phong Ấn hơn hở, không để ý một chút nào đến sự trêu chọc của bọn họ. “Nếu lần này phi công nữ đều đến sư đoàn của tôi thì chắc là giải quyết được không ít vấn đề cá nhân đó.”

Có người cười phụ họa. “Có phải cũng tiện thể giải quyết vấn đề của cậu không?”

Ý cười trên mặt Phong Ấn càng đậm. “Nửa đời sau của tôi đã có chỗ dừng chân, không cần người khác nhớ thương.”

Lúc anh nói những lời này, ánh mắt vô thức nhìn về phía Lôi Vận Trình. Sự ám áp từ ánh mặt trời chiếu vào từ ô cửa sổ đặc biệt giống như tồn tại vì cô, Phong Ấn đứng xa nhìn cô gái đang ngồi dùng cơm một mình, trong lòng anh như có hàng vạn sự hoảng hốt đang cuộn trào.

Nếu anh sớm biết có ngày hôm nay, anh nhất định sẽ thừa nhận tình cảm của bản thân sớm hơn.

Phong Ấn và Lục Tự cùng rời khỏi học viện vào một ngày mưa, họ cũng không thể ở lại quá lâu. Buổi tối trước ngày anh đi suýt chút nữa Lôi Vận Trình đã bật khóc, cô giống như con mèo nhỏ nép vào trong lòng của anh. Phong Ấn vuốt tóc cô, khẽ dỗ dành cô, cuối cùng lại bị cô dụ dỗ hôn cuồng nhiệt, hôn đến mức trong lòng anh nóng như lửa vô cùng khó chịu, gần như muốn cô ngay tức khắc.

Lôi Vận Trình cảm nhận được sự thay đổi của thân thể anh, cô đỏ mặt mỉm cười. “Càng ngày anh càng hư nha.”

Phong Ấn ôm cô ngồi lên đùi mình, bàn tay dài của anh lần vào bên trong áo sơ mi cô, hôn lên cổ cô, trong hơi thở mang theo sự kiềm nén. “Là em càng lúc càng ra dáng phụ nữ, biết làm nũng víu lấy anh, còn dùng nước mắt làm thế tấn công nữa, quan trọng là nơi này mang đậm dáng vẻ phụ nữ.”

Tay anh lại tăng thêm chút lực, vuốt ve đến mức khiến cô hít thở không thông, ngực ngửa ngửa, cô ôm lấy cổ anh. “Đáng ghét... Sao em lại có cảm giác yêu đương vụng trộm với anh nhỉ?”

Tiếng nói của cô mềm mại như nước, tiếng thở dốc khe khẽ còn có từ cấm kỵ khiến sự nhẫn nại trong lòng Phong Ấn bị phá hủy. “Nhóc con xấu xa.”

Anh xoay người một cái chuyển cô nằm xuống mặt cỏ, sau đó xoay người áp lên trên, ngăn chặn môi cô rồi nói trách cứ. “Sao anh lại không phát hiện em trở nên câu dẫn như thế từ khi nào nhỉ?”

Lôi Vận Trình nâng mặt anh lên, hôn lấy hôn để lên đó. “Là tại trước kia anh không phát hiện anh thích em, Phong Ấn, anh thật tốt.”

Phong Ấn mở mắt ra, đối mắt với đôi con ngươi đen láy lóe sáng của cô, trong đó có sự vui vẻ thuần khiết nhất, thậm chí là cảm kích, còn có sự quyến luyến sâu sắc, tất cả đều là vì anh. Phong Ấn cảm động, một cảm giác chưa từng có ủa đến tràn ngập trái tim anh, đó dường như là một loại hạnh phúc hay gì đó.

“Em mới tốt.” Anh hôn cô từng chút một, gần như là tuyên bố. “Trình Trình, cảm ơn sự kiên trì của em, còn có tất cả những gì mà em đã cho anh.”

Anh không dám tưởng tượng, nếu những năm gần đây cô buông tay, vậy anh sẽ vĩnh viễn bỏ lỡ ngày hôm nay. Nếu thế, đối với anh đó không chỉ là tiếc nuối vì mất đi, mà sự thê thảm vì chưa từng có được.

Lôi Vận Trình mỉm cười, không tiếng động dựa vào lòng anh, phẳng phất cứ như nơi đó chính là chốn dừng chân duy nhất trên thế giới này của cô.

Tình yêu có thể khiến cho con người trưởng thành, lúc trước, Lôi Vận Trình chỉ một mực đuổi theo bước chân của anh, còn bây giờ, cô lại muốn sống vai với anh vút bay trên bầu trời cao, trong quá trình yêu anh, cô đã có được vốn tài sản đủ để thực hiện điều đó.

Vài tháng sau hè, Lôi Vận Trình thông qua cuộc sát hạch thể lực và toàn bộ các loại kiểm tra khác, trở thành học viên đạt thành tích tốt nghiệp xuất sắc nhất, vinh dự chính thức trở thành nữ phi công của Không quân. Có lẽ ông trời bắt đầu chiếu cố đến cô, cô và Hướng Bắc Ninh cùng được điều đến trung đoàn hai Sư đoàn X. Trải qua một kỳ nghỉ ngắn ngủi, cô đã đến bên cạnh Phong Ấn bằng thân phận vinh quang nhất.

Trung đoàn hai là nơi cách thành phố khá xa, cô xuống máy bay thì được đưa đến nơi chờ quân đội phái người đến đón. Hôm đó mặt trời rất chói lọi, Lôi Vận Trình ngồi trên chiếc valy của mình ngửa đầu nhìn những chiếc máy bay ngẫu nhiên bay ngang, cô nhớ lại lúc cô thi đại học anh trở về quân đội, cô đã nhớ anh đến phát điên, còn có những ngày huấn luyện gian khổ khi cô còn ở Học viện Phi hành, cô vẫn yêu anh điên cuồng như trước, và cũng chính lúc đó cô lại nhận ra mình càng ngày càng yêu quân trang và phi hành hơn, đó là lúc giao phó cho cô một linh hồn chức nghiệp hoàn chỉnh.

m thanh động cơ càng lúc càng đến gần, cô đứng lên, tay che trước hàng mi, nhìn chiếc xe quân dụng đang tiến gần đến chỗ mình, cuối cùng lại chuẩn xác đỗ cách một mét ngay trước mặt cô.

Cô cong môi, híp mắt mỉm cười.

Phong Ấn bước xuống xe, trực tiếp đi đến trước mặt cô, anh không bắt kì lời nào mà dang tay ôm trọn cô vào lòng, anh dùng lực rất mạnh khiến cô hít thở khó khăn. Lôi Vận Trình ôm cổ anh, môi dán vào tai anh mỉm cười hạnh phúc.

“Cuối cùng em cũng đến rồi.”

Phong Ấn ôm cô trong lòng, anh hoàn toàn quên mất thân phận và hình tượng của mình, bỏ mặc những người đang đi ven đường mạnh mẽ hôn cô.

“Anh đến đón em, Trình Trình.”

31. , Chương 36

Chương 36. Đàn ông là sói đói

Mặc dù trung đoàn hai được đóng ở nơi khá xa, nhưng cơ sở vật chất lại vô cùng hoàn mỹ. Phong Ấn và Lôi Vận Trình về đúng lúc đội trưởng vừa bước ra khỏi cửa, nhìn qua, Mục Phong là một người đàn ông rất hòa nhã, ông ta quan sát Lôi Vận Trình, đôi lông mày nhíu lại, nụ cười trên mặt mang đậm tính trêu chọc: “Nếu tôi nhìn thấy cô ở bên ngoài sẽ tưởng rằng cô là thiên kim tiểu thư nhà ai đó đấy, tôi sẽ đi vắng hai ngày, Phong Ấn, cậu dẫn đồng chí nhỏ này đi một vòng làm quen với môi trường của chúng ta đi.”

Mục Phong lại nhìn về phía Lôi Vận Trình: “Có gặp trở ngại hay yêu cầu gì thì cô cứ chủ động đề xuất với cậu ấy, không cần khách sáo đâu.”

Chờ cho đến lúc Mục Phong rời đi, Lôi Vận Trình thở phào một hơi nhẹ nhõm, Phong Ấn hiểu ý cười cười. “Có phải thấy con người của Mục Đoàn trưởng rất tốt?”

Lôi Vận Trình gật gật đầu. “Em nghĩ rằng Đoàn trưởng sẽ là dạng người biến thái như Phương Mặc Dương chứ.”

“Em có từng nghe qua câu nói: Từ bất chướng binh(1).”

(1) Từ bất chướng binh: Ý nói người quá hiền sẽ không thể cầm quân được.

Lôi Vận Trình chớp chớp mắt, “Hay là nham hiểm giống như bố em?”

Phong Ấn nhún vai. “Cũng có thể xem là như vậy, trong cuộc sống chú ấy thật sự là dạng người như thế, nhưng trong trung đoàn của chúng ta, không có ai là dạng người hời hợt, chú ấy có thể lãnh đạo một cả một trung đoàn như thế, em cảm thấy chú ấy có thể sử dụng cách thức vừa rồi được không? Trong công việc tốt nhất em đừng gây ra bất kì sai sót nào, nếu không chú ấy chính là Phương Mặc Dương thứ hai mà em phải đối mặt đó.”

Lôi Vận Trình rút vai lại, ngoan ngoãn gật đầu. “Lời nói của sư huynh nhất định em sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Dáng vẻ nhỏ nhắn này khiến Phong Ấn cảm thấy tay hơi ngứa ngứa, anh rất muốn tiến lên giày vò cô một trận, nhưng lại sợ bị người khác nhìn thấy làm mất đi hình ảnh nên chỉ còn cách giả vờ thành vẻ mặt nghiêm túc. “Gọi anh là Đại đội trưởng, ở đây không phải là trường học của bọn em.” Anh sờ sờ quần hăm trên vai cô: “Đã trao quần hăm đồng chí trung úy.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì nghiêm chỉnh một chút, đừng dùng loại ánh mắt khiến anh muốn ăn em này để nhìn anh.”

Lôi Vận Trình mím môi nhin cười: “Vâng.”

Sau khi chuyển hành lý vào ký túc xá, Phong Ấn dẫn cô đi loanh quanh để làm quen, dường như ai ai thấy cô ánh mắt cũng sáng lên.

“Đừng đắc ý, đây đều là một đám sói, không phải trong quân đội không có phụ nữ, chỉ là ở chỗ bọn anh có rất ít phụ nữ đẹp và mới mẻ mà thôi.” Phong Ấn trao tặng cho cô lời phòng bị trước, chỉ sợ cô không biết tình hình thực tại trong sư đoàn của anh.

Lôi Vận Trình lườm anh, “Ánh mắt bọn họ nhìn em khiến em nhớ đến hôm sinh nhật mười tám tuổi của em, khi lần đầu tiên thấy dáng vẻ của em, anh cũng giống như bọn họ, như sói nhìn thấy con mồi.”

Phong Ấn xấu hổ ho nhẹ. “Đàn ông mà, đều như nhau thôi...”

Lôi Vận Trình làm ra dáng vẻ bất đắc dĩ thở dài. “Haizzz, đau đầu quá, hóa ra giá của em trên thị trường lại đắt đỏ như vậy, nếu anh đối xử với em không tốt, em sẽ... Ồ, chim khôn lựa cành mà đậu.”

Phong Ấn nhìn cô một cái, tán thành gật đầu. “Ừ, ở chỗ anh đàn ông để em lựa chọn rất nhiều, nếu xem nhầm trúng ai anh có thể làm tham mưu cho em.”

Bốn chiếc máy bay chiến đấu gào thét bay qua trên đỉnh đầu của bọn họ, Lôi Vận Trình chỉ vào chiếc máy bay dẫn đầu khiêu khích. “Vậy thì người đó đi.” Phong Ấn chớp chớp mắt. “Ăn cơm trước đã.”

Lôi Vận Trình nhìn vẻ mặt không bình thường của anh, cô bĩu môi, có vậy cũng không vui? Thật sự không nên trêu chọc mà.

Đến giờ hoạt động về tối của club, rốt cuộc Lôi Vận Trình mới biết vì sao biểu cảm trên gương mặt của Phong Ấn lại lạnh như băng như thế. Lục Tự và một vài người cùng lúc bước vào, vừa đứng lúc chạm phải ánh mắt kinh ngạc của Lôi Vận Trình.

Anh ta dừng lại một lúc, cong môi lên, tùy tiện lấy một quyển sách trên giá rồi lập tức bước đến chỗ đối diện với cô ngồi xuống, sau đó chống cằm nhìn cô. “Thấy tôi thì bất ngờ sao em gái niềng răng?”

Lối xưng hô này khiến ánh mắt kinh ngạc ban đầu của Lôi Vận Trình ngay lập tức chuyển thành căm ghét, Lục Tự cười: “Nói sao đi nữa tôi cũng là cấp trên của em, cấp trên hỏi em đó, em phải trả lời.”

Lôi Vận Trình mấp máy môi: “Tôi không biết nên nói gì với anh.”

“Nếu hôm nay tôi không bay, nói không chừng người đi đón em là tôi, em cũng thật là biết chọn ngày.” Lục Tự tiện tay lật sách, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Lôi Vận Trình.

Lôi Vận Trình bị anh ta nhìn chằm chằm thì cực kì không thoải mái, ánh mắt anh ta nhìn cô vô cùng giống lần đầu tiên gặp nhau, ánh mắt mang theo ý tràn ngập hứng thú và tỏ rõ vẻ phải đoạt cho bằng được.

Lôi Vận Trình đóng sách lại, trước khi cô đứng dậy Lục Tự đã vươn tay đặt lên sách của cô. “Tôi dùng mọi cách để được đến đây là vì em, em thấy tôi vất vả như thế, có thể đừng dùng ánh mắt thù địch như vậy nhìn tôi được không?”

Lôi Vận Trình cong môi cười lạnh, liếc nhìn anh ta một cái rồi xoay người rời đi.

Bên ngoài club cô gặp được Phong Ấn, cô cau mày trừng mắt với anh. “Lục Tự không cùng đội với anh à?”

Cô kể chuyện vừa rồi cho Phong Ấn nghe, Phong Ấn cười gượng lắc đầu. “Cậu ấy đùa với em đấy, cậu ấy đến đây là bởi vì có lệnh của cấp trên, hơn nữa là đến sớm hơn em, chỉ có thể nói là hai người rất có duyên.”

“Phong Ấn! Anh đừng nói những lời khiến người khác chán ghét như vậy được không?” Lôi Vận Trình không vui, cô giống như một con sư tử nhỏ nổi giận.

“Có anh ở đây cậu ấy sẽ không làm gì em đâu, tin anh đi.” Lúc nói những lời này, ánh mắt của Phong Ấn đã bắt đầu lưỡng lự. “Người mà em chỉ trên chiếc máy bay lúc chiều chính là cậu ấy, nếu anh mà là tư lệnh của Quân khu, anh sẽ điều cậu ấy đi ngay lập tức.”

Lôi Vận Trình nhìn anh giống như vừa phát hiện ra một đại lục mới, Phong Ấn hơi chột dạ sờ sờ mặt. “Sao nhìn anh dữ vậy?”

Lôi Vận Trình chậm rãi nhồm miệng, vẽ thành một nụ cười xảo quyệt. “Phong Ấn, anh thật sự rất nổi loạn.”

Phong Ấn chắc lưỡi một tiếng, không hề dục dăng mà gõ đầu cô. “Không phân lớn nhỏ!”

Lôi Vận Trình xoa xoa đầu. “Vậy sao anh không nói sớm cho em biết anh ta ở đây?”

“Anh không nói thì sớm muộn gì em cũng biết.”

“...”

Dưới cái nhìn chăm chú như cười như không của cô, Phong Ấn sờ sờ chóp mũi, anh không được tự nhiên day day cổ. “Anh không thích nói về cậu ấy với em, anh chỉ hận không thể để em không quen biết cậu ấy.”

Lôi Vận Trình khẽ nhún mày, Phong Ấn giơ ngón trỏ chạm vào chiếc mũi nhỏ nhắn của cô. “Nghiêm túc một chút.”

“Đau đó!” Cô sờ mũi oán giận, Phong Ấn vừa định mở miệng thì nhìn thấy Lục Tự.

“Đại đội trưởng đang cùng tiểu đồng chí đơn độc trao đổi gì đó?” Lục Tự chế giễu, anh ta đang khoanh tay trước ngực.

Phong Ấn nhanh nhẹn nở một nụ cười: “Muốn nghe không? Hoan nghênh gia nhập.”

Nghe cái gì? Nghe bọn họ liếc mắt đưa tình thế nào à? Lục Tự nở nụ cười lạnh, “Không có hứng thú nhìn hai người tán tỉnh nhau, nhưng mà tôi nhắc nhở cậu nên chú ý cử chỉ của bản thân.”

Lục Tự xoay người bước vào, nụ cười trên mặt Phong Ấn thật sự khiến anh ta cảm thấy chướng mắt.

Vũ khí lớn nhất của người đàn ông này không phải tình cảm của Lôi Vận Trình, mà là sự hiện diện của cậu ta từ thuở nhỏ đến giờ của cô ấy. Ngay cả khoảng thời gian sáu năm trống rỗng của bọn họ cũng đã vô tình

vun vén cho tình cảm và sự ăn ý mà anh ta không thể nào có được, Phong Ấn là mối tình đầu cũng như là sự rung động vẹn nguyên nhất của cô ấy, cô ấy không hề có bất kì thời điểm nào dao động.

Mà anh ta chỉ có thể vì điều đó mà thua cuộc.

...

Cuộc sống ở đây trôi qua với một định luật rất đơn giản nhưng Lôi Vận Trình lại cảm thấy cuộc sống của bản thân ngày càng phong phú, cô học được rất nhiều điều. Trải qua một đợt tập huấn phi hành cơ bản Lôi Vận Trình được bay một mình trên không, cô được sắp xếp đến bay ở đại đội của Phong Ấn.

Trời vẫn chưa sáng, Lôi Vận Trình không ngủ được, cô buộc bản thân phải nằm, đến lúc xuống giường cô mới thay bộ đồng phục phi hành rồi mang theo mũ ngồi xe nhanh nhẹn đến làm thủ tục đăng kí.

Phong Ấn cố ý đi đến vỗ vỗ vai cô. “Lần đầu tiên bay đơn nên căng thẳng à?”

Lôi Vận Trình thành thật gật đầu. “Có chút, cũng giống như lần đầu tiên được sờ máy bay.”

“Ngày thường bay thế nào thì bay giờ bay thế đó.”

Ánh mắt Phong Ấn ra hiệu cho cô vòng ra phía sau máy bay, anh quay đầu nhìn xung quanh, Lôi Vận Trình cảm thấy kỳ lạ nên cũng nhìn xung quanh theo. “Anh đang nhìn gì vậy? O ——”

Khi cô quay đầu lại thì cảm giác được môi đang nóng lên, ánh mắt bỗng nhiên mở to nhìn anh.

Phong Ấn mút nhẹ môi cô, sau đó nhanh chóng rời đi, biểu cảm trên mặt anh vẫn nghiêm túc như vậy, phảng phất cứ như hành động vừa rồi chính là chiến thuật hướng dẫn chứ không phải là một nụ hôn. “Cho em xả sự căng thẳng đấy, đừng làm anh thất vọng, chuẩn bị đăng kí đi.”

Lôi Vận Trình bắt giắc giường môi, “Vâng!”

Mặt trời vẫn chưa lên cao, chân trời vẫn còn nhuộm một màu đỏ như lửa. Phong Ấn đi đến máy bay của anh, Lôi Vận Trình thu hồi tầm mắt đang nhìn anh rồi hít sâu một hơi, đầu ngón tay cô chạm lên môi mình, dường như trên đó còn lưu lại độ ấm của môi anh. Đối với cô đó không chỉ là một nụ hôn, mà là một sự ấm áp.

Lôi Vận Trình mang theo tâm trạng như thế trở về máy bay của mình, bảo dưỡng đã đứng thành hàng chờ đợi. Kỹ Dịch thu lại nụ cười sâu xa trên môi, đứng nghiêm, giơ tay cúi chào.

Lôi Vận Trình chào lại.

Kỹ Dịch hé môi, giọng nói quá lớn khiến cô hoảng sợ. “Đồng chí cơ trưởng! Máy bay đã chuẩn bị xong, xin tiếp nhận!”

“Tiếp nhận máy bay.”

“Vâng!”

Một vài chiến sĩ bảo dưỡng nhanh chóng thả cầu thang mạn(2) xuống, Lôi Vận Trình đội nón bảo hộ trèo lên máy bay ngồi vào khoang điều khiển, Kỹ Dịch cũng đi theo trèo lên cầu thang mạn làm kiểm tra cuối cùng. “Cô là nữ phi công đầu tiên của đội chúng tôi, chúng tôi cũng tin vào cô như đại đội trưởng.”

(2) Cầu thang mạn: Cầu thang nằm bên sườn máy bay

Lôi Vận Trình hơi đỏ mặt, cuối cùng vẫn cảm thấy lời nói của Kỹ Dịch ám chỉ gì đó, không phải là... Vừa rồi ông ta đã thấy gì chứ?

“Tôi không nhìn thấy gì cả, đồng chí phi công, chuẩn bị cất cánh đi.” Kỹ Dịch mỉm cười với cô rồi bước xuống cầu thang mạn.

Cửa buồng lái chậm rãi hạ xuống, Lôi Vận Trình giương môi cười, cài dây nón và đai lưng. “706 đã chuẩn bị xong, đề nghị đẩy ra ngoài.”

Chỉ huy ngồi trên đài quan sát: “Cho phép đẩy ra ngoài.”

Máy bay của Lôi Vận Trình chậm rãi được đẩy ra đường băng đợi lệnh, chiếc máy bay đang đỗ chỉnh tề ngang cô chính là chiếc máy bay của Phong Ấn.

Kênh thông tin truyền đến thanh âm của cổ vấn khí tượng: “Hướng gió nam lệch về tây, tốc độ gió chậm 1 mét/giây, bầu trời trong, không vực Không quân XX có mây trắng, thông báo hoàn tất.”

Cổ vấn Rada tiếp tục đề xuất thông báo: “Trạm rada mặt đất báo cáo, bên trong hành lang phi hành đã thực thi kiểm soát hàng không, không vực mất mẽ, thông báo hoàn tất.”

“705/706 chuẩn bị ổn thỏa, đề nghị cất cánh.”

“705/706 đã rõ.”

Mặt trời mọc, ánh nắng ban mai tươi sáng nhất bỗng chốc bao phủ khắp mọi nơi.

Lôi Vận Trình kéo mặt kính bảo hộ trên mũ xuống, theo bản năng, cô nhìn về phía Phong Ấn, hai người cũng giơ ngón tay cái lên ra hiệu cho nhau, cảm giác khẩn trương vừa nảy của cô bỗng chốc đã biến mất hoàn toàn vào lúc này.

Đây là hình ảnh mà trong lòng cô đã ấp ủ không biết bao nhiêu lần, vì ngày hôm nay cô đã sớm chuẩn bị với dáng vẻ hoàn mỹ nhất để thực hiện ước mơ trong lòng.

Lôi Vận Trình kéo cần điều khiển, đẩy mạnh van hết lực, nới lỏng lực ma sát của bánh xe, máy bay bắt đầu trượt về phía trước, đạt đến tốc độ nhất định mới đưa tay kéo, thu hồi bộ bánh của máy bay.

Hai chiếc máy bay đồng thời gào thét cất cánh bay lên bầu trời.

Chờ cho đến khi bay lên không vực, đóng buồng bánh đáp tiến vào trạng thái phi hành, Phong Ấn mới nghiêng đầu phía sau cánh trái nhìn về phía Lôi Vận Trình, đôi con ngươi ẩn sau lớp kính lọc trở nên thuần thực sâu sắc.

Cuối cùng đã đến ngày này, cô gái ngày hôm đó giờ cao mô hình bảy may chiến đấu tuyên thệ sẽ đích thân điều khiển nó, cuối cùng cô đã thực hiện được lời thề của mình, bao gồm của tình yêu cuồng nhiệt mà cô dành cho anh vẫn như trước.

Bốn năm, lời hẹn ước đã thành hiện thực, đúng như lời cô nói, anh với cô không phải là ảo giác, cô đã dùng bản thân để đặt cược chỉ vì muốn có được tình cảm của anh.

“706 nghe xin trả lời.” Phong Ấn hơi ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, hôm nay bầu trời là anh, Lôi Vận Trình sẽ chỉ là của anh, anh sẽ cố gắng hết sức để đem đến cho cô tất cả những gì cô mong muốn.

“706 đã nghe.”

“Độ cao 9000, tốc độ 800, hướng bay 155.”

“706 đã rõ.” Lôi Vận Trình nghe theo lệnh kéo cần điều khiển, đầu máy bay nhếch lên thành độ dốc, đẩy mạnh van tăng tốc bay lên không trung.

Lục Tự ở phòng chỉ huy, trên mặt không hề có biểu cảm gì nhìn hai đốm sáng trên màn hình, Mục Phong gỡ tai nghe xuống đóng cửa sổ biểu thị trên màn hình. “Quan hệ của Lôi Vận Trình và Phong Ấn khá tốt nhỉ, nghe nói hai nhà đã có quan hệ mấy đời?”

“Quan hệ mấy đời?” Lục Tự mỉm cười, anh ta gật đầu dỗi lòng. “Phong đại đội trưởng và anh trai của Lôi Vận Trình là bạn từ nhỏ.”

“Thanh mai trúc mã à, khó trách ánh mắt Lôi Vận Trình nhìn Phong Ấn lại nhiệt huyết như thế, Phong Ấn cũng rất chiều cô ấy. O? Cháu gái họ ngoại của Ngũ chính ủy không phải là bạn gái của Phong Ấn sao? Thằng nhóc này không sợ bạn gái ghen à?” Mục Phong cười hề hề.

Lục Tự trầm ngâm, “Phong đại đội trưởng là người mà Lôi Vận Trình đã ngưỡng mộ từ nhỏ.”

Mục Phong bưng hiếu gật gật đầu, “Thằng nhóc này số tốt thật đấy, bên cạnh lúc nào cũng có con gái đẹp, Lục Tự, cậu cũng nên lo lắng cho chuyện cá nhân mình đi chứ?”

Lục Tự nhếch môi, “Từ từ sẽ đến thôi.”

“705 gọi 01, đã đến không vực diễn tập, phát hiện mục tiêu, đề nghị tấn công.” Thanh âm Phong Ấn truyền đến từ tai nghe.

Mục Phong nhìn màn hình, mở microphone ra. “705, có thể tấn công.”

“705 đã rõ.” Phong Ấn đổi kênh, “706 nghe xin trả lời.”

“706 đã nghe.”

“Tên lửa từ xa KX2, chuẩn bị ba mươi giây.”

“706 đã rõ, mục tiêu đã định, tên lửa từ xa KX2 đã chuẩn bị ổn thỏa, đề nghị phóng ra.” Lôi Vận Trình mở nắp an toàn, ngón tay cô đặt lên nút khởi động.

“Có thể phóng ra.”

Lôi Vận Trình ấn xuống nút khởi động, cùng lúc đó ở phòng chỉ huy, Mục Phong nhìn số liệu trên màn hình hiển thị đã nhắm trúng mục tiêu bèn cười rộ lên, lấy ly nước trên bàn uống một hớp. “Lôi Vận Trình này không tệ nha, nhìn yếu đuối nhưng thực sự là một cô gái cay xè đây, cậu có thể cân nhắc được rồi đó, nước phù sa không dành cho tá điền bên ngoài.”

“Mục Đoàn trưởng cứ nói đùa, Phong đại đội trưởng quản lý cô em gái này rất chặt.” Lục Tự giương môi nở một nụ cười khó hiểu, nhưng lại mang theo một chút sự đau khổ không dễ phát hiện.

Mục Phong vung tay, “Quản lý chặt nhưng không phải là không ăn được, nếu thật sự không được thì cứ nói, tôi sẽ giúp cậu, đây là lệnh, cậu ấy có thể không nghe sao?”

Lục Tự nghiêm mặt, “Vây... Cảm ơn Mục Đoàn trưởng.”

32. , Chương 37

Chương 37. Chuyển biến

Việc Hướng Bắc Ninh rất ưu tú mọi người đã biết từ trước, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận định cậu ấy là mẫu người không hề đơn giản, vì thế cậu ấy được sắp xếp đến đại đội phi hành số hai của Lục Tự.

Ở trung đoàn hai, Lôi Vận Trình ngày càng trở thành nhân vật trung tâm khi cô luôn thu hút được ánh mắt của mọi người, có thêm hai thành viên tiềm năng như thế khiến cuộc sống của Đoàn trưởng Mục Phong càng thêm tươi đẹp.

“Ba tháng sau sẽ có đợt diễn tập, trung đoàn hai sẽ cử ra tám phi công để tham dự.” Mục Phong đang cập tư liệu liên quan trước đèn chiếu để truyền đạt cho mọi người. “Mỗi một lần là bốn đấu bốn, người thua cuộc sẽ trực tiếp rời khỏi trận đấu, đối với sư đoàn, những cái tên được xác định sẽ có mặt trong cuộc diễn tập lần này cũng không nói lên điều gì cả, bây giờ, trước tiên tôi sẽ tạm thời sắp xếp diễn tập thử một lần, để xem thành tích diễn tập thử này như thế nào rồi mới quyết định tám người tham gia. Đại đội ba có nhiệm vụ khác nên không tham gia đợt diễn tập lần này, cho nên chỉ có thể lựa chọn thành viên từ đại đội một và hai, Phong đại đội trưởng, Lục đại đội trưởng.”

“Có!” Phong Ấn và Lục Tự đồng thời đứng lên.

Mục Phong đưa hai xấp văn kiện phân phát cho hai người. “Đây là tư liệu cụ thể, hai cậu cầm lấy rồi xem, thời gian diễn tập thử là nửa tháng sau, kế hoạch tác chiến tôi sẽ không hỏi, tôi chỉ cần nhìn kết quả thôi.”

“Vâng!”

Lục Tự cầm lấy tư liệu rồi lật vài trang xem, anh ta đưa mắt liếc nhìn Phong Ấn một cái. “Phong đại đội trưởng, xin nường tay.”

Làm sao Phong Ấn không nhận ra vẻ khiêu khích trong ánh mắt anh ta cơ chứ, nhưng anh cũng bắt đầu âm thầm chờ đợi cuộc đối đầu nửa tháng sau. Anh nhếch môi, không hề che giấu biểu hiện chờ đợi của mình: “Không dám, dường như đã rất lâu rồi chúng ta không thử sức, tôi thật sự rất chờ mong.”

Ý chí chiến đấu tràn đầy của hai người bọn họ khiến Mục Phong cực kì hưng phấn. “Hướng Bắc Ninh và Lôi Vận Trình cũng sẽ tham gia, để rèn luyện bản thân, hai vị đại đội trưởng đừng xem thường năng lực của hai người bọn họ.”

...

Khi Lôi Vận Trình biết mình cũng nhận được nhiệm vụ tham gia diễn tập cô liền nhảy cẫng lên phấn khởi. “Tôi được tham gia!”

“Ngồi xuống! Tôi chưa nói hết mà.” Trong đoàn người ngồi họp của đại đội, Phong Ấn trừng mắt nhìn Lôi Vận Trình, anh nhỏ giọng khiển trách. Lôi Vận Trình thề lưỡi, ngoan ngoãn ngồi về vị trí của mình.

“Cuộc diễn tập đối đầu thử lần này, vị trí máy bay chỉ huy và hỗ trợ sẽ không thay đổi, 706 vẫn là máy bay hỗ trợ của tôi như trước, từng thành viên trong đội phải nhắm vào nhược điểm của bản thân để tự mình tiến hành tăng cường huấn luyện.” Phong Ấn khép tài liệu kế hoạch lại, “Tuy rằng chúng ta và đối phương đã quá quen thuộc nhau nhưng cũng không thể khinh địch được, trước khi đến trung đoàn của chúng ta, Lục đại đội trưởng là con át chủ bài của sư đoàn X.”

“Nhưng ở đây là trung đoàn hai, hạng nhất là đại đội một của chúng ta.” Có người phụ họa.

Phong Ấn hơi nhếch môi, một loại tràn ngập tự tin về tài năng tiềm ẩn bỗng chốc biểu lộ ra ngoài, khiến người nhìn như Lôi Vận Trình ngẩn ngơ say đắm một lúc.

Danh sách tham gia diễn tập thử được công bố, không có gì bất ngờ, cái tên Lôi Vận Trình nghiêm nhiên giành được một vị trí ở mặt trên. “Có vấn đề gì không?” Phong Ấn hỏi.

“Không có! Tôi cam đoan sẽ không để đại đội trưởng mất mặt!” Lôi Vận Trình nghiêm người cúi chào, trong ánh mắt cô tràn ngập vẻ hân hoan chiến đấu của một quân nhân.

Cuộc huấn luyện trước đợt diễn tập thử ngay lập tức được bắt đầu, trong đó đương nhiên cũng bao gồm cả huấn luyện thể lực, sinh lực của toàn trung đoàn dường như đều tập trung cho cuộc chuẩn bị diễn tập thử lần này.

Ở độ cao mấy nghìn mét, một đoàn máy bay chiến đấu F-8 bay qua với tốc độ cực nhanh, lúc máy bay chiến đấu gần như đã tóm được kẻ địch thì bỗng nhiên chỉ ập vào khoảng không, tiếp theo đó là động tác nhào ngang đẹp mắt, lệch khỏi hướng bay dự kiến ban đầu thoát ra ngoài.

Mục tiêu trốn thoát, Lôi Vận Trình nhú mày.

“Phía trên, 706.” Phong Ấn nhắc nhở cô.

Lôi Vận Trình ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Phong Ấn đã ở trên đỉnh đầu cô không biết tự bao giờ.

“Quá nhanh, tôi không đuổi kịp.”

Thanh âm thất thủ của cô truyền đến, Phong Ấn trầm ngâm một lúc. “Tôi sẽ làm mẫu cho đồng chí một lần nữa, 706, một lần cuối cùng, nếu tôi vẫn không thấy được sự tiến bộ, tôi buộc phải hủy bỏ tư cách diễn tập thử lần này của đồng chí.”

Quá tuyệt tình mà, Lôi Vận Trình chu miệng. “706 đã rõ.”

Huấn luyện cùng với Phong Ấn, Lôi Vận Trình mới cảm nhận được bản thân giống như một đứa bé vừa chào đời, ngay cả khi Phong Ấn lè mề, cô cũng không cách nào đuổi kịp theo anh.

Khi hệ thống máy bay thông báo cô đã bị bao vây, Lôi Vận Trình không thể không khâm phục kỹ thuật phi hành của Phong Ấn, cô phục anh sát đất.

“706, hãy tin vào bản thân.” Phong Ấn cổ vũ cô đúng lúc. “Mở to mắt một chút, giữ chặt lấy nó, không để nó chạy thoát.”

“706 đã rõ.” Lôi Vận Trình hít sâu, ánh mắt cô nhanh chóng nhìn chằm chằm vào con số 705 ở phần đuôi, sau đó cô đẩy mạnh van tăng lực.”

Phong Ấn quay đầu nhìn cô một lần, sau đó vượt ngang lần thứ hai, không phóng ra? Anh điều khiển máy bay cấp tốc lao vút lên mấy nghìn mét. Lôi Vận Trình vẫn bám sát anh như trước, trong lòng anh chỉ âm thầm nói: Đã biết em sẽ như vậy.

Hệ thống vừa thông báo có khả năng sắp bị phong tỏa, trong lòng Phong Ấn vừa nhẩm tính, anh sửa lại góc độ rồi lao xuống mặt đất. Lôi Vận Trình không có sự lựa chọn nào khác mà lao xuống theo anh, hơn nữa tốc độ đuổi theo anh của cô càng lúc càng nhanh. Cô đổ mồ hôi, bàn tay nắm chặt cần điều khiển.

“706, nếu có vấn đề thì có thể báo cáo bất kì lúc nào.” Phong Ấn hơi lo lắng, động tác như thế khiến cho cột sống phải chịu đựng áp lực G(1) gấp mấy lần, lực thắng tay và bánh lái cũng sẽ nặng như một quả cầu sắt, những điều đó đối với một phi công nữ thì cần thiết phải có một thân thể vô cùng khỏe và tố chất cực kì tài năng mới có thể chịu đựng được.

(1) G: Gia tốc là đại lượng vật lý đặc trưng cho sự thay đổi của vận tốc theo thời gian. Nó là một trong những đại lượng cơ bản dùng để mô tả chuyển động. Cũng như vận tốc, gia tốc là đại lượng hữu hướng (vector).

“706 tất cả đều bình thường.”

Phong Ấn bay đến độ cao nhất định, Lôi Vận Trình vẫn bám sát theo anh không tha, vừa điều chỉnh lại tốc độ bay bình ổn thì hệ thống liền nhấp nháy ngọn đèn màu đỏ, thông báo anh đã bị bao vây, Phong Ấn không khỏi bật cười, “Nắm bắt thời gian tốt lắm.” Tốt đến mức khiến anh ngạc nhiên.

Lôi Vận Trình kéo kính che mặt xuống thở phào một hơi, “Đừng quá xem thường tôi.”

Phong Ấn cười khê, “01, 705 đề nghị diễn lại.”

Phòng quan sát chỉ huy: “Có thể diễn lại.”

...

Cầu thang mạn hạ xuống, bảo dưỡng Kỹ Dịch với nụ cười dịu dàng bước lên: “Thế nào?”

Lôi Vận Trình tháo mũ bảo hộ xuống, “Máy bay thì không có vấn đề gì, động lực rất mạnh, nhưng mà đại đội trưởng thật sự là rất đả kích sự tự tin của người khác.”

Kỹ Dịch cười rộ lên. “Cô có chuyên môn.”

Lôi Vận Trình gật gật đầu: “Áp lực quá lớn.”

Phong Ấn chờ Lôi Vận Trình mang mũ bảo hộ đến, anh giơ ngón cái lên với cô, Lôi Vận Trình nhếch môi đầy kiêu ngạo. “Sẽ không hủy bỏ tư cách của em chứ?”

“Mục đoàn chỉ đích danh muốn rèn luyện em, anh nào dám hủy bỏ.”

Lôi Vận Trình chớp chớp mắt, sau đó gương mặt lại phồng lên, “Anh đừng làm em sợ!”

Đến tối, Lôi Vận Trình bị Phong Ấn kéo đến một căn phòng không có người, cửa vừa đóng lại anh liền xoa người ôm lấy cô rồi bắt đầu hôn, môi anh phủ lên môi cô hôn cuồng nhiệt. “Đây là phần thưởng dành cho biểu hiện xuất sắc mà em đã thể hiện hôm nay, đủ chưa?”

“Vẫn còn ít quá.” Lôi Vận Trình ghé sát vào người anh, kéo cổ anh xuống hôn thắm thiết.

Kiểu yêu đương vùng trộm cuồng nhiệt này dường như luôn luôn khiến ngọn lửa dục vọng của hai người cuộn trào, làm họ khó chịu không ngừng, nhất là Phong Ấn, Tiểu Trình Trình thơm ngon như thế mà anh lại không thể ăn được, anh kiềm chế đến mức thân thể phát đau.

“Ngày mai cuối tuần rồi, Trình Trình, chúng ta ra ngoài đi...” Phong Ấn vùi đầu vào gáy cô, giọng nói khàn khàn, hơi thở nóng rực phả trên da cô.

Nhưng mà Mục Phong lại tăng lịch huấn luyện khiến bọn họ không thể không tiếp tục nhẫn nại.

“Mục đoàn, chú thật sự sẽ lấy mạng cháu đó.” Tay Phong Ấn che phủ ánh mắt không kìm được mà kêu gào, Mục Phong lại không hiểu gì hết.

Lôi Vận Trình cúi đầu cười trộm không ngừng. “Nhịn thêm chút nữa đi.”

...

Do tình hình thời tiết nên kế hoạch phi hành ban đầu bị hủy bỏ và sửa thành buổi huấn luyện trong bể bơi. Quân y hàng không cầm một cây thước bản nhỏ và một chiếc đồng hồ dạy học trên bờ, các phi công phải dựa theo quy định bơi liên tục trong hồ bơi, không có sự đồng ý thì tuyệt đối không được dừng lại. Bơi lội là sở trường của Lôi Vận Trình, nhưng bơi không ngừng như thế này thì thể lực của cô cũng cạn kiệt.

“Lôi Vận Trình, kiên trì một chút! Không thể dừng lại.”

Quân y hàng không gõ gõ vào mũ bơi của cô thúc giục, Lôi Vận Trình hít thật sâu, cắn răng kiên trì.

...

Dừng! Nghỉ ngơi ba mươi phút, sau đó sẽ tiến hành mục kế tiếp.” Quân y hàng không nhấn nhủ một tiếng rồi tạm thời rời đi.

Lôi Vận Trình thử vài lần cũng không thể nào trèo lên bờ được, cuối cùng cô cũng bỏ cuộc, nửa dựa vào ven bờ thở gấp. Phong Ấn bơi đến, cánh tay chống người bật ngồi lên cạnh ao, anh với tay kéo khăn choàng lên người. “Không tới à? Có cần anh kéo em không?”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt chế giễu của anh, cô hừ một tiếng, cô dùng sức bật nhảy khỏi nước, nhưng do chân cô vẫn đắm nước nên lại sợ ý trượt rồi ngã vào trong hồ bơi một lần nữa, nước bắn tung tóe. Vốn dĩ Phong Ấn muốn kéo cô lên theo phản xạ tự nhiên nhưng anh lại bị cô kéo xuống nước theo.

Phong Ấn đỡ cả người đang chật vật trong nước của cô lên bờ, sau đó chỉ nghe được tiếng mọi người reo hò vui vẻ vì người khác gặp họa, hơn nữa còn có người trêu chọc.

“Lôi Vận Trình, đừng gượng gượng, đạt được đến trình độ này của em thôi đã là rất giỏi rồi đó.”

“Cuối cùng cũng là phụ nữ thôi, thể lực kém hơn đàn ông cũng là đạo lý bình thường, bảo Quân y soạn kế hoạch huấn luyện một mình cho em đi.”

Hướng Bắc Ninh cũng cười, sau khi Lôi Vận Trình lên bờ thì nhận lấy chiếc khăn lông rồi giương mặt lên với mọi người ra dáng chẳng thêm quan tâm. “Không cần phải làm ra vẻ đặc biệt hơn người khác.”

Từ lúc ở Học viện Phi hành, cô đã không biết cái gì được gọi là phương thức huấn luyện dành cho quân nhân nữ, đàn ông có thể làm được cô cũng có thể, cho dù là cô cần phải nỗ lực hơn đàn ông gấp vài lần.

Trong nhóm, cô là người phụ nữ duy nhất, thân thể mảnh mai đứng trong một tốp đàn ông khiến cô vô cùng nổi bật. Áo tắm màu xanh lam khiến dáng người cô gần như lộ rõ ra ngoài, bắp vai mềm mại và khuôn ngực tròn trịa phồng lên, bờ eo thon thả, còn có đôi chân dài nhỏ nhắn cực kì cân xứng kia... Phong Ấn hít mắt nhìn một lúc, càng nhìn anh càng thấy thân thể mình khô nóng.

Anh ngâm mình trong nước một lúc để trấn tĩnh bản thân, cuối cùng vẫn trèo lên đi đến cạnh bàn cầm ly nước lên tu vài hơi.

Ai cũng có miệng lưỡi sắc như dao, Lôi Vận Trình miệng lưỡi tinh ranh mà vẫn bị chèn ép nên trong lòng rất bất mãn, cô cũng chạy đến uống nước. Phong Ấn nhìn đôi môi nhỏ nhắn của cô vênh lên thì không nhịn được mà bật cười, khiến Lôi Vận Trình càng thêm bực bội. “Anh cũng không giúp em!”

“Anh giúp bọn họ hay là nên giúp em đây?” Phong Ấn buông lỏng người. “Anh cũng cảm thấy nên lập một kế hoạch huấn luyện riêng biệt cho một mình em.”

Lôi Vận Trình len lén nện anh một đấm: “Anh cũng xem thường em à?”

“Không phải là xem thường, mà là tố chất cơ thể nam và nữ trời sinh đã có sự khác biệt, có một vài vấn đề em có rèn luyện thể nào cũng không thể so sánh với đàn ông được.” Phong Ấn nói với dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, ánh mắt anh lại không thể không chế được mà di chuyển.

Lôi Vận Trình phát hiện, cô tò mò thò đầu theo dõi anh. “Anh sao thể đồng chí đại đội trưởng?”

“Không sao cả.” Phong Ấn xoay người ngồi lên ghế, chiếc khăn lông hiển nhiên phủ lên cả thân dưới anh, anh ngửa đầu tu thêm mấy hớp nước.

“Vừa vận động xong anh uống nhiều nước như vậy để làm gì?” Lôi Vận Trình vòng đến trước mặt anh, khom người quan sát anh cẩn thận, cuối cùng cô phát hiện ánh mắt anh dường như đang nhấp nháy. “Sao anh lại không dám nhìn em vậy?”

Cô không hề chú ý là từ cổ áo tắm, hai gò ngực trắng nõn mềm mại gần như đã hoàn toàn phơi bày trước tầm mắt của Phong Ấn, điều đó khiến đầu óc anh nổ vang ầm ầm, bộ phận nào đó trên cơ thể lẳng lặng thức tỉnh, anh bất đắc dĩ cúi đầu day huyệt thái dương. “Em tránh xa anh ra một chút.”

Làm sao Lôi Vận Trình có thể hiểu được tâm tư của anh, cô ngồm xồm xuống ngửa đầu lên, vẻ mặt vô cùng căng thẳng. “Có phải anh không thoải mái ở đâu không? Có muốn gọi Quân y đến không?”

Phong Ấn cắn răng, cô gái này chẳng lẽ không biết ở góc độ này anh sẽ càng thấy rõ hay sao? “Gọi Quân y đến cũng vô dụng thôi, anh ta không điều trị được.”

Lôi Vận Trình không hề phát hiện ra điều gì, cô cau mày. “Rốt cuộc anh bị gì?”

Phong Ấn thở dài, anh giương mắt nhìn cô, độ sáng trong ánh mắt của anh khiến trái tim ngốc nghếch của Lôi Vận Trình đập mạnh. “Ngoan, cách xa anh ra một chút, để anh bình tĩnh một lúc đã.”

Lúc anh nói chuyện, tay dùng sức nắm lấy chiếc khăn lông phủ lên che lên thân dưới, bỗng nhiên Lôi Vận Trình vươn tay sờ bụng anh. “Có phải anh đau bụng không?”

“Khụ...”

Phong Ấn thở gấp một hơi, anh nhìn mọi người đang tụ tập đùa giỡn tán dóc phía sau lưng cô, sau đó anh hơi cúi đầu ghé sát cô, nhỏ giọng nói: “Tay chuyển xuống chút nữa.”

“Hả?” Lôi Vận Trình vô thức làm theo, nhưng vẫn chưa kịp nghĩ gì đã chạm đến một vật gì đó cứng ngắt, cách một lớp quần bơi, độ nóng như lửa của nó vẫn có thể truyền đến lòng bàn tay cô. Chờ cho đến lúc ý thức được thứ nóng rực đó là gì thì cô đã rút tay về, gương mặt nhỏ nhắn lập tức ửng đỏ.

Phong Ấn thấy dáng vẻ lúng túng của cô thì khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười mờ ám, “Anh thật sự hy vọng bây giờ chúng ta đang ở bể bơi nhà anh, anh sẽ không cần phải vất vả như vậy...”

Bất luận là ánh mắt hay lời nói của anh đều đã ám chỉ quá mức rõ ràng, trái tim Lôi Vận Trình đập thình thịch, cô nhanh nhẹn kéo khăn trùm kín người, nói dối một câu: “Lưu manh! Động dục cũng không nhìn chỗ.”

Buổi huấn luyện kết thúc, Lôi Vận Trình tắm rửa xong đi ra thì thấy Phong Ấn đã đứng phía trước chờ cô tự bao giờ.

“Có chỉ thị gì sao?”

Nhân lúc bốn phía không có người, anh giơ tay xoa xoa gương mặt hồng hào nhỏ nhắn của cô. “Rất mong em cuối tuần này cho anh một buổi hẹn?”

Lôi Vận Trình nhướn miệng cười. “Mục đoàn đâu?”

“Ngày hôm qua anh đã hỏi rồi, cuối tuần này chắc chắn được nghỉ.” Phong Ấn vỗ vỗ ngực khẳng định chắc nịch.

***

Đây là lần đầu tiên cô ra ngoài kể từ khi được phân đến trung đoàn hai, cuối tuần, ánh mặt trời chói chang là ngày rất thích hợp để hẹn hò. Phong Ấn có việc bận đột xuất nên phải đến muộn một tý, Lôi Vận Trình quyết định mua vé xem phim trước đợi anh, nhưng mà đến giữa trưa cô lại nhận được điện thoại của Phong Ấn.

“Trong trung đoàn có việc, anh không biết khi nào xong, em có muốn về trước để lần sau chúng ta đến xem hay không?”

“VẬY Ạ?” Lôi Vận Trình hơi thất vọng. “Vé cũng mua rồi, chỉ một giờ nữa là công chiếu, thật là tiếc mà.”

Bên kia điện thoại, Phong Ấn vẫn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cau mày của cô, ngón tay anh chậm rãi lướt qua điện thoại như cách một sóng điện có thể vuốt ve mi tâm của cô. “VẬY em xem trước đi, về kể lại cho anh nghe.”

“Ừ! VẬY anh làm việc đi, cúp máy đó.”

“Chờ chút, Trình Trình.” Phong Ấn gọi cô, anh dừng lại một chút. “Thật sự xin lỗi, lần sau nhất định sẽ đi với em.”

Lôi Vận Trình bật cười. “Còn phải bù đắp thêm một nụ hôn nóng bỏng nữa đó nha.”

Phong Ấn cười khẽ, “Được, về sớm một chút, đừng chỉ lo đi chơi ở bên ngoài.”

“Biết rồi, em cũng không phải là con nít.”

Dập điện thoại, Lôi Vận Trình vẫy vẫy hai vé xem phim trong tay, lần hẹn họ đầu tiên sau khi hai người chính thức yêu đương lại bị hẫng như thế.

Xem phim xong, thời gian vẫn còn sớm, vì khó có được cơ hội đi ra ngoài nên cô định mua một ít đồ cho cả hai mới trở về.

Nhưng mà không lâu sau, cô nhanh chóng bắt đầu hối hận với quyết định này của bản thân.

Phong Ấn vốn dĩ nên ở trung đoàn, giây phút này đang đứng đối diện bên đường đưa lưng về phía cô, mà người kia đang đứng đối mặt với anh rõ ràng là Hạ Viêm Lương...

33. , Chương 38

Chương 38. Lúng túng hoảng sợ

Ánh mặt trời rất chói chang, ly kem trong tay Lôi Vận Trình đã tan và chảy khắp lòng bàn tay cô. Trái tim cô đập thành thịch vì bất an, không biết vì sao Hạ Viêm Lương lại xuất hiện ở đây.

Đèn đã chuyển sang xanh, dòng xe ô tô đang chờ tín hiệu đèn lần bánh, tầm nhìn của cô được mở rộng, lúc Lôi Vận Trình nhìn thấy một cô bé nhỏ nín lấy quần của Phong Ấn thì đồng tử của cô chợt co rút, trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đó là một cô bé khoảng chừng năm sáu tuổi, vô cùng thân mật nín lấy quần Phong Ấn cố gắng gây sự chú ý cho anh, vì vẫn không đạt được mục đích nên cô bé lại chuyển sang kéo tay anh.

Phong Ấn và Hạ Viêm Lương dường như đang bàn luận về vấn đề gì đó, không hề chú ý đến bé gái kia.

Lôi Vận Trình cắn môi, cô không tài nào dời tầm mắt khỏi cô bé kia. Cô chỉ có thể đứng ngơ ngác tại chỗ nhìn ba người, mãi cho đến khi Hạ Viêm Lương phát hiện ra cô.

Ngay lập tức Lôi Vận Trình lui về sau nửa bước theo bản năng, mà Hạ Viêm Lương lại vô cùng thản nhiên tiếp tục trò chuyện với Phong Ấn.

Cô biết bản thân nên đi đến phía trước hỏi rõ ràng mọi việc, bước đi dưới chân của cô cứ ngập ngừng, ánh mắt lại dán lên người cô bé kia, trong lòng dâng lên một sự sợ hãi mơ hồ không hiểu rõ.

Trong lúc còn đang do dự, dường như Hạ Viêm Lương phải rời đi, mà cô bé kia lại rất không muốn, cô bé nắm chặt lấy tay Phong Ấn không buông. Phong Ấn khom người xoa xoa đầu cô bé rồi nói gì đó mà Lôi Vận Trình không biết được, động tác rất dịu dàng nhưng đáng tiếc là cô không nhìn được vẻ mặt của anh. Cô bé kia gật gật đầu chạy đến bên Hạ Viêm Lương, trước khi lên xe vẫn không quên vẫy vẫy tay chào tạm biệt Phong Ấn.

Trước khi đi, Hạ Viêm Lương liếc mắt nhìn Lôi Vận Trình, trên mặt cô ta không có bất kì biểu cảm nào, ánh mắt trông rất dữ tợn.

Lôi Vận Trình nép người vào sau trạm điện thoại, cô buông những túi hàng vừa mua được xuống, lấy điện thoại di động trong túi xách ra, ngón tay run rẩy ấn gọi đến số điện thoại của anh. Người bên kia nhận cuộc gọi ngay lập tức.

“Trình Trình? Em xem phim rồi à?” Trong giọng nói của anh không nghe được bất kì điều gì khác lạ.

“Xem xong rồi, em đang dạo phố.” Lôi Vận Trình mấp máy môi, cô thử hỏi thăm dò anh: “Anh đang ở đâu vậy?”

Phong Ấn rít vài hơi thuốc: “Vừa đến chỗ của Ngũ chính ủy và làm vài việc cho chú ấy, chú ấy bảo anh đi trước, bây giờ anh đang ở đường Văn Viễn, em ở đâu? Anh đến đón em rồi mình cùng về.”

“Em cũng đang ở đường Văn Viễn, anh ở đâu, em đi tìm anh là được.” Lôi Vận Trình cắn môi, cô nhìn ly kem đã tan, nước kem chảy khắp lòng bàn tay mình, trong đầu cô trống rỗng.

Ngắt điện thoại, Lôi Vận Trình vẫn nép sau trạm điện thoại công cộng, xuyên qua lớp cửa kính mờ mờ, cô nhìn bóng dáng của anh, trong lòng nhắm tính thời gian. Phong Ấn vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích, thân hình cao to của anh dựa vào hàng rào chắn ven đường lẳng lặng chờ cô. Anh không ngừng hút thuốc, mãi cho đến khi hút hết cả gói mới dừng lại, anh giơ tay lên, hộp thuốc lá bay vút lên rồi rơi chính xác vào thùng rác.

Không thể không thừa nhận rằng Phong Ấn bây giờ càng mê người hơn rất nhiều so với vài năm trước, thời gian trôi đi, để lại trên người anh một sự tự tin và chín chắn đặc biệt ở người đàn ông. Làm nhiệm vụ phi hành máy bay hỗ trợ cho Phong Ấn thật ra có áp lực rất lớn, yêu cầu của Phong Ấn rất hà khắc và nghiêm ngặt, không hề vì mối quan hệ riêng của hai người mà lơ đãng và thiên vị cô, Lôi Vận Trình phát hiện, bản thân cô đang càng ngày càng bị hấp dẫn bởi sự nghiêm khắc của anh.

Trong toàn bộ quá trình chờ đợi trong lòng cô đều hoảng sợ, bởi vì Hạ Viêm Lương kia không biết ở đâu xuất hiện, bởi vì cô bé đó, càng bởi vì cô không thể nào phân biệt được trong lời nói của anh, đâu là thật, đâu là giả. Cảnh tượng vừa rồi bỗng nhiên khiến cô nhớ đến con người rất quan trọng nhưng lại luôn luôn bị cô bỏ quên, tuy rằng cô không muốn thừa nhận điều này, nhưng sự tồn tại của Hạ Viêm Lương giống như một rễ cây đang ươm mầm phát triển mạnh mẽ trong lòng cô.

Lúc Lôi Vận Trình xách theo một đồng tử đồ lớn xuất hiện trước mặt Phong Ấn, anh nhạy cảm phát hiện trong nụ cười của cô hiện rõ sự miễn cưỡng. Chờ sau khi lên xe, Phong Ấn thấy cô không thắt dây an toàn, anh đành phải nghiêng người kéo dây thắt lại cho cô, sau đó lại thuận thế nhấc cằm cô lên. “Sao thế em? Tâm trạng không tốt à?”

Lôi Vận Trình nhìn người đàn ông trước mắt, ánh mắt và cả vẻ mặt anh đều không có gì khác thường, phẳng phất cứ như cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt cô chỉ là ảo giác. “Em cũng không biết nữa, đầu hơi

bị choáng, có vài chuyện khiến em rất bức bối.”

Phong Ấn cười khế, nháy mắt mờ ám với cô. “Mang thai?”

“Em có kiến thức, đã làm rồi mới có thể mang thai.”

Môi Lôi Vận Trình giật nhẹ, sau đó lại bị tay anh chặn lại. “Cười khó xem quá, có phải đang ám chỉ anh nên làm cái gì đó với em không?” Phong Ấn nhìn đồng hồ, “Vẫn còn thời gian, chúng ta tìm một nơi tiếp tục việc mà hôm trước còn bỏ dở đi.”

Khóe môi anh giương lên thành một nụ cười mờ ám, trong con ngươi đen lóe lên một thứ ánh sáng mê hoặc.

Lôi Vận Trình hơi cúi đầu, bàn tay đặt sát mép đùi cô âm thầm nắm chặt trang phục. “Nếu như có thật thì làm sao đây? Xóa sạch được không?”

Phong Ấn không kiềm được mà bật cười, kéo đầu cô dựa vào ngực mình. “Cô bé ngốc, đừng đùa với anh, bây giờ là giai đoạn quan trọng trong sự nghiệp của em, anh sẽ không để em mang thai.”

Bỗng chốc Lôi Vận Trình ngẩng đầu lên. “Anh không thích có con sao?”

Nụ cười của Phong Ấn hơi cứng lại, con ngươi đen láy của anh rũ xuống, nghiêm túc nhìn cô. “Đứa bé là kết tinh tình yêu của hai người, là minh chứng để tình yêu tiếp diễn, bố anh nói, ngoại trừ mẹ anh ra, anh là tài sản quan trọng nhất trên đời của ông ấy, nếu anh có con, anh nghĩ anh sẽ rất mệt mỏi.”

“Tại sao?” Lôi Vận Trình truy vấn, giống như đang muốn tìm kiếm điều gì đó từ mắt anh.

Phong Ấn vỗ nhẹ vào đầu cô. “Phải chia tình cảm thành hai phần, anh sợ em cảm thấy cô đơn, anh sẽ không có đủ thời gian để đồng thời yêu cả hai, mà nếu như đã không thể dành thời gian cho con, vậy thì tại sao anh lại muốn nó đến thế giới vào thời điểm này cơ chứ?”

Mỗi một chữ trong câu nói của anh, đều khiến vành mắt Lôi Vận Trình dần dần đỏ lên, “Phong Ấn, em... Em không thoải mái, em muốn nôn.”

Phong Ấn nhíu mày, sờ trán của cô, “Sao thế này? Em cảm thấy không thoải mái ở đâu?”

“Rất mệt, muốn nôn.” Lôi Vận Trình mệt mỏi dựa vào ghế ngồi.

“Chúng ta về trước đi.” Phong Ấn khởi động xe, vẻ mặt lo lắng. “Có phải ăn nhầm thức ăn hỏng không?”

Lôi Vận Trình lắc đầu, không muốn nói chuyện. Phong Ấn nghĩ là cô khó chịu, nên không tiếp tục hỏi nữa.

...

Sau khi trở về quân đội ngày hôm đó Lôi Vận Trình bị bệnh, trải qua cuộc kiểm tra tổng quát, Quân y hàng không nói cô chỉ bị cảm nắng rồi kê đơn thuốc cho cô.

Vừa mở mắt trời đã sáng trưng, Lôi Vận Trình rụt người trên giường ngơ ngác nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong đầu cô cứ vô thức tua lại cảnh tượng đó, thêm vào lời nói của Phong Ấn, lại càng khiến đầu óc cô hỗn loạn hơn.

Bên ngoài bãi tập.

Kỷ Dịch chui ra khỏi bụng máy bay, bất ngờ nhìn thấy Lôi Vận Trình đang đứng bên cạnh ngửa đầu lên trời không biết đang nhìn gì. Ông ta cởi bao tay ra, phui phui bụi trên bộ đồng phục, “Làm gì đó đồng chí cơ trưởng? Thân thể đã khá hơn chút nào chưa?”

Lôi Vận Trình gật gật đầu: “Bỗng nhiên cảm thấy máy bay thật lớn, nhưng một người có thể điều khiển nó bay lên trời, còn có thể thực hiện bay theo nhiều độ cao như vậy, thật sự rất thần kỳ.”

Kỷ Dịch cười rộ lên. “Bệnh rồi mơ hồ hả cô bé? Giọng điệu của cô khiến tôi nhớ lại con gái của tôi, nó cũng đã từng nói như cô.”

Lôi Vận Trình thu hồi ánh mắt, cô nghiêng đầu nhìn Kỷ Dịch. “Con gái của chú bao nhiêu tuổi?”

“Nhỏ hơn cô vài tuổi, bây giờ vẫn còn đến trường.” Kỷ Dịch tháo mũ xuống, ánh mắt ông trở nên dịu dàng, trong ánh mắt đó hiện lên một thứ ánh sáng hạnh phúc. “Ước mơ từ lúc còn bé của con nhóc đó là thiết kế máy bay, còn muốn tự mình điều khiển nó, ha ha, thật đúng là ước mơ, ước mơ xa vời không với tới.”

Lôi Vận Trình cũng cười, “Lúc nhỏ cháu cũng có ước mơ, được bay lên trời cùng với một người.”

Kỷ Dịch nhếch môi: “Phong đại đội trưởng?”

Trên mặt Lôi Vận Trình ửng đỏ, cô vươn tay vuốt chiếc máy bay của mình. “Thật sự là rất nông cạn đúng không? Khi đó nguyên nhân cháu đến Học viện Phi hành cũng chính là vì điều này, về sau mới chính thức bị phi hành cuốn hút.”

Kỷ Dịch chỉ cười mà không nói gì, một lúc lâu sau mới mở miệng. “Cậu ấy đã là mục tiêu của cô, bây giờ lại là cấp trên của cô, có việc gì thì nên mạnh dạn báo cáo kịp thời với cậu ấy, là phi công không thể mang theo cảm xúc lên bầu trời, là một máy bay hỗ trợ lại càng không thể tồn tại nghi vấn gì trong lúc thực thi nhiệm vụ, phải hoàn toàn tin tưởng mới có thể phối hợp hoàn mỹ.”

“Cháu... Cháu tin anh ấy.”

Kỷ Dịch lắc đầu. “Chỉ tin tưởng cậu ấy thôi thì vẫn chưa đủ, còn phải tin tưởng chính bản thân mình, tự tin là tố chất cơ bản nhất của một người phi công, thời khắc quan trọng nhất là bảo vệ người và máy bay mới là nhân tố quyết định.”

Lôi Vận Trình chỉ chớp mắt mà không nói gì, ở phía xa xa, máy bay đang đáp xuống, dẫn đầu là Phong Ấn. “Sao chú lại biết cháu có tâm sự vậy?”

Kỷ Dịch mỉm cười. “Bởi vì tôi là người ngoài cuộc, đương nhiên là nhìn thấy rõ, tuy là không biết nguyên nhân vì sao, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được một ít từ lời nói của cô. Trên mặt đất, máy bay là do chúng tôi bảo dưỡng, trên bầu trời, nhiệm vụ đó là của phi công các người, cô phải cực kỳ linh hoạt trong điều khiển mới có thể đạt đến trình độ máy bay và con người hợp nhất, mà vừa rồi, cô đã hoài nghi chính bản thân mình, đây là điều không nên có.”

Lôi Vận Trình hồ thẹn, ngay lập tức cô cảm thấy kính nể ông chú cứng nhắc này.

...

Lôi Vận Trình đến căn tin ăn cơm, cô không gặp Phong Ấn mà lại chạm mặt phải Lục Tự. Thấy cô đứng dậy rời đi, Lục Tự nhanh nhẹn và hai đĩa cơm rồi đuổi theo gọi cô lại.

Lôi Vận Trình kính cẩn chào hỏi anh ta theo đúng nghi thức. “Lục đại đội trưởng.”

Cô luôn luôn cư xử như thế với anh ta, thậm chí còn xa lạ hơn cả người xa lạ. Mi tâm Lục Tự nhíu lại, “Em đã đỡ hơn chưa? Cơ thể tốt như thế sao lại bị bệnh?”

“Cám ơn Lục đại đội trưởng quan tâm, chỉ bị cảm nắng thôi.”

“...” Lục Tự nghiêng đầu thở hắt ra. “Bây giờ không có người khác, em không cần nói chuyện với tôi như thế.”

“Đây là sự kính trọng của tôi đối với anh.”

“Khốn kiếp, ai muốn em tôn trọng chứ!” Lục Tự trợn to mắt, kéo cô đến nơi không có người. “Lôi Vận Trình, em bị bệnh có phải vì Phong Ấn không? Hay là vì Hạ Viêm Lương?”

Bỗng chốc Lôi Vận Trình hoảng hốt, gan bàn chân cô mềm nhũn, Lục Tự đỡ người cô kịp lúc, nhưng lại bị cô hất ra. “Đừng động vào tôi!”

Lục Tự bật cười châm biếm. “Được, tôi không động, vậy em nói với tôi là vì ai đi?”

Lôi Vận Trình khó hiểu nhìn anh ta. “Bị cảm nắng là do thời tiết, không phải vì người.”

Lời nói của cô vẫn chưa dứt đã nghe thấy tiếng răng rắc phát ra từ khớp tay đang nắm chặt thành quyền của Lục Tự. “Em mà không phải là phụ nữ tôi đã đánh em rồi, em đang giả ngu hay thật sự không biết,

Hạ Viêm Lương dẫn theo một đứa bé đến tìm Phong Ấn em vẫn có thể bình tĩnh như vậy, em có thể nói với tôi em định làm thế nào không? Trong trung đoàn có rất nhiều người đều biết Phong Ấn và cô ta —”

Lục Tự dừng lại không nói tiếp, gương mặt nhỏ nhắn của Lôi Vận Trình đã tái xanh, cánh môi cô run rẩy. “Anh đừng đặt điều gây chuyện nữa.”

“Lôi Vận Trình!” Lục Tự cắn răng, “Em khiến tôi rất thất vọng!”

Anh ta vừa nói xong thì xoay người muốn đi, một bàn tay nhỏ nhắn bỗng nhiên nắm lấy tay áo anh ta. Cuối cùng Lục Tự cũng không nhẫn tâm bỏ đi, anh ta xoay người lại bình tĩnh nhìn cô.

“Cô ta và Phong Ấn... Là thế nào? Anh nói tiếp đi.”

Đây là lần đầu tiên Lục Tự nhìn thấy sự khẩn cầu từ trong mắt cô, bàn tay anh ta bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của cô, hơi ấn xuống. “Em nên tự mình hỏi cậu ấy sẽ tốt hơn, để tránh việc cho rằng tôi đặt điều gây chuyện, ly gián quan hệ của hai người.”

Tại ký túc xá, Phong Ấn không tìm được Lôi Vận Trình, anh đang chuẩn bị đi thì thấy cô về. “Bệnh chưa hết mà em chạy lung tung thế, anh cố ý bảo đầu bếp ở căn tin làm cho em này, mau đến đây ăn đi.”

Lôi Vận Trình ngồi trên mép giường ngơ ngác nhìn anh đang bày cơm hộp chỉnh tề trước mắt cô. Đầu bếp của Không quân rất chú trọng vấn đề thực đơn, mỗi một bữa ăn đều có chuyên gia nghiên cứu phối hợp các chất dinh dưỡng, hơn nữa, với tay nghề tuyệt vời của các đầu bếp thì chỉ cần nhìn sơ qua thì đã có cảm giác thèm ăn.”

“Vừa nãy em đã ăn ở căn tin rồi.” Bỗng nhiên Lôi Vận Trình mở miệng.

Phong Ấn cau mày, quỳ gối xuống bên chân cô, tay áp gáy cô rồi hôn cô nồng nhiệt. “Chắc chắn là chưa ăn được gì, lại đây ăn một ít với anh đi, anh cũng chưa ăn gì.”

Lôi Vận Trình bị anh kéo đến bàn ăn, đưa bát đĩa cho cô, anh gấp thức ăn bỏ vào bát cô, thức ăn trong bát nhanh chóng xếp thành một hòn núi nhỏ. “Anh có lịch bay dày đặc, một lát nữa còn phải về ngủ, bảo bối, ăn nhiều một chút, anh đã có thói quen em luôn bay phía sau anh, hôm nay không thấy em, anh cảm thấy không quen.” Đường như Phong Ấn nhớ đến gì đó, anh vẫn tươi cười. “Đúng như em nói rồi, em đã trở thành thói quen của anh.”

Lôi Vận Trình nghẹn ngào, cô cúi đầu và thức ăn vào miệng, cô không cảm nhận được bất kỳ mùi vị gì, chỉ cố gắng nuốt xuống, uống một hộp canh, rũ mắt xuống chăm chú nhìn lá cải tím. “Phong Ấn, anh và Hạ Viêm Lương vẫn còn liên hệ không?”

Bỗng nhiên động tác của Phong Ấn dừng lại.

Lôi Vận Trình uống một hộp canh. “Sau khi chúng ta ở bên cạnh nhau, hai người vẫn còn qua lại đúng không?”

Phong Ấn buông bát đĩa xuống, chớp chớp mắt, nâng cằm cô lên. “Em có ý gì?”

Cuối cùng Lôi Vận Trình cũng chịu nhìn anh, vẻ mặt Phong Ấn trở nên nghiêm túc. “Anh cảm thấy em có ý gì?”

Khóe môi Phong Ấn nhếch lên thành một nụ cười gượng gạo, Lôi Vận Trình nhìn anh không chớp mắt, trong sự giằng co của hai người, cô càng lúc càng lúng túng hoảng sợ.

34. , Chương 39

Chương 39. Tin tưởng

Lôi Vận Trình không biết bản thân đang sợ điều gì, cô nắm chặt chiếc thìa trong tay. Phong Ấn nhìn chăm chăm vào cô, dường như nhận thấy được sự sợ hãi trong đôi mắt đó, anh rũ mắt xuống, tầm nhìn dừng lại trên cánh môi nhợt nhạt của cô.

“Có phải đã có ai đó nói gì với em đúng không? Hay là em đã nghe người khác nói gì đó lung tung?”

Lôi Vận Trình hất tay anh ra, đôi môi cô vẽ lên nụ cười như có như không. “Anh đã làm ra chuyện gì để người khác nói lung tung? Nói cách khác, anh có bí mật gì không thể nói với em à?”

Phong Ấn muốn mở lời, nhưng lại bị ngón trỏ của cô chặn lại.

“Suy nghĩ kỹ rồi hãy nói, em có thể chấp nhận anh không yêu em, nhưng em sẽ không bao giờ tha thứ nếu anh lừa dối em, Phong Ấn, em rất tin tưởng anh.”

Phong Ấn im lặng nhìn thẳng vào cô, anh nắm lấy tay cô, hôn lên lòng bàn tay cô. “Tối nay còn phải bay, anh về ngủ trước đây, em nghỉ ngơi cho thật tốt, sau khi buổi diễn tập kết thúc anh sẽ nói tất cả với em, em đừng để việc khác ảnh hưởng đến cảm xúc của bản thân rồi ảnh hưởng đến cả đội, trung đoàn hai, thậm chí là sự đoàn của chúng ta.”

Lôi Vận Trình không nói gì, cô cúi đầu ăn, sau đó tiễn Phong Ấn về.

“Trình Trình.” Ngay tại lúc cô đóng cửa, bỗng nhiên Phong Ấn đưa tay ngăn lại, kéo cô ôm vào lòng. “Em có biết hôm đó anh và bố em đã nói gì ở thư phòng không?”

“Không biết, bố không nói với em.”

Phong Ấn ghé vào tai cô, hít vào thật sâu như đang tham luyện hấp thụ sự ấm áp của cô. “Em có từng nghĩ đến... Sẽ gả cho anh hay không?”

“...” Trái tim Lôi Vận Trình như ngừng đập, bỗng nhiên cô ngẩng đầu mở to hai mắt nhìn anh. “Gì!?”

Ngón tay Phong Ấn chạm vào mặt cô, trên môi anh vẽ nên một nụ cười yếu ớt. “Chờ cho đến khi em hai mươi lăm tuổi, nếu lúc đó chúng ta vẫn ở bên cạnh nhau, thì kết hôn nhé.”

Lôi Vận Trình hé môi đứng ngây ngốc, cô không gật đầu cũng không lắc đầu, vẻ mặt như đang vô cùng khó tin. Phong Ấn cúi đầu hôn cô, môi anh phủ lên môi cô hôn một cách vô cùng dịu dàng. “Hai mươi lăm tuổi là giai đoạn đẹp nhất của một người phụ nữ, trút bỏ đi nét trẻ con hướng đến sự trưởng thành, sẽ đủ chứng chạc để hiểu rõ cái gì được gọi là tình yêu, cái gì được gọi là ngưỡng mộ, cái gì được gọi là chấp niệm, anh chờ em lớn lên thì cũng không ngại chờ em trưởng thành, chờ cho đến khi em và anh ở cùng một độ cao, nếu lúc đó, em vẫn xác định bản thân mình yêu anh như trước, anh sẽ đến nhà em cầu hôn, vinh quang cưới em về nhà.”

Lôi Vận Trình run rẩy nhìn thẳng vào mắt anh, cô ghen ngào không nói nên lời.

Phong Ấn cười khê, chớp mũi cọ cọ vào mặt cô. “Đến lúc đó, anh nghĩ bố em sẽ càng hận họ Phong, anh cướp mất bảo bối của ông ấy, trong tương lai cháu ngoại của ông ấy còn mang họ Phong nữa, đời này đúng là sẽ không thoát khỏi gia đình bọn anh rồi.”

...

Phong Ấn đi rồi, Lôi Vận Trình uống thuốc rồi trèo lên giường nghỉ ngơi, cô ôm chăn suy nghĩ lời anh nói trước khi đi, trong đầu cô lại hiện lên cảnh tượng khiến khiến mặt cô cay cay, bờ mi cô dần dần trở nên ướt đầm.

Ngoài cửa sổ có gió, gió thổi nhẹ làm những nhánh cây rung động phát ra tiếng xào xạc. Cuối cùng, có một chiếc lá bị gió cuốn đi, va vào cửa sổ phòng cô, sau đó rơi xuống đất.

Lôi Vận Trình nghĩ, nhất định mọi người đã hiểu lầm điều gì đó, Lục Tự hiểu lầm, Lôi Dật Thành hiểu lầm, cô cũng hiểu lầm. Phong Ấn quý trọng cô, cô có thể cảm nhận được, cho nên nhất định là tất cả mọi người bao gồm cả cô đều đã lầm. So với việc chưa xác định vấn đề rõ ràng mà đã hoài nghi một người, cô càng tình nguyện dùng chuyện đã xác định tin tưởng một người.

Anh và Hạ Viêm Lương thật sự đã là quá khứ. Cô bé kia, chưa chắc đã có quan hệ gì với anh.

Nhất định là như vậy.

Bệnh của cô đến nhanh đi cũng nhanh, Lôi Vận Trình nhanh chóng gia nhập vào đội huấn luyện một lần nữa.

Phòng họp, Đoàn trưởng Mục Phong với hai đại đội phi công đang cùng xem video clip quay một đoạn phi hành. Mục Phong định vị lại hình ảnh rồi xoay người nhường mầy nói với mọi người. “Hai vị đại đội trưởng đã chờ sức để chờ đến cuộc diễn thử chưa?”

Phong Ấn và Lục Tự chỉ cười mà không nói gì, đầu ngón tay của Mục Phong gõ lên mặt bàn nói tiếp: “Vài ngày sau toàn bộ trung đoàn sẽ bay vào sáng sớm, Lôi Vận Trình, cô có thể tham gia không?”

“Báo cáo Mục đoàn, tôi không có vấn đề gì.”

“Được rồi.” Mục Phong gật đầu. “Vậy tan họp, Lôi Vận Trình, cô ở lại, tôi có một số lời đánh giá cô trong suốt thời gian huấn luyện vừa qua.”

“Vâng.” Lôi Vận Trình ngạc nhiên, cô ngẫm nghĩ lại, thấy bản thân không làm gì sai cả.

Phong Ấn dùng ánh mắt cổ vũ nhìn cô, anh thu dọn đồ đạc rồi rời đi.

Trong phòng, ngoại trừ Mục Phong và Lôi Vận Trình, còn có Ngũ chính ủy, ông ta đến đứng trước mặt Lôi Vận Trình. “Cô ngồi xuống đi, không cần dè dặt như vậy.”

“Vâng.” Lôi Vận Trình ngồi thẳng.

Mục Phong lật vài trang tư liệu, trên mặt ông ta không có bất kì biểu cảm nào. “Lôi Vận Trình, những lời tán dương cô tôi sẽ không nói nhiều, vấn đề của cô không phải không có, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng nói lớn thì cũng không phải là lớn, một vài động tác khó cô vẫn chưa đủ can đảm để thực hiện, hơn nữa hoàn thành cũng không đủ hoàn hảo, những điều này tôi đã tham khảo qua với đại đội trưởng đội một, cậu ấy sẽ tiếp tục huấn luyện cô, không thể xem thường được, cái cố kinh nghiệm không đủ không thể dùng mãi được, cô đã không còn là học viên của Học viện Phi hành nữa, không ai có thể luôn dạy cô nên làm thế nào.”

“Vâng, tôi sẽ cố gắng huấn luyện gấp đôi để đạt đến yêu cầu của Mục đoàn.” Lôi Vận Trình ngồi nghiêm chỉnh.

Mục Phong khoát tay. “Không phải là yêu cầu của tôi, đó là điều mà tất cả các phi công không quân đều phải làm được, đây không phải là nhằm vào cô, một khi ở trong một trận chiến thật sự, chẳng nhẽ chỉ chờ bị tập kích? Đối thủ sẽ không bao giờ cho cô cơ hội để huấn luyện lại! Đó là kiến thức cơ bản, là vấn đề then chốt trong việc bảo toàn sinh mệnh và tiêu diệt địch! Vài ngày nữa sẽ có một buổi diễn thử, có phải cô không muốn ký danh đứng không?”

Lời nói của ông ta quá nặng nề, Lôi Vận Trình đứng lên, “Xin Đoàn trưởng yên tâm!”

Ngũ chính ủy giơ tay ngắt lời nói tiếp theo của cô, mỉm cười với ý bảo cô ngồi xuống. “Mục đoàn, cậu lại hù dọa người khác rồi, Lôi Vận Trình là cô gái của đơn vị đấy.”

Lôi Vận Trình biết ông ta nói đùa, cô cũng không phản bác, chỉ chờ Mục Phong nói tiếp. Nhưng chỉ với lời chuyển ý trong lời nói tiếp theo của Mục Phong, vẻ nghiêm túc trên gương mặt cô lập tức biến mất. “Nhưng mà cô và Phong Ấn phối hợp rất ăn ý, đây có phải ít nhiều gì cũng có liên quan đến việc hai người từ quen biết nhau từ nhỏ đúng không. Cô là người ăn ý với cậu ấy nhất cho đến thời điểm này sau Bùi Dịch.”

“Bùi Dịch?” Lôi Vận Trình không biết người này. “Là thành viên của trung đoàn chúng ta sao?”

Lời vừa khỏi miệng, trên mặt Mục Phong lộ rõ thương tiếc, anh ta âm thầm thở dài. “Trước kia Phong Ấn là máy bay hỗ trợ của Bùi Dịch, đáng tiếc... Quên đi, không đề cập đến vấn đề này nữa, Lôi Vận Trình, năm nay cô chỉ mới hai mươi hai tuổi thôi à?”

“Tuổi mụ đã hai ba.”

Mục Phong gật đầu, Ngũ Trác cười, rót một ly nước cho cô: “Ở quân đội không phải là trường học, nếu đã có người ở trong lòng thì không cần phải ngại ngùng, chỉ cần không ảnh hưởng đến tình huống huấn luyện thì chúng tôi vẫn khích lệ yêu đương, Hướng Bắc Ninh đến cùng đợt với cô, người ta đã cọ xát ra lửa với Tiểu Tô ở phòng y tế rồi đó.”

“Điều này tôi biết, Hướng Bắc Ninh và tôi là bạn bè rất thân.” Lôi Vận Trình chớp mắt vài cái, ánh mắt cô chuyển động qua lại giữa Mục Phong và Ngũ Trác.

Mục Phong gật gật đầu. “Tôi thấy ở trung đoàn của chúng ta có rất nhiều anh chàng có ý với cô, tình trạng này chưa từng xảy ra.”

“Tất cả đều âm thầm tranh tài cao thấp, hứng thú huấn luyện từ trước đến nay chưa từ tăng vọt như thế, tiểu đồng chí Lôi à, công lao của cô không nhỏ nha.”

Ngũ Trác trêu chọc, Lôi Vận Trình căng thẳng đứng lên. “Mục đoàn, Ngũ chính ủy...”

Ngũ Trác dè vai cô xuống, “Sư đoàn X của chúng ta đều là nhân tài, tùy ý chọn bất kì ai cũng được hết.”

Lôi Vận Trình gật đầu, cô chờ nghe lời nói tiếp theo.

“Tiểu đồng chí Lôi, cô thấy con người của đại đội trưởng đội hai thế nào? Bình thường cậu ấy rất quan tâm cô, lại rất khắt khe kỹ thuật phi hành của cô, tôi nghe nói lúc cô còn học tập ở Học viện Phi hành cậu ấy không quản đường xá xa xôi thường xuyên đến thăm cô, tình cảm của hai người cũng xem như thân thiết đúng không? Tôi thấy, có thể phát triển thì nên phát triển đi.”

Nụ cười trên mặt của Mục Phong rất dịu dàng, đầu của Lôi Vận Trình nổ vang một tiếng, những lời nói này cũng đủ cho thấy mục đích chính mà Mục Phong giữ lại cô chính là muốn tác hợp cho cô và Lục Tự.

...

Buổi tối club có hoạt động, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần xem phim tài liệu, Phong Ấn khom người lặng lẽ ngồi xuống cạnh Lôi Vận Trình.

“Bị Mục đoàn mắng?”

Lôi Vận Trình lắc đầu, mắt cô vẫn dán vào màn hình lớn không hề nhìn anh.

Anh và cô ngồi ở hàng ghế cuối cùng, toàn bộ đèn trong phòng đã bị tắt nên rất tối. Phong Ấn kéo tay cô, mười ngón tay của họ đan vào nhau ở dưới bàn. “Em gái niềng răng, đêm qua anh nằm mơ thấy em.”

“Mơ thấy em thế nào?” Lôi Vận Trình cau mày, ngay sau đó bên tai cô bỗng nhiên nóng lên.

“Mơ thấy chúng ta ở phòng khách của trường em ngày đó, em...” Câu nói tiếp theo Phong Ấn gần như thì thầm bên tai cô, mặt Lôi Vận Trình nóng lên, véo mạnh vào đùi anh.

“Không biết xấu hổ, giấc mơ như thế mà anh cũng nói ra.”

“Có gì phải ngại chứ, dù gì anh mơ cũng đâu phải người khác.”

Phong Ấn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, để tay cô xoa xoa nơi vừa bị véo phát đau, anh không hề nghĩ đến việc xoa xoa một lúc lại có hiệu quả ngược lại, khiến anh càng thêm khó chịu. Cách một lớp vải quần vẫn có thể cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay mềm mại của cô, cậu chiến sĩ nhỏ không an phận từ từ ngóc đầu lên...

Lôi Vận Trình nhận ra phản ứng từ cơ thể của anh, cô muốn rút tay về lại bị anh kéo đến dò thám khu vực nguy hiểm nào đó kia.

Lặng lẽ nhìn anh một cái, Lôi Vận Trình không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi, cô chưa từng thấy người đàn ông nào có bề ngoài đạo mạo nhưng lại vô liêm sỉ làm ra chuyện dạn dĩ như thế mà vẫn mặt mày vẫn thản nhiên như không có gì.

“Buông tay ra nhanh đi, bị phát hiện thì sao?” Lôi Vận Trình nghiêng đầu đến gần anh nhỏ giọng nói.

Phong Ấn nhân cơ hội hôn nhẹ lên môi cô một cái rồi mới dừng tay. “Mấy ngày qua anh thật sự sống không bằng hòa thượng, chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn.”

Lôi Vận Trình lườm anh, “Đói à?”

Phong Ấn gật đầu mạnh: “Bị bỏ đói trong một thời gian rất dài rồi.”

“Vậy thì đi tìm người tình cũ của anh ăn đỡ thèm đi.” Lôi Vận Trình hừ lạnh, một lúc sau cô mới nhận ra lời mình vừa nói ra hơi quá trớn.

Phong Ấn trầm mặc một lúc lâu, sau đó anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như không có xương của cô. “Cô bé ngốc, anh chỉ có mình em thôi.”

Độ ẩm trên lòng bàn tay anh như thấm thấu qua làn da truyền đến bàn tay cô, sự ấm áp như dòng nước chảy róc rách vào trái tim cô.

Lục Tự ngồi ở hàng ghế đầu tiên, dựa sát vào cửa, anh ta không có bất kì hứng thú gì để xem hình ảnh trước mắt, hai tay chà mặt, đáng vẻ cực kì mệt mỏi. Chiếc ghế dựa bên cạnh anh ta bị kéo ra, Phong Ấn trở lại chỗ ngồi của mình, anh nhìn Lục Tự một cái. “Cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Sau đó lại liếc nhìn một vòng, lúc quay đầu lại thì nở nụ cười chế nhạo. “Cậu có khác, cô ấy đã nghe được lời đồn đại như thế mà vẫn bị cậu thuần phục nghe lời như con mèo nhỏ.”

“Lục Tự, chú ý cách nói chuyện của cậu một chút.” Phong Ấn gần giọng nói, “Đừng tưởng rằng tớ không biết cậu đã làm gì sau lưng tớ, cậu làm vậy có ý gì?”

“Yên tâm đi, lời nói của tớ không làm ảnh hưởng nổi cô ấy đâu.” Lục Tự nhún vai như không có gì quan trọng.

Phong Ấn còn muốn nói gì đó, ở cửa bỗng nhiên xuất hiện một chiến sĩ. “Báo cáo.”

“Vào đi.” Lục Tự cầm remote lên điều chỉnh âm thanh phim tài liệu nhỏ lại.

Cậu chiến sĩ cúi đầu chào, “Phong đại đội trưởng, có điện thoại của anh.”

Phong Ấn hơi ngạc nhiên, anh đứng lên. “Ai gọi vậy?”

“Là một người phụ nữ tự xưng họ Hạ, có việc gấp cần gặp anh, nói là Linh Linh —”

“Được rồi! Tôi sẽ đến ngay, cậu về trước đi.” Phong Ấn chặn lời cậu chiến sĩ, về mặt anh trở nên cực kì khó coi.

“Vâng.” Cậu chiến sĩ chỉ để ý đến việc báo cáo chi tiết, tham âm của cậu ta gần như vang vọng khắp phòng khiến mọi người ai cũng nghe được.

Đương nhiên đó cũng bao gồm cả Lôi Vận Trình, nếu cô không nghe nhầm, cái tên hai chữ mà cậu chiến sĩ vừa nói nghe rất giống tên của một cô bé.

Mọi người cười rộ lên, “Phong đại đội trưởng, là bạn gái của cậu đúng không?”

Một chân của Phong Ấn vừa định bước ra khỏi phòng, nhưng khi nghe được lời nói này anh lại phải rút trở về, ánh mắt sắc bén đảo quanh một lượt tất cả mọi người. “Tôi có bạn gái rồi, nhưng không phải là cô ấy, bạn gái của tôi ở ngay trong trung đoàn của chúng ta, tất cả mọi người đều biết cô ấy.”

Anh nói rất nghiêm túc, không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên yên tĩnh. Phong Ấn dừng lại một lúc, sau đó lại mở miệng nói: “Hơn nữa, tôi không hy vọng lại nghe thấy bất kì lời đồn đại thất thiệt nào nữa, vậy nhé.”

Vừa dứt lời, anh liền nhìn Lôi Vận Trình, sau đó xoay người rời đi. Lục Tự điều chỉnh âm thanh phim tài liệu lớn lên, anh ta mím môi ngồi yên lặng, nhắm mắt lại, tay nắm chặt.

Trái tim Lôi Vận Trình đập thình thịch, bỗng nhiên có người quay đầu lại nhìn cô, dường như đang xác định người bạn gái trong lời nói vừa rồi của Phong Ấn có phải là cô hay không, dù sao đi nữa, anh cũng đã ám chỉ quá rõ ràng.

Một người đàn ông ngồi ở phía trước, cùng đội bay với cô xoay người, nhúu mày nhìn cô đầy mờ ám. “Người đại đội trưởng vừa nói có phải là em không?”

Lôi Vận Trình không trả lời, cô không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Một người khác cũng quay đầu lại, chống cằm cười. “Vậy mà cũng hỏi nữa sao? Ôi, Tiểu Lôi, anh và Phong đại đội trưởng được phân đến trung đoàn hai cùng một thời gian, trong ấn tượng của anh, em là người đầu tiên mà cậu ấy thừa nhận là bạn gái đó, cô nhóc, có bản lĩnh nha, cậu được đại đội trưởng của bọn anh.”

Lôi Vận Trình ngẩn ra, “Không phải các anh đều nói rằng trước kia anh ấy có bạn gái sao?”

Người đó gãi đầu, nhếch miệng cười toe toét. “À, mọi người đều nói cô họ Hạ nào đó là bạn gái của cậu ấy, bắt đầu từ khi nào thì anh đã quên khuấy đi mất rồi, nhưng từ trước đến giờ cậu ấy không hề mở lời thừa nhận như hôm nay đâu nhé.”

“Chưa từng có?” Lôi Vận Trình trợn to mắt.

“Không có, cho nên anh mới nói em bản lĩnh.”

“...”

Lôi Vận Trình cụp mắt xuống, khóe mắt ướt ướt.

35. , Chương 40

Chương 40. Chấp nhận rút lui, sẵn sàng chờ đợi

Hạ Viêm Lương ngồi trước giường bệnh nhìn con gái đang ngủ mê man của mình, cô ta có thể nghe được tiếng bước chân từ xa truyền đến trong điện thoại, sau đó là tiếng nói trầm thấp của một người đàn ông: “Cô có thể dùng điện thoại cho tôi liên tục như vậy được không?”

Ngón tay của Hạ Viêm Lương bấu chặt, cô ta làm ngơ trước sự lạnh lùng và bức bối của anh. “Em và Linh Linh đang ở bệnh viện, anh có thể đến không?”

Phong Ấn cau mày, “Linh Linh bị gì?”

“Lúc em đến trường đón con bé sắc mặt của nó rất kém, con bé nói là đau dạ dày, cả bụng cũng đau, lại sốt nhẹ nữa, lúc đến bệnh viện bác sĩ nói là bị viêm ruột thừa, bây giờ đã giải phẫu xong rồi.” Hạ Viêm Lương dừng lại một chút, “Anh có thể đến không?”

Phong Ấn trầm mặc một lúc, “Cuộc giải phẫu thế nào?”

“Tiểu phẫu, rất thành công, đến khi Linh Linh tỉnh lại, người con bé muốn thấy nhất chính là anh.”

Phong Ấn nhếch môi thành một nụ cười chế nhạo, “Có phải cô định dùng chiêu này cả đời không?”

“Linh Linh cần bố, nó cần anh.” Trong ánh mắt Hạ Viêm Lương đã được bao phủ bởi một màn sương, giọng nói của cô ta mang theo một chút ghen ngào. “Em cũng cần anh.”

Phong Ấn gần như bị kích động đến mức muốn đập điện thoại, trong con người đen láy của anh như đang có sóng gió quay cuồng, lời nói tiếp theo gần như rít qua kẽ răng: “Cô cũng giống Lê Duệ, tinh thần bị mù mờ rồi à?”

“Có thể dừng tàn nhẫn như vậy được không? Chuyện trước kia em thật sự xin lỗi anh, nhưng trẻ con vô tội.” Lời nói của cô ta rất dịu dàng và chậm chạp, ngón tay chạm vào vầng trán của Linh Linh hơi run rẩy. “Phong Ấn, em chỉ có Linh Linh, em không muốn con bé khóc chỉ vì không gặp được bố.”

Phong Ấn hít vào thật sâu, trước mắt anh hiện lên đôi mắt chứa đựng sự sợ hãi và lo lắng của Lôi Vận Trình. “Có lẽ chúng ta đều là người ích kỷ, cô có người cô cần bảo vệ, tôi cũng có người tôi muốn bảo vệ, tôi không muốn, cũng như không thể để cô ấy đau lòng. Dù sao thì Linh Linh cũng sẽ lớn lên, sớm muộn gì con bé cũng phải biết chuyện của bố nó. Hạ Viêm Lương, dường là do cô chọn, đi tiếp như thế nào cô chỉ có thể dựa vào chính bản thân cô.”

Hạ Viêm Lương gơ tay che khuất đôi mắt, cô ta yên lặng nghe âm thanh cúp máy phát ra từ microphone.

Trong lúc Linh Linh ngủ, bàn tay nhỏ nhắn của cô bé nắm chặt tóc của mình, đôi môi mấp máy lú lú: “Bố...”

Hạ Viêm Lương buông điện thoại xuống, cô ta nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của con gái đặt lên môi, cuối cùng thì nước mắt không thể kìm nén được nữa mà rơi xuống...

...

Trên đường Phong Ấn trở về có một bộ bàn đá nằm ẩn mình trong một tàng cây nhỏ, ở đó, dưới ánh đèn đường, anh thấy được một bóng người mảnh mai nhỏ nhắn.

Lôi Vận Trình đứng khoanh tay, ngược mặt lên bầu trời nhìn bầu trời đầy tinh tú.

Khóe môi Phong Ấn bất chợt nhếch lên, sự phiền muộn trong lòng anh biến mất ngay lập tức khi thấy cô. Trong ký ức thời niên thiếu của anh, đã từng có rất nhiều lần cô thay Lôi Dật Thành mang đồ đến cho anh, nhưng cô lại không dám vào phòng anh mà chỉ đứng ngoài sân gọi, anh xuống lầu nhìn bóng lưng của cô bé đang ngược đầu nhìn bầu trời, yên lặng chờ anh. Anh lại cực kì xấu xa bước đến nắm lấy mái tóc dài của cô, gõ vào đầu cô, trêu chọc cô mang niềng răng, sau đó thì nhìn đôi môi nhỏ nhắn của cô chu lên, vung bàn tay nhỏ bé về phía anh. Nhưng mà sức lực của cô quá yếu, đối với anh mà nói thì sức lực kia chẳng làm gì được anh cả.

Lúc đó, dường như anh đã từng nói cô xấu xí, lại hung dữ, tương lai sẽ không gả được. Nhưng bây giờ nghĩ lại nếu có chuyện cô không gả được, thì đó chỉ do anh không cưới, cô bước bình đến mức làm người khác bất lực, nhưng cũng chính sự bước bình này đã thấu thấu được trái tim của anh.

Thời gian vụt qua quá nhanh, giống như đã trải qua một đời, cô bé kia đã trưởng thành, nhưng cô vẫn đứng ở một nơi nào đó yên lặng chờ anh. Cô đã buộc bản thân mình trở nên tốt như thế, chỉ vì chờ anh yêu thương, chờ anh quý trọng.

Đúng như lời cô nói, có một người lúc nào cũng khiến bản thân có cảm giác vướng bận như thế là cảm giác tuyệt vời đến mức nào.

Phong Ấn cố gắng bước đi thật nhẹ đến phía sau cô, bỗng nhiên anh che miệng cô lại, kéo cô vào nơi bóng cây mờ tối anh mới rời lỏng tay, bàn tay vòng qua thắt lưng, ôm cô vào lòng. “Tĩnh cảnh giác thấp đến vậy, bị tập kích cũng không biết phản kháng?”

Lôi Vận Trình lật tay anh ra, lưng cô dựa vào lòng anh. “Ngoại trừ anh ra ai có thể to gan dám quấy rối em như vậy?”

“Nói không chừng sẽ là Lục Tự đấy?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng Phong Ấn liền cảm thấy hối hận, anh ôm chặt cô hơn. “Thật sự xin lỗi.”

Lôi Vận Trình trầm mặc một lúc, cô xoay người lại nép vào lòng anh. “Là em không bảo vệ tốt bản thân.”

Phong Ấn vừa định mở miệng an ủi cô, bất chợt lại bị cô cắn một cái. “Cuối cùng cũng tại anh làm ra chuyện gây kích động em, có thể em là kim cương không bị vỡ, nhưng anh có biết em cũng chỉ là một cô gái có nội tâm yếu đuối không? Lớn hơn em nhiều như thế mà không đối xử tốt với em một chút nào, chỉ biết xem thường em, em sẽ đau lòng, sẽ khóc đó!”

Phong Ấn muốn cười, anh cúi đầu cười rộ lên, xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của cô. “Cô bé xinh đẹp, từ giờ về sau anh trai sẽ thương em, sẽ không xem thường em nữa.”

Lôi Vận Trình âm ỉ, đôi môi nhỏ nhắn của cô vĩnh viễn lên: “Hừ, trái tim đàn ông như kim ở đáy biển.”

Bỗng nhiên Phong Ấn hét lớn một tiếng, anh khom người che ngực đau đớn, ngay lập tức về mặt của Lôi Vận Trình trở nên căng thẳng. “Anh sao vậy? Không thoải mái ở đâu?”

“Ở đây.” Phong Ấn ngẩng đầu, hai tay đặt ở tim, tạo dáng nâng trái tim của mình lên. “Tặng em.”

“Tặng em cái gì?”

“Trái tim của anh.” Về mặt Phong Ấn cong lên, cười xảo quyệt. “Nhìn xem, có thấy ở phía trên viết dòng chữ — Em, gái, niềng, răng không?”

“...” Lôi Vận Trình hơi bất ngờ, cô cau mày, cắn môi nhìn anh.

“Không lấy à?”

Phong Ấn thấy cô không phản ứng gì, anh làm ra vẻ mất mát, lại làm ra động tác trả tim về, nhưng lại bị Lôi Vận Trình túm tay lại. “Tặng em thì là của em, ai cho anh lấy lại?”

Lúc cô nói như thế, yết hầu bỗng nhiên bị nghẹn. Phong Ấn cúi đầu hôn lên vầng trán của cô, nhỏ giọng dỗ dành. “Của em, bất kể thứ gì của anh, bất kể thứ gì anh có thể cho em thì đó đều là của em. Ngoan nào, đừng khóc nữa, để người khác thấy về mặt này của em thì không còn mặt mũi nữa đâu đấy.”

“Anh mới khóc đó!” Lôi Vận Trình lau lau mắt không thừa nhận, “Là em bị hành động buồn nôn của anh làm cho xúc động mà! Anh khóc thì có!”

“Anh khóc anh khóc.” Phong Ấn nâng cằm cô lên, ngón tay anh lau khóe mắt ướt đầm của cô, anh khẽ thở dài. “Có một chuyện anh phải nói thật với em, sau này, mọi thứ của Phong thị đều không có phần của anh.”

“Vì anh chọn tham gia quân đội sao? Chú Phong là bố dượng của anh à?” Lôi Vận Trình bất chợt khóc thút thút, ánh mắt cô cứ chớp nháy.

Phong Ấn day day chóp mũi cô nhỏ của cô, “Nếu ông ấy không phải bố ruột anh, vậy nói không chừng hai chúng ta là anh em đó.”

Ngay lập tức Lôi Vận Trình trợn to mắt. “Này! Lại đưa bố xen vào, có tin em đánh anh không?”

“Được rồi, được rồi, được rồi, nhóc con này càng lúc càng hung dữ.” Phong Ấn lắc đầu, tiếp tục chủ đề vừa nói. “Trình Trình, anh rất nghèo, mọi thứ của Phong gia không hề liên quan đến anh, em có sợ theo anh chịu khổ không?”

“Có gian khổ như lúc ở Học viện Phi hành không?”

“Đến mức đó thì không, chỉ là anh không có ánh hào quang của người kế thừa Phong thị, anh chỉ là một quân nhân bình thường.” Phong Ấn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hôn lên mái tóc ngắn của cô.

Lôi Vận Trình hít hít mũi, “Không sao cả, bố em là bố ruột đấy, rất thương em, nhất định sẽ cho em rất nhiều của hồi môn, cái đó thôi cũng đủ để chúng ta và bé con ăn cả đời.”

“...”

“...”

“Trình Trình, vừa rồi... Em nói gì thế?” Phong Ấn cố nén cười hỏi lại, nâng gương mặt đang vui trong lòng anh lên.

Gương mặt Lôi Vận Trình đỏ bừng, “Không, em chưa nói gì cả, muộn rồi, em muốn về ngủ, anh cũng về sớm đi, ngủ ngon.”

Không chờ anh nói gì nữa, Lôi Vận Trình dùng tốc độ nhanh như chớp chạy mất dạng.

Phong Ấn đứng tại chỗ, hai tay anh bỏ vào túi quần, nhìn thân ảnh đang cắm cúi chạy ở phía xa xa, trên môi anh giương lên thành một nụ cười dịu dàng.

Anh đã biết rằng cô sẽ không để tâm đến việc này, nhưng chỉ vì anh muốn cho bản thân một đáp án mà thôi. Tình yêu của mỗi một người đều không giống nhau, không phải người phụ nữ nào cũng đối xử với anh như Hạ Viêm Lương... Có lẽ, cô ta căn bản không hề yêu anh.

Bây giờ nhớ lại anh mới thấy cuộc sống của anh ngay từ khi bắt đầu đã có sự tham dự của cô, từng chút từng chút một. Bỗng nhiên anh cảm thấy hối hận. Vì sao anh lại không phát hiện cô tốt đẹp như vậy sớm hơn, vì sao anh lại không phát hiện tấm lòng của cô sớm hơn, vì sao anh lại không được sinh ra trễ một chút, nếu vậy anh sẽ không gặp Hạ Viêm Lương, sẽ không hứa rất nhiều điều với cô ta, để anh có thể dùng tất cả tình cảm vẹn nguyên nhất của bản thân mình dành cho Lôi Vận Trình, cũng giống như cô đã yêu anh ngay từ khi còn bé.

Hai chúng ta, bé con của chúng ta...

Phong Ấn nhắm đi nhắm lại dòng chữ đó trong lòng, nhưng mà trong cái đầu trống rỗng của anh chỉ quanh quẩn hình ảnh không rõ ràng kia, điều đó bất giác làm anh bật cười.

Ấm áp như vậy, hạnh phúc như vậy.

...

Quan hệ của hai người càng lúc càng mặn mà, có đồng đội nói số của Phong Ấn rất tốt, bên cạnh có một cô nhóc nhỏ như thế khiến người khác phải ghen tị. Phong Ấn vui vẻ thừa nhận, khiến Lôi Vận Trình càng thẹn thùng hơn. Ngay cả khi bọn họ bước đi bên nhau cũng có những ánh mắt lén lút nhìn bọn họ, giống như bọn họ vừa làm phải chuyện mà người khác không được làm. Nhưng mà trong lòng cô vẫn rất vui vẻ, mọi người đều biết quan hệ yêu đương của hai người bọn họ, điều này chỉ cần tưởng tượng thôi cũng đủ để cô cảm thấy hạnh phúc đang đây.

Đối với điều này, Mục Phong vô cùng bất ngờ. “Này Phong đại đội trưởng, không phải cậu xem Tiểu Lôi như em gái à, sao bỗng nhiên lại biến thành người yêu thế?”

Phong Ấn hơi tự đắc, “Bọn họ nói, số cháu tốt, còn nói là cô gái như thế sinh ra là để chờ cháu.” Anh nháy mắt mấy cái: “Chờ cháu đáp trả tình cảm của cô ấy.”

Lúc anh nói đến lời này, ánh mắt khẽ chuyển sang nhìn Lục Tự, dáng vẻ của anh ta vẫn rất trầm tĩnh khi nghe được những lời này, khóe miệng nhếch lên. “Có cần tôi chúc phúc cho hai người không?”

“Cám ơn.”

“Không cần khách sáo.” Lục Tự cup mắt xuống, cố gắng che giấu sự lạnh lẽo trong ánh mắt mình.

Mục Phong lắc đầu tự lẩm bẩm một mình, ông ta không nghĩ đến thằng nhóc này lại ra tay đóng dấu Lôi Vận Trình làm sở hữu nhanh như thế.

Ngũ chính ủy bực bội bỏ đi, yêu đương là tự do của mỗi người, ông ta không có quyền can thiệp Phong Ấn yêu ai, hóa ra là ông ta đã lầm, hóa ra là đứa cháu gái họ ngoại của ông ta chỉ yêu đơn phương.

Hướng Bắc Ninh nói, tất cả những việc xảy ra lúc này cậu ấy đều đã đoán được từ lâu rồi, Phong Ấn và Lôi Vận Trình cuối cùng cũng đến với nhau, gần như là nhất định, cho nên cậu ấy đã dập tắt tình cảm của bản thân ngay khi nó vừa nhen nhóm.

Lục Tự không nói gì, nhưng anh ta phải thừa nhận rằng Hướng Bắc Ninh là người thông minh, mà kẻ gốc thực sự mới chính là anh ta...

Cuối cùng Lục Tự bước ra khỏi phòng tham chiến, anh ta đi đến bãi tập, Lôi Vận Trình đang chơi bóng ở đó, anh ta vô thức dừng bước đi dưới chân lại.

Người bên cạnh thấy anh ta thì hất hất cằm với Lôi Vận Trình. “Lục đại đội trưởng tìm em thì phải?”

Lôi Vận Trình quay đầu lại, quả nhiên là cô nhìn thấy Lục Tự, cô cầm lấy khăn lau mồ hôi trên mặt, vội vã chạy đến. “Lục đại đội trưởng tìm tôi?”

Có vài sợi tóc bị mồ hôi làm ướt đầm bết vào trán cô, gương mặt cô ửng hồng, ánh mắt không gọn sáng.

Tay bỏ trong túi quần của Lục Tự nắm chặt thành quyền, anh ta cố kìm chế sự kích động muốn nhào đến ôm cô vào lòng.

Vĩnh viễn đều là thế, ánh mắt cô nhìn anh ta và ánh mắt cô nhìn Phong Ấn, vĩnh viễn đều là như thế. Hoặc là chán ghét, hoặc là lạnh lùng, hoặc là ngay cả một biểu cảm cũng không có.

Bỗng nhiên trong lòng anh ta nảy sinh một sự căm hận lớn lao, anh ta nhìn chăm chăm vào cô, phảng phất cứ như đã qua một thế kỷ. “Mặc áo vào đi, đến nơi này với tôi, có việc.”

“Vâng.” Lôi Vận Trình không hề nghi ngờ anh ta, cô cất vọt, cầm áo khoác lên đi theo sau anh ta.

Khoảng cách càng lúc càng xa nhóm người kia, Lục Tự vẫn trầm mặc không nói gì khiến trong lòng Lôi Vận Trình bắt đầu cảnh giác. Bước chân anh ta càng lúc càng thông thả, đi chậm như đang tản bộ. Lôi Vận Trình đi theo phía sau anh ta, cô không nhận được mà mở miệng. “Lục đại đội trưởng, có chuyện gì vậy?”

Lục Tự không quay đầu. “Nếu tôi nói không phải vì công việc, có phải em sẽ quay đầu bỏ đi hay không?”

Bỗng chốc Lôi Vận Trình dừng bước đi, Lục Tự cũng dừng lại, anh ta xoay người, cởi mũ xuống, vuốt ve huy hiệu trên mũ, nở nụ cười nhàn nhạt. “Đúng là không phải việc công, là việc tư.”

Lôi Vận Trình không hề có bất kì biểu hiện nào, cô đứng yên một lúc. “Tôi về đây.”

Lúc cô xoay người, nụ cười chế nhạo của Lục Tự khê vang lên. “Vẫn chưa được ba mươi giây, em có biết em là người phụ nữ lạnh lùng tàn nhẫn đến mức nào không? Có phải ngay cả một phút nhẫn nại đối mặt với tôi em cũng không có không?”

Bước đi dưới chân của Lôi Vận Trình khựng lại, cô nhếch môi. “Không phải, chúng ta vốn có thể không như thế.”

“Bởi vì đêm đó sao?” Lục Tự lặng lẽ tiến đến gần cô từ phía sau, bỗng nhiên anh ta vòng ra phía trước ôm cô vào lòng, cúi đầu dựa vào vai cô. Anh ta dùng sức, ngăn cản tất cả lực phản kháng của cô. “Em có thể nói với tôi, tôi phải làm gì em mới chịu nhìn tôi lâu hơn một chút được không?”

“Buông ra!” Lôi Vận Trình gồng mình quát lớn: “Anh có thể đừng làm chuyện bỉ ổi như vậy được không?”

“Phải làm sao người em yêu mới là tôi...” Lục Tự làm ngơ trước sự phản kháng và lời nói của cô, anh ta chỉ chú tâm nói nhỏ bên tai cô.

“Không có khả năng đó đâu.” Lôi Vận Trình nghiêng đầu tránh né tiếp xúc với bờ môi của anh ta, sự cô độc tỏa ra từ trên người anh ta khiến cô có cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc đến mức làm cô xót xa.

Cô tự ổn định lại tinh thần, dần dần không giãy dụa nữa. “Lục Tự, buông tôi ra, làm vậy không có kết quả gì đâu, sẽ không mang đến lợi ích gì cho anh cả, sẽ chỉ càng khiến tôi chán ghét anh hơn thôi.”

Lục Tự không cưỡng hôn cô, anh ta chỉ ôm cô một lúc như vậy rồi chậm rãi rời lỏng vòng tay, sau đó lại nhắm mắt lại chờ đợi cái tát tay của cô.

Nhưng Lôi Vận Trình không hề ra tay. “Tôi luôn tin rằng, có những người nhất định sẽ ở bên cạnh nhau, thì nhất định cũng có những người không thể đồng hành với nhau được, chúng ta rất giống nhau, nếu tôi chờ được sự hồi đáp từ Phong Ấn, có phải cũng đã nói lên rằng sẽ có một ngày tôi cũng sẽ giống như vậy, sẽ đến với anh.”

Lục Tự mở to mắt, trong con ngươi của anh ta lóe lên thứ ánh sáng phấn khởi. Lôi Vận Trình không nhìn vào mắt anh ta. “Nhưng mà, tôi hiểu rõ bản thân mình, tôi yêu Phong Ấn, yêu đến mức chấp nhận rút lui và sẵn sàng chờ đợi, hoặc là, anh có tình nguyện làm người ‘sẵn sàng’ như vậy không?”

...

Lục Tự lui nửa bước, trên môi anh ta vẽ ra nụ cười chua xót.

...

Thời tiết buổi sáng sớm ngày định bay hôm đó không được tốt lắm, phó đoàn trưởng đề nghị dời sang ngày khác, Mục Phong trầm ngâm một lát, ông ta quyết định giữ nguyên kế hoạch bay. “Nếu chiến tranh đến, kẻ địch sẽ không vì nguyên nhân thời tiết mà không đánh giặc, huấn luyện cũng phải bắt nguồn từ góc độ hình chiến đấu thực tế, các đại đội chuẩn bị, tôi sẽ đích thân cầm lái.”

“Vâng!” Ba đại đội trưởng đồng loạt đứng nghiêm, tất cả đều trở về đứng trước đại đội đã xếp thành hàng của mình lên xe đến vùng trời diễn ra cuộc diễn tập

Trên xe, Lôi Vận Trình ghé sát vào ghế của Phong Ấn hỏi nhỏ: “Hôm nay thời tiết xấu mà vẫn bay sao?”

“Phục tùng mệnh lệnh.”

“Vâng.” Lôi Vận Trình yên tâm trở về chỗ ngồi, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen như mực ngoài cửa xe rồi bĩu môi.

Đến nơi diễn tập, tất cả mọi người đều xuống xe, Lục Tự vẫn còn ngồi ở chỗ cũ, ánh mắt trầm tĩnh của anh ta đang dừng lại nơi nào đó ngoài cửa sổ.

“Lục đại đội trưởng?” Phong Ấn đứng trước cửa xe gọi anh ta một tiếng, suy nghĩ của anh ta mới trở về.

Lục Tự như người vừa tỉnh khỏi giấc mộng, anh ta đứng lên theo phản xạ, mũ rơi xuống đất, vang lên âm thanh chói tai.

Phong Ấn khom người nhặt mũ lên đưa cho anh ta, nhỏ giọng hỏi: “Lục Tự, cậu không sao chứ?”

Lục Tự lắc đầu, anh ta khẽ thở hắt ra, bóp bóp mi gian. “Rất ổn.”

Sân bay.

Bảo dưỡng hạ cửa khoang chứa máy bay xuống, những hạng mục kiểm tra trước khi cất cánh đều đã thực hiện xong, chỉ còn chờ phi công đến mà thôi.

Đoàn trưởng Mục Phong nói tóm tắt giản lược vài câu, ông ta hạ lệnh trèo lên máy bay. Phong Ấn đi đến trước mặt Lôi Vận Trình, “Cẩn thận một chút.”

“Ừm, anh cũng vậy.”

Lôi Vận Trình kéo kéo bộ đồng phục phi hành trên người của mình, giao nhận máy bay với Kỹ Dịch.

“Đồng chí cơ trưởng, máy bay của cô đã chuẩn bị xong, xin tiếp nhận.”

“Tiếp nhận.”

“Vâng.”

Lôi Vận Trình ngồi trong khoang điều khiển, Kỹ Dịch đưa mũ bảo hộ có chụp dưỡng khí cho cô. “Thời tiết không tốt, cẩn thận một chút.”

“Yên tâm.” Lôi Vận Trình đóng buồng lái lại, đội mũ bảo hộ và mang chụp dưỡng khí lên.

Bên kia, Lục Tự đứng trước máy bay ngẩng đầu nhìn màn đêm đen tối, anh ta trèo lên cầu thang mạn. Nhưng mà xui quỷ khiến sao đó, anh ta trèo đến bậc thứ hai thì giẫm lên khoảng không, suýt chút nữa rơi xuống.

“Đồng chí cơ trưởng?” Bảo dưỡng đỡ lấy anh ta.

“Không sao cả.” Lục Tự khoát tay, hít thở thật sâu điều chỉnh bản thân. Chức nghiệp của anh ta là phi công, không nên mang cảm xúc khi bay lên bầu trời, bất kì chuyện gì đi nữa thì sau khi ngồi vào khoang điều khiển thì phải lập tức vứt bỏ ra phía sau.

“Hướng gió Nam ngã về Tây, tốc độ gió chậm hơn 4 mét/giây, bầu trời nhiều mây âm u, không vực Không quân X có mây trắng, thông báo hoàn tất.”

“Trạm radar mặt đất báo cáo, bên trong hành lang phi hành đã thực thi kiểm soát hàng không, không vực mát mẻ, thông báo hoàn tất.”

Cổ vấn khí tượng và cổ vấn Radar thông báo qua đài quan sát cho phép ra lệnh cất cánh, máy bay Mục Phong dẫn đầu, cất cánh theo sau là Phong Ấn 705 và Lôi Vận Trình 706...

Đúng là trên không thời tiết không tốt lắm, Lôi Vận Trình tập trung sự chú ý, cô chăm chú nhìn bên ngoài khoang máy bay và thông số kỹ thuật trên khí cụ.

Phong Ấn: “706, khu vực phía trước có sấm lớn, vòng qua phía đông.”

“706 đã rõ.” Lôi Vận Trình chuyển động cần điều khiển, máy bay lệch mũi sang hướng đông bay khỏi khu vực nguy hiểm.

Khí tượng học hàng không nói rõ tuyệt đối không cho phép bay ở khu vực có sấm lớn và mây mưa, nơi đó được định là khu vực cấp nguy hiểm trong không trung, tia chớp sẽ làm nhiễu và phá hỏng thiết bị truyền tin vô tuyến, la bàn và thiết bị thông tin, sấm sét có thể gây tổn hại đến lớp vỏ bên ngoài.

“706, chú ý tư thế bay.”

“706 đã rõ.”

Bởi vì tình hình khí tượng ngày càng xấu đi, hôm nay, người chỉ huy trên mặt đất là phó đoàn trưởng đã ra lệnh sẽ kết thúc huấn luyện trước thời hạn, tất cả máy bay diễn tập theo thứ tự. Lục Tự hoàn tất hoạt động chỉ định, anh ta thay đổi hướng đi trở về sân bay.

Đang lúc bình minh nhưng trời vẫn tối đen, không trung bắt đầu có mưa rơi, tầm nhìn càng lúc càng kém.

Đài quan sát chỉ huy: “711, đáp xuống đường băng số 3.”

“711 đã rõ.”

Anh ta bay vào không vực sân bay, kéo cần điều khiển xuống, ngay sau đó máy bay mất động lực, đồng hồ đo độ cao bắt đầu chuyển động thần tốc.

Trong lòng Lục Tự nặng trĩu, đôi mày đen nhánh của anh ta cau lại. “Báo cáo 01, 711 động cơ ngừng hoạt động.”

Ngay lập tức Phó đoàn trưởng đứng lên, ông ta nắm lấy bộ đàm dằn giọng hạ lệnh. “Chuẩn bị hạ cánh tức tốc, kiểm tra thông số kỹ thuật của khí cụ, ổn định, thử kích hoạt một lần nữa.”

Phó chỉ huy viên lập tức điều động xe cứu thương và xe cứu hỏa.

Lôi Vận Trình và Phong Ấn đã hạ cánh xuống mặt đất, cả hai đang cùng những đội viên khác trở về xe không vụ, bỗng nhiên tiếng cảnh báo vang vọng khắp bãi diễn tập khiến người nghe kinh hồn bạt vía.

36. , Chương 41

Chương 41. Quan hệ tam giác

Máy bay F-8 có hai động cơ(1), Lục Tự phanh gấp, anh ta lập tức thay đổi hướng đi trở về sân bay.

(1) Biết thêm chi tiết về máy bay jian-8 tại đây

Vài phút sau khi tình cảnh không may xảy ra, Lục Tự cảm thấy không lúc nào anh ta xui xẻo bằng lúc này, đèn báo nguy chớp tắt, động cơ còn lại của máy bay cũng ngừng hoạt động...

“Báo cáo, hai động cơ của máy bay đã ngừng chạy.”

Phó đoàn trưởng: “Báo cáo độ cao, khoảng cách.”

Lúc động cơ dừng lại trên không trung, động lực của máy bay chỉ đến con số 0 chính là tình huống nguy hiểm nhất trong phi hành.

Trong lòng Lục Tự và Phó đoàn trưởng nặng như treo một tảng đá lớn, nhưng mà, vào thời khắc nguy hiểm như thế này, Lục Tự cần phải bình tĩnh hơn lúc nào hết, anh ta cẩn thận kiểm soát máy bay, chú ý đồng hồ báo cáo độ cao từng giây từng phút, thử tất cả các phương pháp có thể xoay chuyển tình cảnh, trong giọng nói của anh ta không hề nghe được sự kích động nào.

“Báo cáo 01, kích hoạt động cơ thất bại lần nữa, đang thử đóng tất cả các nguồn điện để khởi động lại.” Lục Tự ấn vào công tắc khôi phục lại lần nữa, nhưng vẫn không có bất kì chuyển biến nào như trước.

Trái tim của Phó đoàn trưởng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ông ta đứng bật dậy khỏi ghế dựa. “Nếu không còn cách nào lật ngược tình huống thì nhảy dù ngay lập tức.”

Lục Tự nhìn xuống. “Có nhà cửa, tôi đã thấy sân bay, đề nghị cho hạ cánh khẩn cấp.”

Phó đoàn trưởng: “Đồng ý hạ cánh khẩn cấp.”

Phó chỉ huy viên hạ lệnh tất cả đơn vị ở sân bay dọn dẹp đường băng, xe cứu hỏa, xe cứu thương chuẩn bị, nhân viên hậu cần mặt đất vào vị trí, kiểm soát không trung, cấm tất cả máy bay cất cánh, các máy bay muốn hạ cánh thì trì hoãn hạ cánh hoặc thay đổi địa điểm hạ cánh.

Phong Ấn và Mục Phong đã đến phòng chỉ huy, ở trong phòng, vẻ mặt của tất cả các nhân viên đều căng thẳng, chăm chú quan sát vào trạng thái số liệu máy bay của Lục Tự.

Mục Phong nhận lấy dụng cụ đối giảng từ Phó đoàn trưởng: “711, tốc độ hiện tại của cậu?”

“Tốc độ 360.”

“Đẩy cần, duy trì ở mức 420, chú ý khoảng cách độ cao!”

Lục Tự chăm chú quan sát khí cụ, “Độ cao 1100, đèn báo hiệu thủy lực phát sáng, áp suất thủy lực biểu thị bất thường.”

Phong Ấn mím môi, đúng là hệ thống thủy lực mất tác dụng dẫn đến việc động cơ máy bay ngừng hoạt động.

Độ cao của Lục Tự giảm xuống lần nữa, mồ hôi của Mục Phong chảy ra như mưa. “711, bây giờ cậu có thể nhảy dù.”

Khi động cơ ngừng hoạt động, máy bay sẽ lấy mốc độ cao 2000 mét để dừng lại, lúc đó phi công có thể bỏ lại máy bay rồi nhảy dù.

Tâm trạng của Lục Tự rất ổn định, nhưng anh ta lại không thể kích hoạt cái thứ đồ đắt đỏ này. “Đề nghị thử nghiệm trượt không hạ cánh khẩn cấp(2).”

(2) Trượt không hạ cánh khẩn cấp: Máy bay bị lạc hướng, nhiên liệu cạn kiệt, nên phát sinh trục trặc, không thể tiếp tục phi hành mà sẽ nhanh chóng rơi xuống dưới. Lúc này bắt buộc phải tự tiện vượt biên hoặc nghiêm trọng hơn là máy bay phải hạ cánh không tuân theo luật phi hành.

Phong Ấn day cằm trầm ngâm một lúc, anh nhanh chóng thăm tính tỷ lệ thành công dựa theo tình hình trạng máy bay F-8 hết năng lượng, khoảng cách mỗi một mét hạ xuống theo quán tính và khoảng cách cách sân bay hiện tại của Lục Tự. “Không phải không có khả năng hạ cánh khẩn cấp, mọi việc còn phải phụ thuộc vào kỹ thuật phi hành của Lục Tự.”

Mi tâm của Mục Phong nhú lại thật chặt, ông ta nghiêng rằng nhìn chăm chăm vào màn hình. “Hướng về đường băng số 3! Duy trì trạng thái phi hành!”

“Đã rõ!” Tay Lục Tự đặt trên cần điều khiển, đầu máy bay hướng về phía chính diện đường băng.

...

Giờ phút này trời rất lạnh, Lôi Vận Trình rút người trong bộ đồng phục phi hành nặng nề, đầu vẫn mang nón bảo hộ, môi mím lại, cô đã thấy chiếc máy bay của Lục Tự bay đến. Những người đã hạ cánh xuống mặt đất đều không có tâm trạng lên xe, ai ai cũng trừng to mắt.

Trái tim của cô như bị buộc chặt, hô hấp gấp gáp. Hướng Bắc Ninh bước đến chụp vai cô, “Không có gì đâu Trình Trình.”

“Tại sao không nhảy dù chứ... Tỷ lệ thanh công trượt không hạ cánh khẩn cấp nhỏ đến như vậy.”

Khóe môi của Hướng Bắc Ninh cong lên một độ cong chua xót. “Bởi vì anh ta nhận thấy có hy vọng thành công, anh ta không sợ, dù hy vọng có thấp anh ta vẫn muốn thử.”

Lôi Vận Trình nghe câu nói mang hai ý nghĩa của Hướng Bắc Ninh, cô cắn môi nhìn chăm chăm vào chiếc máy bay.

Máy bay của Lục Tự đang hạ cánh, anh ta vô cùng cẩn thận khống chế độ cao và tốc độ hạ thấp, điều khiển tốc độ giảm lại.

Thanh âm của Mục Phong truyền đến: “Chú ý duy trì tốc độ! Ổn định, cân bằng — nhẹ một chút, kéo khẩn cấp, kéo tối đa! Nhẹ lại, nhẹ lại, đúng rồi, bung dù!”

Trên đường băng, máy bay chạy với tốc độ gấp hai ba lần lao về phía trước, tất cả mọi người bao gồm cả Lục Tự đều nín thở. Tiếng lốp xe bung toét rền vang, thân thể Lôi Vận Trình run lên, cô che miệng lại, không hề chớp mắt dù chỉ một lần.

Bởi vì hệ thống thủy lực⁽³⁾ mất tác dụng dẫn đến việc tốc độ giảm nên không thể bung dù⁽⁴⁾, Lục Tự nắm chặt cần điều khiển, dùng toàn bộ sức lực ổn định máy bay, hoàn thành một loạt động tác tiếp đất, sau khi trượt xa hơn một ngàn mét trên đường băng, cuối cùng sườn bên lệch đường băng rồi dừng lại — Tiếp đất bình an.

(3) Hệ thống thủy dịch: Là hệ thống thay đổi cường độ chịu nén để làm tăng lực tác dụng.

(4) Dù này là dù dành riêng cho máy bay, được sử dụng trong trường hợp đặc biệt như hạ cánh khẩn cấp.

Anh ta tắt toàn bộ nguồn điện, mở buồng lái ra, tháo chụp dưỡng khí xuống thở hắt ra, xe cứu hỏa và xe cứu thương gầm rú chạy đến.

Mục Phong buông thiết bị đối giảng xuống thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, ông ta chậm rãi ngồi xuống ghế. Mà Phong Ấn lại xoay người nhanh chóng rời khỏi phòng chỉ huy, giây phút này anh cảm thấy vô cùng kiêu ngạo vì có được chiến hữu như vậy.

Mọi người chen chúc bước đến, trong tốp người, Lục Tự tìm được Lôi Vận Trình, giây phút nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn tái xanh của cô, anh ta không khỏi nghẹn ngào, đó là vì lo lắng cho anh ta sao.

Anh ta tháo mũ bảo hộ xuống lập tức bước đến trước mặt cô, mồ hôi từ trán chảy xuống gò má. Lôi Vận Trình cũng kích động giống như mọi người, cô giơ ngón tay cái lên với anh ta. “Tuyệt quá, Lục đại đội trưởng.”

Yết hầu của Lục Tự chuyển động, cặp mắt nhìn cô gái chưa từng bao giờ cười với anh ta như thế. “Trước lúc máy bay tiếp đất một giây tôi đã nói với chính mình, nếu có thể sống, tôi không để tâm đến việc làm người chấp nhận rút lui và sẵn sàng chờ đợi em, Lôi Vận Trình, tôi sẽ chờ em.”

“Lục đại đội trưởng!” Trong đầu Lôi Vận Trình nhất thời nổ tung, nụ cười tươi trên môi cô tắt ngúm thét với anh ta.

Mọi người xung quanh nhìn nhau, tất cả đều im lặng. Phong Ấn đã đến, vừa đúng lúc anh chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa rồi. Lục Tự biết anh đến, nhưng mắt anh ta vẫn nhìn Lôi Vận Trình, cô ngượng ngùng

trốn tránh ánh mắt của anh ta, trong lúc vô tình lại nhìn về phía Phong Ấn, sau đó, sự chú ý của mọi người đều chuyển về phía Phong Ấn.

Mỗi quan hệ tam giác vì điều cứ như vậy mà phơi bày trước mắt mọi người, có người để lộ vẻ mặt bưng hiếu hóa ra Lục đại đội trưởng cảm mến người phụ nữ của Phong đại đội trưởng, bất ngờ là anh ta cứ như vậy, thỏ lộ trước mặt bao nhiêu người.

Về mặt của Phong Ấn vẫn bình thản như không có bất kì chuyện gì xảy ra, trên mặt anh không biểu hiện bất kì vẻ không vui nào, anh vẫn đứng đó một lúc rất lâu mới bước lên dang tay ôm chầm lấy Lục Tự, cái ôm chan chứa sự vui mừng sau khi Lục Tự thoát khỏi tai nạn.

Phong Ấn vỗ vỗ vào vai Lục Tự, đó là sự nhiệt tình chân thành của anh, cho dù giữa hai người họ đã có vách ngăn, nhưng tất cả điều trở nên nhỏ bé không đáng kể trước sự sinh tử.

“Hoan nghênh cậu đã toàn vẹn trở về.” Phong Ấn mở lời, sau đó anh nói với âm lượng chỉ có hai người mới nghe được: “Nhưng tất cả những điều này không có nghĩa là tớ sẽ trao cô ấy cho cậu, cả đời này tớ sẽ không làm như vậy.”

Khóe môi Lục Tự giật giật, anh ta không nói bất kì lời nào.

...

Cấp trên cử người đến điều tra sự cố xảy ra trong lần phi hành này, Lục Tự được cho nghỉ ngơi vài ngày để ổn định lại bản thân.

Sự cố lần này gây kích động khá lớn đến Lôi Vận Trình, đây là lần đầu tiên cô trải qua việc như thế. Vào giây phút máy bay chạm đất, mọi tình huống đều có thể xảy ra, nếu Lục Tự không kiểm soát tốt, thì có thể hôm nay cô đã phải chứng kiến cảnh tượng chết chóc. Tuy rằng bọn họ đã từng mô phỏng tình cảnh động cơ ngừng hoạt động trên không trung và có cả trượt không cánh khẩn cấp, nhưng mà trên thực tế chưa có ai có thể đảm bảo một trăm phần trăm thành công không xảy ra sai sót.

Có người đến gõ cửa phòng cô, “Lôi Vận Trình có ở đây không? Đại đội trưởng tìm cô.”

“Biết rồi.” Lôi Vận Trình xoay người xuống giường, cô nhìn mình trong gương rồi sửa sang lại quần áo, đội mũ lên xuống lầu.

Phong Ấn đứng đưa lưng về phía cô, anh đang trò chuyện gì đó với một vài nữ sĩ quan, thấy cô đến, những nữ sĩ quan đó chào hỏi rồi liền rời đi.

“Anh đúng là đến đâu cũng có duyên với phụ nữ, đồng chí đại đội trưởng à.”

Lôi Vận Trình trêu chọc anh, Phong Ấn cong môi cười. “Lên xe trước đi.”

“Đi đâu thế?”

Phong Ấn ngồi trên xe, nhìn cô đầy mờ ám, bật thốt ra một câu cực kì không phù hợp với bộ quân trang trên người anh. “Ăn em.”

Mặt Lôi Vận Trình đỏ lên: “Đứng đắn một chút.”

Phong Ấn cười cười, nhưng không nói gì cả, anh khởi động xe đạp chân ga vòng ra ngoài.

Anh chạy xe đến một dốc núi khá xa trung đoàn hai, Lôi Vận Trình nhảy xuống xe, cô nhìn bốn phía xung quanh, cảnh đẹp nơi đây không khiến cô chặc lưỡi tán thưởng, cây cối rậm rạp xanh tươi che phủ cả một vùng, còn có cả một vùng lá phong đỏ đẹp đẽ, ở phía xa xa còn có một con sông uốn lượn. Phong cảnh nơi đây mang nét đẹp hoàn toàn tương phản với thành thị, trùng trùng điệp điệp cây xanh cực kì bao la hùng vĩ. “Wow! Vẫn còn nơi xinh đẹp như vậy ư, sao không dẫn em đến đây sớm hơn?”

Phong Ấn ngồi trong xe châm một điếu thuốc, anh hí hóp mắt nhìn cô gái đứng ở trước xe. Hút hết điếu thuốc, anh bỏ nó vào gạt tàn, tay giặt nhẹ caravat, cởi chiếc áo khoác đồng phục, sau đó lại cởi vài cúc áo sơ mi ra rồi anh mới đẩy cửa xuống xe.

Lôi Vận Trình vẫn còn đang say sưa ngắm cảnh đẹp, bỗng nhiên bị anh ôm từ phía sau. “Đẹp quá đúng không anh?”

“Đẹp.” Phong Ấn nâng cằm cô lên, “Ngày mai, ngày mốt, ngày kia, đều không có nhiệm vụ phi hành.”

“Hà?” Lôi Vận Trình không hiểu gì, cô chớp mắt nhìn anh. “Cho nên thế nào?”

Vút dứt lời, Phong Ấn đã vươn tay ôm cô lên, đặt ngồi lên đầu xe, một tay anh khóa chặt hai tay cô, nghiêng người áp sát phía trên cô, bàn tay còn lại vuốt ve mặt cô.

Anh không nói gì, Lôi Vận Trình hoảng loạn khi nhìn thấy cơn lốc cuộn cuộn trong đáy mắt đen tối của anh, còn có ánh mắt sáng rực của anh nữa, cô vô thức nuốt nước bọt. “Phong Ấn?”

“Không cảm nhận được à?” Phong Ấn cúi đầu hôn lên mi tâm rồi đến chóp mũi của cô, môi anh dừng lại trên môi cô, hô hấp nóng rực của anh phả lên bờ môi đó.

“Cho nên... Bây giờ anh muốn em, Trình Trình, anh muốn em.”

Thanh âm trầm thấp của anh khiến trái tim cô đập mạnh, không chờ cô trả lời, cả người Phong Ấn đã áp xuống cơ thể cô.

Anh nâng gáy cô lên, hôn cô cuồng nhiệt, đầu lưỡi anh linh hoạt luồn vào bên trong khoang miệng cô, cuồng nhiệt hấp thu mùi vị ngọt ngào của cô. Ý thức của Lôi Vận Trình dừng lại trong phút chốc, trước mắt cô đều là một màu trắng xóa, lúc cô ý thức được thì Phong Ấn đã cởi áo ngoài của cô.

Khó khăn lắm Lôi Vận Trình mới rút ra được một bàn tay, cô chặn anh lại, thở gấp hỏi anh. “Anh không muốn ở đây đó chứ?”

“Ừ!” Phong Ấn trả lời cô chỉ bằng một chữ ngắn gọn, sau đó lại phủ xuống môi cô, ngón tay anh cởi bỏ từng cúc áo của cô, hoàn toàn không chú ý đến sự ngăn cản của cô.

“Ở đây? Bây giờ vẫn là ban ngày đó! Phong Ấn, Phong Ấn... Ở giữa ban ngày, ngay cả giường cũng không có...”

“Không gian trong xe như vậy là đủ rồi, nơi này không có ai đến quấy rầy chúng ta đâu.” Phong Ấn lại hôn lên cổ cô, vén áo khoác ngoài và vạt áo sơ mi của cô lên, cởi bỏ móc cài áo lót của cô, bàn tay dài của anh trực tiếp phủ lên bờ ngực trắng như tuyết vừa lộ ra của cô.

Gương mặt của Lôi Vận Trình ửng đỏ, “Nhưng mà... Nhưng mà... Đang mặc quân trang đó, cảm giác rất kỳ lạ...”

“Vậy thì cởi ra.”

Vừa mới nói xong, môi của Phong Ấn đã phủ xuống, ngón tay nắm lấy nơi mềm mại kia, anh trực tiếp hé môi ngậm lấy, đầu lưỡi anh nhẹ nhàng uốn vòng chiếm giữ nơi đó. Một cơn khoái cảm như dòng điện chạy khắp người cô. Từ trước đến nay, Lôi Vận Trình chưa từng thấy bộ mặt như sói đói của anh vào lúc này, như hận không thể trực tiếp nuốt cô vào bụng, lần này anh còn nhiệt tình hơn cả lần tiếp xúc thân mật trước đó.

“Phong Ấn, anh sao vậy...” Cô thở hổn hển, muốn trốn tránh cảm giác mà anh đang mang lại cho mình, nhưng cô lại không muốn rời đi.

Phong Ấn kéo dây lưng rồi cởi bỏ quần của cô, sau đó anh lại kéo tay cô xuống sờ nơi nào đó đang nở to của mình. Đây là lần thứ hai cô chạm đến vật cứng cáp nam tính đó, cách một lớp quần, sự nóng bỏng của nó truyền đến tay cô. “Không phải em luôn luôn muốn anh sao, bây giờ em sợ ư? Mở ra đi, tiếp nhận nó.”

Lôi Vận Trình cắn môi, ngón tay cô hơi run. “Không phải em sợ, chỉ là như vậy rất...”

Chỉ mới cởi quần anh được một nửa, trên mặt cô đã đỏ ửng như quả cà chua, thẹn thùng nép vào lòng anh. “Vào trong xe đi anh... Em... Đừng ở đây.”

Phong Ấn cười khê, dặng hai chân cô ra để chúng quặp vào thắt lưng anh, anh giữ tư thế như vậy ôm cô đến chỗ ngồi phía sau, lột sạch sẽ quần áo trên người cô, sau đó lại tự cởi bỏ áo khoác và quần của mình. Một lần nữa người anh áp lên thân thể cô, dục vọng nóng như lửa của anh đang dốc sức cọ xát giữa hai chân cô.

Dưới sự khiêu khích của anh, thân thể Lôi Vận Trình mềm nhũn, nhưng lý trí của cô lại lôi kéo ý thức khiến cô nhớ đến một việc rất quan trọng. “Em... Em nhớ bây giờ không phải thời kỳ an toàn của em.”

Phong Ấn với tay ra phía sau, anh tìm kiếm rất lâu, sau đó lại lấy ra một chiếc hộp nhỏ quơ quơ trước mặt cô.

Đó là hộp bao cao su! Lôi Vận Trình không dám tin, hai mắt cô mở to. “Anh đã có chuẩn bị trước!”

Phong Ấn nhoẻn miệng cười mờ ám, sau đó lại cúi đầu mút mạnh cổ cô, thắt lưng anh đồng thời hạ xuống cố ý đưa phần đầu về phía trước, vô cùng hài lòng nghe tiếng hít thở kịch liệt của cô. “Bé con, tất cả đều đã chuẩn bị đâu vào đó cả rồi, để nghị tiến công.”

Lôi Vận Trình không biết vì sao bỗng nhiên anh lại muốn cô như vậy, nhưng cô biết, cho dù hôm nay trời có sập cũng không thể ngăn cản được anh...

37. , Chương 42

Chương 42. Yêu em một lần làm sao đủ

Sau khi đi bơi về, Lục Tự tự khao bản thân một bữa ăn thịnh soạn, dù sao cũng không cần bay, anh ta còn len lén uống ít rượu, cũng không nhiều lắm, chỉ một ly mà thôi.

Anh ta đi dạo một vòng trong quần doanh, sau đó lại đi đến bãi diễn tập nhìn chiếc máy bay đang được sửa chữa của mình, thật sự là quá đổi nhàm chán nên anh ta đành quay về ký túc xá.

Vừa bước chân lên lầu thì anh ta liền nghe được tiếng điện thoại reo vang vọng khắp hành lang, mãi cho đến khi anh ta đi ngang qua phòng Phong Ấn mới biết được tiếng điện thoại phát ra từ nơi đó. Điện thoại reo lâu như thế mà vẫn không có ai bắt máy, Lục Tự cảm thấy kỳ lạ, anh ta bước đến gõ gõ cửa phòng.

“Phong Ấn? Tiểu Quý?”

Không có người lên tiếng trả lời, Lục Tự vừa bước đi thì nghe tiếng nước chảy ào ào từ phía nhà vệ sinh, có vài chiếc quần, áo của Tiểu Quý – Bạn cùng phòng với Phong Ấn đang nằm rải rác trên giường. Anh ta bước đến gõ gõ cửa nhà vệ sinh, “Tiểu Quý? Điện thoại reo kìa.”

Cửa mở, Tiểu Quý thò cái đầu ướt sũng ra, trên đầu vẫn còn dính bọt xà phòng. “Ồi! Lục đại đội trưởng, giúp tôi nhận điện thoại đi, tôi đang tắm.”

“Được.”

Lục Tự đi đến cầm microphone lên, anh ta vẫn chưa kịp mở miệng thì bên trong đã truyền đến tiếng trẻ con khóc nức nở. “Xin chào, cháu tìm Phong Ấn...”

“Bây giờ cậu ấy không có ở đây, cháu là ai?”

Linh Linh cầm điện thoại nắp trong chăn, “Cháu là Linh Linh, chú là ai?”

“Linh Linh? Lục Tự cau mày. “Có phải mẹ cháu họ Hạ không?”

Linh Linh hít hít mũi, cảm thấy kỳ lạ hỏi: “Chú là ai thế? Sao chú lại biết mẹ cháu họ Hạ?”

Lục Tự mím môi, quả nhiên là đứa bé mà Hạ Viêm Lương đã dẫn về. “Chú là đồng nghiệp của Phong Ấn, cháu tìm cậu ấy có việc gì? Chú có thể chuyển lời hộ cháu.”

Linh Linh mấp máy môi, do dự một lúc. “Vậy phiền chú chuyển lời với chú ấy, Linh Linh đã xuất viện rồi, sao chú ấy vẫn không đến thăm Linh Linh, Linh Linh nhớ chú ấy.”

Con người của Lục Tự co rút, “Được, sau này Linh Linh đừng gọi điện thoại đến như thế này nữa, sẽ quấy rầy đến công việc của Phong Ấn, chờ chú ấy chủ động gọi cho cháu được không?”

Buông ông nghe xuống, khắp người Lục Tự đều lan tràn sự phẫn nộ.

Linh Linh xúc chấn lên, bất ngờ nhìn thấy Hạ Viêm Lương đang đứng bên cạnh giường, cô bé giấu chiếc điện thoại di động ở phía sau theo bản năng, ngập ngừng nói. “Con chưa gọi điện thoại cho bố.”

Hạ Viêm Lương nhìn con gái, trong lòng dấy lên sự chua xót, cô ta ngồi xuống sờ sờ đầu con gái. Cô ta không tìm được điện thoại của mình, thì đã đoán được phần nào sự việc. “Bố có nhận điện thoại không?”

Linh Linh cúi xuống rồi lắc lắc đầu, sau đó lại khóc âm lên. “Đã lâu rồi bố không đến thăm con, có phải không cần Linh Linh nữa không?”

Yết hầu của Hạ Viêm Lương đau đớn, cô ta lấy chiếc DV(1) ở đầu giường để vào tay cô bé. “Không đâu, con xem, không phải bố đã nói có thời gian sẽ về sao, chỉ là bố bận quá.”

(1) DV

Linh Linh ôm chiếc DV, vừa lau nước mắt vừa gật đầu, hình ảnh cô bé và Phong Ấn chơi đùa, dường như ngày nào cô bé cũng phải xem rồi mới ngủ được.

Bố trong cảm nhận của cô bé là không ai có thể thay thế được.

...

Cho đến bây giờ, chưa lúc nào Lôi Vận Trình cảm thấy bản thân giống như một con sơn dương đang chờ làm thịt như lúc này, cô run rẩy nằm dưới thân của Phong Ấn. Trên núi gió hơi mát, nhưng mà bàn tay xấu xa đang đặt trước ngực cô và cơ thể đang áp sát người cô của anh đang nóng như chiếc lò như muốn nướng cô. Cô hoàn toàn không nghe được tiếng gió thổi ào ào và tiếng chim hót líu lo, bên tai cô chỉ có tiếng thở gấp và nhịp tim đập của cả hai, môi lưỡi của anh như mang theo ma lực, di chuyển đến đâu đều mang theo ngọn lửa nóng đến đó.

Phong Ấn hôn rất mạnh, dường như anh đang cố gắng để lại ký hiệu của bản thân trên cơ thể của cô, có nơi anh mút đến mức cô đau đớn, vô thức ngậm nga thành tiếng. “Nhẹ chút...”

Vừa dứt lời, nụ hoa trước ngực cô liền bị môi anh ngậm cắn mang theo cảm giác tê dại nhanh chóng lan truyền toàn thân.

Anh không ở lại nơi đó quá lâu, sau đó nụ hôn lại chuyển xuống dưới, lượn vòng trên bụng cô. “Em muốn tư thế nào? Hửm?”

Mặt Lôi Vận Trình đỏ ửng, làm sao cô có thể hiểu được tư thế gì nữa, tay cô đẩy đẩy anh ra. “Ngứa lắm, đừng đùa nữa.”

“Chỉ ngứa thôi?” Phong Ấn áp người lên cơ thể cô lần nữa, anh hôn lên đôi môi sưng đỏ vì bị hôn của cô, sau đó bỗng nhiên lật người cô lại. “Vậy thì chúng ta thử một cách không chỉ có ngứa nhé, có dám không?”

Lôi Vận Trình cười khế, có chút oán giận nói: “Anh bắt em đến nơi thâm sơn cùng cốc này, nếu em không dám, anh sẽ dừng tay à?”

“Muốn anh dừng tay?” Phong Ấn hạ thất lưng, vật đàn ông cứng rắn của anh cọ cọ vào mông cô như ra hiệu. “Làm chuyện đó không cần đến tay đâu, Trình Trình.”

Lôi Vận Trình ngượng ngùng tức giận quát lên: “Phong Ấn, anh!”

Phong Ấn bật cười khẽ, anh cắn một cái lên bả vai mềm mại của cô, “Sao em lại mềm đến vậy? Cắn một cái đã đỡ lên, anh nên cắn ở đâu đây?”

Vừa nói anh vừa nhấm nháp từng tắc da thịt trên lưng cô, thỉnh thoảng là cắn, hoặc hôn, hoặc mút, đôi lúc đầu lưỡi mềm mại lướt qua da thịt cô. Tay anh cũng không hề rảnh rỗi, vòng đến trước ngực, vuốt ve hai đỉnh đồi mềm mại kia, tay còn lại thì càng không hề hiền lành nắm lấy thắt lưng cô, đầu ngón tay anh sờ trên làn da mịn màng của cô. Ở phía dưới, cậu nhóc đang phối hợp từng chút một theo động tác nào đó trên chộc cô.

Lôi Vận Trình không kìm chế được mà thở gấp, cô không thể nào chịu nổi cái kiểu công kích bốn phương tám hướng của anh, giống như đang có hàng nghìn con sâu bò đầy người cô, ngoại trừ ngứa còn có thêm một loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời dấy lên từ nơi sâu nhất của thân thể.

“Phong Ấn...”

“Hửm?” Môi và tay của Phong Ấn vẫn hoạt động không ngừng, trả lời cô qua loa.

“Hoặc là anh nhẹ chút, hoặc là làm... Trọng điểm, như vậy... Em thật sự rất khó chịu.” Cô cũng không biết bản thân làm sao nữa, thậm chí cô cũng không thể nói rõ bản thân đang muốn cái gì, cảm giác mâu thuẫn càng lúc tích lũy càng nhiều, như chiếm lấy tất cả cảm quan của cô.

Tay Phong Ấn lần đến giữa hai chân cô, ở nơi đang khép kín căng chặt kia, anh mạnh mẽ mở ra, ngón tay vuốt ve ở lõi vào, rồi chậm rãi tiến vào, sau đó lại duỗi ra, anh cảm nhận được cơ thể cô đang dần trở nên căng chặt theo động tác của anh. Cứ lặp đi lặp lại như thế, mật hoa từ động theo ngón tay chảy ra.

“Em thật đúng là quả cam non đầy mật nước.” Môi Phong Ấn phủ lên lỗ tai cô một lần nữa, đầu lưỡi anh lượn vòng nơi đó, hơi thở nóng hổi, cố gắng nhấn mạnh cụm từ “đầy mật nước” khiến mặt cô đỏ bừng.

“Trước kia sao em lại không biết anh tà ác như thế nhỉ? Lôi Vận Trình mềm nhũn nằm sấp để mặc anh trên đùi, cô thật sự hận vì sao bây giờ không phải là ban đêm.

Phong Ấn cười, “Trước kia em vẫn là em gái của anh mà, sao anh có thể nói với em những lời này? Làm chuyện như thế này?” Bỗng nhiên anh lại thêm vào một ngón tay, chen chúc vào không gian chật hẹp của cô.

Lôi Vận Trình bị sự xâm nhập bất chợt kia làm sợ hãi, cô hít vào thật sâu, thanh âm kia lọt vào tai Phong Ấn khiến anh mất hồn đến mức gần như không kiềm chế được nữa. “Trước kia anh cũng không biết em thô độc lại có thể quyến rũ người khác như thế em gái à.”

“Đừng... Đừng nói nữa...”

Vật nóng hừng hực của anh đang cọ xát tại cửa động của cô, lúc nhẹ lúc mạnh, thậm chí cô có thể cảm nhận được đỉnh đầu của vật kia đã đánh mật hoa của bản thân, nghĩ đến hình ảnh đó lại khiến cô miệng nóng lưỡi khô, trái tim dường như muốn bật nhảy ra khỏi cổ họng. Động tác ra vào từ tay Phong Ấn đang không ngừng tăng tốc, cảm nhận được nơi nào đó của cô đang run rẩy khác thường, vật đàn ông của anh đã căng cứng đến phát đau.

“Dùng ngón tay đủ không? Chúng ta đổi cái khác vào nhé, được không?”

Cả người Lôi Vận Trình đã căng chặt, dường như có thứ ánh sáng trắng đang ngưng tụ trước mắt cô, cô nói không nên lời, vô thức gập đầu, bàn tay nhỏ bé túm bừa, sau đó bắt lấy mái tóc ngắn của anh, hô hấp dồn dập khiến bàn tay đang túm lấy ngực cô càng dùng sức mạnh hơn.

Phong Ấn biết cô sẽ nhanh chóng lên đỉnh, anh dùng đầu gối tách hai chân của cô ra, môi nhẹ nhàng ngậm lấy tai cô, ngón tay lại dùng sức ra vào. Lôi Vận Trình hoàn toàn không ý thức được bản thân đã bị anh dẫn dắt thành tư thế mở rộng người, tất cả sự chú ý của cô đều đặt trên hai ngón tay tà ác của anh.

“Này ưm... A...” Cô khẽ ngậm nga, thân thể bắt đầu run lên.

Phong Ấn hôn lên gương mặt nghiêng ý loạn tình mê của cô, anh chịu đựng đến mức mồ hôi chảy ra nườm nượp, anh gấp gáp xé gói áo mưa tự mặc cho bản thân. “Trình Trình, em phải chuẩn bị tâm lí, một lần

không thể thỏa mãn được anh.”

Làm sao Lôi Vận Trình còn có thể nghe rõ anh nói gì, tất cả ý thức của cô đều bị ngón tay trêu chọc của anh chiếm hữu, có chuyện gì đó sắp xảy ra, tuy rằng cô không biết bản thân đang chờ đợi điều gì.

Phong Ấn thì biết, ngay tại thời điểm cô sắp lên đỉnh, anh rút ngón tay ra, quét mật hoa dính trên tay anh lên đỉnh đầu vật đàn ông nóng như lửa của anh, vào giây phút cô bắt mãn giãn dựa, anh đặt nó trước cửa động của cô, chậm rãi thăm dò.

“Phong Ấn... Phong Ấn... Em...” Lôi Vận Trình khó chịu vặn vẹo cơ thể, cảm nhận được cô đang càng lúc càng gần anh.

Phong Ấn nắm lấy bờ eo nhỏ của cô, tay đặt lên cằm cô xoay lại. “Trình Trình, nói muốn anh.”

“Muốn... Muốn anh...” Lôi Vận Trình hí mắt, nói từng chữ, Phong Ấn chậm rãi tiến vào cơ thể cô, nơi đó của cô thít chặt đến mức khiến anh cắn răng, đỉnh đầu to lớn xâm nhập vào nơi kín đáo nhất của cô, bỗng chốc đã khiến cô đạt được khoái cảm cực hạn. Anh nhìn chăm chú vào hàng mày đang cau lại của cô, khóe mắt ướt đầm, giống như con cá đang mở môi, anh chưa bao giờ thấy được vẻ mặt xinh đẹp của cô như thế, giây phút đó khiến anh bùng tỉnh. Từ yết hầu cô phát ra tiếng rên rỉ quyến rũ lòng người đến hồn xiêu phách lạc, sự ẩm áp ào ạt đang bao bọc đỉnh đầu vật đàn ông của anh, cuối cùng Phong Ấn cũng không thể nhẫn nại được nữa, anh cúi đầu hôn môi cô, đồng thời thân dưới anh bắt chấp tất cả, mạnh mẽ xông vào thế giới của cô.

Không hề báo trước, anh cứ tiến vào ngay thời điểm cô yếu ớt nhất, giục giã cô đạt đến cực hạn lần thứ hai, thậm chí còn mãnh liệt hơn cả cảm giác vừa rồi. Khoái cảm không thể nói thành lời xen lẫn với đau đớn nhẹ dội vào người cô, đầu cô nóng lên, suýt chút nữa là ngất đi.

Như có thứ gì đó nổ tung trong não Phong Ấn, anh không kiềm chế được nữa mà chôn sâu trong thân thể cô. Sự khít khao bao vây anh và cảm giác đột phá trong nháy mắt kia đã nói lên tất cả, cũng trút bỏ câu đố mà bấy lâu nay anh suy đoán trong lòng. Anh hôn cô cuồng nhiệt, nuốt trọn những âm thanh đau đớn phát ra từ môi cô, bàn tay dài vuốt ve trên người cô, khiến cô cảm thấy bản thân đang hưng phấn kích động còn có cả tình cảm phức tạp.

“Trình Trình, đau không em?”

Lôi Vận Trình nắm lấy đệm dựa bên cạnh, bầu mạnh, ánh mắt mê ly. “Đau... Nhưng lại không đau.”

Phong Ấn không nhìn được cong môi cười, nắm chặt lấy thắt lưng cô, lui khỏi người cô, chỉ còn lại đỉnh đầu. “Anh ra ngoài nhé?”

Không có sự chiếm hữu của anh, cảm giác trống rỗng thôn tính cô ngay lập tức.

“Đừng đi...” Cô vô thức nhắc nhở, để bản thân mình vây lấy anh nhiều hơn.

Phong Ấn ghé sát vào tai cô, cắn nhẹ làn da mềm mại của cô. “Có biết vì sao không? Trình Trình, Lục Tự không hề chạm vào em, tối hôm đó em và cậu ấy không làm gì cả.”

Ý thức của Lôi Vận Trình trở về, cô chớp mắt như không dám tin. Phong Ấn hôn đến cổ cô, anh lại mút mạnh cô cái, hạ thắt lưng đâm vào cơ thể cô, khiến cô khó chịu rên rỉ một tiếng. “Tin anh, anh có thể cảm nhận được.”

Anh chậm rãi rút khỏi, lại mạnh mẽ tiến vào, mang theo sự hưng phấn không thể nào kiềm chế. “Em phải nhớ thật kỹ cảm giác này, nhớ thật kỹ cảm giác anh ở trong thân thể em, trái tim của em, thân thể của em, tất cả của em đều đã bị anh phong ấn, Trình Trình...”

Cô nức nở, giống như con mèo nhỏ non nớt, mà Phong Ấn cũng không hề kìm nén sau khi cô thích ứng nữa, anh bắt đầu động tác mãnh liệt đâm mạnh vào giữa hai đùi cô, rất sâu, anh cứ lặp đi lặp lại, giống như muốn chạm vào nơi sâu thẳm tâm hồn cô, nhìn xem nơi đó có thật sự chỉ có một mình anh tồn tại hay không.

“Đừng kìm nén, ở đây không có người khác, em kêu lớn chỉ có mình anh nghe thôi.” Phong Ấn nắm chặt thắt lưng cô hơi nâng lên, để cô càng thêm cảm nhận được sự xâm nhập dục vọng của bản thân.

“Em... Em muốn nhìn anh...” Lôi Vận Trình xoay người giơ tay sờ anh. Phong Ấn rút khỏi người cô, sau đó anh lật người cô lại, kéo một chân cô lên cao khoát lên lưng ghế dựa, cảm xúc dâng trào anh không hề do dự đâm vào người cô, sau đó bắt đầu điên cuồng luật động.

Lôi Vận Trình kéo cổ anh xuống, cô nhắc người chủ động hôn lấy hôn để lên mặt anh, tiếng khóc nức nở của cô bị anh gặm cắn thành những âm thanh khê khàng đứt quãng. “Phong Ấn, không cần phải gạt em...”

“Không, anh không lừa em, em không biết nơi đó của em căng chặt đến thế nào đâu, hít khao đến mức khiến anh không thể khống chế được.” Phong Ấn thở gấp, anh vừa luật động điên cuồng vừa vô cùng dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt của cô. “Không phải anh đã nói cho dù chuyện đó có xảy ra với em hay không anh cũng không quan tâm sao? Ngoan nào, đừng khóc.”

“Em... Em để ý... Em muốn trao tặng bản thân mình... Vẹn nguyên cho anh.” Nước mắt cô tuôn rơi càng lúc càng nhiều, làm thế nào cũng không kìm nén được nữa.

Phong Ấn vùi đầu vào gáy cô, hít vào thật sâu, mùi vị mồ hôi thuần khiết và hương thơm từ cơ thể cô như thấm thấu vào tim phổi anh, chúng giống như độc dược nhưng cũng giống thuốc giải độc. Cô là một cô gái thông minh, còn trong thế giới tình cảm, cô là một cô gái dửng dưng vĩnh viễn không hiểu ý nghĩa của từ lùi bước.

“Cô bé ngốc, anh bị em nuông chiều thành hư luôn rồi này.” Phong Ấn cúi đầu nỉ non, “Nói yêu anh một lần nữa.”

“Em yêu anh...”

Lôi Vận Trình ôm anh, cô không hề do dự một khắc nào mà lập tức thốt ra, giống như yêu anh đã trở thành một loại bản năng.

Con người đen lấy trong mắt Phong Ấn như sâu không thấy đáy, cuộn cuộn như không thể nói lên cảm xúc, anh nâng mông cô lên, thúc sâu vào nơi mềm mại tư mật nhất trong cơ thể cô.

“Anh thật sự... Thật sự là bị em làm phát điên rồi, anh đã nói rất nhiều lần để em hiểu rõ trái tim anh, nhưng mà từ đây về sau anh cũng sẽ không cho cơ hội nữa, em phải yêu anh và hứa sẽ không rời bỏ anh, không được phản bội, có nghe thấy không? Không được... Phản bội...”

Anh càng lúc càng dùng sức ra vào điên cuồng mãnh liệt, giống như một cỗ máy không biết mệt mỏi, lại giống như một con dã thú muốn gặm nuốt cô. Nhưng mà trong lúc hoan ái khiến cô hoàn toàn không thể kháng cự này, không hiểu tại sao cô lại cảm nhận được từ sâu trong nội tâm anh tản mát ra một sự sợ hãi nào đó.

Anh lại sợ hãi? Anh có sợ hãi?

Động tác của anh rất mạnh mẽ, thậm chí càng lúc càng thô bạo, khiến cho cô đau, nhưng lại không muốn dừng lại. Cô không theo kịp tiết tấu của anh, chuyện này đối với cô hoàn toàn lạ lẫm, cô chỉ có thể để anh tùy ý dẫn dắt bản thân.

“Em không cần gì cả... Em chỉ muốn anh hiểu rõ một chuyện... Đó chính là tình cảm của em đối với anh, sẽ không có một người nào, khiến em chờ được mười năm.” Lôi Vận Trình trèo lên người anh, một câu nói giống như lời hứa hẹn kèm theo tiếng rên rỉ phát ra từ miệng cô, trên cổ cô đã đầy vết tích gặm cắn của anh.

“Trình Trình... Trình Trình...” Trong lòng Phong Ấn dâng lên một sự đau đớn, anh không biết vì sao lại có một cô gái mong muốn trao tất cả cho anh đến như vậy, những điều mà cô có thể làm vì yêu anh cô vẫn cảm thấy chưa đủ. Phong Ấn nghẹn ngào, giây phút này, ngoại trừ nhớ kỹ tên của cô, cho cô khoái cảm bất tận không ngừng, dường như anh không nghĩ ra cách nào khác để đáp trả cô, đầu óc nhạy bén của anh vậy mà lại gặp phải trở ngại.

Đặt một chân còn lại của cô lên khuỷu tay, mở rộng thân thể cô đến cực hạn, để không còn bất kì trở ngại nào cản trở bản thân anh tùy ý xông vào cơ thể cô, lên lên xuống xuống muốn cô không ngừng nghỉ. Xúc cảm mềm mại thơm tho bao vây phía dưới anh cũng non nớt như da thịt cô, xen lẫn thêm tiếng thở dốc đè nén đã châm ngòi lửa dục vọng mà Phong Ấn kiềm chế nhiều năm nay.

Anh đâm sâu vào cơ thể cô, cô ngửa cao yết hầu, anh chậm rãi rút khỏi, ngấm nhìn mật nước tuôn ra từ nơi nơi tư mật mà anh vừa thoát ra. Nơi đó của cô quá nhỏ, không có sự chiếm giữ của anh đã khép lại ngay lập tức, sự cực kì tương phản với kích thích của anh rõ ràng càng thêm kích thích cảm quan của con người.

“Mở mắt ra đi em.” Anh nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, dụ hoặc cô. Chờ cho đến khi cô nhấc mí mắt, nhìn anh bằng ánh mắt ướt đẫm thì anh bỗng nhiên anh lại mạnh mẽ tiến vào.

“Ừm...” Lôi Vận Trình ngậm nga khe khẽ.

“Nhìn anh.”

Phong Ấn vuốt ve gương mặt và bờ môi cô, từ sâu trong đáy mắt anh đã nhuộm màu sắc dục vọng. Anh rút khỏi người cô, chậm chạp nhưng lại mạnh mẽ, kiên định lại mãnh liệt tiến vào. Mỗi một lần anh xâm chiếm cô bất giác cắn vai anh. Từ chậm đến nhanh, từ nhanh đến chậm. Cô giống như một con thuyền nhỏ, còn anh lại là sóng to mãnh liệt, cứ khiến cô quay cuồng, cuốn cô chìm nổi trong thế giới của bản thân. Hai người cứ như thế, triền miên trong sự thích thú điên cuồng.

Cô giơ tay vuốt ve bờ ngực rắn chắc của anh, cuối cùng tay cô dừng lại ở vị trí trái tim anh, nhìn thật sâu vào mắt anh, nếu cô không lầm, trong ánh mắt đó luôn có một vài thứ khiến cô không dám chạm đến.

Cô mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

“Muốn nói gì?” Sao Phong Ấn có thể không hiểu cô, anh ôm thân mình cô, một tay bế cô lên ngồi ngang thắt lưng anh, tay vuốt ve nhẹ ở nơi hai người kết hợp làm một làm thân thể cô run lên. “Sao?”

“Phong Ấn.” Hai tay Lôi Vận Trình vòng qua cổ anh, “Em muốn... Hỏi anh một câu.”

“Ừm, hỏi đi.” Phong Ấn nâng thắt lưng cô, để nhắc cao ngực cô lên, hai đỉnh đồi màu hồng phấn lay động trước mắt, khiến anh không nhịn được hé môi ngậm lấy.

Lôi Vận Trình cắn môi ngăn cản bản thân phát ra tiếng rên rỉ, sự ngứa ngáy ở ngực kèm theo khoái cảm trong cơ thể gào thét chiếm giữ ý thức của cô.

“Anh... Anh...”

“Anh làm sao?” Cô ấp a ấp úng rất lâu mới nói hết một câu, Phong Ấn không thể không ngắt đầu.

“Ngoại trừ thích và cảm động, anh... Anh có một chút nào... Yêu em không?” Vừa nói hết câu, không chờ anh trả lời, Lôi Vận Trình đã vội vàng vươn bàn tay nhỏ bé lên che môi anh, đáng vẻ như sắp khóc. “Anh có thể không trả lời, cứ xem như em chưa hỏi đi.”

Phong Ấn hơi cau mày, anh thè lưỡi liếm lòng bàn tay cô, sau đó lại kéo ra rồi hôn lên đó, con người đen như mực của anh không hề rời khỏi ánh mắt đang chứa đựng sự sợ sệt của cô. Quả nhiên là Lôi Vận Trình không dám đối diện với anh, cô bối rối quay đầu dựa vào vai anh.

“Thật sự không cần trả lời em...” Thanh âm của cô nỉ non khe khẽ như tiếng muỗi kêu, có lẽ cô đã quá nôn nóng, đã qua mười năm, ít nhất anh cũng đã thích cô, chỉ cần có thời gian thì sao phải sợ anh không yêu cô?

Phong Ấn hít vào thật sâu, ôm thân thể mảnh mai của cô vào lòng, anh lại dùng sức áp cô sát hơn vào dục vọng của mình, để bản thân mình tiến sâu vào người cô hơn.

“Nếu anh nói không có thì sao?”

“Em không vội, em tin vào bản thân mình, ít nhất chúng ta đã có chiều hướng phát triển tốt.”

Anh cúi đầu thở hắt ra, vòng tay ôm cô càng thắt chặt hơn. “Anh sống đã hai mươi chín năm, em là người phụ nữ đầu tiên khiến trái tim anh không biết nên yêu thương như thế nào mới đủ?”

Anh cảm nhận được trên vai có một dòng nước ấm nóng chảy xuôi, nhắm mắt lại, anh bắt đầu buông lỏng chạy nước rút. Vật cứng rắn của anh trong cơ thể cô mang đến sự mẫn cảm, khiến cho người khác không thể không thừa nhận khoái cảm đang ùn ùn kéo đến, thân thể cô muốn chạy trốn, nhưng trái tim lại càng muốn anh đến gần hơn nữa.

Anh chôn sâu thân thể cô, giống như muốn để cả bản thân chen vào cơ thể cô, nhìn cô vì mình ý loạn tình mê, vì mình nỉ non, gọi tên của anh, dùng tất cả nói cho anh biết, yêu anh như vậy, thế giới này chỉ có một mình Lôi Vận Trình.

Không thể thay thế được cũng không thể trùng lặp được.

Trong thời khắc phóng thích, Phong Ấn thậm chí có loại cảm giác hối hận vì đã mang áo mưa, nếu không, nói không chừng trong thân thể cô sẽ mang một sinh mệnh nhỏ bé của anh.

Một đứa con trai hoặc con gái, đứa bé sẽ chứng minh anh đã để cô vào trong trái tim khép kín chưa từng mở ra sau khi chia tay Hạ Viêm Lương.

Lôi Vận Trình mềm nhũn dựa vào người anh, cô hé môi vì sự va chạm kịch liệt. Phong Ấn lấy áo sơ mi khoác lên người cô, tay đặt lên thắt lưng cô, ngửa đầu nhìn bầu trời không một gợn mây.

“Em còn trẻ tuổi như vậy, nhưng đã cho anh mười năm quý giá nhất, từ đầu đến cuối anh chỉ có một suy nghĩ, đó là dùng gấp mấy lần mười năm sau này để làm trao đổi với em.”

Anh cảm nhận được rõ ràng cơ thể của cô gái trong lòng cứng ngắc, anh áp đầu cô vào trước ngực mình, ngón tay xuyên qua mấy tóc ngắn của cô tiếp tục thổ thê với cô.

“Vốn dĩ anh định đến lúc em hai mươi lăm tuổi mới quyết định tất cả, hóa ra tình cảm của con người cũng giống như phi hành, tràn đầy biến số mà con người không biết trước được.” Anh dừng lại một chút, hôn nhẹ lên mái tóc cô, nụ hôn chứa đầy sự quý trọng và cẩn thận.

“Em đã chịu quá nhiều nỗi khổ, giây phút anh quyết định yêu em, tất cả những nỗi đau em đã chịu đều trở thành nỗi đau gấp bội trong lòng anh...”

Bỗng nhiên Lôi Vận Trình che miệng, nước mắt tuôn ra ào ạt. Cô khóc không thành tiếng, Phong Ấn như trút được gánh nặng giương môi cười, anh với tay lấy khăn giấy lau mặt cho cô, nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên hôn rồi lại hôn lên đó. “Em còn sức lực để khóc? Có phải đã nói lên sự cố gắng của anh vẫn chưa đủ?”

Lôi Vận Trình ôm cổ anh không buông, gỡ trò nài nỉ anh. “Anh lặp lại lần nữa đi, xin anh đấy, lặp lại lần nữa đi mà.”

Phong Ấn túm cầm cô, lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, ghé vào tai cô thì thào khe khẽ.

Một câu yêu em, một lần làm sao đủ?

...

Trong quang cảnh đồi cây phong bao phủ khắp núi rừng, trên xe có hai bóng người lộn xộn, khó khăn chia lìa. Phong Ấn cần đi cần lại gói bao cao su thứ hai, hôn lên gương mặt cô. “Tiếp đón anh cho tốt lần nữa, tối hôm nay có thể không về.”

Gương mặt Lôi Vận Trình đỏ hồng như hoa anh đào. “Không về chẳng lẽ ngủ ở trong xe?”

38. , Chương 43

Phong Ấn mở rộng thân thể cô, từng chút từng chút một tiến sâu vào khu vườn bí mật khiến người ta điên cuồng của cô, anh thỏa mãn thở hắt ra. “Ồ trong xe cả đêm anh sợ em để lại di chứng, cô bé ngoan, anh có

nhà trong nội thành...”

“Vậy tại sao không trực tiếp đến đó...”

“Bởi vì...” Phong Ấn xấu xa xông mạnh vào người cô. “Anh không chiến đấu giỡn chơi, anh muốn trải nghiệm đặc biệt hơn một chút.”

“Xấu xa — Á!”

Câu nói tiếp theo của cô bị anh nuốt vào miệng, anh còn có việc xấu xa hơn cần phải làm, không thể lãng phí thời gian vào chuyện cãi nhau.

Chương 43. Diên cả rồi

Diện tích căn nhà trong nội thành của Phong Ấn cũng không quá lớn, nhìn thoáng qua thì kém xa biệt thự của Phong gia, không lộng lẫy xa hoa, không trang trí sang trọng, bốn bức tường đều có màu trắng, ván gỗ, màn cửa sổ, sofa và giường cũng đều là màu trắng tinh khiết.

Món đồ trang trí xa hoa duy nhất chính là chiếc bình hoa bằng thủy tinh đặt ở đầu giường, bên trong bình chỉ cắm một nhánh hoa dại ven đường đã héo rũ. Phong Ấn bế Lôi Vận Trình về phòng, anh ném cô lên giường giống như thổ phỉ. Lôi Vận Trình bị chiếc nệm mềm mại hấp dẫn, cô dứt khoát nằm yên một chỗ giả chết. Phong Ấn áp lên cơ thể của cô, nâng cằm cô lên rồi phủ môi xuống hôn cuồng nhiệt, lửa nóng trong cơ thể anh nhanh chóng bị châm ngòi, bàn tay dài vừa muốn cởi cúc áo quân trang của cô đã bị cô cản lại.

“Nếu anh không cho em ăn, em e rằng trước ngày mai em sẽ bị anh dày vò chết mất.”

Phong Ấn mở to hai mắt, giật mình nhìn cô. “Anh vẫn chưa ăn em no mà?”

“Phong Ấn!” Lôi Vận Trình đỏ mặt hung hăng đập anh một cái, chân cô bị Phong Ấn bắt được, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve.

“Em mà như vậy sẽ khiến anh rất không có cảm giác thành tựu đấy, thỉnh thoảng phải giả vờ là một cô gái yếu đuối thì anh sẽ càng yêu em hơn.” Phong Ấn cắn nhẹ vào chạng chân cô một cái, sau đó anh linh hoạt lăn xuống giường trước khi cô tung ra động tác đánh trả.

“Anh ra ngoài kiếm gì cho em ăn đây, em tắm rửa đi, trong ngăn tủ có quần áo đấy, tắm cho thật thơm vào, để lát nữa anh ăn vị giác mới ngon được.”

Anh thay một bộ quần áo bình thường, trước khi đi vẫn không quên nháy mắt mờ ám với cô vài cái, lại liếm liếm môi, khiến mặt cô ửng đỏ.

Lôi Vận Trình thông thả đi tắm trước, cảm giác đau nhức giữa hai chân khiến cô không khỏi mắng người nào đó trong suốt quá trình tắm. Làm tình chỉ có một lần mà thực sự còn mệt hơn cả khi cô chạy năm km, cô cũng phải thật sự cảm ơn Phương Mặc Dương, nhờ sự hà khắc của anh ta lúc trước mới đào tạo nên cô có thể lực mà người thường không thể so sánh nổi của ngày hôm nay. Có lẽ sống trong quân đội vài năm đã khiến cuộc sống của cô khác xa những cô gái bình thường, bao gồm cả khi cô chứng diện bản thân. Lúc bước ra khỏi phòng tắm, cô cố ý nhìn đồng hồ, chỉ mới hơn mười lăm phút mà thôi. Cô treo hai bộ quần trang của anh và cô lên, áo sơ mi nam vẫn còn dính lại bên trong áo khoác ngoài. Ở đây không có quần áo cho cô mặc, Lôi Vận Trình đành phải mặc nó vào.

Ngồi trên ghế dựa ở ban công, cô ôm đầu gối nhìn cảnh đêm bên ngoài, nhìn bản thân mình đang được phản chiếu ngược trên kính cửa sổ, nhìn nhìn một lát cô bật cười. Thời gian vẫn còn sớm, cô không kìm chế được mà gọi cho Đỗ Nghiên Thanh, người nào đó bị quấy rầy giấc ngủ một hồi chỉ mở nửa con mắt, nghe xong lời của cô thì bỗng chốc bật dậy khỏi giường, hai mắt tỏa sáng, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất bật vô âm tín.

“Thật không? Cậu thật sự đã ăn học trường rồi à?”

“Đáng ghét, người bị ăn là tớ đấy, có nghe không?” Lôi Vận Trình giả vờ tức giận gầm lên, cô bị Đỗ Nghiên Thanh không khách khí trêu chọc.

“Thôi đi, không chừng trong lòng cậu đang vô cùng đắc ý đó chứ! Nói nhanh lên, có cảm giác thế nào?”

Lôi Vận Trình ngưng ngừng cắn môi, thở thật dài một hơi. “Thanh Thanh, cậu có biết không, thật sự là giống như nằm mơ vậy.”

Ở bên kia Đỗ Nghiên Thanh cũng đỏ mặt. “Xem cậu ngốc kìa, chuyện đó đâu có tốt đẹp như cậu nói cơ chứ, đau suýt chết.”

Lôi Vận Trình sững sốt, cô cười khúc khích. “Cái tớ nói là cảm giác anh ấy nói yêu tớ, cậu đang nghĩ đi đâu thế cô bạn?”

“Lôi Vận Trình, cậu đúng là đê tiện mà!”

...

Hai cô gái cãi nhau một trận trong điện thoại, do đêm nay Đỗ Nghiên Thanh còn phải thực thi nhiệm vụ nên cần bảo đảm ngủ đủ giấc, hai người đành phải dừng cuộc trò chuyện.

Trong phòng không có vật dụng nào dư thừa, điều đó không khỏi mang lại cảm giác trống trải, nhưng Lôi Vận Trình lại cảm thấy nơi này khiến cô đặc biệt an tâm, đó là một loại cảm nhận mà cô chưa từng có được từ trước đến nay. Vừa nghĩ đến việc cô sẽ đầu ấp tay gối với anh cả đêm nay, trái tim cô cứ như bị một con thỏ nhỏ nhảy nhót không ngừng, cô che mặt lần qua lần lại trên giường vài cái, phần khởi đến mức muốn thét lên.

Căn phòng yên tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại di động, là điện thoại của Phong Ấn. Trên màn hình lóe sáng cái tên Lục Tự, Lôi Vận Trình suy nghĩ một lát rồi quyết định không nhận điện thoại, hôm nay cảm tình cô đối với người đàn ông này phức tạp hơn bất kì lúc nào.

Lục Tự gọi vài lần đều không có ai nghe máy, anh ta suy nghĩ một lúc rồi dường như ý thức được điều gì đó, về mặt và cả ánh mắt đều trở nên ảm đạm, nếu không thì cậu ta đã nhận cuộc gọi rồi.

Phong Ấn mang về một túi thức ăn thật to, khi thấy Lôi Vận Trình chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, anh không khỏi nhếch môi cười. Trong suốt quá trình ăn cơm anh luôn cười, Lôi Vận Trình cảm thấy không được tự nhiên, cô sờ sờ mặt rồi lại kéo kéo áo. “Em bị gì sao?”

Ánh mắt Phong Ấn có ý lướt qua ngực cô. “Cũng không có gì, bỗng nhiên anh nhớ đến lần em mặc áo sơ mi ở nhà anh năm đó, lúc đó so với bây giờ quả thật em đã ‘lớn lên’ không ít, cũng xem như... Hiểu rõ tâm nguyện lớn nhất của anh.”

“Này!” Lôi Vận Trình không vừa lòng đăm đăm anh, “Cái người này vẫn cứ độc mồm với em như thế, đối với con gái là phải khen, phải dỗ dành, sao thái độ của anh vẫn kém như vậy thế hả?”

“Thật sự là không nên tùy tiện nói lời yêu mà, con gái thật sự là sinh vật nuông chiều quá thành ra kiêu căng.” Phong Ấn thở dài, gấp một miếng sườn lợn thật to vào bát của cô. “Ăn nhiều một chút, so sánh với yêu cầu của anh mà nói thì em còn rất nhỏ, phát triển nhanh lên một chút, lời nói của cấp trên phải ghi nhớ trong lòng, biết không đồng chí nhỏ?”

Lôi Vận Trình cúi đầu xem xét bản thân, không hài lòng bĩu môi. “Ngực to có gì tốt? Là gánh nặng đó, giống như Hạ Viêm Lương mới gọi là đẹp sao, ngực phải hỗ trợ cống hiến một chút cho phẩm hạnh và chức nghiệp mới đúng!”

Môi lưỡi cô nói quá nhanh, vừa bật ra khỏi miệng đã hối hận, len lén đưa mắt liếc anh một cái. Phong Ấn ngẩn ra, miệng còn ngậm cơm của anh suýt chút nữa đã phun ra ngoài, vừa định mở miệng nói chuyện đã bị ho khan long trời lở đất. Lôi Vận Trình vội vàng buông bát đĩa xuống vỗ vỗ lưng anh.

Tay Phong Ấn dang ra ôm cô vào lòng, vừa ho vừa cúi đầu cười rộ lên. “Em hận cô ta à?”

“Hừ, ai bảo cô ấy chiếm lấy anh lâu như vậy, trước kia em không có cách, nhưng sau này tuyệt đối không được.”

Lôi Vận Trình làm ra bộ dạng tức giận lấy lòng Phong Ấn, anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, về mặt cong lên. “Thích anh như vậy thì tại sao ngay từ đầu không cầm anh quen bạn gái mà chỉ được chờ em thôi hả?”

Lôi Vận Trình nghe khẽ cổ cau mày. “Em đã từng kể mà, ngay sau hôm anh trai em nói với em hai người chính thức tìm hiểu nhau em đã đến tìm anh, trong mắt anh chỉ có sắc đẹp, nào có vệt con xấu xí em đâu.”

Phong Ấn nhớ lại thật kỹ, dường như anh nhớ lại một số chuyện trong ký ức đã rất lâu rồi. Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, tát tát lên mặt mình theo kiểu tự trừng phạt bản thân. “Lúc đó anh còn quá nhỏ, sao anh có thể biết được suy nghĩ của em, hoàn toàn cư xử với em như em gái.”

“Vậy từ khi nào anh bắt đầu cư xử với em như phụ nữ?” Lôi Vận Trình ngồi trên đùi anh, vươn tay ôm lấy cổ anh, rên sát phải rên khi còn nóng, cô muốn moi cho được lời nói từ đáy lòng anh. “Anh yêu em từ khi nào?”

Quá bất ngờ, vậy mà Lôi Vận Trình có thể thấy vẻ ửng đỏ trên gương mặt anh. Phong Ấn xấu hổ ho nhẹ, ánh mắt dao động. “Anh xin giữ lại chút bí mật.”

Lôi Vận Trình xoay cầm anh lại đối diện với mình, mạnh mẽ tóm lấy ót anh. “Không phê duyệt! Khai báo sự thật.”

“Nếu anh kiên trì không nói thì sao?”

“Em về đây, anh ở lại ngủ một mình đi.” Cô giả vờ đứng dậy đi thì bị cánh tay của Phong Ấn bắt lại kéo trở về.”

“Nhóc con đáng ghét, học cánh uy hiếp anh nữa, anh nói xong em đừng kinh ngạc đấy, phải hứa là không được tức giận.”

“Em hứa.” Lôi Vận Trình ngoan ngoãn gật đầu, nép vào lòng anh lần nữa.

Phong Ấn trầm ngâm một lúc, anh cúi đầu hôn cô. “Thật ra anh cũng không biết rõ là bắt đầu từ lúc nào, chính xác là vào đêm em tròn mười tám tuổi, lúc em nói với anh sẽ đăng kí học phi công, anh đã không thể cư xử với em như em gái niềng răng lúc trước nữa. Anh và Lôi Dật Thành thường xuyên nói về em, nhưng mà trước đó, mỗi lần anh về em đều không chịu gặp anh, em có nhớ lần đó không? Cũng là vào mùa đông, anh và cậu ấy đứng bên ngoài nói chuyện, em trốn ở trong xe giả vờ ngủ? Anh vốn định lôi em ra, nhưng anh trai em nói em không được khỏe nên không cho anh làm phiền em.”

Lôi Vận Trình nở nụ cười dịu dàng, “Mỗi một chuyện có liên quan đến anh em đều nhớ, lần đó lợi rằng em bị sưng lên, mặt phồng lên rất xấu xí, không biết xấu hổ mà còn để anh thấy ư.”

“Ồ, thật đúng là con gái mới lớn mà, trẻ con mà còn biết thẹn thùng, em không biết là lúc em còn nhỏ anh đã ôm em ngay cả lúc em không mặc gì à? Hơn nữa là không chỉ một lần em ép anh ôm em đâu, có đáng về xấu xí nào của em mà anh chưa thấy cơ chứ? Em đã quên rằng anh chính là người dẫn em đi niềng răng à?”

Lôi Vận Trình xấu hổ rồi giận dữ véo tai anh, “Đừng nói chuyện này được không? Nói vào trọng điểm!” Không phải là cô không muốn gặp anh, chỉ là cô luôn luôn cố gắng để bản thân trở nên hoàn mỹ, xinh đẹp mỗi khi xuất hiện trước mặt anh.

Phong Ấn vui vẻ cười, đầu đặt lên vai cô cọ cọ. “Ý anh là, lúc anh biết mục tiêu của em là anh, phản ứng đầu tiên là phải bóp chết suy nghĩ chỉ mới vừa nảy sinh, ai biết được rằng suy nghĩ vừa nảy sinh của em đã như cây đại thụ trưởng thành che trời từ lâu rồi, anh mất nhiều thời gian như vậy ngược lại chỉ khiến bảo thân sa vào mà thôi.”

Thấy cô cười tươi đắc ý, Phong Ấn càng cảm thấy kỳ lạ, anh không nói thêm gì nữa, làm hại Lôi Vận Trình nài nỉ thật lâu, cuối cùng cô bị anh lừa vào phòng tắm, cùng anh tắm uyên ương một trận mới chặn được miệng cô.

Thể lực của Phong Ấn thật sự tốt đến bất ngờ, chỉ tiếc là dù sao đây cũng là lần đầu của Lôi Vận Trình, cô không thể chịu đựng nổi sự tra tấn không tiết chế của anh như thế. Cuối cùng, lần đó bọn họ làm thật lâu, toàn thân cô mềm nhũn được anh bế về giường, anh còn cẩn thận bôi thuốc chống phù vào giữa hai chân cô. Khi thuốc lạnh lẽo theo ngón tay anh tiến vào, phút chốc cơ thể Lôi Vận Trình kéo căng, Phong Ấn cố gắng bảo bản thân đừng chú ý cái cảm giác khít khao kia, anh cố gắng dập tắt ngọn lửa dục vọng đang nhen nhóm trong cơ thể.

Lôi Vận Trình ôm cánh tay của anh, cô dùng ánh mắt mơ màng nhìn anh, khóe mắt và hàng mày cô vẫn còn đượm vẻ quyến rũ sau khi vừa trải qua cơn hoan ái, nhưng ý nghĩa sâu xa ẩn giấu trong đôi mắt kia khiến Phong Ấn dở khóc dở cười. “Vừa rồi anh nên làm đến mức khiến em ngất đi mới đúng, để tránh việc bây giờ em vẫn không chịu buông tha cho anh.”

“Anh Tiểu Ấn, Trình Trình đã nghe lời như thế rồi vậy thì anh nói cho em nghe đi.”

Lôi Vận Trình làm nũng, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại của cô khiến trái tim anh nhanh chóng đầu hàng. Anh bắt đầu đi lắc đầu, châm một điếu thuốc hút vài cái mới nói.

“Có lẽ là lần hai chúng là giao ước lúc em bị thương, lúc đó, anh có một cảm giác mơ hồ, nói đến kiên trì, cuối cùng anh cũng không bằng em.”

Lôi Vận Trình cắn môi ghé sát vào lòng anh, cánh tay cô ôm trọn thắt lưng cường tráng của anh. Cô cũng không biết vì sao cô có thể kiên trì đến vậy, ngay từ đầu, cô đã cảm nhận được Phương Mặc Dương cố ý chinh cô, sau này cô mới biết anh ta đã nhìn ra năng lực của cô, mà cô cũng càng lúc càng yêu phi hành, cô cảm thấy mỗi một lần điều khiển máy bay bay lên bầu trời là một lần cô khiêu chiến với cuộc sống của bản thân. Nếu nói tình yêu và gia đình là sự nghiệp cả đời của phụ nữ, vậy thì phi hành đối với Lôi Vận Trình mà nói chính là một sự nghiệp khác khiến cả đời cô cũng không buông bỏ được.

Nhưng mà cô không biết trong bốn năm cô đến trường không phải chỉ có một mình Lục Tự đến thăm cô, Phong Ấn cũng lặng lẽ dõi theo cô, thậm chí anh còn cẩn thận dõi theo bước chân của cô hơn bất kỳ ai. Trong lòng anh và Phương Mặc Dương đều hiểu nhưng lại không để cho cô biết, Phong Ấn thấy cô huấn luyện gian khổ, thấy cô học tập nghiêm túc, thậm chí anh còn thấy được những lúc cô lên lút khóc ở những nơi không người chỉ vì quá nhớ anh, còn thấy cả thái độ kiên quyết của cô dành cho Lục Tự từ đầu đến cuối. Mức độ Phương Mặc Dương hà khắc với cô không hề thua kém anh năm đó, đôi lúc có thể nói là anh ta bức ép cô nhưng cô đều cắn răng chịu đựng. Anh không hiểu trong thân thể một cô gái nhỏ như vậy vì sao lại ẩn chứa một năng lượng lớn đến thế. Sự kiên trì và mỗi bước đi của cô đều khiến anh cảm động. Phong Ấn biết rõ tâm tư mà Lục Tự dành cho cô, anh chưa bao giờ thấy Lục Tự kiên trì với cô gái nào như thế, ngay cả khi tình cảm của cô thay đổi đi nữa thì Phong Ấn cũng hiểu rằng đó là điều tất yếu xảy ra.

Anh nhớ có một lần anh xin phép nghỉ rồi đến đó, Phương Mặc Dương đã kể toàn bộ tình hình cuộc sống và học tập của cô cho anh nghe, bỗng nhiên ở cửa vang lên tiếng “Báo cáo” thánh thót. Phong Ấn vội thuột vào gạt tàn rồi nhanh chóng trốn vào phòng trong. Nơi Lôi Vận Trình và Phương Mặc Dương nói chuyện chỉ cách anh có một cánh cửa, cô thấy bật lửa và điếu thuốc chưa tắt hẳn trong gạt tàn thì cũng sợ.

“Đội trưởng, anh có khách à?”

Phương Mặc Dương thuận tay với lấy chiếc bật lửa giơ lên ngắm nghía, “Sao?”

“Không có gì, chỉ là tôi cảm thấy chiếc bật lửa này trông rất quen mắt, Phong Ấn có một cái y hệt như vậy.”

Bên trong phòng, trái tim của Phong Ấn run lên, anh dựa vào cửa, tay đặt trên tay cầm, trong lòng anh có một loại khát vọng muốn tung cửa ra ngoài.

Phương Mặc Dương chỉ nở nụ cười, anh ta không nói bất kỳ câu gì. Lôi Vận Trình đặt chiếc hộp trong tay xuống trước mặt anh ta, “Phiên đội trưởng đưa thứ này cho Lục Tự hộ tôi, nếu không thì tôi sẽ tự đưa.”

Nghe được tiếng đóng cửa vang lên, một lúc sau Phong Ấn mới bước ra, anh đưa mắt nhìn chiếc hộp được đóng kiện kỹ lưỡng. Phương Mặc Dương đã mở ra, anh ta cau mày, sau đó lại đưa đến trước mặt anh. “Cậu nói xem, cô ấy có hiểu những thứ này có ý nghĩa như thế nào với Lục Tự không?”

Phong Ấn khẽ nhếch môi, anh nói không ra lời.

Hôm đó là ngày sinh nhật Lôi Vận Trình, có một người đàn ông tặng cho cô tất cả những huy hiệu là đại diện cho những lần lập công về vang của anh ta, nhưng trong mắt cô, ngoại trừ anh ra thì dường như không nhìn đến bất kỳ thứ gì khác nữa.

Buổi tối, Phương Mặc Dương gọi Lôi Vận Trình vào phòng, đưa cho cô một chiếc bánh ga tô nhỏ.

Lôi Vận Trình kinh ngạc, Phương Mặc Dương ra vẻ vô tội buông thông tay. “Tôi xem qua hồ sơ của em thì biết hôm nay là sinh nhật của em.”

Trí nhớ của Phương Mặc Dương siêu tốt, anh ta nhớ được tư liệu của mỗi một người trong toàn đội, nhưng tại sao chỉ có một mình có được hưởng đãi ngộ đặc biệt này?

Đường như cô cảm nhận được điều gì đó từ trong ánh mắt trốn tránh của Phương Mặc Dương, hai mắt cô bỗng nhiên ửng đỏ, vui mừng phần khởi cầm bánh ga tô rời đi.

“Cô ấy nhất định đoán được chiếc bánh ga tô đó là của cậu.”

Phương Mặc Dương cười, anh ta hỏi anh có phải Lôi Vận Trình càng dũng cảm thì anh lại càng cố gắng che giấu tình cảm của bản thân hay không, nếu không, vì sao không để cô biết anh đến, không để cô biết lúc cô nhớ nhung anh, anh cũng giống như cô, hồi tưởng lại những ký ức có cô rồi nhủ thầm mỉm cười.

Chẳng lẽ nhớ nhung chính là yêu sao?

Nếu đúng là vậy, Phong Ấn sẽ càng không dám tùy tiện vượt quá giới hạn. Hạ Viêm Lương nói sẽ làm bạn với anh, làm sao có chuyện làm bạn, lúc cô ta dẫn một cô bé đến trước mặt anh, Phong Ấn biết, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như thế.

“Linh Linh, nhìn xem chú ấy là ai?” Lúc Hạ Viêm Lương nói những lời này, giọng điệu cô ta không hề dịu dàng. Lúc đó, Linh Linh vẫn còn nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy anh thì khóc oe oe, ôm cổ anh không chịu buông, trong miệng luôn luôn gọi hai chữ bố ơi.

“Chú không phải bố cháu, chú không có con gái.” Phong Ấn ngớ người.

Linh Linh khóc càng lớn hơn, hai bàn tay nhỏ bé nắm lấy cổ áo anh khóc lớn đến mức khàn cả giọng. “Chú chính là bố cháu! Chú tên Phong Ấn, cháu tên là Phong Linh Linh!”

Lúc Phong Ấn nghe được ba chữ “Phong Linh Linh” đầu óc anh như nổ tung, anh trừng mắt nhìn cô bé trắng trẻo mập mập rồi nhìn đến Hạ Viêm Lương, anh kéo cô ta ra ngoài lớn tiếng chất vấn. “Cô phải nói cho rõ ràng, vì sao mọi chuyện là như thế này? Từ lúc nào thì tôi và cô có một đứa con gái vậy?”

Hạ Viêm Lương bị anh tóm đến phát đau, nhưng cảm cô ta khế hắt lên, để lộ đường chiếc cổ duyên dáng, chỉ là vẻ thô lương trong mắt cô ta dễ dàng chọc thủng vẻ lạnh nhạt bình tĩnh mà cô ta đã cố ngụy trang.

“Linh Linh mang họ Phong là sự thật, anh có thể không thừa nhận nhưng anh phải nhận lấy trách nhiệm làm bố, họ của Linh Linh là do chính Lê Duệ đi sửa.”

Phong Ấn tức giận bật cười, “Không phải các người... Điên cả rồi chứ?”

...

39. , Chương 44

Chương 44. Cho con ôm bánh bao nhỏ

Khắp nơi ồn ào, âm thanh vỡ vụn không ngừng vang lên từ bốn phía, tầm mắt trở nên mơ hồ, anh lui về sau vài bước, sau đó tầm nhìn của anh mới dần dần trở nên rõ ràng. Có người đang đánh nhau, anh quen biết hai người đó: Lục Tự và Lê Duệ, hơn nữa là ba người bọn anh bị một đám người cầm gậy bao vây tấn công. Uống rượu quá nhiều khiến bước đi dưới chân hơi loạng choạng, hành động không lưu loát như ngày thường nên đã trúng vài đòn của đối phương. Vừa quật ngã một người, thì đã cảm nhận được sau lưng có người đang đến gần, người bị anh đánh ngã dốc sức tóm lấy anh, lúc anh giãy dụa thì nhìn thấy chiếc bóng

đang phản chiếu trên tường khiến trong lòng anh trở nên nặng trĩu: Một người đang giơ cao một chiếc ghế dựa, chiếc ghế đó sẽ đập bể đầu anh ngay lập tức.

Ngay tại lúc tia chớp lóe lên, một thân ảnh nhào đến bảo vệ đầu anh, ngay sau đó tiếng gỗ vỡ vụn vang vọng bên tai, hơn nữa âm thanh đó càng lúc càng lớn, sau đó lại trở thành một mảng đồ chói.

Bỗng nhiên Phong Ấn mở to hai mắt, lúc này anh mới phát hiện đó chỉ là một giấc mơ, thân thể ấm áp mềm mại trong lòng anh giật nhẹ, tiếng nói dịu dàng khàn khàn vang lên bên tai anh.

“Sao vậy anh?”

“Không có gì, anh nằm mơ.” Phong Ấn nghiêng người ôm lấy cô, hôn lên trán cô. “Ngủ đi em.”

“Ừm...”

Lôi Vận Trình hắt hơi một cái rồi lại rúc vào lòng anh, cánh tay nhỏ nhắn của cô vòng qua thắt lưng anh, sau đó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Phong Ấn nghe được tiếng hít thở đều đều của cô, nhịp tim đập hồi hã của anh dần dần ổn định trở lại. Bé con này ngủ thật sự rất ngon, hô hấp êm dịu của cô phả vào cổ anh, cảm giác tốt đẹp như thế đấy. Bỗng nhiên anh nghĩ đến rất nhiều năm trước đây, cũng chính là thằng nhóc Lôi Dật Thành kia đã kéo anh đến Lôi gia nhìn em gái mới chào đời của cậu ta, đó là lần đầu tiên Phong Ấn nhìn thấy Lôi Vận Trình.

Nhỏ nhắn, mềm mại, tròn tròn, khắp người đều có màu hồng hồng, trên đầu cô bé còn có vài sợi lông tơ nhuyển mịn như tóc. Phong Ấn ngắm nhìn chăm chú cái vật nhỏ nhắn này rất lâu, sau đó anh không nhịn được mà bật cười to. “Giống hệt bánh bao nhỏ, tròn ú như thế.”

“Cái gì bánh bao nhỏ, là Tiểu Tranh Tử.” Thương Tiểu Thiên hờn mát, thương yêu vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của con gái, nhưng bà cũng bật cười khúc khích.

“Con nói không sai đúng không dì Thương? Sao dì lại sinh ra cái bánh bao nhỏ thế kia?” Phong Ấn hờn hờ lần qua lộn lại trên giường, anh không cẩn thận đè lên bàn tay nhỏ bé của Lôi Vận Trình.

Lôi Khải đau lòng đến mức suýt chút nữa là đánh anh, kỳ lạ là Lôi Vận Trình bị đánh thức chẳng những không khóc, mà còn vươn bàn tay mập mập đến gần phía anh, trong miệng cất tiếng o oe, ánh mắt to tròn gần như ngấn nước.

“Dì Thương, cho cháu ôm bánh bao nhỏ đi.”

“Cháu mơ đi.” Lôi Khải nổi nóng, đầu chấp nhận tạo cơ hội để con trai kẻ thù làm tổn thương con gái bảo bối của mình.

Phong Ấn cứ ghé sát vào cạnh cô như thế, tùy ý để chân cô bé gầy gầy lên mặt mình, anh hơi nhếch môi nhìn cô. “Bánh bao nhỏ, anh là Phong Ấn.”

Bỗng chốc bàn tay nhỏ bé của Lôi Vận Trình nắm lấy ngón tay áp út của anh không buông.

Ngón áp út...

Anh nhớ được rõ như thế là vì trong giây phút Lôi Vận Trình nắm lấy tay anh, trái tim anh co thắt một nhịp, sau đó cô lại o oe cái miệng nhỏ nhắn rồi cười khanh khách. Đó là lần gặp gỡ đầu tiên giữa anh và vận mệnh tươi đẹp của mình, Thương Tiểu Thiên nói đó là lần đầu tiên Lôi Vận Trình cười sau nhiều ngày chào đời, vì thế anh đã đặc ý vênh vang cả một lúc lâu.

Bánh bao nhỏ, em gái niềng răng, rất nhiều ký ức hiện lên trong đầu của anh, nó giống như một bộ phim đang phát sóng từng giây phút một, hóa ra tất cả đều rõ rệt như thế, sự cảm động không tên tràn ngập trong lòng anh. Bọn họ từng có chung nhiều kỷ niệm như thế, cho dù là một chiếc lá, một cây bút, một chai nước trái cây, một ánh mặt trời chói chang giữa trưa, thậm chí là một nụ cười, một sự trêu chọc ác ý... Bây giờ nhớ đến đều cảm thấy đó là sự hồn nhiên tươi đẹp nhất thuở thơ ngây.

Lôi Vận Trình trong lòng anh, cuối cùng đã không còn giống như thế nữa.

Chẳng qua tuổi tác của hai người khiến vòng tròn cuộc sống của họ có phần bất đồng. Anh lên trung học thì cô mới học tiểu học. Anh chuẩn bị chuyển đến nơi khác học đại học thì cô là người phản đối đầu tiên. Chỉ là lúc đó, cô còn quá nhỏ, lời nói của cô chỉ khiến anh cười. Huống chi lúc đó anh đang nồng thắm với Hạ Viêm Lương, đâu có tâm trạng để ý đến cô gái bé nhỏ đang dần dần lớn lên này.

Năm tháng thoi đưa, thoáng chốc đã trôi qua nhiều năm như thế, cuối cùng bọn họ cũng ở bên cạnh nhau, nói cách khác là, bọn họ vẫn luôn ở bên cạnh nhau.

Phong Ấn vẫn còn cười, anh ôm Lôi Vận Trình càng chặt hơn.

Bây giờ, bánh bao nhỏ hay em gái niềng răng đều đã trưởng thành, quan trọng nhất là đã trở thành người phụ nữ của anh. Lúc trước, lần chạm vào nhau đầu tiên đã khiến trái tim anh đập loạn nhịp, có phải ông trời đã ám chỉ hay không? Ám chỉ anh nhiều năm sau sẽ động lòng với cô.

...

Những ngày này không có nhiệm vụ phi hành nhưng lại có đợt huấn luyện thể lực. Mục Phong để Phong Ấn dẫn dắt toàn đội, còn ông ta thì lái xe theo phía sau giám sát.

“Phải nuôi dưỡng mấy cậu ầm lười biếng các cậu lại à? Đã bao lâu rồi không chạy thể? Ngay cả tân binh cũng sẽ không đến mức không tập trung như các cậu!”

Lôi Vận Trình vừa chạy một vòng về mệt đến mức sắp khóc, cô tháo ba lô trên lưng xuống, ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc, vừa vô cùng vất vả hòa hoãn lại hơi thở đã thấy Phong Ấn ngồi xổm xuống đối diện cười xảo diệu với cô.

“Chân nhũn rồi à?”

Anh cúi mũi xuống quạt cho cô, mồ hôi trên cổ anh chảy vào bên trong cổ áo quân phục, không biết vì sao điều đó lại khiến cô nhớ đến chuyện khiến người ta mặt đỏ tim đập mà hai người đã từng làm, lúc đó, mồ hôi chảy vòng trên cơ thể để trần gợi cảm của Phong Ấn rơi xuống người cô, mồ hôi của anh và của cô hòa tan làm một.

Yết hầu Lôi Vận Trình khô khốc, cô mở chai nước uống một hớp rồi lại một hớp.

Phong Ấn sấp đến nhỏ giọng hỏi một câu: “Chỗ đó đau à? Buổi tối nhớ bôi thuốc lên là được, chỉ là lúc này anh không tiện giúp em.”

“Phụt ——” Lôi Vận Trình không nhịn được phun nước ra, thậm chí đến mức không thể thở được.

“Nói nhỏ gì thế Phong đại đội trưởng, kể chúng tôi nghe với.” Có người trêu chọc, những người khác cũng làm ồn theo.

“Xem Tiểu Lôi của chúng ta ỉu xiu kìa, Phong đại đội trưởng cứ để Tiểu Lôi gánh vác trọng trách nặng nề mãi thế.”

Phong Ấn nhả nụ cười. “Nếu Mục Đoàn trưởng đồng ý thì tôi nói cũng không sao cả.”

Lôi Vận Trình có lớn gan to mật đến đâu cũng không thể tới luyện đến cảnh giới da mặt dày được, cô xách ba lô lên cô ý tránh xa anh một chút, vừa ngẩng đầu đã giật mình.

Lục Tự miệng ngậm một sợi cỏ, ánh mắt đang nhìn về phía xa xa gần cả người, cảm nhận được tầm mắt của cô anh ta mới quay đầu lại nhìn.

Lôi Vận Trình bị bắt gặp lên có chút xấu hổ, cô chủ động mỉm cười với anh ta.

Tiếng còi tập hợp vang lên, cô không nói gì mà lập tức chạy đến xếp hàng tập hợp. Mục Phong nói vài câu rồi bảo mọi người giải tán, chỉ giữ lại ba vị đội trưởng nói chuyện một lúc rồi cũng cho họ về.

Trong lòng Phong Ấn và Lục Tự đều đã ngầm hiểu nhưng không nói, chờ mọi người đi xa, hai người vẫn còn ở sân huấn luyện.

“Cậu ——”

“Cậu —”

Hai người nói cùng một lúc, rồi lại cùng dừng lại, Phong Ấn khoát tay. “Cậu nói trước đi.”

“Cậu thật lòng với cô ấy?” Lục Tự đi thẳng vào vấn đề.

Phong Ấn hơi nhếch môi. “Còn gì đáng để hoài nghi không?”

“Đứa bé đó thì sao?”

“Việc này không cần cậu lo lắng.”

“Đứa bé đó tìm cậu, lúc gọi điện thoại đến tớ là người nhận, nếu người nhận là Tiểu Quý, thì bây giờ cậu còn có thể ung dung như thế không? Cậu nghĩ cô ấy chấp nhận làm mẹ kế ư? Có phải cậu cho rằng cô ấy yêu cậu không có giới hạn không?”

Tay Lục Tự nắm chặt thành quyền, cuối cùng anh ta không kiềm chế được nữa mà vung một cái, nhưng dường như Phong Ấn đã đoán được, anh vung văng né tránh.

Ánh mắt Phong Ấn ẩn chứa vẻ nặng nề không dễ nhận thấy, “Tớ biết cậu quan tâm Trình Trình, nhưng đây là chuyện giữa tớ và cô ấy...”

Lục Tự rút tay lại. “Khá lắm, chuyện của cậu và Hạ Viêm Lương lúc trước, e rằng cô ấy hoàn toàn không biết cậu có một đứa con gái lớn như vậy, chắc là cậu biết rõ đây không phải là việc nhỏ.”

Đúng là vấn đề rất nghiêm trọng, sao Phong Ấn có thể không biết. “Linh Linh không phải là con gái của tớ.”

Trên mặt Lục Tự đầy vẻ châm biếm. “Có người tin à?”

Phong Ấn chuyển ánh mắt nhìn về phía xa, “Lục Tự, lần đó cậu không hề chạm đến cô ấy đúng không?”

Về mặt Lục Tự chần động, môi anh ta mím lại, rất lâu sau mới mở miệng. “Tớ nghĩ là cậu sẽ ngu xuẩn không biết cả đời chứ. Cậu muốn nói gì với tớ? Nói với tớ hai người đã làm gì? Phát hiện cô ấy vẫn còn nguyên vẹn, mây đen trong đầu xem như đã tan phải không?”

“Tớ không có ý như vậy.” Phong Ấn vừa phản bác đã bị Lục Tự cắt ngang.

Anh ta giơ tay chỉ thẳng vào mi tâm của Phong Ấn, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi. “Vậy thì là gì? Muốn nói với tớ vì có sự tham gia của tớ nên cậu nói có thể đối mặt với trái tim mình? Muốn cảm ơn hay là muôn khoe khoang với tớ? Phong Ấn, đừng ép tớ ra tay thật với cậu! Làm lớn chuyện chỉ bất lợi cho cậu mà thôi!”

Lục Tự nói hết lời, một phút anh ta cũng không muốn nán lại, cho đến giờ anh ta không hề nghĩ đến việc buông tay Lôi Vận Trình, cho nên càng như thế, sự đau khổ mà bọn họ gây ra cho anh ta càng lớn. Anh ta thừa nhận tất cả đều là anh ta tự nhận lấy, nhưng mà một khi tình yêu đã bắt đầu anh ta không cách nào xua nó đi được.

Anh ta yêu cô đến mức không thể quay đầu lại...

Phong Ấn dõi theo bóng lưng của anh ta, về mặt anh dần dần trở nên nặng nề. Tình cảm Lục Tự dành cho Lôi Vận Trình khiến ngay cả anh cũng cảm động, chỉ là không phải cảm động là có thể chấp tay nhường cô cho người khác được.

40. , Chương 45

Chương 45. Hối hận

Buổi diễn tập thử hôm đó không có gió, thời tiết cực kì tốt, bầu trời trong vắt. Đại đội phi hành một và đại đội phi hành hai của trung đoàn hai tổng cộng có mười sáu phi công tham dự trận diễn tập lần này.

Đoàn trưởng Mục Phong sẽ làm chỉ huy viên cho lần diễn tập này, ông ta đứng trước mặt mọi người nói vài lời, căn dặn một số điều quan trọng.

“Mục đích chính của hôm nay là xác định những cái tên sẽ có mặt trong danh sách tham dự quân diễn, chỉ là diễn thử, không cần phải liều lĩnh, trung tâm chỉ huy radar đều sẽ được mở ra, ai thắng ai thua nhìn là biết ngay.”

“Vâng!”

Mười sáu phi công đồng loạt lên tiếng trả lời, tầm mắt Mục Phong nhìn một lượt từ người đứng đầu hàng đến người đứng cuối hàng, ông ta hài lòng gật gật đầu.

“Chuẩn bị sẵn sàng!”

Một tiếng ra lệnh, tất cả những phi công đều tự chạy đến máy bay của mình rồi trèo lên buồng lái, sau đó, hai chiếc máy bay của Phong Ấn và Lôi Vận Trình trong đại đội một cùng nhau cất cánh khỏi đường băng.

“01, tôi đã đến không vực chỉ định.” Phong Ấn mở kênh thông tin, báo cái vị trí máy bay của đội.

Chỉ huy viên ngồi trên đài nhanh chóng ra lệnh cho đại đội hai đang chờ lệnh: “711/712, cất cánh song song.”

“711/712 đã rõ.”

Lục Tự giơ ngón tay cái ra hiệu cho Hướng Bắc Ninh – Máy bay hỗ trợ của mình, sau đó hạ cánh nắp xuống(1) rồi khởi động van tiết kiệm. Hai chiếc máy bay gào thét cất cánh bay lên bầu trời.

(1) Cánh nắp: Là một bộ phận sát biên giới cánh, có hình cánh và là thiết bị có thể di động, có thể lắp ráp cánh nắp ở đuôi cánh hoặc phần đầu cánh, nó có tác dụng làm an toàn hoặc những lúc hạ cánh sẽ gấp khúc lại để rẽ hướng.

Đài quan sát chỉ huy: “705 báo cáo độ cao và tốc độ các bạn.”

705: “Độ cao 6000, tốc độ 800, hướng đi 158.”

“Duy trì hướng đi và tốc độ.”

“705/706 đã rõ.”

Phong Ấn quay đầu đưa mắt nhìn Lôi Vận Trình, hướng trái phía sau anh chính là cô, anh dùng tay ra hiệu với cô, Lôi Vận Trình không nhìn được mà nở nụ cười. Cái đó không phải là ngôn ngữ chuyên dành cho người cầm lái, mà là động tác tay chỉ có hai nhân tài bọn họ hiểu được.

“706, mục tiêu xuất hiện, hướng đi mười giờ(2), một trăm mười km.”

(2) Ở đây các bạn cứ liên tưởng đến mặt đồng hồ, nơi máy bay đang bay làm tâm, hướng bay chỉ giờ (ví dụ như 10h) ở đây được hình dung bay theo hướng kim đồng hồ đang chỉ.

“Đã thấy.” Lôi Vận Trình nhìn chăm chú vào màn hình, sự hiếu chiến trong máu càng thêm sôi sục.

“Đóng cửa radar, đặt chế độ yên lặng cho thiết bị truyền tin vô tuyến, ba phút sau bắt đầu tấn công.”

“Đã rõ.”

Ba phút sau, bỗng nhiên Phong Ấn ra lệnh. “Mở radar, bắt đầu tấn công, hướng đi mười giờ, độ cao 5500.”

“Đã nhận được.”

Lôi Vận Trình trực tiếp lao xuống đến phía sau máy bay hỗ trợ kia, đó chính là máy bay của Hướng Bắc Ninh.

“712, chú ý phía sau của đồng chí.” Lục Tự nhắc nhở Hướng Bắc Ninh, đồng thời đang tiến hành cuộc truy đuổi sôi nổi với Phong Ấn trên không trung.

“Đã rõ! Thường cho họ một chút lòng thành đi.” Thật ra Hướng Bắc Ninh là bạn học với cô bốn năm, nhưng vẫn không hề dám xem thường cô. Phản ứng của Lôi Vận Trình luôn cực nhanh nhưng lại rất cẩn thận, không phải là một đối thủ dễ dàng đối phó.

Hướng Bắc Ninh điều khiển máy bay bay lên cao, động tác cực kì nhanh nhẹn và đẹp mắt, đôi mắt của Lôi Vận Trình theo dõi phần đuôi máy bay của cậu ấy, kéo cần bám chặt không tha.

Phong Ấn đương nhiên là giao cho Lục Tự phụ trách, anh ta bắt đầu chuyển hướng bay khác nhau, du diển trong một phạm vi lớn, Phong Ấn cứ di căn điều khiển tới lui bám sát theo sau. Bọn họ thật sự đã quá quen thuộc với chiến thuật và đường đi của đối phương, nhưng mà cũng bởi vì vậy độ khó của trận đối đầu giữa họ ngày càng tăng, trong một lúc rất khó phân thắng bại.

Trên đài quan sát chỉ huy, cả Phó đoàn trưởng và Chính ủy đều có mặt, vẻ mặt của họ cực kì nghiêm túc theo dõi hai điểm sáng đang không ngừng thay đổi màu sắc trên màn hình, thỉnh thoảng bên cạnh có người báo cáo tình hình tham số của các máy bay. Ngón tay của Mục Phong gõ lên màn hình có tiết tấu. “Hai thằng nhóc này, bảo là đừng liều lĩnh, bọn nó căn bản là không nghe, còn thêm hai đứa nhóc kia nữa.”

Phó đoàn trưởng cũng cười, “Lên không rồi thì ai còn quan tâm anh nói gì nữa, người làm quân nhân phải biết tận dụng cơ hội, thắng bại là chuyện trong nháy mắt, nếu ngồi đợi lệnh từ cấp trên thì e rằng sẽ bỏ lỡ thời cơ mất thôi.”

Mục Phong bắt đầu dĩ thử dài, kéo microphone đến. “705, 711, chú ý tư thế bay, duy trì khoảng cách an toàn lẫn nhau.”

Cách mấy ngàn mét trên không, Lục Tự lượn vòng về rồi vồ đến hướng đuôi máy bay của Phong Ấn, anh ta đổi kênh thông tin. “705, hay là để tôi kẹp chặt cậu từ phía trên nhỉ?”

“Có nên đặc ý vậy không?” Phong Ấn không quan tâm, bỗng nhiên anh nhào lộn vài vòng rồi biết mất khỏi tầm nhìn của Lục Tự. “Chưa biết ai phong tỏa ai đâu.”

Lục Tự cười khẩy, thanh âm của Hướng Bắc Ninh truyền đến. “711, 705 ở bên phía dưới bên phải của đồng chí, khoảng cách mười lăm.”

“Đã rõ.” Lục Tự kéo cần bay lên, Phong Ấn nổi bước bay theo.

Đồng hồ biểu hiện độ cao xoay tròn cực nhanh, 12000, 14000, 17000...

Phía sau lớp kính bảo hộ, Lục Tự cau mày. Cùng lúc đó, Lôi Vận Trình gần như dính sát phía sau Hướng Bắc Ninh, dù đã bị bỏ rơi nhưng cô nhanh chóng đuổi kịp.

“706, đồng chí nên lượng sức mình, đừng nên gượng ép như vậy.”

“Đừng xem thường người khác như thế, đồng chí nên tự làm tốt bổn phận của mình đi.” Lôi Vận Trình ghét nhất là bị người khác xem thường, Hướng Bắc Ninh đang kích thích cô.

Phong Ấn huấn luyện cô đã lâu như thế, anh đã truyền đạt kinh nghiệm nhiều năm qua của mình cho cô, bây giờ đúng là lúc cần phải phát huy, sao cô có thể để người khác chiếm ưu thế được. Mà sự thật đúng là như thế, Hướng Bắc Ninh thuộc tuýp phi công mạnh mẽ, nhưng hiện tại cậu ấy vẫn chưa tạo được ưu thế gì. Đương nhiên cậu ấy sẽ không để bản thân luôn đứng ở thế bị động, cậu ấy bất ngờ lộn vòng vắt ngang, vòng đến phía sau cô, tình thế đảo ngược, nhưng Lôi Vận Trình lại như con thỏ nhỏ càng linh hoạt hơn.

“705, cá đã mắc câu.” Lôi Vận Trình thay đổi kênh báo cáo với Phong Ấn.

Phong Ấn nhếch môi đầy xảo quyệt, “Duy trì tình thế.”

Lục Tự truy đuổi thẳng vào tầng mây, độ cao đã đến 20000. “Cậu muốn bay ra khỏi đại cầu à? Trên trời dưới đất cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện trốn khỏi tay tớ.”

Phong Ấn cau mày, “Tốt, vậy cậu cũng đừng để mất dấu tớ.”

Vừa dứt lời, Phong Ấn đã xoay người kéo mạnh van đến tối đa, từ độ cao 20000 mét, anh điên cuồng lao xuống phía dưới. Lục Tự sững sờ, Phong Ấn đúng là dạng người liều mạng trên không mà, nhưng anh ta cũng không phải là người dễ dàng buông tha, Lục Tự nhanh chóng lao theo Phong Ấn.

Mục Phong nhíu mày, kéo microphone. “705/711, chú ý tốc độ, hai người cẩn thận xuất hiện Blackout(3)! ”

(3) Blackout – : Khi cơ thể đang chịu quá tải mà phải chịu đựng một vận tốc cao nào đó, đôi mắt sẽ xuất hiện hiện tượng sinh lý, nhìn mọi thứ đều cảm thấy mơ hồ, có khi chỉ thấy một màu đen như mực. Đây là triệu chứng báo hiệu trước khi bị hôn mê, triệu chứng này thường xuất hiện ở các phi công, đặc biệt là những người bị ảnh hưởng mỗi khi máy bay tăng tốc với tốc độ cao, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến tính mạng của họ.

“Đã rõ.”

Blackout là hiện tượng sinh lý thường xuất hiện khi não thiếu máu dẫn đến việc tầm nhìn trở nên mơ hồ trong thời gian ngắn, thậm chí có thể bị mù tạm thời. Trong quá trình máy bay lao xuống khẩn cấp thì phi công sẽ chịu áp lực G gấp mấy lần, máu lưu thông đến chân quá nhanh, dẫn đến việc não bộ bị mất một lượng máu lớn.

Lục Tự cắn răng, trước mắt anh ta đã bắt đầu trở nên mơ hồ, hơn nữa là kèm theo cảm giác choáng váng.

Phong Ấn nắm chặt cần điều khiển và van ga, “706, báo cáo tốc độ và tọa độ!”

Lôi Vận Trình quệt mồ hôi, cô lắc lư máy bay cố gắng kéo dài thời gian để tránh bị Hướng Bắc Ninh phong tỏa, đồng thời cô bay đến tọa độ ổn định đã hẹn trước với Phong Ấn.

Ở độ cao 2800, thị lực của Lục Tự đã khôi phục lại bình thường, Phong Ấn lập tức thay đổi thành bay ngang, suýt chút nữa anh đã bị Lục Tự phong tỏa. Phía Lôi Vận Trình cũng đã cách hai người càng lúc càng gần, dường như Hướng Bắc Ninh nhận ra điều gì đó nhưng cậu ấy lại không thể xác định, nhưng mà Lôi Vận Trình và Phong Ấn không cho bọn họ cơ hội phản ứng, bởi vì bọn họ đã thực hiện một hành động khiến người khác giật mình.

Bỗng nhiên Phong Ấn lật ngửa thân máy bay lại, lộn vòng hai cái làm chậm tốc độ, Lục Tự theo quán tính bỗng chốc vượt lên trước anh. Đang lúc anh ta cho rằng Phong Ấn sẽ cản vào mình thì cùng lúc đó, Lôi Vận Trình điều khiển máy bay bay đến một cách bất ngờ, cô nhảy tót lên phần đuôi máy bay của anh ta, Lục Tự không hề đề phòng, hệ thống thông báo anh đã bị phong tỏa.

Từ kênh thông tin truyền đến quyết định. “711 đã bị bắn rơi, rời khỏi trận đấu.”

Lục Tự chớp chớp mắt, dường như anh ta còn tưởng rằng bản thân đang nghe lầm.

Hướng Bắc Ninh muốn ngăn cản nhưng đã không kịp, cậu ấy không dự đoán được Lôi Vận Trình lại thay đổi tốc độ nhanh đến vậy, hóa ra lúc trước cô vẫn chưa bày hết sức để đấu với cậu ấy? Lục Tự đã rời khỏi trận đấu nhưng vẫn còn cậu ấy, nhưng lần này rõ ràng Hướng Bắc Ninh đã sai. Ngay tại lúc cậu ấy vừa đuổi kịp Lôi Vận Trình, bất chợt có thanh âm vội vã của Lục Tự truyền đến.

“712! 705 ở phía sau cậu! Nhanh chóng tăng tốc về phía trái trốn thoát.”

Trong lòng Hướng Bắc Ninh bỗng chốc nảy dựng lên, cậu ấy lập tức tăng tốc, đáng tiếc là đã quá muộn.

Phong Ấn thần không biết quỷ không hay đã vòng đến phía sau cậu ấy tự bao giờ, anh dễ dàng cắn đuôi của Hướng Bắc Ninh, ngắm trúng , phong tỏa, hành động vô cùng lưu loát. “Đừng chạy, trò chơi đã kết thúc.” Dứt lời, anh liền ấn công tắc bắn ra.

“Đồng chí đã bị bắn rơi, rời khỏi trận đấu.”

Đây là lần đầu tiên Hướng Bắc Ninh nghe một câu như thế, trong lúc nhất thời cậu ấy dờ khóc dờ cười.

Ngồi trong phòng chỉ huy, Phó đoàn trưởng đang uống nước, người trong cả tổ đã thấy rõ ai thắng ai thua. Ngũ chính ủy cười ha ha, “Phong Ấn này, chơi Lục Tự một ván rồi, không hề nường tay một chút nào.”

Mục Phong cũng lắc đầu không dám tin. “Đừng nói Lục Tự, nếu là tôi trong hoàn cảnh đó, tôi cũng sẽ không nghĩ đến cậu ấy sẽ làm như vậy.”

Lục Tự thở dài một hơi, anh ta không khỏi cười gượng. “705, cậu thật sự quá xảo quyệt rồi.”

“Phục chưa?” Phong Ấn điều khiển máy bay về trạng thái bình thường, giọng nói của anh rất thoải mái, không hề có chút áp lực nào.

Lục Tự hừm hừm, “Chỉ là không nghĩ đến các người lại phối hợp tốt như thế.”

Trước sau chẳng qua chỉ cách có vài giây, anh ta và Hướng Bắc Ninh vốn dĩ đang chiếm thế thượng phong, ai có thể nghĩ đến chỉ trong nháy mắt tình thế lại đảo ngược như thế. Anh ta bị Lôi Vận Trình tập kích bất ngờ, mà với kinh nghiệm và kỹ thuật phi hành của Hướng Bắc Ninh thì hoàn toàn không phải là đối thủ của Phong Ấn, thua không hổ thẹn.

“01, 705/706 đề nghị diễn tiếp.”

...

Lôi Vận Trình điều khiển máy bay dừng lại ở sân bay, cô hạ cầu thang mạn, Phong Ấn cầm mũ bảo hộ đứng ngay phía dưới chờ cô. Lôi Vận Trình kiêu ngạo nhếch đôi môi nhỏ nhắn nở nụ cười, “Thấy em thế nào?”

Phong Ấn giơ ngón tay cái lên với cô, “Tuyệt vời.”

Lúc này Lục Tự cũng xuống máy bay, anh ta cầm mũ bảo hộ đi đến chỗ hai người bọn họ, quan sát Lôi Vận Trình từ trên xuống dưới. “Em giỏi thật đấy Lôi Vận Trình, tôi trở thành kẻ bại tướng trong tay em rồi.”

“Không dám nhận, tôi may mắn thôi.” Lôi Vận Trình vội vàng xua tay.

Phong Ấn cười khẽ một tiếng, vỗ vỗ lưng cô. “Không có gì phải ngại, thắng chính là thắng.”

Lục Tự trừng mắt với Phong Ấn, “Cậu còn không biết ngượng, dám đề xuất ra thủ đoạn thối tha như vậy à?”

Phong Ấn nâng nâng kính mát trên mũi, anh khoác vai Lục Tự đi đến chỗ xe không vụ. “Xem ra cậu thật sự là không phục phải không Lục đại đội trưởng, chờ sau khi diễn tập xong chúng ta tìm cơ hội thảo luận một lần nhé? Đảm bảo cậu thua tâm phục khẩu phục.”

Lục Tự lườm Phong Ấn bằng nửa con mắt, “Nói mạnh miệng vậy mà không sợ làm đau lưỡi à.”

Lôi Vận Trình đi theo phía sau hai người không nhận được mà bật cười ra tiếng.

Chờ đến khi cuộc diễn tập thử kết thúc, tám cái tên tham gia diễn tập chính thức cũng đã được xác lập từ những thành viên tham gia trận đấu hôm nay. Tuy rằng Lục Tự thua dưới tay Lôi Vận Trình, nhưng anh ta lại là phi công chủ lực của trung đoàn hai nên đương nhiên không thể thiếu anh ta. Biểu hiện của Hướng Bắc Ninh cũng cực kì xuất sắc, Mục Phong cố ý muốn nhân cơ hội tạo sức sống mới cho việc huấn luyện trong trung đoàn, vì thế làm sao có thể loại cậu ấy được.

Cuộc biểu diễn chính thức sẽ diễn ra vào nửa tháng sau, thời gian trôi qua như chớp mắt.

Trong nửa tháng này nhiệm vụ phi hành cũng không được sắp xếp thường xuyên, tập trung nhiều nhất vào huấn luyện thể lực và điều chỉnh trạng thái tâm lý.

Trong phòng tác chiến, các nhân viên liên quan của cuộc hội nghị được phân chia ngồi thành hai hàng quanh một chiếc bàn, đội trưởng Mục Phong đứng ra tổ chức cuộc hội nghị cuối cùng trước khi bắt đầu trận chiến. “Về phương diện chiến thuật, vừa rồi hai đại đội trưởng đều đã nói qua, thủ trưởng quân khu rất xem trọng cuộc diễn tập lần này. Lần này cũng liên quan đến tôi, kim nén đã ba tháng giờ xem như được phóng thích!”

Ngũ chính ủy lên tiếng đúng lúc, “Ngoài ra, có ai còn có vấn đề hoặc yêu cầu gì thì bây giờ có thể đề xuất.”

Mọi người đều không có ý kiến, Lôi Vận Trình nhẹ nhàng đứng lên. “Chính ủy, tôi có một yêu cầu.”

“Nói đi.”

“Chờ sau khi kết thúc cuộc diễn tập, tôi có thể xin hai ngày nghỉ được không?”

“Cô có chuyện gì sao?”

Lôi Vận Trình hơi ngượng ngùng. “Việc riêng.”

Mục Phong bật cười hai tiếng, “Cô nhóc này, chỉ cần cô có thể biểu hiện tốt như lần tiêu diệt Lục đại đội trưởng ngày hôm đó, tiêu diệt vài chiếc máy bay, tôi sẽ cho cô vài ngày nghỉ phép.”

Ông ta vừa dứt lời, bên dưới đã cười vang, Lục Tự bắt đắc dĩ giương môi. “Mục đoàn, ngài đâu cần phải tàn nhẫn như thế, thật sự khiến tôi ngóc đầu không nổi mới được à?”

Hai mắt Lôi Vận Trình cũng sáng lên. “Ngài cứ yên tâm!”

Phong Ấn âm thầm lắc đầu, chờ đến lúc tan họp gọi cô lại. “Em thật sự là nghe con mới sinh không sợ hổ, những phi công được chọn nhất định đều là những người có kinh nghiệm phong phú tương đương nhau, em thật sự có thể hạ gục ai trong số bọn họ?”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu bĩu môi. “Cố gắng đó, thắng vinh quanh, thua cũng không hổ thẹn, học tập một chút để tích lũy kinh nghiệm thôi.” Cô vỗ vỗ ngực, “Nếu có thua, thì chỉ đây hai mươi năm sau cũng vẫn là một mỹ nhân, sợ gì chứ?”

Phong Ấn bị lời tuyên bố đồng dục của cô chọc cười, xoa xoa đầu cô. “Hai mươi năm sau? Em đã lớn thêm bao nhiêu tuổi rồi, còn mỹ nhân nữa ư.”

Phía sau bỗng nhiên không lên tiếng, Phong Ấn dừng bước đi, vừa định quay đầu lại, Lôi Vận Trình đã ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Sao vậy?” Anh đi đến hỏi.

Lôi Vận Trình lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh. “Chỉ là em đang suy nghĩ, hai mươi năm sau chúng ta sẽ có dáng vẻ như thế nào, em đã già rồi cũng không thể bay được nữa.”

Con người trong mắt của Phong Ấn lóe sáng, nhìn gương mặt nghiêng trẻ trung xinh đẹp của cô, anh hơi nhếch môi. “Hai mươi năm sau, bạn Tiểu Phong nào đó chắc cũng đã được mười mấy tuổi rồi nhỉ?”

Lôi Vận Trình ngẩn ra, vừa xoay người cô đã rơi vào vòng tay anh. Phong Ấn nâng cằm cô lên, xoa nhẹ, ánh mắt của anh vô cùng dịu dàng. “Có nghĩ đến việc sinh cho anh một bé con hay không? Anh thích con gái, sinh cho anh một đứa nhé? Hửm?”

Con gái...

Trong lòng Lôi Vận Trình run lên, bỗng nhiên cô nhớ đến cô bé bên cạnh Hạ Viêm Lương, vẫn chưa kịp nói gì thì đã nghe sau lưng truyền đến tiếng ho khan.

Phong Ấn nhanh chóng buông cô ra, cúi chào Ngũ Trác. “Ngũ chính ủy, vẫn chưa đi dùng cơm à?”

“Ừm, vừa rồi bận sửa lại một số tài liệu, định đi đây, nhưng không phải đang bị chặn lại sao.” Ngũ Trác như cười như không nhìn nhìn Lôi Vận Trình. “Chú ý một chút, đây là nơi để nói chuyện yêu đương sao?”

Phong Ấn hơi cau mày, vội vàng nhận lỗi về phía mình. “Tôi sẽ chú ý.”

Ngũ Trác còn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ lạnh lùng gật đầu. “Ừ.”

Chờ đến lúc ông ta đi xa, Lôi Vận Trình hừ một tiếng, Phong Ấn thả dài vội vàng đuổi theo làm lạnh. “Anh sai rồi, anh không nên không phân biệt trường hợp trên chộc em.”

Khó khăn lắm mới nhìn thấy được dáng vẻ nhận sai như con cún nhỏ của Phong Ấn, Lôi Vận Trình càng ra oai hơn nữa.

Cuộc diễn tập sẽ diễn ra ngay lập tức, thời điểm này Lôi Vận Trình cần gác chuyện cá nhân và những việc không rõ ràng sang một bên.

...

Trước đêm trận chiến diễn ra, Mục Phong cho phép bọn họ thả lỏng, chỉ sắp xếp vài bài tập đơn giản. Lôi Vận Trình thích chơi thể thao, vận động thể thao cũng rất tốt, cô cùng một tốp đàn ông ra sân chơi bóng, chỉ một lát mà mồ hôi đã đổ như mưa. Cuối cùng cũng phải thế người khác vào thay cô, Lôi Vận Trình ngồi ngoài sân thở hổn hển.

Bỗng nhiên một chiếc áo đồng phục huấn luyện xuất hiện trước mặt cô, Lôi Vận Trình vừa ngẩng đầu đã thấy Lục Tự.

“Mặc vào đi, đừng để lạnh rồi bị cảm.”

Lục Tự cũng vừa mới được thay ra, mồ hôi từ cánh tay anh ta chảy xuống, anh ta ngồi xuống uống nước, không hề nhìn cô một lần nào.

Lôi Vận Trình vừa mặc áo vào, vừa trộm nhìn gương mặt nghiêng lạnh lùng của anh ta, cô suy nghĩ một lát rồi lấy một chai nước khoáng trong thùng ra đưa cho Lục Tự. “Cho anh đây.”

Rõ ràng Lục Tự vô cùng kinh ngạc trước hành động này của cô, anh ta vịn nắp chai nước trống không lại rồi đặt sang một bên, vươn tay nhận lấy chai nước mà cô vừa đưa. Điều khiến anh ta bất ngờ hơn nữa là Lôi Vận Trình chẳng những không rời đi mà trái ngược còn ngồi xuống cạnh anh ta, cô lại tiếp tục lấy một thỏi chocolate trong túi ra. “Cho anh.”

Lúc này Lục Tự không nhận lấy, anh ta chỉ chớp chớp mắt, “Em sao vậy?”

Bỗng chốc Lôi Vận Trình lúng túng, cô cực kì ngượng ngùng nói: “Tôi mua đó, thức ăn vặt, tôi cảm thấy gần đây hơi béo lên nên không dám ăn, ở ký túc xá của tôi còn rất nhiều.”

Thật ra đó chính là chocolate mà đầu bếp ở Không quân đã dùng để phối hợp với các bữa ăn hằng ngày mà thôi, đương nhiên là nhà phục vụ quân nhân cũng có bán loại này, nhưng trong Không quân có quy định khá nghiêm về mức cân nặng của các nữ phi công, Lôi Vận Trình lại không phải là một cô bé tham ăn, vì thế Lục Tự đương nhiên phải hoài nghi tính chân thật trong lời nói của cô.

“Em có thể cho Phong Ấn, không cần phải cho tôi.”

“...” Lôi Vận Trình bị anh ta làm nghẹn họng, cô nhìn ra sân, Phong Ấn vừa giành được quả bóng, cô không thể không âm thầm thở dài. “Tôi thật sự không biết anh cũng là mẫu người có thể làm người khác nghẹn như thế.”

Lục Tự nhếch môi. “Em mà biết được bao nhiêu chuyện về tôi.”

Lôi Vận Trình chu miệng, cô lại bị nghẹn họng lần nữa. Chính xác hơn là từ đầu đến giờ cô chưa từng quan tâm chuyện gì có liên quan đến anh ta.

Khác với bầu không khí náo nhiệt ngoài sân đấu, bầu không khí giữa hai người bỗng nhiên trở nên lặng im gượng gạo.

“Có phải em có chuyện gì không? Cứ nói thẳng đi.” Trước mặt cô, Lục Tự dường như vĩnh viễn không thể duy trì sự lạnh nhạt của mình được.

Lôi Vận Trình vuốt nhẹ thỏi chocolate trong tay, cô cắn cắn môi. “Tôi không muốn nói lời xin lỗi với anh, nhưng mà...”

“Nói lời cảm ơn?” Lục Tự nở nụ cười. “Không cần cảm ơn.”

Lôi Vận Trình ngẩng đầu, hàng mày cô nhíu lại. “Anh làm như vậy là cố ý để tôi day dứt đúng không?”

“VẬY theo lời nói của em, tôi nên làm thế nào mới khiến em không day dứt?” Lục Tự chỉ chỉ vào đầu mình. “Mất trí nhớ? Quên hết chuyện mấy năm nay đi?”

Lôi Vận Trình mấp máy môi, cô hoàn toàn không biết phải trả lời thế nào mới đúng.

Lục Tự sờ sờ túi, nhưng lại phát hiện thuốc đã hút hết rồi, anh ta cầm chai nước lên tu một hơi. Sau đó lại giờ tay lau mồ hôi và nước trên mặt, cúi đầu cười cười.

“Tôi rất hối hận.”

“Hối hận quen biết tôi à...”

“Hối hận lúc đó không chạm vào em, thuốc cũng đã hạ, chỉ là tâm vẫn chưa đủ tàn nhẫn.”

Lục Tự nói với giọng điệu vô cùng thản nhiên, nhưng trong lòng Lôi Vận Trình lại chấn động. “Anh cho tôi uống thuốc?” Khó trách cô nhớ rõ bản thân uống không nhiều rượu, thì làm sao có thể say đến mức không thể nhớ được bất kì điều gì như thế.

Lục Tự dừng đứng trước câu hỏi của cô, “Đâu chỉ có thế, còn cởi hết quần áo của em nữa.” Anh ta dừng lại một lúc, giương mắt nhìn về phía cô, nhỏ giọng nói. “Xúc cảm với thân thể em thật sự rất tuyệt, tuy rằng ngực không to, nhưng hình dáng rất đẹp, mông cũng tròn... Sao, biết những điều này rồi còn muốn nói lời cảm ơn với tôi không?”

Lôi Vận Trình cắn răng, có phần tức giận trừng mắt với anh ta. “Anh cố ý nói như thế.”

Thái độ của Lục Tự vẫn dừng đứng, “Xem ra cho dù tôi nói gì em cũng không tin.”

“Lục Tự! Anh có thể đừng như vậy được không?”

Có người bước ra khỏi sân gọi tên Lục Tự, anh ta đáp lời rồi cởi áo khoác chuẩn bị ra sân, trước lúc đi, anh ta quay đầu liếc mắt nhìn cô một cái. “Rất nhiều chuyện em cho là tốt đẹp, nhưng chân tướng phía sau nó sẽ làm em thất vọng.”

Lôi Vận Trình cười khê, trái tim cô đang đập mạnh, cuối cùng vẫn cảm thấy Lục Tự đang ám chỉ điều gì đó với cô.

***

Lần diễn tập máy bay chiến đấu lần này giằng co đến mấy ngày, thủ trưởng quân khu vô cùng hài lòng với kết quả của trận đấu. Sư đoàn X là bên thắng tuyệt đối, Phong Ấn và Lục Tự đương nhiên là nổi bật nhất, nhưng phần chấn nhất có lẽ là Lôi Vận Trình, cô có được kỳ nghỉ phép những ba ngày.

Phong Ấn có việc bận khác nên chỉ có thể ở bên cạnh cô một ngày, Lôi Vận Trình đã lên kế hoạch chu đáo cho cuộc hẹn hò, nhưng cuối cùng lại bị sự thú tính quá mức của anh phung phí cả ngày ở trong nhà.

Phong Ấn áp người lên thân thể mảnh mai của cô, dùng sức dặng mở hai chân cô ra, môi anh phủ lên môi cô mút nhẹ, Lôi Vận Trình bị anh dày vò đến mức không còn sức lực, chỉ có thể để mặc anh điều khiển, cô nhỏ giọng nói. “Nhẹ chút... Nhẹ chút.”

Thanh âm cầu xin của cô cực khê, Phong Ấn lại vờ như không nghe thấy, anh vẫn ra sức đâm vào người cô, sức lực trên tay cũng không hề nhẹ đi, anh nắm chặt cổ tay cô không cho cô phản kháng. “Gọi tên anh Trình Trình, gọi tên anh.”

“Phong Ấn... Phong Ấn... Ừm, nhanh, nhanh quá...” Lôi Vận Trình khép hờ mắt, trong mỗi lần luật động điên cuồng của anh cô cảm nhận được trên người anh tản mát ra một cảm giác xa lạ, như từ nơi sâu thẳm trong lòng anh phát ra một cảm giác sợ hãi và mâu thuẫn.

Con người đen láy của Phong Ấn rũ xuống ngắm nhìn vẻ mặt đắm chìm trong cuộc hoan ái của cô, từ sâu trong đáy mắt anh hiện lên cơn sóng cuộn cuộn, anh không ngừng dốc sức ra ra vào vào, cuối cùng anh phóng thích trong cơ thể cô...

Phong Ấn nằm sấp trên người cô một lúc, gần như anh không hề nhúc nhích, vẫn ôm cô thật chặt, Lôi Vận Trình ôm cổ anh, nhắm mắt lại hưởng thụ giây phút đẹp đẽ này.

“Em có thể phàn nàn về anh một chút được không...”

“Hửm?” Phong Ấn trở mình ôm cô ghé sát vào lòng anh. “Không vừa ý với sức lực của anh?”

Lôi Vận Trình ừ một tiếng thật dài, bàn tay nhỏ nhắn của cô đâm nhẹ vào ngực anh. “Anh không cảm thấy bản thân mình thể hiện rất vượt trội sao?”

41. , Chương 46

Phong Ấn cũng cảm thấy rất oan ức, anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô cắn một cái. “Người đẹp, chăm sóc một người đàn ông bị cấm dục sáu bảy năm đi, một thân một mình vất vả đội em, còn không cho phép anh hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc ư?”

“Ai tin anh, cấm lâu như thế mà còn thuần thực như vậy à.”

“Việc này không liên quan đến thuần thực hay không, mà phải nói là anh trai có tài năng bẩm sinh, em nên âm thầm vui mừng đi chứ.” Phong Ấn và cô tranh cãi một lúc, sau đó lại chống đầu nhíu mày nhìn cô. “Gần đây em rất chủ động với Lục đại đội trưởng nha, có phải có chuyện gì anh không biết không? Anh cho em cơ để hội báo cáo đấy.”

Lôi Vận Trình nghe vậy, vẻ mặt cô cong lên đầy xảo quyệt, néo chóp mũi anh. “À, em biết rồi, anh ghen nha, Phong Ấn! Anh ghen đúng không!” Vừa dứt lời cô liền lặn đến đầu giường lấy điện thoại.

“Em làm gì vậy?” Phong Ấn không hiểu.

“Nói với bố em.” Cô cười mỉm lục tìm số điện thoại của Lôi Khải.

“Chắc.” Phong Ấn để cô làm mới là lạ, anh nắm lấy cẳng chân cô kéo về, giật lấy điện thoại ném sang một bên. “Em lại tìm chú ấy trừng trị anh hả? Nếu em nói với bố em thể lực anh tốt thì anh sẽ không ngăn cản em.”

Hai người tranh cãi một lúc lại tạo thành tư thế cơ thể nam trên nữ dưới vô cùng mờ ám, Lôi Vận Trình cảm nhận được thân thể anh đang thay đổi, cô khẩn trương ngay lập tức. “Cảnh cáo anh, nếu anh làm càn nữa em sẽ nói thật với bố em, ông ấy sẽ đánh anh!”

Phong Ấn vô cùng vui vẻ, xoa xoa gương mặt mềm mại nhỏ nhắn của cô. “Nếu em nói với bố anh, ông ấy chắc chắn sẽ cổ vũ anh.”

“Hừm.” Lôi Vận Trình quay đầu, dường như nhớ đến gì đó, cô mấp máy môi. “Khi nào anh mới nói với em chuyện của anh và Hạ Viêm Lương?”

Vẻ mặt của Phong Ấn hơi sầm xuống, anh dựa đầu vào vai cô ra vẻ đáng thương. “Anh sợ em không vui...”

“Dù sao anh cũng không thể giấu em cả đời.”

“Đây là muốn bóc trần vết sẹo của anh, anh sẽ đau đó.”

Lôi Vận Trình xoa xoa mặt anh, “Không sao cả, em có thể chữa lành cho anh.”

Phong Ấn cười khê, vô cùng thân mật cọ cọ vào người cô. “Cô bé ngốc, em muốn anh bắt đầu nói từ đâu đây?”

“Vậy thì... Bắt đầu ở chỗ vì sao hai người chia tay đi.” Cho đến giờ Lôi Dật Thành cũng không chịu nói cho cô biết điều này, cho nên mới khiến cô cực kỳ tò mò.

“Em đúng là biết hỏi điểm mấu chốt nha, rất là sắc bén.” Phong Ấn cười gượng, vừa định mở miệng thì điện thoại lại vang lên.

Trong trung đoàn gọi anh về.

Lôi Vận Trình không vui hờ lạnh, Phong Ấn cũng không còn cách nào khác, trên đường đi anh dỗ dành cô liên tục.

Nếu Phong Ấn biết chuyện này cô sẽ biết từ miệng một người khác, anh sẽ tình nguyện tự mình nói với cô sớm hơn.

Nhưng cuộc đời nào có nếu như...

Chương 46. Trả bả lại cho em

Kỳ nghỉ có tổng cộng ba ngày, bị Phong Ấn “chiếm lấy” một ngày, buổi tối Lôi Vận Trình ngồi trong ký túc xá lên lên internet, ngẫm nghĩ một lúc cô lại mặc áo khoác vào chạy đến ký túc xá của bạn gái Hướng Bắc Ninh.

Tiểu Tô vừa mới tắm xong, gương mặt ửng đỏ như một quả đào mật, cô ấy gặm một quả táo hỏi cô: “Cô muốn mua đồ dùng à?”

Lôi Vận Trình gật đầu. “Tôi không quen đường trong thành phố, cô lại là người địa phương, nên tôi đành phải đến nhờ sự giúp đỡ của cô.”

“Hửm? Trình Trình.” Tiểu Tô kéo dài âm cuối, vẻ mặt mờ ám dùng bả vai huých huých cô. “Có phải đã bị đại đội trưởng Kim ốc tàng kiêu(1) rồi không?”

(1) Kim ốc tàng kiêu: Câu diễn cổ này có liên quan đến một câu chuyện về Hoàng hậu A Kiêu của Hán Vũ Đế. (Blah blah blah cho qua đi) quan trọng là nó ám chỉ như bảo dưỡng tình nhân ở bên ngoài.

“Suýt —” Lôi Vận Trình che miệng cô ấy lại, căng thẳng nhìn nhìn Tiểu Tô và cô gái đang đeo tai phone ở cùng phòng.

Tiểu Tô đẩy tay cô ra cười ha ha.

“Nhìn cô khấn trương kìa, sợ gì chứ, yêu đương cũng không phải là chuyện phạm pháp, ‘chuyện đó’ cũng là chuyện thường tình thôi mà.”

Lôi Vận Trình có phần khó xử, giật lấy quả táo của cô ấy, cố ý làm vẻ nghiêm túc. “Giúp hay không?”

Tiểu Tô nhún nhún vai, lại lấy một quả quýt từ đĩa trái cây rồi bóc vỏ.

Uy hiếp không có hiệu quả, Lôi Vận Trình lập tức thay đổi chiến thuật, cô ôm lấy vai Tiểu Tô. “Có muốn biết một vài chuyện mà Hướng Bắc Ninh không muốn ai biết lúc còn ở Học viện Phi hành không?”

Tiểu Tô hơi ngượng ngùng cong môi cười, đút một múi quýt vào miệng cô. “Xong giá!”

Ngày hôm sau bốn người cùng nhau đi ăn, Phong Ấn hỏi Lôi Vận Trình đã chuẩn bị làm gì trong hai ngày này. Tiểu Tô vừa nhai vừa nhìn Lôi Vận Trình, sau đó lại nhìn Phong Ấn. “Hóa ra anh không biết?”

“Không cho nói!” Lôi Vận Trình nháy nháy với Tiểu Tô.

“Ồ.” Tiểu Tô mỉm cười cúi đầu tiếp tục ăn bánh bao.

Thấy thế, Phong Ấn lại đẩy quả trứng gà mà anh vừa bóc vỏ xong đến trước mặt Tiểu Tô hỏi lộ. “Hai người các em có bí mật gì vậy?”

Tiểu Tô vô cùng nghĩa khí, chỉ nhìn anh cười híp mắt. “Cám ơn trứng gà của Phong đại đội trưởng, nhưng mà ngài đừng mong sẽ nghe ngóng được gì ở tôi.” Sau đó cô ấy lại cặp trứng gà vào bát của Hướng Bắc Ninh. “Ninh Ninh ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút mới có sức làm việc.”

Phong Ấn lập tức cúi đầu, anh âm thầm bật cười đầy hàm ý. “Vây ăn nhiều một chút đi, đừng để cho phụ nữ chán ghét mình chỉ vì không đủ thể lực, là đàn ông không thể chịu được đả kích này.”

Hướng Bắc Ninh lập tức uống một hơi nước, còn Tiểu Tô thì ngẩng gương mặt ửng đỏ lên nhìn Phong Ấn.

Lôi Vận Trình đành phải cố ý nén cười, ở dưới bàn, cô dùng sức đá chân Phong Ấn một cái.

...

Trong cửa hàng tổng hợp, Tiểu Tô kéo tay Lôi Vận Trình nói xấu Phong Ấn: “Cho đến giờ tớ mới biết mồm miệng của Phong đại đội trưởng lại hư như vậy.”

Lôi Vận Trình xúc động gật đầu đồng ý. “Từ nhỏ anh ấy đã như vậy, bây giờ càng hiếm độc hơn.”

“Hồi nhỏ...” Tiểu Tô hâm mộ thở dài. “Thanh mai trúc mã là hạnh phúc nhất, Trình Trình, nhìn hai người thật là hạnh phúc.”

Cô ấy không chỉ một lần âm thầm nhận thấy ánh mắt Phong Ấn khi nhìn Lôi Vận Trình, ánh mắt đó chan chứa sự dịu dàng, chiều chuộng, dung túng, thậm chí là không hề muốn rời xa cô... Tiểu Tô thật sự rất thích loại cảm giác đó, bởi vì cô ấy cảm thấy một người có cảm giác không muốn rời xa một người là một dạng tình yêu thăng hoa, là tâm lý, là cuộc sống, thậm chí là cả sinh lý đều không thể rời xa, hơn nữa là chỉ muốn yêu đối phương mà thôi.

Hướng Bắc Ninh đối xử với cô ấy rất tốt, cô ấy không tìm được bất kì khuyết điểm nào từ cậu ấy, duy nhất là cậu ấy lại không có sự lưu luyến. Có lẽ, chỉ là do yêu không đủ.

Lôi Vận Trình cười khế. Trên đời này, cuộc tình nào mà không trải qua hàng vạn những tổn thương, sự đau khổ trong đó chỉ có bản thân người trải qua mới biết được.

Bầu không khí bỗng nhiên nặng nề, Tiểu Tô đi lâu nên hơi mệt, cô ấy lấy điện thoại ra thì hoảng hốt thét lên, đã hai giờ chiều rồi, khó trách lại cảm thấy đói bụng như vậy.

Lôi Vận Trình không khó ăn uống, cô và Tiểu Tô cùng đi ăn fastfood. Cô vừa ăn vừa hớn hỏ xem hóa đơn mua hàng, đây là thu hoạch cả một ngày của cô.

Một bộ ghế sofa to, bàn trà, tủ, bàn làm việc, xích đu, còn có màn cửa sổ và đèn của từng phòng, tranh dán tường và rất nhiều đồ trang trí to nhỏ khác.

Tiểu Tô nắm lấy mớ biên lai dày cộm trên choker. “Sao cô lại giống như trang trí nhà cưới quá vậy, cô định cầu hôn anh ấy?”

Lôi Vận Trình bị cách dùng từ của Tiểu Tô làm cảm động, sau đó lại nở nụ cười ngọt ngào. “Đừng nói vậy, anh ấy nói muốn chờ tôi đến hai mươi lăm tuổi mới kết hôn.”

“Hai mươi lăm? Tại sao?”

“Bởi vì trước đó tôi còn trẻ con, sẽ không nhận biết rõ tình cảm tôi dành cho anh ấy có phải thật sự là tình yêu không, sợ tôi sau này hối hận, cho nên cho tôi thời gian suy nghĩ thật kỹ.”

Tiểu Tô ngậm thìa chớp mắt mấp máy, biểu cảm trên mặt vô cùng quái lạ, Lôi Vận Trình không khỏi lay lay cô ấy. “Cô làm sao vậy?”

“À, Trình Trình, tôi nói một câu cô đừng không thích nhé.” Tiểu Tô nuốt hết thức ăn trong miệng. “Tôi cảm thấy, đàn ông nếu thật sự muốn kết hôn thì sao phải hẹn kỳ hạn kết hôn làm gì? Tuy là nói muốn cô suy nghĩ kỹ, nhưng tôi lại thấy bản thân đàn ông đang xem xét có thật sự yêu mình không, yêu đến mức muốn kết hôn, yêu cả đời. Cô nghĩ đi, nếu tôi là đàn ông, tôi sẽ ao ước cưới người phụ nữ tôi yêu về để ở nhà mới yên tâm. Cái gì là yêu hay không yêu? Ngay cả khi cô gái đó không yêu tôi, tôi cũng sẽ dùng mọi cách khiến cô ấy không thể trốn thoát được, chỉ có kẻ ngốc mới có thể cho cô gái mình yêu thời gian suy nghĩ kỹ, ngộ ngộ thật sự không yêu mình, chẳng lẽ mỗi người một nơi?”

Tiểu Tô vỗ tay một cái, sau đó lại mở ra. “Đấy, chuyện Lục đại đội trưởng tỏ tình với cô ngay sau khi anh ta vừa trải qua tình huống nguy hiểm trên bầu trời hôm đó ai mà không biết, làm sao Phong đại đội trưởng lại không nhận thấy mối đe dọa nào vậy, còn không hề hoảng hốt nữa chứ, thật sự không hiểu nổi mà.”

Tiểu Tô dẩu môi lắc đầu, Lôi Vận Trình bị những lời nói của cô ấy làm nghẹn lời, không nói được một câu nào, ý cười trên mặt biến mất hoàn toàn.

Bỗng nhiên Tiểu Tô nhận thấy được bản thân đã nói hơi quá nên vội vàng dừng lại, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Lôi Vận Trình. “Cái đó... Trình Trình, tôi không hề muốn chia rẽ hai người, mặc dù tôi thấy Phong đại đội trưởng đối xử với cô rất tốt, nhưng tôi là người tiếp xúc với quân nhân Không quân lâu hơn cô, đối với phi hành bọn họ thật sự rất nghiêm túc, nhưng trên phương diện đối với phụ nữ... Haizzz, ai cũng có thể trở thành bạn gái trước của bọn họ, yêu đương và kết hôn trong mắt bọn họ là hai việc khác nhau, đương nhiên là không thể quơ đũa cả nắm, trong trung đoàn của chúng ta, Phong đại đội trưởng là người ít có tai tiếng nhất, sau đó là đến Lục đại đội trưởng, tôi không rõ lắm chuyện trước kia của anh ấy.”

Lôi Vận Trình nở nụ cười gượng gạo, cô rút tay ra uống một hộp nước trái cây. “Cô thật sự là người cái gì cũng biết.”

Tiểu Tô rút cổ. “Trong quân đội cũng không phải là không có phụ nữ, chỉ cần ở đâu có phụ nữ thì ở đó sẽ có bàn luận, đây là chân lý.”

Vừa dứt lời, cả hai người phụ nữ cùng nhau bật cười.

Buổi chiều Tiểu Tô trở về thăm bố mẹ, Lôi Vận Trình về nhà chờ đồ đạc được chuyển đến, cô lại đi mua một ít công cụ phun sơn tường, chờ cho đến khi nhận được điện thoại của Phong Ấn cô mới phát hiện đã muộn thế này rồi.

“Em đang tự do thoải mái ở đâu thế đồng chí nhỏ? Tối rồi mà vẫn chưa về.”

Tiểu Quý ở cùng phòng với Phong Ấn đã kết hôn, lúc không có nhiệm vụ phi hành thì cậu ta về nhà, không có Tiểu Quý nên Phong Ấn nói chuyện càng thoải mái hơn.

“Em đang nghỉ ngơi mà.” Lôi Vận Trình ngửa người nằm trên ghế xích đu, cô thư giãn vươn vai. “Nhớ em à?”

“Nửa đêm em đừng phát ra thanh âm câu dẫn như thế này được không, châm ngòi lửa của anh rồi lại để anh không thấy em đâu.”

Lôi Vận Trình cười khúc khích, “Đúng là không đứng đắn, em chỉ vươn vai thôi mà. Mà căn nhà này anh mua bao lâu rồi? Mua nó làm gì?”

“Vài năm rồi, dù sao vẫn cần một nơi ‘làm việc’ khi dụi dỗi cô nhóc nhà ai đó chứ?”

“Không phải anh nói anh luôn luôn ăn chay sao?”

Phong Ấn châm biếm hỏi lại: “Lời nói trên giường của đàn ông em cũng tin? Nếu vậy không phải là nhịn chết anh sao?”

“Phong Ấn!” Lôi Vận Trình giả vờ tức giận thét lớn tên anh, Phong Ấn lập tức hờn hử cười to, mở lời như rót mật đổ dành chú mèo nhỏ đầy nanh vuốt.

“Không cãi nhau, ngoan nào, ngủ sớm một chút, còn —”

Anh dừng lại một chút, một lúc lâu sau Lôi Vận Trình vẫn không nghe được câu nói tiếp theo của anh. “Còn cái gì?”

“Nhớ anh.” Giọng nói Phong Ấn nhỏ đi vài phần, thanh âm khe khẽ như tiếng kim đồng hồ chạy, làm rung động sợi dây đàn trong lòng cô.

“Cũng không thấy anh nhớ em.” Lôi Vận Trình làm nũng.

“Nếu bây giờ em ở bên cạnh anh, em sẽ biết khắp người anh đều chỉ suy nghĩ về em.”

“Thật đáng ghét!”

...

Dập điện thoại, Lôi Vận Trình ngốc nghếch cười mỉm cắn ngón tay, khóe môi cô không kiềm chế được mà cong lên, cái cảm giác hạnh phúc này khiến toàn thân cô như được bay bổng. Cô ngồi dậy, nhẹ nhàng đóng cửa xích đu. Không gian khắp phòng rực rỡ hẳn lên, ấm áp tựa như một mái nhà, loại cảm giác này rất đúng như lời Tiểu Tô nói: Trang trí nhà để kết hôn.

Lôi Vận Trình cố ý không để tâm đến lời mà Tiểu Tô đã nói lúc trưa, không phải là cô muốn trốn tránh, mà chỉ là cô không muốn để những điều suy đoán vô lí hủy hoại tất cả hạnh phúc đẹp đẽ của hiện tại.

Ngày hôm sau lại là một buổi sáng bận rộn, màn cửa sổ mới được chuyển đến, sau khi treo lên thì không khí lại càng ấm áp hơn. Lôi Vận Trình cảm thấy bản thân như một người đàn ông, chỉ trong một thời gian ngắn lại có thể thay đổi hoàn toàn lối bày biện trong nhà, tuy rằng khá mệt, nhưng cô lại có cảm giác thành tựu rất đặc biệt.

Trước lúc rời khỏi nhà cô có cảm giác vô cùng quyến luyến, đứng trước cổng nhìn căn nhà, trái tim cô đã đặt lại ở nơi này, cô vẫn luôn có cảm giác dường như rời đi lần này sẽ không trở lại đây nữa.

Trước khi trở về trung đoàn, Lôi Vận Trình cố ý lái xe đến một nhà hàng rất xa để mua món điểm tâm mà Phong Ấn thích nhất, cô biết biển hiệu đó là nơi Phong Ấn đã ăn rất nhiều năm, hôm qua nhờ Tiểu Tô nói cô mới biết nhà hàng đó cũng có chi nhánh ở nơi này.

Điểm tâm mới vừa ra lò, lại đúng vào thời điểm tan sở nên có rất nhiều người đứng xếp hàng chờ, Lôi Vận Trình không hề nóng vội, cô quyết định ngồi trên ghế dựa ở cửa sổ mở điện thoại chơi game giết thời gian.

...

Linh Linh ngồi cách Lôi Vận Trình hai chiếc bàn, trong tay cầm một chiếc nĩa nhỏ, bánh ngọt cũng chỉ mới ăn có một nửa. Cô bé đang nhú mào chăm chú quan sát Lôi Vận Trình, dường như đang cố gắng nhận ra điều gì đó.

Bỗng nhiên Lôi Vận Trình ngẩng đầu lên nhìn dòng người đang xếp thành một hàng dài, sau đó lại tiếp tục cúi đầu chơi game.

Trò chơi này muốn qua một cửa rất khó, cô hài lòng nở nụ cười, nhưng mà chính nụ cười này lại khiến Linh Linh xác nhận được phán đoán trước đó của mình. Cô bé quay đầu nhìn về hướng nhà vệ sinh, người đồng đội quá nên dường như Hạ Viêm Lương vẫn còn đang xếp hàng chờ. Ngay sau đó Linh Linh thực hiện một quyết định, cô bé nhảy xuống ghế, cầm theo chiếc cái bao nhỏ và chiếc DV mà cô bé thường xuyên mang theo bên mình. Linh Linh bước đến đẩy chiếc ghế dựa ra đứng trước mặt Lôi Vận Trình.

“Chị ơi.”

Giọng nói trẻ con vang lên khiến Lôi Vận Trình ngẩng đầu, nụ cười trên mặt trở nên cứng nhắc ngay khi cô nhìn thấy gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Linh Linh, chỉ cần nhìn một cái cô đã nhận ra cô bé trước mắt mình chính cô bé mà hôm trước đã dính lấy Phong Ấn. Cô lập tức nhìn bốn phía xung quanh, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Hạ Viêm Lương đâu cả.

“Chị ơi.” Linh Linh lại gọi cô một tiếng, nếu Lôi Vận Trình không nghe lầm, trong lời nói lần biểu cảm trong ánh mắt của cô bé đều mang theo vị bất an.

“Có chuyện gì sao em gái nhỏ?” Lôi Vận Trình nở nụ cười, cô vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo cô bé ngồi xuống.

Linh Linh do dự một lúc rồi bước đến, lễ phép nói lời cảm ơn. “Em tên Linh Linh, có một chuyện em muốn nói với chị.”

Lôi Vận Trình nhìn gương mặt trong sáng nhỏ nhắn trước mắt, cô hơi kinh ngạc. “Em... Biết chị?”

Linh Linh lắc đầu, “Em đã từng thấy chị trong điện thoại di động của bố em, chị có thể trả bố em lại cho em không?”

Trái tim Lôi Vận Trình đập mạnh, bỗng chốc máu toàn thân cô như chảy ngược lên đầu, cô cố ép bản thân bình tĩnh. “Bố em... Chú ấy là người thế nào? Vì sao lại hỏi chị?”

Linh Linh vừa nghe vậy, trong đôi mắt to của cô bé bỗng chốc đã tràn ngập một lớp sương mù, đôi môi hồng hồng nhỏ nhắn của cô bé mếu máu đầy vẻ uất ức, bàn tay nhỏ bé vuốt ve nắp chiếc DV. “Chị đừng giận nhé, Linh Linh rất nhớ bố, lúc họp phụ huynh, bố của tất cả các bạn em đều đến nhưng Linh Linh lại không...”

Bàn tay nhỏ của cô bé giơ lên lau đi lau lại nước mắt trên mặt, dường như cô bé đã rất cố gắng nén nước mắt lại. “Em muốn để bọn họ thấy bố của em là quân nhân, là phi công, nhưng bố em lại không thích để người khác biết bố là bố của em. Đã lâu rồi bố không đến thăm em, lần trước em giải phẫu cắt ruột thừa bố cũng không đến, mẹ nói bố không cần em và mẹ nữa, em không tin, chị ơi, em biết bố và chị ở cùng nhau, chị có thể... Chị có thể trả bố em lại cho em không?”

Lôi Vận Trình kìm nén, đôi môi cô trắng bệch. “Bố em... Tên gì?”

“Bố em tên Phong Ấn, em tên Phong Linh Linh.” Linh Linh nghẹn ngào trả lời, nhắc đến tên Phong Ấn, cô bé không nén được nước mắt nữa, rồi cứ bật khóc rống lên.

Lôi Vận Trình đứng bật dậy, hai tay cô nắm chặt thành quyền, trầm mặc như nước, đôi mắt cô trừng to nhìn chằm chằm vào cô bé. Có lẽ ánh mắt cô dọa Linh Linh sợ, cô bé rụt bả vai nhỏ nhún lại, suy nghĩ một lúc rồi đẩy DV đến trước mặt cô. “Đây là thứ mà em thích nhất, em đưa nó cho chị, chị có thể để bố đến thăm em không? Linh Linh rất nhớ bố, em van chị đấy...”

“Linh Linh!” Bỗng chốc một thanh âm của phụ nữ vang lên chói tai, Linh Linh sợ đến mức hai tay run run làm rơi chiếc DV xuống đất.

Không cần nhìn Lôi Vận Trình cũng biết người đến là ai, cô lạnh lùng nhìn Hạ Viêm Lương bước nhanh đến ôm lấy cô bé, hai gương mặt một lớn một nhỏ giống hệt nhau.

Cô bé biết bản thân sẽ bị mắng nên sợ sệt ôm lấy Hạ Viêm Lương rồi ghé vào vai cô ta khóc.

Hạ Viêm Lương không nói gì với cô cả, cô ta chỉ giương mắt nhìn Lôi Vận Trình rồi cong môi cười, “Thật trùng hợp, Lôi tiểu thư, tôi không nghĩ thế giới này sẽ nhỏ như thế, đến đây mua thức ăn cho Phong Ấn sao?”

Một tay cô ta ôm con gái, tay kia thì vuốt nhẹ lưng cô bé. “Linh Linh cũng thích ăn món điểm tâm ‘Mật luyện’ ở đây, không có cách nào khác, giống người lớn ấy mà.”

Đừng nóng giận, đừng nóng giận, phẩm chất riêng biệt ở phi công chính là bình tĩnh, hãy xem đây như một tình hình nguy hiểm gặp phải khi ở trên không đi.

Trong lòng Lôi Vận Trình tự thuyết phục bản thân, cô âm thầm hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế để giữ vững lý trí. “Tôi không biết cô có một đứa con gái.”

Hạ Viêm Lương cười khê. “Dù sao chưa cưới mà đã có con cũng không phải là chuyện tốt gì, trông không giống chúng tôi sao?”

“Rất giống... Con gái của cô bao nhiêu...” Đôi môi Lôi Vận Trình hơi run rẩy, cô không cách nào nói thành lời câu nói tiếp theo.

Hạ Viêm Lương tinh ý hiểu ra, cô ta nhếch môi cười. “Linh Linh đã sáu tuổi rồi.”

Thanh âm lạnh lẽo của cô ta lại cực kì dịu dàng nhưng cũng giống như một lưỡi dao sắc bén, tàn nhẫn vạch một đường dài cũng thật sâu lên trái tim của Lôi Vận Trình.

Giây phút này, đầu óc của cô có phần không đủ dưỡng khí, Phong Ấn chia tay Hạ Viêm Lương được mấy năm? Những năm qua rồi...

Bảy năm? Hay là tám năm? Sao ngay cả con số đơn giản như thế cô cũng không tính ra được.

...

Vừa nhìn qua chỉ thấy Lôi Vận Trình rất bình tĩnh, không hề có phản ứng quá khích nào, còn ở người phụ nữ tên Hạ Viêm Lương đứng cùng cô lại có thể cảm nhận rõ ràng nỗi khiếp sợ và tuyệt vọng tann mất ra từ đáy lòng cô ta.

Nụ cười tươi của cô ta trở nên lạnh lùng. “Nếu cô có thời gian thì chúng ta trò chuyện đi, có thể tâm sự, thật ra tôi cảm thấy, sớm hay muộn gì chúng ta cũng phải có ngày này.”

Móng tay Lôi Vận Trình khảm vào lòng bàn tay, khiến cô đau đớn. “Tôi không có gì để nói với cô hết.”

Thấy cô xoay người bước đi, Hạ Viêm Lương mở miệng không hề do dự. “Chúng ta không có gì để nói, nhưng cô không muốn biết chuyện mà Phong Ấn đã gặt cô sao? Đương nhiên cô có thể hỏi anh ta, nhưng mà tôi nghĩ một người đàn ông sẽ không thể nói hết những lỗi lầm mà mình đã mắc phải lúc còn trẻ cho bạn gái hiện tại nghe, cô cảm thấy thế nào? Ít nhất là, tôi đã chuyển công tác đến đây bốn năm, chuyện đó, anh ấy có nhắc đến với cô chưa?”

Bốn năm...

Bỗng nhiên Lôi Vận Trình xoay người lại, ánh mắt thể hiện sự kiềm chế dữ dội khiến ý cười của Hạ Viêm Lương càng đậm hơn.

“Chúng ta đến một nơi yên tĩnh để nói đi, nhà của tôi được không?”

Nhà của Hạ Viêm Lương cách nhà của Phong Ấn cũng không quá xa, chạy xe không đến nửa giờ là đến nơi. Cách bài trí trong nhà không khác là mấy so với căn nhà của cô ta mà cô đã từng đến ở thành phố T, trên kệ dép ở cửa có một đôi dép lê dành cho nam, đôi dép này vừa vặn cùng một bộ với đôi đang mang trên chân Hạ Viêm Lương và Linh Linh.

Không chỉ có thế, tùy ý nhìn trong nhà cũng có thể phát hiện có rất nhiều thứ là một bộ ba tỷ như: Gối ôm hoạt hình trên sofa, cốc nước hoạt hình trên bàn trà, tranh dán tường hoạt hình trên tường, thậm chí ghế dựa trong phòng ăn cũng là một bộ...

Tay đặt trong túi của Lôi Vận Trình luôn luôn nắm chặt, tất cả những chi tiết này cứ như cây kim tằm độc khiến cô không thể mở mắt ra được, ánh mắt cô rũ xuống đầy nhếch nhác, cứ thế nhìn chằm chằm sàn nhà trước mắt.

Hạ Viêm Lương ung dung thản nhiên nhìn phản ứng của cô, khóe môi cô ta cong lên. Cô ta đưa Linh Linh vào phòng, sau đó pha một tách cà phê cho Lôi Vận Trình.

“Tách của Phong Ấn, tôi nghĩ cô sẽ không để ý đúng không?”

Lôi Vận Trình cười khẽ, “Cô đúng là người có lòng, cố ý dẫn tôi đến đây xem những điều này, những điều này xem ra có hiệu quả tốt hơn cả trăm câu nói.”

Hạ Viêm Lương mỉm cười, “Lôi Dật Thành đã từng là bạn học của tôi, tôi không có ác ý với cô.”

“Cho nên thế nào?”

“Nhưng mà, có rất nhiều chuyện một khi đã liên quan đến đàn ông, thì dù sớm hay muộn vẫn phải nói, phụ nữ, không ai lại không muốn một cuộc sống an nhàn, chẳng qua đã là người ai mà không tham lam, tham lam càng lúc càng nhiều, không thể cứ giả vờ như không có việc gì, sống trong cảnh bình yên giả tạo cả đời.”

Lôi Vận Trình không nói gì, cô buộc bản thân phải tiếp tục nghe.

“Sở dĩ tôi không đi tìm cô sớm là cũng vì không muốn anh ấy không vui, tôi nhận ra anh ấy rất thích cô.” Hạ Viêm Lương dừng lại một chút. “Cô cũng có thể thấy được, con gái của tôi vô cùng y lại vào anh ấy, làm mẹ, tôi không có lựa chọn nào khác. Lôi tiểu thư, chắc là cô sẽ không bằng lòng chia sẻ người đàn ông cô yêu với người phụ nữ khác đúng không?”

42. , Chương 47

Bầu không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, Lôi Vận Trình buông lỏng đôi tay đang nắm chặt lại của mình, nắm chặt lâu quá, tay đã có phần tê rần. Cô sờ sờ tách cà phê trước mắt, mở miệng nói khẽ.

“Cô nói rất đúng, tôi chưa từng nghĩ đến việc sẽ chia sẻ anh ấy với bất kì một ai, không phải là của tôi, tôi sẽ không giữ được, nhưng nếu là của tôi, thì bất luận là ai giật lấy, cũng sẽ không chiếm được.”

“...”

Hạ Viêm Lương ngó người, cô ta đã quá xem thường cô nhóc trẻ tuổi này, sự bình tĩnh và cảm giác áp bức thay thế vị trí lúc ban đầu khiến cô ta hoảng loạn, phần nộ, thậm chí là cực kì bi thương.

Sau lưng có một ánh mắt, Lôi Vận Trình phát hiện nhưng không quay đầu lại.

Hạ Viêm Lương phát hiện, “Linh Linh, về phòng.”

Linh Linh bám chặt lấy tường, thò cái đầu nhỏ ra, nước mắt lưng tròng nhìn Lôi Vận Trình. “Chị ơi...”

“Về phòng ngay!” Thanh âm của Hạ Viêm Lương đề cao hơn một bậc.

Linh Linh khịt khịt mũi, cố gắng lấy hết dũng khí chạy đến trước mặt Lôi Vận Trình, trên mặt cô bé đầy nước mắt khóc thút thít nói: “Chị ơi... Trả bố lại cho em đi.”

Trong thanh âm mềm dịu của cô bé mang theo rõ vẻ khẩn cầu, khiến Lôi Vận Trình cảm thấy mĩa mai đến mức cực điểm, dường như khiến cô trong mắt của bản thân mình là người thứ ba giật lấy chồng và bố của người khác.

“Chú ấy không phải là bố em.” Lôi Vận Trình nói chậm rãi, đáy mắt cô đã hiện lên màu đỏ.

Nhưng cô không nghĩ đến những lời này lại kích thích cô bé này như thế, Linh Linh quệt nước mắt, đầu và ngực cùng ập xuống, bổ nhào về phía trước nắm lấy cổ tay cô, cắn một cái thật mạnh lên đó.

Lôi Vận Trình không biết nên tránh né như thế nào, bỗng chốc cơn đau lan tận xương cốt.

...

Lôi Vận Trình trở về trung đoàn khi trời đã tối hẳn, lúc cô đi đến dưới lầu ký túc xá mới phát hiện bỏ quên túi trên xe.

Lục Tự từ bãi tập trở về, anh ta đỗ xe lại, vừa bước xuống đã nhìn thấy Lôi Vận Trình đứng ngơ ngác ở giữa gara, anh ta cau mày bước đến vỗ vỗ vai cô.

“Về rồi à? Sao lại đứng ở đây như bị phạt vậy?”

Lôi Vận Trình giật mình, đột nhiên cô ngẩng đầu, vẻ mặt khác thường và ánh mắt ngậy dại khiến Lục Tự cảm thấy kỳ lạ. “Sao vậy?”

“Tôi... Tôi... Không tìm thấy chỗ đỗ xe, túi xách còn trên xe.”

Lục Tự không khỏi nhú mày, “Em choáng váng à, không phải ở đây sao?” Anh ta chỉ chỉ chiếc xe bên trái cô.

Dường như Lôi Vận Trình nhớ đến gì đó, cô bình tĩnh gạt đầu, chạy đến mở cửa xe ngồi lên vị trí điều khiển, thấy chìa khóa vẫn còn cắm ở ổ, theo phản xạ cô định khởi động xe.

Lục Tự cau mày càng chặt, anh ta bước lên mở cửa xe, nhào người đến tắt máy.

“Anh làm gì vậy?” Lôi Vận Trình không hiểu nhìn anh ta.

Lục Tự cười nhạo, “Tôi mới là người nên hỏi em muốn làm gì mới đúng, không phải là em muốn lấy túi xách sao? Khởi động xe muốn đi đâu?”

Lôi Vận Trình sững sốt, cô nghiêng đầu suy nghĩ. “À... Đúng rồi.”

Cô xách ba lô từ trong xe bước ra, đóng cửa, đi ra ngoài, mỗi một bước đi đều cứng nhắc như máy móc.

Trong lòng Lục Tự trở nên nặng nề, anh ta vươn tay chặn đường cô. “Rốt cuộc em bị gì thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

Xảy ra chuyện gì...

Lôi Vận Trình đang tự hỏi bản thân, lúc Lục Tự nâng mặt cô lên, cô thấy được vẻ lo lắng và nôn nóng trong đáy mắt anh ta, sau đó bỗng nhiên mũi cô cay cay, hốc mắt nóng lên, tầm nhìn trở nên mơ hồ.

“Tôi rất ổn.”

Cô đẩy tay Lục Tự ra, lại bị anh ta kéo trở về ném trên xe, sau lưng va lên mặt xe cứng ngắc, cô đau không thể chịu được nên giơ tay che miệng.

“Tôi thật sự rất ổn.”

Mỗi một chữ cô nói đều kèm theo những giọt nước mắt rơi như mưa, nước mắt tuôn trào cứ như cơn đại hồng thủy.

Trên tay cô rõ ràng có một dấu răng nhỏ rướm máu, Lục Tự trầm mặc, tiến lên một bước kéo cô vào lòng, áp mạnh đầu cô dựa vào ngực mình.

Đây là lần đầu tiên Lôi Vận Trình không kháng cự đụng chạm với anh ta, đây là lần đầu tiên cô tình nguyện phát tiết cảm xúc của bản thân trước người đàn ông mà cô từng hận nhất trên thế giới.

Chương 47. Ai là kẻ phản bội

Ánh tà dương ngã về phía tây, ở cuối chân trời nhuộm một màu đỏ thắm, đó là một phong cảnh đẹp dễ đến mức có thể khiến người khác sợ hãi.

Bước ra khỏi phòng mô phỏng phi hành, Phong Ấn nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài chiếc cửa sổ ở hành lang, ánh mắt anh phản chiếu trên đó, đôi lông mày anh bất giác giãn ra.

Phòng mô phỏng phi hành ở tầng hai, mà gara lại ngay phía dưới tòa nhà này. Phong Ấn chỉ nhìn thoáng qua đã thấy phần đuôi chiếc xe Jeep quân dụng của Lôi Vận Trình. Nhóc con này, đã về mà cũng không nói anh biết một tiếng. Phong Ấn lấy điện thoại ra gọi cho cô, khóe môi bất giác cong lên.

Tiếng chuông điện thoại di động kéo Lôi Vận Trình về hiện thực, lúc này cô mới ý thức được ai đang ôm mình, bỗng chốc cô lùi về sau thoát khỏi vòng tay Lục Tự. Tiếng chuông này là tiếng chuông cô cài đặt riêng biệt cho Phong Ấn, giây phút này nghe được lại mĩa mai đến như vậy, cô khom người nhặt túi rơi trên mặt đất, lục tìm điện thoại rồi nhìn chằm chằm vào nó.

“Là Phong Ấn.”

Lôi Vận Trình xoay mặt sang hướng khác, đầu đặt lên thân xe, cô bụm miệng bật khóc vô cùng dè dặt.

Lục Tự nhìn cái ót trắng nõn của cô, anh ta nhếch môi cười tự giễu chính bản thân mình, cô gái này vẫn luôn luôn duy trì sự kháng cự vốn có của cô đối với anh ta, chắc hẳn đã phải trải qua đủ kích cực lớn mới có thể khiến cô gái kiên cường như cô bỗng chốc bị mất phương hướng, cô quên anh ta là ai, cho nên cô mới có thể dựa dẫm vào anh ta như thế.

Một cơn gió lạnh thổi qua, hơi thở còn cô đọng lại trong không khí của cô vừa rồi nhanh chóng bị gió cuốn đi, tiêu tan không còn dấu vết, giống như hình ảnh cô gái vừa rồi vừa úp mặt khóc trong lòng anh ta chỉ là ảo giác.

Phong Ấn gọi cho cô đã lâu mà vẫn không có ai bắt máy, sau đó anh lại gọi đến ký túc xá, cũng không có ai nhận cuộc gọi, nhưng mà kỳ lạ là ngay sau đó Lôi Vận Trình liền gọi lại cho anh.

“Em gái ngừng rằng, anh thấy —”

Vừa bắt máy, Phong Ấn vẫn chưa kịp nói hết câu đầu tiên thì đã bị cô cắt ngang.

“Em về rồi, vừa rồi đi tìm Tiểu Tô rồi ở lại bên đó một lúc nên không mang điện thoại theo, em hơi mệt, phải đi tắm rồi ngủ một giấc, tối nay sẽ đến tìm anh, bye.” Lôi Vận Trình nói liền một mạch, cô hoàn toàn không cho anh cơ hội nói chuyện, sau đó liền kết thúc cuộc gọi.

Trên môi Phong Ấn vẫn còn giữ nguyên tư thái nói chuyện, mà bên tai anh đã truyền đến tiếng tút dài ngắt cuộc gọi, anh chỉ còn cách bất đắc dĩ lắc đầu.

...

“Có phải anh đã biết tất cả rồi không?” Lôi Vận Trình khóc nức nở đến mức toàn thân phát run.

Lục Tự tiến lên, hai tay anh ta chống bên cạnh hông cô, vẫn cẩn thận duy trì khoảng cách không chạm đến cô. “Biết cái gì?”

“Biết lúc trước Phong Ấn và Hạ Viêm Lương có...” Lôi Vận Trình nghẹn ngào, cô nói không nên lời, phảng phất cứ như nếu cô không nói thì đó sẽ không phải là sự thật, cô không nói thì sẽ không có sự tồn tại của Linh Linh.

Quả nhiên, cuối cùng cô ấy cũng đã biết chuyện cô bé đó. Lục Tự cúi đầu chăm chú nhìn vào sau ót cô, Lôi Vận Trình chưa bao giờ để bản thân mình lộ vẻ yếu đuối như thế trước mặt anh ta. “Có thể... những chuyện tôi biết chỉ là một phần của sự thật, hơn nữa, chuyện này nói từ miệng của tôi, em sẽ tin sao?”

“Tôi không tin, không tin, ai nói tôi cũng không tin, không tin...”

Lôi Vận Trình cứ lặp đi lặp lại bằng giọng nói yếu ớt, giống như bị mê muội.

Lục Tự nắm lấy cổ tay cô, “Chỗ này đau không?”

Bức tường che chắn tâm lý mà Lôi Vận Trình vừa xây dựng lên bỗng chốc sụp đổ, Lục Tự đang nhắc nhở cô, trên tay cô đang hiện diện vết cắn rướm máu của Linh Linh, chứng cứ ở hiện thực tồn tại rõ ràng như thế.

“Có phải đàn ông đều thích nhớ mãi không quên tình nhân cũ hay không?” Lôi Vận Trình tức giận xoay người, lúc này cô mới chợt phát hiện Lục Tự đã đứng cách cô rất gần, gần đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của anh ta.

Lục Tự hơi cúi đầu, môi anh dừng lại trước cánh môi cô, nhìn thẳng vào ánh mắt ướt đẫm của cô. “Tại sao em không đi hỏi cậu ta?”

Lôi Vận Trình đề phòng dựa lên thân xe, hai tay cô đặt phía trước anh ta với ý muốn ngăn anh ta đến gần hơn nữa.

Lục Tự cố ý đến gần hơn, “Hỏi cậu ta, rốt cuộc Hạ Viêm Lương đứng ở vị trí nào trong lòng cậu ta, hỏi cậu ta, yêu cô ta nhiều hơn, hay là yêu em nhiều hơn...”

Khoảng cách giữa cô và anh ta quá gần, gần đến mức Lôi Vận Trình có thể nhìn thấy rõ trong mắt Lục Tự đang ẩn hiện cả hai trạng thái tàn nhẫn lẫn cảm tình dày đặc, gần đến mức cô có thể nhìn thấy trong con ngươi đen láy của anh ta đang phản chiếu hình ảnh chật vật của bản thân, Lôi Vận Trình kia vô cùng xa lạ đối với cô.

Cánh tay chống lên thân xe của Lục Tự vừa đứng che khuất một hình ảnh, do đó cô không biết, trong lúc họ còn đang giằng co, có một người đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng rất dễ bị hiểu lầm này.

Cô đẩy Lục Tự ra, bàn tay tùy tiện lau nước mắt, cô giật ba lô trên tay anh ta rồi xoay người rời đi, vẫn chưa đi được hai bước cô đã dừng lại. “Chuyện này anh đừng nói lung tung khắp nơi.”

Lục Tự cười nhạt. “Chuyện đó ư? Chuyện khiến em vừa khóc trong lòng tôi?”

Lôi Vận Trình dường như chưa từng phí sức trong việc đấu võ mồm với anh ta. Cô bước đi, Lục Tự chờ cô đi xa, anh ta nghiêng đầu nhìn về hướng khác, bóng người đứng ở nơi đó đã không còn nữa.

Giờ tập luyện buổi sáng hôm sau Phong Ấn là người dẫn dắt cả đội, anh cố ý chạy chậm chờ đến hàng cuối rồi chạy theo Lôi Vận Trình. “Không phải em nói mua điểm tâm cho anh sao? Thức ăn đâu?”

Lôi Vận Trình kéo vành nón xuống rất thấp nên Phong Ấn không thấy được vẻ mặt của cô. “Nửa đêm đói nên em ăn hết rồi.”

Phong Ấn hơi ngạc nhiên. “Ăn hết?”

“Không chứa thứ gì cả.”

“Cô bé tham ăn, hôm nay phạt em chạy nhiều hơn hai vòng để giúp em tiêu hao năng lượng.”

“Vâng.”

Vốn dĩ là Phong Ấn chỉ nói đùa, anh không ngờ rằng thế mà Lôi Vận Trình lại làm thật. Phong Ấn gọi cô hai tiếng, Lôi Vận Trình cứ như không nghe được tiếng anh gọi, cô chạy càng lúc càng xa. Phong Ấn đứng chờ cô chạy xong một vòng đến trước mặt anh mới giơ tay giữ cô lại.

“Gọi em không nghe à?”

Lôi Vận Trình thở gấp, cô đứng nghiêm. “Phong đại đội trưởng vừa mới nói phạt chạy thêm hai vòng.”

Phong Ấn cảm thấy buồn cười nhướn mày, “Nghe lời vậy sao, anh nói phạt em, em cũng nghe?”

“Vâng!”

Lôi Vận Trình trả lời rất đồng dục, thái độ nghiêm túc của cô cuối cùng cũng khiến ý cười trên gương mặt Phong Ấn hơi cứng lại, anh hơi khom người nhìn gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của cô ẩn dưới vành nón. “Tính toán với anh hả? Anh chọc giận em sao đồng chí Lôi Vận Trình?”

Lôi Vận Trình không nói chuyện, đôi môi nhỏ nhắn của cô nhếch lên.

Mọi người xung quanh đều nhìn thấy, cứ nghĩ đây chỉ là màn cãi nhau của vợ chồng son, trong mắt mọi người đều đầy vẻ trêu chọc, Phong Ấn thấy họ không nói gì nên cũng đành thôi.

Mãi cho đến lúc kết thúc, Phong Ấn cũng không hề nhận được ánh nhìn nào từ Lôi Vận Trình.

Giống như thường ngày, anh lấy thức ăn xong thì thường đi đến bàn ngồi cùng cô, vừa cầm đĩa lên, anh đã thấy cô bưng khay thức ăn đứng dậy nhanh chóng đi đến một bàn thật xa dùng bữa cùng những nữ đồng nghiệp khác.

Bên cạnh có vài người cười khê, ngay lập tức có giọng nói truyền đến. “Phong đại đội trưởng, sao Tiểu Lôi nhà cậu lại không để ý đến cậu thế?”

Phong Ấn cũng không hiểu nhún vai. “Phụ nữ mà, mỗi tháng thường có vài ngày như vậy.”

“Cậu lừa chúng tôi đúng không, tôi thấy không giống, tính cách Tiểu Lôi tốt như vậy, nhất định cậu đã làm gì chọc con gái nhà người ta rồi, còn không mau đến dỗ dành đi?”

“Đừng nên nuông chiều phụ nữ quá, càng dỗ càng dữ hơn.”

Phong Ấn vừa ăn cơm vừa không có bụng dạ nào đùa giỡn với mọi người, lúc vô tình ngẩng đầu, anh chạm phải ánh mắt của Lục Tự. Hai người cứ đối mắt với nhau một lúc, Phong Ấn hơi giương môi chuyển tầm nhìn tiếp tục ăn cơm.

Tiểu Tô day day tay của Hường Bắc Ninh, nhỏ giọng hỏi: “Hai người họ sao vậy?”

“Không biết.” Hường Bắc Ninh lắc đầu, “Cả ngày đều như vậy, em ăn cơm đi.”

Tiểu Tô bĩu môi, chống cằm làm mặt quỷ với cậu ấy.

Lúc này, bỗng nhiên từ bên trong phòng có hai người bước ra, một người là Ngũ chính ủy, đi bên cạnh ông ta là một người phụ nữ, giày cao gót dẫm lên nền đất phát ra tiếng lộc cộc, trong không gian tương đối yên tĩnh ở căn tin này, âm thanh đó có vẻ vô cùng lạ lẫm.

Ánh mắt Tiểu Tô bỗng chốc mở to, tay đập lên bàn. “Ninh Ninh mau nhìn kia! Người đó không phải là Hạ Viêm Lương sao?”

Hường Bắc Ninh quay đầu, cậu ấy cũng bất ngờ, rồi vô thức nhìn về phía Lôi Vận Trình.

Nữ đồng nghiệp bên cạnh xô xô cô, lúc này Lôi Vận Trình mới phục tinh thần trở lại, đầu vừa ngẩng lên thì cũng vừa đúng lúc đối mắt với ánh mắt tràn ngập ý cười của Hạ Viêm Lương.

Mùi nước hoa quen thuộc xộc vào mũi, kèm theo đó là tiếng bước chân chói tai đang tiến gần đến chỗ mình, Phong Ấn không cần nghĩ cũng biết đó là ai.

“Phong Ấn, lâu rồi không gặp, em có thể ngồi ở đây không?”

Hạ Viêm Lương nghiêng đầu, hỏi bằng chất giọng vô cùng nhẹ nhàng, thanh âm không lớn cũng không nhỏ, nhưng lại đủ để người xung quanh nghe thấy.

Lôi Vận Trình gấp gấp và hai đĩa cơm rồi đứng bật dậy rời đi, không hề đưa mắt nhìn bọn họ một lần. Động tác buông đĩa của Phong Ấn không nhanh cũng không chậm, anh với tay lấy khăn giấy lau khóe miệng. “Đương nhiên có thể.”

Nhưng mà không chờ cô ta ngồi xuống, Phong Ấn đã nở nụ cười cực kì máy móc với cô ta: “Chỉ là tôi đã ăn xong rồi, xin cô cứ tự nhiên.” Sau đó, anh không hề nán lại một giây nào mà rời đi.

Sắc mặt Hạ Viêm Lương vô cùng khó coi, cô ta xấu hổ đến mức bầu chặt túi xách.

“Phụt ——” Tiểu Tô che miệng suýt chút nữa là cười ra tiếng, cô ấy cúi đầu cố nén. “Phong đại đội trưởng quá xấu xa rồi.”

Những người không liên quan vẫn cắm cúi ngồi ăn, gần như không có ai để ý đến sự xuất hiện của cô ta. Lục Tự cười khẩy châm biếm, sau đó đội mũ rời đi.

Lôi Vận Trình chưa đi được mấy bước đã bị Phong Ấn đuổi theo rồi trực tiếp kéo đến vườn hoa nhỏ, lúc này mọi người nếu không ở căn tin ăn cơm thì cũng đã về nghỉ trưa, trong vườn hoa rất thanh tịnh. Bàn tay Phong Ấn xoa xoa gương mặt nhỏ của cô thì bị cô đẩy ra, vừa nhìn thoáng qua anh đã thấy một mảnh gì đó màu trắng bên trong tay áo của cô. Bỗng nhiên Phong Ấn nắm lấy cổ tay cô, kéo tay áo cô lên, quả nhiên nhìn thấy tay cô được băng bó mảnh băng gạc màu trắng, anh không khỏi nhíu mày.

“Sao tay lại bị thương?”

“Bị cắn.”

“Cắn?” Hàng mày của Phong Ấn cau càng chặt hơn. “Bị con chó nhỏ cắn? Tiêm ngừa chưa? Sao lại không nói với anh? Có đau không em?”

Anh khẩn trương hỏi cái này, hỏi cái kia như thế, Lôi Vận Trình kinh ngạc nhìn vẻ mặt đau lòng của anh, yết hầu cô đau đớn.

“Là trẻ con cắn.”

Cô vừa nói xong nước mắt đã chảy xuống, dáng vẻ nhỏ nhắn uất ức khiến Phong Ấn cảm thấy rất buồn cười, anh vội vàng ôm cô vào lòng, vừa lau nước mắt cho cô vừa dỗ dành. “Bao nhiêu tuổi rồi mà còn khóc, nói anh nghe nào, trẻ con nhà ai mà lại hư như thế dám bắt nạt Trình Trình của anh, anh trai giúp em đánh nó.”

Phong Ấn vừa nói xong cũng cảm thấy buồn cười bản thân, “Hồi bé, đã không ít lần anh và Lôi Dật Thành đánh nhau vì em, không thể tưởng được đã từng tuổi này mà vẫn như thế.”

Áp trán mình vào trán cô, anh nhìn thẳng vào ánh mắt ướt đẫm của cô, không khí bỗng chốc trở nên mờ ám. Phong Ấn hôn lên nước mắt cô, cẩn thận từng li từng tí, giống như đó là một loại trân châu quý giá. “Vừa rồi anh không để ý đến cô ta, tất cả mọi người đều có thể làm chứng, biểu hiện của anh tốt như thế mà chủ nhân còn không vừa lòng, nói cho anh biết, rốt cuộc em bị gì được không? Anh làm sai điều gì? Nếu không sao cử chỉ của em lại khác lạ vậy?”

Lôi Vận Trình kiên quyết không nói, Phong Ấn trừng mắt nhìn cô, anh phát hiện bản thân mình dùng cách nào cũng bất lực, dáng vẻ vô cùng thất bại vò vò tóc. “Không nói cũng được, em tức giận chuyện gì cũng được, nhưng có thể đừng thờ ơ với anh được không? Khiến anh cảm thấy giống như mình bị vứt bỏ vậy, Trình Trình ngoan, cười với anh đi nào?”

Trước khi chính thức ở bên cạnh nhau, Phong Ấn cũng không hề biết anh có thể vì một người phụ nữ mà hạ thấp chính mình. Anh là mẫu đàn ông kiêu ngạo hơn bất kì ai, cũng giống như bố của anh, người duy nhất có thể khiến kẻ có tính cách lạnh lùng như Phong Hạo cúi đầu chỉ có một mình mẹ của Phong Ấn.

Từ trước đến nay Lôi Vận Trình tin rằng dù đàn ông có bất khả chiến bại đến mức nào đi nữa thì trong lòng họ cũng phải có một người phụ nữ vĩnh viễn là điểm yếu chí mạng mà họ không thể gạt bỏ được. Cũng như Phong Hạo trước mặt Lâm Thất Thất, Lôi Khải trước mặt Thương Tiểu Thiên, Lôi Dật Thành trước mặt Tử Du...

Không biết vì sao cô lại nhớ đến chuyện ở quán bar vài năm trước, Lục Tự đã từng nói với cô:

—— Hạ Viêm Lương là người duy nhất có thể kết thúc trò chơi này.

—— Nếu sau này bọn họ có chia tay, tuyệt đối không phải là Phong Ấn không cần cô ta.

Còn có dáng vẻ lạnh lùng của Phong Ấn khi Lục Tự kéo cô vào căn phòng nhỏ khác, những lần cô bị xem thường trước kia dần dần hiện lên trong đầu cô.

Tất cả mọi người đều biết anh và Hạ Viêm Lương đã từng yêu nhau đến như vậy, tất cả mọi người đều nhắc nhở cô, cô gái này chính là trở ngại lớn nhất giữa cô và Phong Ấn.

Nhưng cô vẫn bướng bỉnh, cho đến giờ đều tin rằng sẽ không có gì là không vượt qua được, chỉ cần cô nỗ lực thật nhiều, chỉ cần cô yêu anh thật nhiều.

Nhưng sự thật có là những nỗ lực của cô đã đủ chưa?

Người đàn ông trước mắt này và hình ảnh ấm áp mà cô chứng kiến được ở nhà của Hạ Viêm Lương chồng chất lên nhau, trong lòng Lôi Vận Trình chua chát đau đớn. “Có chuyện muốn nói với anh, ngày hôm qua em đã ngắm vừa ý một mẫu nhẫn, nhưng mà... Hơi đắt.”

Ngay lập tức Phong Ấn như trút được gánh nặng, anh hôn một cái lên môi cô, trong con ngươi đen láy hiện ra ý cười. “Anh còn tưởng là chuyện gì, ngày mốt là cuối tuần rồi anh dẫn em đi mua, ngoài ra... Anh cũng sẽ nói cho em biết, tất cả những chuyện em nên biết.”

Trong lòng Lôi Vận Trình vẫn luôn bị ghen, cô cố nén cảm xúc lại rồi gật gật đầu, một lát sau cô lại lắc lắc đầu, ôm chặt lấy cổ anh. “Không, anh mua nhẫn cho em là được rồi, chuyện khác em không muốn biết.”

Nước mắt cô chảy vào trong cổ áo Phong Ấn, mang theo sự lạnh lẽo. “Em cần phải biết, như vậy mới công bằng với em. Ngoan nào, đừng khóc, em khóc sưng cả mắt có phải là muốn toàn đoàn lên án anh không?”

Gió mùa này rất lạnh, độ ẩm trong lòng bàn tay Phong Ấn dường như không thể nào thấm vào lòng cô. Lôi Vận Trình để mặc anh lau nước mắt cho mình, cô không nói gì cả, chỉ yên lặng dựa vào lòng anh nghe thanh âm êm dịu của anh đang dỗ dành cô, không biết vì sao cô lại cảm thấy sự ấm áp này cách càng lúc càng xa cô.

“Trình Trình, nói yêu anh đi.”

Phong Ấn hôn nhẹ lên trán cô, đôi con ngươi rũ xuống đang in hình bóng của cô có cơn sóng ngầm cuộn cuộn không nhìn thấy được.

“... Yêu anh.”

...

Cùng khoảng thời gian đó, Lục Tự mua thuốc lá xong, vừa bước ra ngoài đã nhìn thấy Hạ Viêm Lương đứng bên ngoài nhà phục vụ Quân nhân chờ anh ta, hai người cũng từng là người quen cũ, anh ta không có thiện ý nói chuyện mà trực tiếp bước đi vào vấn đề.

“Muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi, tôi còn phải về nghỉ trưa nữa.”

Hạ Viêm Lương nhếch môi lạnh nhạt, “Con người của anh luôn thẳng thắn như vậy.”

Lục Tự không nói gì, Hạ Viêm Lương lấy một chiếc túi chứa DV từ trong túi xách ra đưa cho anh ta. “Làm phiền anh giúp tôi đưa thứ này cho Lôi Vận Trình.”

Lục Tự không động đậy.

“Chỉ là một chiếc DV thôi mà, cũng đâu phải đồ vật nguy hiểm gì, đừng để phòng tôi như vậy chứ?” Hạ Viêm Lương nhún vai vô tội.

Lục Tự ngậm thuốc, do dự một lúc anh ta mới đưa tay tiếp nhận. “Tại sao tôi phải giúp cô?”

“Không chỉ là giúp tôi, cũng xem như anh giúp bản thân mình.” Hạ Viêm Lương rút điều thuốc trên môi anh ta xuống, đưa lên miệng mình rít một hơi. “Tôi biết anh rất quan tâm đến cô bé kia, còn con gái của tôi thì lại cần một người bố.”

Lục Tự nhìn chằm chằm cô ta một lúc, “Lê Duệ thật sự rất yêu cô, cậu ta thà phản bội anh em cũng phải ở bên cạnh cô.”

Về mặt Hạ Viêm lương trở nên suy sụp, “Những chuyện đó không liên quan đến anh.”

Lục Tự buông tay, “Không liên quan đến tôi, nhưng tôi cũng không muốn giúp cô làm lớn việc, hay nói đơn giản là, cô đang muốn thay Lê Duệ khiến Phong Ấn cởi bỏ quân trang? Nếu là như thế, thật sự xin lỗi, tôi không thể giúp chuyện này được.”

“Nếu tôi muốn làm lớn chuyện, Phong Ấn vẫn có thể thuận lợi làm đội trưởng kiêu ngạo vui vẻ ở đây sao?” Hạ Viêm Lương cười lạnh, đôi môi đỏ chót của cô ta phả ra một làn khói. “Tôi tin Lôi Vận Trình cũng giống tôi, Lục Tự, chẳng lẽ anh cam tâm ở đây nhìn bọn họ ngày ngày ân ân ái ái trước mắt anh sao? Con người ai cũng giống nhau, ích kỷ như nhau, tôi vì con gái của tôi, anh vì bản thân của anh, không có gì là không tốt, hơn nữa, tôi nói cho anh biết một vấn đề, lúc con người yếu đuối nhất, họ rất dễ dàng yêu một người khác, nam nữ đều như thế, anh là người thông minh, hẳn là biết nắm lấy cơ hội.”

Vào giây phút này, trong mắt Hạ Viêm Lương thậm chí mang theo một khí thế bức người, Lục Tự hài hước nhếch mày. “Đây là kinh nghiệm của cô, cảm ơn đã chỉ dạy.”

Hạ Viêm Lương không nói câu gì mà xoay người rời đi.

Lục Tự về ký túc xá, anh ta lẩn qua lẩn lại không thể ngủ được, sau đó anh ta cầm chiếc DV ra ban công, suy nghĩ tới lui vẫn mở ra xem.

Hình ảnh trong đó khiến Lục Tự cau mày, anh ta ấn vào nút tua nhanh, cho đến khúc gần cuối cũng vẫn không có gì đặc biệt, vừa định tắt thì bỗng chốc trên màn hình tối om hiện đang phát một cảnh không có tiếng động, sau đó lại phát ra âm thanh, sau đó nữa —

Lục Tự chợt ngừng ra.

Hình ảnh đó kéo dài không lâu, âm thanh không rõ ràng như vẫn có thể phân biệt được, xem ra đây là một đoạn bị chụp bắt ngờ, đương sự không hề hay biết.

Xem xong tất cả Lục Tự mới chậm rãi khép chiếc DV lại, tìm anh ta không khỏi đập nhanh hơn, máu toàn thân như chảy ngược, anh ta châm một điếu thuốc bình ổn bản thân, cảm xúc dần dần trở nên phấn khởi.

Phong Ấn, đã thế này thì cậu không thể trách bất kì ai, chỉ có thể trách cậu xui xẻo mà thôi.

43. , Chương 48

Chương 48. Không thể trốn tránh

Trong phòng học phi hành, Chính ủy đang đứng lớp giờ học chính trị cho các phi công. Ngũ Trác gọi tên Lôi Vận Trình đến hai lần, chỉ một câu hỏi đơn giản nhưng cô lại không thể trả lời, người ngồi bên cạnh phải nhỏ giọng nhắc nhở cô mới có thể trả lời được.

“Ngồi xuống đi.” Về mặt của Chính ủy không có gì thay đổi, nhưng sau khi tiết học kết thúc ông ta giữ riêng cô lại.

Ngũ Trác rót cho cô một ly nước, sau đó lại tự châm thuốc cho mình. Ông ta không nói chuyện, Lôi Vận Trình đành phải chủ động hỏi.

“Chính ủy, có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

Ngũ Trác giương mắt nhìn cô: “Cô cảm thấy tôi muốn nói gì với cô?”

Cô lắc đầu, Ngũ Trác phát nhẹ khói thuốc rồi nói: “Bản thân cô cảm thấy biểu hiện ngày hôm nay của mình thế nào?”

Về mặt Lôi Vận Trình trở nên gượng gạo, ngón tay cô vuốt nhẹ hoa văn trên ly nước. Đường như Ngũ Trắc cũng không hy vọng cô sẽ cho ông ta đáp án. “Có phải trong cuộc sống gặp khó khăn gì không? Có khó khăn thì đề xuất với trung đoàn, tích cực tìm ra cách giải quyết, nếu không nhớ làm chậm trễ nhiệm vụ huấn luyện phi hành thường ngày thì ai chịu trách nhiệm?”

Lôi Vận Trình mím môi không nói.

“Từ sau khi nhập ngũ trạng thái của cô luôn luôn bất thường, không có diễn tập thì hơi hợt? Đến kỳ nghỉ định kỳ thì lơ đãng?” Ngũ Trắc dừng lại một chút. “Hay là trên phương diện tình cảm có vấn đề gì rồi?”

Lôi Vận Trình cúi đầu, miễn cưỡng trả lời: “Chính ủy, tôi sẽ giải quyết tốt...”

Ngũ Trắc trầm mặc một lúc, sau đó ông ta đứng dậy đi đến cửa sổ, thân người ông ta che khuất hơn một nửa ánh mặt trời. “Cô không nên lo lắng điều gì cả, mặc dù trước lúc cô đến trung đoàn, tôi thật sự hy vọng Viêm Lương và Phong Ấn có thể thành đôi với nhau, nhưng tôi cũng hiểu tình cảm là thứ cho dù người khác có muốn can thiệp cũng không được. Công việc là công việc, tình cảm cá nhân không thể để ảnh hưởng đến công việc, cho nên cô cứ yên tâm, tôi sẽ không vì cháu gái họ ngoại Viêm Lương của tôi mà có ý nghĩ khác về cô, tôi là Chính ủy của các người, đương nhiên phải quan tâm cuộc sống của các người, bình tĩnh xem xét sự việc cũng đều là vì hy vọng mọi người tốt hơn.”

Ông ta nói rất chân thành, thái độ giống như một vị trưởng bối đối xử với hậu bối, nhưng cũng vì câu nói này bỗng chốc khiến trong lòng Lôi Vận Trình thăng thốt, giống như một người vừa làm đổ năm bình ngũ vị.

Lôi Vận Trình dùng sức cầm ly nước, cô hơi nở nụ cười. “Cám ơn Chính ủy, tôi vẫn chưa đủ thành thực, gặp chuyện thì vẫn còn nóng nảy, tôi sẽ nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái của mình.”

Ngũ Trắc gật gù đầu. “Hai đồng chí nhỏ các người nên xử lý vấn đề tình cảm cho thật tốt, quan trọng là không có gì là không giải quyết được, nhanh chóng tiếp nhận nhiệm vụ, tôi không hy vọng hai người vì vấn đề cá nhân mà làm ảnh hưởng đến công việc, phi hành không phải là chuyện nhỏ.”

...

Phong Ấn đang đứng bên ngoài nói cười với một vài người, anh cũng đang đợi cô, thấy cô vừa bước ra thì cúi chào mọi người rồi bước đến gần cô. “Bị giáo huấn hửm?”

Lôi Vận Trình lắc đầu. “Không có, tùy tiện nói vài câu thôi, đi ăn cơm trước đi.”

Phong Ấn nhìn đồng hồ. “Lúc này cơm cũng nguội lạnh rồi, ra ngoài ăn đi.”

Hai người đến nhà hàng bên ngoài dùng vài món ăn, Lôi Vận Trình khây khẩy cơm. “Lại gần một năm không về nhà rồi.”

Phong Ấn bóc vỏ tôm để vào bát cho cô. “Sắp mừng năm mới rồi, gắng thêm chút nữa.” Nói xong dường như anh lại nhớ đến gì đó. “Anh nhớ Lôi Dật Thành có nói ngày dự sinh của Tử Du là tuần sau phải không? Thằng nhóc này, hành động quá nhanh.”

Anh vừa ăn cơm vừa lắc đầu cảm thán.

“Thật ra trước đó họ từng có một đứa con.” Lôi Vận Trình thản nhiên nói. “Là vào lần họ cãi nhau âm ỉ nhất rồi chia tay, anh em bảo chị ấy xóa sạch hết đi, nhưng anh ấy lại không nghĩ rằng chị Tử Du lại bỏ đứa bé thật, anh ấy tức phát điên.”

Phong Ấn ngạc nhiên mở to miệng. “Anh chưa từng nghe cậu ấy nhắc đến chuyện này.”

“Thường thôi mà, việc này đến giờ chỉ có ba người bọn em biết, giờ có thêm anh, nếu như bị gia đình hai bên biết, anh ấy chắc cũng đừng hy vọng sống nữa.” Lôi Vận Trình nhún nhún vai.

Việc này khiến Phong Ấn bị sốc, anh chỉ đã từng nghe họ thật sự chia tay một lần, nhưng lại không thể nghĩ đến sự tình bên trong lại lớn đến vậy. Lôi Dật Thành yêu Tử Du, yêu từ lúc còn nhỏ, cho nên anh có thể tưởng tượng được lúc Lôi Dật Thành biết mất đi đứa bé sẽ chịu đả kích đến mức nào.

“Cũng đáng đời Lôi Dật Thành! Sao lại có thể nói ra những lời như vậy, Tử Du cũng ngang ngạnh thật, dù sao đi nữa thì đó cũng là một sinh mệnh!” Phong Ấn tỏ vẻ không đồng tình, phê bình hai người họ một lúc.

Cái miệng nhỏ nhắn của Lôi Vận Trình cắn chặt môi, ánh mắt cô lại nhìn chăm chăm vào hoa văn màu tím trên bát. “Trong tình huống như thế, nếu đổi lại là anh, anh có chấp nhận giữ lại đứa bé không?”

“Nếu đứa bé kia là con của anh ——” Ký ức bất chợt ủa về đập mạnh vào trái tim Phong Ấn, anh chậm một điều thuốc, rít một hơi rồi phả ra một làn khói trắng, anh không nói thêm gì nữa mà chỉ xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của cô. “Dạng giả thiết này không hay, nếu như em mang thai thì sinh, ngừng bay thì ngừng bay thôi.”

Bỗng nhiên Phong Ấn nâng mặt Lôi Vận Trình lên, đầu lưỡi anh cuốn lấy thức ăn còn dính trên khóe môi cô, ánh mắt nhìn cô vô cùng ấm áp, một lúc rất lâu sau mới ngốc ngếch mở miệng: “Anh đã nói yêu em rồi đúng không?”

Từ đáy mắt cô có luồng khí nóng sôi sục, “Chỉ nói có một lần.”

Phong Ấn cúi đầu cười, áp gần đến liếm lên cánh môi cô. “Cô bé ngốc, một lần chính là cả đời, bộ phim kia nói sao nhỉ, dù kém một năm, một tháng, một giờ, cũng không được xem là cả đời... Anh nhớ không lầm chứ?”

Lôi Vận Trình nhìn anh thật lâu, nước mắt như đang chực chờ tuôn rơi nhưng lại bị cô kìm lại, chỉ giữ lại ánh sáng lưu chuyển trong mắt.

“Nhớ không lầm...”

...

Phong Ấn đưa cô đến dưới lầu ký túc xá, dặn dò cô ngày mai đừng thức trễ rồi về. Lôi Vận Trình đứng tại chỗ một lúc, sau đó cô xoay người đi vào rừng cây nhỏ phía đối diện.

Ở đó, có đặt rất nhiều băng ghế cho mọi người ngồi nghỉ ngơi, vì đến đêm ở đây rất tối nên ít có người ở lại đây.

Mà lúc này, ở nơi đó có một người đang ngồi, hướng Lôi Vận Trình đang đi là đến chỗ anh ta.

Lục Tự hơi khom người, khuỷu tay anh ta chống trên gối, mắt nhìn về phía trước, bỗng chốc anh ta kinh ngạc. “Sao em lại biết tôi ở đây, thấy tôi à?”

Vành nón che khuất đôi mắt của anh ta, Lôi Vận Trình không thể nhìn rõ biểu hiện trong đôi mắt đó, cô ngồi xuống bên cạnh anh ta. “Ánh mắt anh đang nhìn tôi, khiến tôi muốn bỏ đi cũng không được.”

Lục Tự cười rộ lên, sờ sờ cằm. “Hóa ra em vẫn hiểu tôi được một ít.”

Lôi Vận Trình nở nụ cười miễn cưỡng. “Có chuyện gì thì nói thẳng ra đi, đừng lo lắng gì cả.” Cứ hễ có bất kỳ chuyện gì, anh ta luôn trực tiếp đến tìm cô, không giống như hôm nay, lại đặc biệt ngồi ở đây chờ cô, cô đoán hơn một nửa là Lục Tự có chuyện muốn nói với cô.

Anh ta trầm ngâm một lúc, đứng thẳng người đi đến phía sau cô. “Em... Không giống Lôi Vận Trình mà tôi quen biết.”

“Đáng vẻ của tôi mà anh quen biết như thế nào?”

“Quyết đoán và dũng cảm giống như đàn ông, tôi đã từng nghi ngờ em bị sinh nhầm giới tính.”

Lục Tự dừng lại một chút, cô hiểu ý của anh ta, ngón tay cô cuộn tròn lại, nắm lấy quần.

Ánh mắt anh ta vẫn nhìn chăm chăm về hướng tòa ký túc xá phía xa xa, ở nơi đó, ánh đèn tỏa ra một màu sắc mờ nhạt. “Định lừa mình dối người như thế mãi ư? Cực hạn của em quả nhiên là dựa vào sự quyết định của con người.”

“...”

“Tôi biết tính nhẩn nại của em rất cao, nhưng lại không biết lại cao đến như thế, khiến tôi cảm thấy bất ngờ.”

Lục Tự cười khê đầy châm biếm, Lôi Vận Trình thì vẫn trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: “Mạnh mẽ đến mức nào cũng là con người, cũng phải có sợ hãi.”

Vừa dứt lời, trên tay cô đã được đặt vào một vật nặng trịch — Đó là một chiếc DV, cô nhận ra món đồ này, đây là thứ mà Linh Linh đã từng dùng làm vật trao đổi với cô.

Trong lòng cô lập tức như có một tảng đá, nặng nề đến mức khiến cô không nhấc lên được. “Đây là... Thứ gì?”

Trong giọng nói của cô mang theo sự kích động rõ rệt, cô không chạm vào nó ngay, trong ánh mắt hiện ra vẻ cố gắng kiềm chế sự bất an và sợ hãi, giống như cô biết, từ món đồ vật này cô có thể thấy được điều gì đó mà cô không muốn thấy.

Trong giây phút đó, Lục Tự thừa nhận bản thân đã mềm lòng, anh ta thậm chí có loại suy nghĩ cứ để bọn họ duy trì sự dối trá, yên tình quên đi tất cả.

“Không có gì.” Lục Tự vươn tay lấy chiếc DV trở về, anh ta đứng dậy bước đi.

Nhưng mà chân của anh ta như mọc rễ, đi càng lúc càng chậm, cuối cùng anh ta dừng bước, không kiềm chế được mà quay đầu lại nhìn cô.

Cô cúi đầu, giống như một con đà điểu nhỏ, dáng vẻ như thế khiến anh ta chán ghét. Anh ta bước nhanh trở lại, nắm lấy cằm cô. “Có phải chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu ta, em sẽ không để ý đến bất kì điều gì? Nói một cách khác là điều gì em cũng chịu được?”

Cô muốn mở miệng, Lục Tự lại cắt ngang lời cô. “Nếu xem những cảnh này, em vẫn còn có thể tiếp tục ở bên cạnh cậu ta, Lôi Vận Trình, vậy thì tôi đã nhìn lầm em rồi.”

Lục Tự đưa chiếc DV cho cô, trừng mắt nhìn cô một lúc mới rời đi.

Lôi Vận Trình giơ chiếc DV lên, cô hơi sợ hãi, cô không biết bản thân nên làm gì, nhưng cô biết, có một số việc không thể trốn tránh được.

...

Vừa trở về ký túc xá, Lục Tự đã ngã nằm lên giường, ngay sau đó điện thoại của anh ta vang lên, là Hạ Viêm Lương. “Đưa cho cô ấy chưa?”

Lục Tự nhắm mắt lại, khê cắn môi. “Cô ấy có xem không thì tôi không đảm bảo, không chừng cô ấy sẽ vứt đi.”

Hạ Viêm Lương cười khê, “Anh vẫn chưa hiểu biết phụ nữ cho lắm, cô ấy sẽ không vứt đâu, hơn nữa là nhất định sẽ xem, ngày mai, đừng quên.”

Lục Tự mắng một tiếng, dứt khoát ngắt điện thoại.

Hạ Viêm Lương không đề ý đến sự quá đáng của Lục Tự, cô ta ấn số điện thoại của Phong Ấn một cách nhuần nhuyễn, lúc đang chờ điện thoại chuyển đi, cô ta vầy vầy tay với Linh Linh đang làm bài tập. Linh Linh chạy đến, khó hiểu nhìn cô ta.

Hạ Viêm Lương đặt điện thoại đến tai con gái, Linh Linh im lặng nghe một lúc. “Không có người nhận, là ai vậy mẹ?”

Hạ Viêm Lương dịu dàng nở nụ cười, gọi lại một lần nữa.

Phong Ấn vừa tắm xong, anh vừa bước ra ngoài thì phát hiện chuông điện thoại đang vang lên, một dãy số xa lạ. “Xin chào?”

Linh Linh vừa nghe giọng nói của Phong Ấn truyền đến thì vô cùng mừng rỡ, cô bé cầm điện thoại hô to. “Bố ơi!”

Phong Ấn ngẩn người, động tác lau tóc bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt anh sa sầm xuống. “Linh Linh?”

“Bố ơi, bố ơi, con là Linh Linh đây, khi nào bố mới về nhà?”

Thanh âm non nớt của một cô bé từ tai phone truyền vào tai anh một cách rõ ràng, Phong Ấn một mỗi ấn huyết thái dương, cố gắng để giọng nói của bản thân khiến cô bé có phản ứng kịch liệt. “Linh Linh, chú đã nói rất nhiều lần, chú không phải là bố của cháu, nơi đó cũng không phải là nhà của chú.”

Miệng Linh Linh mếu máo, Hạ Viêm Lương nhân cơ hội giật lấy chiếc điện thoại rồi bảo cô bé trở về làm bài tập, cô ta cũng bước ra khỏi thư phòng, đóng cửa thật chặt. “Anh đã biết là Linh Linh không thích nghe những lời này, sao anh còn nói với nó như thế?”

Vừa nghe giọng nói của Hạ Viêm Lương, Phong Ấn đã không kiềm chế được bản thân. “Rốt cuộc cô muốn thế nào? Có phải nhất định ép tôi phải nói lời khó nghe mới được?”

“Em đổi số, dùng số trước gọi cho anh, anh không nhận điện thoại.”

“Điều tôi muốn nói không phải là chuyện này! Hạ Viêm Lương, những năm qua, tôi cũng đã hết lòng giúp đỡ và quan tâm hai mẹ con cô, tôi nợ Lê Duệ, nhưng cậu ấy đã lấy cô để bù vào không phải sao? Dù sao thì Linh Linh cũng sẽ lớn lên, việc này con bé cần phải tiếp nhận.”

Trên vầng trán của Hạ Viêm Lương lộ rõ vẻ tàn nhẫn, nhưng giọng nói của cô ta vẫn bình thản. “Anh hẳn tâm thật đầy, ít nhất là lúc này, Linh Linh chỉ là một đứa bé.”

Phong Ấn lạnh lùng cười nhạt. “Không còn cách nào khác, con bé không phải là con của tôi, tôi không cần phải lúc nào cũng thuận theo lời cô, còn nữa, nói đến nhẫn tâm hay tuyệt tình, sao tôi có thể bằng cô được?”

“Anh không sợ tôi dẫn Linh Linh đến quân đội làm âm lên sao? Chuyện chúng ta qua lại ai cũng biết, tuổi của Linh Linh và sự yêu mến nó dành cho anh, cả những cảnh nằm trong chiếc DV này sẽ rất dễ dàng trong việc thuyết phục người khác tin rằng nó chính là con gái của anh, anh không sợ bị đình chỉ bay sao? Còn thêm khả năng bị giải ngũ nữa chứ.”

“Vậy cô có nghĩ đến việc sau khi sự việc lắng xuống, chuyện cô bôi nhọ quân nhân sẽ được điều tra rõ ràng, lúc đó cô sẽ bị hình phạt gì? Hạ Viêm Lương, tôi khuyên cô đừng diễn trò đùa giỡn nhảm chán này nữa!”

Phong Ấn vừa nói dứt lời thì định ngắt điện thoại, giọng điệu của Hạ Viêm Lương lại chuyển đổi chặn lại hành động của anh. “Được rồi, tôi chỉ nói thế thôi.” Cô ta thở nhẹ, “Thật ra, tôi chỉ muốn nói với anh, ở chỗ tôi vẫn còn một số đồ của anh, ngày mai gặp mặt, tôi sẽ đưa cho anh.”

“Tôi không có thứ gì ở chỗ cô hết.”

Cô ta nở nụ cười, “Video clip ‘yêu thương lẫn nhau’ của bố Linh Linh và con gái, anh cũng không cần sao? Hửm?”

Cô ta nhấn mạnh âm cuối như đang ám chỉ điều gì đó, khiến trái tim Phong Ấn run lên. “Gửi qua bưu điện cho tôi.”

“Ngày mai hai giờ chiều, gặp nhau ở ‘Điểm tâm ngọt Mật Luyến’, sẽ không tốn nhiều thời gian của anh đâu, vậy nhé.”

Không biết vì sao, sau khi nhận cú điện thoại này, trong lòng Phong Ấn lại không thể nào yên ổn trở lại được, anh nằm ở trên giường suy nghĩ rất lâu.

Điểm tâm ngọt Mật Luyến, Mật Luyến... Lần trước Lôi Vận Trình đã đến Mật Luyến mua thức ăn cho anh, mà Linh Linh cũng rất thích món điểm tâm ngọt của nhà hàng kia...

Anh buồn bực trở mình, một lát sau lại bỗng nhiên lại ngồi bật dậy, mi tâm cau chặt.

Dấu răng trên tay Lôi Vận Trình, anh nhớ được cô đã nói đó là...

Trẻ con cần.

44. , Chương 49

Chương 49. Lê Duệ

Tuyết rơi.

Sau một đêm bầu trời làm việc không ngừng nghỉ, ông Trời đã lặng yên ban tặng cho thành thị này một bộ trang phục lông lầy nhất, ông ấy dùng cách của bản thân để báo hiệu cho mọi người biết mùa đông đã đến. Mùa đông ở nơi đây đến sớm hơn ở quê hương của bọn họ, nhiệt độ trong không khí cũng nhanh chóng giảm xuống.

Lúc Phong Ấn mua hai ly thức uống nóng xong, vừa bước ra khỏi cửa hàng anh đã dễ dàng tìm thấy Lôi Vận Trình trong dòng người đông đúc, cô mặc một chiếc áo khoác đỏ chói, đang đứng bên ngoài lan can trụ ngựa gỗ xoay nhìn về bên trong, cô nhìn rất nhập tâm. Lần cô nghỉ đông đầu tiên anh đã đến đón, lúc đó, cô cũng mặc một chiếc áo khoác đỏ, nhiệt huyết tươi đẹp của cô giống như ngọn lửa, châm ngòi một góc nào đó trong lòng của anh.

Nước uống được nhét vào tay, tay cô mang một đôi găng bằng len màu vàng, trên mặt còn có một kẹp tay xinh xắn hình con gấu nhỏ giữ ấm, đầu đội một chiếc nón len cùng với chiếc khăn quàng cổ cùng bộ khiến cô càng trở nên vô cùng ngây thơ đáng yêu.

Phong Ấn nhìn cô một lúc lâu, anh buông chiếc ly giấy xuống, sao đó vòng tay ôm cô vào trước ngực. “Nói thật nhé, càng lúc anh càng thích ngắm em như thế này.”

“Hả?” Lôi Vận Trình hít hà ly nước trái cây nóng hổi, gương mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng vì lạnh.

“Giống như một cô gái bình thường.”

“Cô gái bình thường là dạng gì?”

“Không vui sẽ nổi cáu, nghi ngờ sẽ hỏi, tính cách không hề kiêng nể ai, cho dù trong tình cảnh nào cũng muốn bản thân mình phải thoải mái.” Cầm của Phong Ấn đặt trên đỉnh nón của cô, anh nói thì thào.

“Em hiểu chuyện quá gây khó cho anh à?”

Tay Phong Ấn bao phủ lên bàn tay cô. “Tay em đã đỡ hơn chưa?”

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Ánh mắt của Lôi Vận Trình sụp xuống, hơi nóng xông lên mặt cô, lại bị gió lạnh thổi qua, hơi nước ngưng đọng lại thành một viên trân châu cực nhỏ trên lông mi cô.

“Trình Trình... Có gì muốn hỏi anh không?”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ. “Thẻ của chúng ta là số mấy?”

Mấy ngày qua là lễ khánh thành khu vui chơi tổng hợp mới này nên được miễn phí, hôm nay là ngày cuối cùng, cho nên cho dù trong thời tiết rét lạnh nơi đây vẫn đông đúc như cũ, hầu như mỗi khu trò chơi đều phải xếp hàng.

“Số 99 và 100.”

Anh vừa nói dứt lời, đã có một nhân viên cầm một cái loa phóng thanh gọi số, Lôi Vận Trình kéo anh đến gần tay lên. “Ở đây ở đây!”

Người nhân viên mỉm cười nhìn Phong Ấn đưa thẻ trong tay ra, sau đó anh ta lại lấy ra một nhánh hoa hồng pha lê. “Chúng mừng hai vị, bất kì đôi tình nhân nào mang số 100 chúng tôi đều sẽ có một quà tặng nhỏ, chúc hai vị hạnh phúc mãi mãi.”

Lôi Vận Trình vui vẻ nhận lấy nhánh hoa hồng từ trên tay anh ta, cô đặt dưới mũi ngửi ngửi, vẻ mặt rất say sưa. “Thơm quá!”

Môi Phong Ấn giật nhẹ, dường như anh chưa từng tặng hoa cho cô.

Ngoại trừ bọn họ, còn có rất nhiều người lớn khác đến chơi trò ngựa gỗ xoay tròn này, có cô gái làm nũng kiên quyết bắt bạn trai bế ngồi lên ngựa. Lôi Vận Trình nhanh nhẹn bước đến trèo lên ngựa gỗ, do nhìn đôi tình nhân phía trước nên cô lại bị trượt xuống. Nhưng hai chân vừa chạm đất thì đã có một cánh tay bế cô lên ngồi lên ngựa gỗ một lần nữa, có lẽ các cô gái đều thích được bế như công chúa. Phong Ấn kéo mũ và khăn quàng cổ của cô một cách cẩn thận, anh không quên dặn dò. “Nắm chặt vào, lát nữa đừng để ngã nhé.”

“Em không phải trẻ con.”

Nhưng Phong Ấn hy vọng cô giống như một đứa trẻ, như vậy cô sẽ sống tự tại hơn một chút.

Không biết là ai đã từng nói, ngựa gỗ xoay tròn là trò chơi tàn nhẫn nhất, lúc nào cũng đuổi theo nhưng vĩnh viễn vẫn cách nhau một khoảng, hoặc là nhìn giống như đang đồng hành nhưng một giây sau lại trở mặt nhìn đối phương dần dần rời xa mình.

Hai tay Lôi Vận Trình ôm tay vịn, đầu cô dựa vào phía trên ngắm nhìn đôi nam nữ đang lớn tiếng cười đùa với nhau phía trước, trong lòng cô không khỏi hâm mộ.

Có vui vẻ hạnh phúc hay không, thì có thể nhận biết được từ tiếng cười và ánh mắt. Cô hâm mộ nụ cười của cô gái kia, không hề có bất kỳ sự bần khoản nào, nụ cười phát ra từ trái tim.

Dáng vẻ tươi cười này, cô đã từng có được. Đó là lúc trước khi chính thức tìm hiểu anh, mặc dù cô chưa có được hạnh phúc, nhưng trong lòng cô vẫn luôn có hy vọng. Có lẽ cô không nên xem video clip kia, nhất là đoạn cuối cùng...

Lôi Vận Trình cố gắng nhoẻn miệng cười, trong lòng cô chưa xót đau đớn. Tuyết vẫn rơi, hạt nhỏ, hạt to, một hạt tuyết rơi vào mắt, cơn lạnh tràn vào trái tim.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, bắt chước đôi tình nhân kia, cô giơ tay đến chỗ anh, Phong Ấn cũng vươn tay đến chỗ cô, nhưng nhịp xoay khác nhau khiến anh không thể nắm được tay cô. Hai người không ai buông tay xuống, bướng bỉnh như thế, vẫn cố chấp hướng về đối phương, nhưng cuối cùng cũng không thể chạm vào nhau được.

Yết hầu của Phong Ấn chuyển động, giống như có gì đó đang sụp đổ, nhưng hai người bọn họ vẫn nhìn nhau mỉm cười, cười đến mức khiến cô xót xa. Ánh mắt nấp trong vành nón và chiếc khăn quàng cổ đã có một màn sương mù bao phủ, những bông tuyết nhỏ vun đễ dàng tạo một khoảng không ở giữa hai người, mãi cho đến khi ngựa gỗ dần dần dừng lại, ngay cả đầu ngón tay cũng chưa từng chạm vào nhau.

Trước tiên Phong Ấn bế cô xuống, cô giống như một đứa trẻ ghé sát vào lòng anh, ôm lấy cổ anh, không hề chú ý đến ánh mắt chế nhạo của người khác.

“Lạnh.”

Cô lúng ta lúng túng bật thốt thành lời.

Phong Ấn ôm cô thật chặt, bước đi không ngừng. “Không chơi nữa, về xe ngồi sẽ ấm hơn, chúng ta đi mua nhẫn.”

— Chúng ta.

Lôi Vận Trình hơi mấp máy môi, không lặp lại hai chữ này trong sự im lặng.

Trong một cửa hàng nào đó, ánh mắt Lôi Vận Trình đang mãi miết tìm kiếm thứ gì đấy, trước kia cô chưa từng chú ý thì ra nhẫn lại có nhiều kiểu như thế, lộng lẫy xinh đẹp vượt quá mức tưởng tượng của cô.

“Kiểu này thế nào? Rất phù hợp với khí chất của tiểu thư, hơn nữa kiểu này là mẫu thiết kế được các cô gái yêu thích nhất, rất thích hợp dùng để cầu hôn.” Cô nhân viên bán hàng lấy rất nhiều kiểu nhẫn kim cương giới thiệu với hai người, giọng nói của cô nhân viên nhẹ nhàng đến mức động lòng người.

“Em thấy mẫu này thế nào?” Phong Ấn thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn hình trái tim rỗng chứa trong hộp nhưng mà cô nhân viên đang cầm, anh nắm lấy tay cô, cởi bao tay ra, lấy nhẫn đeo vào ngón tay cô.

“Không phải là cái này.” Tay Lôi Vận Trình cứng ngắc, cô rút tay về, luống cuống chỉ vào một kiểu nhẫn khác tương đối đơn giản. “Là cái này.”

Mặt trên của chiếc nhẫn có hai vòng tròn, những hạt kim cương nhỏ được khảm lên đó, nhìn qua thì thấy rất xinh đẹp, chỉ là thiết kế hoàn toàn khác và không đẹp bằng mẫu nhẫn trước. Phong Ấn cầm chiếc nhẫn nhỏ lên rồi đeo vào ngón áp út của cô, anh xoay hai vòng, “Hình như hơi rộng.”

Ngón áp út được một vòng tròn cứng rắn bao quanh không khỏi mang đến xúc cảm lạnh lẽo, Lôi Vận Trình nhìn chăm chăm vào ngón tay anh đang quấn lấy ngón tay cô, động tác đeo nhẫn của anh cho cô vừa rồi phảng phất cứ như một thước phim quay chậm.

Thời gian vẫn sẽ trôi đi, nhưng thế giới của cô sẽ dừng lại tại giây phút này.

Bàn tay của đàn ông cũng có thể dùng hai từ xinh đẹp để hình dung, nếu hai tay của anh không dùng để điều khiển máy bay, có lẽ anh cũng xảo quyết như bố mình trên thương trường, chỉ cần trở tay là có thể hô mưa gọi gió, trở thành đối thủ mà Lôi Khải không thể xem thường.

Cũng chính là đôi bàn tay này, trong lúc cô còn chưa biết yêu là gì đã bắt lấy trái tim cô, rồi nhiều năm sau lại... Bóp nát nó.

Cô từ chối lòng tốt muốn thu nhỏ size nhẫn để nó vừa tay mình của cô nhân viên bán hàng, cô chỉ yêu cầu khắc tên của anh lên đó. Nhẫn đã mua, cô lại không hề vui vẻ hay phấn khởi, ngược lại cả người đều thấy nặng nề. Phong Ấn lái xe, nhàn rỗi là anh lại đưa mắt nhìn cô, Lôi Vận Trình biết anh đang nhìn mình nhưng không hề nhìn lại, suy nghĩ của hai người rơi vào trạng thái trầm mặc chưa từng có từ trước đến nay.

Phía trước có tai nạn giao thông vẫn còn đang xử lý hiện trường, xe phía trước phía sau đều không thể quay đầu, sau một lúc lâu mới xê dịch được một chút, trong xe, chỉ còn lại âm thanh hơi ẩm thổi ra từ vù vù. Đường như dòng xe đang đứng bất động, kèm theo đó là giống như thời gian đang cố gắng hòa hoãn bước chân, buộc anh phải ngả bài.

Sau khi mua nhẫn xong cô không hề cố gắng che giấu bản thân mình nữa, Phong Ấn đã kết luận được một chuyện, anh hạ cửa sổ xe xuống tạo thành một khe hở, một luồng gió lạnh xen lẫn bông tuyết đập vào mặt anh, cho người khác cảm giác hít thở không thông. “Em đã gặp Hạ Viêm Lương đúng không?”

Lôi Vận Trình không thừa nhận cũng không phủ nhận, tầm mắt cô luôn luôn nhìn ngoài cửa sổ, đối diện là một chiếc xe cũng đang bị kẹt xe như xe cô, đang có một cậu bé nằm nhoài người lên ô cửa sổ xe, ngón tay cậu bé đang chăm chú vẽ một bức ảnh mà chỉ có cậu bé mới hiểu.

“Em nhớ lúc nhỏ anh rất muốn có một đứa em gái.”

Khoảng thời gian cậu bé kia có một cô em gái, để cậu bé có thể bảo vệ cô bé, bắt nạt cô bé, nuông chiều cô bé, sai khiến cô bé. Cho nên Phong Ấn luôn rất ghen tị với Lôi Dật Thành vì trong nhà có một cô bé như thế, mà từ đầu đến cuối bố mẹ anh cũng không chịu sinh đứa con thứ hai.

“Anh luôn muốn nghe em gọi anh là anh trai, không thích em gọi thẳng tên anh.”

Có lẽ tận sâu trong đáy lòng, cô vẫn luyến tiếc rất nhiều thứ, luyến tiếc hơi ấm anh dành cho cô, luyến tiếc tình yêu anh dành cho cô, cho nên lúc này cô vẫn cố gắng kéo dài trong vô vị như thế, cho dù thứ được gọi là tình yêu kia bị cắt hao tổn, chấp nhận rút lui và sẵn sàng chờ đợi, thậm chí là đối trá.

Nhưng cái gì đến thì cuối cùng cũng đến, cô rất rõ điều này, cho nên không cần im lặng. “Nói đi, nói những chuyện anh không muốn nói với em.”

Phong Ấn nhìn đôi nam nữ đang tranh cãi với nhau trong xe đối diện, bọn họ có thể là người yêu hoặc là vợ chồng. Bàn tay anh bao trùm lấy bàn tay cô, những sợi len dày cộm từ chiếc bao tay ngăn cách hơi ấm mà đối phương nên truyền cho người kia.

“Anh không biết Hạ Viêm Lương đã nói gì với em, không biết cô ta có nhắc đến một người hay không?” Giọng nói của Phong Ấn rất trầm thấp và bình tĩnh, còn có một sự sắc bén từ trong ký ức của anh đã vạch nên một lỗ hổng, chuyện cũ cứ thừa dịp tuôn trào.

“Cũng giống như em và Đỗ Nghiên Thanh, cậu ấy đã từng là đồng đội, anh em thân thiết nhất của anh. Kể cả Lục Tự, ba người bọn anh đã từng cùng nhau huấn luyện, cùng nhau chịu khổ, cùng nhau khiêu khích Phương Mặc Dương, đương nhiên kết quả là cùng nhau bị phạt.”

Phong Ấn khép hờ mắt, cái tên Lê Duệ cứ thể hiện ra trong đầu anh.

Khoảng thời gian tốt đẹp và ý nghĩa nhất trong cuộc đời người trải qua vô cùng suôn sẻ, tình cảm đồng đội giữa những quân nhân rất sâu sắc, đó là thứ cảm giác mà người ngoài không bao giờ hiểu được. Trên thế giới này thực sự rất hiếm người có thể lấy tính mạng mình để đổi lấy tính mạng người khác, ấn tượng của Phong Ấn với con người Lê Duệ chính là như vậy.

Nếu không xảy ra chuyện ngày hôm đó...

“Em còn nhớ lúc em bị ngã từ thang đu xuống anh đã đến bệnh viện thăm em không? Anh đã dẫn em đến nhà hàng ở đường Hoàng Hải ăn cơm, lúc đó còn em còn ngạc nhiên vì ông chủ nơi đó nhớ anh, anh nói bọn anh đã từng đánh nhau ở đó.”

Phong Ấn nở nụ cười châm biếm, anh luôn luôn cảm thấy hối hận vì sự việc ầm ĩ với bọn người say rượu kia, đáng lý ra việc đó không đáng chú ý, nhưng không ai lại biết rằng chuyện đó lại diễn biến thành một cục diện không thể thu dọn được. Lúc đó, anh là người uống ít nhất, ít nhất trong ba người, anh vẫn là người được xem là tỉnh táo nhất, nhưng bắt đầu từ lúc con trai của ông chủ nhà hàng đập chai bia lên đầu Lê Duệ, một chút lý trí còn sót lại cuối cùng đã biến mất bất vô âm tín. Trong tay cả ba người bọn họ trống rỗng mà lại bị một đám thanh niên cầm gậy bao vây, máu từ trên đầu Lê Duệ chảy xuống, khiến ánh mắt của anh và Lục Tự hiện lên những tơ máu, trong đầu chỉ có một chữ: Đánh.

Còn sẽ làm tất cả lý trí và sự bình tĩnh của người biến mất, nhưng mà chúng đều tồn tại trong con người của bạn dưới mọi tình huống. Anh vĩnh viễn nhớ được giây phút đã thay đổi cả cuộc đời anh và Lê Duệ, khi chiếc ghế dựa gần như sắp nện lên người anh, lúc đó, bước đi của anh rất loạng choạng, thậm chí ngay cả một câu cũng không kịp nói, bỗng nhiên Lê Duệ liều lĩnh nhào đến che chở cho anh, đỡ những đòn đánh tới tấp thay anh.

Lúc đó, bọn họ cũng không biết vết thương của Lê Duệ nặng đến mức nào, họ chỉ nhìn thấy dòng máu tươi chói mắt đang chảy ra ào ạt, hơn nữa là càng lúc càng nhiều.

Bỗng chốc Phong Ấn và Lục Tự tỉnh rượu, Lê Duệ ôm đầu, che mắt nằm cuộn người trên mặt đất.

...

Rất nhiều chuyện một khi đã xảy ra thì không thể thay đổi được, cũng giống như không thể nào xóa đi vết sẹo trên trán của Lê Duệ, hơn nữa là thị lực đã bị giảm xuống trầm trọng của anh ta.

Ngày Lê Duệ rời khỏi Học viện Phi hành bọn họ đã đưa anh ta đến sân bay, dường như anh ta nhìn vẫn rất rõ, anh ta nói nếu đổi lại người đó là anh ta, anh ta cũng tin chắc rằng Phong Ấn cũng sẽ bảo vệ anh ta như vậy. Lúc đó Hạ Viêm Lương cũng có mặt, cô ta yên tĩnh đứng phía sau Phong Ấn, ánh mắt xinh đẹp cũng đã hiện lên một làn sương mù vì cuộc chia tay này.

Lê Duệ ôm vai Phong Ấn, bật thốt lên những lời nói đùa vu vơ giữa những người đàn ông. “Nếu cảm thấy nợ thì bù đắp gì đó đi, ví dụ như dùng người phụ nữ của cậu để bồi thường? Thế nào?”

Phong Ấn xem thường trừng mắt liếc anh ta một cái, giả vờ đắm vào người anh ta. “Nếu cậu muốn lấy thì cứ việc.”

“Tớ sẽ không khách khí đâu đấy!” Lê Duệ cười to, vẫn không quên nháy mắt với Hạ Viêm Lương.

Nhưng mà không có nếu, chỉ có kết quả. Mãi cho đến năm Phong Ấn tốt nghiệp anh mới biết được kết quả này, nhất ngữ thành sấm(1), chuyện xảy ra lúc đó là sự việc tàn nhẫn nhất đối với anh.

Nhất ngữ thành sấm: Một câu nói đã trở thành lời tiên tri.

45. , Chương 50

Chương 50. Tình yêu vụn vụn

Thế nào được gọi là anh em?

Là không cần phân biệt nguyên nhân xông vào cùng đánh nhau với bạn, là dùng chung một đồng tiền mua hai cái bánh bao cùng nhau ăn, dù cho hai người không ở cùng một điểm xuất phát nhưng vẫn cùng vui vẻ tiến bước, vì những thành tích mà bạn đã đạt được mà kiêu ngạo? Sau đó ôm lấy vai bạn lớn tiếng nói: “Thấy không? Đây là anh em của tôi!” Cho dù không ai nghe rõ trọng tâm câu nói là chữ “Tôi” cũng không màng.

Tuy rằng Lê Duệ đã đi, nhưng bọn họ vẫn không hề cắt đứt liên lạc. Vào năm cuối đại học, Hạ Viêm Lương đến thành phố S thực tập, đó cũng chính là thành phố mà Lê Duệ đang sống. Khi đó, Phong Ấn và Hạ Viêm Lương đã mấy tháng không gặp mặt, Học viện Phi hành quản lý rất nghiêm khắc, anh không thể rời khỏi trường nửa bước, tất cả công việc đều nhờ Lê Duệ giúp đỡ.

“Em nhớ phải cẩn thận một chút, nếu gặp chuyện khó khăn có thể đến tìm Lê Duệ, cậu ấy là bạn của anh, cũng giống như anh vậy.” Phong Ấn nhân lúc nghỉ giải lao giữa buổi huấn luyện lén lút gọi điện thoại cho cô ta, đôi tình nhân cách xa nhau chỉ có thể dùng điện thoại để liên lạc. Chỉ là anh không hề biết rằng, lúc này, Lê Duệ đang ở ngay bên cạnh Hạ Viêm Lương, ngón tay anh ta đang quấn lấy tóc cô ta, trong con ngươi tối đen của anh ta hiện lên thứ ánh sáng mờ ám không thấy rõ, còn ánh mắt Hạ Viêm Lương thì đang nhìn hình ảnh va chạm của mình và anh ta phản chiếu trên cửa sổ bằng thủy tinh...

Lúc tốt nghiệp Phong Ấn và Lục Tự vác hành lý đứng tại trạm xe, nhưng họ không phải về nhà báo tin vui mà là đến thành phố S, công ty của Lê Duệ.

Ở đại sảnh, cô gái nhìn trang phục của hai người, sau đó không cần hỏi tên mà vào bên trong thông báo ngay, Lê Duệ không chờ thang máy nổi mà trực tiếp chạy cầu thang bộ xuống, lúc bước ra, anh ta lao đảo đến mức thậm chí suýt ngã sấp trước mặt Phong Ấn, khiến mọi người ở đó được mở mang tầm mắt, thiếu gia ngày thường tao nhã lịch sự còn có một vẻ mặt khác thất thố đến như vậy.

Lúc Lê Duệ bước đến đâm anh một cái ánh mắt của anh ta đã ửng đỏ, “Mẹ nó, hai cậu bắt chước ngoại hình nhau à?”

Phong Ấn cười vỗ vỗ lưng anh ta. “Yên tâm, mang luôn cả phần của cậu đấy!”

Thành tích của kỳ thi sát hạch anh đứng đầu toàn học viện, Lục Tự đứng thứ hai. Phong Ấn cảm thấy thành tích của anh có một phần của Lê Duệ, lúc này, Lê Duệ chỉ biết cất cao giọng cười to, “Cậu vẫn còn để trong lòng à? Đi thôi, mấy anh bạn, tớ cho hai thằng khốn các cậu đón gió tẩy trần!”

Công ty của bố Lê Duệ làm ăn rất tốt, lúc trước, anh ta đã từng nói, nếu không phải rời khỏi Học viện Phi hành, anh ta cũng không biết bản thân lại có thể theo nghề kinh doanh như thế.

“Chờ thêm vài năm nữa, bố tớ nói sẽ giao luôn công ty cho tớ, đến lúc đó anh đây đã trở thành người có giá trị lớn, cần cái gì thì cứ nói với anh.” Vì đây là địa bàn của mình nên Lê Duệ là người dãi anh em, lúc nói chuyện anh ta tự đắc nhướng mày, vẻ mặt cực kì phấn khởi gần như khiến Phong Ấn tin là thật, tin rằng anh ta thật sự yêu và thỏa mãn với cuộc sống hiện tại hơn cả giấc mộng phi hành trước kia.

Phong Ấn đổ đầy một ly rượu, anh cầm lên, vẫn chưa kịp nói đã bị Lê Duệ cắt ngang. “Nếu điều cậu muốn nói giống như những gì tớ đoán, vậy thì đừng nói nữa, tớ không thích nghe, đó là chuyện ngoài ý muốn, không phải trách nhiệm của cậu.”

Anh ta nhìn về phía Hạ Viêm Lương ở bên cạnh Phong Ấn, môi nhếch lên thành một nụ cười cứng nhắc. “Nếu cậu muốn cảm ơn tớ đã giúp đỡ Viêm Lương, vậy thì càng không nên, không phải cậu chính là tớ sao?”

Mọi người cười to một trận, Hạ Viêm Lương cúi đầu hơi mím môi cười, trong nụ cười ngọt ngào mang theo một chút chua xót, đau lòng vì người nào đó, chỉ là lúc đó Phong Ấn lại không chú ý.

Khoảng thời gian ba năm đã để anh và Lục Tự từ một học viên chính thức trở thành phi công trong đội ngũ Không quân, còn trên người Lê Duệ cũng đã tản mát đầy mùi vị của đồng tiền. Bộ vest sang trọng trên người anh ta khi so sánh với bộ quân trang trên người của họ lại không hài hòa đến như vậy, chói mắt... như thế, nhưng Lê Duệ vẫn có thể cùng đứng một nơi với bọn họ.

Đêm đó, Lê Duệ cùng một tốp anh em liêu mạng chúc rượu Phong Ấn, bọn họ còn chơi trò chơi mà Lôi Vận Trình đã từng chơi vào lần hẹn hò đầu tiên cùng Phong Ấn. Hạ Viêm Lương là cô gái duy nhất trong đám người hôm đó nên đã bị trêu chọc không ít, nhưng Phong Ấn lại ngăn cản từng người, cô ta trở thành người duy nhất bước ra khỏi quán không hề bị “trừng phạt”.

Phong Ấn uống nhiều đến mức nôn ra đến mấy lần, cái đó hoàn toàn là muốn ép con người ta uống đến chết. Trò chơi thôi mà, Hạ Viêm Lương khuyên anh không cần phải như vậy, nhưng lại bị anh âm thầm nắm chặt lấy tay mình, chặt đến mức khiến cô ta đau đớn.

Thời gian hai người ở gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều nhưng cô ta lại rất ít khi trách móc, khiến anh cảm thấy rất uất ức. Anh muốn làm chút chuyện cho cô ta, cho dù đó chỉ là những chuyện không cần thiết.

Phong Ấn không ở lại phòng tổng thống mà Lê Duệ đã đặt ở khách sạn cho hai người mà đến chỗ Hạ Viêm Lương, triền miên với cô ta cả một đêm, do tác dụng của cồn khiến anh không hề phát giác sự kháng cự của cô ta trong lúc hoan ái.

“Viêm Lương... Viêm Lương...” Nhịp thở của anh không ổn định, ôm lấy thân thể mềm mại của cô ta, anh cúi đầu, tay nắm lấy chiếc cằm xinh đẹp của cô ta, vuốt nhẹ lên bờ môi của cô ta, quyến luyến như thế, triền miên như thế, mỗi một lần thốt lên tên cô ta lại khiến anh yêu đến mức đau lòng.

“Thật sự muốn cưới em ngay bây giờ.” Anh vừa tiến thẳng vào cơ thể của cô ta vừa ghé vào tai cô ta nói nhỏ, nói hết tình yêu mà anh dành cho cô ta, làm sao anh có thể nhận ra sự chán ghét và lạnh lùng trong mắt cô ta, thậm chí khi chất cồn và sự mệt mỏi làm hao mòn ý thức của anh, anh đã không hề biết rằng Lê Duệ đã từng đến, trên một nửa chiếc giường to lớn, anh ta đã tro trên mây mưa với người phụ nữ mà anh vừa nói muốn cưới về nhà.

Ngày họ định đến quân đội báo danh trước kia bị hoãn lại, hôm đó vừa đúng là sinh nhật anh, qua hôm nay lại không biết đến lúc nào mới có thể ở bên cạnh cô ta, Phong Ấn biết được tin thì lập tức chạy từ thành phố T đến thành phố S tạo niềm vui bất ngờ cho Hạ Viêm Lương. Cô ta vẫn chưa tan sở, anh quyết định tự mình đi mua bánh ga tô, mua vé xem phim.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống cô ta vẫn chưa về nhà, mà cô ta chỉ gọi điện thoại chúc mừng anh qua điện thoại.

“Khi nào em tan sở?”

“Tối nay tăng ca, bây giờ em vừa tan sở và đang trên đường về đây, sẽ về nhà nhanh thôi.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.” Phong Ấn dừng một lúc, “Có muốn gặp anh không?”

Hạ Viêm Lương cười khẽ, “Muốn, chờ em về đến nhà sẽ gọi lại cho anh.”

Phong Ấn cầm nến lên bánh ga tô, anh không bật đèn, trong đầu luôn mừng tượng đến cánh lúc cô ta về nhà, khi mở cửa ra thấy anh có phải sẽ hưng phấn đến mức rơi nước mắt hay không, nhưng anh lại không nghĩ đến chỉ hơn mười phút sau anh lại được chứng kiến toàn bộ sự việc.

Hạ Viêm Lương đã về, nhưng về cùng với cô ta còn có một người đàn ông.

Lúc Lê Duệ nắm cánh cửa thì tay còn lại của anh ta cũng đã duỗi thẳng lẫn vào dưới váy cô ta, hôn lên chiếc cổ nhỏ nhắn của cô ta. Hạ Viêm Lương bị anh ta khiêu khích đến mức không kìm được tiếng thở gấp,

ậm ờ bị anh ta áp lên kệ giày. “Đừng làm vậy Lê Duệ...”

“Vừa rồi ai đã quyến rũ anh ở trong xe? Bây giờ bảo anh đừng ‘làm’?” Lê Duệ cười đầy ác ý, “Đừng làm chỗ nào? Chỗ này? Hay là chỗ này?”

Lúc Lê Duệ kéo quần lót của cô ta, rồi kéo khóa quần chuẩn bị chĩa súng tấn công thì một đôi giày da sẫm quan lọt vào tầm mắt Hạ Viêm Lương. Đầu óc cô ta ngưng hoạt động ngay lập tức, sau đó đẩy mạnh Lê Duệ ra chạy vào trong.

Phong Ấn đứng trước cửa sổ nhìn về phương xa, khớp xương hai tay chống lên thành cửa của anh đã gồ lên, vẻ mặt lạnh lẽo không chút sợ hãi, bình tĩnh đến mức đáng sợ. Anh chậm rãi chuyển tầm mắt, nở nụ cười mỉa mai với cô ta. “ ‘Việc bạn’ làm xong nhanh đến vậy sao?”

Sắc mặt Hạ Viêm Lương tái xanh, cô ta vội vàng chỉnh đốn lại quần áo, động tác kia thật sự giống như kim châm vào mắt Phong Ấn.

Anh nhớ đến lần ném trái cấm của cô ta và anh khi mới tốt nghiệp cấp ba, dáng vẻ then thùng của cô gái nhỏ tràn ngập trên mặt Hạ Viêm Lương khi cô ta chỉnh đốn quần áo trước mắt anh, hành động lúc đó và bây giờ thật sự khác nhau một trời một vực.

Lê Duệ cứ thản nhiên ra mặt, giống như đã đoán được sẽ có một ngày như vậy từ rất lâu rồi, trên mặt anh ta không hề có một chút biểu hiện hoảng sợ và áy náy, chứ đừng nói chi đến xấu hổ, thản nhiên đến mức cứ như anh mới chính là tên khốn nạn lên lút vụng trộm kia.

Anh ta thấy bánh ga tô trên bàn, thì như bừng hiểu ra sự việc. “À, đúng rồi, hôm nay là sinh nhật cậu, sao tớ lại có thể quên chuyện quan trọng của anh em như vậy cơ chứ?” Lê Duệ sờ chiếc nhẫn trên tay của mình khiến Phong Ấn càng cảm thấy chướng mắt. “Hay là, đây xem như là một món quà sinh nhật bất ngờ mà tớ muốn dành cho cậu đi, thế nào? Thích không?”

Đó là chiếc nhẫn có cùng một thiết kế với chiếc nhẫn mà Hạ Viêm Lương đang đeo, hóa ra là nhẫn tình nhân.

Đó là quà tặng lớn nhất mà Phong Ấn nhận được từ trước đến nay, sự phản bội của tình yêu lẫn cả tình bạn. Anh cũng không biết vì sao lúc đó bản thân mình lại bình tĩnh đến như thế, bình tĩnh đến mức không hề nói nặng lời một câu nào với Hạ Viêm Lương.

“Cái cô ấy thật sự muốn là một người đàn ông có thể ở bên cạnh chăm sóc cô ấy, không phải là một người quanh năm suốt tháng không tắm không tích, thậm chí còn phải lo lắng rằng có phải một ngày nào đó người đàn ông đó sẽ không còn sống trở về nữa hay không. Đương nhiên, có lẽ nguyên nhân chủ yếu là do cậu đã buông bỏ quyền thừa kế Phong thị, tuy rằng thu nhập của phi công cũng khá khá, nhưng so với chức vị nữ chủ nhân tương lai của Phong thị thì... Haizzz.”

Trước khi đi Lê Duệ hạ thấp giọng nói với Phong Ấn như thế, sau đó anh ta liền rời đi, chừa thời gian và nhường không gian cho hai người.

Trong phòng rơi vào sự yên tĩnh khiến người ta tuyệt vọng, trong một khắc ngắn ngủi Phong Ấn đã từng có ảo tưởng, ảo tưởng ít nhất Hạ Viêm Lương sẽ khóc lóc nói với anh đó là cô ta nhất thời hồ đồ, cầu xin anh tha thứ.

Chỉ tiếc là trong ánh mắt kia, ngay cả một giọt lệ cũng chưa hề rơi xuống, cô ta khoanh tay đứng nhìn anh, trong ánh mắt hiện lên một chút vẻ áy náy, một chút vẻ không được tự nhiên, một chút vẻ yếu đuối, chỉ là thứ không có duy nhất chính là tình yêu mà họ đã từng có.

Lúc anh chạm vào cô ta, thậm chí cô ta còn mang theo vẻ đề phòng. Khóe môi Phong Ấn khẽ nhếch lên, tay anh đặt trên đầu cô ta kéo cô ta đến gần, anh nói rất khẽ và chậm chạp. “Sợ ư? Sợ tôi đánh em?”

Anh muốn nói, anh yêu cô ta đến như vậy, sao có thể đành lòng đánh cô ta.

Phong Ấn nuốt những lời này vào tim, anh nhìn thẳng vào ánh mắt xinh đẹp của cô ta, anh đang cố gắng tìm kiếm chút gì đó từ đôi mắt đó.

Nhưng — Không tìm được bất kì điều gì cả.

“Anh có thể trách em, nhưng là một người phụ nữ, em nghĩ em cần một vài thứ, mà những thứ đó anh lại không thể cho em.” Hạ Viêm Lương cũng không lảng tránh ánh mắt của anh, cô ta hơi ghen ngào.

Phong Ấn buông tay xuống, anh lấy một điều thuốc ra châm lửa rồi rít mạnh vài hơi, sau đó bình tĩnh nói: “Em đừng nói với tôi là lúc trước, em ở bên cạnh tôi là vì họ của tôi, là vì Phong thị sau lưng tôi?”

Cho dù cô ta thừa nhận anh cũng không biết làm thế nào để bản thân tin điều đó, những ký ức đẹp khi yêu nhau đó làm sao có thể là giả dối được?

Hạ Viêm Lương hơi cau mày đứng đối diện với anh, cuối cùng nước mắt cô ta cũng rơi, cô ta che mắt bật khóc. “Thật sự xin lỗi, xin lỗi Phong Ấn, em biết như thế đối với anh là không công bằng, nhưng em không thể khống chế được tình cảm của em.”

Trong mắt Phong Ấn, nước mắt của cô ta rơi bắn đến như thế, nhưng chúng lại giống như một hạt đậu được người ta vẩy khắp nơi rồi nảy mầm thành thứ vũ khí sắc bén, dường như mỗi lần rơi xuống chúng lại cắt một lỗ hổng trong lòng anh. Cuối cùng cô ta cũng khóc, nhưng không phải là cầu xin anh tha thứ, mà là nói với anh cô ta đã có tình cảm với một người đàn ông khác, mà người đàn ông đó là chính là anh em đã từng dùng số mệnh của mình để đổi lấy số mệnh cho anh. Không có ai hiểu rõ chuyện không thể khống chế được tình cảm là như thế nào bằng anh, chỉ là hôm nay anh nhất định phải khống chế được.

Anh không biết rằng vì sao Lê Duệ lại để cho tất cả mọi người biết điều này, chẳng lẽ chỉ vì anh ta muốn để mọi người biết, chỉ vì muốn để mọi người biết rằng anh bị người phụ nữ mà mình yêu say đắm cảm ứng khiến anh phải xấu hổ hay sao?

Về sau Phong Ấn mới biết được, thì ra là Lê Duệ hận anh.

Lúc trước anh ta quý trọng anh như anh em bao nhiêu, thì về sau anh ta hận anh bấy nhiêu.

Nếu không phải anh ta đứng ra bảo vệ cho anh, đôi mắt anh ta sẽ không bị thương, sẽ không vô duyên với phi hành cả đời như thế. Anh ta biết anh ta không nên hận Phong Ấn, nhưng anh ta lại không thể nào thuyết phục bản thân. Trên đời này có rất nhiều chuyện đã được định trước, cũng giống như tình yêu làm con người không thể nào khống chế được. Anh ta hận sự ưu tú của Phong Ấn, hận anh có tất cả, phụ nữ lẫn sự nghiệp. Cho nên, khi anh ta nhìn thấy bản chất thật sự của Hạ Viêm Lương, anh ta đã cảm dỗ cô ta thay lòng đổi dạ.

Quan hệ giữa anh ta và Phong Ấn đổ vỡ không bao lâu thì Lê Duệ không hề bất ngờ phát hiện Hạ Viêm Lương mang thai, anh ta không biết đó là “chiến tích” mà anh ta đã để lại khi yêu đương vụng trộm với người phụ nữ của người anh em tốt nhất của mình, hay đó là nghiệt chủng của Phong Ấn.

Nếu không giải quyết hết những thứ còn sót lại, thì rất có thể đứa bé đó là con của kẻ khác.

Chính tay anh ta đã đưa Hạ Viêm Lương vào phòng giải phẫu, nhưng vào giây phút cuối cùng anh ta lại ngăn cản cuộc giải phẫu. Hạ Viêm Lương ghé vào lòng anh ta lặng lẽ rơi nước mắt, thấm ướt áo sơ mi của anh ta, Lê Duệ vuốt nhẹ lưng cô ta, chỉ nói một câu.

“Anh luyến tiếc, thứ chúng ta hủy đi, có thể là con của chúng ta.”

Tuy là không cưới cô ta, nhưng Lê Duệ yêu cô ta, đây là điều mà Hạ Viêm Lương tin tưởng chắc chắn không một chút nghi ngờ trong những năm qua, cho dù sau khi anh ta say rượu rồi chơi ma túy đến mất đi lý trí rồi tra tấn cô ta, cô ta đều cho rằng như thế. Cô ta nhìn thấy được sự hận thù từ nơi sâu thẳm trong đáy mắt Lê Duệ, anh ta hận Phong Ấn, hận cô ta, hận giấc mơ mãi mãi không thực hiện được, đó là những điều khiến cả đời anh ta không thể sống thoải mái được.

Hạ Viêm Lương lại không để đoán được là cô ta và Lê Duệ càng lúc càng lún sâu, sâu đến mức cho dù biết rõ những điều xấu xa trong lòng đối phương thì cũng không có cách nào từ bỏ được. Ai có thể tin rằng lại có một loại tình yêu nảy sinh trong mối quan hệ trở trêu này chứ?

Sự tồn tại của Linh Linh có lẽ là món quà tốt nhất mà ông trời đã ban cho Lê Duệ, anh ta yêu cô ta và cũng yêu con gái của bọn họ, nhưng những điều này cũng không thể an ủi được mối hận trong lòng anh ta.

Anh ta không để con gái mang họ của mình, hơn nữa lại cầm tấm ảnh của Phong Ấn nói với con gái mình đó chính là bố của nó. Hạ Viêm Lương lại không thể nào ngăn cản được sự biến thái trong tâm lý của Lê Duệ, mãi cho đến khi con gái dần dần lớn lên, khi lần đầu tiên gọi tiếng bố, Lê Duệ đã mất tích cả đêm.

Cô ta biết, nhất định anh ta đã ở trong một góc nào đó khóc nức nở, trong lòng cô ta đau đớn cứ như bị ai đó khoét sâu.

Có lẽ Phong Ấn sẽ không tin khi anh biết chuyện này từ miệng của Hạ Viêm Lương, nếu như sau đó anh không nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy, gần như là lời trăn trối của Lê Duệ.

— Cậu nợ tớ, Phong Ấn, cả đời cậu đều nợ tớ. Cậu giúp tớ hoàn thành giấc mộng, tớ giúp cậu yêu người phụ nữ và đứa con của cậu, kết quả hoàn mỹ biết bao đúng không? Phong Ấn, cậu không phải là cậu, cậu là tớ, cậu là tớ.

Vào thời khắc đó, Phong Ấn mới thấu hiểu hoàn toàn tâm lý sai lệch và mâu thuẫn nghiêm trọng của Lê Duệ, anh ta đã điên rồi.

Lê Duệ muốn cả đời anh gánh vác cảm giác tội lỗi, cảm giác áy náy. Nhưng lại ảo tưởng bản thân mình là Phong Ấn, để sau khi anh ta chết lại có thể khiến Phong Ấn thay anh ta yêu người phụ nữ và con gái của anh ta.

Suy nghĩ dờ dể điên cuồng như thế đã chứng minh được anh ta hận Phong Ấn, nhưng lại yêu mẹ con Hạ Viêm Lương.

Nhưng từ đầu đến cuối, Hạ Viêm Lương lại không hề hay biết rằng: không biết từ bao giờ, cô ta đã quên đi cuộc sống mà mình từng muốn có.

46. , Chương 51

Chương 51. Bể ối và hạ tiện

.Bông tuyết rơi càng lúc càng dày, dòng xe bị ngưng trệ lẫn bánh chậm chạp như một con kiến đang thông thả di chuyển.

Phong Ấn nắm lấy vô lăng, ánh mắt anh nhìn chằm chằm đuôi xe ở phía trước. Trong lúc anh kể lại những chuyện này ánh mắt anh lộ rõ vẻ ảm đạm, nhưng giọng nói lại bình tĩnh không hề dao động.

Lôi Vận Trình vô thức dùng hai bàn tay nhỏ bé của mình bao phủ lên bàn tay dài của anh, cô vuốt nhẹ. Não cô như bị cắt thành từng mảnh nhỏ, nhưng lại không hề cảm thấy đau đớn.

Lê Duệ chết do dùng ma túy quá liều, dáng vẻ khi chết của anh ta là dáng vẻ kinh khủng nhất mà Phong Ấn từng được gặp.

Phong Ấn cho rằng ít nhất Lôi Vận Trình sẽ nói gì đó, nhưng cô chỉ cúi đầu, dường như chỉ rụt người trong thế giới của bản thân, cô ngăn cách, ngăn cách mình với anh.

Tình hình giao thông đã thông trở lại, tuyết rơi nhiều như những sợi bông tản mát khắp trần gian. Mãi cho đến khi Phong Ấn lái xe đỗ lại dưới nhà anh, bọn họ cũng không hề nói với nhau bất kì một lời nào.

“Em không có chuyện gì muốn nói với anh sao?” Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Phong Ấn không nhận được nữa mà phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này.

“Lúc đầu thì có, nhưng bây giờ thì không.”

Vẻ mặt của Lôi Vận Trình rất thản nhiên, giọng nói cũng thản nhiên, cảm xúc cũng thản nhiên, nhưng chúng lại khiến trái tim Phong Ấn hoảng loạn. Anh xoay mặt cô đối diện với mình. “Anh biết em có chuyện muốn hỏi anh, đừng để ở trong lòng, như vậy không giống em.”

Lôi Vận Trình nhìn anh, khóe mắt cô dường như hơi cong lên. Ai cũng nói cô bây giờ không còn giống cô nữa, như vậy thì nên thế nào?

“Anh muốn em nói cái gì?”

Phong Ấn mím môi, “Em không tin anh.” Lôi Vận Trình không tin anh, anh có thể nhìn thấy được vẻ không tin tưởng từ trong mắt cô, thậm chí là mĩa mai.

Bầu không khí lại trở nên yên tĩnh một lần nữa, Lôi Vận Trình đã dùng cách này để trả lời cho anh. Cô nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, xoa xoa chiếc cằm bị anh nắm đến phát đau. “Linh Linh rất đáng yêu và xinh đẹp, sau này nhất định sẽ là mỹ nhân giống với mẹ, nhưng đôi mắt con bé giống anh.”

Bỗng chốc gương mặt Phong Ấn trở nên tái xanh, nhưng ngay lúc này thang máy dừng lại. Trong giây phút cửa thang máy mở ra Lôi Vận Trình gần như bị anh kéo ra khỏi cửa.

Một tay anh vừa kéo cô, một tay anh lấy chìa khóa ra, sau đó thì đá văng cửa ném cô vào trong.

Lôi Vận Trình vẫn chưa kịp đứng vững đã bị anh kéo đến ôm vào ngực, anh vội vàng tìm kiếm môi cô, một mực giải thích, anh không hề phát hiện sự thay đổi trong căn nhà. “Em không nên suy nghĩ vẩn vơ tùy ý suy đoán, Linh Linh là con gái của Lê Duệ! Không hề có một chút quan hệ nào với anh!”

“Buông em ra!” Thuốc nổ trong lòng Lôi Vận Trình bị những lời nói này của anh châm ngòi, không biết cô lấy sức lực từ đâu mà vùng khỏi lòng Phong Ấn rồi đẩy mạnh anh ra. Cô giơ tay lên, để lộ ra dấu răng vẫn chưa khép miệng từ màu tím chuyển sang màu đen quơ quơ trước mặt anh. “Anh cho là ai cắn? Đây chính là sự lên án của một cô bé bị giạt mất đi người bố thân yêu đối với người phụ nữ xấu xa!”

“Anh lặp lại một lần nữa, anh không phải là bố của Linh Linh! Con bé cũng không phải là con gái của anh!”

“Được! Vậy anh nói đi, Linh Linh họ gì?” Lôi Vận Trình ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh.

“Con bé ——” Phong Ấn rửa một tiếng. “Linh Linh họ Phong không có nghĩa là con bé là con của anh! Trẻ con họ Phong nhiều như vậy, chẳng lẽ đều là con của anh?”

Lôi Vận Trình khóc dở cười dở nhìn anh, cô chậm rãi lắc đầu. “Anh có biết là lời biện minh của mình rất tệ không? Ánh mắt của Phong Linh Linh khiến em nhớ đến ánh mắt anh nhìn Hạ Viêm Lương lúc anh còn yêu cô ta, kiên định, chấp nhất, xác nhận rằng con bé sẽ không thay đổi vì ai cả. Con bé có một vài thói quen nhỏ rất giống anh, ngón trỏ hay vô thức gõ vài cái, lúc suy xét chuyện gì thì híp mắt, tần suất hô hấp chậm dần! Hơn nữa món ăn yêu thích của con bé dường như cũng giống anh, không thích ăn đồ cay và mặn, rất thích đồ ngọt.” Cô dùng chất giọng không chậm không nhanh bổ sung thêm một câu. “Nhất là món điểm tâm ‘Mật Luyến’”.

Sắc mặt Phong Ấn càng ngày càng khó coi, Lôi Vận Trình không cho anh cơ hội mở miệng. “Căn nhà ba người của các người trang trí rất ấm áp, đẹp lè, khăn, bát của anh và Linh Linh đều có màu xanh nhạt hoặc là hoa văn hoạt hình mà hai người thích.”

Lôi Vận Trình nhớ lại một cảnh trong chiếc DV, đó là đoạn băng ghi lại hình ảnh con gái trưởng thành khiến người ta có cảm giác hạnh phúc, nhưng nó chỉ có thể khiến mắt cô đau đớn, xé toạc trái tim cô. “Ngay cả lúc anh và con gái anh ngủ cũng giống nhau, có thói quen sờ phía dưới cằm. Em nói có sai một chút nào không?”

Con người mắt của Phong Ấn chợt lóe sáng, từ đáy mắt anh tản mát khí lạnh khắp bốn phía. “Em biết những điều này từ đâu?”

“Anh cảm thấy từ đâu?” Khóe miệng Lôi Vận Trình giật nhẹ. “Anh cho rằng có bao nhiêu người phụ nữ chấp nhận chia sẻ người đàn ông của mình với người khác, hoặc là, chia sẻ bố của con gái với người khác? Trên phương diện này, ít nhất em cũng đồng quan điểm với cô ta.”

Phong Ấn có loại kích động muốn băm thây Hạ Viêm Lương thành trăm khúc, anh vò tóc lung tung. “Em thà tin lời cô ta nói cũng không tin anh?”

“Không, em tin những gì em nhìn thấy.” Lôi Vận Trình nhặt ba lô rơi dưới nền nhà lên, lấy chiếc DV đưa cho anh.

Sắc mặt Phong Ấn bỗng chốc lạnh lẽo như tảng băng ngàn năm, sao anh có thể đoán được Hạ Viêm Lương lại bỉ ổi đến mức đưa video clip này cho cô xem.

“Chẳng lẽ, anh muốn nói với em, thứ này cũng là giả sao? Độ ẩm trong mắt Lôi Vận Trình trở nên nhạt dần, sự căm hận chậm rãi hiện lên. “Tất cả mọi người đều nói em muốn ở bên cạnh anh sẽ rất khó khăn, nhưng không ai nói với em nguyên nhân, hóa ra Linh Linh chính là chướng ngại vật mà em và anh vĩnh viễn cũng không vượt qua được, em lại giống như một đứa ngốc liều lĩnh xông vào thế giới của anh. Không phải trong lòng tất cả các người đều cười nhạo em sao? Nhìn đi, Lôi Vận Trình này ngu xuẩn đến mức cho rằng một câu ‘Anh yêu em’ sẽ là tất cả! Phong Ấn, có phải mỗi lần anh làm tình với em đều nghĩ em rất hạ tiện không? Lúc trở về ôm cô ta anh không cảm thấy mắc nợ cô ta sao? Chẳng lẽ, ngay cả một chút cảm giác tội lỗi anh cũng không có sao?”

“Lôi — Vận — Trình! Em điên rồi mới nói bản thân như thế?” Ngón tay Phong Ấn nắm chặt đến mức phát ra tiếng kêu răng rắc, anh nghiêng răng nghiêng lợi, nhắm mắt rồi lại mở mắt cố gắng ổn định lại cảm xúc của bản thân.

“Người lớn có lỗi nhưng trẻ con thì không, Linh Linh không biết bố của mình chính là Lê Duệ mà không phải là anh, nó càng không biết cậu ta đã chết. Về phương diện này chỉ vì dễ dàng con bé mà thôi, dù sao, bố của con bé biến thành như thế thật sự cũng vì anh, Lê Duệ luôn truyền vào tư tưởng con bé rằng anh mới chính là bố của nó cho nên Linh Linh mới nghĩ mình họ Phong, nhưng cậu ta không hề cho con bé một chút tình thương của người bố. Không để cho em biết là bởi vì đứa bé này trưởng thành trong hoàn cảnh bất thường khiến tính cách con bé rất cố chấp và quá mức cực đoan, con bé nhận định anh chính là bố của nó.” Phong Ấn nhìn chằm chằm Lôi Vận Trình, “Anh chỉ muốn em sinh con của chúng ta, anh không hy vọng để em nghe được con của người khác gọi anh là ‘bố’, không có người phụ nữ nào có thể chấp nhận điều đó, hơn nữa, vào kỳ nghỉ đông năm thứ tư của em anh đã kết thúc mối quan hệ này. Anh và Hạ Viêm Lương đã không còn gì nữa, anh không có và không thể có bất kì quan hệ nào với cô ta.”

Lôi Vận Trình nhìn vào mắt anh, bỗng nhiên cô có cảm giác người đàn ông trước mắt mình lúc này xa xôi đến mức không thể với tới, loại cảm giác này khiến cô cảm nhận được một sự thê lương mà từ trước đến nay chưa từng có. “Em thậm chí đã không nhận ra anh...” Cô chỉnh đốn lại áo khoác của mình, nhặt mũ rơi trên sàn nhà lên, sau đó đi đến cửa, dừng lại, vô cùng khó khăn mở miệng.

“Anh có thể nhớ lại một chút về khoảng thời gian sống chung tốt đẹp của các người, em tin rằng, anh sẽ nhận nại xem đến đoạn cuối cùng.”

“Những thứ này không chứng minh được điều gì cả.” Phong Ấn cản cô lại, “Trình Trình...”

Vào giây phút Phong Ấn chạm vào người cô, bỗng nhiên Lôi Vận Trình giơ tay lên tát mạnh vào mặt Phong Ấn, tiếng bạt tay lạnh lạnh như khiến thời gian ngừng trôi. “Phong Ấn, em xin anh, xem như vì thể diện của cả hai gia đình, anh đừng — Khiến em chán ghét nữa.”

Lôi Vận Trình che mắt xô cửa xông ra ngoài, một dáng người cao lớn yên lặng từ trong bóng tối bước ra không một tiếng động.

Tiếng chuông cửa vang lên kéo Phong Ấn về với thực tại, anh bước nhanh đến mở cửa ra, lúc nhìn thấy người ngoài cửa anh lạnh người ngay lập tức.

Lôi Khải với vẻ mặt lạnh lùng đứng ngoài cửa, con người tối đen như cười như không nhìn anh. “Nhìn vẻ mặt của anh, giống như thật sự không hy vọng gặp được tôi.”

...

Phong Ấn mời Lôi Khải vào nhà, Lôi Khải kiểm tra một vòng khắp nhà, cuối cùng ông đi đến phòng ngủ. Lúc đầu ông không nói chuyện, sau đó lại quay đầu liếc nhìn Phong Ấn một cái.

Phong Ấn luôn đi theo phía sau ông, vẻ mặt của anh không hề có một chút sợ hãi nào, trong lòng lại vô cùng ngạc nhiên. Khắp mỗi ngõ ngách trong ngoài trong nhà anh đều rực rỡ hẳn lên, từ những đồ vật lớn đến những đồ vật nhỏ như chiếc đèn bàn, gần như đều là đồ mới. Chúng đều là phong cách mà Lôi Vận Trình thích, trong sự gọn gàng lại không hề mất đi vẻ ấm áp và sáng sủa. Anh nhìn tranh dán tường xinh xắn và màn cửa sổ sát đất, trong đầu anh hiện lên hình ảnh bận rộn chạy tới chạy lui của cô.

“Không hỏi tôi vì sao biết nơi này à?” Cuối cùng Lôi Khải cũng mở miệng, ông vừa lấy thuốc lá ra định châm lửa, thì động tác bỗng nhiên dừng lại, sau đó lại bỏ trở về.

“Nơi đây cũng không phải là chỗ bí mật gì, hơn nữa, chuyện nhỏ nhặt như vậy làm sao có thể làm khó chú được?” Trên cửa sổ sát đất, có dán một mảnh giấy nhớ hình trái tim, trên mặt giấy có một dòng chữ viết nhỏ nhắn xinh đẹp, thêm vào đó là một biểu tượng vẽ mặt đáng yêu.

— Lúc anh muốn hút thuốc, em cho phép anh đến hôn em. ^3^(1)

(1) Câu này có nghĩa là lúc muốn hút thuốc thì đến hôn Trình Trình để giải tỏa cơn nghiện.

Phong Ấn nghiện thuốc lá càng lúc càng nặng, đây là phương pháp mà Lôi Vận Trình đã đưa ra để anh cai thuốc, biện pháp này đã từng bị anh cười nhạo một lần vì muốn nhân cơ hội lợi dụng anh.

Lôi Khải bóc tờ giấy nhớ xuống, khoe môi ông lảng lảng nhếch lên. “Chiều nay con bé học được từ mẹ nó.” Đã qua nhiều năm như thế, ông vẫn không thể cai thuốc thành công, không phải là không thể, mà là không muốn.

“Tôi hôm qua Trình Trình gọi cho tôi, con bé hỏi tôi, nếu lúc đó mẹ cậu tỉnh táo và đồng thời lựa chọn tiếp tục ở bên cạnh tôi, thì liệu tôi có thể yêu thương cậu như con ruột hay không, cậu cũng biết lúc đó mẹ cậu mang thai cậu rồi mà.” Ông dán tờ giấy nhớ trở về, giọng nói lạnh lùng nhưng lại bình tĩnh. “Con bé đã nói rất nhiều chuyện linh tinh vì không muốn tôi quá chú ý đến vấn đề này, con bé nói với tôi là cậu rất tốt.”

Phong Ấn siết chặt các khớp ngón tay, môi anh nhếch lên thành một nụ cười cứng ngắt.

Lôi Khải bước ra khỏi phòng ngủ, nhặt chiếc DV bị rơi lên, ông suy nghĩ một lát. “Vừa rồi, hai đứa đã khiến tôi chứng thực được điều mà tôi đoán.”

“Chú cũng cho rằng đứa bé đó là con của cháu?” Về mặt Phong Ấn sa sầm xuống.

Đương nhiên so với Lôi Vận Trình, Lôi Khải bình tĩnh hơn rất nhiều. “Lúc trước, khi cậu đề xuất chuyện đứa bé với tôi, tôi đã từng nói, nếu cậu không xử lý tốt chuyện này mà khiến Trình Trình phải chịu uất ức, tôi có hàng ngàn cách tách hai đứa ra, tôi có thể tin đứa bé này không phải là của cậu, nhưng tôi tin Trình Trình không thể vô duyên vô cớ... Như vậy được.” Ông cầm giờ chiếc DV lên. “Có để ý nếu tôi xem nó không?”

Phong Ấn im lặng một lúc, anh gật đầu.

Trong DV, đúng là có một đoạn ngắn Phong Ấn ở cùng với mẹ con Hạ Viêm Lương, còn lại đa phần là Phong Ấn và Linh Linh. Lôi Khải cũng có một đứa con gái, vì thế ông có thể nhận ra Linh Linh thích ở cạnh Phong Ấn đến cỡ nào, càng xem lại càng có nhiều chi tiết cho thấy cô bé ý lại và có khao khát độc chiếm Phong Ấn mãnh liệt.

Đến cuối video clip xuất hiện một phân đoạn rất tối, sau đó là một hình ảnh không tiếng động.

Phong Ấn thấy sắc mặt Lôi Khải thay đổi, anh bắt đầu tò mò nội dung bên trong.

“Sao —”

Anh vừa giật lấy chiếc DV, bên trong đã phát ra âm thanh.

Bối cảnh là trên sân thượng, người phụ nữ trong đoạn băng là Hạ Viêm Lương, cô bị Phong Ấn ôm chặt, hôn cuồng nhiệt.

Dường như cô ta đang khóc, khóc rất xúc động, kể cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói được. Phong Ấn áp sát đầu cô ta vào ngực, nói một lời nói giống như lời thề.

“Những lời tôi vừa nói là giả đấy, tôi sẽ chăm sóc em và Linh Linh, Lôi Vận Trình gì chứ, tôi và cô ấy làm sao có thể là thật? Dạng phụ nữ này đưa đến cửa tôi...”

Phong Ấn không nói thêm gì nữa, Hạ Viêm Lương khóc nức nở hỏi đến cùng. “Còn gì nữa?”

“... Đồi này, tôi chỉ có một đứa con, đó chính là Linh Linh.”

Tiếng khóc nức nở của trẻ con truyền đến, Linh Linh chạy đến, ôm chân Phong Ấn gào khóc, đoạn băng kết thúc ở đoạn đó.

— Đầu Phong Ấn ồng lên một tiếng, anh như hít phải một luồng khí lạnh, cả ngón tay đều run lên, anh vô thức nhìn về phía Lôi Khải, môi anh tím tái. “Cháu có thể nói rõ lý do! Đây không phải là sự thật!”

Cuối cùng anh cũng biết vì sao Lôi Vận Trình lại không tin anh đến như vậy! Không ngờ Hạ Viêm Lương lại có thể vô sỉ đến mức dùng chiêu thức lồng ghép đoạn băng, anh thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của đoạn phim này.

Bỗng nhiên Lôi Khải giơ tay cắt ngang lời nói của anh, vẻ mặt của ông càng bình tĩnh, ánh mắt lại vô cùng sắc bén, nham hiểm và dữ tợn. “Cậu sẽ không nói với tôi, đó là ba người đang diễn kịch đó chứ, sau đó Hạ Viêm Lương dùng thứ này hãm hại cậu.”

Từ đáy mắt Phong Ấn hiện lên một cơn lốc xoáy khiến người khác sợ hãi, anh nghiêng rằng. “Nếu cháu nói sự thật chính là như vậy thì chú có tin không?”

Trên môi Lôi Khải vẽ thành một nụ cười lạnh. “Tôi nói thay Trình Trình, hai đứa dừng lại ở đây đi.”

47. , Chương 52

Chương 52. Chia tay, hoàn toàn bị cô lập

Lôi Khải phát tay áo bỏ đi, ông không muốn nghe bất kì lời giải thích nào của Phong Ấn nữa, lại càng không muốn bản thân không khống chế được mà ra tay đánh anh, trước khi đến đây, ông đã nhận lời Thương Tiểu Thiên, bất luận xảy ra chuyện gì ông cũng sẽ không động đến Phong Ấn.

Đôi môi mỏng của Lôi Khải mím chặt, lớp tuyết dưới chân bị ông giẫm phát ra tiếng sột soạt, bước đi của ông nhanh như gió, mãi cho đến khi đi thẳng đến một chiếc xe hơi đang đỗ dưới lầu, ông mới không thể nào kiên nhẫn được nữa mà đập mạnh lên mui xe. Cửa sổ của chỗ ngồi phía sau xe hạ xuống, Lôi Khải ném chiếc DV vào trong đồng thời vút lại một câu nói.

“Anh thật sự đã nuôi dưỡng một cậu con trai rất tốt!”

Người đàn ông ngồi phía sau không phải ai khác mà chính là Phong Hạo.

Vừa nhìn thấy chiếc DV, trong lòng Phong Hạo đã có một dự cảm rằng bên trong nó sẽ chứa một nội dung mà ông không mong muốn được xem, hàng mày rậm của ông nhíu lại, gò gọng hỏi: “Đây là gì?”

“Đoạn cuối cùng, tự anh xem đi!” Lôi Khải nói lỏng caravat, nghiêng rằng nghiêng lợi. “Hoặc là, bảo nó diễn cho anh xem một lần!”

Vừa dứt lời Lôi Khải liền xoay người rời đi, tài xế của Phong Hạo đuổi theo ông, chỉ về một hướng khác. “Lôi tiểu thư đi hướng đó, đã phái người đi theo, ngài cứ yên tâm.”

Ngay cả một lời cảm ơn Lôi Khải cũng không thềm nói, ông lập tức lái xe theo hướng Lôi Vận Trình vừa rời khỏi đuổi theo cô.

Phong Ấn chạy xuống lầu, vừa nhìn anh đã nhận ra đó chính là xe của bố mình, bỗng chốc anh cảm giác được mây đen đang bao phủ. Anh cúi đầu mắng một tiếng, dường như những chuyện xui xẻo đang thương lượng với nhau đập vào anh cùng một lúc, giống như kiểu luyện binh của đội trưởng Phương, một phát rồi lại một phát, không ngừng không nghỉ giây nào.

Tài xế chờ Phong Hạo xem xong đoạn video clip mới ra hiệu bảo Phong Ấn đi đến. Bác tài xế này là người ở bên cạnh Phong Hạo đã nhiều năm, ông ấy đã từng chứng kiến Phong Ấn lớn lên. Lúc bác tài xế mở cửa xe sau cho Phong Ấn, ông ấy âm thầm nhìn anh bằng ánh mắt chúc anh may mắn.

Giây phút cửa xe mở ra, Phong Ấn liền cảm nhận được một cảm giác áp bức vô hình ập vào mặt anh, anh kiên trì đến cùng bước vào ngôi. “Bố, sao bố lại đến đây?”

“Ừ.” Phong Hạo trả lời thản nhiên, ông vuốt ve chiếc DV trong tay. “Rất đặc sắc, rất cảm động.”

Phong Ấn bực bội bóp mi tâm. “Con thề là những điều đó không phải là sự thật, hôm đó ——”

“Không cần giải thích với bố.” Thanh âm của Phong Hạo có phần lạnh lùng, nói cách khác là lạnh lùng hơn ngày thường rất nhiều. Ánh mắt ông đang dừng lại ở nơi nào đó ngoài cửa xe, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng căn cứ vào sự hiểu biết giữa bố và con trai, Phong Ấn biết ông đang tức giận.

“Từ lúc con mười tám tuổi bố đã không xem vào chuyện của con nữa, cho con làm những điều mà con muốn làm, nhưng xem ra bây giờ, dường như bố nên xem xét lại bản thân mình làm như thế thật sự là có đúng hay không. Có phải từ nhỏ đến lớn con muốn có điều gì cũng quá dễ dàng, cho nên con không thể nào buông bỏ được Hạ Viêm Lương? Sự không cam tâm và không buông bỏ được che mờ trái tim của con, cho nên con lại không biết quý trọng dạng phụ nữ ‘Đưa đến tận cửa’ như Lôi Vận Trình? Hay là con cảm thấy ‘cần phải’ giữ lòng tự tôn trước mặt một người phụ nữ cầu còn không được, thậm chí là những thành phần tồn tại bất đắc dĩ trong cuộc sống của con quan trọng hơn người phụ nữ đang ở bên cạnh con hiện tại?”

“Con không phải như bố nói!”

Đối với lời phủ nhận của Phong Ấn, Phong Hạo quay đầu lại, đôi mắt ông híp lại nhìn chằm chằm vào anh. “Một chút, cũng không có?”

Đôi con ngươi đen thâm trầm nhìn thẳng vào Phong Ấn, nhưng lại khiến Phong Ấn không thể nói ra bất kì một câu phản bác nào. Sau một lúc trầm mặc thật lâu, Phong Ấn mới chậm rãi dựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt tối tăm của anh hiện rõ vẻ ảm đạm chán nản.

“Hôm nay bố đến không phải là bởi vì con bé là con gái của Lôi Khải, chẳng qua chỉ là bố rất bất ngờ khi thấy con có thể để chuyện tình cảm của mình thành ra như vậy, Phong Ấn, bố rất thất vọng về con.” Mỗi một câu một chữ của Phong Hạo không hề lưu tình dù chỉ là một chút giống như từng bạt tay tát vào mặt Phong Ấn khiến anh không thể nào đáp trả.

“... Con biết.” Phong Ấn giật nhẹ khóe miệng tự giễu chính mình. “Con cũng thất vọng về bản thân mình.”

“Nói thật, Lôi Vận Trình khiến bố rất bất ngờ, bố không hề đoán được tình cảm mà con bé dành cho con có thể kiên trì cho đến bây giờ.” Phong Hạo rũ mắt, “Những lúc nhắc đến con, ít nhiều gì bố cũng có phần kiêu ngạo, nhìn những điều này, bố thật sự không nghĩ ra rốt cuộc con bé vừa mất con ở điểm nào? Phong Ấn, bố thấy hai đứa... Hay là thôi đi.”

Hai tay Phong Ấn lập tức nắm chặt thành quyền, bỗng nhiên anh bật dậy. “Hiếm thấy được bố và chú Lôi có ý kiến giống nhau! Nhưng đây là chuyện của con và Trình Trình, hai người không có quyền can thiệp!”

Phong Hạo lạnh giọng cười nhạo. “Con suy nghĩ nhiều rồi, trước kia bố đã không quản con, sau này bố sẽ càng không quản con hơn nữa.”

Phong Ấn nhú mày, cuối cùng anh vẫn thấy dường như Phong Hạo đang cố gắng phân rõ giới hạn với anh. “Đây là ý gì?”

Phong Hạo lạnh lùng nhếch môi, ông mở cửa xe bước xuống. Tài xế lái xe luôn đứng túc trực ở bên ngoài mở cốp xe sau, kéo ra một chiếc va ly thật lớn đặt trước mặt Phong Ấn.

Đó là va ly của anh, Phong Ấn chớp chớp mắt.

“Đây là đồ đạc còn lại ở nhà của thiếu gia, phu nhân đã tự mình thu dọn, những thứ không quan trọng khác phu nhân đã vứt đi hết, phu nhân nói sau này không muốn thấy cậu nữa, xem như không sinh ra đứa con như cậu.” Bác tài xế vô cùng nghiêm túc truyền đạt lời nói, cuối cùng còn cực kì đồng tình vỗ vỗ vai anh.

Phong Ấn không dám tin mở to hai mắt, anh nhìn về phía Phong Hạo. “Đùa à? Các người không cần con?”

Phong Hạo thản nhiên châm một điếu thuốc, từ môi ông chậm rãi phả ra một làn khói trắng lượn lờ. “Bà ấy biết được chuyện anh, Hạ Viêm Lương và con gái anh từ chỗ Lôi Khải, bà ấy lập tức nổi điên. Mẹ anh thích Lôi Vận Trình đến mức nào anh cũng biết đó, chỗ mẹ anh tôi có thể xử lí, dù sao tôi và anh cũng đã từng một thời là cha con, về điểm đó anh cứ yên tâm.”

Cuối cùng Phong Ấn cũng không kiềm chế được nữa mà bùng nổ, bỗng chốc anh giơ chân đá mạnh chiếc va ly. “Yên tâm cái gì? Yên tâm mẹ con sẽ không phải người đến giết con ư? Con nói lại lần nữa, con bé đó không phải là con gái của con! Hơn nữa con cũng chưa nói là con muốn chia tay Trình Trình! Con cũng không phải không cần cô ấy! Con yêu cô ấy! Mà lúc này cô ấy mới là người không cần con!”

Phong Hạo hút thuốc, im lặng nhìn anh nổi cơn thịnh nộ. “Tôi không tin anh không có cách nào khác để xử lý hai mẹ con kia. Không có trái tim người phụ nữ nào tự nhiên khi sinh ra đã thuộc về anh, Hạ Viêm Lương cũng vậy, Lôi Vận Trình càng như vậy. Cái anh gọi là yêu, thật sự xin lỗi, ngay cả tôi cũng không thấy rõ.”

Ông cúi đầu nhìn đồng hồ, sau đó ném tàn thuốc xuống đất rồi dẫm chân lên. “Tôi phải trở về rồi, ở công ty còn có việc, anh nên làm gì thì tự mình biết.”

Chiếc xe của Phong Hạo nhanh chóng hòa nhập vào dòng xe đông đúc, Phong Ấn cô độc đứng trong tuyết, lúc này như có hàng ngàn hàng vạn cây gậy đang đập vào lòng anh, nhưng anh lại không thể kêu đau. Anh kéo va ly vào nhà, chán nản ngồi lên sofa. Hai mắt anh vô thức mở to, ánh mắt anh dờ dẩn nhìn chăm chăm vào một góc nhỏ bên cạnh sofa, đó là một chiếc bàn, trên bàn đang đặt một tấm ảnh anh chụp chung với Lôi Vận Trình.

Anh vốn tưởng rằng sẽ bị Lôi Khải và Phong Hạo trừng phạt suýt chết, đúng là hai người đó đến nhanh như gió nhưng lại không hề chạm vào anh dù chỉ một chút, nhưng cũng chính thái độ đó lại khiến trong lòng anh hối hận và khó chịu còn hơn là đánh anh nữa!

...

Lôi Khải tìm được Lôi Vận Trình ở một bờ sông, gió thổi lạnh đến thấu xương, cô ngơ ngẩn ngồi trên một tảng đá nhìn về mặt sông phía xa xa. Không biết cô có khóc hay không, nhưng cô vẫn ngồi bất động ở đó nhưng một pho tượng. Phía bên kia, có một người cũng giống như thế, đã ngồi đó thật lâu chăm chú nhìn cô.

Lục Tự vứt hộp thuốc lá trống rỗng vào thùng rác bên cạnh xe, anh ta hút hết điếu thuốc rồi mới lấy hết dũng khí bước đến.

Chiếc áo khoác dày của nam khoác lên vai cô, Lôi Vận Trình cảm thấy suýt chút nữa bản thân đã bị đè bẹp. Lục Tự nhét hai tay cô vào trong tay áo khoác, anh ta kéo khóa áo lên tận cổ để ngăn gió lạnh, toàn bộ quá trình đó, Lôi Vận Trình giống như một con rối bằng gỗ để mặc anh đùa bỡn.

Lục Tự ngồi xổm xuống, anh ta ngẩng đầu nhìn đôi gò má hồng hồng và bờ môi trắng bệnh vì lạnh của cô, anh ta vươn hai tay áp lên mặt cô, anh ta muốn truyền độ ấm từ trên người mình cho cô. “Thật sự xin lỗi, nếu có thể, tôi cũng không muốn để em xem những thứ đó, chỉ là tôi...”

Mặt sông đã đóng băng, có một đứa bé đang học trượt tuyết trên đó, đứa bé ngã sấp rồi lại đứng lên, ngã đau quá nên khóc ầm lên, sau đó lại lau nước mắt tiếp tục cẩn thận trượt trên mặt băng. Lôi Vận Trình chăm chú xem cảnh tượng đó.

Cô muốn nói gì đó, nhưng đôi môi đã bị đông cứng, không mở miệng được. Cô hơi dùng sức, lại rất đau.

Ngón tay Lục Tự vuốt nhẹ môi cô, “Trả lời tôi một tiếng được không, em như vậy khiến tôi rất lo lắng, em có thể máng tôi, tôi biết em hận tôi.”

Lôi Vận Trình chuyển tầm mắt, đôi mắt trong sáng dừng lại trên gương mặt của Lục Tự. “Tôi không hận anh, nếu Hạ Viêm Lương muốn dùng thứ đó để chia rẽ tôi và anh ấy, thì tốt thôi. Nếu anh cho rằng như vậy tôi và anh có thể ở bên nhau, thì tôi có thể nói cho anh biết, không có chuyện đó đâu.”

Ánh mắt Lục Tự còn mù mịt hơn cả thời tiết vào lúc này, anh ta trầm mặc nhìn cô, không hề nói bất kì câu nào.

Lôi Vận Trình nở một nụ cười gương. “So với Phong Ấn, thủ đoạn nhỏ đó của anh hoàn toàn không làm tổn thương tôi, cho nên anh không cần phải áy náy.”

Lần đầu tiên, Lục Tự phát hiện bản thân không dám nhìn thẳng vào mắt cô, anh ta hoảng hốt chuyển ánh mắt sang hướng khác, đúng lúc lại nhìn thấy Lôi Khải đang đứng cách đó vài bước. Về mặt anh ta sa sầm xuống, sau đó lại đứng lên. “Lôi tiên sinh.”

Vừa nghe Lục Tự gọi vậy, mi tâm Lôi Vận Trình lập tức cau lại, hai tay đã đông cứng của cô nắm chặt, nhưng cô vẫn không quay đầu lại.

Lôi Khải sờ sờ cằm. “Có thể cho tôi và con bé nói chuyện riêng một lúc được không?”

Lục Tự thức thời nhường không gian lại cho hai người, Lôi Khải thông thả bước đến trước mặt Lôi Vận Trình, còn Lôi Vận Trình, ngay cả đầu cô cũng không dám ngẩng lên. Cô nhìn đôi giày màu đen trước mắt, trong đầu trống rỗng. Cô không biết vì sao bỗng nhiên Lôi Khải lại xuất hiện bất ngờ ở đây, rõ ràng trong điện thoại cô che giấu tốt đến như thế.

Hai người cứ im lặng trong không gian trầm mặc như thế, sự bướng bỉnh của cô cuối cùng cũng khiến Lôi Khải không khỏi thở dài, ông vươn tay xoa xoa đầu cô. “Con là con gái của bố, làm sao bố có thể không biết con xảy ra chuyện được chứ.”

Nước mắt Lôi Vận Trình bỗng chốc tuôn rơi tí tách, tạo thành từng mảng thấm đậm trên chiếc áo khoác dày.

Dường như cuối cùng cô cũng tìm được một lý do không đáng xấu hổ để khóc, đầu Lôi Vận Trình dựa vào ngực Lôi Khải, đây lần đầu tiên cô phóng thích nước mắt nhiều như thế. Cách đó không xa, Lục Tự đang đứng đưa lưng về phía họ nghe tiếng khóc đau xé lòng của cô, trong lòng anh ta đau đớn. Trên mặt anh ta không có bất kì biểu cảm gì, chỉ hít thở thật sâu.

Nếu lúc hít không khí lạnh như băng này vào trong thân thể lại có thể đóng băng cả trái tim của anh ta, thì thật là tốt biết bao.

...

Hạ Viêm Lương ngồi ở “Mật Luyến” chờ Phong Ấn rất lâu mà vẫn không thấy anh đến, gọi điện thoại cho anh lại không được, cuối cùng cô ta đành phải dẫn Linh Linh về nhà. Không được gặp bố, về thất vọng hiện rõ trên mặt Linh Linh, suốt trên đường về cô bé không hề nói cười gì với Hạ Viêm Lương, khi về đến nhà cô bé lại ném đầy thức ăn trên nền đất, phòng thì lại bị con bé quậy lung tung. Đây không phải là lần đầu tiên Linh Linh nổi giận, Hạ Viêm Lương đã làm quen với chuyện này từ rất lâu, cô ta đứng một bên chờ cô bé phát tiết thoải mái xong mới bước đến bắt đầu dọn dẹp.

Cô ta không hề trách cứ một lời nào, Linh Linh thì được nước lấn tới, cô bé cứ tùy tiện với đại thứ gì đó gần nhất ném đến chỗ Hạ Viêm Lương. Cô ta không tránh kịp nên vật đó đập vào giữa trán, chiếc cốc rơi trên mặt đất bể thành những mảnh nhỏ.

Tay Hạ Viêm Lương dè vết thương lại, cô ta vội vàng chạy vào toilet, có máu chảy nhưng không nghiêm trọng lắm. Một tay cô ta cầm khăn dè lên miệng vết thương cầm máu, cô ta cúi đầu nhìn lòng bàn tay đang dính đầy vệt máu, bỗng nhiên cô ta lại có cảm giác cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi.

Linh Linh bước đến, cô bé đứng ở cửa thở hổn hển, vùng ngực phập phồng, trợn to mắt hét lên.

“Con muốn bố! Con muốn gặp bố! Mẹ nói dối! Bố không hề đến!”

“Linh Linh ngoan, lát nữa bố sẽ đến gặp chúng ta.” Hạ Viêm Lương mở vòi nước bắt đầu rửa sạch, cô ta tìm cao cầm máu dán lên trán.

Linh Linh nghe những lời này lại càng thêm tức giận nắm lấy tóc mình, Hạ Viêm Lương bước lên ngăn cản lại bị cô bé cắn mạnh vào tay.

Tay đau, nhưng cô ta lại không né tránh, cô ta chỉ dùng ngón tay dài luồn qua tóc con gái rồi vuốt nhẹ, giọng nói vẫn dịu dàng như trước. “Có phải muốn cắn mẹ chết không, nếu vậy sẽ không ai chăm sóc Linh Linh nữa đâu.”

Linh Linh không cắn nữa, nơi bị con bé cắn trên tay Hạ Viêm Lương nhanh chóng rướm máu, con bé rống lên bằng giọng nói khàn khàn. “Linh Linh muốn bố! Tại sao bố không về nhà?”

“Bởi vì tôi không phải là bố cháu!”

Tiếng mở cửa phòng vang lên, Phong Ấn với dáng vẻ lạnh lùng xuất hiện tại cửa.

48. , Chương 53

Chương 53. Người sống trong thù hận

— Tôi không phải là bố cháu.

Lần đầu tiên Phong Ấn nói với Linh Linh những lời này, cô bé đã hoàn toàn không tin đây là sự thật, vì thế lần đó cô bé mất bình tĩnh, lần thứ hai anh nói với Linh Linh điều này cô bé khóc suốt ba ngày ba đêm, lần thứ ba sau khi anh nói ra thì cô bé mất tích, lúc anh vội vàng chạy đến thì thấy Linh Linh đang ôm con búp bê anh tặng ngồi trên sân thượng chuẩn bị nhảy xuống. Hạ Viêm Lương khóc lóc cầu xin Phong Ấn đừng nói câu nói đó nữa, thậm chí cô ta còn làm ra hành động khiến người khác hoảng hốt y như thế, cô ta đứng cạnh con gái trên sân thượng với ngụ ý là sẽ cùng con bé kết liễu bản thân.

Cảnh tượng mẹ con tình thâm như thế lúc đó khiến mọi người ở đó rất cảm động, trên đời này, không có ai lại hoài nghi tình yêu thương vĩ đại của người mẹ đối với con mình. Linh Linh chẳng qua chỉ là một đứa bé, cô bé chỉ thầm nghĩ muốn một người bố mà thôi.

Nửa thân người nhỏ bé của Linh Linh đã nhào ra ngoài lan can, trái tim của Phong Ấn như muốn nhảy bật lên cổ họng, sai lầm nhỏ này có thể gây ra hậu quả rất lớn. Ở phía bên kia, Hạ Viêm Lương quỳ xuống trước mặt mọi người cầu xin anh, cô ta khóc đến mức không kìm chế được. “Linh Linh là tính mạng của em, xem như em xin anh, em xin anh...”

Đúng vậy. Người của nhà họ Lê giống như những kẻ điên, họ giận chó đánh mèo trút cả lên người Hạ Viêm Lương, trong cả dòng họ của anh ta, không ai thừa nhận thân phận của Linh Linh. Sau khi Lê Duệ chết, Hạ Viêm Lương không hề ra điều kiện đòi hỏi gì ở Lê gia mà chỉ mang theo Linh Linh rời đi.

Quen biết cô ta nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô ta cúi đầu với anh. Phong Ấn muốn cười, nhưng anh không cười nổi. Anh hiểu ý của Hạ Viêm Lương, Linh Linh là minh chứng tình yêu duy nhất trên đời này của cô ta và Lê Duệ.

Phong Ấn đã từng cho rằng, cho dù Hạ Viêm Lương chọn Lê Duệ, nhưng cô ta đã để lại vết tích trong sinh mệnh của anh, cái quỳ này Hạ Viêm Lương đã cố tình phá hủy từng ý niệm của anh.

Giây phút đó anh vô cùng hận cô ta, nếu anh là một kẻ đủ khôn nạn, anh sẽ không quan tâm đến sự sống chết của người con gái như thế mà xoay người rời đi, đáng tiếc là anh vẫn không đủ khôn nạn.

Những cảnh sát và người ở đó không hiểu rõ sự việc, họ đã dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn lướt qua bộ quân phục mà anh chưa kịp thay ra, có người hừ lạnh. “Đồng chí thiếu tá à, mặc kệ lúc trước người lớn đã từng có khúc mắc gì, dù sao thì đứa bé cũng vô tội, trước tiên thì cứu người đi rồi nói.”

Phong Ấn hít sâu mấy hơi mới áp chế được cảm xúc, anh giang hai cánh tay với Linh Linh. “Ồ đó rất nguy hiểm, lại đây... Đến với bố này.”

Linh Linh khóc đến mức đôi mắt sưng đỏ, trong ánh mắt đó tràn ngập sự chất vấn, cô bé cố chấp không nghe lời anh nói, mặc kệ anh khuyên như thế nào đi nữa cô bé cũng không nghe. Tính nhẫn nại của Phong Ấn gần như bị bào mòn sắp hết, nhưng anh vẫn cố gắng ra lệnh cho chính mình khắc chế bản thân. “Là bố sai, bố không nên nói những lời này làm tổn thương Linh Linh, bố xin lỗi.”

“Bố còn làm tổn thương mẹ, bố làm mẹ khóc, bố không thương Linh Linh, cũng không thương mẹ! Bố yêu người phụ nữ tên Lôi Vận Trình kia! Những lời bố nói với mẹ con đều nghe được hết! Mẹ hận bố, con cũng hận bố! Bố không cần con, mẹ không cần con, con cũng không cần các người!”

Linh Linh càng nói càng kích động, cô bé thét khàn cả cổ họng, hơn một nửa thân người nhỏ bé thò ra ngoài lan can, chân thì nhích đến phía trước, chỉ có hai cánh tay là ôm lấy song sắt thô kệch. Hạ Viêm Lương gần như là phát điên, cô ta thét một tiếng chói tay muốn nhào lên giữ chặt con bé lại, nhưng lại bị Phong Ấn kịp thời ngăn lại.

“Cô sẽ kích thích đến con bé đấy! Bình tĩnh một chút!”

Phong Ấn nhỏ giọng quát cô, mà bỗng nhiên Hạ Viêm Lương lại xoay người ôm lấy anh, ra sức hôn anh. Phong Ấn muốn đẩy cô ta ra thì tay lại bị cô ta nắm lấy vòng qua người mình. “Nói anh yêu em đi! Yêu Linh Linh! Dùng lời nói để bù đắp những tổn thương của con bé, Phong Ấn, em cầu xin anh, không có con bé em cũng không sống nổi nữa, hãy lừa con bé đi, xin anh...”

Lúc đó, Phong Ấn đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ là anh không hề suy nghĩ, chính lời nói đó đã trở thành mầm mống tai họa lớn đến như thế về sau.

...

Vì thế khi Phong Ấn lạnh lùng xuất hiện ở cửa, Hạ Viêm Lương cũng không thấy bất ngờ.

Đôi con ngươi đen láy của Phong Ấn nhìn lướt qua cảnh tượng hỗn loạn này. Linh Linh nhìn thấy Phong Ấn thì lập tức trở về trạng thái mừng rỡ, cô bé tiến lên ôm lấy đùi anh, giống như vẫn chưa nghe được câu mà anh vừa nói. “Bố! Bố đến muộn rồi, Linh Linh chờ bố đến tận trưa.”

Hạ Viêm Lương kéo áo che khuất vết thương ở cánh tay, cô ta cong môi cười. “Sao anh lại đến đây?”

Phong Ấn nhếch môi cười lạnh, ánh mắt anh giống như một con dao nhỏ sắc bén quặp vào người cô ta, Hạ Viêm Lương vô thức lui về sau nửa bước. Còn Linh Linh thì vẫn ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt tràn ngập sự chờ mong, giống như một đứa con gái đang hân hoan chờ bố tặng quà.

“Bố ơi.” Linh Linh giương đôi môi nhỏ nhắn, ánh mắt cong lên gọi anh. Phong Ấn tháo từng ngón tay nhỏ bé đang vấu lấy tay anh ra, giây phút này, tất cả sự chú ý của anh đều đang tập trung lên người phụ nữ trước mặt, anh không rảnh để bận tâm những chuyện khác.

Phong Ấn không nói lời nào tiến đến chỗ Hạ Viêm Lương, rõ ràng vẻ mặt của anh rất tế nhị nhưng lại biểu cảm đó lại khiến cô ta lo sợ, nhưng cô ta không trốn tránh mà chỉ có thể đứng bất động một chỗ, thân thể dựa sát vào vách tường, chiếc cằm xinh đẹp hất lên, cố gắng duy trì dáng vẻ kiêu ngạo.

“Vào trong nói hay là nói trước mặt Linh Linh, cô chọn một đi.” Phong Ấn hỏi.

Đương nhiên Hạ Viêm Lương sẽ chọn phương án đầu tiên.

Cô ta gần như bị anh thô lỗ đẩy vào phòng, gót giày vướng phải tấm thảm khiến cô ta không chú ý ngã xuống quỳ gối lên sàn nhà. Có lẽ đây là lần đầu tiên Phong Ấn đánh Hạ Viêm Lương kể từ lúc anh và cô

ta quen biết nhau từ năm mười lăm tuổi, bỗng chốc Hạ Viêm Lương giật mình, vẻ không dám tin hiện lên trong mắt cô ta khiến Phong Ấn muốn bật cười.

Phong Ấn lạnh lùng rũ mắt nhìn chằm chằm cô ta, ánh mắt đó xa lạ đến mức như là chưa từng quen biết cô ta. “Rốt cuộc cô muốn gì? Tiền ư? Muốn bao nhiêu thì cô cứ ra giá đi.”

Hạ Viêm Lương chậm rãi đứng dậy, “Tiền mà vài năm nay anh cho tôi cũng đủ để nuôi Linh Linh đến lúc trưởng thành.”

“Đủ không?” Phong Ấn khoanh tay trước ngực, lạnh lùng cười nhạt. “Cho cô nhiều gấp mấy lần như thế để cô nuôi con bé đến lúc già cũng không có vấn đề gì, nhưng mà Hạ Viêm Lương, e rằng, đó không phải là điều cô muốn thật sự?”

“Tiền là gì chứ, là thứ vô dụng nhất, thứ thật sự quan trọng nó cũng đâu mua được.” Ánh mắt Hạ Viêm Lương chuyển đến gương mặt đang cố kìm chế sự tức giận của anh, cô ta nhếch môi. “Tôi biết, anh sẽ cảm thấy lời nói này của tôi rất buồn cười, tôi cũng không phủ nhận, lúc trước tôi ở bên cạnh anh là vì thân phận thiếu gia Phong thị mà không thứ gì có thể thay thế kia, nhưng anh lại cố ý muốn đi học cái gì Học viện quân sự mà vứt bỏ tất cả, còn Lê Duệ thì lại có được tất cả những gì tôi mong muốn. Thật ra tôi nên cảm ơn anh, nếu không phải nhờ thay anh cú đánh đó, anh ấy sẽ không trở về kế thừa gia sản của gia đình! Nhưng mà...”

Tay Hạ Viêm Lương âm thầm nắm chặt thành quyền, trong ánh mắt đang ẩn chứa một lớp sương mù kia càng lúc càng dày vẻ căm hận. “Điều đó đồng thời cũng trở thành nguyên nhân khiến anh là người tôi hận nhất trên cõi đời này! Tất cả những nỗi khổ sau này mà Lê Duệ phải chịu, tất cả những sự tra tấn đều là vì anh! Là anh chôn vùi tương lai và hủy diệt ước mơ của anh ấy! Là anh khiến anh ấy không giống người cũng không giống quỷ! Là anh hủy hoại tất cả những thứ của tôi và anh ấy! Là anh khiến Linh Linh còn bé như thế đã mất đi bố, cho nên, anh phải đền bù cho con gái tôi một người bố! Thay thế Lê Duệ, cho con bé tất cả những gì nó muốn! Cả đời này anh cũng đừng mơ đến chuyện thành đôi với Lôi Vận Trình!”

Tiếng nói dịu dàng lúc ban đầu của cô ta dần dần trở nên sắc bén khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi, giọng nói khản đặc. Từ đầu đến cuối, Phong Ấn vẫn rất bình tĩnh dõi theo sự thay đổi của Hạ Viêm Lương, anh cảm nhận được sự thù hận méo mó của cô ta.

“Cho nên, cô mới biên soạn ra cảnh tượng cô và Linh Linh cùng nhau tự sát, lợi dụng con bé để tôi nói ra những lời dõ dành khiến nó bỏ ý định tự sát đi, còn cô, cô đã quay lại tất cả rồi chờ đến một ngày sẽ đưa nó ra trước mặt Lôi Vận Trình khiến tôi không thể giải thích được.”

Hạ Viêm Lương không hề phản bác, cô ta ngang nhiên thừa nhận. “Tôi vốn không nghĩ đến chuyện sẽ đưa thứ này cho con bé ấy, là do anh bức tôi! Vì muốn ở bên cạnh cô ta, anh đã quên đi trách nhiệm và nghĩa vụ làm bố của mình, tôi không muốn con gái của tôi phải khóc lóc hằng đêm vì nhớ anh! Anh vĩnh viễn sẽ không cảm nhận được cảm giác trở mặt nhìn người mình yêu nhất đang đau khổ mà mình không làm gì được! Lại càng không hiểu được tâm trạng của Lê Duệ khi chỉ vào tấm ảnh của anh và dạy con gái của mình gọi anh là bố!”

Hạ Viêm Lương rõ hơn bất kỳ ai hết, bộ quân phục mà Phong Ấn mặc trên tấm ảnh đó là thứ mà Lê Duệ chấp niệm cả đời, anh ta vốn dĩ có thể khoác bộ trang phục đó như Phong Ấn, mặc nó khi bay lượn trên bầu trời xanh bao la. Không chỉ một lần sau khi Lê Duệ hút ma túy đã thất thần nằm ở trên giường, chỉ vào tấm ảnh trên tay nói với cô: Viêm Lương, em xem này, anh mặc trang phục phi hành có phải là rất tuấn tú không? Em không biết đâu Viêm Lương, cảm giác điều khiển máy bay vút lên trời tuyệt vời đến nhường nào.

Mặc dù vào lúc cuối, khi thần trí anh ta càng lúc càng không tỉnh táo, Lê Duệ vẫn không chịu vứt bỏ tấm ảnh này, anh ta ôm con gái, nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé chạm vào hình dáng của Phong Ấn trên tấm ảnh, anh ta nói với Linh Linh, nhất định phải nhớ rõ dáng vẻ kiêu ngạo nhất của bố. Khóe mắt anh ta lặng lẽ chảy nước mắt, mà chính vì điều này, đã khiến Hạ Viêm Lương càng lúc càng hận Phong Ấn, cô ta biết như thế là không công bằng đối với anh, nhưng cô ta không thể nào khống chế bản thân được, cũng giống như Lê Duệ biết rõ, việc cứu Phong Ấn trước đó là do chính anh ta chọn nhưng vẫn không thể thuyết phục bản thân không thù hận được.

Tất cả mọi người đều nói Lê Duệ hận là hoang đường, chỉ có Hạ Viêm Lương mới biết được Lê Duệ chết không nhắm mắt.

Cổ áo Phong Ấn bị cô ta níu chặt, thậm chí anh còn nhìn thấy từ trong đáy mắt Hạ Viêm Lương đã nhuộm một màu đỏ tươi vì sự hận thù.

“Thật ra không phải là tôi muốn nhăm vào Lôi Vận Trình, nếu hôm nay, đổi thành một người phụ nữ khác ở bên cạnh anh, tôi cũng sẽ không từ một thủ đoạn nào chia rẽ các người, anh không có tư cách có được hạnh phúc, anh muốn kết hôn thì chỉ có thể cưới tôi, anh chỉ có thể là bố của Linh Linh. Lê Duệ đã chết, anh vẫn có thể tiếp tục vui vẻ thuận lợi làm phi công, nhưng mà Phong Ấn à, tôi sẽ quán lấy anh, cả đời, đến chết!”

Khóe môi cô ta giương lên thành một nụ cười nhạt tàn nhẫn thê lương, bỗng nhiên trong lòng Phong Ấn bình tĩnh trở lại. Anh rũ mắt nhìn người phụ nữ chặt vật nhưng vẫn xinh đẹp như trước kia, anh giờ tay vuốt ve mái tóc rối bù của cô ta, ánh mắt anh dừng lại ở miếng cao dán cầm máu trên trán cô ta, một lúc sau anh mới kéo tay cô ta ra.

“Thì ra tôi lại không hề biết rốt cuộc cô lại hận tôi đến như vậy, nhưng bây giờ tôi đã biết rồi.”

Anh cũng đã từng một lần trải cảm giác trong lòng tràn ngập sự thù hận khi phát hiện Hạ Viêm Lương và Lê Duệ phản bội mình, cho đến ngày hôm nay, anh mới nhìn thấy rõ, người cố chấp sống trong thù hận lại đáng thương đến như vậy.

Phong Ấn mở cửa, anh nhìn Linh Linh đang đứng ngoài cửa, sau đó lại trực tiếp đi vào phòng bếp, lúc quay trở về trong tay anh cầm theo một con dao sắc bén.

Hạ Viêm Lương lập tức đề phòng, cô ta kéo Linh Linh ra phía sau bảo vệ.

Phong Ấn nhét con dao vào trong tay cô ta, mũi dao hướng về phía bản thân. “Nếu cô cảm thấy, những điều tôi làm trong mấy năm nay vẫn không đủ trả nợ cho cô, thì cô có thể tiếp tục thay Lê Duệ đòi nợ tôi, lấy đi tất cả những thứ tôi đang có lúc này, hoặc là bây giờ cô có thể hủy hoại tất cả những thứ mà tôi đang có, tôi không thể làm Lê Duệ sống lại được, tôi biết, cậu ấy luôn canh cánh ở trong lòng vì lý do thị giác mà không thể làm phi công được, bây giờ, dao đang ở trong tay cô, chỉ cần cô ra tay thì có thể báo thù cho cậu ấy rồi, nếu một con mắt không đủ thì cô có thể móc cả hai mắt tôi ra để truy điệu cậu ấy, nếu làm như thế mà sự thù hận trong lòng cô vẫn không thể dừng lại...”

Trước mặt cô ta, Phong Ấn cởi từng chiếc cúc áo sơ mi, bộ ngực rắn chắc của anh lộ ra, ngón tay chỉ vào ngực. “Tôi lấy sinh mệnh của mình, trả lại cho cô, trả lại cho con gái của các người, cho đến khi nào các người cảm thấy đủ.”

Hạ Viêm Lương mím môi, cô ta cảm hận trừng mắt nhìn anh, tay hơi dùng chút lực, đầu dao đâm vào ngực anh, ngay lập tức có máu chảy ra. “Anh cho rằng tôi không dám sao?”

Khóe môi Phong Ấn giật giật. “Có dám hay không, đó là chuyện của cô, tôi chỉ cho cô một cơ hội duy nhất vào lúc này, chỉ cần tôi còn có thể đập cánh cửa này ra, Hạ Viêm Lương, cô đừng mơ tưởng sẽ nhận được gì ở tôi nữa, cuộc đời này, ngoại trừ tôi không cưới, nếu có cưới, cũng chỉ cưới một mình Lôi Vận Trình, ngoại trừ khi tôi chết, cô mới có thể tìm được cơ hội tổn thương đến cô ấy, còn không, thì một sợi tóc của cô ấy cô cũng không chạm vào được.”

Tình cảnh như thế, Phong Ấn như thế khiến Linh Linh ngay cả khóc lớn tiếng cũng không dám, cô bé che miệng im lặng rơi lệ. Đó cũng chính là ấn tượng cuối cùng của Phong Ấn đối với Linh Linh, từ sau đêm đó cô bé không nhìn thấy Phong Ấn nữa.

49. , Chương 54

Chương 54. Kháng cự

Phong Ấn và Lôi Vận Trình chia tay, nói chính xác hơn là anh bị Lôi Vận Trình đá.

Sau khi trở về quân đội từ ngày hôm đó, Lôi Vận Trình đóng cửa ở trong ký túc xá những ba ngày mới ra khỏi cửa, ngoại trừ dáng vẻ bên ngoài hơi tiêu tụy, thì nhìn thoáng qua cô không có bất kì sự thay đổi này, ngay cả đôi mắt cũng không hề sưng đỏ.

Lúc tập hợp thấy cô, ánh mắt Phong Ấn đều hiện lên ánh sáng màu xanh, suýt chút nữa anh đã quên luôn chuyện hạ lệnh. Trên xe không vụ anh ngồi bên cạnh cô, anh căng thẳng mức lòng bàn tay đầy mồ hôi. “Trình Trình... Em khỏe không?”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một tay cô ôm mũ, một tay cô cố ý vuốt cây súng đặt ở bên hông. Phong Ấn biết, nếu đổi lại đây là một nơi khác, nhất định cô sẽ cực kì muốn dùng cây súng này bắn chết anh.

Phong Ấn lại gọi khẽ cô một tiếng, Lôi Vận Trình quay đầu lại nhìn anh, trên mặt cô không có bất kì biểu cảm nào. “Tôi không sao cả, tôi còn muốn bay, đừng làm ảnh hưởng đến tâm trạng đang tốt của tôi lúc này được không Phong đại đội trưởng?”

Phong Ấn không còn sự lựa chọn nào khác mà đành phải im lặng, ngày thường, ở những nơi có đông người Lôi Vận Trình luôn gọi anh là đại đội trưởng, nhưng mà, không lúc nào anh cảm thấy trong mắt cô anh đúng chất là Đại đội trưởng như lúc này.

Cục tư vấn khí tượng và tư vấn radar phân công nhau thông báo tình hình qua kênh thông tin, đài quan sát ra lệnh cất cánh.

Trong giây phút máy bay của Phong Ấn và Lôi Vận Trình cùng nhau cất cánh lên bầu trời, bỗng nhiên anh nhớ đến lần đầu tiên cất cánh bay lên trời cùng với cô. Khi đó, thái độ của cô đối với tất cả đều là hy vọng và cảm kích, còn bây giờ, anh chỉ có thể thấy được trong ánh mắt cô là sự trống trải vô bờ bến, trống trải như trời xanh bao la.

Phong Ấn sống trong cuộc sống bị dày vò theo kiểu không được đếm xỉa nửa tháng, anh cảm thấy sức chịu đựng của bản thân mình đã đến cực hạn. Anh thà rằng Lôi Vận Trình cứ cãi nhau với anh một trận long trời lở đất, cho dù mọi người biết họ cãi nhau cũng được, ít nhất như thế anh cũng có cơ hội đến gần cô, còn hơn là tình trạng giống như lúc này khiến anh sắp phát điên.

Do nguyên nhân thời tiết thay đổi, nên sau khi hoàn thành môn học quy định, tất cả máy bay đều phải diễn tập lại theo thứ tự.

Lôi Vận Trình đang cùng Kỹ Dịch bàn giao máy bay, cô đang dặn dò ông ta vấn đề liên quan đến việc động cơ không đủ mạnh để hoạt động vào những lúc quan trọng, Kỹ Dịch vừa ghi lại vừa gật đầu. Phong Ấn đứng phía sau họ không dám làm phiền, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào thân ảnh gầy gò đang chuyển động.

“Đi đi, mấy chuyện đó cứ giao cho tôi, cô về trước đi.” Kỹ Dịch thu vớ lại rồi đẩy đẩy vành nón, ông ta lo lắng đưa mắt nhìn cô một cái. “Gần đây sắc mặt của cô không được tốt lắm, không thoải mái ở đâu à?”

“Không có gì, có chút vấn đề về giấc ngủ, thức dậy quá sớm, điều chỉnh một chút là tốt hơn thôi.” Lôi Vận Trình phát tay áo, “Tôi đi đây.”

Vừa quay người lại cô đã thấy Phong Ấn đứng ở phía sau, cô không hề do dự mà giơ tay chào anh. “Phong đại đội trưởng.”

Phong Ấn gật đầu nhẹ. “Cùng ăn cơm trưa nhé?”

Lôi Vận Trình đeo kính mát lên, cô đi ngang qua người anh cứ như cô không hề nghe thấy gì, người bảo dưỡng bên cạnh cúi đầu cười trộm, Phong Ấn đưa mắt nhìn mới chịu tiếp tục làm việc.

Phong Ấn cứ đi theo phía sau cô, anh duy trì khoảng cách sau cô vài bước, Lôi Vận Trình cầm mũ thông thả đi đến xe không vụ. Lục Tự cũng đang ngồi trên đó, anh ta đang tán dóc cùng với vài phi công khác, không biết cả nhóm nói chuyện gì thú vị mà cười ngả cười nghiêng, có người thấy Lôi Vận Trình đi đến thì vẫy tay với cô.

“Đến đây ngồi này, tán dóc cho vui.”

Vừa đúng lúc chỗ ngồi bên cạnh Lục Tự còn trống, Lôi Vận Trình cứ tự nhiên gia nhập vào đám người của bọn họ. Phong Ấn bước thẳng vào băng ghế sau ngồi xuống, anh mím môi nhìn cô, trong lúc vô tình lại mất đối mắt với Lục Tự, cả hai người đều không né tránh. Trên môi Lục Tự hiện ra nụ cười với hàm ý như lúc trước, mà sau đó, về mặt anh ta dần dần lại biến thành như cười như không, ánh mắt nhìn Phong Ấn lại càng hiện lên vẻ chế giễu, chế giễu rằng cuối cùng anh ta cũng chờ đến ngày này: Lôi Vận Trình không bao giờ là của Phong Ấn anh nữa.

Phong Ấn nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế ngồi, tay anh đặt dưới mũ lạng lẹ nắm chặt lại.

Lúc ở căn tin ăn cơm cũng giống như vậy, anh vẫn chưa kịp bưng khay cơm đến gần cô thì Lôi Vận Trình đã chạy đến bàn của Tiểu Tô và Hướng Bắc Ninh. Cô ngồi cạnh Tiểu Tô, còn Tiểu Tô ngồi đối diện với Hướng Bắc Ninh, mà bên cạnh Hướng Bắc Ninh còn có Lục Tự.

Lôi Vận Trình thà ngồi cùng bàn với Lục Tự cũng không chịu ngồi cùng anh, Phong Ấn biết, tất cả mọi người đang âm thầm quan sát chòng chọc vào bọn họ, thậm chí còn có người đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng ủa đến ngăn cản anh xông lên đánh Lục Tự.

Đúng là anh rất muốn tiến lên đánh Lục Tự một trận, nhưng không phải là ở đây, và càng không phải là lúc này.

“Tiểu Tô, em ăn xong rồi à?” Bỗng nhiên Hướng Bắc Ninh mở miệng hỏi Tiểu Tô.

“Không, em vừa mới —— Ờ ờ, em biết rồi.” Phản ứng của Tiểu Tô cực kì nhanh, cô ấy cấp tốc và mấy đĩa cơm, thức ăn vẫn chưa kịp nuốt xuống đã vẫy tay với Phong Ấn. “Phong đại đội trưởng, tôi ăn xong rồi, anh lại đây ngồi đi, Hướng Bắc Ninh có việc muốn hỏi anh đó.”

Cô ấy vừa nói xong, không để ý đến Lôi Vận Trình đang ném cho mình một ánh mắt giết người mà nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi trở về phòng y tế.

Lục Tự liếc mắt nhìn Hướng Bắc Ninh một cái, Hướng Bắc Ninh vẫn rất trang nghiêm. “Không phải câu hỏi của tôi vẫn luôn không giải quyết được sao?”

Lúc Phong Ấn ngồi xuống, Lục Tự nhún nhún vai, cầm đũa khảy khảy cơm. “Bất luận trên phương diện nào, Phong đại đội trưởng cũng đều có kinh nghiệm phong phú.”

“Chuyện gì?” Không phải là Phong Ấn không nhận ra sự chế giễu trong lời nói của Lục Tự, nhưng tất cả sự chú ý của anh đều đặt trên người Lôi Vận Trình.

“Đợt quân diễn lần trước, lần đối đầu với Phó đoàn trưởng trung đoàn ba, động tác ẩn mà anh đã dùng để vớt anh ta lại phía sau tôi đã thử qua, nhưng sao mãi vẫn không làm được?” Hướng Bắc Ninh vừa ăn cơm vừa hỏi, còn cầm một cái chân gà mô phỏng.

“Cái đó rất nguy hiểm.” Lôi Vận Trình nhàu mày. “Cậu đừng làm càn, Lục đại đội trưởng cũng không dám thử.”

Lục Tự bĩu môi. “Đó là tôi cẩn thận, tôi luyện tiếc mạng sống.”

Lúc Lôi Vận Trình nâng bát lên uống súp thì mu bàn tay cô không cẩn thận chạm vào tay Phong Ấn, sau đó cô cứ tự nhiên như không có gì bỏ bát súp sang phía khác, cô không biết rằng, chỉ một hành động của mình vừa rồi đã khiến tim Phong Ấn đập nhanh hơn vài lần so với ban đầu.

“Động tác đó quan trọng nhất là ở góc ngã, nếu góc ngấp thiếu chiều cao sẽ không đạt được hiệu quả, mỗi vị trí máy bay khác nhau cũng sẽ tạo ra biến đổi nhỏ của góc độ, cũng không phải là đã hình thành thì không thay đổi, chỉ là nhất định phải chú ý đến đến chiều cao của góc ngấp, không được bỏ qua công thức

mà tôi đã cho cậu dùng để tẩm độ lớn của góc này. Nếu để máy bay rơi vào trạng thái mất thăng bằng thì đó không khác gì là tự sát.” Phong Ấn vừa nói xong, tay của anh ở dưới bàn đã lặng lẽ nắm lấy tay Lôi Vận Trình.

Cô muốn rút tay ra, nhưng vì anh nắm chặt quá nên không rút ra được. Bỗng nhiên Lôi Vận Trình ngẩng đầu nhìn Lục Tự. “Tôi đổi chân gà với thịt viên giấm đường(1), có được không?”

(1) Thịt viên giấm đường: giống xú mại.

Lục Tự hơi ngạc nhiên, anh ta chớp mắt. “Được.”

Lôi Vận Trình gấp chân gà cô chưa động đến cho anh ta, sau đó lại gấp thịt viên giấm đường trong khay cơm của anh ta cho cô.

“Tôi không đói, em cứ ăn chân gà đi, vừa đúng lúc tôi không thích ăn thịt viên giấm đường, mùi vị chua quá.” Lục Tự vội vàng gấp chân gà trả về cho cô, sau đó lại cùng gấp thịt viên giấm đường sang cho cô. “Khoan đã khoan đã, sao giống cùng nhau cướp đoạt quá vậy?”

“Anh không biết là tôi không có sức kháng cự với món này nhất ư.” Lôi Vận Trình cười híp mắt với anh ta, cười đến mức cứ như là chưa từng có khúc mắc gì.

Đây là lần đầu tiên sau khi chia tay Phong Ấn, Lôi Vận Trình chính thức trao đổi với anh ta ngoài giờ làm việc và phi hành, tuy rằng anh ta biết Lôi Vận Trình vì muốn kích thích Phong Ấn, anh ta cũng phớt lờ việc mình bị lợi dụng nhỏ. Thậm chí vào giây phút đó, Lục Tự lại có một loại ảo tưởng có khi cô sẽ lao vào vào vòng tay của anh ta để trả thù Phong Ấn, sau đó anh ta lại tự mắng bản thân vì ý nghĩ kỳ lạ đó.

Cô không như những người phụ nữ khác, cô là Lôi Vận Trình, đối với cô mà nói yêu có thể giả vờ, nhưng không yêu chính là không yêu, dạng giả vờ này cô hoàn toàn xem thường.

Cô không yêu anh ta cũng giống như cô yêu Phong Ấn, dường như đó là chuyện vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Giữa động tác có qua có lại của hai người, Phong Ấn chuyển tầm mắt sang hướng khác. Cô rất thích ăn món này do các đầu bếp ở căn tin làm, mỗi lần cô ăn xong còn muốn dùng luôn phần thịt viên giấm chua của anh ăn. Chỉ cần có món này thì bữa ăn nào dạ dày của cô cũng đầy vung, khó chịu đến mức cứ nói lầm bầm, vì thế đã không ít lần cô bị Phong Ấn trêu chọc. “Có người con gái nào mà giống như em không? Em xem Tử Du nhà người ta lúc nào cũng thùy mị đoan trang, đó mới là thiên kim hào môn, chắc chắn, nhìn em này, giật cả thức ăn trong bát của đàn ông.”

Lôi Vận Trình không hổ thẹn mà còn cho rằng đó là quang vinh. “Nếu anh thấy chị ấy lén lút giành giật với anh trai em thế nào thì sẽ không nói như vậy, anh không biết phụ nữ chỉ giành thức ăn với người họ yêu thôi sao? Sao em lại không giành với người khác? Được bốn tiểu thư nhắm trúng thì anh nên lén cười thầm đi!”

Hướng Bắc Ninh không chú ý đến sóng ngầm lại lớn ở bên này. “Anh làm sao để ra được công thức đó?”

“Làm thí nghiệm mô phỏng vô số lần và thao tác thực tiễn với máy bay, còn phải tự bản thân mình xác định và nắm chắc thời gian mới có thể làm được.” Phong Ấn trả lời lạnh nhạt.

Lôi Vận Trình cảm nhận được bàn tay đang nắm lấy tay cô càng lúc càng thắt chặt, dường như đang ám chỉ điều gì đó với cô.

Bỗng nhiên cô biết anh đang nghĩ gì, cô đập mạnh đũa xuống bàn, dùng sức vung tay trái ra, trừng mắt với Phong Ấn. “Phong đại đội trưởng đừng quên, không phải chuyện gì anh nắm chắc thì nó nhất định sẽ thành công, con người quá tự phụ có đôi khi chỉ có một kết quả, đó là, chết! Tôi ăn xong rồi, các người tiếp tục đi.”

Lôi Vận Trình vừa dứt lời liền đứng dậy rời đi.

“Trình Trình thật sự phát cáu rồi.” Hướng Bắc Ninh cũng buông đũa xuống, cậu ấy lau lau khóe miệng. “Thật sự mà nói, đối với hiểu biết và thiên phú về phi hành tôi kém hơn anh, tuy rằng, bây giờ kinh nghiệm

của tôi không bằng anh, nhưng động tác thì tôi đã nghiên cứu rất nghiêm túc, chỉ cần vô ý một chút thì hậu quả chính là người chết, máy bay hỏng. Cho nên Phong đại đội trưởng, tôi thật sự khuyên anh đừng làm những động tác gần như là tự sát này nữa, Trình Trình nói đúng, dễ chết lắm đấy.”

Hướng Bắc Ninh cũng rời đi, vẻ mặt của Lục Tự thì lại trở về trạng thái u ám khiến Phong Ấn không thể kiềm chế được mà bật cười ra tiếng. “Cậu cho rằng, Hướng Bắc Ninh sẽ tạo cơ hội cho cậu ư? Cậu đừng quên rằng, bọn họ là bạn thân của nhau từ lúc còn ở Học viện Phi hành, không có lý do gì cậu ta lại che chở cho cô ấy cả.”

Làm sao Phong Ấn không nhận ra, từ vài năm trước anh đã biết tâm tư của Hướng Bắc Ninh đối với Lôi Vận Trình.

Lôi Vận Trình không phải hoàn toàn không để ý đến cậu ấy, nhưng mà sự kháng cự kiên quyết của cô đối với cậu ấy khiến cậu ấy đành phải bỏ tay.

Anh cố gắng chống đỡ sự tra tấn này, thế là chống đỡ được đến lúc về nhà mừng năm mới. Từ chỗ Hướng Bắc Ninh, anh biết được ngày cô về nhà, anh mua vé máy bay chiều ngày hôm đó chuẩn bị cùng về với cô, nhưng Lôi Vận Trình lại không tiếng không tăm đáp chuyến bay lúc sáng sớm.

Cô không báo với người nhà để họ đến đón, cho nên lúc nhìn thấy Lôi Dật Thành đứng dựa vào trước cửa xe chờ cô thì cô vừa mừng vừa sợ chạy đến. Lục Tự cũng đáp chuyến bay sáng sớm với cô, ở nhà phái xe đến đón anh ta, anh ta chào Lôi Dật Thành rồi rời đi.

“Sao anh lại biết em về lúc nào?” Lôi Vận Trình nhìn anh trai xếp hành lý vào cốp xe sau, sau đó bước lên ôm vai anh ta. “Thằng chúc là bố rồi, cảm giác thế nào?”

Hôm nay thời tiết không tốt, gió rất lớn, thổi qua gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô. Lôi Dật Thành chỉ cười khẽ, anh ta không nói lời nào mà chỉ đưa cô vào xe, cài dây an toàn xong rồi khởi động xe, trên đường về nhà anh ta không nói một lời nào, chỉ có Lôi Vận Trình ở bên cạnh vừa xem ảnh cháu trong điện thoại di động vừa lú lú nói không ngừng.

Lôi Dật Thành chạy xe tiến vào gara nhà mình, anh ta không xuống ngay, mà hai tay nắm chặt lấy vô lăng mím môi. Dáng vẻ này của anh ta, Lôi Vận Trình muốn không chú ý cũng không được.

“Về mặt anh sao vậy? Anh cãi nhau với Tử Du à? Nhưng chị ấy lại là đại công thần của chúng ta đó, sinh cho anh bảo bối nhỏ xinh xắn như thế, anh phải nhường chị ấy thôi.”

“Không phải.” Ánh mắt anh nhìn em gái rất nặng nề. “Mẹ mà thấy dáng vẻ lúc này của em nhất định là sẽ khóc lén cho mà xem.”

Lôi Vận Trình xấu hổ cười cười, cô sờ sờ mặt mình. “Không phải chỉ hơi gầy một chút thôi sao, là do nhớ nhà đấy.”

Lôi Dật Thành nhỏ giọng cười nhạo, anh cũng không vạch trần sự thật, Lôi Vận Trình bĩu môi. “Thật đấy, chỉ mong đến năm mới thì có thể về nhà, anh, em rất nhớ anh.”

Cô nói xong thì trong ánh mắt đã hiện lên màn sương mù mỏng manh, trong lòng Lôi Dật Thành đau buốt, anh ta vươn tay vuốt mái tóc ngắn của cô. “Không cần nói lời dễ nghe, anh không muốn mất em, vào nhà đi, Tử Du xuống bếp làm buổi sáng cho em đấy, tuy rằng mùi vị có thể sẽ không ngon.”

Lôi Vận Trình cười một tiếng, đầu dụi dụi vào trước ngực anh trai mình. “Anh, em thật sự rất rất nhớ anh.”

“Muốn anh thay em đánh cậu ta không?”

Lôi Vận Trình gật đầu, “Nhưng đừng ở trước mặt em, đừng để em biết.”

Chỉ là một câu nói đùa tùy ý của cô, lại không ngờ rằng biến thành sự thật. Lúc đó trời đã khuya, Lôi Dật Thành bế con vừa mới uống sữa xong sang cho Lôi Vận Trình ngủ, anh ta liền nhìn thấy gương mặt mệt mỏi uể oải vừa xuống máy bay đã chạy đến đây của Phong Ấn, nụ cười trên mặt anh ta biến mất không chút tâm tích ngay lập tức.

Tử Du bế con đến giao cho Lôi Vận Trình. “Trình Trình, em bế bé cục cưng lên lầu trước đi.”

Chờ cho đến khi thân ảnh của Lôi Vận Trình biến mất ở góc cầu thang, Tử Du mới đưa mắt lườm hung thần Phong Ấn. “Đây là thiếu gia nhà ai vậy? Đi nhầm nhà sao?”

Gia đình bố mẹ đẻ của Tử Du là gia tộc quyền thế đứng đầu ở thành phố T, bố cô ấy và Phong Hạo là chỗ bạn bè thân thiết, nhưng cô ấy cũng mặc kệ Phong Ấn là con ai, Tử Du chỉ hận không thể tiến lên bóp anh ra.

Ngược lại Phong Ấn không hề chú ý đến Tử Du, sau một lúc trầm ngâm anh mới buông va ly xuống, anh lui ra khỏi cửa, cam chịu số phận chia tay ra với Lôi Dật Thành. “Đến đây đi, tớ biết cậu không nhẫn nại được.”

“Tử Du, đóng lại rồi giữ cửa cho anh, đừng để chuyện này đánh thức bố mẹ.” Lôi Dật Thành mở cúc ở cổ áo, trong mắt anh ta hiện lên thứ ánh sáng hung ác nham hiểm.

“Ông xã, không cần phải nường tay với dạng đểu cáng này, đánh hết sức còn có em đây.” Tử Du đóng cổng nhà lại, cô ấy khoác một cái áo choàng to đùng đứng một bên châm ngòi thổi gió. “Phong Ấn, tôi đã nhìn anh không vừa mắt từ lâu rồi, chỉ là không có cơ hội trừng trị anh thôi.”

Tử Du lớn hơn Lôi Vận Trình vài tuổi, những kiên trì, chờ đợi, trả giá cùng với sự chịu đựng âm thầm lúc trước và những tổn thương mà cô phải chịu lúc này Tử Du đều chứng kiến tất cả. Hôm nay Lôi Vận Trình vừa bước vào nhà, dáng vẻ gầy gộc đáng thương của cô khiến cô ấy bỗng chốc rơi nước mắt, một người con gái tốt như thế sao lại bị tình yêu tra tấn đến như vậy.

Phong Ấn không hề giải thích, từ đầu đến cuối anh hoàn toàn nhận lỗi về phía mình.

“Tớ không rõ cậu còn đến đây làm gì? Đây không phải là điều cậu muốn sao? Đến để khoe à?” Tay Lôi Dật Thành nắm chặt thành quyền, giống như đang làm nóng cơ thể. “Bố tớ không làm gì là vì mẹ tớ ra lệnh tử, nhưng mệnh lệnh không có hiệu quả đối với tớ.”

“Tớ muốn gặp cô ấy thôi, tớ muốn giải thích với cô ấy một chuyện.” Phong Ấn cởi áo khoác ra ném sang một bên. “Tớ sẽ không trả đòn, cậu cứ ra tay đi.”

Lôi Dật Thành cười mỉa. “Vậy thì đặc tội rồi.”

Vừa dứt lời nắm đấm của anh đã bổ tới.

Lôi Vận Trình trốn trên lầu, cô bé chấu đặt vào nôi rồi nhẹ nhàng đong đưa, tiếng nhạc êm dịu lẫn át cả tiếng đánh nhau bên ngoài. Cô nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cục cưng, vuốt gờng mặt nhỏ nhắn tròn tròn của cậu bé, khéo miệng Lôi Vận Trình hơi nhếch lên. “Tiểu gia hỏa, con có biết tài nghệ của bố con rất lợi hại hay không? Lúc nóng giận mà ra tay thì tàn nhẫn hơn ngày thường gấp mấy lần, con nói xem, anh ấy có phải muốn bị bố con đánh chết hay không?”

Đứa bé mới mấy tháng làm sao hiểu cô đang nói gì, đôi mắt trong veo như nước nhìn cô chớp chớp, miệng lại phát ra thanh âm “A” không rõ, bỗng chốc Lôi Vận Trình liền nở nụ cười. “Con trả lời ‘Phải’ sao? Nhưng mà suýt chút nữa anh ấy đã là chú út của con rồi đấy.”

...

Vốn dĩ Lôi Khải đã ngủ, nhưng giờ phút này cánh tay ông gối lên đầu, ông nằm trên giường, trong mắt không hề buồn ngủ. m thanh dưới lầu truyền đến ông nghe được rất rõ ràng, không chỉ có ông, ngay cả Thương Tiểu Thiên cũng đã thức giấc.

Một lúc lâu sau, Lôi Khải nghe thấy người phụ nữ ở bên cạnh thở dài một tiếng. “Đánh cũng lâu rồi, anh không xuống dưới xem sao?”

Lôi Khải xoay người lại ôm bà, “Nếu anh ra tay thì không phải là xem thường tiểu bối sao?”

“Ai cho anh ra tay?” Thương Tiểu Thiên lườm ông một cái. “Dật Thành rất mạnh tay, cứ như vậy mãi sẽ xảy ra chuyện, cuối cùng người khóc cũng vẫn là Tiểu Tranh Tử mà thôi.”

“Con gái của anh không có tiền đồ như vậy sao?” Lôi Khải không vui. “Anh không thể để bọn nó ở bên cạnh nhau nữa, đừng nói với anh em có thể đồng ý.”

“Không liên quan đến chuyện này, Tiểu Tranh Tử là em sinh ra, nó chính là phiên bản thứ hai của em trên đời này.” Thương Tiểu Thiên dựa đầu vào gối cọ cọ. “Cách tốt nhất đối với con bé, không phải là đối xử với Phong Ấn như thế nào, mà là giúp nó làm phai nhạt những tổn thương này đi, miệng vết thương chính là sự sỉ nhục mà người khác tạo nên, nhưng tự mình lại giao quyền tổn thương bản thân cho người khác. Người Tiểu Tranh Tử hận nhất không phải là Phong Ấn, mà là chính nó.”

Nếu có thể, Thương Tiểu Thiên sẵn lòng ôm con gái vào lòng để bảo vệ, để cô quên hết tất cả những chuyện không vui, làm một cô gái nhỏ vui vui vẻ vẻ.

Lôi Khải bình tĩnh nhìn bà chăm chú trong ánh sáng mờ tối, bỗng nhiên ông bật cười khẽ, lại bị Thương Tiểu Thiên trừng mắt nhìn.

“Sao anh còn có thể cười nữa hả?”

“Anh chỉ cảm thấy, phụ nữ thật sự rất tài.” Đầu ngón tay ông cẩn thận vẽ lần theo đường nét của gương mặt bà, nụ cười của ông không dịu dàng cho lắm. “Không, là em rất tài giỏi, em luôn có thể biết trong lòng người khác đang nghĩ gì, cần thứ gì, sau đó lại lặng lẽ cho người đó thứ họ muốn, Tiểu Thiên, sao em lại... Tốt đến như vậy?”

“Nhưng em vẫn không chăm sóc tốt con bé.” Thương Tiểu Thiên cố gắng kìm nước mắt, “Con bé ngốc nghếch kia còn giả vờ giống như không có chuyện gì, em cũng không dám suy nghĩ đến trong lòng có khó chịu đến nhường nào.”

“Trình Trình quá cố chấp trong chuyện tình cảm, nó đã có được bài học kinh nghiệm, dù sao con người cũng phải trải qua một vài chuyện mới có thể thực sự trưởng thành, đó cũng không phải là chuyện hoàn toàn xấu.”

Lôi Khải đã đoán được từ trước rằng sớm muộn gì cô cũng sẽ bị vấp ngã trước Phong Ấn, ông đã cố gắng ngăn cản, nhưng cuối cùng ông cũng không thể nào chống lại được trái tim yêu thương mãnh liệt cô dành cho anh.

...

Lôi Vận Trình chờ đợi nhìn cục cưng nhỏ bé đang ngủ say, ngay cả khi Lôi Dật Thành tiến vào cô cũng không biết. Tử Du tìm thuốc bôi lên các đốt ngón tay bị thương trên tay Lôi Dật Thành, sau đó lại lấy băng cá nhân dán lại.

Cúc áo sơ mi của anh ta bị cởi ra, do vừa đánh nhau kịch liệt nên hô hấp vẫn chưa bình ổn, vẻ dữ tợn trong ánh mắt vẫn chưa kịp tản đi. Tử Du nhíu mày đề cập: “Da của Phong Ấn thực sự rất dày, lần tới nhớ mang găng tay.”

Lôi Vận Trình thấy trên quần áo của anh trai mình dính nhiều vết máu mà không thể không giật mình, cô vội vàng chạy đến. “Anh ấy đánh trả?”

“Anh ta dám!” Tử Du hừ lạnh. “Anh trai của em dùng sức nhiều đó mà, không có gì đâu.”

Xử lý vết thương trên tay Lôi Dật Thành xong, Tử Du thúc giục Lôi Vận Trình đứng thẳng thờ không nói một lời nào bên cạnh. “Đi ngủ đi Trình Trình, ngày mai chúng ta ra ngoài dạo phố, chị dâu dẫn em đi sắm quần áo mới.”

Lôi Vận Trình ngoan ngoãn gật đầu, cô trở về phòng mình, bỗng nhiên cô ngã quỵ trên giường, sau đó cô cuộn mình trong chăn, cô tự nói với bản thân mình đừng để tâm đến chuyện khác, yên tâm mà ngủ.

...

Tài xế taxi vừa lái xe, vừa không ngừng nhìn người đàn ông mình đầy thương tích trong kính chiếu hậu. “Tiên sinh, muốn đến bệnh viện trước không? Hoặc là báo cảnh sát?”

“Không cần, cảm ơn.” Phong Ấn che miệng ho khan kịch liệt mỗi một đốt xương trên người anh đau đến mức cứ như đã bị Lôi Dật Thành nghiền nát.

Anh chờ đèn trong phong Lôi Vận Trình tắt đi, rồi thật lâu sau đó mới rời đi, cô gái này thế mà thật sự không xuống nhìn anh sống chết ra sao dù chỉ một lần. Cuối cùng Phong Ấn cũng đã ném được nắm đấm của Lôi Dật Thành mạnh đến mức nào, nếu không có Tử Du ngăn cản vào phút cuối, anh thực sự hoài nghi bản thân mình sẽ chết trong nắm đấm của cậu ta.

Rốt cuộc cái gì được gọi là bị cô lập hoàn toàn và có nhà mà không thể về, sau khi Phong Ấn đứng dưới biệt thự nhà mình ần thỉ vô số lần mặt mã cổng lớn nhưng nó lại vô hiệu, anh mới hoàn toàn hiểu được.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là do Lâm Thất Thất đổi mặt mã, bà đã thực sự quyết tâm không cần đứa con này nữa.

50. , Chương 55

Phong Hạo dự tiệc xã giao đến tận đêm khuya mới về, từ rất xa, tài xế đã nhìn thấy có một bóng người đang ngồi trước cổng biệt thự, đến gần tài xế mới phát hiện đó chính là Phong Ấn, người đó vội vàng xuống xe đỡ anh đứng lên. “Sao lại thế này? Gặp cướp à?”

Bị chạm vào vết thương nên Phong Ấn hít vào, Phong Hạo xuống xe quan sát anh từ trên xuống dưới, bản thân ông cũng không nhận ra đây là con trai mình, sắc mặt ông hơi sa sầm lại. “Ai làm?”

“Nếu con nói tự bản thân con chuốc lấy, bố nhất định sẽ không tin đúng không?” Phong Ấn mạnh mẽ chống đỡ để mình không ngã xuống, ngay cả khi anh thở dốc cũng phải dùng một nửa sức lực.

Phong Hạo suy nghĩ một lát mới hiểu được. “Là Lôi Dật Thành?” Ông vươn tay đầm nhẹ vào ngực Phong Ấn, ngay lập tức liền nghe được anh hít vào càng sâu hơn, Phong Hạo cười lạnh. “Hành động đủ ác, không ngờ nó bắt chẹt anh như thế mà anh còn có thể sống để trở về.”

Lôi Khải dạy dỗ con trai nhất định sẽ không phải là dạng cóc nhái kém chất lượng.

Phong Ấn cho rằng bản thân đã bị thương đến nông nổi này, tốt xấu gì Phong Hạo cũng sẽ niệm tình cha con mà cho anh vào, nhưng kết quả lại là Phong Hạo lập tức cởi áo khoác trên người xuống choàng lên người anh. “Nghe nói đêm nay sẽ có tuyết.”

Chiếc Bentley màu đen diễu võ dương oai tiến thẳng vào sân nhà trước mặt anh, sau đó cổng lớn đóng lại. Phong Ấn khó có thể tin vào sự thật trùng mắt nhìn đèn ở đuôi xe, ngay cả sức lực để mắng anh cũng không còn, anh dựa vào tường tê liệt quy xuống.

Phong Hạo mặc quần áo rừng mình rúc vào chăn, Phong phu nhân nằm trong chăn chống đầu nhìn ông. “Em còn tưởng anh sẽ mềm lòng.”

Khóe môi Phong Hạo hơi nhếch lên, “Nếu em không nở thì để anh gọi nó vào.”

Lâm Thất Thất hừ lạnh một tiếng, bà kéo chăn nằm xuống. “Bị đánh vài cái thôi mà, không chết được đâu, gặp tai vạ sống trăm tuổi, con anh mệnh rất dài, không dạy dỗ nó một chút thì nó vĩnh viễn sẽ không biết cái gì được gọi là quý trọng, sẽ luôn cho rằng ai đối xử tốt với nó cũng là chuyện đương nhiên.”

Phong Hạo chỉ cười mà không nói gì, ông ôm người vợ yêu dấu rúc vào chăn ấm áp ngủ trong tiết trời đông giá rét, cuộc sống thật sự là rất rộng lớn và thú vị. Không phải là ông không cần Phong Ấn, Lâm Thất Thất nói rất đúng, đúng là Phong Ấn thiếu sự dạy dỗ, ném chút mùi vị đau khổ cũng tốt.

Lúc ông gần như đã ngủ, người phụ nữ trong lòng lay lay ông. “Phong Hạo.”

“Hửm?”

Lâm Thất Thất cắn môi, do dự một lúc mới mở miệng. “Vết thương của nó có nghiêm trọng không?”

Phong Hạo nhắm mắt lại, trong bóng tối khóe môi ông hơi nhếch lên. “Đã bảo lão Trần đưa nó đi bệnh viện, em nói đúng, không chết được.”

Đúng như Phong Hạo nói, giữa đêm quả nhiên có tuyết rơi. Lúc Lôi Vận Trình rời giường thì lớp tuyết thật dày đã vùi lấp hiện trường đánh nhau ngày hôm qua, trong sân, vốn dĩ có một bộ bàn gỗ dùng để ngồi hóng mát vào mùa hè, bây giờ lại biến thành một đồng lộn xộn.

Nhưng mà đối với thảm trạng trong sân, Lôi Khải chỉ cau mày nhìn.

“Bố, bộ bàn đó cũng hơi lâu năm rồi, giờ cũng nên đổi, khi rảnh con và Dật Thành sẽ đổi bộ mới.” Tử Du không đoán ra suy nghĩ của Lôi Khải, cô ấy đành thử mở miệng giành nói trước.

Lôi Khải chỉ ừ nhẹ một tiếng, ông không trách móc gì, Tử Du lén lút thè lưỡi, thế này mới có thể yên tâm.

Lôi Vận Trình cũng chỉ có thể làm như không nghe thấy, cô tiếp tục gặm sườn lợn do Thương Thiếu Thiên hầm.

Từ lúc đó cho đến mừng năm mới, cô không hề gặp Phong Ấn nữa, ngược lại Lục Tự thường đến tìm Lôi Vận Trình, nhưng mà Lôi Vận Trình rất ít khi chịu gặp anh ta.

Lại một lần không cho khách vào nhà nữa, Lục Tự bực bội định hút hết điều thuốc rồi đi. Không chỉ một lần Lôi Khải bắt gặp dáng vẻ cúi đầu chán nản thất vọng của anh ta, nhờ Lôi Dật Thành nói, Lôi Khải mới biết được tâm tư của anh ta đối với Lôi Vận Trình.

Phía sau có tiếng bước chân, Lục Tự ngẩng đầu tưởng là Lôi Vận Trình, quay đầu lại anh ta chỉ thấy khóe môi mang theo ý cười nhạt của Lôi Khải, anh ta giẫm chân lên dập tắt mẩu thuốc lá, sau đó đứng dậy chào hỏi. “Lôi tiên sinh.”

Sự thất vọng trong mắt anh ta thể hiện quá rõ ràng, Lôi Khải muốn để ngoài mắt cũng khó khăn. “Xem ra, Trình Trình đã khiến cậu rất đau đầu.”

Lục Tự cười khổ. “Tạm tạm.”

“Hai đứa quen biết mới hơn năm năm thôi ư?” Lôi Khải đưa thuốc cho anh ta.

“Hóa ra mới hơn năm năm.” Khóe môi Lục Tự cong lên thành nụ cười chua xót, ngấm nghĩa điều thuốc trong tay. “Cháu có cảm giác cứ như nửa đời trước của bản thân đều đã đặt lên người cô ấy, không thể tưởng tượng được chỉ mới hơn năm năm.”

Lôi Khải rít một hơi thuốc, ông chậm rãi phả ra một làn khói. Chỉ với câu nói này, ông đã biết Lục Tự không đùa giỡn. “Cậu là chiến hữu của Phong Ấn?”

“Vâng, từ lúc còn ở Học viện Phi hành đã là anh em, chỉ là hiện nay có một vài vấn đề.” Lục Tự rất thẳng thắn. Lôi Khải có một đôi mắt có thể nhìn thấy được con người, anh ta cảm thấy bản thân không cần phải giấu diếm gì với người ở trước mặt.

Lôi Khải đương nhiên hiểu vấn đề hiện nay của bọn họ là gì. “Cậu hiểu Trình Trình được bao nhiêu?”

“Con gái của chú là người phụ nữ cố chấp dũng cảm nhất mà cháu từng gặp, rất chân thực, yêu hận rõ ràng.” Lục Tự tự chế nhạo bản thân. “Ví dụ như lúc cô ấy hận cháu, ngoại trừ những điều cần thiết trong công việc, ngoài ra một câu vô nghĩa cô ấy cũng không nói với cháu, liếc mắt nhìn cháu một lần cũng là do cháu chủ động tìm cô ấy, nhưng mà cháu có thể hiểu cô ấy, cũng giống như từ lúc cháu quen biết cô ấy thì không còn hứng thú với phụ nữ khác nữa, cô ấy yêu Phong Ấn, đương nhiên trong mắt của cô ấy sẽ không có người khác.”

“Nếu vậy, cậu có biết từ lúc mười hai tuổi Trình Trình đã bắt đầu thích Phong Ấn không? Cũng có thể là sớm hơn nữa mà nó không hay biết.”

Nghe được như thế trong lòng Lục Tự chấn động. “Mười hai tuổi? Phong Ấn chắc là đã đến Học viện Phi hành.”

“Đúng, sau đó Phong Ấn đến làm phi công ở trung đoàn hai sư đoàn X, khoảng thời gian đó hai đứa nó có sáu năm không gặp mặt, nhưng tình cảm mà Trình Trình đối với cậu ta trong sáu năm đó như đã thâm căn

cổ để vào lòng. Kết quả Phong Ấn và Trình Trình đến với nhau không hẳn là do cậu ta bị Trình Trình làm rung động, ngay từ nhỏ, thái độ của cậu ta đối với Trình Trình cũng không giống như với người khác, chẳng qua là do cậu ta không chú ý đến mà thôi. Có một vài người đàn ông, rất ngờ nghệch và chậm hiểu về mặt tình cảm. Phong Ấn chính là như vậy.”

Lục Tự bật cười mỉa mai. “Vậy thì thế nào? Điều đó đã vô tình trở thành vết thương trí mạng của cậu ta và Trình Trình.”

“Điều tôi muốn nói không phải là điều này.” Lôi Khải quay đầu nhìn anh ta, ánh mắt ông nhìn thẳng vào đáy mắt anh ta. “Nếu cậu không gặp, không liên lạc với con bé trong sáu năm, sáu năm sau, cậu có thể giống như con bé lúc này không? Nói cách khác, sáu năm sau, cậu còn có thể tin rằng sẽ yêu nó trước sau như một không?”

Lục Tự trầm mặc, sau đó trong lòng anh ra trống trải đau đớn. “Sao chú biết cháu sẽ không giống cô ấy, sẽ không dùng sáu năm để tình cảm thâm căn cố đế vào lòng?”

“Tôi không nói cậu không thể, chỉ là các người cũng không còn là trẻ con nữa, con người khi hơn ba mươi tuổi thì những cố chấp đến chấp nhất và cả dũng khí để đón nhận bất kì loại hậu quả nào sẽ bị năm tháng mài mòn, có thể trong lòng cậu sẽ tiếp tục yêu nó, nhưng mà chỉ thế thôi, cuộc sống sẽ khiến cậu phải cúi đầu trước hiện thực.”

Mà hiện thực chính là cậu đã học được việc cân nhắc nên lựa chọn giữa giữ lấy hay buông bỏ sự kiên trì mà cậu cho rằng đã trao toàn bộ trái tim mình cho ai đó ... Sự kiên trì vô vị.

...

Tay Lục Tự nắm chặt thành quyền, điều thuốc mà Lôi Khải vừa đưa đã bị anh ta nắm chặt thành một vật hình tròn. “Chỉ cần cô ấy còn độc thân ngày nào, cháu sẽ luôn luôn chờ đợi.”

Lôi Khải cười nhẹ, trong đôi con ngươi đen của ông không hề hiện hữu vẻ keo kiệt với anh ta. “Cậu khiến tôi cảm thấy rất tiếc nuối vì bản thân chỉ có một đứa con gái.”

...

Lôi Vận Trình dựa vào cửa sổ nhìn hai người đàn ông đang trò chuyện với nhau trong tiết trời giá rét, chờ cho đến khi Lôi Khải về, cô không nhận được mà hỏi: “Bố với Lục Tự có gì mà nói lâu đến vậy?”

Hiếm khi thấy được hai người trò chuyện với nhau, thế là Tử Du và Lôi Dật Thành bế con đến cho Lôi Vận Trình xem. Cục cưng nhỏ đặc biệt rất thân thiết với Lôi Khải, thấy ông thì vui vẻ quơ cánh tay tròn trịa lên. Lôi Khải chơi đùa với cục cưng một lúc mới để ý đến Lôi Vận Trình.

“Đêm giao thừa ở công ty có vũ hội, lần này hợp tác quy mô lớn cùng với mấy công ty ở thành phố khác, nghe nói có rất nhiều tiết mục hay, bố đã đưa thiệp mời cho cậu ấy với tư cách là bạn trai con.”

“Con đâu nói là mình muốn đi.”

“Không đi cũng phải đi, hôm đó anh trai con và Tử Du cũng sẽ đi, đó cũng là ngày kỷ niệm kết hôn của bố và mẹ con, con sẽ không muốn ở nhà làm bóng đèn đó chứ?”

“Anh của con còn có thể về nhà của anh ấy, còn con thì phải làm sao? Chỉ mới qua năm mới mà bố đã nhấn tâm đuổi con đi như thế à?” Lôi Vận Trình nắm bàn tay nhỏ bé của cục cưng phẩy lên mặt Lôi Khải tỏ ý tức giận.

Lôi Khải nở nụ cười đầy ngụ ý. “Đúng, trời chưa sáng, thì không được về nhà.”

Lôi Vận Trình phản bác không có hiệu quả, cô buồn bực than thở khẽ. “Mấy chục tuổi rồi, làm đi làm lại cả đêm cũng không sợ mệt.”

Cô không ngờ rằng lỗi tại Lôi Khải lại thính như thế, ông nghe được hoàn toàn, sau đó ông nở nụ cười không nóng không lạnh. “Cái này không cần con quan tâm, cho đến giờ, mẹ con chưa hề oán giận vấn đề thể lực người đàn ông của bà.”

Bỗng chốc gương mặt nhỏ nhắn của Lôi Vận Trình ửng đỏ, cô giấu đầu vào phía sau cục cưng xấu hổ cười hì hì.

Chương 55. Ngu ngốc

Lúc y tá đẩy cửa bước vào thì Phong Ấn đang ngồi trên giường, anh đang cố gắng hết sức dùng cánh tay phải bằng vải vương vী để viết chữ lên giấy, anh cau mày, trên trán đã rịn đầy mồ hôi.

“Sao anh lại ngồi dậy? Không phải đã nói không được lộn xộn sao?” Cô y tá không vui thu hồi bút của anh, sau đó lại dìu anh tựa người vào thành giường.

“Tôi vừa ngồi dậy chưa được mười lăm phút, tôi cảm thấy tôi khỏe lắm rồi, hoàn toàn có thể xuất viện.”

Phong Ấn nói dối khiến cô y tá càng thêm tức giận, cô ta lau mồ hôi trên trán anh. “Chưa được mười lăm phút mà sao lại rịn đầy mồ hôi như thế? Còn muốn xuất viện? Thôi đi.”

Phong Ấn yên lặng cười, anh không nói gì nữa. Cô y tá cho anh uống thuốc, lúc thay băng gạc cho anh thì thuận mắt nhìn nội dung mà anh ghi trên trang giấy. “Tôi tò mò mỗi ngày anh viết gì? Ghi lại tiến độ bình phục ư? Viết cho ai đây? Y tá trưởng của chúng tôi? Hay là viện trưởng?”

Cô y tá trêu chọc anh, gương mặt nhỏ nhắn trẻ trung tràn ngập vẻ tươi cười. Ánh mắt Phong Ấn dừng lại trên trang giấy, ánh mắt đó trở nên ảm đạm. “Cho một cô gái.”

“Thư tình à? Anh giỏi thật đấy, đã bị thương đến thế mà vẫn không quên theo đuổi con người ta.”

“Không phải là thư tình.” Phong Ấn lắc đầu. “Thư ăn năn, thư kiểm điểm.”

Cô y tá bật cười thành tiếng. “Hóa ra là anh chọc giận bạn gái à, đổ vài câu là được rồi, bây giờ mà vẫn còn đàn ông viết thư kiểm điểm sao, rất hiếm thấy nha.”

“Nếu nói vài câu mà có thể dễ dàng được cô ấy thì tôi đã không trở thành như thế này.” Phong Ấn nở nụ cười chua xót. “Tôi phạm phải một sai lầm rất nghiêm trọng, làm tổn thương cô ấy rất sâu.”

Cô y tá suy nghĩ một lúc, gật gật đầu. “Tôi biết rồi, anh nằm viện đã lâu như thế mà không thấy ai đến thăm, phụ nữ ư, dù có căm ghét người đàn ông đến mức nào, nhưng khi thấy người đó bị thương thì đau lòng đến mức chuyện gì cũng quên tất, theo tôi thấy nhất định anh đã làm tổn thương cô ấy dữ lắm, hoặc là trong lòng cô ấy không còn anh, anh cũng không nên xem thường tốc độ trở mặt của phụ nữ.”

Cô y tá ngậm nga y như thật, qua một lúc sau mới phát hiện Phong Ấn đang trầm mặc. “Ồi, ý tôi nói là đôi lúc tâm của phụ nữ rất tàn nhẫn, lúc cô ấy yêu anh thì anh là tất cả, lúc không yêu anh thì ai cũng có thể thay thế vị trí ban đầu của anh trong lòng cô ấy.” Vừa dứt lời cô ta lại nhíu mày, bàn tay nhỏ bé cứ chuyển động lung tung. “Sai rồi, sai rồi, ý tôi nói không phải là như vậy, ý tôi là...”

Phong Ấn nhíu mày không nói, cô y tá thở dài, cô ta nói thẳng. “Dù sao nếu cô ấy không yêu anh nữa, anh viết mấy thứ này cũng thành thừa, anh tuần tú lịch lắm như thế thì còn lo không tìm được phụ nữ hay sao?”

Khóe miệng Phong Ấn giật giật. “Cô đang an ủi tôi hay đang đả kích tôi?”

Lúc này, bỗng nhiên cửa bị ai đó đẩy ra, bước vào là một người đàn ông ăn vận một bộ vest trắng thơm. Ngay lập tức cô y tá thu lại vẻ tươi cười thay vào đó là một biểu cảm đầy vẻ chức nghiệp. “Tiên sinh, bây giờ không phải là thời gian thăm bệnh, xin ông hãy đến vào buổi chiều.”

Người đến chính là Phong Hạo, đi theo phía sau là y tá trưởng, bà ta yên lặng túm lấy cô nữ y tá không hiểu chuyện ra khỏi phòng, nhường không gian lại cho bố con bọn họ.

Trong phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh, Phong Ấn cũng không nhìn ông, anh thu dọn giấy viết cẩn thận rồi ngồi dậy. “Ngon gió nào thổi Phong tổng đến đây vậy? Trăm công ngàn việc mà còn có thể nhích chút thời gian ra để đến thăm tôi, thật sự khiến tôi thụ sủng nhược kinh(1), mời ngài ngồi.”

Thụ sủng nhược kinh: Được yêu thương nhưng lại lo lắng.

Phong Hạo chậm rãi nhìn quanh phòng bệnh, ông vén màn cửa sổ ra tạo thành một khe hở. “Ngồi thì không cần, tôi không phải đến thăm bệnh.”

Phong Ấn nghiêng răng, “Có gì muốn nói thì cứ nói, nói xong thì về đi.”

Phong Hạo lấy một phong thư trong túi ra đặt lên chần anh. “Hạ Viêm Lương gửi cho anh, người bạn làm bác sĩ tâm lý nào đó của anh chấp nhận giúp cô ta và con gái cô ta, hơn nữa còn có thể trợ giúp nơi ở trong sinh hoạt, về phương diện phí trị liệu thì bạn anh bằng lòng ra giá hữu nghị.” Phong Hạo dừng lại một lúc, khóe môi ông nhếch lên. “Tôi còn tưởng cô ta viết thư cảm ơn anh.”

“Vậy thì Phong tổng đang cười nhạo tôi đó à?” Phong Ấn không hề xem thư mà trực tiếp ném vào thùng rác bên cạnh.

“Bác sĩ tâm lý.” Phong Hạo nghiêm ngắc. “Tôi nghĩ anh nên trực tiếp tìm sát thủ thì có lẽ sẽ xong hết mọi chuyện đấy.”

“Tôi không phải là ngài, thật ngại quá.” Phong Ấn cười nhạt.

Phong Hạo không để ý, ông lại lấy ra một phong thư khác, so với phong thư đầu tiên còn tinh xảo hơn rất nhiều.

Phong Ấn giật lấy lườm ông một cái, trên mặt anh lại càng không vui hơn. “Bố biết con chưa bao giờ thích cách làm nhảm chán của các người.” Anh giơ giơ cái tay vướng víu băng vải của mình lên. “Căn bản là bố muốn đến xem con làm trò cười.”

Phong Hạo vốn định để anh lấy hình tượng này tham gia vũ hội đêm giao thừa, sau đó nhìn anh đến làm trò cười cho thiên hạ, trong thiên hạ còn có người bố người mẹ nào đáng sợ hơn nữa không? Anh ném phong thư vào thùng rác lần nữa, tỏ rõ thái độ. “Còn gì nữa không?”

“Không.”

“Tạm biệt, không tiễn.”

Phong Hạo nhíu mày. “Anh đối xử với bố anh như vậy sao? Ở đó phải có thiệp mời mới vào được, tôi có lòng tốt đến đưa cho anh, anh còn không cảm kích tôi, làm quen mấy cô gái khác không tốt sao? Thiên hạ đâu phải chỉ có một mình Lôi Vận Trình là phụ nữ, đã chia tay rồi mà còn nhớ mãi không quên gì nữa?”

Bỗng chốc ánh mắt Phong Ấn trở nên sắc bén, anh hận đến mức ngay lúc này không thể lấy nước hắt vào ông. “Bố đừng làm như bản thân mình vô tội, lúc trước là ai xúi giục con dụ dỗ cô ấy? Con không biết bố lại có thể nắm chắc cô bé ấy lại trúng mỹ nam kế của con như vậy?”

Phong Hạo hơi bất đắc dĩ lắc đầu. “Có đôi lúc tôi thật sự hoài nghi anh có phải là con của tôi không?”

“Nói không chừng con là con của Lôi Khải, chỉ là luôn bị các người lừa mà thôi.” Phong Ấn mắt nhắm chế giễu.

Phong Hạo cũng không giận, khóe môi ông cong lên nụ cười nhàn nhạt. “Về điểm ngu ngốc này thì quả thật rất giống hần ta lúc còn trẻ.”

Phong Ấn tức giận không muốn nói chuyện, anh nằm xuống, kéo mạnh chăn che kín đầu, trong lúc vô thức anh quên mình đang bị thương, có đau cũng đành phải lén lút cắn răng chịu đựng, cố gắng không hô đau.

Phong Hạo cúi đầu thở dài, cách một lớp chăn, ông gõ lên đầu anh. “Bởi vì hần ta ngu ngốc nên bây giờ mới có Phong phu nhân, mới có con. Thằng nhãi ranh này, chỉ là bố không muốn để con trở thành người sống hối tiếc cả đời, không thể tưởng tượng được con lại ngốc như vậy.”

Phong Ấn tiếp tục trầm mặc, Phong Hạo cũng không định ở lại lâu, trước khi đi ông còn bỏ lại một câu cho anh.

“Bố không chắc rằng Trình Trình có một lòng với con hay không, còn con, sau khi đi một vòng lớn rồi điểm cuối thì vẫn là con bé thôi, tự bản thân con suy nghĩ cho kỹ đi.”

Trong phòng khôi phục lại sự yên tĩnh.

Phong Ấn xốc chần lên suy ngẫm kỹ lại câu nói kia của ông, đôi mắt anh âm u như hồ sâu, một lúc sau mới chuyển thân mình cố gắng ngồi dậy, anh nhìn chằm chằm vào phong thư bị ném trong thùng rác mà hoảng sợ.

Đêm giao thừa sẽ đến nhanh thôi.

...

Lục Tự đến đúng giờ hẹn, chờ trái chờ phải cũng không thấy Lôi Vận Trình xuống lầu. Lôi Khải đành phải lên lầu gõ cửa, gõ một lúc lâu mới thấy Lôi Vận Trình kì kèo đi từ từ ra.

Lôi Khải quan sát cô một lúc, rồi lại tán thưởng. “Đẹp lắm, Lục Tự chờ con lâu rồi đó.”

Lôi Vận Trình che ngực mảy chau mặt ủ. “Sao bố lại chuẩn bị lễ phục như thế này cho con? Mặt trước mặt sau hở nhiều như vậy? Cái này không phải sẽ có người nói con mặc quần áo rách ra ngoài hay sao?”

Lôi Khải cười, nắm lấy tay cô. “Cố ý bảo người ta chọn đúng số đo của con, con còn không cảm kích bố, con không biết bộ quần áo rách mà con nói này bao nhiêu tiền đâu? Ngày thường đều mặc quân trang, mẹ con vốn cũng không quen, mặc vài lần sẽ quen thôi.”

“Con tình nguyện mặc quân trang cả đời cũng không mặc mấy thứ này.”

Lúc nói chuyện hai người đã đi đến dưới lầu, những lời chán nản oán trách của Lôi Vận Trình lọt vào tai Lục Tự, anh tò mò ngẩng đầu, sau đó thì cả người sững sờ chết ngậy ra tại chỗ.

Lôi Vận Trình kéo góc váy, một tay khác thì đang vịn cánh tay Lôi Khải bước từng bước đến gần Lục Tự, giống như đang đi vào cuộc đời anh ta.

Phần đuôi tóc cô được tạo mẫu vĩnh lên, hóa ra mái tóc ngắn cũng có thể tạo cảm giác yếu đuối như thế trên vóc dáng mạnh mẽ, thêm vào đó là nét dịu dàng vốn có của phụ nữ. Gương mặt nhỏ nhắn được trang điểm rất tinh tế, bờ môi mọng như thắm một màn sương sớm đẹp đến mê người. Dây kết trái vòng trên cổ áo hình chữ V khoét sâu của bộ lễ phục khiến người khác không khỏi suy nghĩ xa xôi, còn có chiếc cổ dài và bờ vai mượt mà... Nhìn quen Lôi Vận Trình trong bộ quân trang oai hùng, bỗng nhiên thấy người phụ nữ đó rực rỡ hẳn lên như vậy, Lục Tự ngay cả chớp mắt cũng không dám.

Cô rất xinh đẹp, ngay từ lần đầu tiên gặp nhau anh ta đã biết, nhưng chưa bao giờ thấy cô xinh đẹp đến như vậy.

Lôi Vận Trình bị anh ta nhìn chằm chằm thì không được tự nhiên, cô che ngực lại. Lôi Khải có chút tự hào đặt tay con gái vào tay anh ta. “Tối hôm nay, tôi giao con gái tôi cho cậu.”

“Lôi tiên sinh cứ yên tâm.” Giây phút nhận lấy tay cô, trong lòng Lục Tự giống như bị thứ gì đó bóp nghẹn, yết hầu anh căng lên ê ẩm, chúng hùng hục hồ hồ cùng nhau tập kích anh ta.

Đêm giao thừa, đó là đêm có ý nghĩa nhất trong năm. Trên đường đi, cái cảm giác đó không hề mất đi mà ngược lại càng tích tụ nhiều hơn ở ngực anh ta, Lục Tự nghĩ, cả đời anh chắc cũng sẽ không quên được buổi tối hôm nay, cũng như không thể quên được cô vậy.

Đây là lần đầu tiên Lôi Vận Trình mặc như vậy, cả người cô đều cảm thấy không quen. Lúc đến hội trường cô kè cả không chịu xuống xe, Lục Tự chống cửa xe nhẫn nại khuyên cô. “Tôi thề với em đây là đáng vẻ xinh đẹp nhất mà của em mà tôi từng được thấy, thật đấy.”

“Đương nhiên, dạng lễ phục này được thiết kế căn bản là dùng để lấy lòng đàn ông mà.” Lôi Vận Trình rất hối hận vì đã không mang theo một chiếc khăn quàng cổ để che đây một số nơi nên che trên cơ thể.

“Nếu em thật sự không muốn xuống xe thì hai chúng ta cùng ngậy ngốc ở đây cả đêm cũng được, tôi rất vui khi được ở cùng em.”

“Vậy anh có đảm bảo sẽ chỉ tán dóc với tôi thôi không?”

“Tôi chỉ sợ mình không đảm bảo được.” Lục Tự bật cười xấu xa. “Tôi sợ tôi không nhịn được mà làm chuyện xằng bậy với em.”

Lôi Vận Trình hung hăng lườm anh ta một cái, cô đành xuống xe. “Bố tôi mà nghe được những lời này của anh thì nhất định ông ấy sẽ hối hận vì để anh làm bạn trai tôi.”

“Cái đó thì chưa chắc, bố em cũng là đàn ông, sẽ hiểu tâm lý của đàn ông, ông ấy đã thu xếp ổn thỏa như thế thì nhất định đã đoán được chuyện này.”

Lục Tự vươn tay chạm vào hàng mày đang chau lại của cô, Lôi Vận Trình hít sâu một hơi, kéo anh ta bước vào vũ hội.

Vũ hội bắt đầu, bọn họ đi dạo nửa vòng mới tìm được anh trai và chị dâu, Tử Du nhìn thấy Lôi Vận Trình thì kinh ngạc tròn to mắt, cô ấy ôm cánh tay Lôi Dật Thành hò hét. “Ông xã, em gái anh đẹp đến mức khiến em ghen tị! Em cũng phải đi cắt tóc thôi!”

Lôi Dật Thành cười khê vồ cô. “Em cũng đâu có kém.”

“Em không bằng, Trình Trình tóc ngắn nhìn xinh quá! Em cũng muốn cắt tóc ngắn.”

“Đừng làm ồn, anh thích em tóc dài, em để tóc đi, xem như là vì anh.”

Lôi Dật Thành cúi đầu ghé vào tai cô ấy, tiếng nhạc xung quanh hòa lẫn vào tiếng nói chuyện ồn ào, những lời nói này tràn ngập trong lỗ tai Lôi Vận Trình. Có lẽ là do uống chút rượu, trong đầu cô hiện lên rất nhiều hình ảnh, sau đó ánh mắt cô dừng lại ở trên gương mặt một người đàn ông.

— Trình Trình, em để tóc dài là xinh đẹp nhất, anh muốn em giữ mái tóc này.

Trái tim cô như bị ai đó lặng lẽ đâm một nhát, cô không khỏi sờ sờ sau gáy trống trơn của mình.

Bỗng nhiên có một bàn tay áp vào cổ cô kéo cô vào vòm ngực ấm áp.

Có rất nhiều người, ánh sáng lại mờ tối, bồi bàn suýt chút nữa là đẩy xe rượu va vào người cô, may mắn là Lục Tự nhanh tay nhanh mắt kéo cô đến.

“Thật sự xin lỗi tiểu thư, có va vào cô không?” Bồi bàn xin lỗi.

Cô không nói chuyện cũng không nhúc nhích, cứ để mặc anh ta ôm như vậy, Lục Tự đành phải thay cô khoát tay với bồi bàn. “Không sao cả.”

Chờ người rời đi, Lục Tự đưa cô đến nơi ít người, anh ta nâng đầu cô rời khỏi vòm ngực của mình. “Sao vậy?”

Mi tâm của Lôi Vận Trình cau lại, ánh mắt thẫn thờ, từ đáy mắt cô, Lục Tự nhận thấy được màn sương mù mà cô đã cố gắng che giấu. “Em cứ nhìn tôi như thế, sẽ khiến tôi vô cùng muốn hôn em đấy.” Anh ta nói đùa nghiêm túc, đầu ngon tay vuốt ve cằm cô.

Cô vẫn đứng bất động, đôi môi đỏ hơi mở ra, giống như đang dụ dỗ anh ta, mà anh ta lại cam tâm tình nguyện bị quyến rũ, chậm rãi cúi đầu.

51. , Chương 56

Nếu cô có thể mơ hồ mãi như thế thì thật tốt, đáng tiếc đó chỉ là nếu. Trước khi bờ môi Lục Tự chạm vào môi mình, Lôi Vận Trình dịch người rời khỏi vòng tay của anh ta, cô xoay người dựa vào lan can thì thào. “Nếu không phải là tôi uống nhiều, thì chắc là do anh uống hơi quá rồi.”

Trong dòng người phía trước hơi hỗn loạn, có người đang nâng bước đi với nhịp điệu cực kì không bình thường, thông thả lại kiên định bước đến chỗ cô, không hề để ý đến ánh mắt khác thường mà người khác đang nhìn mình.

Sau khi Lục Tự thấy rõ người đó là ai thì trên môi anh ta giương lên thành một nụ cười chua xót. “Uống nhiều cũng tốt, những lời ngày thường cố kiềm chế không nói thì cứ nói, những chuyện ngày thường cố kiềm chế không làm thì cứ làm, sau đó có thể nói rằng do chất cồn làm con người loạn tâm.”

Lôi Vận Trình rút người trong thế giới của bản thân, bỗng nhiên cô cảm thấy bờ vai nặng trĩu, bị một sức lực xoay người lại, sau đó lại rơi vào một vòng tay tiều tụy mà cô luôn nhung nhớ, nhưng ánh mắt đó lại rất quen thuộc.

Chương 56. Anh trai

Do sự xuất hiện bất ngờ của Phong Ấn mà Lôi Vận Trình kinh ngạc đứng ngây ngốc tại chỗ, sau đó cả người cô bị anh kéo vào lòng, hơi thở quen thuộc trên người anh bỗng nhiên ùa mạnh vào lòng cô, khiến cô quên đi giây phút trong tích tắc. Lục Tự đứng bên cạnh khoanh tay trước ngực, vẻ mặt không có một chút biểu cảm nào. Lúc Lôi Vận Trình bắt gặp ánh mắt của Lục Tự cô mới bừng tỉnh, đẩy mạnh Phong Ấn ra.

Trên tay, chân và cả người Phong Ấn vẫn còn rất nhiều vết thương chưa lành, anh bị cô đẩy mạnh như thế nên lùi về sau vài bước, cuối cùng anh không chống đỡ được cơ thể nên ngã xuống, cánh tay còn vướng bằng gạc vô thức chống xuống nền đất, ngay lập tức anh đau đến mức toát mồ hôi lạnh.

Phong Ấn cắn chặt răng cố gắng không phát ra bất kỳ một thanh âm nào. Một người đàn ông cao to như anh nhưng lại dễ dàng bị đẩy ngã như vậy, mọi người đứng vây quanh xem không khỏi bật cười.

Anh ngơ ngáo muốn đứng lên, nhưng đều thất bại, cứ một lần rồi một lần như thế, cứ thử đứng lên rồi lại quỵ xuống. Mồ hôi từ trên trán anh chảy xuống, anh thở hổn hển ngẩng đầu lên nhìn cô gái đứng cách đó vài bước, trên mặt anh không hề có vẻ giận dữ hay xấu hổ khi bị cười nhạo, chiếc cảm mạo râu lởm chồm của anh càng làm nổi bật vẻ thô thảm sa sút của mình.

“Trình Trình...” Phong Ấn khẽ gọi tên cô, yết hầu anh chuyển động, dường như đang cố gắng hết sức đè nén cảm xúc, đôi con ngươi tối đen tỏa sáng. “Cho anh một ít thời gian, chúng ta nói chuyện được không?”

Hai tay giấu sau làn váy của Lôi Vận Trình âm thầm nắm chặt thành quyền. Cô biết anh bị thương, cũng đoán được anh nhất định bị thương rất nặng, nhưng làm thế nào cô cũng không tận mắt chứng kiến cảnh chấn động đó, nói cách khác chính là cô luôn cố gắng lẫn tránh không suy nghĩ đến dáng vẻ bị thương của anh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người đàn ông có thần thái sáng sủa lúc trước lại có dáng vẻ như thế này.

“Chỉ cần ba mươi phút, không, chỉ cần mười lăm phút là được rồi.” Giọng nói của anh mang theo sự khản đặc khó có thể hình dung, nhưng ánh mắt thì lại rực sáng.

“...”

“Mười phút? Mười phút thôi, được không em?” Phong Ấn gần như là cầu xin cô, anh chăm chú nhìn cô, tựa hồ như tất cả cả những người xung quanh đều không tồn tại trong mắt anh, ngoại trừ cô.

Móng tay khảm vào lòng bàn tay thật sâu, cánh môi của Lôi Vận Trình hơi run rẩy, cô không nói chuyện, cứ thản nhiên nhìn Lục Tự. Lục Tự nhận ra ánh mắt ra hiệu của cô, anh ta trầm mặc tiến lên đỡ Phong Ấn đứng dậy, phỉ phỉ bụi trên người anh.

“Trình Trình, chỉ cần mười phút thôi.” Phong Ấn cố chấp giành giật từng giây từng phút, từ đầu đến cuối ánh mắt anh không hề rời khỏi cô.

“Sao lại để bản thân ra nông nỗi này?” Lục Tự nghiêng người che chắn trước mặt anh, đồng thời ngăn cách tầm nhìn của hai người. “Bỏ bệnh viện chạy đến đây à? Để tớ đưa cậu về.”

Phong Ấn buông cánh tay Lục Tự ra, anh lui vài bước dựa vào trên cột đá, lặng lẽ thở ra một hơi chịu đựng cơn đau nhức dữ dội. “Anh biết em không muốn nói chuyện với anh, không sao cả, anh nói, em nghe là được rồi.”

Lục Tự không để ý đến anh, bước đến chụp vai anh khuyên. “Đừng thế nữa, đừng lấy thân thể của mình ra để đùa giỡn, đừng để đến mức bản thân mình phải ngừng bay chỉ vì bị thương —”

“Ngừng bay thì ngừng bay!” Anh ta vẫn chưa nói hết lời đã bị Phong Ấn lạnh lùng cắt ngang. “Chuyện của tớ và cô ấy xin cậu đừng nhúng tay vào.”

“Được, tốt lắm.” Lục Tự cười nhạo, anh ta lui lại đứng cạnh Lôi Vận Trình, một tay vòng qua ôm lấy thắt lưng cô. “Nếu vậy thì tớ rất ngại phải nói cho cậu hiểu, đêm nay, cô ấy là bạn gái của tớ, tớ không muốn có người đến quấy rầy cô ấy, bố cô ấy đã giao cô ấy cho tớ, tớ phải đảm nhiệm chức vị hộ tống người đẹp đến cuối thì mới không phụ lòng sự tín nhiệm của Lôi tiên sinh.”

Trong nháy mắt cảm của Phong Ấn căng lên, ánh mắt anh chuyển về trên gương mặt của Lôi Vận Trình. Cô mặc lễ phục lộng lẫy như thế đứng gần Lục Tự ăn vận chỉnh tề đâm thẳng vào mắt anh, mà anh giờ phút này, ngay cả đứng thôi cũng phải mượn sức của thứ gì đó.

Quản lý phụ trách an ninh buổi tiệc thấy ở đó xôn xao nên chạy đến, người đó đề phòng quét mắt nhìn Phong Ấn, lịch sự hỏi: “Vị tiên sinh này, ở đây chúng tôi không cho phép người không phận sự vào, xin hỏi tiên sinh có thiệp mời không ạ?”

Phong Ấn ngoảnh mặt làm ngơ.

“Tiên sinh, mời anh giao thiệp mời ra hoặc nói rõ thân phận của mình, nếu không tôi buộc phải mời anh rời khỏi đây.”

Phong Ấn không nói gì, bỗng chốc không khí buổi tiệc trở nên căng thẳng, có người châu đầu ghé tai vào nhau nói nhỏ, rồi chỉ trỏ.

Lôi Vận Trình mấp máy môi, đánh vỡ sự căng thẳng. “Để anh ấy ở lại đi, anh ấy không phải là người lạ.”

“Lôi tiểu thư, dựa theo nội quy, nếu không có thiệp mời hay không rõ thân phận thì chỉ có thể ——”

“Anh ấy là...” Lôi Vận Trình kéo góc váy bước đến, khoác tay Phong Ấn. “Anh ấy là anh trai tôi.” Rõ ràng cô cảm nhận được thân thể của anh bỗng nhiên cứng lại, Lôi Vận Trình nhìn anh nở nụ cười.

Quản lý nửa tin nửa ngờ. “Anh trai của Lôi tiểu thư tôi đã thấy, vị này...”

“Bố anh ấy và bố tôi quen biết nhau, anh ấy là anh trai nuôi của tôi.” Lôi Vận Trình thấy người quản lý chưa tin cô không khỏi thở dài. “Có muốn tôi mời Phong tổng của Phong thị đến xác nhận đây là con của ông ấy không?”

“Thật sự xin lỗi, hóa ra là Phong tiên sinh, làm phiền các vị quá.” Sắc mặt của quản lý cứng lại, nhưng cũng không dám nhiều lời liền xoay người giải tán đám đông xung quanh, khôi phục lại trật tự.

Lôi Vận Trình rút tay về, cô kéo kéo quần áo hơi lộn xộn của anh, sau đó lại thản nhiên nói: “Năm phút.”

Lục Tự nhìn bọn họ rời đi, anh ta tu một hơi hết ba ly rượu mà bồi bàn vừa mang đến. Lôi Dật Thành âm thầm đứng một bên chứng kiến toàn bộ sự việc, bước đến vỗ vỗ vai anh ta. “Loại rượu này uống không say, nồng độ cồn rất thấp.” Lôi Dật Thành tiện tay đưa cho anh ta một loại rượu khác. “Uống đi.”

Lục Tự lại tu một hơi hết sạch. “Cũng không khá hơn cái vừa rồi là bao.”

Lôi Dật Thành cười. “Nhưng phát huy tác dụng rất lớn.”

Lục Tự quan sát chiếc ly trống không, xuyên thấu qua chiếc ly thủy tinh là vách tường với màn đêm rực rỡ bên ngoài, ánh mắt anh ta trầm xuống. “Giống như em gái của cậu sao? Ngay từ đầu tớ không nghĩ cô ấy như thế nào, ai biết rằng cuối cùng...”

Từ lúc nhất thời muốn chinh phục cô rồi lại diễn biến trong sự hứng thú, đến bây giờ, Lục Tự mới phát hiện tình cảm của mình dành cho cô giống như nhu cầu cần thuốc của một người nghiện ma túy, biết rõ đó là không thể, biết rõ là không nên, nhưng vẫn cố tình không muốn từ bỏ.

Bên ngoài gió rất lạnh, Lôi Vận Trình khoanh tay đứng trước mặt Phong Ấn.

Phong Ấn nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn gầy gọc của cô, anh lấy thiệp mời trong túi ra, bật cười tự giễu bản thân mình, trên miệng thì lặp đi lặp lại khe khẽ cách xưng hô mà cô vừa dùng để gọi anh. “Hừ, anh trai.”

Lôi Vận Trình cũng không bất ngờ khi anh có thiệp mời. “Không phải anh luôn canh cánh trong lòng vì tôi không gọi anh là anh trai sao? Không phải là đang chiều ý anh à?”

Phong Ấn hít sâu một hơi, hai tay anh chống bên hông cô, để cô rơi vào vòng tay anh rồi cúi đầu đến gần cô.

Lôi Vận Trình không né không tránh nhìn thẳng vào anh. “Anh trai, đừng hôn tôi, sẽ khiến tôi có cảm giác loạn luân đấy.”

Động tác của Phong Ấn sững lại, hai mắt anh như bắn ra lửa. “Em có muốn anh nhắc cho em nhớ ngoại trừ hôn nhau chúng ta còn làm gì nữa không? Lúc đó, sao em không gọi anh là anh trai, sao không nói đó là loạn luân?”

“Con người ai cũng có lúc làm sai, chỉ cần biết sai rồi sửa là được.”

“Em đang nói với anh, em yêu anh là sai lầm? Cho nên bây giờ em muốn sửa đổi lại, cho nên em mới có ý định tiếp nhận Lục Tự?”

Lôi Vận Trình lắc đầu. “Tôi sai là ở chỗ đã không nghe lời anh lúc anh năm lần bảy lượt tìm đủ mọi cách để khiến tôi tránh xa anh một chút, cố chấp bức anh yêu tôi, bức anh đến với tôi; Càng sai hơn nữa là tôi không biết quý trọng bản thân mình, vì một người đàn ông mà vứt bỏ lòng tự trọng và tự ái ra phía sau.”

Cô nói rất nghiêm túc, không hề có một chút giận dỗi nào, mắt cũng không chớp một lần, từ đáy mắt cô toát ra vẻ trong sáng không một chút oán hận khiến anh không dám nhìn thẳng.

Nhìn thẳng, trái tim sẽ đau. Phong Ấn vươn cánh tay phải bị thương của mình nhẹ nhàng nắm cầm cô. “Em có ý gì?”

“Tôi đã lựa chọn phi hành thì nhất định sẽ nghiêm túc với sự nghiệp của bản thân, tôi thật sự rất cảm ơn anh vì đã đưa tôi đến với bầu trời bao la, để tôi cảm nhận được mị lực của phi hành mà người thường không thể biết được.” Khóe môi Lôi Vận Trình hơi nhếch lên, cười chân thành. “Anh hãy cho tôi một ít thời gian, để tôi quên hết tất cả những chuyện của quá khứ.”

Phong Ấn nghiêng răng, sức trên tay anh vô thức mạnh hơn, anh hoàn toàn không biết đã làm đau cô, lại càng không phát giác bản thân mình cũng đang đau đớn. “Sau... Sau đó thì sao?”

“Sau đó.” Cô nghiêng đầu, lông mày khẽ cau lại, nhưng lại giãn ra ngay sau đó. “Mọi thứ đều trở về vị trí của nó, tôi sẽ trở lại là tôi trước năm mười tám tuổi — Không, tôi sẽ trở về trước lúc tôi mười hai tuổi, giữa chúng ta chỉ đơn thuần là quan hệ anh em, có lẽ lúc đầu sẽ không quen, sẽ rất khó khăn, nhưng mọi việc đều phụ thuộc vào con người.”

Lôi Vận Trình nhẹ nhàng đẩy anh ra, nơi bị ngón tay anh tóm quá mạnh trở nên trắng bệch, cô vuốt nhẹ chỉ tay chẳng chịt trên lòng bàn tay anh. Lúc trước nhìn chỉ tay của anh, cô vẫn thường hay lén lút suy nghĩ, những đường nét chẳng chịt này, lại được tạo nên vì cô? “Cuối cùng thì cũng sẽ có ngày thư thái đó thôi, có được không? Anh trai.”

Cô không biết, mỗi lời nói khe khẽ của cô như một con dao gạch vào tim anh, mỗi một nét vẽ đều chỉ nhằm vào một vị trí, không xê dịch một ly nào. Cô không biết, nơi đó mang tên “Lôi Vận Trình”.

Ánh mắt Phong Ấn giống như muốn ứa máu, mấy lần hé miệng như không tài nào phát ra âm thanh. “Anh không làm được.”

“Nhất định phải bức tôi xem anh như người xa lạ sao? Sau khi chia tay thì tôi không cách nào chấp nhận việc làm bạn được, đây là cách duy nhất tôi có thể nghĩ ra để tôi và anh không cách nhau quá xa nhưng cũng không cách nhau quá gần.” Lôi Vận Trình ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt cô rất dịu dàng.

“Anh không làm được! Trình Trình, anh yêu em, chỉ là anh đã dùng sai cách, em không thể trực tiếp phán anh tội chết như thế!” Phong Ấn kéo mạnh cô vào lòng, anh cắn vào bờ vai để trần của cô như phát tiết nỗi hận, cố gắng hít thở thật sâu kìm nén trái tim đau đớn sắp nổ tung kia. “Sao lúc ban đầu em yêu anh, em không nghĩ đến việc trả mọi thứ về vị trí của nó? Không nghĩ đến nhất quyết chỉ để chúng ta duy trì quan hệ anh em? Bây giờ khi anh yêu em rồi thì em lại bức anh trở về vị trí ban đầu! Anh phải làm sao

đây? Em nói với anh đi, anh phải làm gì bây giờ? Hơn nữa là anh không tin! Không tin em không còn tình cảm với anh!”

Lôi Vận Trình nhắm mắt lại, bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên thắt lưng anh. “Lúc này đây, tôi vẫn còn yêu anh như trước, nhưng... Đã không còn cố chấp muốn ở bên cạnh như nữa, tôi đã kiệt sức rồi, đuổi theo anh đến mệt mỏi, sau này, tôi đã thầm nhủ sẽ đối xử với bản thân mình tốt hơn một chút. Tôi trưởng thành rồi Phong Ấn, tôi không còn là Trình Trình vì yêu mà hy sinh bản thân mình nữa. Làm phi công không ai có thể đảm bảo số mệnh dài đến đâu, còn có rất nhiều đam mê mà anh đã từng trải qua mà tôi vẫn chưa nếm trải được, tôi muốn giải mã nó, tôi muốn cảm thụ nó. Nếu anh vẫn còn yêu tôi, vậy thì có thể thành toàn nguyện vọng cuối cùng của tôi không?”

Lúc này, kim đồng hồ chỉ đúng không giờ, vô số ánh lửa và khói đồng loạt được bắn lên không, thấp sáng màn đêm khắp thành phố, rải ánh sáng hạnh phúc lên tất cả mọi người.

Vào thời khắc âm vang báo không giờ, bình sinh đây lần đầu tiên Phong Ấn nếm thử hương vị của những giọt nước mắt.

52. , Chương 57

Chương 57. Anh dùng quãng đời còn lại để bù đắp cho em

Tiếng chuông vang lên lạnh lạnh hòa cùng với tiếng hoan hô chúc mừng, thêm vào đó là tiếng pháo nổ đĩnh tai nhức óc đã vô tình che lấp nhịp tim đập của Phong Ấn. Hai người cứ ôm nhau như thế, dường như đang luyến tiếc hơi ấm cuối cùng dành cho nhau.

Mọi người chạy vọt ra ban công xem pháo hoa sáng rực trên bầu trời, tất cả mọi người đều đang hân hoan reo hò, sự vui vẻ của họ như đang bao phủ xung quanh bọn họ. Lôi Vận Trình cọ cọ vào gáy anh. “Chúc mừng năm mới, nhưng đã nhiều năm rồi anh không cho em tiền lì xì, không phải sẽ cho mãi đến lúc em lập gia đình luôn sao?”

Kể từ lúc Lôi Vận Trình một tuổi, anh đã bắt đầu cho cô tiền lì xì, điều đặn mãi cho đến năm anh vào Học viện Phi hành, sau đó gần như anh không về nhà vào tết âm lịch nữa, tiền lì xì cũng theo đó mà mất tăm.

Phong Ấn không nói gì, dường như điều duy nhất anh có thể làm lúc này là ôm cô để cô không rời khỏi anh.

Lôi Vận Trình chậm rãi đẩy anh ra, ánh mắt sáng ngời nhìn anh mỉm cười. “Anh phải sống thật tốt đó.”

Khi ngón tay cuối cùng của cô rời khỏi lòng bàn tay anh thì cũng là lúc lồng ngực anh đau đớn đến mức không chịu đựng nổi, anh nhìn lòng bàn tay trống trơn của mình mà run rẩy. Đám đông nhanh chóng chiếm cứ nơi vừa rồi mà bọn họ vừa ôm nhau, anh bị từng người sát bên va vào, chiếc bóng cô đơn trở thành thứ duy nhất không phù hợp với không gian lúc này.

...

Điều thuốc trên tay Lục Tự bỗng nhiên bị người nào đó giật lấy, anh ta tức giận vừa định ngẩng đầu thì lại thấy vẻ mặt giận dữ của Lôi Vận Trình đang trừng mắt nhìn anh ta từ trên cao. “Sao anh lại chạy lung tung vậy? Tôi tìm anh rất lâu đấy!”

Lúc cô trở lại nơi vừa rồi thì không thấy Lục Tự đâu, tìm ở hội trường hai vòng, lúc đứng trên bậc thềm ở sảnh ngoài mới thấy bóng lưng của anh ta.

“Không phải là em đang ở cùng với Phong Ấn sao?” Lục Tự kinh ngạc, vội vàng cởi áo khoác ra choàng lên người cô. “Tôi không nghĩ em sẽ trở lại.”

Lôi Vận Trình kéo áo khoác phủ kín người. “Đêm nay tôi là bạn gái của anh mà, nửa đường đã chạy thì không phải là tác phong của tôi.”

Ánh sáng rực rỡ từ pháo hoa chiếu vào mặt cô, xinh đẹp như một giấc mộng ảo, Lục Tự si mê ngắm nhìn. Chất cồn bào mòn tính kiềm chế của anh ta, vì thế hai tay nhanh nhạy hoạt động trước đầu óc, bỗng nhiên anh ta ôm cô vào lòng, rồi xoay người áp cô lên trụ đá cẩm thạch. “Nếu tôi không kiềm chế được bản thân mà cưỡng ép em, có phải bố em sẽ giết tôi không?”

“Sẽ.” Lôi Vận Trình trả lời không hề do dự một chút nào, sau đó lại cúi đầu thở dài. “Nhưng anh sẽ không, lần đó anh đã không làm, sau này vĩnh viễn anh sẽ không đối xử với tôi như thế.”

Lục Tự bỗng nhiên tức giận. “Em đừng cho rằng mình hiểu tôi như thế! Nếu việc không từ thủ đoạn mà có thể có được em thì tôi cũng sẽ làm như vậy! Huống hồ, tôi đã từng bị ổi chia rẽ hai người!”

Lôi Vận Trình cau mày, cô nhắc chân, giẫm mạnh giày cao gót của cô lên chân anh ta, Lục Tự lập tức kêu đau. Cô đứng một bên ung dung nhìn anh ta ôm chân không nhịn được mà rên rỉ đau đớn. “Anh không nói thì suýt chút nữa tôi cũng quên việc này, tôi vốn nghĩ anh là một người rất thông minh, sao anh lại bắt tay với Hạ Viêm Lương làm ra chuyện vô sỉ đó được cơ chứ? Nếu tôi có thể dễ dàng đến với anh như thế, thì còn để anh theo đuổi tôi lâu như vậy sao?”

Lục Tự đau đớn vừa tức lại vừa trách, cũng không thể làm được gì cô, anh ta dứt khoát ngồi xuống hờn dỗi. Lôi Vận Trình ngồi xuống bên cạnh anh ta, chống cằm xem pháo hoa. “Những chuyện xấu xa mà anh đã làm với tôi đều không là gì cả.”

“Đúng, tôi có làm gì thì cũng không bằng sức ảnh hưởng của Phong Ấn đối với em.” Anh ta hừ lạnh, muốn hút thuốc, lúc lần tìm mới nhớ là thuốc đang ở trong túi chiếc áo khoác trên người cô. “Tôi biết rất rõ nhưng vẫn không cam tâm.”

Lôi Vận Trình bật cười khanh khách, Lục Tự buồn bã không nói gì cứ nhận lấy sự cười nhạo của cô. Sau đó một lúc lâu hai người không nói gì với nhau, cứ yên lặng ngồi như vậy, đối với họ mà nói, giây phút đó đúng là giây phút yên tĩnh tốt đẹp nhất mà họ hiếm khi có được.

Lôi Vận Trình nhớ lại lần đầu quen biết Lục Tự, từ chán ghét chuyển đến sợ hãi, rồi lại đến hận anh ta, giờ thì cô lại có một cái nhìn mới về anh ta, mãi cho đến bây giờ, cô mới phát hiện người đàn ông này lại góp mặt trong cuộc sống của cô nhiều đến thế, hơn nữa lúc này đây anh ta vẫn đang tham dự vào cuộc sống của cô, anh ta là chiến hữu, là đồng nghiệp của cô, thậm chí còn chưa nhắc đến tình bạn bè chân chính giữa bọn họ.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến anh ta lại có thể kiên trì tình cảm dành cho cô đến tận bây giờ, trong lòng cô bỗng nhiên hơi nhói đau. “Lục Tự.”

Anh ta không nhìn cô.

“Lục Tự?”

“Có chuyện gì thì nói đi.” Lục Tự tức giận trả lời cô, Lôi Vận Trình không để ý chọc chọc vào bả vai chỉ mặc một chiếc áo sơ mi của anh ta.

“Em mà còn chạm vào tôi nữa tôi sẽ cho rằng em câu dẫn tôi đấy.”

Sự tức giận của anh ta đổi lấy một trận cười khe khẽ của cô, Lôi Vận Trình do dự một lúc, sau đó lập tức nghiêng đầu dựa nhẹ lên vai anh ta, hành động bất ngờ này khiến cơ thể Lục Tự trở nên cứng đờ.

“Tuy rằng trước kia tôi không thừa nhận, nhưng anh nói rất đúng, trên một phương diện nào đó, chúng ta rất giống nhau.” Cô dừng lại một chút rồi tiếp tục nói. “Lúc trước tôi rất sợ hãi, nếu như tôi kiên quyết không chấp nhận anh, có phải cả cuộc đời của anh đều tiêu hao trên người tôi, cũng giống như tôi với Phong Ấn, tôi kiên trì, anh cũng kiên trì, nếu vậy bây giờ tôi đã buông tay anh ấy, anh còn định tiếp tục nắm tay tôi ư?”

Con người đen của Lục Tự trở nên âm trầm, anh ta cũng không trả lời, nhưng sự trầm mặc này Lôi Vận Trình rõ hơn ai hết. “Trước kia, tôi không hiểu chuyện nên rất tùy hứng, chỉ nghĩ đến tình cảm của bản

thân, tôi không muốn nói lời xin lỗi với anh... Lục Tự, anh buông tay tôi đi, cũng xem như phóng thích chính bản thân mình, đối xử với bản thân tốt một chút.”

“Đêm giao thừa năm đó em uống say cũng nói với tôi như thế, làm thế nào mới được xem là tốt cho bản thân? Đối người để yêu sao?” Lục Tự khẽ cười nhạt. “Nếu có thể đổi, thì tại sao em không đổi một lần đi, đổi lại yêu tôi?”

“Lúc ngồi tại đây vừa rồi, trong đầu tôi thật sự có lướt qua ý nghĩ này.” Lôi Vận Trình thẳng thắn, sau đó bỗng nhiên lúc Lục Tự vẫn chưa kịp phản ứng thì cô đã kéo cổ anh ta xuống, đầu mình hơi ngửa lên.

Nhưng mà, lúc bờ môi cô đang ở vị trí rất gần, rất gần anh ta thì bỗng nhiên dừng lại, Lục Tự rũ mắt nhìn vào mắt cô, thời gian cứ thế trôi qua, ánh sáng trong mắt anh ta cũng bị thời gian cuốn trôi đi. Lôi Vận Trình buông anh ta ra. “Anh xem đi, tôi hoàn toàn không làm được, ngay cả thử cũng không làm được.”

Lục Tự lặng lẽ mấp máy môi, rất lâu sau mới hôn nhẹ lên trán cô. “Chuyện của tôi, em không quản được đâu.”

Có đôi khi anh ta cho rằng Lôi Vận Trình rất tàn nhẫn, nhận định không yêu anh ta vĩnh viễn rõ ràng như thế, mãi cho đến bây giờ cũng không để anh ta thấy được một tia hy vọng nào, sự kiêu ngạo của đàn ông trong anh ta vĩnh viễn bị cô cố ý lại vô tình dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Con người đúng là hèn mọn như vậy, nhưng càng như vậy, lại càng không cách nào buông bỏ được.

...

Châu An Đạt vốn dĩ đang ngồi khoe tài pha chế rượu với mấy người phụ nữ xinh đẹp trước quầy bar, khi Phong Ấn bỗng nhiên xuất hiện tại quán bar của anh ta vào đêm giao thừa thì anh ta không hề cảm thấy bất ngờ. Vẫn là gian phòng xưa, vẫn là những loại rượu mà anh thường hay uống, Châu An Đạt để anh ẩn trú vài ngày ở chỗ anh ta, để Phong Ấn sống trong sự mơ mơ màng màng.

Từ đầu đến cuối, chỉ có một mình Châu An Đạt nói chuyện líu ríu không ngừng, Phong Ấn cứ vui đầu uống rượu không nói lời nào. “Cậu không muốn nói thì tôi không bức cậu, nhưng mà nếu cậu thật sự muốn chết thì có rất nhiều cách khác vừa tiết kiệm tiền, vừa tiết kiệm sức lại nhanh hơn uống rượu đấy.”

“Cậu để tôi đoán nhé, là vì phụ nữ đúng không? Viêm Lương? Hay là vì...” Anh ta dừng lại một lúc, “Cô bé của Lôi gia?”

Châu An Đạt vừa nhắc đến tên ai đó xong thì hàng mày của Phong Ấn liền cau lại, anh ta sờ sờ cằm nở nụ cười. “Nói thật thì tôi đã sớm đoán được cậu sẽ có một ngày như thế này. Hai đứa thật sự là oan gia, có việc gì đều chạy đến chỗ tôi mượn rượu giải sầu, xong rồi còn không trả tiền, cậu uống bao nhiêu rượu tôi cũng nhớ đấy, chờ đến khi cậu chết tôi sẽ đi tính tiền với bố cậu.”

Lúc anh ta nói những lời này căn bản là đàn gảy tai trâu, Phong Ấn đã bất tỉnh nhân sự từ rất lâu rồi.

Anh cứ ở đó không biết bao nhiêu ngày, mỗi ngày làm bạn với rượu, Châu An Đạt thật sự không nhìn được nữa, anh ta gọi điện thoại đến nhà họ Lôi.

Lôi Dật Thành vừa bước vào phòng đã bị mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi khiến anh ta ho khan hai tiếng, trong ánh sáng mờ mờ anh ta có thể thấy mờ hồ bóng người nằm trên sofa.

“Cậu ấy chết chưa?” Dưới đất đầy vỏ chai rượu khiến anh ta nhứ mày.

“Chưa hay gì mà?” Châu An Đạt đá đá Phong Ấn đang nằm như con lợn chết. “Tai họa sống ngàn năm, không chết được đâu.”

Châu An Đạt không dụ không dằn vỗ mặt anh, làm thế nào cũng không đánh thức anh được, thế là bực bội túm anh từ trên sofa xuống sàn nhà. Phong Ấn bị ngã đau kêu lên hai tiếng, điều chỉnh tư thế rồi tiếp tục ngủ. Lôi Dật Thành chớp chớp mắt, anh ta mở tủ lạnh trong phòng rồi lấy một bình nước khoáng ra trực tiếp đổ vào đầu anh.

Dòng nước lạnh như băng kích thích anh, bỗng chốc anh bật dậy khỏi sàn nhà, miệng mắng vài câu, chỉ là vẫn chưa chờ bản thân hiểu ra sự việc thì anh đã bị Lôi Dật Thành túm lấy rồi ném vào xe. Phong Ấn cố gắng mở mắt ra nhìn thoáng qua, sau đó anh lại điều chỉnh ghế ngã ra sau rồi tiếp tục ngủ.

Mãi cho đến khi một cơn đau đớn và dòng nước hắt mạnh vào người mới kéo được anh ra khỏi giấc ngủ, trên lưng Phong Ấn bị đá một cú, giọng nói nam quen thuộc vang lên từ đỉnh đầu anh. “ Tỉnh chưa?”

Phong Ấn nhìn xung quanh bốn phía, anh nhắm mắt lại xoa xoa cái đầu bị một lượng chất cồn lớn xâm chiếm, anh không kiên nhẫn mà mắng một tiếng.

Lôi Dật Thành ném một chiếc hộp gỗ tự làm đến trước mặt anh, anh ta không hề để ý đến việc có làm đau anh hay không. “ Trong này chứa nhật ký của Trình Trình.”

“ Nhật ký?” Phong Ấn thẳng thốt một lúc lâu mới định thần trở lại, ngay cả tiếng nói của anh cũng khàn khàn đến mức làm người ta phát sợ.

“ Cái này, cái này, còn cả cái này, từng quyển được khóa trong này đều là nhật ký của nó.” Lôi Dật Thành vỗ vỗ mấy chồng hộp gỗ được đặt cạnh vách tường, cánh tay anh giơ lên giữa không trung. “ Bao gồm cả bốn mặt tường này, trong căn nhà này, tất cả đều là bí mật nho nhỏ mà Trình Trình không muốn bất kì ai biết được.”

Phong Ấn ngo ngoáy vài lần, cuối cùng anh mới vịn chiếc bàn đứng lên, híp mắt nhìn bốn phía xung quanh căn nhà một lần nữa, trong đầu anh hỗn loạn giống như xe quá tải. Anh bước đi nhẹ nhàng đến những chiếc hộp nho nhỏ đặt cạnh tường, cẩn thận chạm vào những chiếc hộp gỗ được sắp xếp ngăn nắp được khóa lại bằng những chiếc ổ khóa mật khẩu nhỏ nhắn tinh xảo, trên tường dán đầy ảnh chụp đủ kiểu của anh, có bức anh chụp một mình, có bức anh chụp chung với người khác, từ nhỏ đến lớn, anh chắc chắn rằng ảnh ở đây còn đầy đủ hơn cả ở nhà mình.

“ Là... Tớ.” Anh có phần không dám tin, thậm chí không dám hít thở mạnh.

“ Đúng, là cậu, tất cả bí mật của con bé đều có liên quan đến cậu.” Lôi Dật Thành đứng khoanh tay trước ngực, “ Ở đây là nhà kho nằm ở sân sau nhà tớ, đây là một thế giới riêng của con bé, tớ chỉ biết khi có chuyện vui hay buồn con bé đều trốn ở đây, tớ không biết Trình Trình ở trong này xem thứ gì, nhưng con bé luôn luôn khóa cửa không cho bất kì ai vào đây cả.”

Lôi Dật Thành cầm lấy một chiếc hộp gỗ vuốt ve. “ Nó đi thành phố B rồi, đi dự lễ đính hôn của Phương Mặc Dương và Đỗ Nghiên Thanh, tớ nghĩ nhất định bọn họ đã gọi cho cậu, đáng tiếc là cậu tắt máy.” Anh ta đưa chiếc hộp gỗ đến trước mặt Phong Ấn. “ Đây là quyển nhật ký cuối cùng của con bé, cộng với những chiếc hộp gỗ mà vừa rồi tớ đã đưa cho cậu, bây giờ chỉ còn lại vài quyển, những chiếc hộp khác đều trống rỗng.” Từ ngăn tủ dưới cùng, anh ta rút ra một chiếc hộp sắt cũ nát, bên trong là chứa đầy những mảnh than đen cùng với những mảnh giấy vụn đã bị đốt.

Những mảnh giấy vụn là gì, đương nhiên là không cần nói Phong Ấn cũng biết.

Phong Ấn không nói bất cứ câu nào nữa, anh trừng mắt nhìn chiếc hộp chứa những bí mật đã bị hóa thành tro của cô, ngón tay anh run rẩy. Lôi Dật Thành lặng lẽ lui ra ngoài, còn vô cùng chu đáo đóng cửa lại hộ anh.

Phong Ấn cố gắng hết sức kiềm chế sự run rẩy của chính mình, anh vuốt ve hai chiếc hộp gỗ trong lòng. Lúc mở ổ khóa, trái tim anh như bị ai đó đâm vào một nhát, bởi vì đây số mật mã mở khóa kia chính là là ngày sinh nhật của anh.

Hai quyển nhật ký đều đã bị xé, những trang giấy đều không còn trọn vẹn và đầy đủ nữa. Phong Ấn mở ra trang thứ nhất, chỉ nhìn thoáng qua rồi bỗng nhiên đóng lại ôm nó vào ngực, anh hít thở thật sâu một lúc lâu mới có thể tiếp tục mở ra xem.

— Ngày X, tuần X, tháng X, năm X

Hôm nay anh trai muốn tổ chức sinh nhật tại nhà, nên đuổi mình đến nhà của Ấn Kỳ làm bài tập, nhưng nhà bạn ấy có việc nên mình đành phải trở về sớm. Nhưng mình lại ngờ bọn họ lại biến căn nhà thành như

thế, khó trách bọn họ lại chọn ngay ngày bố mẹ không có ở nhà để tổ chức. Nhưng mà nhất định là bọn họ không biết nguyên nhân thực sự khiến mình trở về nhà sớm. Mình muốn tặng chiếc máy bay chạm gỗ đầu tiên mà mình làm cho Phong Ấn, nhưng nhất định anh ấy sẽ chê xấu rồi không nhận, mình muốn len lén để chiếc máy bay vào trong cặp của anh ấy. Drap giường hình con gấu nhỏ bị mình ném xuống đất, lại bị anh trai mắng một trận, đó là món quà mà mấy hôm trước chị Tử Du mang về từ Nhật Bản cho mình. Mình thật sự rất thích nhưng không thể dùng được, bởi vì mình thấy Phong Ấn và bạn gái anh ấy ôm ấp tình tứ đùa giỡn trên giường. Mình lại len lén lấy chiếc máy bay trong cặp anh ấy về, vẫn là mình nên giữ lại thôi.

—— Ngày X, tuần X, tháng X, năm X

Nghe nói Phong Ấn thật sự muốn đi Học viện quân sự, cãi nhau một trận ầm ĩ với chú Phong, dường như bạn gái của anh ấy cũng không muốn anh ấy đi. Mình muốn nói không ai ủng hộ thì còn có mình, nhưng mà anh ấy không hề để ý đến mình, đồ xấu xa!”

—— Ngày X, tuần X, tháng X, năm X

Phong Ấn đến tìm anh mình uống rượu, hai người đều uống say, lại còn lấy rượu quý trong tủ của bố uống hơn một nửa, bị bố đánh, ha ha.

Hôm nay anh ấy ngủ lại nhà mình, nghe nói vẫn chưa làm hòa với chú Phong. Mình rất là vui, bởi vì mình đã hôn trộm anh ấy, ai bảo anh ấy uống nhiều như vậy làm gì. Nhưng mà mình chỉ hôn mặt anh ấy thôi, anh ấy đã từng hôn Hạ Viêm Lương, mình sợ bẩn, hừ.

...

Khi đó chữ viết của cô còn rất trẻ con, lại còn sai chính tả rất nhiều. Phong Ấn đọc từng chữ từng chữ một, mỗi một chữ đều khiến lòng anh căng ra đau đớn, tất cả những nội dung được ghi lại đều có liên quan đến anh.

—— Ngày X, tuần X, tháng X, năm X

Mình thật sự không cố ý nghe lén, là tại bọn họ cho rằng mình đang ngủ. Phong Ấn, nhiều năm sau, anh còn có thể nhớ được những lời mà anh đã nói hôm nay không?

Em nhớ rất rõ.

Anh và anh của em nói rằng cuối cùng hôm nay Hạ Viêm Lương cũng đã chính thức trở thành người của anh, anh nói, chờ đến lúc anh tốt nghiệp đại học sẽ cưới cô ta.

Phong Ấn, anh không thể chờ em sao, em sẽ lớn nhanh thôi, sẽ trở nên xinh đẹp, sẽ biến thành dáng vẻ mà anh thích...

Chữ viết trên trang giấy này to hơn chữ viết trên những trang giấy khác, nhưng lại không rõ nét. Đó là vì nước mắt của cô đã thấm đẫm ở mặt trên trang giấy kèm với mực nước của bút máy. Phong Ấn lật sang một trang khác, chỉ còn lại vài trang giấy trắng, đầu ngón tay anh chạm nhẹ vào vết hằn phía trên trang giấy, đó là dấu vết mà cô đã để lại khi dùng sức để viết.

Anh mở ra một quyển khác, đó là quyển nhật ký cuối cùng của cô, chỉ tiếc là quyển nhật ký này bị hủy quá nghiêm trọng, ở giữa chỉ còn lại hai trang giấy đáng thương, trong đó, có một trang để trắng, còn một trang khác chỉ viết một câu.

Anh nhắm mắt lại hít thở thật sâu, lồng ngực cứ như bị một bị một tảng đá lớn đè nặng.

—— Hứa hẹn, chính là lời mà một kẻ lừa đảo thường nói với một kẻ ngu ngốc.

***

Thành phố B.

Buổi lễ đính hôn của Phương Mặc Dương và Đỗ Nghiên Thanh tổ chức không khác lễ kết hôn là mấy, cực kì náo nhiệt. Mãi cho đến khuya Phương Mặc Dương mới cử người đưa Lôi Vận Trình và đám người của Lục Tự về khách sạn.

Do ngày mai họ phải về thành phố T, nên Đỗ Nghiên Thanh cứ khăng khăng ôm lấy Lôi Vận Trình không chịu buông, vừa khóc vừa gào, cuối cùng Phương Mặc Dương không còn cách nào khác là ôm cô gái mượn rượu quậy phá nào đó vào xe.

“Đội trưởng, Thanh Thanh đôi lúc rất tùy hứng, anh không được bắt nạt bạn ấy, không được áp dụng cách xử phạt như lúc còn ở Học viện Phi hành với bạn ấy, nếu không tôi và gia đình nhà gái sẽ không buông tha cho anh đâu.” Lôi Vận Trình trừng mắt uy hiếp Phương Mặc Dương.

“Đúng là phong thủy thay phiên luân chuyển mà, tôi nào dám bắt nạt cô ấy.” Phương Mặc Dương khóc đỏ mếu đỏ, “Bây giờ, đều là cô ấy tìm cách xử phạt thể xác tôi.”

Lục Tự hiểu ra ý trong lời nói của anh ta, bật cười đầy vẻ xấu xa. “Được hời khoe khoang à.”

Chờ cho đến khi tất cả mọi người về khách sạn, về mặt của Phương Mặc Dương mới thay đổi, không chờ anh ta mở miệng, Lôi Vận Trình đã giơ tay ra đánh đầu hàng. “Tôi biết anh muốn nói gì, không cần nói thay anh ấy.”

Phương Mặc Dương nhìn cô chăm chú, anh ta giương môi cười nhạt. “Vây được rồi, tôi vừa định nói, em đừng vì một lỗi sai của cậu ấy mà vứt bỏ sự mong chờ nhiều năm của mình như thế, không có gì là không thể tha thứ, ngoại trừ khi thứ em muốn thấy chính là cậu ấy bị tra tấn.”

Lôi Vận Trình bấu môi đẩy anh ta đi. “Anh về nhanh đi, Thanh Thanh ngủ rồi đấy.”

Nhìn xe của bọn họ đang dần dần hòa nhập vào màn đêm Lôi Vận Trình mới quay về khách sạn, cô luôn cảm thấy nụ cười cuối cùng của Phương Mặc Dương đang ám chỉ gì đó, nhưng rất nhanh sau đó cô cũng biết được nụ cười đó ám chỉ điều gì.

Trong giây phút mở cửa phòng ra, bỗng nhiên có một bàn tay từ bên trong túm lấy cô kéo mạnh vào, sức lực quá lớn khiến cô kêu đau một tiếng. Có điều vẫn chưa kịp có phản ứng gì thì phía sau gáy đã có một tay đao⁽¹⁾ đập nhẹ lên, độ mạnh độ yếu đo lường chính xác, nó không khiến cô ngất mà chỉ mất đi khả năng phản kháng trong khoảng thời gian ngắn.

(1) Tay đao

Cô bị đẩy ngã lên giường, ngay sau đó thân thể của một người đàn ông lại áp lên trên, hơi thở nóng rực phả lên tai cô khiêu khích, thanh âm khàn khàn nhưng lại kiên định truyền vào tai cô.

“Anh sẽ dùng quãng đời còn lại để bù đắp cho em.”

“Anh Tiểu Ấn...” Cô cất tiếng gọi khe khẽ, ngay từ đầu, cô đã nhận ra đó là hơi thở của anh.

Phong Ấn nắm lấy cằm cô, “Nếu anh có thể xem em như em gái thì sẽ không làm chuyện như thế này với em!” Vừa dứt lời, anh đã cúi đầu xuống hôn mạnh lên môi cô.

53. , Chương 58

Chương 58. Tất cả chỉ chờ một mình em

Phong Ấn hôn quá cuồng nhiệt, nụ hôn của anh mang theo sự bá đạo như cướp lấy hơi thở của cô, khiến cô không thể kháng cự được, tất cả những điều đó đã cuốn phăng đi lý trí của Lôi Vận Trình. Lục tay của anh đã khiến cô gần như đã ngất đi, tứ chi không còn một chút sức lực, nụ hôn cháy bỏng của anh càng khiến cả người cô mềm nhũn.

Áo khoác bị anh cởi ra, tiếp theo đó là chiếc áo len, rồi đến chiếc váy ngắn chất liệu da cừu... Tay anh cứ bện rộn tìm kiếm trên người cô, ôn lại những cảm giác tuyệt vời mà anh đã từng trải nghiệm được. Lòng bàn tay cực nóng của anh như muốn làm bỏng da cô, cơ thể cường tráng của anh kề sát lên người cô, đây

là lần đầu tiên anh ôm cô vào lòng sau nhiều tháng chia tay. Anh không tài nào khống chế được sức lực từ môi lưỡi của mình cứ thế để lại ấn ký của bản thân trên cơ thể của cô.

“Đủ... Đủ rồi...” Lôi Vận Trình nghiêng đầu trốn tránh nụ hôn của anh, hơi thở của cô cực kì yếu ớt.

Không đủ! Mãi mãi không đủ!

Phong Ấn như phát điên cầm lấy bàn tay cô, điều khiển chúng di chuyển khắp người mình, để cô có thể cảm nhận sự khát vọng của bản thân mình đối với cô. “Trình Trình, Trình Trình...”

Anh cúi đầu gọi khe khẽ tên cô, không ngừng lặp đi lặp lại, mỗi một động tác và lời nói của anh mang theo vẻ bất lực và vô cùng đau khổ.

Hai chân cô bị anh mạnh mẽ tách ra, Lôi Vận Trình tuyệt vọng nhắm mắt lại chờ anh xâm nhập, nhưng bỗng nhiên Phong Ấn lại dừng tất cả động tác lại.

Anh nằm trên người cô, nhưng vẫn không nhìn cô, đầu anh vùi vào cổ cô, do đề nén quá mức và sự đau lòng không cách nào kiềm chế được khiến toàn thân anh run rẩy. Anh cứ ôm cô như thế mà không làm bất kì điều gì.

Anh không nở, không nở để bản thân mình làm ra chuyện khiến cô bị tổn thương.

Thời gian cứ thế trôi qua, cảm xúc mãnh liệt dần dần lắng xuống, sức lực và ý thức trở về với cô một lần nữa, Lôi Vận Trình đẩy anh ra, cô túm lấy quần áo nhảy xuống giường tạo khoảng cách thật xa với anh.

Không giống như cô dự đoán, Phong Ấn không hề bỏ nhào về phía trước bắt cô lại, Lôi Vận Trình nhân cơ hội này chạy vào toilet mặc quần áo. Chờ cho đến khi cô đã chỉnh đốn lại bản thân, lúc bước ra ngoài thì anh cũng đã mặc xong chiếc quần dài, thân trên để trần ngồi trên giường thờ thần hút thuốc.

Cô cứ đứng yên ở đó không dám manh động, Phong Ấn vừa hút thuốc, ánh mắt anh nhìn cô giống như một con dã thú nhìn con mồi, không hề chớp mắt, đôi con ngươi đen thâm trầm nhìn rất đáng sợ, nhưng gương mặt vốn dĩ đẹp trai anh tuần lúc này lại tiêu tụy đến mức gần như cô nhận không ra, thêm vào đó là trên cơ thể của anh vẫn còn một vài vết thương chưa khép miệng hoàn toàn, vừa nhìn thoáng qua từ trong ra ngoài anh rất giống với tù binh vừa được phóng thích, vết thương thì chẳng chịt, so với đêm giao thừa mà cô gặp anh gần đây nhất, trông anh giống như là người vừa từ cõi chết trở về khiến người khác nhìn thấy không khỏi hoảng sợ, suýt chút nữa là Lôi Vận Trình đã bật khóc.

Hai tay cô âm thầm nắm chặt thành quyền, cô để sự đau đớn ở lòng bàn tay nhắc nhở bản thân không được mềm lòng vào lúc này.

Mãi cho đến khi anh vùi mẩu thuốc lá vào gạt tàn rồi đứng dậy bước đến chỗ cô, Lôi Vận Trình mới bừng tỉnh lui về sau một bước. “Anh đi đi, tôi sẽ xem như là anh uống say và không truy cứu.” Trên người anh có mùi rượu quá nồng nặc, khiến cho người khác không khỏi hoài nghi không biết có phải anh vừa ngâm mình trong thùng rượu hay không.

Cô xoay người muốn mở cửa, nhưng tay vừa chạm vào khóa cửa thì đã bị bàn tay dài của Phong Ấn chặn lại, cánh tay anh cứng như thép vòng qua người cô rồi kéo cô vào lòng. “Đúng là anh uống rất nhiều rượu, nhưng bây giờ anh rất tỉnh táo, anh biết bản thân đang làm gì.”

Anh ngăn không cho cô phản kháng, từ trong túi quần, anh rút ra một tờ giấy bày ra trước mắt cô. “Anh đã đến kho hàng nhỏ của em.”

Lôi Vận Trình chấn động, cô không dám tin tưởng mắt nhìn, đây là trang giấy màu hồng phấn mà cô đã xé khỏi quyển nhật ký, đó là câu nói cuối cùng trong một quyển nhật ký của cô.

Con người đen lấy của Phong Ấn nhìn chằm chằm trên mặt cô, anh không nở để vụt mất bất kì biểu cảm nhỏ nào trên gương mặt đó. “Anh là tên lừa đảo, anh là đồ khốn nạn, anh là thằng ngu ngốc, là anh không biết quý trọng, là anh tự cao tự phụ, anh nên xuống địa ngục, anh đáng chết hàng ngàn lần... Nhưng mà anh yêu em, nếu em cảm thấy lời này cũng là lời nói dối, thì anh chấp nhận lừa dối em cả đời.” Vừa dứt lời, anh lấy chiếc bật lửa ra, bật nắp trước mặt cô, ấn xuống, ngọn lửa màu lam nuốt lấy trang giấy, trong giây phút nuốt chửng phần cuối cùng thì những mảnh tro tàn rơi rác rải từ không trung xuống sàn nhà.

“Nếu em đã muốn kết thúc, thì anh giúp em đốt tất cả những quyển nhật ký mà em chưa đốt, bao gồm cả chiếc hộp gỗ chứa trang giấy trong quyển nhật ký này, tất cả những gì có trong kho hàng đó, anh đã đốt hết.”

Lôi Vận Trình thở hắt ra một hơi, “Đã đốt hết?”

“Đúng.”

“Ảnh chụp và tượng gỗ điêu khắc anh cũng đã đốt?”

“Đúng, còn có những món đồ chơi lung tung gì đó, anh đã đốt hết, nếu anh nhớ không lầm, tất cả những thứ đó đều là đồ vật mà lúc nhỏ anh đã cho em.” Nói chính xác hơn không phải là cho, mà là bị cô chơi xỏ làm nũng một mực đòi cho bằng được, sau khi cướp được những món đồ từ trên tay anh, Phong Ấn lại không thấy chúng nữa, anh còn tưởng rằng cô giành lấy xong chơi chán rồi vứt đi mất rồi. Nhưng lúc anh mở ra chiếc ngăn kéo đó mới biết được, tất cả những món đồ mà cô lấy được từ chỗ anh đều được cô bày biện chỉnh tề, cất giấu chúng như châu báu quý giá.

Phong Ấn nhận ra rõ ràng thứ được bày biện ở nơi đó chính là một thứ tình yêu đông đầy mà mà một cô gái đã dành cho anh từ bé đến lớn. Một tình yêu mãnh liệt.

Lôi Vận Trình sợ hãi đến mức mất cả ngôn ngữ, móng tay cô khảm sâu vào lòng bàn tay. “Nhưng ở đó còn có... Còn có...” Cô muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng lại cắn răng nuốt lời muốn nói về.

Phong Ấn đứng sững người một lúc, từ trong túi quần, anh lại lấy ra một thứ khác nữa. “Còn cái này nữa, đúng không?”

Đó là chiếc nhẫn có thiết kế nạm kim cương lung tung mà anh đã mua cho cô.

Lôi Vận Trình gật đầu không hề do dự, cô cố gắng kìm chế loại kích động muốn bước đến giật lấy thứ đó, cô lạnh lùng quay mặt đi. “Sao không đốt nó luôn đi? Dù sao tôi cũng định vứt nó đi rồi.”

Phong Ấn cứ nhìn chằm chằm vào cô, sau đó anh xoay người đi thẳng đến bên cửa sổ, anh mở một cánh cửa sổ ra. Lúc Lôi Vận Trình ý thức được anh muốn làm gì thì đã quá muộn, Phong Ấn duỗi thẳng tay, từ tầng mười, chiếc nhẫn bị vứt thẳng xuống phía dưới.

Lôi Vận Trình hét lớn một tiếng rồi bỏ nhào đến đẩy anh ra, hơn một nửa thân người cô nhào ra ngoài cửa sổ, cô chỉ hận mình không thể nhảy xuống theo nó. Phong Ấn kéo cô lại, đóng cửa sổ lại. “Bây giờ đã vứt đi rồi.”

Cô ngậy ngậy cả người, một lúc sau cơn tức giận trong người cô bùng nổ như núi lửa, cô ra sức đánh anh, nhưng có lẽ do hơi thở bị nghẹn lại trong ngực, cô đau khổ ngồi xuống, thở gấp từng hơi từng hơi một, tay đè ngực lại, ngay cả một từ cô cũng không thể bật thốt thành lời, nước mắt cứ thế lặng lẽ tuôn rơi.

Phong Ấn rũ mắt bình tĩnh nhìn cô, trong con ngươi đen tối anh dùng để nhìn cô có ẩn hiện thứ cảm xúc u ám mà người khác không nhìn thấy được.

“Cút ngay, anh cút ngay cho tôi.” Sau khi bình ổn lại hơi thở, Lôi Vận Trình mới đứng lên mở cửa, chỉ ra phía ngoài lớn tiếng đuổi người.

Phong Ấn trầm mặc không nói gì, anh mặc áo vào, cứ đi đến chỗ cô trong vô thức. “Trình Trình...”

“Cút ngay! Cút!” Cô bịt tai lại hét lên chói tai.

Lục Tự ở phòng sát vách phòng cô, anh ta vừa mới từ phóng tầm bước ra đã nghe được tiếng hét chói tai của cô, anh ta hoảng sợ, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến. “Trình Trình! Xảy ra chuyện gì?”

Anh ta vẫn chưa nhìn thấy rõ ràng, chỉ mới vừa bước đến cửa thì Lôi Vận Trình đã bỏ nhào vào lòng anh ta, cố gắng đè nén tiếng khóc cầu xin anh ta. “Bảo anh ta đi! Bảo anh ta đi!”

Những người ở phòng lân cận đều là người quen biết nhau trong Học viện Phi hành đến tham dự lễ đính hôn của Phương Mặc Dương và Đỗ Nghiên Thanh, tất cả đều bị tiếng hét chói tai của cô đánh thức rồi ủa ra ngoài, thấy tình cảnh như thế thì kinh ngạc nhếch mày.

Phong Ấn vừa nhúc nhích thì Lục Tự đã kéo Lôi Vận Trình ra phía sau, anh ta gần giọng cảnh cáo. “Cô ấy bảo cậu đi.”

“Trình Trình ——”

“Im ngay! Tôi không muốn nghe anh nói bất kì lời nào nữa! Tôi không muốn thấy anh nữa!” Lôi Vận Trình vẫn bịt tai, tâm trạng rất kích động.

Phong Ấn không nói lời nào, lâu đến mức phảng phất cứ như đã trôi qua một thế kỷ, lâu đến mức khiến tất cả những người khác đều thức thời trở về phòng, đôi môi khép cứng như con trai của anh mới chậm rãi mở ra. “Được, anh đi.” Anh khó khăn thu hồi ánh mắt đặt trên người cô từ lúc đầu đến giờ, rồi xoay người rời đi.

Lục Tự đưa cô về phòng, anh lấy chiếc khăn lạnh đắp lên hai mắt cô. “Đừng khóc, ngày mai mắt sẽ sưng đấy.”

Anh ta đưa mắt nhìn chiếc giường hỗn loạn phía sau và dấu hôn để lộ ra ngoài cổ áo của cô, con người mất của anh ta rũ xuống, nhưng anh ta không hỏi gì hết. Nơi lồng ngực anh ta lạnh lạnh, đó là nước mắt của cô vừa rơi. “Nếu em muốn khóc thì cứ khóc lớn lên, đừng để ghen sẽ không hay, tôi cũng sẽ không cười nhạo em đâu.”

Bỗng nhiên Lôi Vận Trình đứng lên, cô không nói bất kì lời nào mà chạy ra khỏi phòng, ngay cả áo khoác cũng không mặc.

“Em đi đâu?” Lục Tự với tay lấy áo khoác chạy theo cô, chờ cho đến khi anh ta chạy ra khỏi đại sảnh thì thấy cô đã tiến vào hồ bơi nhân tạo to lớn của khách sạn, anh ta sợ đến mức tóc gáy dựng đứng cả lên, không hề nghĩ ngợi gì mà nhảy vào hồ nước lạnh thấu xương túm cô lên, rồi lấy áo khoác bọc lấy thân thể run rẩy của cô.

“Em điên rồi sao Lôi Vận Trình! Vì một người đàn ông mà muốn chết! Nếu đã muốn chết thì sao không làm chuyện tốt thành toàn cho tôi đi? Gả cho tôi là được! Tôi không để tâm đến chuyện tôi có ở trong tim em không! Không để tâm đến chuyện em là cái xác không hồn! Tôi chỉ cần em còn sống!”

Cô cắn bờ môi tím tái vì lạnh của mình, nước mắt bỗng chốc tuôn rơi, nâng hai tay che mặt, dùng hết sức lực còn lại thét lớn một tiếng, sau đó lại khóc rống lên. “Anh ấy đã vứt nhẫn rồi! Thế mà anh ấy lại nỡ ném nhẫn của tôi xuống hồ này! Tôi không có gì cả! Tôi không còn gì cả!”

Đây là lần thứ hai Lục Tự thấy cô khóc như vậy, trái tim anh ta vỡ nát, ruột gan đứt thành từng khúc. Anh ta chậm rãi nhắm mắt lại kéo đầu cô vào lòng mình, hít vào thật sâu, cúi đầu xuống nói với chất giọng gần như cô không nghe được. “Có, Trình Trình... Em còn có tôi.”

Phong Ấn ngồi trong xe chứng kiến toàn bộ sự việc, anh đã cố dùng hết sự tự chủ mới kìm chế được kích động muốn chạy đến cướp cô lại. Trái tim anh co thắt từng cơn đau đớn, sự đau khổ tột đỉnh bao trùm lấy anh.

Anh tự nói với bản thân mình không được cuống cuồng, từ từ sẽ đến thôi, chậm rãi, từng chút từng chút khiến cô trở về bên cạnh anh một lần nữa.

***

Sau khi rời khỏi thành phố B, Lôi Vận Trình không trực tiếp về nhà, cô gọi điện thoại cho Lôi Dật Thành nói với anh trai rằng cô muốn đi khuây khỏa. Cô từ chối lời đề nghị cùng đi của Lục Tự, mà chỉ muốn đi một mình.

Nhưng kết quả là vẫn có người bầu bạn với cô suốt trận đường đi.

Cô dừng chân lại khách sạn, cô ghé nhà hàng ăn cơm, cô đáp chuyến bay, xe lửa hay thậm chí là ngồi xe bus, mỗi một nơi cô đi qua đều lưu lại dấu vết của Phong Ấn.

Chỉ có dấu vết, không hề có tung tích.

Tòa thành cổ kính ở Giang Nam, nơi dừng chân cuối cùng của cô.

Lôi Vận Trình tỉnh giấc từ lúc sáng sớm, cô mở cửa sổ ra, bỗng chốc nghe được tiếng chuông êm tai vang lên lạnh lạnh được treo trên song cửa sổ. Đó là một chuỗi dài đầy chiếc chuông nhỏ như mặt dây chuyền được treo lủng lẳng vô cùng tinh xảo, mỗi một chiếc chuông đều có khắc một một chữ “Trình” thật sâu.

Lôi Vận Trình chăm chú nhìn chuỗi chuông nhỏ một lúc lâu, cô nhẹ nhàng tháo nó xuống, vốn định ném nó đi nhưng cuối cùng lại giữ nó lại. Trên đường đi, anh đã dùng cách này để chuẩn bị rất nhiều thứ cho cô, nhưng đây là thứ duy nhất mà cô giữ lại.

Rất nhiều năm trước, Lâm Thất Thất đưa cho Phong Ấn một chuỗi chuông nhỏ, trùng hợp là mặt trên mỗi một chiếc chuông đều có khắc hai chữ “Phong Ấn”. Đó là món đồ mà bà đã tình cờ nhìn thấy khi ở Nhật Bản, bà cảm thấy nó thú vị nên đem về. Phong Ấn không thích, còn Lôi Vận Trình lại hết lần này đến lần khác đòi cho bằng được, nhưng anh lại cố ý không muốn cho cô, anh đưa ra đề nghị là cô phải là osin cho anh ba tháng anh mới chấp nhận trao đổi, Lôi Vận Trình vui vẻ bằng lòng, nhưng cô lại tiếc là vì sao không có tên của cô trên chiếc chuông, như vậy là có thể vừa hợp một đôi.

Phong Ấn vừa nhàm chán ngồi uống nước trái cây cô ép vừa nói: “Mẹ anh nói không tìm được tên của em, may là không có, anh sẽ không trở thành một đôi với cô bé niềng răng xấu xí nào đó.”

Lôi Vận Trình tức giận lấy gối ôm ném vào người anh, nhưng lại bị anh nhanh nhẹn né tránh, cười ma ranh. Ánh mắt cô đảo một vòng, rồi bước đến bên cạnh anh, hai tay chống bàn nâng mặt nhìn anh. “Nước trái cây uống ngon không?”

“Cũng được, mùi vị ngon hơn mẹ anh ép.”

“Chắc là do em bỏ thêm nguyên liệu vào trong đó.”

Hai mắt cô sáng lấp lánh, tỏa sáng đến kỳ lạ, Phong Ấn dè dặt nhìn ly nước trái cây còn lại một nửa. “Bỏ thêm nguyên liệu gì?”

Lôi Vận Trình xảo quyệt cười híp mắt, lấy chuỗi chuông nhỏ cất vào túi, cô bước đến cửa mới nói ra đáp án. “Nước của giẻ lau, còn có nước trong ao cá nhà anh, à, còn có, mỗi ngày lúc em giặt tất và chà giày cho anh đều cố ý giữ lại một ít nước để dự phòng.”

Anh thật sự cho rằng cô sẽ ngoan ngoãn để anh sai khiến mình sao? Chẳng qua cô cũng vì thế mà trả giá thật đắt, Phong Ấn vì báo thù mình đã ba tháng uống nước trái cây “thêm nguyên liệu” nên anh không hề thương hoa tiếc ngọc đánh vào mông cô một trận tới bời.

Hôm rời khỏi khách sạn, như mọi khi Lôi Vận Trình vẫn thấy một bó hoa hồng đặt trước phòng cô. Đầu ngón tay cô vuốt qua cánh hoa tươi mềm vẫn còn đọng sương, sau đó thì rời đi, cũng không mang nó theo. Lúc cô ngồi trên máy bay về thành phố T, bỗng nhiên cô lại suy nghĩ không biết Phong Ấn có mặt trên chuyến bay này hay không.

Trước hôm về quân đội, cô ngồi ngây người trong kho hàng trống rỗng cả một đêm. Sáng hôm sau mặt trời tỏa nắng khắp mọi nơi, Lôi Dật Thành bế con trai ra sân phơi nắng chơi đùa, lúc Lôi Vận Trình bước ra khỏi kho hàng, gương mặt cô rất nghiêm túc, lại vừa đúng lúc đứa bé vừa bập bẹ bước đến dưới chân cô.

Lôi Vận Trình vội ôm lấy cục cưng, vô cùng thân thiết hôn lên gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của cậu bé. “Để em mang cháu đi luôn nhé, em không nỡ xa thằng bé, em có thể dạy thằng bé lái máy bay, dạy thằng bé nói chuyện.”

Trong mắt Lôi Dật Thành hiện lên vẻ nuông chiều, dịu dàng kèm theo nét cứng rắn thường ngày. “Lúc nhỏ, lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, em có biết mình đã nói gì hay không?”

“Bố? Mẹ? Hay anh?”

“Là Phong Ấn.” Lôi Dật Thành thản nhiên nói. “Lúc đó Tử Du bốn tuổi, là lúc quấn chặt lấy anh không buông, lúc đó, Phong Ấn chăm sóc em còn nhiều hơn cả anh, cậu ấy trông em rất lâu, bỗng nhiên một ngày em cất tiếng gọi tên cậu ta.”

“Giống như câu học nói đầu tiên của chị Tử Du là Thành Thành sao?” Cô cong mắt cười, như không để ý đến người vừa được nhắc đến, không phải là cô vẫn che giấu cảm xúc thật của mình như lúc trước, mà thật

sự là cô đã có thể tự nhiên đối mặt với tình cảm mà mình dành cho anh, cô không một mực cố chấp đuổi theo nữa. Phong Ấn là dấu vết khó có thể mờ nhạt trong lòng cô, chứ không phải là dấu vết kìm nén. Cô tin rằng sớm muộn gì chuyện quá khứ cũng sẽ bị đốt thành tro tàn mà thôi, rồi sẽ có một ngày tất cả đều lắng lặng phai mờ.

Lúc đưa cô đi, Lôi Dật Thành muốn nói gì đó lại thôi, Lôi Vận Trình vuốt mái tóc ngắn xinh đẹp rồi giương môi cười. “Đừng lo lắng cho em, tất cả mọi chuyện đều là số mệnh mà ông trời đã định sẵn, những người nên ở bên cạnh nhau thì nhất định sẽ không chia xa, còn chia tay có lẽ là do duyên phận vẫn chưa đủ.”

Lôi Dật Thành vô cùng vui mừng nhìn cô em gái cuối cùng cũng đã học được cách buông bỏ chấp niệm, chỉ tiếc, Phong Ấn lại không nghĩ như vậy.

Trên ô cửa sổ trong khoang máy bay đang phản chiếu gương mặt trẻ trung của cô, trong tay cô đang cầm phong thư mà trước lúc đăng kí Lôi Dật Thành đã đưa cho cô, anh ta bảo cô chờ khi máy bay cất cánh hãy mở nó ra. Đó là một phong thư thật dày, bên trong chứa một sấp giấy được gấp chỉnh tề.

Mặt trên sấp thư có ba chữ được viết thật to khiến cô không khỏi nhếch môi cười. Tuy rằng chữ viết có hơi vụng về nhưng cô vẫn có thể nhận ra đó chính là chữ viết của Phong Ấn, có lẽ lúc viết những dòng này tay anh vẫn chưa khỏi hẳn. Lúc lật đến trang cuối cùng, bỗng chốc trong lòng Lôi Vận Trình cảm thấy chất đắng.

— Anh không hối hận vì đã hủy đi những bí mật của em, những thứ đó, đối với anh, đối với em đều quá mức nặng nề, anh không biết em đã đối diện với chúng như thế nào trong nhiều năm như thế, cũng không tài nào tưởng tượng được. Những thứ đã từng là tất cả của em giờ đã không còn, mà anh cũng hy vọng em sẽ không giữ chúng nữa, em hãy sống thoải mái, thậm chí anh hy vọng em hãy quên hết tất cả những gì đã qua đi, bao gồm cả anh. Nhưng anh sẽ nhớ, em đã buông bỏ những thứ gì, thì chúng sẽ đều được đặt vào lòng anh. Em khiến anh biết được bản thân sợ nhất là điều gì, đó có lẽ chính là ngày mà hai chúng ta chia ly nhau cả đời, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, mỗi một người rồi sẽ yêu một người khác, khi gặp lại thì dường như đã không còn liên quan đến nhau nữa. Về sau sẽ đối lại, sẽ đến anh theo đuổi em, quán lấy em không buông, ngưỡng mộ em, cho em, yêu em, chờ em, chờ cho đến khi em hoàn toàn bằng lòng ở bên cạnh anh một lần nữa.

Anh chờ em trở về bên cạnh anh, từng giây từng phút.

...

Cô đọc đi đọc lại nội dung trên trang giấy đó nhiều lần, rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại che đi màn sương mù đang che lấp bầu trời, phẳng phất cứ như trở về lúc anh rời khỏi nhà đến Học viện Phi hành năm đó, cô khóc ròng đến mức không thở nổi, mãi cho đến lúc anh phải đi đăng kí mà vẫn chưa nghe được câu mà cô muốn nói với anh, cuối cùng, cô chỉ có thể về nhà viết câu đó lên quyển nhật ký...

“Cô có phải là Lôi tiểu thư không?”

Một giọng nói ngọt ngào kéo cô về với hiện thực, trên tay của cô gái cầm theo một đóa hoa hồng tươi rói thật to mỉm cười với cô. “Có một vị tiên sinh nhờ chúng tôi đưa thứ này cho cô.”

Lôi Vận Trình kinh ngạc đứng lên tiếp nhận bó hoa, tầm mắt cô chạm phải thứ gì đó phát sáng lấp lánh ở bên trong bó hoa, rồi cuộc nước mắt cô cũng tuôn trào như đê vỡ.

Đó là chiếc nhẫn vốn dĩ đã bị chìm sâu dưới đáy hồ, đó là thành quả mà vô số lần Phong Ấn lặn vào hồ nước lạnh như băng tìm kiếm sau khi cô rời đi, cố chấp không bỏ qua một tấc nước nào mới tìm về được.

Nhưng chiếc nhẫn đó lại có sự khác biệt, đó chính là ở vòng trong có khắc tên cô ngay phía sau tên anh.

Có một bàn tay ấm áp nâng cằm cô lên, lau những giọt nước mắt đang tràn ngập trên gương mặt nhỏ nhắn của cô bằng động tác vô cùng dịu dàng, cẩn thận từng li từng tí cứ như đó chính là bảo vật mà anh trân quý nhất.

“Em đi đến đâu thì anh đi đến đó, một khi trở thành mục tiêu đã định của anh thì em không thể trốn thoát đâu.” Phong Ấn lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út mảnh khảnh của cô, rồi cúi đầu in một nụ hôn lên đó.

“Bản báo cáo kết hôn anh đã giao cho cấp trên rồi, chỉ chờ em nữa thôi, bố mẹ, anh trai, chị dâu của em, bố anh anh sẽ đối phó, chú rể đã chuẩn bị xong tất cả, hôn lễ có thể cử hành bất kì lúc nào, tất cả chỉ chờ một mình em thôi.”

“Em không ——”

“Trình Trình, em không cần trả lời anh lúc này, không cần biết là bao lâu anh cũng sẽ chờ em.”

Nước mắt làm tầm nhìn của cô trở nên mơ hồ, hạnh phúc mà cô đã từng hy vọng mình có được đang ở ngay trước mắt, chỉ chờ cô dũng cảm vươn tay mà thôi.

Cô không biết Phong Ấn đã lén giữ lại trang nhật ký kia, đặt vào túi áo trước ngực của anh.

—— Phong Ấn, đừng quên ước nguyện hôm sinh nhật của anh, em chờ anh trở về, trở về cưới em.

Bây giờ cô gái đó lớn lên, trái tim của người đàn ông đó đã lượn một vòng lớn đúng là cuối cùng vẫn trở về bên cạnh cô.

Thật sự rất may mắn, nhiều năm sau anh đã yêu cô, còn cô vẫn luôn yêu anh như trước.

Tất cả những thứ trong sinh mệnh ông trời đều đã định trước, những người vì chuyện gì đó mà để mất nhau có lẽ cũng chỉ vì duyên phận không đủ, còn những người phải ở bên cạnh nhau như cô và anh, thì không ai có thể chia cắt bỏ họ được...

54. , Vĩ Thanh Part 1

Vĩ thanh . Part 1:

Nếu như Phong Ấn cho rằng chỉ như vậy là có thể làm Lôi Vận Trình xóa bỏ mọi hiềm khích thì anh đã sai rồi, Lôi Vận Trình không những không chấp nhận lời cầu hôn của anh, mà cô còn xảo quyết moi được từ chỗ anh những toan tính chi li tà ác của Phong Hạo lúc trước.

Cái gì là tiểu nhân và phụ nữ khó chiều, sau vài tháng anh đã hoàn toàn lĩnh hội được. Anh vẫn kiên trì việc theo đuổi cô nhưng Lôi Vận Trình vẫn bất vi sở động(1). Sau lại, Đoàn trưởng cùng với Chính ủy bao gồm cả sư phụ trong căn tin cũng không thể chịu nổi việc nhìn anh vất vả như vậy, thế là họ lặng lẽ tạo điều kiện thuận lợi bằng cách ngầm ngầm cung cấp những kiến thức cơ sở mà họ đã có được khi theo đuổi phụ nữ trong quá khứ hào hùng không ai bì nổi của bọn họ cho anh.

Bất vi sở động - : không bị bất cứ chuyện gì làm xúc động [baidu]

Đương nhiên trong đó không bao gồm Lục Tự, cũng không bao gồm cả người nào đó vẫn luôn được cho rằng người nhà của Lôi Vận Trình – Hướng Bắc Ninh, bởi vì không ai có thể hiểu rõ những gian khổ mà cô đã trải qua trong học viện phi hành hơn cậu ấy, rõ ràng mỗi một chuyện trong quá khứ đều khiến cho trái tim của cậu ấy tràn ngập những thương tiếc, Lôi Vận Trình chưa gạt đầu ngày nào thì Phong Ấn vẫn là kẻ địch của bọn họ ngày đó.

Lo lắng mối quan hệ thân thiết giữa Hướng Bắc Ninh và Lôi Vận Trình, Phong n vừa phải theo đuổi cô, vừa phải đồng thời tìm cách lôi kéo bạn bè của cô, chỉ tiếc đối phương ít khi cảm kích sự nhiệt tình đó của anh.

So với anh, Phong Hạo cũng không thoải mái hơn là bao, dưới lời dụ dỗ đe dọa của Phong phu nhân, ông đành phải vì chuyện chung thân đại sự của con trai mà liên tục đến viếng thăm Lôi gia, ngoài việc bị gây khó khăn trăm muôn ngàn điều, ông còn phải nịnh hót Lôi Khải trước mặt công chúng để tạo thể diện cho ông ta. Vì thế, trong một thời gian rất lâu, Phong Hạo trở thành đề tài hấp dẫn nhất cho những người rảnh rỗi trong thành phố T bàn tán.

Hôm nay, chẳng biết là lần thứ mấy Phong Hạo xuất hiện trước cửa nhà họ Lôi, sau một thời gian dài đấu tranh tâm lý, cuối cùng ông cũng gõ cánh cửa vẫn đóng chặt kia, ông đã ngồi đây từ một giờ chiều đến ba giờ nhưng vẫn không thấy Lôi Khải xuất hiện, chỉ có Tử Du đang ôm con trai nhưng lại không hề để ý đến đến ông chú kiệm lời nào đó mà vẫn tiếp tục nói chuyện thao thao bất tuyệt.

Biết rõ tính tình của ông, nên khi bác tài xế thấy ông đen mặt liền ngắt lời cô: “Không phải Hoàng Phủ tiểu thư nói Lôi tiên sinh có nhà sao?”

Tử Du híp mắt cười, cô ấy nhìn thoáng qua đồng hồ: “Đó là vì chú không biết, ba cháu gần đây có thói quen ngủ trưa, nhưng bây giờ chắc là đã dậy rồi, để cháu lên lầu xem thử xem.”

Là ngủ trưa thật hay cố ý vênh vác, trong lòng mọi người đều hiểu nhưng chỉ là không nói mà thôi. Bóng dáng của cô ấy mới biến mất, Phong Hạo đã hung ác dữ tợn trừng mắt với tiểu thiếu gia của dòng họ Lôi, thằng bé đang ngồi trên ghế sofa cản ngón tay của mình.

Cục cưng giật mình, đôi mắt tròn xoe chớp chớp, nhưng chẳng những thằng bé không sợ gương mặt muôn đời lạnh lẽo như trong lá bài của ông, ngược lại nó còn bò về phía ông. Dùng cánh tay nhỏ bé mềm mại non nớt dính đầy nước bọt của mình níu lấy bộ đồ vest có giá trị đắt đỏ của Phong Hạo, thằng bé cố gắng ôm lấy đùi ông rồi vung về bò lên người ông, sau đó thằng bé còn túm lấy chiếc caravat của ông bỏ vào miệng mà không hề phân bua gì cả. Phong Hạo nhanh nhẹn rút chiếc caravat về, cục cưng vẫn khăng khăng giữ lấy, cả hai không ngừng duỗi tay chém giết, một lớn một nhỏ bắt đầu cuộc chiến tranh giành chiếc caravat.

Thấy thức ăn bị cướp đi một lần nữa, cái miệng nhỏ nhắn của cục cưng méo máo, đôi mắt to nhanh chóng ứa đầy nước mắt.

Da đầu của bác tài xế tê rần, vội vàng lấy món đồ chơi chọc cười thằng bé, nhưng tiểu thiếu gia nhà họ Lôi vẫn không thèm để ý đến, bộ ngực nhỏ bé phập phồng, hai mắt nhìn thẳng vào chiếc caravat của Phong Hạo.

“Đây mà lại là đối tượng quan trọng được Lôi gia bảo vệ đây sao.” Bác tài xế thở dài, không khởi tính toán cái lợi và cái hại khi gặp phải thằng nhóc này...

Phong Hạo trầm mặc một lúc, bỗng nhiên ông vô cùng oai phong lẫm liệt vươn hai tay bế bé cục cưng ngồi lên đùi mình lần nữa, ông nhìn khuôn mặt từ âm u trở nên sáng lạng của thằng bé, sau đó thằng bé nắm lấy chiếc caravat số lượng có hạn mà Lâm Thất Thất đã tặng cho ông, rồi nhét nó vào miệng nhưng một món đồ ăn...

Khi Lôi Khải kè cà xuất hiện thì chứng kiến một màn như vậy, ông bảo Tử Du bế cục cưng về, gương mặt lộ vẻ không vui: “Khi con trai anh còn bé, anh cũng tùy tiện cho nó ăn những thứ không sạch sẽ như thế sao?”

Phong Hạo hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén lửa giận, thô lỗ kéo chiếc caravat bị găm đến không ra hình dáng ban đầu nữa rồi quăng lên bàn. Đôi lông mày của Lôi Khải nhíu lại, chậm rãi châm một điếu thuốc rồi hờ hững nhìn thẳng vào đôi mắt đầy lửa giận của Phong Hạo.

Sau khi cả hai đối mặt chiến đấu với nhau, Phong Hạo đành phải chịu thua: “Xin lỗi.”

Hai chữ này gần như được rít ra từ trong kẽ răng của ông, khóe miệng Lôi Khải hơi nhếch lên: “Con nít không hiểu chuyện, anh không nên để tâm làm gì.”

Phong Hạo vươn tay về phía bên cạnh, tài xế lập tức đưa mấy xấp văn kiện qua. Phong Hạo lại đưa những thứ này đến trước mặt Lôi Khải: “Đây là những hạng mục mà nhất định quý công ty sẽ có hứng thú.”

Lôi Khải liếc mắt nhìn, sau đó ông chậm rãi phả ra một làn khói: “Thật ngại quá.”

“Chỉ là việc nhỏ thôi mà.” Phải dâng vài trăm triệu vào tay của Lôi Khải, trong lòng Phong Hạo đã âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà ông ta từ lâu rồi.

“Phong tổng còn có việc gì nữa không?” Thấy ông không nói gì tiếp, Lôi Khải ra vẻ nghi hoặc.

Phong Hạo lại đặt một chiếc hộp vuông trước mặt ông ta: “Lúc trước ông từng đề cập đến việc muốn mua tặng cho Lôi phu nhân một bộ đá quý nhưng lại bỏ lỡ phải không? Thật khéo là tôi đã gặp được người mua

nó ở nước ngoài...”

Lúc này Lôi Khải thật sự rất kinh ngạc vui mừng, bộ đá quý đó ông đã tìm gần nửa năm: “Chính xác, đúng là bộ này, làm phiền Phong tổng quá.”

Ông ta đứng dậy, định lên lầu đưa cho Thương Tiểu Thiên xem, hoàn toàn vứt Phong Hạo ra phía sau, đối với quá trình làm sao “Thật khéo gặp được” của Phong Hạo, người mà ngay cả ông ta cũng không tìm được, Lôi Khải hoàn toàn không có một chút hứng thú nào.

Phong Hạo không dần lòng được nữa mà nổi giận, vọt đến ngăn ông ta lại: “Vậy chuyện đó anh suy nghĩ sao?”

“Tôi có nhận lời anh suy nghĩ chuyện gì à?”

Nhìn bộ mặt vô tội bày ra trước mắt, Phong Hạo thật muốn đá cửa rời đi: “Chuyện của Trình Trình và Phong Ấn ấy.”

Lôi Khải như bừng tỉnh hiểu ra vấn đề, ông ta vui vẻ nở nụ cười: “Chuyện của bọn nhỏ thì cứ để bọn nhỏ giải quyết là được rồi, tôi có can thiệp cũng chẳng được gì đâu.”

“Lôi Khải! Anh nên một vừa hai phải thôi nhé!” Phong Hạo cắn răng, hận đến mức không thể vung một quyền qua đó. Gần đây, phàm là chuyện gì mà Lôi Khải muốn, ông ta chỉ cần chỉ tay năm ngón là Phong Hạo sẽ đủ tìm đủ mọi cách làm ông ta hài lòng, nhỏ thì sữa bột, tã lót của tiểu thiếu gia, lớn thì vài hạng mục trị giá mấy trăm triệu, mà ông ta ngay cả chớp mắt cũng chẳng thèm, biết rõ Lôi Khải chỉ đang hưởng thụ quá trình khống chế Phong Hạo, nên Phong Hạo đành phải nhịn nhục vì con trai.

Lôi Khải không giận, ngược lại còn cười, nhẹ nhàng đẩy tay Phong Hạo ra: “Phong tổng muốn ở lại ăn cơm tối không?”

Ăn cái quái gì! Phong Hạo nổi giận dùng dùng trở về nhà, Lâm Thất Thất đang nói chuyện điện thoại với con trai, một giây sau đó tay nghe đã rơi vào tay ông: “Có phải kiếp trước tôi nợ nần gì anh không?!”

Từ trước đến giờ đối với bất cứ chuyện gì Phong Hạo cũng đều vô cùng bình tĩnh nhưng giờ phút này ông lại cực kì phẫn nộ, quả là chuyện hiểm thấy nha, vì vậy trong lòng Phong Hạo vốn đã có mây mù che phủ giờ lại tăng thêm một tầng u ám nữa: “Lôi Khải lại làm khó bố?”

“So với lúc trước thì đã khá hơn một chút, chí ít còn để cho tôi vào cửa!” Phong Hạo mắng thành tiếng: “Ba đời nhà này vẫn chưa từng mất mặt như thế, đều nhờ anh ban tặng cho tôi cả đấy! Không phải con bé đó thì không được sao?”

“Bố...” Phong Hạo gào thét thảm thương: “Bố đã sớm biết có kết quả như bây giờ thì hà tất gì lúc trước lại làm vậy.”

“Ý của anh là mọi chuyện trở nên như thế này đều là lỗi của tôi? Tôi bảo anh nói những lời khốn nạn kia ra để người ta nắm được nhược điểm của anh sao?”

“Nhưng người Lôi Khải muốn trừng trị không phải chỉ có một mình con, nếu không phải lúc trước bố tâm thuận bất chính(2) —— À, ý con muốn nói... Dù thế nào bố cũng phải gánh lấy một nửa trách nhiệm, con mà không lấy được vợ thì Phong gia chờ tuyệt hậu đi.”

Tâm thuận bất chính – ‘ ’: chỉ người bụng dạ khó lường, có tâm kế nặng và tinh thông tính kế.

“Tôi thấy anh không muốn sống nữa rồi!”

“Con có việc phải xử lý, xin nhờ vào bố già vĩ đại vậy, nhất định không thể để mẹ con ra tay được.”

“Tôi không vĩ đại đến mức vì anh mà phiền đến vợ tôi ra mặt đâu.”

Phong Hạo ngắt điện thoại trước, quay đầu lại thấy Lâm Thất Thất đang cầm chiếc caravat trong áo vest mà ông đang mặc trên người, bà nhướn mày chờ ông nói rõ lý do.

Phong Hạo nhức đầu xoa xoa thái dương: “Là kiệt tác của thằng nhóc con Lôi Dật Thành.”

Lâm Thất Thất bật cười một tiếng, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương cho ông: “Lôi Khải lại có yêu cầu gì quá đáng để làm khó anh nữa à?”

“Ngược lại, một chữ hán cũng không nói, đúng là muốn khảo nghiệm tính nhẫn nại của anh.” Phong Hạo lại mắng một tràng ra khỏi miệng.

Lâm Thất Thất suy nghĩ một lúc: “Vậy để em đi thôi.”

“Em đừng có hòng nghĩ đến việc đó.” Phong Hạo đưa tay kẹp điều thuốc rít mạnh vài hơi.

“Nhưng sắp đến sinh nhật của Trình Trình rồi, anh muốn toàn bộ kế hoạch của Phong’n đều bị phá hủy sao?” Lâm Thất Thất rút điều thuốc ra khỏi tay ông, bà hôn lên môi ông lấy lòng: “Nhé?”

Phong Hạo trầm ngâm một lúc lâu mới kéo vợ yêu ôm vào lòng giống như một đứa trẻ đang giận dỗi: “Vậy thì anh phải có mặt ở đó.”

Lâm Thất Thất dĩ nhiên không muốn ông đi theo phá hỏng mọi chuyện, để tránh việc ông nổi cơn ghen khiến mọi chuyện trở nên càng tồi tệ hơn.

...

Đương nhiên Lôi Khải đã đoán trước được bà sẽ đến đây một mình, ông ta bình tĩnh để bà vào nhà tự nhiên. Lâm Thất Thất thấy toàn thân ông ta đầy vẻ nghiêm nghị, quần áo phẳng phiu, hàng mày của bà hơi nhướng lên: “Anh phải ra ngoài?”

“Không phải, vừa mới trở về.”

“Đây dường như là lần đầu tiên em đến nhà anh.” Lâm Thất Thất nhìn một vòng quanh phòng khách, nói rất dịu dàng, vẫn chưa kịp phòng bị đã phải đối mắt với đôi con ngươi đen láy tỏa sáng của ông.

Lôi Khải mỉm cười: “Tìm Tiểu Thiên à? Cô ấy và Tử Du đi dạo phố vẫn chưa về.”

“Không, tìm anh.”

“Chuyện gì?”

“Anh biết rõ mà còn hỏi sao, Lôi Khải.”

Giọng nói của Lâm Thất Thất dịu dàng hơn giọng nói của Thương Tiểu Thiên một chút, khi gọi tên ông âm cuối vẫn hơi run như trước, giống như một làn gió nhẹ từ trong ký ức xa xôi khẽ lướt qua trái tim ông, lướt qua vệt vàng ... Ngay lập tức Lôi Khải đã khôi phục lại như cũ, vẫn là phong thái phóng khoáng tự đắc.

So với mấy đợt tấn công trước đó của Phong Hạo, Lâm Thất Thất dễ dàng tóm lấy Lôi Khải chỉ bằng vài câu nói.

“Con của em không được giáo dục tốt, Phong Hạo không nên xúi giục Phong’n đùa giỡn Trình Trình, anh giày vò bố con bọn họ lâu như vậy, cũng nên nguôi giận đi, dù là thể diện bên ngoài hay suy nghĩ bên trong, anh cũng đã thu được rất nhiều lợi nhuận, hôm nay em tự mình đến đây cầu xin anh, vậy còn chưa đủ sao?”

Lôi Khải mỉm cười: “Phong phu nhân nghiêm trọng quá rồi, nên giả hay không giả cho ai đều là quyết định của một mình Trình Trình, Tiểu Thiên đã nói rõ ràng cấm anh nhúng tay vào.”

Lâm Thất Thất hừ lạnh: “Đừng giả vờ nữa, em còn không hiểu anh sao? Chỉ cần hai đầu lông mày của anh nhíu lại, em đã biết anh đang suy nghĩ gì rồi.”

Lôi Khải chỉ cười chứ không nói gì, hai người đã lâu rồi không gặp nhưng trong lòng vẫn có thể ăn ý đến vậy, mặc dù giữa bọn họ đã trải qua rất nhiều chuyện.

“Trình Trình đúng là một cô bé hiếu thảo, nó quan tâm đến ý kiến của anh, anh không gạt đầu nó sẽ không chấp nhận Phong’n, cả em và anh đều biết rõ tình cảm của nó đối với Phong’n, chẳng lẽ anh nhẫn tâm vậy sao?”

“Trước kia là vì anh không đành lòng mới mặc kệ chuyện tình cảm của con bé, anh sợ con bé sẽ bị tổn thương, con trai của em vốn đâu phải là thiện nam tín nữ.”

Lâm Thất Thất nhìn vào đôi con người đen như mực của ông: “Vậy anh có biết em sợ điều gì không?”

Điều thuốc trên đầu ngón tay của Lôi Khải run lên, ông trầm mặc một lúc lâu mà vẫn chưa nói gì, bà cũng không nói gì cả. Chờ lâu đến mức bà tưởng như rằng phải ngừng lại, thì liền nghe được tiếng cười trầm thấp bất đắc dĩ của ông: “Thất Thất, em càng ngày càng lợi hại, anh không còn gì để nói.”

Thật ra điều mà bọn họ sợ rất giống nhau, đó chính là việc hai con người đã từng yêu nhau nhưng cuối cùng lại không thể ở bên cạnh nhau, mặc dù mai sau có thể sẽ yêu một người khác, nhưng sự tiếc nuối kia sẽ chôn sâu vào trong đáy lòng mà không hề mờ nhạt.

55. , Vĩ Thanh Part 2

Part 2:

Lôi Vận Trình không nghĩ đến sẽ có một ngày cô gặp lại Hạ Viêm Lương, hơn nữa lại còn là trong hôn lễ của mình. Nếu không phải do hôm nay là ngày vui lớn, Tử Du nhất định sẽ phái người ném cô ta ra ngoài, Lôi Dật Thành và Phong’n đưa mắt nhìn nhau, sau khi vỗ về Tử Du xong thì chủ động tiến về phía Hạ Viêm Lương.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của bọn họ, Hạ Viêm Lương lại nở nụ cười rất dịu dàng: “Yên tâm, không phải tôi đến đây để làm quấy rối đâu, không cần phải đề phòng tôi như thế.”

Đúng là không phải cô ta đến đây để gây ồn ào, cô ta chọn một góc xa nhất để dõi theo buổi hôn lễ long trọng này. Linh Linh đã cao hơn trước rất nhiều, duyên dáng yêu kiều như một búp sen nhỏ, con bé kéo tay cô hỏi: “Mẹ cũng gả cho bố giống như vậy sao?”

Hạ Viêm Lương nhướn miệng cười nhạt, nhưng cô ta lại không trả lời câu hỏi. Nếu sự hận thù trong Lê Duệ không nhiều như thế, có lẽ anh ta cũng sẽ cho cô ta một buổi hôn lễ lớn nhất mà anh có thể.

Phong’n hoàn toàn xem mẹ con bọn họ là không khí, nhưng Lôi Vận Trình thì lại không thể ngoảnh mặt làm ngơ giống như anh, cô tìm cơ hội một mình đi đến chỗ Hạ Viêm Lương. Cô nhét hộp kẹo mừng vào trong tay Linh Linh, sau đó mỉm cười với Hạ Viêm Lương: “Xin thứ lỗi vì đã tiếp đãi không chu đáo.”

Lúc này, trên gương mặt cô không hề hiện ra bất kì vẻ căm hận nào, cũng không hề có một chút vẻ sợ hãi khiến Hạ Viêm Lương sửng sốt: “Tôi đã chuẩn bị tinh thần chờ cô hắt một ly nước vào mặt tôi.”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu đưa mắt nhìn người đàn ông ở bên ngoài, cô nở một nụ cười vừa đắc ý vừa dí dỏm: “Nếu như hôm nay là hôn lễ của cô và anh ấy thì có lẽ tôi sẽ làm như vậy.”

“Nhưng tôi luôn nghĩ cô vẫn luôn tìm cơ hội để thực hiện hành động đó.” Lôi Vận Trình không phải là người có thù tất báo nhưng cô cũng không phải là thánh mẫu. Hạ Viêm Lương biết rõ cô không thích cô ta, về điểm này Lôi Vận Trình cũng không hề che giấu, đến tận bây giờ cũng thế: “Chúc mừng cô, cuối cùng thì cũng đã được gả cho anh ấy, Phong’n... Đúng là một người đàn ông đáng để yêu.”

“Cảm ơn, về điểm này thì từ trước đến giờ tôi vẫn luôn hiểu rõ.”

Hạ Viêm Lương cười khê: “Cô vẫn giống như lúc còn bé, vẫn hận tôi như thế.”

“Đúng là tôi không thích cô, nhưng không đến nỗi hận cô.” Lôi Vận Trình nhìn vào đôi mắt con gái của Hạ Viêm Lương: “Dù cô đã lợi dụng Linh Linh để chia rẽ tình cảm của chúng tôi, nhưng tôi không hận cô cũng không hận anh ấy.”

Hạ Viêm Lương cảm thấy khó hiểu: “Vậy thì tại sao cô lại...”

“Cô đã từng nghe qua một câu nói này chưa? Có đôi khi bạn phải buông tay một lần thì mới có thể hiểu được nó có thực sự đáng để bạn quý trọng hay không, hơn nữa tôi muốn trải nghiệm thử khi được người

mình yêu theo đuổi sẽ có cảm giác như thế nào, tôi phải cảm ơn cô vì đã cho tôi một cơ hội tốt nhất để thực hiện điều đó.” Lôi Vận Trình nhún vai tỏ ý không tán thành: “Cảm giác đó cũng không tệ lắm, hơn nữa cô không thấy đáng về đàn ông khi giậm chân nóng giận rất thú vị sao?”

Ở lối rẽ, người đàn ông nào đó đang nghe lén âm thầm hít vào một hơi, nghiêng răng tức giận, nếu không phải Lôi Dật Thành ngăn cản thì anh nhất định sẽ xông qua bên đó rồi đánh vào cái mông nhỏ của cô một trận.

Lôi Dật Thành vô cùng đồng cảm vỗ vỗ vai em rể: “Cậu đã biết từ trước việc Trình Trình không phải là người dễ trêu chọc rồi còn gì, từ nhỏ đến lớn có lần nào cậu trêu chọc nó mà nó không trả thù lại cậu đâu?”

Tay Lục Tự nắm lại thành quyền rồi đặt trên môi cười khê: “Tớ có thể tưởng tượng được những ngày sau này của cậu, bảo trọng nhé chú em.”

Gương mặt tuấn tú của Phong’n nhăn nhó như cái bánh bao cỡ lớn: “Cái này có phải là một lần sẩy chân ân hận ngàn đời không?”

“Chỉ cần cậu nói không muốn, người bạn thân này sẽ sẵn sàng thay cậu chịu đựng, xem thử đêm động phòng hoa chúc hôm nay sẽ có cảm giác như thế nào, được không?” Lục Tự không sợ chết mà trêu chọc anh, anh ta cũng đoán trước được thể nào mình cũng sẽ bị anh đâm một cái.

Lôi Vận Trình biết rõ Phong’n không muốn gặp Hạ Viêm Lương, nhưng lại tùy ý quyết định dắt Linh Linh đến trước mặt Phong’n, sau đó cô lại làm người lương thiện lui ra ngoài, nhường không gian riêng cho bọn họ.

Linh Linh và Hạ Viêm Lương đều có đôi mắt mơ màng rất xinh đẹp, Linh Linh đứng một chỗ lúng ta lúng túng, đôi môi nhỏ nhắn mím lại lộ vẻ bướng bỉnh.

Phong’n hút hết một điếu thuốc, anh không nhận được âm thầm thở dài một hơi, anh vẫy tay với cô bé, nhưng Linh Linh lại lắc đầu từ chối: “Chú không phải là bố của Linh Linh, chú Andy nói Linh Linh không được hành động giống như trước nữa.”

Andy là bác sĩ tâm lý mà Phong’n mời về để chữa trị cho mẹ con bọn họ, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm. Phong’n mỉm cười, sau đó anh giang hai tay: “Chú chỉ muốn thay bố của cháu ôm con gái của cậu ta, không liên quan gì đến chuyện đó cả.”

Nước mắt của Linh Linh rơi xuống tí tách, cô bé nhào vào lòng Phong’n òa khóc: “Linh Linh rất nhớ chú, hu hu...”

Trong lòng Phong’n chưa xót, bàn tay anh khẽ vuốt ve tấm lưng nhỏ nhắn rồi dỗ dành con bé: “Xin lỗi Linh Linh, chú đã có người mà chú cần phải bảo vệ, nhưng cháu phải nhớ rằng, bố ruột của cháu là người yêu thương con nhất trong cuộc đời này, vì vậy cháu phải ngoan ngoãn làm một cô bé biết vâng lời, ở trên thiềm đường, nhất định cậu ấy sẽ phù hộ cho cháu, cháu đừng làm cậu ấy thất vọng.”

Linh Linh gạt đầu thật mạnh, cô bé lau nước mắt, thút tha thút thít nhìn anh: “Mẹ bảo cháu nói với chú một câu, mẹ nói mẹ xin lỗi chú.”

Phong’n nhếch môi cười, anh giơ tay xoa xoa đầu cô bé. Anh hiểu ý của Hạ Viêm Lương, nếu cho cô ta cơ hội bắt đầu lại, cô ta sẽ chọn Lê Duệ chứ không phải chọn anh như trước kia, nhưng chỉ là những khúc mắc trong mối yêu hận này đã không còn quan trọng với anh nữa.

Có Lôi Vận Trình, cuộc đời của anh mới thực sự bắt đầu.

Sau khi náo động phòng tân hôn và tiễn khách, Lục Tự cuối cùng cũng kết thúc nhiệm vụ phụ rể của mình hôm nay, anh ta từ chối ý tốt muốn lái xe đưa anh ta về của Phong’n và Lôi Dật Thành, một mình anh ta cất bước đi trên đường phố đêm khuya.

Tuy là đã về khuya nhưng thành phố T vẫn đắm chìm trong thứ âm thanh ồn ào náo nhiệt, dọc theo đường đi khi nhìn thấy những dòng chữ to bắt mắt trên bản hiệu của một khách sạn, Lục Tự mới nhớ ra đêm nay là đêm giao thừa, đôi mắt mơ màng vì say rượu của anh ta lại càng tối tăm hơn nữa.

Dù rằng anh ta đã tận mắt chứng kiến giây phút người phụ nữ kia vĩnh viễn thuộc về một người đàn ông khác, nhưng anh ta vẫn như trước, không thể nào khiến trái tim mình ngừng hy vọng, Lục Tự không khỏi bật cười tự giễu chính mình, anh ta ngửa đầu nhìn về con sông lớn rồi lầm bầm, hôm nay là ngày dành cho các cặp tình nhân mà tại sao ông trời lại không ban cho anh ta một người phụ nữ để giải tỏa nỗi buồn nhỉ?

Trước mặt có rất nhiều nam nữ đang vui vẻ kết bạn với nhau, có người không cẩn thận va phải anh ta, Lục Tự vô thức tránh sang một bên, nhưng mới đi được vài bước, anh ta bỗng dừng cảm thấy có gì đó không đúng. Lục Tự thò tay vào túi, quả nhiên là ví tiền đã không cánh mà bay, anh ta đuổi theo đám nam nữ kia nhưng không thể tìm được cô gái va vào anh ta lúc nãy.

Nếu chỉ mất tiền thôi thì cũng không sao, nhưng bên trong còn có một tờ giấy chứng nhận rất quan trọng đối với anh ta. Lục Tự tìm nũa con phố mà vẫn không tìm thấy bóng dáng cô gái đó. Anh ta tức giận đến mức muốn mắng thành tiếng. Cái con bé kia trông có vẻ nhỏ nhắn ốm yếu, thế mà lại trốn nhanh như vậy.

Bỗng dưng, một thân ảnh rơi vào tầm mắt của anh ta, Lục Tự hí mắt nhìn, tập trung dõi theo mục tiêu đã định là cô gái đội hai cái lỗ tai thỏ trên đầu kia, anh ta lặng lẽ đuổi theo cô gái đó.

Nhưng khả năng thám thính của cô gái ấy rất tốt, dường như cô ấy cảm nhận được có người đang theo dõi mình, sau đó cô gái kia nhanh chóng rẽ qua một con đường nhỏ khác, Lục Tự đương nhiên không thể để cô ấy chạy thoát được, anh ta lập tức đuổi sát theo phía sau.

Sau khi Diệp Thất Tịch chạy qua mấy con phố, ngoái trước ngoái sau không thấy bóng người nào, lúc này cô ta mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, thả lỏng sự cảnh giác rồi vỗ vỗ bộ ngực nhỏ nhắn: “Hừ, xem thường tôi quá rồi, nếu như để anh đuổi kịp thì danh tiếng cả đời của bốn tiểu thư không phải bị hủy rồi sao.”

Cô ta đặc ý mở ví tiền vừa mới trộm được ra, cái miệng nhỏ nhắn mở to thành hình chữ O: “Có nhiều tiền như vậy mà con quan tâm đến cái ví nữa ư, thật là keo kiệt!... Ồi? Chứng nhận sĩ quan? Ồ! Đẹp trai quá, há, thật đáng tiếc, chắc chắn...”

“Xin hỏi vị tiểu thư này, tôi có gì mà đáng tiếc?”

Một thanh âm tràn đầy sự tức giận và lạnh lùng bỗng nhiên truyền tới từ phía sau cô ấy, toàn thân Diệp Thất Tịch cứng đờ như đá, mãi cho đến khi gương mặt đẹp trai đầy vẻ tức giận giống trong y như trong giấy chứng nhận sĩ quan xuất hiện ngay trước mắt, khi cô ấy chạm phải đôi mắt sâu không thấy đáy kia thì mới giật mình bừng tỉnh, cô gái thét lớn lên một tiếng rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Lục Tự đuổi theo cô ấy, anh ta bất ngờ phát hiện tên trộm nhỏ này cũng có chút bản lĩnh, lúc này anh ta càng không thêm thương hoa tiếc ngọc, chỉ sải chân đến hai ba bước chân đã bắt được cô gái, vịn ngược đôi tay gầy yếu của cô ấy ra phía sau, sau đó anh ta đưa tay nắm lấy cái cằm nhỏ nhắn của cô gái để nhìn kỹ diện mạo của tên trộm này.

“Nhóc con xấu xa! Dám trộm đồ trên người anh đây thì tự rước xui xẻo đi!”

Tâm trạng của Lục Tự vốn đã không tốt nên muốn lấy cô ấy để trút giận, nhưng mà khi nhìn vào mặt cô bé này, anh ta không khỏi giật mình, anh ta chỉ mắng có một câu mà đôi mắt ai kia đã rưng rưng hai dòng.

“Khóc cái gì? Tôi còn chưa —— A!” Lục Tự vô thức thả hai tay cô gái ra, nhưng lại bị cô ấy thừa cơ hội nhấc chân đá vào giữa hai chân của anh ta, nhân lúc anh ta đau nên không thể đánh trả rồi bỏ chạy nhanh như tia chớp không để một chút tung tích nòa

Lục Tự đưa tay che bụng đang đau đớn đến mức không thể đứng thẳng lưng, anh ta phải chống tường một lúc lâu mới có thể bật ra hai chữ: “Mẹ nó! Khốn thật!”

Giữa lúc anh đang suy nghĩ làm sao để tìm được con bé xấu xa kia, thì bỗng nhiên tầm nhìn của anh ta lướt qua một chiếc ví nhỏ màu hồng phấn đang nằm dưới chân tường. Anh ta nhặt lên rồi mở ra, đôi con người trông đen láy nhấp nháy, khoe miệng chậm rãi cong lên.

“Diệp —— Thất —— Tịch.”

56. , Ngoại Truyện 1 Part 1

Ngoại truyện 1

Phương Mặc Dương và Đỗ Nghiên Thanh

Phần 1: Trước khi quá muộn

Lần đầu tiên Phương Mặc Dương chú ý đến Đỗ Nghiên Thanh là vì Lôi Vận Trình, học viên nữ xuất sắc này lúc nào cũng có một cô bạn tươi cười ríu ra ríu rít không tìm không phổi đi bên cạnh như hình với bóng. Toàn đại đội có đến cả trăm người, ngoại trừ vài học viên nam nghịch ngợm gây sự, cô cũng là người đứng đầu trong việc gây đau đầu cho người khác.

Lúc đến giai đoạn huấn luyện tổng kết, cứ nhìn đến cái tên Đỗ Nghiên Thanh thì cả mí mắt cũng giật giật, anh ta ném bút mạnh về phía trước, tức giận nói: “Sao tất cả học viên đều như thế nhỉ? Tìm một lý do nào đó chuyển Đỗ Nghiên Thanh này đi đi!”

Chỉ đạo viên ngồi bên cạnh hồi tưởng lại con người này, sau đó bỗng nhiên cười rộ lên. “Cô gái này không phải như cậu nghĩ nha, còn có người mà cậu trị không được à? Lúc cậu còn là học viên cũng không khá hơn bọn họ là bao.”

Phương Mặc Dương rít vài hơi thuốc, sau đó anh ta chậm rãi phả ra. “Học viên nam làm tức giận còn có thể đánh, còn Đỗ Nghiên Thanh này, cậu chạm vào cô ta một chút thôi cũng giống như đang uy hiếp cô ta vậy.”

“Kiên cường thì không thể yếu đuối được, phụ nữ thôi mà, tổng kết lại thì chỉ cần dùng một câu nói dễ dàng là được.” Chỉ đạo viên vừa lật tạp chí xem vừa hờ hững nói.

Đễ dàng? Cũng không phải là vợ anh ta, dễ dàng gì chứ?

Phương Mặc Dương chẳng thèm quan tâm, nhưng mà đến khi anh ta nghe được câu nói mà Đỗ Nghiên Thanh nói với Lôi Vận Trình, quả thật anh ta phải dờ khóc dở cười.

Trên bãi tập rộng lớn, Đỗ Nghiên Thanh chạy xong năm km, cô xoa xoa thắt lưng thở dốc, tóc bị mồ hôi thấm ướt bết vào cổ.

“Vừa mới chạy xong? Ai cho em thả lỏng như thế hả? Tôi chạy hai lần năm km như thế cũng không chạy chậm như em, đứng nghiêm!”

Phương Mặc Dương quát lớn ra lệnh, thân người Đỗ Nghiên Thanh đứng thẳng, do động tác quá chuẩn mực nên áo bó sát vào ngực, nơi đó phập phồng lên xuống theo nhịp thở, Phương Mặc Dương nhìn chằm chằm vào chỗ đó một lúc mới nhận ra bản thân mình đang thất thố, anh ta ho nhẹ một cái rồi nhanh chóng điều chỉnh bản thân.

“Đội trưởng, tôi chỉ nói có một câu mà thôi, bây giờ anh đã phạt tôi chạy năm km rồi, anh còn muốn phạt tôi thế nào nữa đây?” Cô gái tên Đỗ Nghiên Thanh này, lá gan thật ra cũng không lớn lắm, chỉ cần bạn nghiêm khắc một chút thì cô ấy sẽ xuống nước ngay lập tức, nhưng mà cái miệng cô ấy lúc nào cũng không dừng, luôn luôn tùy tiện trêu chọc bạn vài câu mới hả hê.

Phương Mặc Dương đứng đối diện cách cô hai bước, con người sắc bén của anh ta quan sát cô từ trên xuống dưới đến mấy lần. “Tôi không có nhân tính, tôi biến thái, còn gì nữa không?”

Đỗ Nghiên Thanh thè chiếc lưỡi nhọn hoắt của mình ra, mỉm cười nịnh nọt.

“Trả lời!”

“Báo cáo đội trưởng, còn thêm ngược đãi diên cuồng.”

Phương Mặc Dương gương mặt cười. “Đây là khen ngợi hay là mỉa mai tôi đây?”

“Vậy anh cảm thấy sao?”

Phương Mặc Dương tiến lên một bước, hai mắt anh ta hơi rũ xuống nhìn cô. “Tôi cảm thấy là khen ngợi, Đỗ Nghiên Thanh, hơn nữa là tôi nên không có nhân tính, biến thái, ngược đãi điên cuồng với em hơn chút nữa mới được, như thế mới không làm thất vọng những lời này của em.”

Đỗ Nghiên Thanh chớp mắt mấy cái, “Chỉ đối với tôi?”

Phương Mặc Dương dừng lại một lát, đôi mắt tỏa sáng của cô khiến anh ta cảm thấy không được tự nhiên. Đó là trích dẫn theo nguyên bản lời nói của cô mà, nhưng anh ta lại không nghĩ đến trong lúc vô tình bản thân mình đã bị cô cuốn vào. Phương Mặc Dương là ai? Là đội trưởng nghiêm khắc nhất Học viện Phi hành này.

“Sao? Không phải em định xoi tôi tại đây đó chứ?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Đỗ Nghiên Thanh đỏ lên, đôi môi chúm chím của cô thẹn thùng mấp máy. “Hả, vâng, vậy phiền đội trưởng xuống tay nhẹ một chút, tôi vẫn là một cô bé thôi ạ.”

Mi tâm của Phương Mặc Dương co giật, anh ta ghen một hồi lâu không nói ra lời.

Nhưng sau đó Đỗ Nghiên Thanh cũng không hề sửa đổi, nhiệm vụ nên hoàn thành thì hoàn thành, nhưng nên gây rối thì sẽ gây rối, chuyện bị Phương Mặc Dương phạt đã trở thành chuyện thường như ăn cơm bữa.

Vốn dĩ Đỗ Nghiên Thanh nghĩ rằng như thế có thể kéo gần khoảng cách giữa hai người, nhưng cô lại không nghĩ đến việc Phương Mặc Dương đã thấy cô mà lại cố ý làm ra vẻ không thấy, lúc nào cũng có ý nhắm vào cô.

Cô trở về ký túc xá ném sách lên giường, thở hồng hộc uống cạn cả ly nước. Lôi Vận Trình cảm thấy kỳ lạ hỏi: “Ai chọc cậu vậy? Lệ Vũ lại làm phiền cậu à?”

“Dạng như Lệ Vũ tớ còn nhìn đến, hừ, đồ biến, thái, điên, cuồng!”

Lúc Đỗ Nghiên Thanh nói những chữ cuối cùng cô nghiêng răng nghiêng lợi, điều đó lại chọc cười Lôi Vận Trình, “Cậu và đội trưởng lại công kích nhau nữa hả?”

Đỗ Nghiên Thanh nhăn mũi, cô nằm sấp lên giường. “Vừa rồi, trên đường về tớ chạm mặt anh ta, còn chủ động cúi chào anh ta nữa, nhưng anh ta chỉ lạnh lùng “Ừ” một tiếng, đã vài lần như thế rồi! Ừ cái gì mà ừ! Nói với tớ một tiếng thì chết sao? Bộ mặt như người chết thế kia cho ai nhìn cơ chứ?”

Cô vừa thốt ra lời nói oán giận vừa ngẩng đầu lên thì liền nhìn thấy Lôi Vận Trình cười mỉm nhìn cô, da đầu cô tê rần lên. “Cậu cười gì chứ?”

Lôi Vận Trình buông sách xuống, trèo lên giường cụng đầu với cô. “Thanh Thanh, có phải cậu thật sự thích đội trưởng không?”

Đỗ Nghiên Thanh cắn cắn môi trầm mặc một lúc, sau đó lại gật đầu mấy cái. “Không chừng tớ cũng biến thái rồi, nếu không sao tớ có thể thích con người như anh ta chứ?”

Lôi Vận Trình tán thành gật đầu, Đỗ Nghiên Thanh càng mắt mát hơn. “Trình Trình, cậu nói xem, có phải anh ta thực sự chán ghét tớ không? Hai người biến thái ở bên cạnh nhau có hạnh phúc không?”

Lôi Vận Trình không kiềm chế được mà bật cười thành tiếng, day day đầu cô. “Ngược đãi điên cuồng và chịu đựng được ngược đãi điên cuồng là sự phối hợp tuyệt vời, trời đất tạo thành một đôi, tớ cảm thấy đội trưởng là mẫu người khó tính, cậu lại là người hướng ngoại, vừa đúng bù đắp cho nhau, không cần lo lắng.”

“Vậy tại sao càng ngày anh ta lại càng không quan tâm đến tớ vậy? Thực sự bị tớ làm phiền sao? Hay là anh ta chỉ thích mẫu học viên tốt như cậu? Vậy là sao đây? Tớ kém xa cậu, hơ hơ...”

Cô nói càng lúc càng khoa trương, Lôi Vận Trình không chịu nổi trợn to mắt. “Đầu óc cậu có vấn đề rồi.”

Đỗ Nghiên Thanh không biết rằng, Phương Mặc Dương trốn tránh là bởi vì trong lòng anh ta cũng cảm thấy kỳ lạ, bởi vì trong lúc vô tình chỉ đạo viên đã nói ra câu kia.

“Cậu đối xử với hai nữ học viên Lôi Vận Trình và Đỗ Nghiên Thanh kia thật sự là không cùng một dạng ‘chiều cổ’ nha.”

Đối với Lôi Vận Trình thì đúng là có nguyên nhân, còn đối với Đỗ Nghiên Thanh thì sao? Từ khi nào anh ta đã “chiếu cố” vậy? Anh ta có “chiếu cố” sao? Anh ta nghĩ lại gần đây đúng là anh ta và cô gặp mặt thường xuyên, anh ta suy xét câu nói đó của chỉ đạo viên có phải có ý khác hay không, ví như ám chỉ anh ta và Đỗ Nghiên Thanh gần gũi quá? Trao đổi quá nhiều?

...

Hình như... Quả thật là như thế.

Những lời đồn đại như thế không tốt cho lắm, anh ta nhận ra Đỗ Nghiên Thanh có ý với mình, còn có cả ánh mắt cô nhìn anh ta, dường như cô bé này chỉ còn mỗi chuyện chưa thổ lộ tâm tư với anh ta mà thôi, tất cả những hành động nhảy nhót, trốn chạy lén lút này chẳng phải là vì muốn anh ta chú ý hay sao? Anh ta muốn không chú ý đến cũng khó, huống chi Phong Ấn đã từng nói anh ta thuộc dạng người có thể đọc được nội tâm của người khác.

Nửa đêm, Phương Mặc Dương nằm một mình trên giường, trong đầu anh ta tất cả đều là bóng dáng của Đỗ Nghiên Thanh, cứ như thế đấy, làm thế nào cũng không ngủ được.

Tình trạng giữa hai người cứ không được bình thường như thế cho đến lần tập hợp khẩn cấp vào giữa đêm mưa to hôm đó, vài người trong bọn làm trái với điều lệnh của Không quân đó là lén lút uống rượu bị Phương Mặc Dương bắt được. Sự hà khắc quá mức của Phương Mặc Dương khiến Đỗ Nghiên Thanh bùng nổ. Lúc lời nói muốn thôi học thốt ra khỏi miệng cô chỉ biết là bản thân đã thật sự yêu anh ta, trong tình yêu, người nào yêu trước thì người đó phải chịu khuất phục trước. Đỗ Nghiên Thanh không muốn khuất phục, cô cứ mặt dày dầy, anh ta lui thì cô tiến. Nhưng mà người đàn ông này không chịu lép vế, chỉ mong sao cô rút xa hơn một chút.

Trái tim của một người rớt cuộc tàn nhẫn đến mức nào, Đỗ Nghiên Thanh không tin vào điều kỳ lạ này, cô cứ dấy đưa phân cao phân thấp với anh ta như thế.

Cô bắt đầu nghiêm túc học tập và chịu khó huấn luyện, không lợi dụng điểm yếu cũng không tìm gây phiền phức khiến anh ta đau đầu nữa, cô biết sự nỗ lực của cô anh ta thấy được, nhưng đồng thời lại phát hiện khoảng cách giữa hai người bọn họ càng ngày càng xa.

Hoàn thành xong khóa huấn luyện phi hành căn bản, cuối cùng kết quả kiểm tra sức khỏe cũng được thông báo, cô thích hợp với phi hành máy bay vận tải. Trong nhóm học viên còn lại cuối cùng, chỉ có vài học viên nữ có thể được chuyển đến lớp chuyên môn của Học viện Phi hành, trước ngày cuối cùng rời khỏi trường, Phương Mặc Dương cho bọn họ nghỉ cả đêm, buổi tối không cần tắt đèn, mọi người đều quây phá đến long trời lở đất.

Phương Mặc Dương biết Đỗ Nghiên Thanh sẽ đến tìm anh ta, trước cửa ký túc xá, không hề có một chút bất ngờ nào, anh ta nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Nghiên Thanh đến ký túc xá của anh ta, lần đầu tiên cô tiếp xúc với nơi mà anh ta sinh hoạt hằng ngày.

Chiếc chăn được xếp như miếng đậu hũ đặt ở đầu giường, drap giường phẳng thơm như trang giấy trắng, sự sạch sẽ gần như khiến cô không dám bước vào, ngồi cũng không dám ngồi, cứ rụt rè đứng yên tại chỗ. Phương Mặc Dương cùng vài giáo viên khác vừa đi ăn cơm về, uống một chút rượu, ánh mắt hơi đỏ. Anh ta đi toilet rửa mặt ra lại nhìn cô cau mày, môi khẽ nhếch lên.

“Tư thế đứng của quân nhân đây à? Sao không ngồi đi?”

“Ở đây quá sạch, tôi sợ làm lung tung đồ đạc của anh.”

Đỗ Nghiên Thanh cúi đầu len lén thè lưỡi, động tác nhỏ quen thuộc này bị Phương Mặc Dương bắt gặp, anh ta kinh ngạc một lúc, sau đó quay đầu đi, lấy thuốc từ trong túi ra châm lửa, rít vài hơi thật sâu.

Anh ta không hút thuốc trước mặt học viên, cho đến giờ Đỗ Nghiên Thanh cũng chưa từng biết dáng vẻ khi hút thuốc của anh ta mê người đến vậy. “Anh uống rượu à? Có say không?”

“Uống một ít, không say.”

Đỗ Nghiên Thanh hít vào thật sâu, cố gắng lấy dũng khí bước đến phía sau anh ta, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng rắn chắc của anh ta, cô cảm nhận được thân thể anh ta hơi cứng lại. “Ngày mai em phải đi.”

“Ừ, bay cho tốt, trước khi chính thức tốt nghiệp vẫn có khả năng bị đào thải.”

“Anh sẽ nhớ em chứ?”

“...”

“Đội trưởng.”

“Còn biết tôi là đội trưởng à? Buông tay ra mau.”

Cô không động đậy, anh ta vùi đầu thuốc vào gạt tàn vài lần rồi kéo tay cô ra. “Về đi, chơi đùa với bọn họ, lần chia tay này không biết đến khi nào mới có cơ hội gặp lại.”

Mắt cô bỗng nhiên ửng đỏ, “Em không muốn đi.”

“Nói ngốc nghếch cái gì thế, nơi này không thể giữ em cả đời.”

“Nhưng anh có thể, anh có thể giữ em cả đời.”

“...” Về mặt Phương Mặc Dương biến đổi ngay lập tức, ngay sau đó môi anh ta bỗng nhiên giương lên. “Những lời như thế này đừng nói lung tung bên ngoài, đối với em, đối với tôi đều không tốt.”

“Đội trưởng —”

“Đủ rồi Đỗ Nghiên Thanh, em làm ầm lêu như thế đã đủ rồi đấy, nếu như tôi có một đứa con gái cứ dày vò tôi giống như em chắc tôi sẽ giảm thọ mất.” Phương Mặc Dương giơ tay nhìn đồng hồ. “Phải tắt đèn rồi, về nhanh đi.”

“Hôm nay không tắt đèn.”

Phương Mặc Dương gần như hỗn loạn vò vò tóc. “... Tôi phải ngủ.” Anh ta vừa nói xong thì xoay lưng bắt đầu cởi cúc áo quân trang, một lúc sau lại quay đầu trừng mắt nhìn cô vẫn còn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Đi đi? Lúc tôi ngủ không cần người khác canh gác.”

Đỗ Nghiên Thanh vẫn không nhúc nhích, ánh mắt ửng đỏ của cô nhìn anh ta không hề chớp mắt, ánh mắt hiện rõ vẻ không chịu thỏa hiệp.

Trong phòng yên tĩnh, ánh đèn từ ký túc xá học viên cách đó không xa gần như phát sáng đến tận nơi này, sự ngột ngạt trong lòng Phương Mặc Dương nhanh chóng nổ tung, anh ta sắp gục ngã trong sự yên tĩnh tại nơi đây. Anh ta chờ cô, một tay cởi cúc áo quân trang, kéo caravat ném lên bàn, cởi bỏ hai cúc áo sơ mi... Động tác của anh ta càng lúc càng thông thả, cũng càng lúc càng nặng nề, giống như trên tay có quả tạ ngàn cân.

“Phương Mặc Dương...” Đỗ Nghiên Thanh nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh ta, cuối cùng không kiềm chế được nữa mà bật khóc.

Phương Mặc Dương nhắm mắt lại, sợi dây đàn bị kéo căng trong lòng anh ta như bị tiếng thút thít của cô cắt ngang. Anh ta kéo mạnh màn cửa sổ lại, tay còn lại túm lấy cổ, xoay người áp lên giường hôn cuồng nhiệt lên môi cô.

Trong đầu Đỗ Nghiên Thanh nổ ong lên một tiếng, tư duy của cô trống rỗng một lúc rất lâu, lúc phản ứng lại thì đầu lưỡi anh ta đã xâm nhập vào khoang miệng cô, khiêu khích, mút mát.

Phương Mặc Dương ôm cô rất chặt, sức lực của anh ta gần như muốn chặt đứt thắt lưng cô.

Môi lưỡi dây dưa, anh ta hôn vừa sâu vừa mạnh, mang theo sự cuồng dã khiến người khác không thể kháng cự. Bên tai cô là tiếng hô hấp kìm nén của anh ta, còn có cả tiếng nhịp tim đập loạn nhịp.

Đôi mắt ướt đẫm của cô khẽ mở ra, nương theo ánh sáng yếu ớt nhìn anh ta, trong lòng cô như có từng đóa hoa nở rộ.

Hóa ra không phải chỉ có một mình cô trầm luân...

Nhưng mà Phương Mặc Dương vẫn là Phương Mặc Dương, nhân hiệu không hợp với đạo làm người áp dụng đúng cho anh ta.

Lúc Đỗ Nghiên Thanh bị anh ta hôn đến mức gần như hít thở không thông thì cuối cùng anh ta cũng dừng lại, anh ta nằm trên người cô thở, sau đó lại bật khỏi người cô đứng lên.

“Cái này... xem như là báo đáp thành ý mà bấy lâu này em dành cho tôi, Đỗ Nghiên Thanh, tôi lớn hơn em mười một tuổi, chúng ta... Tuyệt đối không có khả năng.”

Đỗ Nghiên Thanh không dám tin trừng mắt nhìn anh ta. “Phương Mặc Dương, em không tin vừa rồi anh không động tình! Mười một tuổi thì sao? Em yêu anh đấy! Không ai có thể cấm cản được!”

“Em từ bỏ ý nghĩ đó đi, Đừng... đừng quậy phá nữa.”

Đỗ Nghiên Thanh đứng bật dậy, do quá kích động nên trước ngực cô phập phồng dữ dội, cô gần từng chữ từng tiếng thốt ra.

“Trái tim em đang ở trên người anh, nó không trở về nữa! Ngoại trừ anh chết! Trái tim em cũng chết theo anh, lúc đó, em mới biết cái gì gọi là hết hy vọng!”

Đỗ Nghiên Thanh chạy đi, cô vừa khóc vừa chạy. Ngày hôm sau là ngày các học viên lão luyện rời trường, Phương Mặc Dương đưa cả nhóm người bọn họ lên xe, ai cũng cúi chào, bắt tay, hoặc là ôm ấp.

Đỗ Nghiên Thanh cũng không ngoại lệ, nhưng mà cũng gần như thế, không nói nhiều hơn một chữ với cô.

Ở trên xe, Đỗ Nghiên Thanh khóc lóc âm ỉ, ngoại trừ Lôi Vận Trình, Hương Bắc Ninh và một vài người, thì tất cả đều cho rằng cô quyến luyến Học viện Phi hành.

Phương Mặc Dương nhìn theo bóng xe chạy đi, mãi cho đến khi chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, trong lòng anh ta trống trải đau đớn.

Ở tại đây, một phút trước, ai cho rằng bản thân không sợ chia ly, thật ra chia ly rồi mới cảm thấy bản thân cũng không mạnh mẽ như mình tưởng tượng.

Hóa ra trước khi gặp một người, ai có thể biết rằng có một ngày bản thân sẽ yêu người đó đến như thế.

Chỉ là khoảng cách tuổi tác giữa hai người quá xa, không bằng nên buông bỏ cô trước khi quá muộn.

Phần 2: Ngược đãi

.

.

Ngày qua ngày, cuộc sống của Phương Mặc Dương vẫn như trước, huấn luyện học viên mới, hà khắc với bọn họ, nghiêm khắc không đúng đạo làm người, thật ra đó là một cách thể hiện tình yêu của anh ta. Trên không rất nguy hiểm, anh ta muốn dùng hết khả năng để bọn họ trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức có thể đủ khả năng để đối phó với tất cả những nguy hiểm. Anh ta quan tâm mỗi một học viên, cũng bao gồm cả... Cô bé đáng yêu vô tâm hay quậy phá nào đó.

Những học viên mới này đều là nam sinh, anh ta huấn luyện càng thuận lợi hơn. Nghe tin hiệu rời giường bắt đầu một ngày mới, nghe tin hiệu tắt đèn kết thúc một ngày, không hề bỏ lỡ bất kỳ một sự gian khổ nào.

Chỉ đạo viên nói anh ta càng lúc càng giống máy móc, làm cho anh em đều choáng váng, cũng nên tìm cho mình một đối tượng đi là vừa.

Phương Mặc Dương cười, đúng rồi, tuổi anh ta cũng không nhỏ nữa, đến lúc phải tìm bạn gái thôi.

Cuối cùng Đỗ Nghiên Thanh cũng có được kỳ nghỉ đầu tiên sau bốn năm. Cô không về nhà mà trực tiếp bay đến thành phố C.

Cô vô cùng phấn khởi, nhưng niềm vui đó bỗng chốc lại tan biến thành mây khói.

“Đội trưởng Phương đã xin nghỉ dài hạn về nhà rồi, dường như là giải quyết vấn đề cá nhân gì đó.” Chỉ đạo viên chép địa chỉ nhà của Phương Mặc Dương rồi đưa cho Đỗ Nghiên Thanh. “Nhưng mà, tôi thấy đáng về của cậu ta hơi... Nguy hiểm.”

“Cám ơn chỉ đạo viên.”

Đỗ Nghiên Thanh thất thần cầm tờ giấy ghi cách liên hệ với Phương Mặc Dương, cô đáp máy bay về nhà.

Sự mâu thuẫn giữa mẹ con do phân biệt lúc trước đã phai nhạt đi, bà Đỗ đúng là rất yêu thương con gái, làm một bàn đầy ắp thức ăn ngon đón tiếp tầy trần cho con gái. Đỗ Nghiên Thanh đã hiểu chuyện hơn rất nhiều so với lúc trước khi rời gia đình. Hai mẹ con ngủ cùng giường, cả đêm tâm sự nhỏ to với nhau.

Bà Đỗ rất vui mừng, hơi thở của bà khê phả lên tóc con gái. Đỗ Nghiên Thanh ghé vào lòng bà, cúi đầu lú rú: “Mẹ, con yêu một người đàn ông.”

Bà Đỗ giật mình, “Là chiến hữu của con à? Có rảnh thì dẫn về nhà cho mẹ xem, được con gái của mẹ ngắm trúng nhất định là một người đàn ông tốt.”

Đỗ Nghiên Thanh gạt đầu, “Anh ấy rất tốt, đáng về lúc tức giận của anh ấy rất giống bố, như hận không thể xuống tay đánh con, nhưng lại khiến con rất vui, mẹ, con nhất định phải gả cho anh ấy, mẹ chắc chắn sẽ thích anh ấy.”

Đỗ Nghiên Thanh vừa nhắc đến anh ta thì cứ nói không dừng được, ánh mắt cũng cong lên. “Mẹ, xin lỗi mẹ, không phải là con phản đối mẹ và bố tái hôn đâu, hôm nào mẹ nói bố chuyển về đây đi, con không ở nhà, bên cạnh mẹ có người bầu bạn cũng tốt, để không phải cô đơn.”

Bà Đỗ dụi dụi mắt, dịch góc chăn cho cô. “Bé ngoan.”

Lúc nhận được điện thoại của Đỗ Nghiên Thanh, Phương Mặc Dương vừa uống rượu cùng nhóm bạn xong, do say khướt nên anh ta cầm điện thoại cũng không chắc, lúc mở cửa, anh ta không tài nào tra chìa khóa vào ổ được.

Anh ta “A lô” một tiếng, bên kia không ai trả lời, anh ta hắng giọng. “Ai đấy?”

Anh ta nắc nghẹn một tiếng, bóp mi tâm. “Không nói chuyện tôi cúp máy đấy.”

Muốn cúp máy, nhưng không biết vì sao lại bị tiếng hít thở nhẹ trong điện thoại bao phủ cả tâm hồn, tên của một người bỗng nhiên bật hiện lên trong đầu anh ta.

“Thanh... Đỗ Nghiên Thanh?”

Tay anh ta nắm không chắc, chiếc chìa khóa rơi xuống nền đất. Căn bản là anh ta hoàn toàn không rảnh để bận tâm đến nữa, tay chống cửa, ngón tay vuốt nhẹ trên phím tắt cuộc gọi, sau đó ấn xuống.

Màn hình tắt, anh ta không khỏi cười khê, cười sự hoang đường của bản thân mình. Cô ở đâu, anh ta biết, biết thì sao nào? Hai người, hai con đường khác nhau, không thể thông hành được.

Nhặt chìa khóa lên, anh ta tra chìa khóa đúng vào ổ...

“Hóa ra anh còn nhớ rõ tên em.”

Bỗng nhiên tiếng nói quen thuộc vang lên từ phía sau lưng, toàn thân Phương Mặc Dương cứng đờ, bỗng chốc anh ta xoay người, không dám tin mở to hai mắt nhìn.

Đỗ Nghiên Thanh rõ ràng đứng cách anh ta vài mét, vẫn là mái tóc ngắn, áo khoác ngoài màu xanh lục, cô nhóc nhỏ xinh đẹp.

Cô bước từng bước đến gần anh ta, không hề do dự một chút nào ghé vào lòng anh ta, vòng tay ôm trọn thắt lưng anh ta, sau đó ngẩng đầu nhìn anh ta. “Thấy em có vui không?”

Phương Mặc Dương nuốt nuốt nước bọt, đứng tại chỗ sững sờ một lúc thật lâu.

...

57. , Ngoại Truyện 1 Part 2

Đúng như Đỗ Nghiên Thanh đã đoán trước, anh ta vươn tay đến chỗ cô, nhưng lại không phải là ôm cô, mà là nhẹ nhàng kéo cô ra, tạo thành một khoảng cách ngắn.

“Sao em... Lại tìm đến đây?”

Đỗ Nghiên Thanh mỉm cười. “Bên ngoài này lạnh như thế, cho em vào trong ngồi đi, đội trưởng.”

Nhà của Phương Mặc Dương không khác là mấy so với ký túc xá của anh ta ở Học viện Phi hành, cực kì đơn giản, đương nhiên cũng có vài điểm không giống, ví dụ như chần không cần gấp thành một miếng đệm hũ, thiếu hương vị quân sự rất nhiều.

Từ phòng bếp truyền đến âm thanh vỡ vụn lách ca lách cách, Đỗ Nghiên Thanh vội vàng chạy vào, cô khóc dở cười dở.

Anh ta ngồi xổm trên nền đất, tay nhặt mảnh thủy tinh nhỏ bẻ tan tành từ chiếc ly, trong lòng bàn tay đã nhuộm màu đỏ ửng, đỏ do bị bỏng ư.

“Đừng làm, em không khát.” Đỗ Nghiên Thanh bước đến dìu anh ta đến ngồi trên sofa ở phòng khách, anh ta say đến mức bước đi không vững.

Đỗ Nghiên Thanh giúp anh ta cởi hai cúc áo sơ mi, hé mở cửa sổ phòng, cơn gió mát rượi ulla vào thổi tan mùi rượu trong phòng.

Cô thu dọn những mảnh vỡ xong rồi vào nhà vệ sinh rửa tay.

Chỉ có một chiếc bàn chải đánh răng.

Cô hài lòng nhếch môi cười.

Chờ đến lúc cô bước ra mới phát hiện Phương Mặc Dương vẫn duy trì tư thế ngồi ngửa đầu dựa vào sofa ngủ. Đỗ Nghiên Thanh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh anh ta, nghiêng đầu dựa lên sofa, nhìn anh ta một cách tỉ mỉ.

Tất cả mọi thứ của người đàn ông này đều không thay đổi, dung mạo tuấn tú, đường nét kiên nghị trên mặt, còn có khí chất hăng hái sôi nổi đặc biệt chỉ có ở người quân nhân tự nhiên tỏa phát từ trên người anh ta.

Nhưng mà đối với cô đều quen thuộc, phảng phất cứ như bọn họ chia xa chỉ mới một ngày.

Cô nhích đến gần anh ta thêm một chút nữa, ôm cánh tay anh ta vào ngực, đầu dựa vào trên vai anh ta, hài lòng mỉm cười. “Em biết anh không ngủ, trên người em chỉ còn có mười đồng, ở đây em chỉ quen biết có mình anh, anh để em ở lại nhà anh đi, mừng năm mới cho đến khai giảng luôn nhé.”

Phương Mặc Dương mở mắt, nhìn chằm chằm trần nhà. “Có biết vì sao tôi về đây không?”

“Chỉ đạo viện có nói.”

“Em có thể ngủ ở đây.” Anh ta dừng lại một chút, “Ngày mai tôi mua vé cho em về nhà.”

Đỗ Nghiên Thanh ngẩng đầu, giơ một ngón tay chạm nhẹ vào cằm anh ta, sau đó lại vòng đến yết hầu. “Vậy tối nay ngủ thế nào đây?”

Giống như cô không nghe được nửa câu sau của anh ta, trong mắt không hề có một chút tức giận nào.

“Phòng ngủ, phòng khách, em thích ngủ ở đâu thì ngủ ở đó.” Phương Mặc Dương đẩy cô ra, đứng dậy đi tắm.

Chờ anh ta tắm xong bước vào phòng ngủ của mình, Đỗ Nghiên Thanh đã thay váy ngủ nằm chỉnh tề một bên mép giường của anh ta, cặp chân thon dài của cô lác lác. Anh ta không ở lại một giây nào, bất chợt xoay người rời khỏi phòng, nhường phòng ngủ của mình cho cô.

Đúng như trong dự liệu.

Đỗ Nghiên Thanh có thói quen thức giấc đúng giờ kể từ khi vào học viện quân sự, cứ đến giờ là cô tự động mở to hai mắt, Phương Mặc Dương cũng vừa rửa mặt xong, vẻ mặt khoan khoái bước ra ngoài.

Hai người mặt đối mặt, Đỗ Nghiên Thanh cười tươi. “Chào đội trưởng! Muốn chạy thể dục à?”

Phương Mặc Dương chớp mắt nở nụ cười, nghiêng đầu. “Đi thôi, năm km, trở về hẵng ăn cơm.”

“Em ư? Không được, anh có biết không ai theo dõi em sẽ lười biếng không.”

Đỗ Nghiên Thanh nở nụ cười xảo quyệt rồi nháy mắt mấy cái với anh ta, Phương Mặc Dương thần nhiên quay đầu. “Đó cũng không phải là chuyện của tôi.”

Đỗ Nghiên Thanh ngược cổ, rồi hừ lạnh một tiếng.

...

Phương Mặc Dương mua vé xe về thành phố T cho cô, đưa cô đến phòng chờ. “Trên đường cẩn thận một chút.”

Cô gật đầu, ngoan ngoãn không giống tác phong của cô. Phương Mặc Dương hốt hoảng, cảm thấy giống như mình chưa tỉnh rượu.

Buổi hẹn xem mắt lúc chiều anh ta không cũng không thể tập trung tinh thần, dễ dàng bị đối phương nhận ra. “Có phải không thoải mái ở đâu không? Hay là có tâm sự gì đó?”

Ánh mắt Phương Mặc Dương dừng lại ở nơi nào đó bên ngoài cửa sổ, hoàn toàn không nghe lời nói của cô ta. “Tổng tiểu thư, tôi nghĩ chúng ta không hợp nhau cho lắm, ngại quá, tôi có việc phải đi trước.”

Anh ta đặt một tấm tiền mệnh giá lớn lên bàn, không một chút lưu luyến đứng dậy rời đi.

Vẻ mặt của người được gọi là “Tổng tiểu thư” cực kì khó nhìn. Ngay cả cái tên của cô ta mà đối tượng cũng nói sai, vừa rồi lúc tự giới thiệu cô ta đã nói bản thân họ Hoàng mà.

Phương Mặc Dương bước ra khỏi quán coffee, anh ta trực tiếp đi đến con đường phía đối diện, Đỗ Nghiên Thanh ngồi ở đó, hát cao vẻ mặt trẻ con của cô. “Xem mắt? Cô gái đó anh không thích hợp đâu, cô ta nhất định không chịu nổi sự nghiêm túc của anh.”

Vẻ mặt Phương Mặc Dương sa sầm, anh ta bóp mi tâm. Rõ ràng anh ta thấy cô đã bước vào cửa soát vé mà...

Mỗi ngày chỉ có một chuyến xe lửa đi đến thành T, vì thế Đỗ Nghiên Thanh phải tiếp tục ở lại nhà anh ta một đêm nữa.

Một đêm? Phương Mặc Dương thật sự đã quá xem thường cô, Đỗ Nghiên Thanh luôn có thể tạo mọi lý do để bám lấy anh ta, khiến anh ta giữ cô lại ở nhà mình.

Không thể tiếp tục như vậy được nữa, Phương Mặc Dương bắt đầu không về nhà, anh ta tắt điện thoại đi động, hoàn toàn bỏ mặc cô tự sinh tự diệt.

Đêm giao thừa, mọi người trong Phương gia đều tụ hợp ở phòng khách xem phim. Đến 0 giờ, tiếng chuông vang vọng, từ bên ngoài truyền đến tiếng pháo nổ hân hoan, Phương Mặc Dương đứng trước cửa sổ ngắm đầu nhìn bầu trời rực rỡ ánh lửa, anh ta bất giác nhớ đến cô bé bị anh ta vứt bỏ kia.

Phương Mặc Dương nói anh ta sẽ trở về Học viện Phi hành trước thời hạn, tất cả những cô gái mà người nhà đã sắp xếp để anh xem mắt đều bị một câu “Vẫn chưa muốn kết hôn” của anh ta từ chối.

Ông Phương giận xanh mặt, “Anh đã sắp ba mươi rồi đấy! Anh muốn khi nào kết hôn? Anh trai của anh có con đã học tiểu học! Anh không vợ nhưng tôi vợ! Suốt cả năm anh về nhà được mấy lần? Định như thế cả đời à?”

Phương Mặc Dương kêu thầm một tiếng, anh ta không hề bác bỏ. Bà Phương khuyên ông Phương, lấy ra tấm ảnh chụp của một cô gái nói đông dài gì đó với anh ta một lúc lâu, mà trước mặt anh ta bây giờ chỉ hiện lên gương mặt của một mình Đỗ Nghiên Thanh.

Bà Phương bỗng nhiên dừng lại, nhìn ra nỗi buồn của con trai mình, bà lo lắng hỏi một câu: “Tiểu Dương, có phải trong lòng con đã có người con gái mà con thích rồi phải không?”

Phương Mặc Dương ngạc nhiên giương mắt nhìn, chỉ cần nhìn một cái bà Phương đã hiểu rõ. “Có phải có vấn đề gì không, sợ bố con và mẹ không đồng ý?”

Phương Mặc Dương bình ổn tinh thần, anh ta cười khẽ. “Không có gì đâu mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều quá, con chỉ là không muốn ——”

“Dừng lại.” Bà Phương giơ tay cắt đứt lời anh ta, “Không ai hiểu con bằng mẹ.” Bà lấy một cái gương ném đến trước mặt anh ta. “Con tự nhìn dáng vẻ như bị quỷ ám của mình đi, con vừa về mẹ đã nhận ra con không giống lúc trước, mẹ cũng là người từng trải, hơn nữa lúc anh trai và chị dâu con yêu nhau cũng giống như con lúc này, linh hồn giống như phiêu lạc về nơi nào, con còn muốn gạt ai? Rốt cuộc là cô gái thế nào? Rốt cuộc là có vấn đề gì? Nói với mẹ đi.”

Phương Mặc Dương cầm gương lên, anh ta nhìn thấy gương mặt mình phản chiếu trong gương thì hoảng sợ, gần như là hoảng hốt, anh ta ném gương xuống, giơ hai tay che mặt mình. “Con... Con cũng không rõ nữa, con không biết.”

Bỗng nhiên bà Phương nở nụ cười, lấy tấm ảnh bỏ vào ngăn kéo. “Mẹ không ép con, chỉ là muốn có một cô gái có thể chăm sóc con, như vậy mẹ mới yên tâm. Phận làm bố mẹ, chẳng qua chỉ muốn con mình hạnh phúc thôi, còn có thể mong ước gì nữa?”

Phương Mặc Dương trầm mặc rất lâu, sau đó anh ta giơ tay lên che mắt. “Cô ấy là... Một cô gái rất tốt.”

Tốt đến mức anh ta cảm thấy bản thân không nên chiếm lấy tuổi thanh xuân quý giá của cô, điều anh ta có thể làm, đó là hy vọng cô có thể tìm được một người đàn ông phù hợp với cô, sau đó hai người họ sống hạnh phúc.

“Vậy con có nghĩ đến điều cô ấy muốn là gì không?” Bà Phương nghe con trai nói xong thì không khỏi thở dài, vẫn còn muốn nói gì đó thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra, ông Phương bưng bưng tức giận xông vào.

“Đàn ông không nên tự cho mình là đúng! Rất tự cao tự đại! Người ta đồng ý yêu anh thì đó là may mắn của anh, người ta không để ý đến tuổi tác, anh còn quan tâm vớ vẩn làm gì? Tôi còn tưởng tượng chuyện gì ghê gớm lắm! Chỉ cần anh tin tưởng bản thân mình có thể cho người ta hạnh phúc thì còn vấn đề gì đáng để anh bận tâm chùn bước nữa? Anh thật sự không giống là con của Phương gia chúng tôi! Đáng đời cho anh không tìm ra vợ!”

Bà Phương trừng mắt nhìn ông Phương, vổ vổ vai con trai. “Lời nói này đều là kinh nghiệm của bố con, học hỏi một chút không có hại gì đâu con.”

Phương Mặc Dương bị mắng một trận ầm ĩ, nhưng cũng không phải là không có hiệu quả, ít nhất cũng khiến anh ta trấn trọc cả đêm ngủ không yên.

...

Đêm khuya, Phương Mặc Dương đỗ xe trước sân nhà mình, anh ta mở cửa ra, sự vắng vẻ trong phòng bỗng chốc ùa vào lòng anh ta.

Anh ta không bật đèn, không ngừng hút thuốc trong bóng đêm.

Lần trước là tiễn cô đi, lần này là ép buộc cô phải đi.

Lần trước anh ta biết bản thân mình làm đúng, nhưng bây giờ...

Phương Mặc Dương cười khổ trong bóng đêm: Anh ta không biết nên làm thế nào mới đúng.

Cô có khóc không? Lúc này bên cạnh cô có bạn bè an ủi không...

Chợt có tiếng động mở khóa cửa, trong lòng Phương Mặc Dương căng thẳng.

Đỗ Nghiên Thanh vừa mở khóa cửa ra, cửa đã bị một sức lực kéo ra thật mạnh, thân ảnh cao lớn của Phương Mặc Dương bỗng nhiên đứng trước mặt cô, dọa cô sợ đến mức nhảy dựng lên.

Cô gơ tay đè ngực, không biết vì sao vành mắt đã ửng đỏ, bỗng nhiên nhảy lên người anh ta, quần lấy anh ta như con bạch tuộc nhỏ, kèm theo tiếng gào thét khóc nức nở.

“Sao anh nhẫn tâm như thế? Có phải thật sự muốn em đói chết ở đây không! Vài ngày rồi em vẫn chưa ăn gì cả! Anh cũng không cho em một đồng nào! Một cuộc điện thoại cũng không gọi, anh không sợ hôm nào đó về nhà sẽ phát hiện một xác chết à! Em ngàn dặm xa xôi đến đây tìm anh vậy mà anh vứt bỏ người ta! Phương Mặc Dương, em hận anh, em hận anh, em hận anh!”

Cô ghé vào lòng anh khóc rống lên, vừa khóc vừa đánh vừa dấm, phát tiết toàn bộ uất ức đã tích tụ ở trong lòng mấy ngày nay.

Phương Mặc Dương bế cô lên, lúc này anh ta mới phát hiện cô nhẹ như vậy. Nước mắt ầm ập của cô chảy vào cổ áo anh ta, thấm vào da khiến anh ta cảm thấy giống như mình bị bỏng.

Anh ta không khỏi bất đắc dĩ ngửa đầu thở dài, sao anh ta có thể quên đặc điểm lớn nhất của cô bé này, đó là mặt dày mày dạn, không tim không phổi.

Nếu như cô gái này là dạng người sớm bỏ mặc chạy lấy người, thì sao cô ấy vẫn còn ở đây.

Không, cô ấy vẫn luôn đứng một nơi, đứng yên một nơi chờ đợi anh ta.

“Đừng khóc.” Anh ta lớn tiếng dỗ dành, Đỗ Nghiên Thanh không quan tâm, khóc càng lớn hơn.

Anh ta thở hắt ra, giơ chân đá cửa, bế cô vào phòng. “Đừng khóc, hay là em xuống trước được không?”

“Em không đấy!” Cô từ chối thẳng thừng.

Phương Mặc Dương nhăn mặt nhíu mày, vô thức thét lên một câu. “Đỗ Nghiên Thanh! Đây là mệnh lệnh!”

Bỗng chốc tiếng khóc của Đỗ Nghiên Thanh ngừng lại, ngẩng đầu, ánh mắt đỏ ửng của cô nhìn anh ta, vẻ mặt trách cứ nói với anh ta: “Mệnh lệnh thì sao? Ở đây cũng không phải Học viện Phi hành! Anh còn nghĩ đến việc phạt em chạy năm km cả đời à? Ngược đãi diên cuồng!”

Biểu cảm trên gương mặt của Phương Mặc Dương bỗng chốc dịu đi, sau đó anh ta cúi đầu bật cười, trán anh ta dính vào cổ cô. “Không phải em định ăn anh đó chứ?”

“Nhưng mà anh đâu để em ăn đâu.” Đỗ Nghiên Thanh lau nước mắt, đáng vẻ vô cùng uất ức.

Phương Mặc Dương giật mình, tiếng nói của anh ta bất chợt trở nên khàn khàn đầy mờ ám. “Anh định sau này đổi cách thức ngược đãi riêng với em.”

“Cách gì?”

Đỗ Nghiên Thanh hoàn toàn không nhận ra ý mà anh ta ám chỉ trong lời nói, mãi cho đến lúc bị anh ta lột sạch quần áo, áp trên giường mới triệt để hiểu được, chỉ là lúc đó đã quá muộn —— Không, phải nói là thời cơ đã chín muồi.

...

Ánh trăng tỏ sáng xuyên qua song cửa sổ chiếu vào phòng.

Cuối cùng người đàn ông nào đó cũng bị Đỗ Nghiên Thanh “ăn” sạch, cô mệt lả, đến mức không ngồi dậy nổi, thân thể mềm nhũn không còn sức lực, nằm sấp trách mắng.

“Phương Mặc Dương, anh là tên vô lại, không thể dịu dàng chút sao... Đau chết mất...”

Phương Mặc Dương bị “ăn”, cả thể xác lẫn tinh thần đều khoan khoái, anh ta nghiêng người, tay chống đầu, ngón tay vuốt ve trên tấm lưng trơn bóng của cô. “Đỗ Nghiên Thanh, chờ em tốt nghiệp, chúng ta thử đi.”

Đỗ Nghiên Thanh ngẩn ra, quay đầu nhìn anh ta, trong mắt cô tràn ngập ánh sáng ao ước. “Thử gì?”

“Thử xem... Còn có cách khác nào ngược đãi em nữa không?”

Đỗ Nghiên Thanh nhíu mày, bàn tay nhỏ bé khều khều cầm anh ta. “Anh thật sự cũng yêu em đúng không?”

Ánh mắt cô rất thiết tha, Phương Mặc Dương lại hơi ngượng ngùng, anh ta nằm xuống, gối đầu lên tay lạnh lùng trả lời cô.

“Đừng tự mình cảm thấy quá hài lòng, anh chỉ muốn thử ở chung với em, nếu không được thì đào thải ngay, không nói đến tình cảm.”

“Phương — Mặc — Dương —!” Đỗ Nghiên Thanh rống lớn tên anh ta, tự biết bản thân đánh không lại anh ta, trong lòng vừa nghĩ, bàn tay cô đã lần vào chặn nắm lấy bộ phận nào đó đang bồng bồng phần chắn của anh ta, cô ra sức sờ soạng, hài lòng nghe được anh ta kêu thảm thiết.

Bỗng nhiên cô phát hiện bản thân cũng có biện pháp ngược đãi anh ta.

Hà hà, còn rất có hiệu quả nữa chứ.

58. , Ngoại Truyện 2 Part 1

Phiên ngoại 2

Lục Tự - Kiếp sau

Chuyện mà kiếp này Lục Tự không muốn làm nhất e rằng chính là làm phụ rể cho Phong Ấn, cho nên anh ta thà nằm im trong chăn ngủ mê man đến chết, khiến cho anh chàng chuẩn bị làm chú rể nào đó tiếp tục chờ đợi ở bên ngoài.

Trời vừa sáng, Phong'n đã ở bên ngoài chỗ ở của Lục Tự và chờ anh ta đến lúc vị thiếu gia này thức giấc rời giường. Chẳng những anh không giận mà khi Lục Tự đang rửa mặt anh còn đích thân xuống bếp làm bữa ăn sáng cho anh ta. Lục Tự đắp chiếc khăn mặt trên đầu, để trần thân trên bước ra khỏi phòng tắm sau đó anh ta bước đến chỗ tủ lạnh lấy hộp sữa ra uống một cách ung dung rồi liếc nhìn gã đàn ông đang kiên nhẫn ở bên cạnh: “Hôm nay có muộn không? Không bằng mấy hôm trước đúng không?”

“Không muộn, nhà thiết kế là chỗ quen biết lâu năm với bố tớ, từ bây giờ đến một khoảng thời gian khá lâu nữa vẫn sẽ ở lại thành phố T, ngày nào cậu chưa rời khỏi thành phố, thì tớ không cần vội.” Phong'n cười vô cùng hớn hỏ, anh không hề quan tâm đến việc anh ta cố ý trì hoãn, quyết tâm kì kèo với anh ta đến cùng.

“Cậu có nhiều bạn thân như vậy chẳng lẽ không có nổi một người có thể làm phụ rể cho cậu sao?” Sớm muộn gì cũng chết, Lục Tự cam chịu số phận ngồi vào bàn ăn lên tiếng sỉ nhục Phong'n.

“Ai có thể đẹp trai bằng cậu chứ? Hơn nữa không phải tớ đã nói rồi sao?” Phong'n cười tủm tỉm kéo ghế lại ngồi đối diện với anh ta: “Anh đây sẽ không để cậu lỗ vốn đâu, yên tâm đi.”

Hai nhà Phong Lôi chuẩn bị hôn lễ vô cùng long trọng, ngay cả trang phục của phụ rể và phụ dâu cũng do chuyên gia nổi tiếng thiết kế. Ngày đầu tiên Lục Tự thử lễ phục cũng là lần đầu tiên gặp được phụ dâu của Lôi Vận Trình.

Anh ta mặc một bộ quần áo đuôi tôm đứng trước gương, Phong'n đang khuất tôn hàng quý(1) thất nơ cho anh ta. Khi Lôi Vận Trình mở cửa phòng ra, phản chiếu từ tấm gương to, Lục Tự thấy cô lôi kéo một cô gái, cô gái kia cúi đầu vâng vâng lên áo đi về phía anh ta: “Anh, hai người xong chưa?”

Khuất tôn hàng quý - : chỉ người có thân phận cao quý nhưng lại nhún nhường hạ mình.

“Xong ngay đây.” Phong'n đề cao giọng nói.

Lục Tự nhướng mày: “Sao cậu lăm em gái vậy?”

“Đây là con gái của một người bạn thân của bố Tử Du, mọi người đều lớn lên cùng nhau.” Phong’n thắt nơ xong, anh lùi về phía sau một bước quan sát một lúc mới lộ vẻ hài lòng: “Lại đây, tớ giới thiệu một chút, cậu ấy là phụ rể của anh, cũng là bạn thân của anh, Lục Tự.”

Lôi Vận Trình vô cùng thân thiết kéo cánh tay của Doãn Lai Sinh đến rồi nói: “Còn đây là phụ dâu của em, cũng là chị gái của em, Doãn Lai Sinh.”

Không biết tại sao, khi vừa nghe đến tên của Lục Tự, trái tim của Doãn Lai Sinh khẽ xao động.

Doãn Lai Sinh cũng là một cô gái có mái tóc ngắn xinh xắn giống như Lôi Vận Trình, cô ấy ngẩng đầu lên, trong đôi mắt xinh đẹp của cô ấy lại có phần lạnh lùng và cao ngạo, ánh mắt đó lướt qua gương mặt của Lục Tự, rồi lại chuyển sang nhíu mày với Phong’n: “Anh, anh đối phụ rể được không?”

Phong’n cau mày: “Tại sao?”

“Trông anh ta có vẻ không phúc hậu, không thích hợp cho lắm.”

“...” Cả ba người đều trầm mặc một lúc, Lôi Vận Trình nghiêng đầu nhin cười: “Không kịp nữa rồi, chị phải cố gắng chịu đựng thôi.”

Doãn Lai Sinh bĩu môi, nhún vai: “Đành chịu vậy.”

Chờ hai cô gái rời khỏi, Phong’n mới bật cười thành tiếng: “Đừng để ý, Lai Sinh ngoại trừ nói chuyện thẳng thắn ra, thì tất cả còn lại đều rất tốt.”

“Cô ta không biết ngưỡng mà chê tớ? Một cô gái đang yên lành lại thích bày ra dáng vẻ ngọc diện la sát khắc phu.”

Lục Tự lạnh lùng cời lễ phục, anh ta cời cúc áo sơ mi trên cổ ra để dễ thở hơn. Phong’n đẩy anh ta một cái: “Không ngờ trên phương diện này hai người lại giống nhau như thế, xứng đôi thật đó.”

“Cút!” Lục Tự giơ tay gạt chiếc nơ xuống rồi vứt mạnh.

Mọi người cùng nhau ra ngoài ăn cơm, vừa ăn vừa bàn bạc các chi tiết trong lễ cưới, so với việc Lục Tự thờ ơ không để ý, thì Doãn Lai Sinh lại chăm chú lắng nghe giống như học sinh đang nghe giảng bài.

Thấm thoát đã khuya, Phong’n đề nghị đưa Doãn Lai Sinh về nhưng lại bị cô ấy từ chối. Cô ấy đến trước mặt Lục Tự hơi ngẩng đầu lên nhìn anh ta: “Lục Tự tiên sinh có phải ở trụ sở quân khu X không?”

Lục Tự ngỡ ngàng gật đầu. Doãn Lai Sinh quay về phía Phong’n vẫy tay: “Đúng lúc tiện đường, cứ để anh ấy đưa em về là được rồi, anh, Trình Trình, em đi trước nha.” Vừa dứt lời cô ấy liền xoay người đi xuống lầu trước.

Trước khi Lục Tự kịp trở mặt, Lôi Vận Trình đã đặt tay lên vai anh ta động viên: “Dù sao cũng tiện đường mà, đừng vì chuyện nhỏ này mà tức giận chứ.”

Lục Tự hừ lạnh một tiếng, đẩy tay cô ra: “Ngay cả phụ rể của Phong’n anh còn làm được thì còn điều gì mà anh không thể chịu đựng cơ chứ?”

Lục Tự xuống lầu, Doãn Lai Sinh đã nghiêng người dựa vào xe im lặng chờ anh ta, làn váy của cô ấy khẽ bay trong gió, vừa nghe thấy bước chân thì cô ấy đứng thẳng người quay đầu lại nhìn anh ta, ánh đèn mờ nhạt khiến cho gương mặt vốn lạnh lùng của cô ấy trở nên dịu dàng hơn.

Cô độc và kiêu ngạo.

Tại thời khắc đó, trong đầu Lục Tự đã hiện lên hai từ này.

Doãn Lai Sinh là người không nói nhiều, cho nên Lục Tự cảm thấy cô gái này rất trầm tĩnh, trầm tĩnh đến mức khiến anh ta không tìm được một đề tài nào để nói. Cả đường đi hai người không ai nói với ai tiếng nào. Trên người của bọn họ đều tỏa mát ra không khí “cảm người khác đến gần trong một ngàn dặm”, đặc biệt là Doãn Lai Sinh.

“Đến rồi.” Khi xe dừng trước một khu nhà đơn lẻ, Lục Tự chậm rãi dừng xe lại.

Doãn Lai Sinh không lập tức xuống xe ngay mà quay đầu nhìn anh ta chăm chú, ánh mắt sắc sảo của cô ấy khiến Lục Tự nhướng mày: “Còn gì nữa sao?”

“Anh có nhân ra dụng ý của anh trai và Trình Trình khi giới thiệu chúng ta biết nhau không?”

Khóe môi của Lục Tự khẽ nhếch lên: “Biết.” Doãn Lai Sinh chính là món quà đặc biệt mà Phong’n đã chuẩn bị cho anh ta.

“Vậy thì tốt, tôi không có hứng thú với anh.”

“Như nhau thôi.”

“Được, vậy thì tạm biệt.” Trên mặt Doãn Lai Sinh không hề có một chút ý cười nào, cô ấy đẩy cửa xuống xe.

Bất chợt Lục Tự quay đầu trợn mắt, trong cùng một ngày, anh ta bị cùng một cô gái ghét bỏ những hai lần, cho dù toàn bộ phụ nữ trên thế giới này có chết sạch, anh ta cũng sẽ không cưới một ngọc diện la sát ngay cả mỉm cười cũng không biết về làm vợ.

...

Mãi cho đến lễ kết hôn, anh ta mới biết cô gái như thế cũng biết cười, mà còn cười rất dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến trái tim anh ta mềm mại.

Khi đi đón cô dâu với Phong’n, nếu không phải anh ta đã nhìn thấy trước chiếc váy của phụ dâu thì chắc rằng anh ta sẽ không nhận ra cô gái đang vô cùng phần khởi bên cạnh Lôi Vận Trình chính là cô ấy.

Doãn Lai Sinh đặt hai bàn tay nhỏ nhắn trên ngực của Lục Tự rồi dùng sức đẩy anh ta ra khỏi cửa, cô ấy cong mắt nói với anh ta: “Không có tiền lì xì thì không được gặp cô dâu, mau đưa tiền lì xì ra đây.”

Lục Tự ngạc nhiên, hỏi Phong’n: “Đây là... Phụ dâu của Trình Trình?”

Phong’n chớp chớp mắt nói với anh ta: “Không sai, tớ đi đoạt tân nương đây, cậu lo phụ dâu đi.”

Phong’n đẩy Doãn Lai Sinh vào lồng ngực của Lục Tự, sau đó nhanh nhẹn lách người chuồn vào bên trong. Doãn Lai Sinh chán nản giậm chân, dáng vẻ đáng yêu của cô ấy như một đứa bé đang cáu kỉnh, không còn mang một chút đáng yêu của cô gái lạnh lùng nữa, tròng mắt của Lục Tự như muốn nhảy ra ngoài.

Lễ cưới hôm đó vô cùng thành công, mãi cho đến lúc về khuya trọn một ngày mới kết thúc. Tiễn hết toàn bộ khách ra về, Phong’n mới thả lỏng người rồi vươn người một ôm Lôi Vận Trình kháng nghị: “Không ngờ đám cưới lại mệt như thế này, còn mệt hơn cả khi huấn luyện, may mà cả đời chỉ có một lần.”

“Đã nói từ sớm rồi mà, để tớ thay cậu hoàn thành cho.” Cả ngày hôm nay Lục Tự cũng bận rộn đến mức không uống được một ly nước, giờ anh ta mới rảnh rồi ngồi xuống nghỉ ngơi, đôi chân dài gác lên bàn, chưa kịp ngồi vững đã thoáng thấy một bóng đen bay về hướng mình, anh ta giơ tay tiếp, thì ra là một trái táo.

“Đừng có nghĩ đến việc chạm vào Trình Trình, từ ngày hôm nay Trình Trình là chị dâu của tôi.” Không có người ngoài, Doãn Lai Sinh đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng thường ngày.

Lục Tự chẳng thèm để ý, anh ta hé miệng cắn quả táo: “Nếu tôi cứ muốn chạm vào Trình Trình thì em định làm gì tôi?”

“Đánh anh.”

Doãn Lai Sinh bật thốt ra lời nói ngông cuồng, Lục Tự lười phản bác nên chỉ bật cười mỉa mai, một người con gái tay nhỏ chân ngắn mang giày cao gót vào mà chỉ cao tới cằm anh ta thì có bản lĩnh được từng nào?

Phong’n dựa vào vai Lôi Vận Trình cười ha ha: “Đừng nói bạn thân không nhắc nhở cậu, khinh địch là điều tối kỵ.”

Rất lâu sau khi anh bị Doãn Lai Sinh đánh ngã xuống đất mới biết tài nghệ của cô ấy tốt đến như vậy, cả Lôi Vận Trình cũng không đánh bại cô ấy một cách dễ dàng. Đó cũng là lúc anh ta mới nhận ra người con gái này thích anh ta đến như thế, thích anh ta đến mức trao cho anh ta tất cả mọi thứ... Lục Tự chưa bao

giờ nhận mình là chính nhân quân tử, anh ta đã thủ thân như ngọc vì Lôi Vận Trình lâu như thế, cuối cùng anh ta lại được trải nghiệm lần nữa với Doãn Lai Sinh.

Anh ta vẫn cho rằng đến với cô ấy chẳng qua là vì nhu cầu giữa nam và nữ, nhưng anh ta đâu biết rằng cô ấy đã dùng cả trái tim của mình để lấp vào vết thương to lớn ở sâu trong tim anh ta. Nhưng chuyện tình cảm luôn là như thế, rồi sẽ có một người mà bạn muốn có nhưng sẽ không có được, muốn buông cũng buông không xong. Giống như Lôi Vận Trình không yêu anh ta, từ đầu đến cuối Lục Tự cũng không cách nào nảy sinh tình cảm với Doãn Lai Sinh được.

Không phải là anh ta không yêu nữa, chẳng qua, là sai người mà thôi.

Từ lần đầu tiên gặp Lục Tự, Doãn Lai Sinh đã biết cả đời mình sẽ dây dưa không rõ với anh ta. Vì thế từ đầu đến cuối, cô ấy đến với anh ta với thái độ rất bình tĩnh, điềm tĩnh dâng bản thân mình đến tay anh ta. Chờ cho đến khi trong mắt anh ta có bóng hình của một cô gái khác, cô ấy cũng sẽ điềm tĩnh rời khỏi thế giới của anh ta.

Trong lòng anh ta có vết thương, cô ấy biết vết thương kia tại sao lại có, cho nên cô ấy cho rằng bản thân mình có thể chữa lành vết thương cho anh ta. Đáng tiếc thuốc dùng không đúng bệnh, cho dù cô ấy có làm như thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể làm giảm đau vết thương của anh ta trong phút chốc mà thôi.

Lục Tự không yêu cô ấy, vào đêm đầu tiên anh ta phát sinh quan hệ với cô ấy thậm chí anh ta cũng không hề trao cho cô ấy nụ hôn nào, anh ta giống như một con dã thú được gỡ bỏ lệnh cấm lao vào người cô ấy, gặm cắn cô ấy. Kết quả của lần hoan ái kịch liệt đó là Doãn Lai Sinh gần như không thể bước đi.

Cô ấy biết Lục Tự không muốn chạm vào một người phụ nữ như mình, cho nên trước khi hai người nảy sinh quan hệ, cô ấy đã dùng ngón tay của mình để phá hủy đi điều chứng minh sự trong trắng của một người con gái, mãi cho đến phút cuối cùng của lần sau cuối, Lục Tự cũng không biết chính ta anh là người đàn ông đầu tiên tiến vào sinh mệnh của Doãn Lai Sinh.

Doãn Lai Sinh nghĩ chắc là Lục Tự thích mình, cho dù đó không phải là tình yêu. Một người đàn ông nếu đã đồng ý giữ quan hệ với một người con gái trong một khoảng thời gian không ngắn thì ít nhất anh ta cũng đã thích cô ấy.

Sau khi Phong Ấn biết tất cả mọi chuyện, anh đã vô cùng phẫn nộ và ân hận vì đã giới thiệu hai người quen biết nhau: “Tớ giới thiệu Lai Sinh cho cậu là vì muốn hai người có thể ở bên nhau, không phải để cậu đối xử với em ấy như thế! Cậu xem con bé là gì! Sớm biết như thế thì tớ thà tặng cậu một búp bê bơm phồng còn hơn! Có phải tiểu thư nhà họ Diệp kia không cho cậu nên cậu mới đến với Lai Sinh tìm sự an ủi!”

Nếu không phải Doãn Lai Sinh đứng chắn phía trước Lục Tự, thì nhất định Phong’n sẽ đánh chết anh ta: “Đây là chuyện của anh và cậu ấy, em đừng xen vào.”

Lúc này Phong’n mới có thể hiểu được lúc trước bố con Lôi gia đã hận mình đến mức nào: “Tớ may mắn có được một đứa em gái không phải để cho cậu phá hủy nó! Lục Tự, cậu làm ơn mình miễn lên một chút hộ tớ! Con bé mà có chuyện gì thì sẽ có một đội ngũ chờ lấy mạng của cậu đó.”

Anh không dạy dỗ được Doãn Lai Sinh, nên đành phải tức tối rời khỏi đó.

Lục Tự uống say khướt, bị đánh cũng không biết phản kháng lại, anh ta chỉ bò lên giường rồi ngủ đến sáng. Lúc mở mắt ra thì thấy Doãn Lai Sinh dựa người vào thành giường của anh ta, đôi mắt của cô ấy chớp chớp rồi khẽ cười với anh ta: “Đói bụng chưa? Muốn ăn gì không?”

Dưới vành mắt của cô ấy có một quầng thâm, đáng vẻ hơi tiêu tụy nhưng lại vô cùng gợi cảm.

“Muốn ăn em.” Lục Tự kéo cô ấy lên giường, xé váy của cô ấy rồi tức tốc tiến vào. Vì không có sự chuẩn bị nên nơi ấy của Doãn Lai Sinh khô khốc, cô ấy ôm lấy cổ anh ta kiềm chế tiếng thở dốc, cô ấy gọi tên anh ta, nhưng không hề kêu đau.

Phóng thích bản thân xong, Lục Tự vẫn ở trong cơ thể của cô ấy không chịu ra ngoài, đầu anh ta vùi vào trong cổ cô ấy: “Lai Sinh, sau này đừng đến tìm anh nữa.”

“Ừ.” Cô trả lời khe khẽ, ôm anh ta thật chặt: “Diệp Thất Tịch không giống như em, sau này anh phải đối xử với cô ấy dịu dàng một chút, nếu không cô ấy sẽ bị tổn thương.”

Giọng nói của cô ấy rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến lồng ngực anh ta đau đớn. Lục Tự cắn mạnh vào cổ cô, anh ta có thể cảm nhận rõ ràng được cô ấy đang vô thức co rúm người lại: “Em không đau?”

“Không đau.”

Lục Tự không nói nữa, ngọn lửa dục vọng xuyên qua cơ thể cô một lần nữa. Doãn Lai Sinh bị anh ta lật người lại rồi tiến vào từ phía sau, lúc đó cô ấy mới có dũng khí rơi nước mắt.

“Mạnh lên một chút... Lục Tự...”

Không phải cô ấy không sợ đau, chẳng qua so với đau, cô ấy càng sợ sự dục dằn này của anh ta hơn, cô ấy không muốn nhận sự thương hại của người đàn ông này dành cho mình, vì điều đó có nghĩa là anh ta sẽ ra đi, anh ta phải đi, vì một người con gái khác, hơn nữa sẽ không bao giờ... Quay trở lại nữa.

Có ba người phụ nữ đã lưu lại ấn ký trong trái tim Lục Tự khi anh còn sống, Lôi Vận Trình, Doãn Lai Sinh và Diệp Thất Tịch. Anh ta sẵn sàng trao cho Lôi Vận Trình toàn bộ trái tim, anh ta sẵn sàng hủy bỏ trái tim vì Diệp Thất Tịch, nhưng anh ta chưa từng trao cho Doãn Lai Sinh bất kỳ một thứ gì cả.

Phần lớn thời gian bọn họ ở bên nhau đều là sự im lặng vô tận và tình dục, nhưng Doãn Lai Sinh lại không cho rằng như thế.

Cô ấy đã chạm đến vết thương của anh ta, trộm nhìn trái tim anh ta cảm nhận được anh ta có một vẻ mặt khác mà không muốn cho ai biết, và cô ấy cũng... Đau đớn khi vết thương của anh ta bùng phát.

Kiếp này Doãn Lai Sinh chỉ yêu một người đàn ông, kiếp sau nữa cô ấy vẫn sẽ tiếp tục yêu anh ta.

Ngoại truyện 3

Hướng Bắc Ninh - Sớm muộn

Lần gặp gỡ chính thức giữa Hướng Bắc Ninh và Hà Tô Tô là trong một dịp tụ họp của trung đoàn phi công hai, Triển Kỳ của đại đội hai chỉ vừa uống vài ly với cậu ấy thì sinh sự. Lục Tự và Phong'n vừa phải hợp lực kéo Triển Kỳ đang mất đi lý trí ra, vừa phải vẫy tay gọi Hà Tô Tô đang đứng trợn to mắt nhìn ở một bên đến: “Em đưa Hướng Bắc Ninh đi xử lý vết thương đi.”

Hà Tô Tô không dám chậm trễ, cô lôi kéo Hướng Bắc Ninh rời đi, mãi cho đến khi đi đến phòng y tế cô mới phát hiện mình đang ôm chặt cánh tay của một người đàn ông, thế là cô vội vàng buông ra. Những mảnh nhỏ của chày rượu đâm vào phần da trên cánh tay cậu ấy, mỗi lần rút mảnh vụn là máu tươi cũng trào ra cùng, cô bắt giắc chau mày lại, cầm máu, rồi lại khử trùng.

“Trung đội Triển cũng thật là, ra tay không biết nặng nhẹ gì cả! Anh ta cứ uống rượu vào là như vậy, Mục Đoàn trưởng cũng đã từng nói về anh ta rất nhiều, cứ hề kỹ thuật bay tốt là có thể điều vô dương oai à, hừ.” Cô lẩm bầm, hai đầu lông mày nhỏ nhăn cau lại, trông rất đáng yêu.

Cô cảm rằm rất lâu nhưng Hướng Bắc Ninh không đáp lời lại, sự chú ý của cậu ấy cũng không đặt ở trên người cô nữa, cậu ấy vẫn luôn nhìn về phía cửa sổ, trên môi hiện lên ý cười nhàn nhạt. Hà Tô Tô nhìn theo ánh mắt của cậu ấy, cô chỉ thấy Lôi Vận Trình đang hấp tấp chạy về hướng phòng y tế.

Hà Tô Tô biết cô gái này, đây là nữ phi công đầu tiên của trung đoàn hai, là ngôi sao của toàn bộ trung đoàn.

Vừa bước vào cửa thì Lôi Vận Trình đi thẳng về phía Hướng Bắc Ninh, rồi kéo cánh tay đang bị thương của cậu ấy lên xem xét tỉ mỉ, rồi nhìn những mảnh thủy tinh nhỏ trong khay cùng những miếng bông băng dính đầy máu thì lập tức nổi nóng: “Sao Triển Kỳ lại như vậy?! Giống như chó điên vậy!”

“Không có gì đâu.” Hướng Bắc Ninh cười nhạt, trên gương mặt của cậu ấy không hề có một chút vẻ tức giận nào: “Sau này nếu còn xảy ra chuyện như vậy nữa thì cậu đừng ngốc nghếch xông vào, nắm đấm không có mắt đâu.”

Lôi Vận Trình trừng to đôi mắt như quả hạnh của cô: “Chẳng lẽ tớ khoanh tay đứng nhìn cậu bị người khác đánh ư?”

“Nếu đánh nhau thật thì cậu ta chưa chắc đánh lại tớ.” Hường Bắc Ninh thờ ơ như không có chuyện gì mà gõ đầu cô một cái.

Hà Tô Tô đứng ở bên cạnh yên lặng bằng bó cánh tay cho cậu ấy, cô không nhận được mà cất tiếng xen ngang: “Hai người là người yêu của nhau sao?”

“Không phải.”

Cả hai đều đồng thanh trả lời rồi tiếp tục tranh luận, Hà Tô Tô bị gạt qua một bên đành đứng nhún vai. Chờ cho đến khi Lôi Vận Trình rời khỏi đó cô mới mở miệng nói: “Nhìn hai người quan tâm nhau như thế, tôi còn tưởng hai người đang yêu nhau chứ.”

Hường Bắc Ninh nở nụ cười ấm áp, cậu ấy đứng lên chỉnh sửa lại trang phục quân nhân của mình. Hà Tô Tô đứng ở phía sau dặn dò cậu ấy tỉ mỉ: “Đừng quên mỗi buổi chiều đều phải đến đây, tôi giúp anh thay băng.”

“Cám ơn.”

Nói cảm ơn xong, cậu ấy vừa xoay người định rời đi thì bị cô gọi lại, Hường Bắc Ninh quay đầu lại, khẽ nhướn mày, Hà Tô Tô mỉm cười: “Tên tôi là Hà Tô Tô, tất cả mọi người đều gọi tôi là Tiểu Tô.”

Hường Bắc Ninh im lặng một giây, sau đó cậu ấy gật đầu: “Tôi tên Hường Bắc Ninh.”

Trong khoảng thời gian ngắn sau đó, chiều nào Hường Bắc Ninh cũng đến phòng y tế, mà người ra đón tiếp cậu ấy nhất định là Hà Tô Tô. Cho dù lúc đó cô đang làm gì, bệnh nhân mà cô đang chăm sóc là ai, cô cũng đều dành thời gian để phục vụ đặc biệt cho một mình cậu ấy. Hường Bắc Ninh vốn dĩ chỉ bị thương nhẹ, lại được cô dốc lòng chăm sóc nên vết thương bình phục rất nhanh, nhưng Hà Tô Tô vẫn không ngừng mượn cớ, tìm cơ hội tiếp xúc với cậu ấy.

59. , Ngoại Truyện 2 Part 2

Hường Bắc Ninh không phải là kẻ ngốc, cậu ấy rất thông minh, cho nên trong một lần nào đó khi người trong đại đội hai bảy trò trêu chọc cậu ấy và Hà Tô Tô, còn cô thì lại thần nhiên thừa nhận, lúc đó, cậu ấy cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên.

“Tôi thích Hường Bắc Ninh thì sao?” Hà Tô Tô không quan tâm hắt cằm, nhưng ánh mắt của cô lại do dự chuyển đến chỗ cậu ấy.

Hường Bắc Ninh chỉ cười mà không nói gì, cậu ấy cứ để mặc mọi người trêu chọc.

“Không phải chứ, Tiểu Tô, định khi nào thì tóm Hường Bắc Ninh đây?”

“Liên quan gì đến các người?” Gương mặt của Hà Tô Tô ửng đỏ, cô đuổi đám người không phận sự ra khỏi phòng, đóng chặt các cửa lại, sau đó cô đi đến trước mặt Hường Bắc Ninh, bàn tay nhỏ bé của cô vỗ lên quyển sách của cậu ấy.

Hường Bắc Ninh giương mắt, nhìn dáng vẻ thấp thỏm lo lắng của cô, cậu ấy thầm nở nụ cười: “Có chuyện gì sao?”

Hà Tô Tô hít một hơi thật sâu, dũng cảm nghênh đón ánh mắt của cậu ấy: “Tôi thích anh.”

Hường Bắc Ninh nghiêng người ra sau, dáng vẻ vô cùng ung dung dựa lưng vào ghế ngồi: “Tôi biết.”

“Chúng ta tìm hiểu nhau được không?”

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên mặt của cậu ấy, cô chớp mắt, im lặng chờ cậu ấy trả lời... Thời gian phẳng phất như ngừng trôi, Hường Bắc Ninh trầm ngâm rồi cười khê: “Tôi có bạn gái rồi.”

“Có gì là quan trọng đâu, sao anh biết tôi không có bạn trai chứ?” Hà Tô Tô vừa nói vừa cười như không để ý đến lời cậu ấy nói.

Vừa dứt lời, ở phía cuối góc phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang.

Hoá ra Triển Kỳ đang nằm ngủ trên ghế bồng ngồi bật dậy, anh ta im lặng nhặt cuốn sách vốn đang ở trên mặt mình nhưng giờ lại rớt xuống đất lên, sau đó phỉu bụi rồi đặt lại lên giá sách, cầm bộ quần phục thường ngày hay mặc lên, nhìn cô một cái, sau đó anh ta mở cửa đi ra ngoài cứ như không có ai trong phòng.

Hà Tô Tô thề chiếc lưỡi nhỏ nhắn: “Tôi cứ tưởng ngoài hai chúng ta ra thì không có ai trong phòng nữa.”

Không biết có phải ảo giác của Hường Bắc Ninh hay không, từ ngày đó trở đi, Triển Kỳ luôn vô duyên vô cớ tỏ rõ thái độ không thích cậu ấy, nhất là ánh mắt của anh ta, rõ ràng không có chuyện gì, nhưng vẫn rất khác so với trước kia. Hà Tô Tô vẫn như trước, cô không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để tiếp xúc với cậu ấy, cô là người địa phương, nên thường mang những món ăn ngon do bà Hà nấu ở nhà đến cho cậu ấy, cô không để ý đến ánh mắt của người khác mà cứ cố chấp dùng tất cả các phương pháp theo đuổi cậu ấy.

“Hà Tô Tô cũng tốt mà, tính cách cũng vui vẻ, cậu thực sự không thích cô ấy sao?” Lôi Vận Trình không nhận được mà chất vấn thay cho Hà Tô Tô, cô không tin Hường Bắc Ninh thực sự là một tên đầu gỗ phiền phức.

“Trước khi cậu đến đây, Tiểu Tô là hoa khôi của trung đoàn hai đấy.” Phong’n cười nói: “Người theo đuổi cô ấy cho tới bây giờ vẫn không hề vơi đi, trung đội Triển của đại đội hai các cậu cũng từng theo đuổi cô ấy.”

“Này, ra tay đi chứ, Hường Bắc Ninh, còn không mau nắm lấy cơ hội!” Lôi Vận Trình trở nên phấn khởi, cô nháy mắt ra hiệu với cậu ấy: “Mau nhận lời người ta đi.”

Vô tình, Hường Bắc Ninh bắt gặp đôi mắt đầy ý cười của Phong’n, sau khi đối mắt một lúc, cậu ấy hơi cúi mặt xuống: “Cậu đã nói như vậy, thì tớ sẽ thử xem sao.”

“Nói năng miễn cưỡng đến vậy, tớ ghét nhất dạng đàn ông được hời mà còn ra vẻ, đáng ghét.” Lôi Vận Trình bất mãn liếc cậu ấy, sau đó cô lại thuận mắt hung hăng lườm Phong Ấn.

Phong’n vô tội vỗ vỗ vai Hường Bắc Ninh: “Nghe thấy chưa, đừng ra vẻ, phụ nữ tốt rất khó kiếm, đã quyết định rồi thì lập tức hành động đi.”

Hường Bắc Ninh cười, gật đầu nhận lời: “Hiểu rồi.”

Hôm đó Hà Tô Tô trực ca đêm, cô thay quần áo xong, vừa bước ra cửa thì bắt gặp một người đàn ông đứng ngược ánh sáng ở hành lang nói chuyện với chủ nhiệm. Cô ngần ra, vội vàng chạy tới kéo cậu ấy lại: “Anh sao vậy? Khó chịu ở đâu sao?”

Hà Tô Tô bất ngờ xuất hiện khiến Hường Bắc Ninh giật mình, sau khi chào chủ nhiệm xong thì cậu ấy kéo cô ra ngoài: “Tôi không sao cả, chỉ là có chuyện muốn nói với cô.”

“Chuyện gì?”

“Bạn trai của cô có để ý đến chuyện cô đi xem phim, hay là dùng cơm với một người đàn ông khác không?”

Hà Tô Tô không dám tin, cô mở to mắt, há hốc miệng, đôi mắt cong lên: “Vậy bạn gái của anh có để ý đến chuyện anh nói chuyện yêu đương với một cô gái khác không?”

Hường Bắc Ninh nở nụ cười hài lòng, bàn tay dài của cậu ấy véo nhẹ gương mặt nhỏ nhắn của cô: “Chuyện này, phải hỏi em chứ.”

“Để ý! Rất để ý.” Hà Tô Tô không chú ý đến hình tượng, cô vô cùng phấn khởi nhảy lên ôm cổ cậu ấy.

Hường Bắc Ninh và Hà Tô Tô cứ xác định mối quan hệ như thế, bọn họ trải qua thời kì ngọt như kẹo mật. Hường Bắc Ninh là người bạn trai tốt, cậu ấy cẩn thận chăm sóc cô, nhưng lại không làm mất đi hương vị tình yêu. Phạm là một người phụ nữ nhất định sẽ không có cách nào chống lại sự che chở của một người đàn ông, huống chi cậu ấy còn là một người đàn ông gần mức xuất sắc từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới. Cô cảm thấy mình càng ngày càng yêu cậu ấy hơn. Khi hai người lần đầu tiên hôn môi, mặt của cô đỏ lừ,

tìm đập liên hồi giống như trở về thuở còn là một cô bé mới yêu lần đầu, cảm giác này vừa xa lạ vừa khiến cô không ngừng chờ mong.

Nhưng dần dà, Hà Tô Tô vẫn cảm thấy giữa hai người thiếu một thứ gì đó, nhưng cụ thể là thứ gì, cô cũng không rõ.

Cô không tìm ra bất cứ điểm không ổn nào, nhưng vẫn cảm thấy không được tự nhiên, mãi cho đến trong một lần hoan ái, sau khi tất cả kết thúc Hướng Bắc Ninh vào nhà vệ sinh tắm rửa, còn cô cả người mềm nhũn nhìn bao cao su được bỏ vào một bọc giấy được cuộn tròn nằm trong thùng rác, lúc đó cô mới nhận ra một việc.

Cho đến bây giờ, cô vẫn chưa thực sự bước vào trái tim của người đàn ông này.

Cậu ấy làm tất cả mọi chuyện vô cùng cẩn thận, bao gồm cả chuyện tránh thai, cậu ấy vẫn cẩn thận dùng biện pháp tránh thai, ngay cả khi bị cô đẩy lên ngọn lửa dục vọng thiêu đốt khắp người nhưng cậu ấy vẫn không quên thực hiện điều đó.

Hướng Bắc Ninh vừa xả sạch hết bọt xà phòng trên người mình, Hà Tô Tô mặc một chiếc áo ngủ mỏng bước vào, cô ôm thắt lưng của cậu ấy từ phía sau, dán mặt lên lưng cậu ấy làm nũng: “Ninh Ninh.”

“Hửm?” Hướng Bắc Ninh kéo cô ra phía trước, vén phần tóc bị vôi hoa sen làm cho ước sững rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

Hà Tô Tô được thể càng hôn sâu hơn, bàn tay bé nhỏ mềm mại của cô dần dần lần đến hạ thân của cậu ấy... Cơ thể Hướng Bắc Ninh nóng ran, bờ môi đặt trên môi cô phát ra tiếng nói khàn khàn mang theo hương vị của dục vọng: “Vài lần vẫn không đủ?”

Tay còn lại của Hà Tô Tô kéo áo ngủ mình xuống, chiếc chân trơn bóng của cô nhấc cao cuốn quanh thắt lưng của cậu ấy, cô dùng hành động trả lời cho câu hỏi mà cậu ấy vừa đặt ra.

Hướng Bắc Ninh cong môi cười, cậu ấy tắt nước ôm cô chuẩn bị về phòng.

“Ở đây đi, em muốn ở phòng tắm.” Hà Tô Tô quấn lấy cậu ấy.

“Được, chờ anh đi lấy bao cao su.”

“Đừng dùng bao cao su.” Hà Tô Tô vùi đầu vào ngực Hướng Bắc Ninh, cố gắng quyến rũ cậu ấy.

“Anh không muốn em mang thai.” Bị cô khiêu khích nên hơi thở của Hướng Bắc Ninh không ổn định, cậu ấy dùng sức vuốt ve cơ thể cô.

“Em biết, em sẽ uống thuốc, em ghét dùng bao cao su, sau này chúng ta đừng dùng nó được không?” Gương mặt của Hà Tô Tô đỏ bừng, cô yếu ớt cầu xin cậu ấy, hai chân cô lại quấn chặt vòng eo cường tráng của cậu ấy, nơi nhạy cảm giữa hai chân còn cố ý ma sát lên đỉnh vật đàn ông của cậu ấy, thậm chí cô còn hơi hạ người xuống để nửa đỉnh đầu vật đó đi vào cơ thể của mình.

Hướng Bắc Ninh hít vào một hơi, nơi đó của cậu ấy không ngừng căng cứng lên, cậu ấy nâng mông cô lên, áp cô trên tường rồi tiến sâu vào người cô...

Không một gã đàn ông nào thích sự trói buộc cảm giác mà bao cao su mang lại, Hướng Bắc Ninh ra trận trong trạng thái “ăn mặc gọn gàng” nên làm rất lâu, cậu ấy dày vò Hà Tô Tô đến mức gần như ngất đi mới dừng lại.

Hơn một tháng sau, Hà Tô Tô chia chiếc que thử thai có kết quả dương tính trước mặt cậu ấy, sắc mặt Hướng Bắc Ninh sa sầm xuống ngay lập tức. Hà Tô Tô ngẩng mặt lên, giả vờ như không có chuyện gì: “Làm sao bây giờ?”

“Bỏ nó đi.” Hướng Bắc Ninh chưa kịp cân nhắc mà đã cho cô đáp án.

Trong lòng Hà Tô Tô lập tức cảm thấy khó chịu, cô ngồi xuống cạnh Hướng Bắc Ninh, ôm cánh tay cậu ấy làm nũng: “Sinh non không tốt cho cơ thể của phụ nữ, nếu không ——”

“Bỏ nó đi.” Về mặt Hướng Bắc Ninh không hề thay đổi khi lặp lại câu nói này, một sự tức giận dâng trào trong lòng Hà Tô Tô.

“Nếu như em không bỏ thì sao?”

Ánh mắt của Hướng Bắc Ninh rũ xuống, động tác khuấy cà phê của cậu ấy không nhanh cũng không chậm: “Ăn cơm trước kẻo không phải là chuyện có thể đùa.”

“Chúng ta có thể kết hôn.”

Động tác trên tay của Hướng Bắc Ninh dừng lại, cậu ấy trầm mặc một lúc: “Có con vẫn không nằm trong kế hoạch của anh, anh không muốn.”

Hà Tô Tô chớp mắt: “Anh có ý gì? Đứa bé không có trong kế hoạch của anh, vậy kết hôn thì sao? Còn em thì sao?”

Thấy cô không vui, Hướng Bắc Ninh âm thầm thở dài rồi dang tay ôm cô vào lòng dỗ dành: “Đừng hiểu sai ý của anh, đúng là anh chưa có dự định kết hôn, càng không có dự định có con, huống hồ đứa bé không phải cứ muốn là được, mà phải —”

“Hướng Bắc Ninh.” Hà Tô Tô nổi nóng, cô gạt tay cậu ấy ra, rồi đứng bật dậy:

“Không có ý định kết hôn, vậy em với anh yêu nhau để làm gì? Để vui sao?”

m lượng của cô không lớn cũng không nhỏ, nhưng mọi người xung quanh đều có thể nghe được, đủ mọi loại ánh mắt phức tạp ném về phía Hướng Bắc Ninh, không khí bỗng chốc như bị đông cứng. Cậu ấy khẽ ngẩng đầu lên, nở nụ cười như có như không nhìn Hà Tô Tô: “Lẽ nào... Em không phải như vậy sao? Tiểu Tô, từ lúc bắt đầu em thực sự muốn tìm hiểu anh sao?”

Trái tim của Hà Tô Tô đập mạnh, khí thế của cô bị giảm đi một nửa, cuối cùng trái tim cũng bắt đầu hỗn loạn. Hướng Bắc Ninh chậm rãi đứng dậy, cậu ấy cầm que thử thai lên, lắc lư nó trước mặt cô, con người đen lầy của cậu ấy lộ rõ vẻ lạnh lùng: “Hà Tô Tô, đừng làm quá mọi chuyện, cũng đừng xem người khác là kẻ ngốc, anh không nói không có nghĩa là anh không biết gì, thu hồi thứ này lại đi.”

“Em không hiểu anh đang nói gì cả.” Hà Tô Tô bướng bỉnh ngược cổ lên.

Hướng Bắc Ninh chỉ nói hai chữ: “Triển Kỳ.”

Hướng Bắc Ninh đi lướt qua người cô mà không hề có một chút lưu luyến nào, phẳng phất như tất cả mọi sự dục dăng trước đây chỉ là ảo giác.

Nỗi sợ hãi to lớn bao phủ cả người Hà Tô Tô, thẳng thắn và gọn gàng như vậy khiến cô cảm thấy lạnh lẽo, cái lạnh từ trong trái tim lan tận đến đầu ngón tay.

Cô cảm thấy, như mình đang mất đi thứ gì đó...

Triển Kỳ vội vàng chạy đến nhà của Hà Tô Tô, người ra mở cửa là bà Hà, bà Hà xem anh ta như đấng cứu thế rồi đẩy đến phòng con gái. Trong phòng Hà Tô Tô không bật đèn, Triển Kỳ phải dựa vào trực giác và thói quen mới tìm được cô trong kẽ hở giữa đầu giường và vách tường. Tay chân cô lạnh buốt, trầm mặc không nói gì. Triển Kỳ ôm cô lên giường rồi vuốt ve mái tóc rối bời của cô. Sự dục dăng quen thuộc khiến nước mắt của Hà Tô Tô tuôn rơi tí tách, cô nhào vào lòng Triển Kỳ, rồi bật khóc lớn tiếng.

...

Hôm đó vừa kết thúc phi hành, trên đường trở về xe không vụ, Triển Kỳ đã chặn Hướng Bắc Ninh lại. Không biết hai người đã nói gì, Triển Kỳ lại có dấu hiệu kích động, Lục Tự vội vàng nhảy xuống khỏi xe, bước đến kéo hai người ra.

“Trung đội Triển, cậu kiểm chế chút đi, còn muốn xử phạt ai nữa?”

Đôi môi mỏng của Triển Kỳ nhếch lên, anh ta trừng mắt, vẻ mặt không chút sợ hãi nhìn Hướng Bắc Ninh: “Cậu có gan làm nhưng không có gan chịu trách nhiệm, có đáng mặt đàn ông nữa không?”

Hàng mày rậm của Lục Tự khẽ cau lại nhìn về phía Hướng Bắc Ninh. Hướng Bắc Ninh chỉ nở nụ cười hờ hững: “Cho dù tôi không chịu trách nhiệm thì đó cũng là chuyện giữa tôi và cô ấy, liên quan gì đến trung đội Triển.”

“Tiểu Tô thực sự đã nhìn lầm người!” Triển Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không bằng nên nói, các người đã chọn sai người để lừa gạt, sự nghiêm túc của Hà Tô Tô có thể sánh ngang với anh, thậm chí cô còn bỏ ra nhiều hơn cả anh...”

Triển Kỳ hiểu được ý mà cậu ấy muốn ám chỉ trong lời vừa nói, hai tròng mắt của anh ta quay cuộn vì tức giận: “Cậu không cười đúng không, được, tôi cười.”

Anh ta hất tay Lục Tự ra, xoay lưng định lên xe, lại nghe Hướng Bắc Ninh chậm rãi mở miệng: “Hy vọng là cô ấy sẽ chịu gả cho anh.”

Về mặt của Triển Kỳ trở nên vô cùng khó coi, anh ta tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Lục Tự suy nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng hiểu ra sự việc, anh ta vô cùng kinh ngạc: “Cậu với Tiểu Tô không phải đã tạo ra một “sinh mạng” đó chứ? Việc này không thể đùa giỡn được đâu.”

Trên mặt Hướng Bắc Ninh vẫn giữ nụ cười thờ ơ như trước: “Tôi hiểu rõ, yên tâm đi, Lục đại đội trưởng.”

Việc này cũng không gây ồn ào lâu, kéo dài được ba tháng, cuối cùng Hà Tô Tô không chịu nổi, chủ động xuất hiện trước cửa phòng Hướng Bắc Ninh. Hướng Bắc Ninh đứng dựa vào cửa phòng, ánh mắt cậu ấy vẫn thờ ơ, không nóng cũng không lạnh. Các ngón tay của Hà Tô Tô đan vào nhau, cô cố lấy dũng khí ngẩng đầu lên nói: “Rất xin lỗi, Ninh Ninh.”

“Không có việc gì.” Hướng Bắc Ninh nhún nhún vai.

“Ừ... Đã làm phiền anh rồi.” Cậu ấy không nói gì cả, Hà Tô Tô cũng không thể nói thêm gì, cô đành rời khỏi phòng.

Đi được mấy bước, cô không nhịn được quay đầu lại, Hướng Bắc Ninh vẫn giữ nguyên tư thế ung dung đứng dựa vào cửa như vừa rồi nhìn cô. Hà Tô Tô cắn răng, chạy ngược trở về: “Em và Triển Kỳ không có quan hệ gì cả.”

“Ừ.”

“Em không mang thai.”

“Anh biết.”

“Em yêu anh.”

Hướng Bắc Ninh cười khê: “Còn muốn nói gì nữa không?”

Hà Tô Tô lắc đầu, sau đó im lặng chờ cậu ấy tuyên án.

Đúng ba phút sau, thanh âm của Hướng Bắc Ninh mới vang lên trên đỉnh đầu cô.

“Bố em thích gì?”

“Hả?” Về mặt cô ngơ ngác.

“Tết năm sau, anh đến nhà em cầu hôn.”

“Hả?”

“Không muốn gả cho anh hả?”

Hà Tô Tô vô thức lắc đầu, lại gật đầu, lại lắc đầu, bỗng nhiên bật khóc: “Muốn, chỉ sợ anh không muốn em.”

Hướng Bắc Ninh kéo cô ôm vào lòng: “Xin lỗi.”

“Người nên nói xin lỗi phải là em mới đúng, Ninh Ninh, em không bao giờ lừa dối anh nữa.” Cô ôm cậu ấy khóc, cậu ấy là thế giới của cô, là toàn bộ của cô.

Nhưng mãi cho đến khi kết hôn cô vẫn không thể hiểu được vì sao Hướng Bắc Ninh lại nói xin lỗi cô.

Hôn lễ của hai người được tổ chức sau hôn lễ của Phong'n và Lôi Vận Trình, lúc đó Hà Tô Tô mới biết được gia đình của Hướng Bắc Ninh nổi tiếng nhất nơi đó, cho đến bây giờ, Hướng Bắc Ninh cũng chưa từng đề cập điều này với cô.

Trong ngày kết hôn, Hướng Bắc Ninh đã khiến cô trở nên vô cùng nổi trội, ông bà Hướng cũng đối xử với cô rất tốt, ngay cả bản thân cô còn thấy ghen tị với chính mình. Một năm sau khi kết hôn, Hà Tô Tô sinh ra một đứa bé, đặt tên là Hướng Diên.

Cô được Hướng Bắc Ninh chăm sóc rất tốt, cho đến lúc này trên mặt cô vẫn hiện rõ hai chữ hạnh phúc.

Trong một lần nào đó, Triển Kỳ và Hướng Bắc Ninh uống rượu cùng nhau, uống hơi nhiều nên hai mắt Triển Kỳ ửng đỏ: “Cậu có biết không, Tiểu Tô yêu cậu nhiều lắm đấy.”

Hướng Bắc Ninh cười: “Đó là mẹ của con tôi, đương nhiên tôi hiểu rõ.”

Triển Kỳ cũng cười, nhưng chỉ lắc đầu, không nói thêm gì cả.

Vào một ngày nào đó rất nhiều năm sau, Hà Tô Tô đi đón con trai tan học vẫn chưa về nhà, Hướng Bắc Ninh ở nhà một mình, rảnh rỗi không có việc gì làm nên quét dọn thư phòng.

Quyển sách ó vàng rách lẽ kia vốn được đặt trên cùng trong một góc khuất nhất, Hướng Bắc Ninh cố tình không chạm vào nó như thường lệ. Chờ cho đến khi quét dọn xong hết, trong lúc vô ý cậu ấy thấy một thứ có màu vàng nhạt.

Trong lòng Hướng Bắc Ninh đấu tranh một lúc, sau đó cậu ấy đưa tay rút ra, đó là quyển sách cậu ấy đã dùng khi còn ở Học viện Phi hành, các tài liệu giảng dạy khác trước đây không biết đã đi đâu, chỉ còn lại quyển này là được cậu ấy lưu giữ, trong đó có ba trang in ấn bị lỗi, toàn bộ trang đều bị bỏ trống.

Cậu ấy thông thạo lật đến trang chín mươi tư, trên trang giấy trống kia tràn ngập tên của một người, và tất cả đều là do cậu ấy viết: Lôi Vận Trình, Lôi Vận Trình, Lôi Vận Trình... Còn trang chín mươi năm, lại tràn ngập tên của cậu ấy.

Khi lật đến trang chín mươi sáu, Hướng Bắc Ninh ngây ngẩn cả người, cậu ấy giữ tư thế đó rất lâu rồi mới thở hắt ra một hơi.

Hà Tô Tô đi đón con trai về nhà xong, cô thay quần áo rồi lập tức đi vào nhà bếp chuẩn bị cơm tối cho hai bố con. Hướng Diên quần lầy bố nghịch ngợm một lúc mới chạy đi xem phim hoạt hình. Hướng Bắc Ninh đứng dựa vào cửa phòng bếp nhìn ánh sáng ấm áp bao phủ trên người Hà Tô Tô, nhìn cô đi tới đi lui trong phòng bếp, trong miệng khẽ hát bài ca thiếu nhi, đáng vẻ vui vẻ hơn hở.

Gần đây cô vẫn luôn như thế, vui vẻ thoải mái, kết hôn nhiều năm như vậy, cậu ấy chưa từng thấy cô khóc dù chỉ một lần, đến khi sinh Hướng Diên cũng không thấy. Hướng Bắc Ninh nhớ đến trang giấy thứ chín mươi sáu kia, trên trang giấy tràn ngập ba chữ “Hà Tô Tô” mà cô đã tự tay viết, trong lòng cậu ấy âm ỷ đau đớn.

“Tiểu Tô.”

“Hửm?”

“Đến đây anh ôm một lúc.”

“Để làm gì, Hướng Diên trông thấy thì xấu hổ lắm.” Trong lòng Hà Tô Tô lại không giống như những gì cô nói, cô giống như một chú chim nhỏ sà vào trong lòng anh: “Chồng, em rất nhớ anh.”

Hướng Bắc Ninh cười: “Gần như ngày nào cũng gặp mặt.”

“Nhưng vẫn nhớ.” Cô xấu xa cử động cơ thể: “Chồng, em yêu anh.”

Trái tim Hướng Bắc Ninh trở nên mềm mại, hai tay cậu ấy ôm chặt lấy cô rồi cúi đầu đặt môi lên tai cô, khe khẽ nói ba chữ.

Thân thể Hà Tô Tô hơi cứng lại, sau đó cô lập tức rời khỏi vòng ngực của cậu ấy, trở về nhà bếp tiếp tục bận rộn: “Món ăn sắp xong rồi, gọi Hướng Diên rửa tay đi anh.”

“Được.” Hướng Bắc Ninh dịu dàng trả lời, khi xoay người trông thấy cô đưa lưng về phía anh, âm thầm đưa tay lau mắt.

Trong thùng rác nhà họ, có một trang giấy số chín mươi tư tràn ngập tên Lôi Vận Trình đã bị cậu ấy xé và vo tròn lại.

Hướng Bắc Ninh: Anh không biết đã chờ đến bao lâu, nhưng anh biết ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến.

- TOÀN VĂN HOÀN -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muc-tieu-da-dinh>